[BH] Ác Ma
Trước Mặt

ÁC MA TRƯỚC MẶT

Nghiễm Lăng Tán Nhân

Giới Thiệu

Một cuộc ngoài ý muốn, làm cho nàng đi vào tánh mạng của nàng, một chân tướng, làm cho nàng đẩy ra khát vọng tình yêu. nàng trong lòng hắn, liền là một như ma quỷ tồn tại, song, theo thời gian trôi qua, nàng một tầng tầng mở ra ác ma trước mặt ,lại phát hiện, hết thảy cũng ngoài mình ngoài ý liệu.

http://tieulun.hopto.org

Mục lục

Giới Thiệu
[BH] Ác Ma Trước Mặt
end

ÁC MA TRƯỚC MẶT

Nghiễm Lăng Tán Nhân

[BH] Ác Ma Trước Mặt

1, thứ 1 chương . . .

Thúy Thành, Nam Phương Mỹ lệ ven biển chi thành, rạng rỡ loang loáng minh châu. Có một câu mau cũng bị người nói lạn liễu nói thì nói như thế, nếu như ngươi yêu một người, sẽ làm cho hắn đi Newyork, bởi vì nơi đó là Thiên đường, nếu như ngươi hận một người, cũng làm cho hắn đi Newyork, bởi vì nơi đó là Địa Ngục. Như vậy, những lời này giống như trước cũng áp dụng cho Thúy Thành, làm làm một người quốc tế tính đại đô thị, quốc nội kinh tế tài chính, vận tải đường thuỷ cùng mua bán trung tâm, Thúy Thành, vô luận ban ngày hay là đêm tối, nó thoạt nhìn cũng là ngăn nắp, ánh sáng ngọc chói mắt, nàng giống như một phong hoa tuyệt đại tuyệt sắc người đẹp, làm người ta thần hồn điên đảo, hận không thể cả cũng hòa tan vào nàng lạnh như băng nhưng hoa lệ trong lồng ngực.

Song, nàng vừa không chỉ là ngăn nắp, hoa lệ. Có nhiều hơn kim tiền địa phương : chỗ, tựu có nhiều hơn dục vọng, càng nhiều là hèn hạ không muốn người biết giao dịch, nhiều hơn tội ác tư ẩn cùng bí mật...

Nhưng là, vẻ đẹp của nàng, đủ để đem hết thảy che dấu ở vô hình.

Giang thị tập đoàn tổng bộ, tọa lạc tại Thúy Thành phồn hoa nhất tấc đất tấc vàng buôn bán khu vực, hai nóc năm mươi chín tầng cao ma ngày Cao ốc. Phụ lâu là khu phục vụ, chủ lâu là khu làm việc, thứ năm mươi tám tầng chính là tổng tài phòng làm việc, mà tầng chót, còn lại là Giang thị tập đoàn vị kia hai mươi tám tuổi tuổi trẻ tổng tài tư nhân không gian, trừ cùng tổng tài quan hệ cá nhân rất dày mấy vị cao tầng, không có có người khác biết bên

trong là cái dạng gì.

Lúc này, tầng chót bên trong phòng tennis bên trong quán, một nam một nữ hết sức chuyên chú nhìn không trung bay tới bay lui tiểu cầu, không ngừng huy động cánh tay, ngươi tới ta đi, cũng đã là thở hồng hộc, mồ hôi rơi như mưa.

Người nữ kia một thân màu trắng vận động ăn mặc gọn gàng, chạm vai tóc dài ghim lên, thân hình cao ngất, quơ vợt bóng bàn bộ dạng, thoạt nhìn hơi có mấy phần anh tư táp sảng mùi vị. Cái trán của nàng, hơi cảm giác có chút chiều rộng, ánh mắt của nàng, cũng không coi là đính lớn, ánh mắt nhưng sáng ngời mà sắc bén, sống mũi vừa rất vừa thẳng, mỏng phi sắc môi mỏng mân thành một đường, nàng có thể không tính là cái gì Đại mỹ nhân, nhưng là nhìn kỹ lại, nhưng cảm thấy xem ra mặt hết sức nhịn nhìn, hơn nữa toàn thân tản ra một loại không cách nào ngăn cản mị lực.

Nàng chính là Giang thị tập đoàn tổng tài, Giang Hạ. Cái kia người mặc màu lam quần áo thể thao người, chính là Giang thị nghiên phát bộ người phụ trách Lâm Nhất Phong.

Nữa kiên trì liễu mười mấy phút đồng hồ, Lâm Nhất Phong kêu lên "Ngưng chiến!", tiếp theo, vợt bóng bàn bị "Loảng xoảng lang" một tiếng ném xuống đất, hắn khom lưng đi xuống, hai tay vịn đầu gối của mình, không được thở dốc.

Giang Hạ đem vợt bóng bàn cũng ném qua một bên, khẽ mỉm cười, lộ ra trắng noãn chỉnh tề hàm răng: "Lâm kẻ điên, cảm giác như thế nào?"

"Thống khoái! Thống khoái cực kỳ!" Lâm Nhất Phong đảo cặp mắt trắng dã, miệng không đúng tâm nói. Hắn quả thực là sợ nữ nhân này, tâm tình không tốt, vốn thì thích túm hắn bỏ ra khí , chết tiệt Chu Tinh Hán, hết lần này tới lần khác xuất soa đi.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ đi qua vừa, cầm lấy một khối màu trắng khăn lông chùi chùi mồ hôi trên trán: "Đi đi, đi đi ngươi này thân mồ hôi hừng hực, tránh cho để cho buổi tối đi ra ngoài liệp diễm, hun đến giai nhân."

"Uy! Ngươi còn không phải là cũng ra khỏi một thân mồ hôi." Lâm Nhất Phong không phục gọi.

"Nữ nhân mồ hôi, là đổ mồ hôi, nam nhân mồ hôi, cũng là thối liễu, nếu không nói như thế nào xú nam nhân, đúng không?" Giang Hạ nhún vai, đi ra ngoài.

"Chuyện phiếm." Lâm Nhất Phong cầm lấy một lọ nước, một hơi uống nửa bình, sau đó cùng ở sau lưng nàng.

Này nóc Cao ốc tầng chót, là Giang Hạ ở xử lý phiền phức công việc ngoài nghỉ ngơi giết thì giờ đất, tùy chính nàng tự mình thiết kế, trừ ắt không thể thiếu phòng khách, phòng ngủ, còn mở liễu bên trong phòng tennis quán, bên trong phòng hồ bơi, phòng tập thể thao đợi. Đi xuống một tầng tựu là phòng làm việc của mình, vô cùng dễ dàng.

Nửa giờ sau, Giang Hạ đã tắm rửa, thay một bộ màu bạc tiểu tây trang, ưu nhã tà ngồi ở phòng khách ghế sa lon dặm , Lâm Nhất Phong đi tới bên quầy bar, rót hai chén rượu, chậm rãi đi tới bên người nàng ngồi xuống, sau đó đưa một chén cho nàng.

Giang Hạ bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, Lâm Nhất Phong nhìn nàng, anh tuấn trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra vẻ mê người nụ cười: "Tiểu Hạ, ngươi biết không? Ngoại giới về chúng ta chuyện xấu càng ngày càng xôn xao liễu."

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ đứng dậy, từ từ đi tới khổng lồ cửa sổ sát đất trước, tay cầm chén rượu, yên lặng quan sát Thúy Thành huyến lệ chói

mắt cảnh đêm, hồi lâu, mới giọng nói lạnh nhạt nói: "Này không ngại ngươi đi ra ngoài phong lưu sao?"

"Dĩ nhiên không, còn đối với ta có trợ giúp rất lớn, người người cũng biết ta có một như vậy xuất sắc chuyện xấu bạn gái, cho nên muốn bỏ rơi người nào, liền dễ dàng rất nhiều." Lâm Nhất Phong nhếch miệng cười một tiếng.

"Rất tốt, có thể đối với ngươi có chút trợ giúp, ta hết sức vinh hạnh." Giang Hạ miễn cưỡng quay đầu lại, hai đầu lông mày kia bôi vẻ cô đơn, cũng là lái đi không được.

Lâm Nhất Phong do dự một hồi lâu, bỗng nhiên thanh âm thấp xuống: "Tiểu Hạ, ngươi còn đang vì về Ngữ Đồng cùng Al Qaida thái tử nữ lời đồn đãi mà. . . Mà không mau sao?"

Giang Hạ khẽ nhíu mày, rồi lại rất nhanh giãn ra, nàng một ngụm đem rượu trong chén uống cạn, giọng nói nhẹ vô cùng vô cùng đạm: "Kia cũng không phải là lời đồn đãi, mà là sự thật. Ta cũng không có không nhanh, bởi vì nhận chân mà nói, cũng không đâu có chuyện gì liên quan tới ta."

Lâm Nhất Phong há miệng, đang muốn phản bác miệng của nàng không đúng tâm, nhưng lại đột nhiên mân khẩn miệng.

Giữa hai người, một trận lâu dài trầm mặc, rồi sau đó, một trận dễ nghe chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Giang Hạ tư nhân mã số, chỉ có vô cùng số ít người biết, nàng vội vàng để chén rượu xuống, cầm lấy mấy thượng đích tay cơ nhận.

Lâm Nhất Phong lẳng lặng nhìn nàng, cũng không biết đối phương rốt cuộc nói cái gì, Giang Hạ trên mặt đột nhiên biến sắc. Nhất đẳng nàng để điện thoại xuống, Lâm Nhất Phong liền vội hỏi: "Tại sao?"

Giang Hạ mấp máy thần, chậm rãi phun ra mấy chữ: "Ngữ Đồng ngày mai

trở về nước, cùng Quý Vị Ương."

Lâm Nhất Phong không khỏi giật mình ở nơi đâu.

Một đoàn phi cơ từ tận trời xuyên qua liễu mười mấy giờ, sau đó vững vàng rơi vào Thúy Vân phi trường chạy trên đường.

Chỉ chốc lát sau, một diễm quang tứ xạ Mỹ lệ nữ lang ra hiện ở phi trường đại sảnh, một người khác ngắn đầu tóc bộ dáng tuấn tú cô bé, một tay nhẹ nhàng vòng quanh nàng eo, vừa mang theo nụ cười, đang cùng nàng đang nói gì đó, hai người từ mọi người tươi đẹp trong ánh mắt một đường đi tới.

"Ngữ Đồng." Một cơ hồ không mang cái gì nhiệt độ thanh âm, truyền vào Kỷ Ngữ Đồng trong lổ tai, cái này thanh âm quen thuộc, cơ hồ khiến trong lòng nàng run lên, men theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một đang mặc màu đen tây trang, thân hình cao gầy cô gái, đang đứng ở bên nàng mặt cách đó không xa, cặp kia sáng ngời mà phong duệ ánh mắt, kia thật mỏng đôi môi, từng tại nàng trong mộng xuất hiện ngàn vạn lần, cả người của nàng, bỗng nhiên liền giống bị trong nháy mắt đinh ngay tại chỗ, vừa động cũng không có thể động, mà một tầng nhanh hơn một tầng mãnh liệt hận ý, tựa như nộ hải dặm ba đào, ở lòng của nàng khang dặm quay cuồng , khuấy .

Mà bên người nàng Quý Vị Ương, mặt đối trước mắt khí thế kia bất phàm cô gái, trong ánh mắt nảy lên thật sâu địch ý, không tự chủ được hoàn khẩn Kỷ Ngữ Đồng eo.

Giang Hạ đứng ở nơi đó, nhưng giống như không nhìn thấy nàng dường như, chỉ bất động thanh sắc nhìn chăm chú vào trước mắt Kỷ Ngữ Đồng, vẫn là như bộc tóc dài, vẫn là Mỹ lệ như vẽ ngũ quan, một đôi ôn nhuận con ngươi thanh Nhược Thu nước, chói lọi nếu Lưu Tinh. Một bộ mát mẻ quần cụt, đem nàng có lồi có lõm động lòng người đường cong đúng khen ngược nơi sấn thác đi ra ngoài, Giang Hạ ánh mắt từ từ dời xuống, cuối cùng dừng ở

nàng nhỏ xinh đẹp trên hai chân, lông mày không dễ dàng phát giác khẽ nhăn lại.

Mười năm thời gian, lại đem một cả người mang theo thanh linh khí thiếu nữ xinh đẹp, biến thành một tản ra trí mạng hấp dẫn hơi thở cô em.

Mười năm thời gian, đã trải qua khắc cốt tương tư, lại đem ban đầu tựa như ngọt còn sáp yêu say đắm, ủ được như rượu nguyên chất cam lao loại nồng đậm.

Giang Hạ từ trước đến giờ bình tĩnh đích tâm hồ giống bị thứ gì xẹt qua, nổi lên trận trận rung động.

"Giang đại tổng tài, người xem đủ rồi sao?" Kỷ Ngữ Đồng mang theo chút ít tiếng chế nhạo ở vang lên bên tai. Ở nơi này một sát na, nàng lại có chút khẩn trương, bị nàng ánh mắt quét qua địa phương : chỗ, tựa hồ đang khẽ mạo lên nổi da gà, loại này phản ứng làm cho nàng phá lệ xấu hổ cùng phẫn hận, cho nên che dấu dường như mở ra khang.

Giang Hạ quên trong lòng bởi vì khoác lên nàng eo nhỏ nhắn thượng cái tay kia mà đưa tới là không mau, ánh mắt lần nữa chuyển qua trên mặt của nàng, sau đó chậm rãi lấy chân thật đáng tin ngữ Khí Đạo: "Nhìn đủ rồi, ta đã giúp ngươi lấy lòng liễu trở về Mĩ Quốc vé phi cơ, bọn ngươi hạ an vị chuyến tiếp theo phi cơ trở về."

Những lời này không chỉ có ngoài Kỷ Ngữ Đồng đắc ý lường trước, cũng làm cho Quý Vị Ương rất là kinh ngạc.

"Tại sao phải?" Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được nắm chặc đôi bàn tay trắng như phấn, thanh thúy thanh âm dễ nghe dặm tràn đầy tức giận: "Ngươi cho là mình là ai? ! Ngươi để cho ta ngốc ở nước ngoài bao lâu, ta liền được ngốc bao lâu? ! Ngươi để cho ta cả đời không trở lại, ta thì không thể trở lại?

!"

Quý Vị Ương thu hồi vẻ ngạc nhiên , nhìn Giang Hạ, lạnh lùng nói: "Giang tiểu thư, bạn gái của ta muốn đi đâu, chỉ sợ không phải là ngươi có thể quyết định a."

"Bạn gái của ngươi?" Giang Hạ lúc này mới khẽ nheo lại hai mắt, đánh giá trước mặt này cùng mình không sai biệt lắm cao, ngũ quan thanh tú anh tuấn tóc ngắn nữ sinh.

Còn không đợi Quý Vị Ương trả lời, Kỷ Ngữ Đồng đã cướp lời: "Là (vâng,đúng) ! Nàng là bạn gái của ta!" Thân thể nàng ôi chặc Quý Vị Ương, trong ánh mắt mang theo chút ít khiêu khích: "Ta lần này trở lại Thúy Thành, chính là vì cùng bạn gái của ta lâu dài ở nơi này định cư xuống tới, Giang đại tổng tài, ngươi mạnh khỏe giống như không có tư cách quản ta cái gì sao!"

"Ta không đéo cần biết ngươi là ai bạn gái, tóm lại, ta muốn bọn ngươi hạ tựu cho ta trở về!" Giang Hạ giận tái mặt sắc.

Kỷ Ngữ Đồng hỏa khí càng thêm mạo thượng ba phần: "Nếu như ta mạn phép không đi trở về đây!"

Giang Hạ quay đầu đi, vẫn đứng ở sau lưng nàng hai đại hán vạm vỡ đi lên trước, liền muốn đem Quý Vị Ương kéo ra.

"Ngươi còn như vậy ta muốn gọi người!" Kỷ Ngữ Đồng giận đến mặt đỏ lên, không nhịn được kêu to: "Giang Hạ, ngươi này kẻ điên, biến thái thêm bệnh thần kinh! Ngươi có cái gì quyền lợi làm như vậy! Ngươi cho rằng ta hay là mười năm trước ta sao? Ngươi để cho ta như thế nào tựu như thế nào!"

"Tốt, ngươi không ngại gọi gọi nhìn." Giang Hạ cũng là vẻ mặt trấn định.

Quý Vị Ương bị kéo qua một bên, chính là gấp gáp, ánh mắt lại thỉnh

thoảng hướng đại sảnh cửa ngắm, bỗng nhiên trên mặt xuất hiện một tia định liệu trước mỉm cười: "Giang tiểu thư, ta xem, Đồng Đồng hôm nay là không thể trở về Mĩ Quốc liễu, ta là không lớn muốn thương tổn hòa khí, nhưng nếu quả thật muốn động thô, ta bất đắc dĩ, cũng chỉ tốt phụng bồi liễu."

Giang Hạ nghe lời của nàng, quay đầu theo ánh mắt của nàng vừa nhìn, chỉ thấy một đầy mặt nụ cười mập lùn lão đầu, mang theo năm sáu hộ vệ khuông người như vậy đã tiến lên đón.

"Hôm nay coi như ngươi thắng." Giang Hạ ngẩn người, cũng không dài dòng, mang theo hai đại hán, xoay người đi ra ngoài.

"Nhị tiểu thư, thật xin lỗi, trên đường kẹt xe, chúng ta đi đã muộn." Kia mập lùn lão đầu đi tới Quý Vị Ương bên cạnh, vội vàng phân phó bên người trên giúp nàng cầm hành lý.

"Vương Bá, không có chuyện gì, hiện tại chúng ta đi thôi." Quý Vị Ương thở phào nhẹ nhỏm, nhìn một chút tựa hồ có chút thất thần Kỷ Ngữ Đồng, dắt khẩn tay nàng: "Đừng sợ, không có chuyện gì liễu."

Kỷ Ngữ Đồng phục hồi tinh thần lại, gật đầu, không nói một lời theo nàng đi ra ngoài.

Ra khỏi phi trường, Quý Vị Ương lôi kéo nàng lên một chiếc màu đỏ thẫm Audi phòng xe, cách đó không xa một chiếc bạc màu lam trong xe thể thao, Giang Hạ ngồi ở trên ghế lái, lấy điện thoại di động ra cho Lâm Nhất Phong gọi điện thoại: "Kẻ điên, nàng là cùng Quý Vị Ương trở lại, hơn nữa cũng không có ý định đi trở về, ngươi cho ta đi chọn mấy đáng tin người, tùy thời đi theo bên người nàng, bảo vệ an toàn của nàng, ta rất lo lắng."

"Tốt, ta biết rồi." Bên kia Lâm Nhất Phong giọng nói đeo chút ngưng trọng mùi vị, một hồi lâu còn nói: "Ngươi không sao chớ?"

"Không có chuyện gì, ta hiện tại đi tìm Khang Trữ cùng minh châu uống trà." Giang Hạ nói xong câu này, đem điện thoại treo, sau đó ngưỡng dựa vào tại chỗ ngồi thượng, bên khóe miệng lộ ra một tia sáp sáp nụ cười, cúi đầu lầm bầm lầu bầu: "Bạn gái?"

Xe ở trên đường vững vàng Mercedes-Benz , Kỷ Ngữ Đồng trắc dựa vào tại chỗ ngồi thượng, lông mi thật dài thượng đã cúp trong suốt nước mắt.

"Ngươi khóc?" Quý Vị Ương thanh âm dặm ẩn hàm đau lòng, thể thiếp đưa tay đưa qua một trang giấy khăn.

Kỷ Ngữ Đồng không nói lời nào, nhận lấy khăn giấy nhẹ lau trên mặt nước mắt.

Quý Vị Ương thở dài liễu khẩu khí, nhẹ giọng nói: "Thì ra là nàng chính là Giang Hạ, cái kia ngươi yêu liễu nhiều năm như vậy người, hôm nay cuối cùng là thấy được liễu, quả thật . . . Rất xuất sắc." Lời của nàng dặm bỗng nhiên tràn đầy sáp sáp mùi vị: "Ngươi thật rất si. . ."

"Ta hận nàng!" Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, liều mạng ức chế trong mắt nước mắt, ngạnh thanh nói: "Ngươi không cách nào tưởng tượng, ta có nhiều hận nàng! Nàng trong lòng ta, chính là ác ma!"

"Yêu cùng hận chỉ có một đường chi cách, phải không?"

"Si cùng ngu cũng chỉ có một đường chi cách, ta nghĩ ta chỉ là quá u mê." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên đưa tay tròng lên ươn ướt ánh mắt.

Quý Vị Ương sửng sốt một hồi lâu, trong lòng nảy lên mãnh liệt là không cam, bỗng nhiên cắn cắn môi: "Nói cho ta biết các ngươi toàn bộ chuyện xưa, được chứ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mở hãm hại, tát xài!

http://tieulun.hopto.org

Lần đầu tiên viết loại này đề tài, không biết có thể hay không viết xong, xin mọi người tha thứ đối đãi.

Lần này không viết mấy người quấn quýt tình yêu liễu, viết bị, hay là chuyên nhất chút ít sao.

Đồng tên và vân vân cho tới bây giờ lấy được không tốt, lần này cũng giống như vậy, cảm thấy rất hao tổn tâm trí, mồ hôi!

2, thứ 2 chương

2, thứ 2 chương . . .

Năm tuổi lúc trước, Kỷ Ngữ Đồng hay là trên thế giới hạnh phúc nhất tiểu hài tử.

Phụ thân của nàng Kỷ Tư Thành là một công trình sư, mẫu thân Ôn Nhược Nhã là một Y Sinh, nàng là ba ba mụ mụ bảo bối, là bị thổi phồng ở trong tay hòn ngọc quý trên tay.

Trên thực tế, Kỷ Ngữ Đồng từ nhỏ tựu lớn lên một bộ tiểu mỹ nhân bại hoại bộ dáng, có thể nói là người gặp người thích, đi ở trên đường, người ta cũng sẽ nhìn nhiều nàng mấy lần. Mỹ mạo của nàng người máy, tự nhiên là di truyền cho cha mẹ hôn. Phụ thân Kỷ Tư Thành cao lớn tuấn lãng, này thật cũng được liễu, mẫu thân của nàng Ôn Nhược Nhã, nhưng là nổi danh đại mỹ nữ, từ đi học đến công việc, thịnh hành vô số thiếu nam quen thuộc nam, người theo đuổi đếm không hết, thương giới tinh anh, tài tử phong lưu, chính đàn tân quý, cái gì cần có đều có. Nhưng là cuối cùng làm cho người ta mở rộng tầm mắt chính là, nàng hay là lựa chọn cái kia xuất thân từ tiểu thành trấn, ở các phương diện điều kiện không coi là xuất chúng nhất Kỷ Tư Thành, hơn nữa hai người ở tham gia công tác sau lấy tốc độ nhanh nhất kết hôn.

Bọn họ là đại học đồng học kiêm người thương, sau khi tốt nghiệp vẫn ở

chung một chỗ, coi như là rất khó được rồi . Dĩ nhiên, ở đại đa số trong mắt người, ôn đại mỹ nữ chuyên nhất là cực kỳ khó được.

Cái kết quả này, quả thật làm cho rất nhiều người mộng toái thần đả thương, Kỷ Tư Thành không thể nghi ngờ là người may mắn, bị thiên hạ té một khối lớn nhất rơi xuống đập trúng, thế cho nên ở kết hôn vài năm sau, hắn vẫn là hạnh phúc được đầu óc choáng váng.

Hắn có một tiên tử giống nhau Mỹ lệ thê tử, tiếp theo lại có một khả ái xinh đẹp nữ nhi, sự nghiệp cũng từ từ tiểu có sở thành. Hắn cái này tiểu gia đình, để cho vô số người ngắm nghía hâm mộ.

Một người đàn ông đến nước này, còn có cái gì chưa đủ đây?

Trừ càng thêm cố gắng cho sự nghiệp, để cho vợ nữ sinh sống được còn có chất lượng, hắn đã không còn sở cầu liễu.

Nhưng là, có lẽ hạnh phúc của hắn để cho ông trời già cũng đố kỵ, ngày nào đó, thê tử tới đơn vị đón hắn tan việc, hắn lái xe năm nàng trở về, trên đường gặp phải một chiếc đấu đá lung tung chính là xe tải.

Cho nên, trong một đêm, mọi chuyện cần thiết cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Kỷ Tư Thành cùng Ôn Nhược Nhã song song ở nơi này tràng trong tai nạn xe chết thảm, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên tựu thành ba ba mụ mụ trong miệng tiểu bảo bối, Tiểu công chúa, biến thành một khóc la ba ba mụ mụ cô nhi.

Sau đó, đụng người tài xế bị kêu án bảy năm tù có thời hạn.

Sau đó, đang ở Thúy Thành bà ngoại đem công ty bảo hiểm đền tiền chờ đưa hết cho biên thùy thành nhỏ gia gia nãi nãi : bà nội, tranh thủ đến Tiểu

Ngữ Đồng quyền nuôi dưỡng.

Nhưng là ngày vui ngắn chẳng tầy gang, một năm sau, bà ngoại ngày đêm thương tâm, ở nữ nhi nữ tế chu niên ngày giỗ ngày đó đột tử, dựa theo nàng khi còn sống an bài, Kỷ Ngữ Đồng vừa giao cho biểu di nuôi dưỡng.

Nữa sau đó, cũng không biết làm sao, có một tự xưng "Chu bá bá" nam nhân, đi tới biểu di trong nhà, đem còn nhỏ tuổi Ngữ Đồng đón đi.

Hắn nói cho nàng biết, hắn là ba ba mụ mụ bạn tốt, là rất tốt hơn đồng học, cho nên, ở biểu di trấn an cùng khuyên bảo, Kỷ Ngữ Đồng đi theo hắn lên một chiếc màu đen kiệu xa.

Cứ như vậy, nàng thấy Chu bá bá nữ nhi, Giang Hạ.

Sau này rất nhiều rất nhiều năm, nàng vốn là đang nghĩ, người lấy chồng gặp nhau, có thể thật sự là mệnh trung chú định.

Lần đầu tiên gặp mặt, Giang Hạ bảy tuổi, Kỷ Ngữ Đồng sáu tuổi.

Khi đó, Kỷ Ngữ Đồng đã không coi là là một ngây thơ rực rỡ, không rành thế sự cô bé liễu, nàng hiểu được bi thương vì vật gì, mặc dù kia bi thương, chẳng qua là ở phía sau tới nàng trưởng thành thời gian dặm càng ngày càng sâu khắc.

Kia một buổi sáng, nàng bị một tự xưng "Chu bá bá" trung niên nam nhân, mang theo liễu một chiếc màu đen kiệu xa.

Xe vẫn chậm rãi lái vào một tràng màu trắng biệt thự kim loại đen đại môn, ngồi ở trong xe ra bên ngoài nhìn, lâm viên kiểu trong đình viện hoa và cây cảnh xanh tươi, màu xanh hoa cỏ như nhân, Kỷ Ngữ Đồng lấy một loại mới lạ mà xa lạ ánh mắt đánh giá ngoài cửa sổ hết thảy, trong lòng nảy lên không khỏi nho nhỏ kinh hoảng cùng e sợ toan tính, mà bên cạnh cái kia thần

sắc hòa ái trung niên nam nhân, vẫn lấy một loại ôn hòa khích lệ ánh mắt nhìn nàng, ánh mắt kia làm cho nàng vi cảm giác an lòng, cho đến xe ở đây ba tầng lâu màu trắng căn nhà lớn trước dừng lại, cái kia gọi Chu Văn Hàn nam nhân, cũng chính là Giang Hạ cha ruột, nắm nàng tay nhỏ bé, chậm rãi xuống xe, sau đó, nàng liền một cái nhìn thấy ngồi ở phòng ốc trước trên bậc thang Giang Hạ.

"Giang Hạ, tới đây biết một chút Ngữ Đồng, sau này nàng sẽ phải ở nhà chúng ta cùng nhau sinh sống, hai người các ngươi muốn hảo hảo chung đụng." Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra hiếm thấy vui vẻ nụ cười, giọng nói cũng hết sức nhẹ nhàng.

Hắn đối với nữ nhi của mình ngay cả tên mang họ gọi, cũng không có để cho lúc ấy u mê không biết cô bé Kỷ Ngữ Đồng cảm giác kỳ quái, thậm chí, nàng lúc ấy còn không biết trước mặt hai người này phụ nữ quan hệ.

Kỷ Ngữ Đồng từ nhỏ chính là có lễ phép hài tử, nàng vẫn nhớ kỹ mụ mụ nói, gặp phải cùng mình không sai biệt lắm lớn nam hài cô bé, nhất định phải gọi "Ca ca" hoặc là "Tỷ tỷ", nàng hơi do dự nhìn một chút Chu Văn Hàn, đang sợ hãi mở miệng: "Tỷ. . ."

Nhưng là một tiếng này còn không có gọi xong, cái kia ngồi ở trên bậc thang Giang Hạ, cái kia ở nàng rời đi Thúy Thành trước, vẫn giữ lại một đầu nhẹ nhàng khoan khoái tung bay tóc ngắn cô bé, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu lên, nhếch quật cường miệng, Lãnh Mạc mang chút ánh mắt khinh miệt từ trên mặt nàng quét qua, sau đó không nói lời nào đứng dậy, xoay người vào phòng ốc.

Đây cũng là các nàng lần đầu gặp mặt, không có nói chuyện với nhau, bất quá Kỷ Ngữ Đồng đối với màn...này tình cảnh cũng là trí nhớ khắc sâu, nhất là kia khinh miệt một cái, làm cho nàng còn nhỏ lòng tự ái hết sức bị thương.

http://tieulun.hopto.org

Chu Văn Hàn cũng không để ý thái độ của nàng, chẳng qua là nắm Kỷ Ngữ Đồng đích tay, đi vào kia phiến nguyệt sắc sắc đại môn.

Từ đó, Kỷ Ngữ Đồng bắt đầu một loại toàn bộ cuộc sống mới.

Nhưng là, cái kia gọi Giang Hạ thoạt nhìn Lãnh Mạc không thể nắm lấy cô bé, cũng từ đây thành cuộc sống mới của nàng dặm lái đi không được mộng má lúm đồng tiền.

Chu Văn Hàn đợi ở nhà thời gian rất ít, nhưng hắn đối với Kỷ Ngữ Đồng thật là tốt, đối mặt nàng, hắn luôn là vẻ mặt ôn hoà, quan tâm hỏi cái này, hỏi cái kia . Tương đối, hắn cùng Giang Hạ nói chuyện với nhau muốn ít nhiều lắm.

Ngay cả Kỷ Ngữ Đồng cũng cảm thấy, Chu bá bá đối với mình, so với Giang Hạ tốt hơn.

Có lẽ, đây là Giang Hạ chán nguyên nhân của mình, nàng thông minh suy đoán .

Trong nhà trừ Chu bá bá, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng, còn có những người khác. Một người là quản gia quế bá, còn có lão bà của hắn Quế mụ, Quế mụ chịu trách nhiệm nấu cơm, tài nấu nướng của nàng rất tốt, làm thức ăn cùng cao điểm cũng ăn thật ngon, còn có một trẻ tuổi cô bé a lam, nàng đặc biệt chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh.

Các nàng đối với Kỷ Ngữ Đồng cũng rất tốt, nhưng là, nhưng đối với Giang Hạ tốt hơn, nhất là quế bá cùng Quế mụ, đặc biệt đau lòng Giang Hạ, nhưng Giang Hạ đối với bọn họ, nhưng cũng là nhàn nhạt.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, đối với tử vong khái niệm rất mơ hồ, cha mẹ chết đi trong lòng hắn lưu lại bóng ma tương đối mà nói cũng tương đối nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù Kỷ Ngữ Đồng hay là hết sức tư niệm ba ba mụ mụ, nhưng dần dần có chút thích nơi này, nàng thích quế bá gọi nàng lúc mở miệng một tiếng "Nha đầu", thích Quế mụ làm bánh đậu xanh, thích quấn a lam cho nàng kể chuyện xưa.

Nhưng duy độc, đối với Giang Hạ thích không đứng lên.

Nàng cũng thích này tràng xinh đẹp màu trắng căn nhà lớn, thích trên đỉnh đầu lam ngày Bạch Vân, thích phòng ốc chung quanh rộng rãi không gian, thích sum xuê xanh tươi hoa và cây cảnh, thích bích lục như thảm sân cỏ, nàng thích nhất, là phòng ốc phía sau cái kia thật to lộ thiên hồ bơi.

Nàng sẽ không bơi lội, nhưng là nàng thích đứng ở hồ bơi bên, nhìn dưới ánh mặt trời, kia lóe ra chói mắt tia sáng lam diễm diễm nước gợn, có đôi khi, nàng có ngồi chồm hổm xuống, đưa tay cảm giác một chút nước gợn mát mẻ mềm mại, tưởng tượng một chút mình đưa thân vào trong đó cảm giác.

Là một loại tình lãng xế chiều, khi nàng lần nữa đi tới hồ bơi bên, đem tay vươn vào trong nước thời điểm, cũng không phương một cái tay từ trong nước thân đi lên, đem tay nàng bắt được, dùng sức lôi kéo, sau đó "Phanh" một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Kỷ Ngữ Đồng lần này bị làm cho sợ đến không nhẹ, trong lòng một trận kinh hoảng, không nhịn được phát ra một tiếng thét chói tai: "Cứu mạng! Quế bá!" Đi theo "Sùng sục sùng sục" liên tiếp uống tốt mấy ngụm nước, nàng hai tay trong nước bối rối nắm,bắt loạn, thật chặc ngừng thở, thân thể nhưng dần dần đi xuống chìm. Chính là hết sức khó chịu thời điểm, nhưng cảm giác một đôi tay đem thân thể của mình nâng lên, đi theo đầu vươn ra mặt nước.

Nàng Mỹ lệ khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì nín thở mà trướng đến đỏ bừng, vừa rời đi trong nước, không kịp khác, trèo ở người nọ bả vai, liền từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy, hơi chút cảm giác sống khá giả chút thời điểm, nàng

mới tới kịp đi xem cái kia người khởi xướng, ngẩng đầu, liền đụng chạm lấy một đôi Lãnh Mạc mà sắc bén con ngươi.

Quế bá lúc này cũng đã theo tiếng mà đến, vừa đi vừa gọi: "Nha đầu, ngươi không sao chớ? Làm sao rụng hồ bơi liễu, a di đà Phật, may là Đại tiểu thư ở chỗ này, nếu không nhưng làm sao được rồi ."

"Đây là ta thích địa phương : chỗ, sau này không cho tới nơi này!" Giang Hạ tú khí lông mày khẽ vén lên , nhích tới gần bên tai của nàng hạ giọng, giọng nói hết sức không kiên nhẫn, hơn nữa tràn đầy uy hiếp: "Ta không thích ngươi, sau này, có ta ở đây địa phương : chỗ, ngươi cũng cho ta cách khá xa chút, nếu không, ta sẽ nhường ngươi so sánh với mới vừa rồi khó hơn quá."

Kỷ Ngữ Đồng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại là kinh ngạc lại là tức giận, nước mắt ở trong hốc mắt thẳng đảo quanh, còn không còn kịp nữa nói chuyện, Giang Hạ đã ôm nàng, bơi hướng bên cạnh ao, đi theo quế bá đem một thân ướt đẫm Kỷ Ngữ Đồng nhận đi tới: "Nha đầu, đi, nhanh đổi lại thân y phục, ngươi luôn ở nơi này bên cạnh ao chuyển a chuyển, có phải hay không muốn học bơi lội a, sau này có thể làm cho Đại tiểu thư dạy ngươi, nàng bốn tuổi nửa lại bắt đầu học bơi lặn đây."

"Quế bá, nàng không thích học bơi lội, nàng sợ nước, ngươi không nên miễn cưỡng nàng." Giang Hạ gục ở hồ bơi bên, nhìn chật vật muôn dạng Kỷ Ngữ Đồng, trên mặt lộ ra một tia nhàn nhạt nụ cười.

"Là (vâng,đúng) sao?" Quế bá kinh ngạc nói: "Sợ nước sau này không nên ở chung quanh đây vòng vo."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ ghê tởm đến cho đến nụ cười, lòng tràn đầy ủy khuất, nhưng không biết làm sao, thế nhưng cũng không nói lời nào, chỉ cúi đầu, len lén lau đi trên mặt cùng nước mắt hỗn hợp ở chung một chỗ

Thủy Châu, sau đó bị quế bá lôi đi liễu.

Chuyện này, từ đó không nữa người nhắc tới.

Mà về Giang Hạ nói, để cho Kỷ Ngữ Đồng cách xa nàng chút lời của, Kỷ Ngữ Đồng tự nhiên cũng không có làm được, bởi vì không lâu sau, Chu Văn Hàn liền đem nàng an bài ở Giang Hạ chỗ ở quý tộc tiểu học tựu học, càng làm cho nàng cảm thấy đáng sợ chính là, hai người bọn họ lại còn ở cùng ban.

Chuyện này thật sự không phải là Kỷ Ngữ Đồng mong muốn, song, nàng nhưng vì chuyện này giao ra liễu thảm trọng thật nhiều.

Từ nay về sau, Kỷ Ngữ Đồng trong súp, thỉnh thoảng sẽ bị để thượng nhiều gấp mấy lần muối, mà nàng yêu mến đồ, cũng thỉnh thoảng có không cánh mà bay, ở trong trường học, nàng cô độc một người, không ai dám cùng nàng chơi, hơn quá đáng chính là, có đôi khi nàng viết xong bài tập bổn tử, có đôi khi cánh sẽ bị xé toang mấy tờ, còn dư lại tất cả đều là trống không tờ...

Mọi việc như thế chuyện tình, đếm không xuể.

Nàng cũng rõ ràng biết, những chuyện này cũng là cùng là một người gây nên, Giang Hạ!

Nếu như nói, trước kia nàng chẳng qua là không thích Giang Hạ, như vậy hiện tại, Giang Hạ ở trong mắt của nàng, chính là một bất chiết bất khấu, chỉ biết hành hạ người ác ma.

3, thứ 3 chương

3, thứ 3 chương . . .

Từ thê tử sau khi chết, Chu Văn Hàn tiếp nhận liễu nhạc phụ Giang Thiệu

Cơ lưu lại cả Giang thị tập đoàn, hắn bề bộn nhiều việc, bận về việc.. Quản lý công ty, bận về việc.. Các loại xã giao, vì vậy, kia tràng lớn như thế trong phòng, rất khó thấy được đến thân ảnh của hắn.

Sông chỗ ở ở vào Bạch Hạc nói, nơi này là Thúy Thành nổi danh khu nhà cấp cao tập trung phân biệt.

Kia tràng xinh đẹp màu trắng phòng ốc lầu hai, trước kia là Giang Thiệu Cơ chỗ ở, hiện tại biến thành Chu Văn Hàn đích cá nhân không gian. Lầu ba cùng sở hữu ba gian phòng ngủ, chủ nằm Giang Hạ ở, Kỷ Ngữ Đồng vừa vào Giang gia, liền được an bài ở nàng bên cạnh trong khách phòng. Hai người mỗi ngày cơ hồ đồng thời rời giường, tài xế lão Trương chịu trách nhiệm các nàng hai đi học đưa đón. Nhưng là, mặc dù suốt ngày chung đụng thời gian nhiều, nhưng cơ hồ không có nói chuyện với nhau.

Giang Hạ ở nhà dị thường trầm mặc ít nói, ở trong trường học nhưng nghiễm nhiên là một cái tiêu điểm nhân vật, bên cạnh nhóm lớn bằng hữu quay chung quanh, nhân duyên chuyện tốt làm cho người ta kinh dị. Mà nàng một chút hứng thú yêu thích, cũng cùng bình thường cô bé đại cùng khác lạ, nói thí dụ như, Kỷ Ngữ Đồng thích khiêu vũ, vẽ tranh, còn có bắn ra Piano, trong trường học có mở mọi việc như thế khóa, nàng mỗi lần cũng rất chân thành học, dĩ nhiên, bơi lội khóa nàng cũng có thượng, hơn nữa không tốn bao lâu đi học biết, chẳng qua là Giang gia cái kia đại hồ bơi, nàng từ đó phải không dám nhích tới gần.

Nhưng là Giang Hạ thích gì đây? Nàng yêu thích hết thảy vận động, trơn bóng bản, cùng bé trai cùng nhau đá banh, còn chạy đi học Taekwondo.

Không chỉ có như thế, nàng cuối tuần vẫn cùng Chu Tinh Hán, Cam Minh Châu hai đồng đảng, len lén chạy đi Thúy Thành một nhà nổi danh võ thuật quán học tập võ thuật, dĩ nhiên, đây là Kỷ Ngữ Đồng sau lại mới biết được chuyện tình liễu.

Đức Nhã tiểu học dặm để cho người đau đầu học sinh rất nhiều, Giang Hạ là kia một người trong, nhưng là trường này dặm học sinh, phi phú tức quý, cho dù có lúc có người làm ra chuyện gì quá phận tình, người nào cũng không thể tránh được.

Rõ ràng Kỷ Ngữ Đồng là một như vậy Mỹ lệ khả ái vừa biết điều tiểu cô nương, ở đây bầy nuông chiều tiểu hài tử trung, nàng là có thể cho người mang đến một luồng thanh tân dưỡng khí tồn tại, nhưng là coi như là như vậy, mỗi khi ác ma Giang Hạ làm ra cử động gì, mà nàng thanh linh trong ánh mắt dạng mãn ủy khuất cùng nước mắt thời điểm, các thầy giáo cũng không khỏi không mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tỷ như ngày hôm qua, Giang Hạ gọi cầm đi Kỷ Ngữ Đồng ngồi đích cái băng ngồi.

Mà mới vừa, Giang Hạ coi như trợn mắt hốc mồm số học Lão sư trước mặt, đem một lọ nhựa cao su ngã xuống Kỷ Ngữ Đồng mềm mại sơn đen tóc dài thượng, sau đó vỗ hai tay nghênh ngang rời đi.

"Ngữ Đồng, cho. . . Cho ngươi cái này." Một sợ hãi thanh âm từ bên cạnh truyền tới, Kỷ Ngữ Đồng giương mắt nhìn lên, liền thấy Dương Noãn Tô xem ra thanh tú khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Cám ơn ngươi, Noãn Noãn." Đây là tới đến này xa lạ học sinh sau, lần đầu tiên có người đối với nàng làm ra thiện ý cử động, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng nảy lên một trận cảm kích, trong lúc nói chuyện cơ hồ nghẹn ngào, nàng cố gắng nhịn xuống trong mắt nước mắt, nhận lấy nàng đưa tới khăn giấy, dùng sức xức trên tóc kia dinh dính nhựa cao su.

Dương Noãn Tô xem một chút nàng, vừa xem một chút cách đó không xa Chu Tinh Hán, trong mắt vẻ sợ hãi nhìn một cái không sót gì, đây là nàng đã làm một cực kỳ cónhất dũng khí chuyện tình liễu, nàng sợ Chu Tinh Hán đi

về phía Giang Hạ mật báo, như vậy, chiến hỏa có lẽ sẽ đốt tới trên người của nàng, nhưng trước mắt ngồi cùng bàn như vậy đáng thương, nàng thật sự là không thể làm như không thấy liễu.

", Ngữ Đồng, ta dẫn ngươi đi đi đầu tóc rửa." Số học Lão sư trong bụng bất đắc dĩ than thở, đi tới Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, đưa tay muốn đem nàng kéo.

Kỷ Ngữ Đồng khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng, khẽ lắc đầu, đột nhiên nắm chặt quả đấm, đang lúc mọi người ánh mắt kinh ngạc trong xông ra ngoài.

"Ngươi tại sao muốn đối với ta như vậy?" Kỷ Ngữ Đồng ở thật dài trên hành lang đuổi theo Giang Hạ, đưa tay ngăn cản nàng, thở hổn hển hỏi: "Ta nơi nào đắc tội ngươi, ngươi mỗi ngày nếu như vậy khi dễ ta!"

Giang Hạ bên cạnh Cam Minh Châu há to miệng, không rõ tại sao cái này mới tới đồng học, đột nhiên lá gan tăng lên, thế nhưng trước mắt bao người chạy tới chất vấn Giang Hạ.

"Vậy ngươi tại sao muốn tới nhà của ta? !" Giang Hạ khuôn mặt nhỏ nhắn băng bó quá chặt chẽ, chân mày cau lại, sắc bén con ngươi nhìn thẳng nàng, cơ hồ là tàn bạo hỏi.

Những lời này để cho Kỷ Ngữ Đồng hoàn toàn cứng đờ, nghĩ nửa ngày, lại muốn không ra một câu nói qua lại.

Đây là nhiều không kể xiết chuyện nhỏ trong đích một, cũng là Kỷ Ngữ Đồng lần đầu tiên khua lên dũng khí, cùng Giang Hạ mặt đối mặt chất vấn. Mà từ đó về sau, Dương Noãn Tô liền trở thành Kỷ Ngữ Đồng thứ nhất bạn tốt.

"Đồng Đồng, ngươi Anh ngữ là max điểm đây." Một lần thi giữa kỳ thử

sau, Dương Noãn Tô cầm lấy Kỷ Ngữ Đồng bài thi, có chút hưng phấn la hét, nói xong câu này, nàng làm như tiếc nuối, vừa không khỏi kiêu ngạo nói: "Ta mới chín mươi lăm phân mà thôi."

"Hừ! Chín mươi lăm phân vừa có gì đặc biệt hơn người!" Một thanh âm lạnh lùng từ nơi không xa truyền đến.

"Kia xin hỏi ngươi được bao nhiêu phân?" Dương Noãn Tô đắc ý vênh váo dưới, trong miệng rất nhanh nhớ lại này một câu, nhưng là khi nàng nhìn thấy Chu Tinh Hán xem ra thẹn quá thành giận mặt, bị làm cho sợ đến vội vàng đè lại miệng, tuy nhiên nó đã không còn kịp rồi.

Chu Tinh Hán nghe lời này, vừa nhìn mình bài thi kia "67", càng xem càng cảm thấy chói mắt, nặng nề vừa hừ một tiếng, bỗng nhiên ba cái hai cái đem bài thi xé thành mảnh nhỏ, hắn này đột nhiên cử động đem quanh mình mọi người giật mình.

Ngồi ở phía sau hắn Giang Hạ không khỏi nhíu nhíu mày, bỗng nhiên bước đi đến Dương Noãn Tô bên cạnh, đem trong tay nàng Kỷ Ngữ Đồng bài thi một thanh đoạt lấy, cũng làm theo xé thành vài miếng, sau đó hai tay chống bàn học, khiêu khích dường như nói: "Còn đắc ý sao? Ừ?"

Nàng nói là đúng Dương Noãn Tô nói, ánh mắt nhưng nhìn Kỷ Ngữ Đồng.

"Ngươi làm gì? Làm chi. . . Làm chi xé người bài thi?" Dương Noãn Tô nhìn nàng, giọng nói có chút run rẩy.

"Giang Hạ, làm sao ngươi lão như vậy khi dễ Kỷ Ngữ Đồng?" Ngồi ở Kỷ Ngữ Đồng phía sau một người tên là Triệu Đào nam sinh, lúc này cũng nhìn không được liễu, đứng dậy.

"Ngươi có ý kiến sao?" Giang Hạ liếc xéo liếc tròng mắt nhìn hắn.

"Ta. . . Ta. . ." Triệu Đào còn cũng không nói đến một câu đầy đủ lời của, Dương Noãn Tô thấy có người chỗ dựa, nổi lên lá gan nói: "Đương nhiên là có ý kiến, ngươi đem Ngữ Đồng bài thi xé, ngươi cấp cho nàng nói xin lỗi."

"Nói xin lỗi a? Tốt." Giang Hạ gật đầu, thình lình đưa tay đẩy, Dương Noãn Tô một không có đứng vững, lập tức té liễu trên mặt đất, nàng cũng không giống như Kỷ Ngữ Đồng quật cường sĩ diện, lập tức "Oa oa" khóc lớn: "Ô, đau quá, ô. . . Ta muốn nói cho ba ba ta biết mụ mụ."

Kỷ Ngữ Đồng liền tranh thủ nàng từ trên mặt đất kéo, thay nàng xoa té địa phương : chỗ, gấp gáp nói: "Noãn Noãn, té chỗ nào rồi? Đừng khóc đừng khóc. . ."

Nàng vừa an ủi Dương Noãn Tô, vừa hung hăng nhìn Giang Hạ, hồi lâu tới nay bị đè nén ở trong lòng tức giận ủy khuất cùng với ghét cay ghét đắng thoáng cái toàn bộ bộc phát, cho nên, nàng làm một để cho mọi người mở rộng tầm mắt chuyện tình.

Kỷ Ngữ Đồng đem một lọ mực nước, tất cả đều vẩy vào liễu Giang Hạ trên người, nàng màu trắng T-shirt thượng, trong nháy mắt hiện đầy loang lổ điểm một cái hoặc lớn hoặc nhỏ màu đen ấn ký, hành động này không khỏi ương cập trì ngư, Giang Hạ người chung quanh đồng thời phát ra thét chói tai cùng kinh hô, đồng thời nhanh chóng lui về phía sau đi, không đợi người phát ra mắng có tiếng, Giang Hạ liền xanh mét một tờ giấy khuôn mặt nhỏ nhắn, nắm chặc Kỷ Ngữ Đồng đích cổ tay, lấy mau lẹ tốc độ đem nàng một thanh ném ra phòng học.

Nàng khí lực quá mức lớn, bắt được Kỷ Ngữ Đồng cổ tay mơ hồ làm đau, thân thể không tự chủ được đi theo nàng một đường Hướng Tiền, trên đường, Giang Hạ T-shirt tự nhiên là đưa tới không ít người nhìn chăm chú lễ cùng khe khẽ cười nói.

Đi tới một tương đối mà nói tương đối yên lặng góc, Giang Hạ đem Kỷ Ngữ Đồng đẩy, chỉ vào y phục của mình, thanh âm lạnh như băng rét lạnh: "Hôm nay trở về, sẽ đem ta bộ y phục này rửa! Muốn một chút dấu vết cũng không có! Nếu không, sau này ta mỗi ngày đưa ngươi một lọ mực nước, để không có y phục mặc tới trường học!"

"Không phải là ta muốn tới nhà ngươi." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong suốt nước mắt từ xinh đẹp tuyệt trần trên gương mặt chậm rãi chảy xuống, nàng lui về phía sau một bước, nức nở nói: "Là (vâng,đúng) Chu bá bá dẫn ta tới, ta cũng không muốn ở chỗ này, nhưng là ta. . . Ta không có cha, cũng không có nương nương, ngay cả. . . Ngay cả bà ngoại cũng không có liễu, ta không biết muốn đi đâu. . ." Nàng càng nói càng thương tâm, khóc đến thở không ra hơi: "Ta không biết dì nhỏ nhà ở nơi đâu. . ."

Giang Hạ sửng sốt, nàng có một loại một quyền đánh vào cây bông đống thượng cảm giác, có chút không biết theo ai, rõ ràng lúc trước mình còn đang giận không kềm được uy hiếp nàng cảnh cáo nàng, đột nhiên tựu nhảy tới một bi thương chủ đề thượng. Không thể phủ nhận, trước mặt cái này mình vẫn chán cô bé, nàng lúc này giọng nói, nàng nước mắt Doanh Doanh (nhẹ nhàng) bộ dáng, đúng là rất gọi không đành lòng, nàng đầy ngập lửa giận, thế nhưng như kỳ tích biến mất ở vô hình liễu.

"Ngươi. . . Ngươi có ba ba? Ba ba của ngươi đi đâu rồi?" Giang Hạ bộ dạng giống như là đang suy tư cái gì, một lúc lâu mới nghi ngờ hỏi.

"Hắn đã chết." Kỷ Ngữ Đồng khóc đến hơn thương tâm.

"Ba ba ta tại sao dẫn ngươi trở lại?"

"Ta không biết, hắn. . . Hắn nói với ta, hắn là ba ba mụ mụ bạn tốt." Kỷ Ngữ Đồng thút tha thút thít trả lời .

Giang Hạ đứng ở nơi đó, nàng bỗng nhiên nhớ lại từng màn tình cảnh.

Giang Chỉ Đinh đem sách đồ trên bàn tất cả đều quét đến trên mặt đất, khóc đối với Chu Văn Hàn kêu lên: "Ngươi phía ngoài nhiều như vậy nữ nhân, còn dùng trở về cái nhà này sao? Nói không chừng ngay cả Tư Sinh Tử nữ cũng có bao nhiêu liễu, ngươi nhìn ngươi chừng quản quá tiểu Hạ? ! Có phải hay không chờ ta vừa chết, ngươi tựu chuẩn bị đưa bọn họ toàn bộ mang về tới a!"

"Ngươi vừa nổi điên làm gì!" Chu Văn Hàn nhưng mặt lạnh, không để ý tới nàng, thậm chí ngay cả quyển sách trên tay cũng không còn để xuống.

"Ta nổi điên? Đúng, ta là ở nổi điên, nhưng ta hiện tại trong lòng so sánh với lúc nào cũng rõ ràng, ba ba ta vừa chết, diện mục thật của ngươi tựu ngày từng ngày lộ ra liễu. Đây chính là ngươi ở rể Giang gia mục đích sao? Vì tiền, vì địa vị, vì Giang thị! Chính là cùng tình yêu không có có một chút quan hệ! Cho tới hôm nay ngươi rốt cục không cần giả bộ liễu!"

Năm tuổi nhiều đích Giang Hạ, nằm ở cửa thư phòng bên, có chút mờ mịt nhìn trong phòng một màn, mà những lời này nhưng từng chữ từng câu toàn bộ rơi ở liễu trong óc của nàng.

Mấy ngày sau một buổi tối, Giang Chỉ Đinh đem Giang Hạ kéo, vuốt tóc của nàng, hàm chứa nước mắt nói: "Tiểu Hạ, nếu như ngày nào đó mụ mụ mất, ngươi nhớ được, ngươi còn có Hoàng gia gia, còn có quế bá cùng Quế mụ, bọn họ cũng sẽ đối đãi ngươi tốt."

"Kia mụ mụ đây? Mụ mụ muốn đi đâu mà? Ta muốn đi theo mụ mụ." Giang Hạ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Mụ mụ mệt chết đi, ngươi không nên trách mụ mụ." Giang Chỉ Đinh trên mặt lộ ra một loại thật sâu mệt mỏi, nàng hôn vẫn Giang Hạ gương mặt: "Mụ

mụ không nỡ tiểu Hạ, không yên lòng tiểu Hạ, nhưng mụ mụ thật mệt mỏi quá, mụ mụ là cái rất ích kỷ mụ mụ, rất xấu, nhưng là, mụ mụ sẽ vì tiểu Hạ an bài thật kỹ hết thảy."

Không có quá mấy tháng, Giang Chỉ Đinh liền tự sát, ngoại giới nói bởi vì uất ức chứng sở đưa đến.

Giang Hạ trong đầu hiện lên lên mụ mụ mệt mỏi mà u buồn bộ dáng, bất tri bất giác cắn chặt răng răng, Kỷ Ngữ Đồng tiếng khóc nhưng dần dần thấp xuống, nàng ngơ ngác nhìn Giang Hạ trên y phục kia chói mắt điểm một cái mực nước, trong lòng hối hận dần dần nảy lên, nếu như nàng bị khi phụ sỉ nhục, nàng còn có thể nhẫn nại một chút, nhưng nhìn thấy nàng để cho Noãn Noãn khóc, nàng lại không thể chịu được. Nhưng là. . . Nhưng là này ác ma kế tiếp nhiều ngày như vậy, vừa sẽ đối với nàng làm xảy ra chuyện gì tới đây?

Giang Hạ từ trong ký ức tỉnh lại, ánh mắt rốt cục vừa dời đến Kỷ Ngữ Đồng trên người, trong mắt nàng nghi ngờ vẫn không tiêu, sợ run một hồi lâu, bỗng nhiên xoay người, không nói tiếng nào tiêu sái liễu.

Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc nhìn nàng nho nhỏ bóng lưng, ngây người hồi lâu, cũng lau khô ánh mắt, hướng phòng học phương hướng đi tới.

Kia một ngày, nàng vẫn là lo lắng đề phòng trải qua, nhưng là liên tiếp qua mấy ngày, cũng không còn thấy có ai tới gọi nàng giặt quần áo, trong nội tâm nàng thầm thầm thở phào nhẹ nhỏm, muốn rửa cho hết toàn bộ không có dấu vết, thật là có nhiều khó khăn.

Này lần đầu tiên giao phong, liền không có hạ văn.

Chẳng qua là Triệu Đào nhưng ngã hỏng bét, bị Chu Tinh Hán đánh một trận, mà Cam Minh Châu vì giúp Chu Tinh Hán bắt nạt, viết "Ta là heo" tờ

giấy, lặng lẽ dùng băng dính dán tại liễu Dương Noãn Tô đích lưng thượng. Sau lại Lão sư khi đi học, luôn là không giải thích được nghe được Dương Noãn Tô đích lưng sau mấy đứng hàng truyền đến mơ hồ tiếng cười, hơn nữa mỗi người vẻ mặt mập mờ.

Dĩ nhiên, chuyện này sau lại Dương Noãn Tô mình cũng biết, nhưng là giật xuống, lại bị dán đi lên, vẫn bị dán liễu một tuần lễ, thế cho nên nàng sau lại có trận luôn là thần kinh khẩn trương, động một chút là muốn xoay người quay đầu đi xem sau lưng của mình.

Tiểu học thời gian, liền dưới loại tình huống này nhàm chán trong trò chơi lặng lẽ chạy trốn.

4, thứ 4 chương

4, thứ 4 chương . . .

Một sáng sớm, Kỷ Ngữ Đồng rời giường rửa mặt xong, cước bộ nhẹ nhàng đi xuống lầu, trên mặt nàng treo một tia rực rỡ vui vẻ nụ cười.

Lên trung học đệ nhất cấp sau, vận khí của hắn tựa hồ chuyển tốt lắm, nàng cùng Lâm Noãn Tô vẫn là ở lớp một, nhưng là Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán, Cam Minh Châu ba người kia ban cũng đang một ... khác ban, mặc dù hay là đang cùng nóc Giáo Học Lâu, nhưng cũng là bất đồng tầng lầu. Hơn nữa kỳ quái chính là, Giang Hạ bây giờ nhìn nàng, cũng sẽ không tìm nàng phiền toái, nếu nói không tìm nàng phiền toái, chẳng qua là hành động thượng, trong lời nói nhưng bắt đầu thường xuyên đối với nàng chê cười.

Rời xa liễu những người này, nàng cảm thấy liền hô hút cũng tự do.

Đi xuống lầu, đi tới trong phòng ăn, chỉ thấy Quế mụ đã đem sớm một chút dọn xong, mà Chu Văn Hàn cũng khó được ngồi ở hình chữ nhật bên cạnh bàn ăn, vừa thấy nàng xuống tới, liền để xuống báo chí, trên mặt lộ ra

hòa ái nụ cười: ", Ngữ Đồng, tới đây ăn điểm tâm."

Chu Văn Hàn là cái rất anh tuấn nam nhân, hơn nữa có loại ôn hòa nho nhã khí chất, đây là Kỷ Ngữ Đồng từ từ trưởng thành là một thiếu nữ sau, đối với hắn ấn tượng. Có một lần, nàng thỉnh thoảng ở Quế mụ nơi đó thấy được Giang Hạ mẫu thân hình, nhưng chỉ là cảm thấy dịu dàng, tương đối có khí chất, chưa nói tới nhiều xinh đẹp.

Cái trán của nàng có chút chiều rộng, Giang Hạ điểm này rất giống như mẫu thân của mình, nhưng tựu ngũ quan mà nói, càng giống Chu Văn Hàn, nàng cặp kia án mắt hữu thần sáng ngời hãy cùng Chu Văn Hàn giống nhau như đúc, chỉ là bởi vì trẻ tuổi, cảm giác hơn phong duệ, hơn người gây sự một chút, nhất là ở nàng tức giận thời điểm.

Kỷ Ngữ Đồng vừa cắt lấy mình trong mâm trứng tươi, vừa không yên lòng nghĩ.

"Hôm nay thứ bảy, chuẩn bị đi nơi nào chơi?" Chu Văn Hàn đối với nàng vĩnh viễn cũng là như vậy vẻ mặt ôn hoà, ánh mắt dị thường ôn hòa : "Vừa lúc Chu bá bá hôm nay có rãnh rỗi, dẫn ngươi đi mua mấy bộ y phục được chứ?"

"Ta. . . Ta còn có rất nhiều y phục cũng không mặc trôi qua." Kỷ Ngữ Đồng cầm lấy dao nĩa hai tay trên không trung ngừng lại một chút, trước kia cũng là Chu Văn Hàn đưa tiền, Quế mụ mang nàng đi ra ngoài mua quần áo. Quế mụ mười mấy tuổi đang ở Giang gia liễu, vẫn đi theo hầu hạ Giang Hạ mẫu thân Giang Chỉ Đinh, mưa dầm thấm đất, mua quần áo ánh mắt hay là rất không tệ, hơn nữa thích cho nàng mua quần, vốn đem nàng trang phục giống như tùy thời muốn đi ra ngoài tham gia dạ vũ Tiểu công chúa dường như.

Nói xong câu này, Kỷ Ngữ Đồng cảm giác mình có chút thật xin lỗi Chu

Văn Hàn dường như, lông mi thật dài rũ xuống, nhẹ nói: "Ta còn hẹn đồng học cùng nhau điệu bộ khóa."

"Nha." Chu Văn Hàn gật đầu.

Kỷ Ngữ Đồng có chút khẩn trương nhìn hắn một cái, thấy trên mặt hắn tựa hồ không có vẻ không hài lòng , trong bụng thở phào nhẹ nhỏm. Không biết làm sao, mặc dù Chu Văn Hàn vẫn đối với nàng rất tốt, nhưng nàng ở trước mặt hắn chính là rất không được tự nhiên, nhất là lên trung học đệ nhất cấp sau, thật giống như còn có khoảng cách cảm, hắn nhìn ánh mắt của nàng, đều khiến nàng cảm thấy khẩn trương.

Tỷ như hiện tại, hai người một trên bàn dùng cơm, nàng tựu không dám thở mạnh, trong lòng thế nhưng mơ hồ mong mỏi ác ma Giang Hạ đuổi mau xuống đây cùng nhau ăn điểm tâm.

"Số tiền này để ở trên người, cầm lấy tiêu vặt, đã không phải là tiểu hài tử liễu, tốn hao cũng nên tăng nhiều liễu." Chu Văn Hàn bưng lên cà phê nếm một ngụm, lần nữa phá vỡ trong không khí trầm mặc, sau đó cầm một xấp tiền đặt lên bàn, đẩy đi qua: "Cầm lấy."

"Không." Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ có chút kinh hoảng lắc đầu: "Chu bá bá, ngươi trước kia cấp cho ta tiền, còn có rất nhiều."

"Không sao, ngươi cầm lấy, không cần trước tiên có thể bày đặt." Chu Văn Hàn mỉm cười nhìn nàng.

"Ta. . . Ta thật không cần."

Kỷ Ngữ Đồng cực dương lực từ chối , Giang Hạ nhưng hai tay sáp túi, lười Dương Dương (dương dương tự đắc) từ trên lầu đi xuống liễu, trực tiếp đi vào phòng ăn, cùng Quế mụ nói rõ tảo an, sau đó xoay mặt kinh ngạc nói: "Di, làm sao có tiền không ai muốn? Ta đang cần tiền đây, là cấp cho ta sao,

tối hôm qua làm mộng đẹp, quả nhiên một sáng sớm thì chuyện tốt." Đưa tay lấy tiền, bỏ vào miệng túi, động tác làm liền một mạch.

"Ngươi thiếu tiền dùng sao? Mấy ngày hôm trước mới từ ta đây cầm năm ngàn, cũng dùng đi làm gì rồi?" Chu Văn Hàn khẽ giận tái mặt sắc.

"Rất nhiều địa phương : chỗ muốn tiền dùng a, năm ngàn đủ hoa gì ? Ngươi có phải hay không quá keo kiệt liễu, ta rất nhiều đồng học mỗi tháng tiền xài vặt cũng so với ta nhiều." Giang Hạ hai tay một vũng, vẻ mặt lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa khoa trương.

"Đại tiểu thư,, thừa dịp nhiệt ăn điểm tâm." Quế mụ vội vàng thay nàng bưng bữa ăn sáng thượng bàn.

Giang Hạ thờ ơ đứng ở nơi đó, ánh mắt khẽ nheo lại, sắc mặt cũng chìm xuống: "Rồi hãy nói, ta xài như thế nào tiền, cũng là hắn là, tiền của ngươi cũng là ông ngoại, mà ông ngoại nói, hắn hết thảy cũng là của ta."

Nói xong câu này, nàng bưng lên một chén sửa tươi một ngụm uống vào, lấy tay bối lung tung lau miệng góc đích nãi tí, trên mặt vừa đổi một bộ hoan khoái vẻ mặt: "Quế mụ, ta không ăn điểm tâm liễu, muốn đi ra ngoài đi học đây." Bắt phiến diện bao nhét trong miệng, huýt sáo đi ra ngoài.

"Đại tiểu thư, không ăn điểm tâm tại sao có thể được, vừa không phải là cái gì đứng đắn khóa, ăn lại đi ." Quế mụ vừa đuổi theo đuổi đi ra, Giang Hạ thân ảnh cũng đã đắm chìm trong sáng sớm sáng rỡ dặm , hơn nữa càng ngày càng xa.

Chu Văn Hàn từng không chỉ một lần báo cho sang Giang Hạ, làm cho nàng chú ý mình ngôn hành cử chỉ, nếu sông tiểu thư nhà bộ dạng. Nhưng là Giang Hạ lại cứ thiên cùng hắn đối nghịch dường như, ở bên ngoài có thể hoàn hảo chút ít, ở nhà, nhưng luôn là một bộ trời sập xuống Lão Tử cũng

muốn làm theo ý mình bộ dạng, đi lên đường tới lỏng loẹt suy sụp suy sụp, động lấy tay bắt đồ ăn.

Hơn nữa, thật giống như càng dài lớn, nàng đối với Chu Văn Hàn lại càng không có một chút e ngại, nói về nói tới cợt nhả, có đôi khi nhìn như một câu lơ đãng lời của, nhưng vốn có thể chính xác không có lầm đâm chọt Chu Văn Hàn trong lòng chỗ mẫn cảm.

Nàng, có đôi khi để cho người không thể đem nàng làm một đứa bé nhìn.

Kỷ Ngữ Đồng trợn mắt hốc mồm nhìn Giang Hạ đi ra ngoài, sau đó tiểu tâm dực dực nhìn hướng Chu Văn Hàn, chỉ thấy trên mặt hắn cũng không có gì vẻ mặt, chẳng qua là chân mày thật chặc nhăn lại, bộ dáng kia, phảng phất đang trầm tư cái gì.

Ở Giang gia lâu như vậy, Kỷ Ngữ Đồng bao nhiêu linh linh toái toái biết rồi một ít chuyện, tỷ như, Chu Văn Hàn là Giang gia ở rể con rể, cho nên Giang Hạ cũng không cùng hắn họ, còn có, Giang Hạ mẫu thân bởi vì uất ức chứng mà tự sát, mà từ đó về sau, Giang Hạ không còn có kêu lên Chu Văn Hàn "Ba ba" ...

Đây là đối với kỳ quái phụ nữ, có thân nhất đích huyết mạch quan hệ, cùng ở một dưới mái hiên, lại tựa hồ như ai cũng không quan tâm người nào, thân tình hết sức đạm mạc, hơn nữa, từ thượng trung học đệ nhất cấp tới nay, Giang Hạ đối với Chu Văn Hàn, cũng luôn là ngữ mang châm chọc nói chuyện.

Kỷ Ngữ Đồng chợt nhớ tới ba của mình mụ mụ, mặc dù trí nhớ cũng không rõ rệt, nhưng mỗi lần nhớ tới, trong lòng cũng sẽ nảy lên Noãn Noãn hạnh phúc cảm giác. Nàng đột nhiên có chút lòng chua xót, ở mỗ trong nháy mắt, đối với Giang Hạ lại lên vài phần đồng tình tâm, nhưng chuyển niệm nhớ tới Giang Hạ đủ loại ghê tởm nơi, một ít chút ít thương hại vừa nhanh

chóng tan biến tại vô hình.

Nàng dùng sức xiên lên một khối trứng tươi, oán hận nhét vào trong miệng.

Một lúc lâu, Chu Văn Hàn nhíu chặt chân mày dần dần giãn ra, hắn cầm lấy khăn ăn lau miệng ba, ném ở trong mâm, sau đó vừa nhẹ giọng hỏi: "Ở hiện tại trường này dặm , cảm giác như thế nào?"

"Ừ, cảm giác rất tốt." Kỷ Ngữ Đồng nhỏ giọng trả lời .

Chu Văn Hàn dò xét cẩn thận nàng, trước mặt cô bé này tử ngày từng ngày trưởng thành, mà kia Trương Mỹ lệ khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng càng ngày càng trong đầu in dấu thật sâu khắc khác gương mặt phiên bản, ánh mắt của hắn bỗng nhiên có chút thất thần, ánh mắt trở nên phá lệ nhu hòa, Kỷ Ngữ Đồng cúi đầu ăn cái gì, cũng không có phát giác hắn khác thường vẻ mặt.

Hồi lâu, Chu Văn Hàn nhẹ than một hơn, mới nhẹ nhàng nói câu: "Vậy thì tốt." Hắn nhíu nhíu mày, trầm ngâm một hồi lâu, vừa châm chước câu chữ nói: "Ở trường học muốn lấy học tập làm trọng. Cô bé, ừ. . . Muốn cùng bé trai giữ vững chút ít khoảng cách, hiểu ý của ta sao?"

Thật ra thì, Chu Văn Hàn lời này thật cũng không coi là đột ngột, ở Thúy Thành như vậy trong thành thị, học sinh trung học đệ nhất cấp yêu sớm hiện tượng vô cùng phổ biến, vừa nắm một bó to, giống như Kỷ Ngữ Đồng xinh đẹp như vậy cô bé, ở trường học là bị bị nam sinh chú mục chính là, thư tình cũng không biết thu quá nhiều ít che.

Giang Hạ hiện tại không khi dễ nàng, là bởi vì tuổi tăng trưởng, tự nhiên cũng không nữa chơi những thứ kia trẻ con xiếc, nhưng lúc này nếu thật giống như trước kia như vậy khi dễ nàng, tuyệt đối không đến nổi giống như

lúc trước ở tiểu học như vậy, không ai dám vì nàng ra mặt.

Bất quá, Chu Văn Hàn nhắc tới cái đề tài này, hãy để cho Kỷ Ngữ Đồng có chút kinh ngạc, hơn nữa có chút lúng túng, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, như Dương Chi mỹ ngọc loại khiết nhuận trắng muốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bị lây vẻ nhàn nhạt màu hồng, sau đó thật nhanh rũ xuống mí mắt, thanh âm nhỏ nếu muỗi ngâm: "Ta. . . Ta biết."

Chu Văn Hàn hài lòng gật đầu: "Ta biết ngươi luôn luôn là biết điều có hiểu biết hảo hài tử. Nhớ kỹ, cho dù ta nữa bận rộn, có cái gì không giải quyết được chuyện tình, cũng có thể nói với ta, hiện tại thượng trung học đệ nhất cấp liễu, có thể bắt đầu dùng di động liễu, sau này có việc trực tiếp gọi điện thoại cho ta là được."

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng. Giang Hạ mấy năm trước tựu mình mua điện thoại di động dùng, nàng chưa từng có nghĩ tới chuyện này, cũng sẽ không chủ động mở miệng hướng Chu Văn Hàn nói loại này yêu cầu. Nhưng hiện tại, nàng thật sự rất vui vẻ, như vậy, sau này cùng Noãn Noãn liên lạc tựu dễ dàng nhiều.

Nghĩ như vậy, trên mặt nàng không khỏi lộ ra hưng phấn nụ cười, lộ ra hai nhợt nhạt mê người má lúm đồng tiền.

Thượng xong hai lễ tán đả khóa, nghỉ ngơi trong chốc lát, Giang Hạ vừa cùng Chu Tinh Hán đi một trống trơn phòng luyện công dặm , đeo lên quyền sáo hướng về phía bốn phía treo bao cát một trận đánh.

"Ta thật là hối hận muốn chết, nhìn TV thấy vậy muốn làm hiệp nữ, cùng hai người các ngươi bệnh thần kinh tới học tập cái gì võ thuật." Cam Minh Châu hữu khí vô lực ngồi dưới đất, xinh đẹp tuyệt trần trên mặt lộ ra hối hận vẻ: "Quả thực là mình tìm tội bị, sớm biết như vậy, ta tình nguyện nghe của mẹ ta nói, đàng hoàng ngốc trong nhà kéo đàn vi-ô-lông."

http://tieulun.hopto.org

"Nhờ cậy, ngươi kéo đàn vi-ô-lông thanh âm giống như giết gà, sau này a, cho dù ngươi có thích nam sinh, người khác nghe được đàn của ngươi thanh cũng sẽ bị hù dọa chạy, sớm làm đừng đi lôi, dạy ngươi Lão sư rất đáng thương nột-chậm rãi (nói chuyện)." Chu Tinh Hán cười hì hì nói.

"Đi tìm chết!"

"Luyện cái này thật tốt a, nhất là mỹ nữ, học võ thuật hơn nữa trọng yếu, sau này có thể phòng sắc lang a."

Cam Minh Châu gặp khen mình là mỹ nữ, oai cái đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng là nha."

Giang Hạ giống như là không nghe thấy hai người bọn họ lời của, chẳng qua là đánh lên trước mặt bao cát, cái trán cũng toát ra đại viên đại viên mồ hôi hột.

"Uy, nói đến mỹ nữ, tiểu Hạ nhà cái kia Kỷ Ngữ Đồng thật là mỹ nữ, xem ra mặt, thật sự là. . . Thật sự là hảo hảo nhìn nha." Cam Minh Châu vi khép hờ lấy tròng mắt, trong đầu nghĩ tới Kỷ Ngữ Đồng bộ dạng, nàng trong bụng từ ngữ có hạn, nghĩ nửa ngày, dùng một "Hảo hảo nhìn" để hình dung, sau đó thở dài nói: "Ta thật là không rõ, tại sao trước kia hai người các ngươi khi dễ nàng, ta cũng không có khuyên can các ngươi, tại sao hiện tại càng ngày càng cảm thấy nàng thuận mắt, nhớ tới chuyện trước kia cũng ý không tốt."

Chu Tinh Hán dừng lại động tác trong tay, kinh ngạc quay đầu lại: "Ngươi là nữ sinh ai, nói như thế nào lên nữ sinh, một bộ say mê bộ dạng."

Cam Minh Châu mở to mắt hung nói: "Nữ sinh thì không thể thưởng thức nữ sinh mỹ sao? !"

"Có thể, dĩ nhiên có thể." Chu Tinh Hán cười lớn, sau đó đi tới bên người nàng, ở nàng bên cạnh ngồi xuống, hướng Giang Hạ nói: "Tiểu Hạ, thật ra thì

ta cũng vậy rất kỳ quái đây, hiện tại ngươi nếu biết nàng không phải là ba ba của ngươi ở bên ngoài cùng người khác sinh nữ nhi, tại sao bây giờ còn là không thể đối với người khác khá hơn chút đây?"

Giang Hạ sửng sốt, xoay người lại, xoa xoa mồ hôi trên trán, suy tư một lúc lâu, mới lắc đầu: "Ta cũng không biết, có thể. . . Có thể vẫn đối với nàng rất xấu, cảm giác thoáng cái chuyển không đến."

"Cho!" Cam Minh Châu đưa tay đưa qua một ít bình nước khoáng.

Giang Hạ cỡi xuống quyền sáo, nhận lấy mở ra đã uống vài ngụm, sau đó đã ở bọn họ đối diện ngồi xuống tới : "Thật ra thì ta cũng biết, nàng rất đáng thương, ba ba của nàng mụ mụ đều chết hết, không có gì cả liễu." Nàng cau chặt chân mày, lẩm bẩm nói: "Có đôi khi ta nghĩ đối với nàng tốt đi một chút, nhưng thật giống như làm đứng lên rất khó khăn, rất không được tự nhiên dường như, cho nên, cho nên mỗi khi những thứ này ý niệm trong đầu hiện lên sau, thật giống như vừa hơn chán nàng, ai, ta cũng không biết mình đang nói cái gì liễu. . ." Trên mặt đột nhiên hiện ra phiền não vẻ, dùng sức lắc đầu.

Chu Tinh Hán kinh dị trợn tròn hai mắt: "Tiểu Hạ, ngươi ý nghĩ thật kỳ quái nga!"

"Nếu không phải là nữ nhi, tại sao ba ba của ngươi đối với nàng tốt như vậy?" Cam Minh Châu khuôn mặt vẻ tò mò.

"Bởi vì hắn thích nàng mụ mụ!" Giang Hạ đem bình nước suối khoáng để trên mặt đất, cắn răng nói.

5, thứ 5 chương

5, thứ 5 chương . . .

"Làm sao ngươi biết?" Chu Tinh Hán cùng Cam Minh Châu cơ hồ đồng

thời mở miệng.

"Ta biết đến chuyện nhưng khá, hơn nữa. . ." Giang Hạ dừng lại một chút, trên mặt vẻ mặt mang theo chút ít nhàn nhạt châm chọc: "Càng ngày càng nhiều." Nàng hiển nhiên là không muốn đối với cái đề tài này nói chuyện nhiều, tay khẽ chống, sau đó nhanh chóng đứng lên: "Đi thôi, thay quần áo đi."

Thời kỳ trưởng thành, chính là yêu thương nảy sinh thời kỳ.

Chu Văn Hàn ám hiệu Kỷ Ngữ Đồng chuyên tâm bài vở và bài tập, không nên yêu sớm, nhưng là hắn không nghĩ tới, cũng không lâu lắm hắn con gái của mình Giang Hạ lập tức tựu nhảy vào liễu yêu sớm học sinh trung học đệ nhất cấp đội ngũ, hơn nữa, nàng yêu thương rất đúng giống, hay là một gã nữ sinh.

Tưởng Tiểu Manh là một thật đáng yêu hoạt bát cô bé, ánh mắt thật to, da giống như sửa tươi giống nhau trắng nõn, nụ cười ngọt rực rỡ, rất cụ sức cuốn hút, người nào cùng nàng ở chung một chỗ, tâm tình tựa hồ cũng có bất tri bất giác thật là tốt. Giang Hạ ở trong trường học vẫn là tiểu Ma vương, đánh nhau đánh thắng được hai ba bình thường nam sinh, trừ cùng nàng cái kia cái vòng nhỏ hẹp có dính dấp người, người khác trên căn bản không lớn dám chủ động đi trêu chọc nàng, nàng cũng rất ít đi phản ứng người nào.

Hết lần này tới lần khác một người như vậy, nhưng trên quán liễu một Tưởng Tiểu Manh như vậy ngồi cùng bàn, Tưởng Tiểu Manh giỏi về dùng nhiệt tình của mình đi đối phó Giang Hạ lãnh đạm, nàng thường xuyên thích hướng Giang Hạ hỏi lung tung này kia, hoặc là tại hạ khóa thời điểm kề cận nàng, có cái gì ăn ngon đồ, nàng có phân cho Giang Hạ ăn, bị cự tuyệt liễu lần một lần hai, lần thứ ba đeo một loại mới khẩu vị đồ ăn vặt, vẫn sẽ hỏi xuống. Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán bọn họ cùng đi đá cầu, nàng cũng sẽ vui sướng hài lòng chạy đi nhìn, ở một bên hô to "Cố gắng lên!"

http://tieulun.hopto.org

Ngay cả Chu Tinh Hán cùng Cam Minh Châu, cũng đối với cái này cùng lớp đồng học một chút cử động thán vì xem, Giang Hạ thì là không thể làm gì.

Nàng quả thực giống như Giang Hạ một cái đuôi nhỏ, suốt ngày cùng ở sau lưng nàng, Giang Hạ có đôi khi đối với nàng vô cùng không nhịn được, nhưng là vô số lần nghĩ phát giận, đối mặt cặp kia xinh đẹp đựng vô tội cùng ủy khuất mắt to, lòng của nàng sẽ gặp bất tri bất giác mềm xuống tới.

Giang Hạ rất thích chạy bộ, mỗi ngày sau khi tan học, cũng sẽ ở thao trường chạy hai vòng mới ngồi xe về nhà. Có một trời xế chiều, ở trên bãi tập chạy xong bước, nàng thở hào hển chạy về để bọc sách địa phương : chỗ, chợt phát hiện Tưởng Tiểu Manh lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng.

"Ngươi đang làm gì thế?" Giang Hạ khẽ nhíu mày.

"Giúp ngươi xem bọc sách a." Tưởng Tiểu Manh trên mặt khẽ toát ra ý không tốt thần sắc, sau đó đưa cho một lọ nước khoáng cho nàng, cong lên miệng: "Là (vâng,đúng) lãnh, ta xem ngươi luôn mua nước đá uống, trên sách nói, vận động sau không thích hợp uống nước đá."

Ánh mắt của nàng ôn nhu như nước, trong nháy mắt đó, Giang Hạ trong lòng giống như có một cổ dòng nước ấm tuôn ra quá.

Từ mẫu thân sau khi chết, thật giống như không còn có người dùng loại này ánh mắt xem nàng, nàng âm thầm nhận lấy nước, uống một hớp lớn, tâm tình nhưng trở nên khác thường.

Thân trên dục khóa thời điểm, Dương Noãn Tô cùng Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở sân đá banh bên cạnh trên bậc thang, nhìn lớp chúng ta nam sinh đá cầu. Dương Noãn Tô nâng cằm lên nhìn hồi lâu, bỗng nhiên phát ra một tiếng

trầm trầm thở dài.

"Tại sao?" Kỷ Ngữ Đồng có chút buồn cười nghiêng đầu ngắm nàng: "Sặx sao không lý do than thở."

"Ta. . ." Dương Noãn Tô tránh ra ánh mắt của nàng, muốn nói lại thôi : "Đồng Đồng, ta thật giống như thích một người, làm sao bây giờ?"

"Cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng thanh âm rất kinh ngạc, suy nghĩ một chút, thật giống như Dương Noãn Tô gần đây là bất đại đối kính, làm cái gì cũng là không yên lòng, có đôi khi gọi nàng làm cái gì, muốn gọi hai ba thanh mới có phản ứng. Kinh ngạc sau khi, chính là tò mò, Kỷ Ngữ Đồng tay đáp thượng Dương Noãn Tô bả vai, cười thẩm vấn: "là ai? Nói mau!"

Dương Noãn Tô tiểu tâm dực dực nhìn nàng một cái, sau đó sầu mi khổ kiểm nói: "Ta nói liễu là ai, ngươi nhất định sẽ khinh bỉ của ta."

"Cái gì? Nghiêm trọng như thế?" Kỷ Ngữ Đồng đảo tròn mắt, sau đó mặt chuyển hướng sân đá banh, ở nam sinh trong đống từng cái nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ: "Không phải là Bàn Tử Lý sao?"

Bàn Tử Lý là các nàng ban nhất mập một nam sinh, hơn nữa trên trán tràn đầy Thanh Xuân Đậu, là trong lớp không được hoan nghênh nhất nam sinh, cơ hồ cũng không có nữ sinh nguyên nhân cùng hắn ngồi cùng bàn.

Dương Noãn Tô vừa nghe đến nàng những lời này, phản ứng lập tức trở nên kịch liệt: "Ngươi đi chết nữa!"

"Kia rốt cuộc là người nào sao?" Kỷ Ngữ Đồng theo bản năng muốn bịt tai đóa.

"Là (vâng,đúng). . . Là Chu Tinh Hán nữa." Dương Noãn Tô thanh âm thấp đủ cho cơ hồ chỉ có mình mới có thể nghe thấy.

Kỷ Ngữ Đồng trong nháy mắt liền giống bị một sét đánh trung, há hốc mồm, hồi lâu nói không ra lời.

"Ta đã nói ngươi có khinh bỉ ta." Dương Noãn Tô nhìn phản ứng của nàng, không khỏi ảo não đứng lên: "Nhưng là ta cũng không có cách nào a, ta cũng không biết làm sao, tựu. . . Tựu thích hắn."

Thật ra thì Chu Tinh Hán mày rậm mắt to, cánh tay thật dài, chân thật dài, là trong trường học kiện tướng thể dục thể thao, rất bị nữ sinh hoan nghênh, Kỷ Ngữ Đồng dĩ nhiên biết điểm này, nhưng là khi còn bé bóng ma, ở trong lòng cũng là lái đi không được.

"Làm sao ngươi sẽ thích sông ác ma bằng hữu? Hơn nữa, hơn nữa hắn tiểu học lúc thường xuyên cùng Cam Minh Châu cùng nhau khi phụ ngươi a, ngươi quên ngươi khi đó bị bọn họ khi dễ được khóc đến nhiều thảm rồi?" Kỷ Ngữ Đồng bất khả tư nghị nhìn nàng, vừa nhắc tới những thứ này, nàng liền lập tức nghĩ đến Giang Hạ khi đó đối với nàng đủ loại sở tác sở vi, giọng nói cũng không thoát kích động lên.

Dương Noãn Tô thấy nàng kích động, lập tức có chút không biết làm sao, một lúc lâu, nàng lôi kéo Kỷ Ngữ Đồng đích tay, có chút lo lắng chưa đầy vì Chu Tinh Hán giải thích: "Đồng Đồng, ngươi cũng biết, đó là tiểu học lúc chuyện tình liễu nha, khi đó. . . Khi đó tất cả mọi người không hiểu chuyện, hiện tại hắn cũng không như vậy a, huống chi, huống chi chúng ta dù sao lấy trước là đồng học sao."

"Làm sao ngươi biết không như vậy a? Hiện ở không chung lớp liễu mà thôi." Kỷ Ngữ Đồng liếc nàng một cái, đối với nàng bất tranh khí rất là im lặng.

Dương Noãn Tô gấp gáp nói: "Không phải rồi! Lần trước ta đi bơi lội quán luyện tập bơi lội, đụng phải Cam Minh Châu cùng Chu Tinh Hán, nàng

nói của ta bơi lội tư thế không tiêu chuẩn, còn rất nhiệt tâm dạy ta tới, sau lại Chu Tinh Hán còn mời chúng ta ăn kem. . ."

"Ăn kem sẽ đem ngươi đón mua?"

"Sau lại. . . Sau lại còn cùng nhau chơi đùa quá mấy lần." Dương Noãn Tô chột dạ nói: "Thật ra thì, bọn họ người không xấu."

Kỷ Ngữ Đồng lại càng tức giận: "Này là chuyện khi nào tình rồi?"

"Ba vòng, không, bốn phía trước đi."

Kỷ Ngữ Đồng rút ra bản thân đích tay, đứng lên, lạnh lùng nói: "Là (vâng,đúng) sao, bốn phía trước chuyện, hiện tại mới nói với ta, ta vẫn cho là chúng ta là không có gì giấu nhau bằng hữu." Từng bậc từng bậc xuống đài cấp, nổi giận đùng đùng liền hướng phòng học phương hướng đi.

Dương Noãn Tô cái này thật nóng nảy, vội vàng đuổi theo nàng: "Đồng Đồng, ta là sợ ngươi tức giận mới không bằng ngươi nói."

Kỷ Ngữ Đồng cước bộ không ngừng: "Kia hiện tại tại sao vừa nói cho ta biết?"

"Bởi vì ta cảm giác mình thích Chu Tinh Hán liễu, ta. . . Ta không hắn, luôn là sẽ rất nghĩ hắn, loại này rất kỳ quái tâm tình, ta nghĩ cho chia xẻ." Dương Noãn Tô đỏ mặt hồng, trong mắt nhưng giống như là muốn xông ra nước mắt tới : "Đồng Đồng, ta không phải cố ý dấu diếm ngươi, lúc mới bắt đầu, ta thật rất sợ ngươi tức giận."

Nghe trong lời nói của nàng đeo khóc âm, Kỷ Ngữ Đồng lúc này mới quay đầu lại, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Khóc cái gì khóc, ngươi cùng nói ác ma bằng hữu hỗn (giang hồ) đến cùng nhau, còn không nói cho ta, ta còn không có khóc đây."

"Ngươi như vậy chán Giang Hạ a?"

Kỷ Ngữ Đồng khẽ chau lên đầu lông mày, chán sao? Có đôi khi là rất chán, nàng như vậy kiêu ngạo, như vậy ương ngạnh, còn luôn là khi dễ người, nhưng kể từ khi biết nàng mụ mụ sau, nàng vừa cảm thấy nàng đáng thương, đúng, là đáng thương, cùng mình giống nhau đáng thương. Thỉnh thoảng, nàng ngồi ở dưới lầu trong phòng khách, hoặc là hồ bơi bên cạnh trên bậc thang, cái loại nầy an tĩnh trầm mặc bộ dạng, làm cho người ta rất muốn thân cận nàng, nhưng là, cũng chính là đột nhiên sinh ra loại này ý niệm trong đầu thôi, dĩ vãng đủ loại không tốt nhớ lại nói cho nàng biết, người kia phải không dễ thân gần.

Kỷ Ngữ Đồng không có trả lời Dương Noãn Tô lời của, nhưng dời đi chỗ khác liễu đề tài: "Ngươi đi cùng Chu Tinh Hán cùng Cam Minh Châu chơi thời điểm, Giang Hạ cũng ở nơi đâu sao?"

"Không có a, bất quá. . ." Dương Noãn Tô theo bản năng nhìn liễu bốn phía, hạ giọng: "Ta đã nói với ngươi chuyện này nga, ngươi đừng cùng người khác nói a, ngươi biết bọn họ ban Tưởng Tiểu Manh sao?"

Kỷ Ngữ Đồng có chút kỳ quái: "Biết a, nàng không phải là cùng Triệu Viện Viện quan hệ khỏe, thường xuyên chạy lớp chúng ta tìm đến nàng, ta nhớ được, lần trước nam sinh Lam Cầu tranh tài, nàng hay là đám bọn hắn ban đội cổ động viên đội trưởng đây, lớn lên rất phiêu lượng, tại sao?"

"Ta trong lúc vô tình nghe được Chu Tinh Hán cùng minh châu nói, nói Tưởng Tiểu Manh thích Giang Hạ." Dương Noãn Tô thanh âm thấp hơn.

"Hmm?" Kỷ Ngữ Đồng bị tin tức này chấn một chút, mở to hai mắt nhìn: "Ngươi là nói. . ."

"Nữ sinh thích nữ sinh." Dương Noãn Tô một bộ thần thần bí bí bộ dạng:

"Ngươi cũng đi nói nga, nói ta nhất định phải chết."

Đây là Kỷ Ngữ Đồng biết thứ nhất về Giang Hạ bạo tạc tính chất tin tức, lúc ấy chẳng qua là cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng là kỳ quái chính là, nàng lúc ấy nhưng không có suy nghĩ chuyện này thỏa cùng không ổn, ý niệm đầu tiên dĩ nhiên là, tại sao có thể có người thích Giang Hạ? Tưởng Tiểu Manh thoạt nhìn như vậy ánh mặt trời, lại thích Giang Hạ một ít hình, thế giới này quá điên cuồng.

"Đồng Đồng, Đồng Đồng. . ." Dương Noãn Tô thấy nàng ngẩn người, vội vàng lắc lắc bả vai của nàng: "Ngươi đang suy nghĩ gì? Ngươi có phải hay không cũng cảm thấy thật kỳ quái, nhưng Cam Minh Châu nói điều này cũng không có gì, nàng bác thì người bạn gái, hiện ở chung một chỗ cuộc sống ở nước ngoài đây. Nghe thật cảm thấy bất khả tư nghị đó."

"Không có gì a." Kỷ Ngữ Đồng thu hồi suy nghĩ, lắc đầu: "Chúng ta không nên đi quản chuyện của người khác nữa, tùy như thế nào đây. Ngươi cùng Chu Tinh Hán làm sao bây giờ? Hắn biết ngươi thích hắn sao?"

Nói đến đây , Dương Noãn Tô trên mặt lập tức lộ ra phiền não vẻ: "Hắn không biết, ta cũng không sẽ nói cho hắn biết, nữ sinh muốn căng thẳng, có phải hay không?"

"Vậy hắn thích ngươi sao?"

"Hắn là không có sao." Dương Noãn Tô giọng nói có chút mất mác, đi theo nắm chặc Kỷ Ngữ Đồng đích tay cánh tay: "Ngữ Đồng, chúng ta cùng nhau thi còn ung trung học đệ nhị cấp sao?"

Còn ung trung học đệ nhị cấp không phải là quý tộc trường học, cũng là Thúy Thành tốt nhất trung học đệ nhị cấp, bên trong danh sư tụ tập, cũng tập trung các nơi ưu tú học sinh khá giỏi, học lên tỷ số hàng năm bão tố cao, ở cả

nước cũng là tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng có một chút, còn ung cùng trường học khác so với cũng không có gì khác biệt, chỉ cần có tiền, cũng có thể mua được đi vào, chỉ bất quá, ở phân số thượng hoàn thị hữu một điểm mấu chốt.

"Ta là muốn thi còn ung a, Chu bá bá cũng đã sớm nói, hi vọng ta nhưng lấy vào cái này trường học." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng khẩn cấp thần sắc, suy nghĩ một chút, quá sợ hãi: "Ngươi tại sao đột nhiên nói cái này, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ Chu Tinh Hán muốn vào cái này trường học?"

"Đúng vậy! Ngữ Đồng, ngươi thật thông minh!" Dương Noãn Tô cơ hồ muốn vỗ tay: "Còn ung tốt như vậy, ba ba ta mụ mụ cũng rất hi vọng ta có thể đi vào, huống chi, ở nơi đâu còn có thể thường thấy Chu Tinh Hán, nói không chừng còn có cơ hội phân đến một ban. Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn nỗ lực!"

Nàng hai đấm nắm chặc, làm làm ra một bộ nên vì tương lai phấn đấu bộ dạng, Kỷ Ngữ Đồng thiếu chút nữa té xỉu, nếu Chu Tinh Hán muốn vào trường học kia, Cam Minh Châu cùng Giang Hạ tự nhiên cũng là có cái ý nghĩ này, trời ạ! Chẳng lẽ nàng nhất định nhờ cậy không được Giang Hạ này ác ma rồi? !

Tưởng Tiểu Manh gia cảnh mặc dù nói không hơn nhiều Phú Quý, nhưng được cho giàu có, phụ thân ở tư pháp cục công việc, mẫu thân là một vị tiểu học giáo sư. Nhà bọn họ ở vào Thúy Thành một nhà hạng sang cư xá, ba thất hai sảnh phòng ốc, không biết từ lúc nào lên, Giang Hạ tựu thành liễu nơi này khách quen.

Hướng Tưởng Tiểu Manh nhà đi mấy lần, Giang Hạ tựu thích nơi đó, nhà nàng có một loại nhàn nhạt Noãn Noãn không khí, hơn nữa, nàng mụ mụ là thân thiết như vậy hiền hoà, trên mặt vốn treo ôn nhu nụ cười, nàng tựa hồ là rất thích Giang Hạ, Giang Hạ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cũng nhớ tới mẫu thân của mình, tự nhiên cũng cùng nàng thân cận.

http://tieulun.hopto.org

Ngày này, Tưởng Tiểu Manh cùng Giang Hạ cùng nhau ở gian phòng của mình dặm làm tác nghiệp, Giang Hạ đang kiên nhẫn chỉ điểm nàng một đạo số học đề, Tưởng Tiểu Manh bỗng nhiên dừng lại bút, cười nói: "Ta cuối cùng là cảm thấy rất kỳ quái, tại sao mỗi lần ngươi vừa thấy được ta mụ mụ, liền trở nên đặc biệt quai đặc biệt nghe lời, bởi vì nàng là Lão sư sao?"

"Ta cũng cảm thấy thật kỳ quái, tại sao ngươi rõ ràng mỗi đạo đề mục cũng sẽ làm, còn tổng yếu ta tới đây dạy ngươi làm bài con mắt?" Giang Hạ học khẩu khí của nàng, nghiêm trang nói.

Tưởng Tiểu Manh mặt "Vọt" địa đỏ, trong tay bút theo bản năng chừng đong đưa , trong không khí một trận lâu dài trầm mặc, Giang Hạ lẳng lặng nhìn nàng, nàng khẽ thấp cúi thấp đầu, tóc dài đen nhánh thùy đến trống không sách bài tập thượng, trong không khí, tản ra nhàn nhạt mùi thơm, đó là Tưởng Tiểu Manh rửa phát mùi vị của nước. Tình cảnh này, có như vậy mấy phần mập mờ, Giang Hạ trong lòng, bỗng nhiên cảm giác được mấy phần không khỏi nôn nóng.

"Làm sao ngươi biết ta sẽ làm?" Hồi lâu, Tưởng Tiểu Manh mới thấp giọng hỏi.

"Bởi vì lần trước số học ngươi phải liễu cao phân, còn có, ngươi rõ ràng thông minh như vậy, tại sao có đôi khi một đạo đề, nhất định phải ta nói hai ba lần mới hiểu được, ngươi cho rằng ta là người ngu sao? Tại sao ngươi nếu như vậy?"

"Vậy tại sao ngươi biết rất rõ ràng, còn muốn tới nơi này dạy ta?"

Giang Hạ mặc nhiên một lát, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì ta thích ngươi nhà."

"Bởi vì ta thích ngươi." Tưởng Tiểu Manh bỗng nhiên ngẩng đầu, cặp kia thật to Thủy Linh linh ánh mắt nhìn thẳng nàng, gương mặt của nàng hồng

nếu nhuộm chi, trên nét mặt mang theo một tia ngượng ngùng, bộ dáng kia rất là động lòng người.

Giang Hạ tâm tựa hồ trong nháy mắt rò chọn vẫn chậm một nhịp, trong lòng cái loại nầy xao động cảm giác bất an càng cường liệt liễu, nàng vốn là nửa gục ở trên bàn sách, một tay chống đỡ cái đầu, hai người vốn là gần đây, lúc này bởi vì lẫn nhau cũng rất khẩn trương, cơ hồ hô hấp có thể nghe, Giang Hạ vẫn duy trì tư thế cũ bất động, dần dần cảm thấy cánh tay tê dại, nhưng là cả người tựu như bị trúng ma dường như, rồi lại không muốn dời đi, đang lúc ấy thì, Tưởng Tiểu Manh mặt từ từ hướng nàng nhích tới gần, đi theo, Giang Hạ liền cảm giác được một đôi mềm nhũn ôn nhu đôi môi bao trùm lên liễu đôi môi của mình.

6, thứ 6 chương

6, thứ 6 chương . . .

Đôi môi kề nhau, chỉ có ngắn ngủn mấy giây đồng hồ. Tưởng Tiểu Manh làm ra một ngay cả mình cũng không nghĩ tới lớn mật cử động sau, hai tay đặt ở trên bàn sách, thật sâu cúi thấp đầu xuống.

Giang Hạ chậm rãi thật sâu hô hấp lấy, trong não trống rỗng trạng thái, nàng đưa tay theo bản năng đi sờ môi của mình, bộ dáng kia có chút ngốc, cùng nàng thường ngày cái gì chuyện gì cũng mãn bất tại hồ vẻ mặt một trời một vực.

Trong phòng mở ra điều hòa, cái này ngày mùa hè ban đêm, trong phòng nhiệt độ vẫn là hợp lòng người, nhưng là trầm mặc tương đối hai người, nhưng ngay cả gương mặt đều ở làm đốt. Giang Hạ đích ngón tay từ mình ôn nhuận trên môi mơn trớn, có chút tô tô ~ ngứa cảm giác, nhưng là, cùng mới vừa rồi cùng Tưởng Tiểu Manh đôi môi kề nhau cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

Một lúc lâu, nàng nhẹ giọng hỏi: "Tại sao yêu thích ta?"

"Bởi vì, bởi vì. . ." Tưởng Tiểu Manh từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhưng không dám nhìn tới Giang Hạ, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ: "Ngươi luôn là như vậy làm người khác chú ý. . . Ngươi rất thông minh, cho dù đi học ngủ nướng, cho dù bình thời lão ham chơi, cuộc thi cũng có thể thi ra rất tốt thành tích, ngươi vừa rất biết chơi, chơi ván trượt khiến cho rất tuyệt, cầu so sánh với nam sinh bị đá hoàn hảo, lần trước bơi lội cùng chạy bộ tranh tài còn phải niên cấp đệ nhất : thứ nhất. . ."

Không phải là không có người ca ngợi Giang Hạ, bởi vì nàng mặc dù kiêu ngạo, ưu tú cũng là không tranh giành chuyện thực, nhưng như vậy xích ~ lõa lồ trắng trợn trắng ra ca ngợi, còn thật sự là lần đầu tiên nghe thấy.

Ai cũng thích nghe được ca ngợi, hơn nữa ca ngợi ngươi người kia, giọng nói như vậy chân thành, cặp kia xinh đẹp trong đôi mắt còn tràn đầy vẻ sùng bái. Giang Hạ từ không biết, thì ra là tiếng nói có thể như thế có mị lực, có thể mang cho ngươi như vậy sướng khoái vui vẻ cảm thụ, nàng nho nhỏ lòng hư vinh nhận được thật lớn thỏa mãn, sáng ngời trong tròng mắt khó được nảy lên một nụ cười.

"Đầu tiên nhìn gặp lại ngươi, ta liền chú ý ngươi, nhưng lúc ấy ta cũng không dám cho thân cận, sau lại Lão sư đem chúng ta đứng hàng đến cùng nhau làm ngồi cùng bàn, ta len lén vui vẻ liễu nhiều cái buổi tối." Tưởng Tiểu Manh giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu, trên mặt vẻ mặt mang theo chút ít tiểu nữ sinh ngượng ngùng cùng ngọt ngào: "Ta thích nói cho ngươi nói, thời gian đã lâu, ta liền đã nhìn ra, mặc dù ngươi bình thời lạnh lùng, không thương để ý người, nhưng kỳ thật ngươi rất mềm lòng, hơi chút ở trước mặt ngươi trang bị đáng thương, ngươi tựu hung không đứng lên liễu."

Là như vậy sao? Giang Hạ dở khóc dở cười, hồi tưởng hạ xuống, hình như là nga, nhưng là cái kia Kỷ Ngữ Đồng, dù thế nào bị nàng khi dễ, rõ ràng

nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh liễu, cũng là cắn môi, vẻ mặt quật cường không phục vẻ mặt, trong ánh mắt tràn đầy chán cùng vẻ phẫn nộ, bình thời ở trong trường học đã gặp nàng, cũng là mặt hướng bên vừa, làm bộ như không nhận ra, tựa như thấy ôn thần dường như. Chính là một lần, hướng nàng trên y phục vẩy mực nước một ít lần, thật giống như đột nhiên nhu nhược, hướng nàng khóc lớn kêu to, nói không phải là chính nàng nguyện ý ở nhà nàng, ba ba mụ mụ cũng không có chờ ngữ, cũng là một lần duy nhất, nàng rất dễ dàng hãy bỏ qua nàng.

Thật ra thì, nàng thật thật đáng thương, có lẽ mình trước kia rất nhiều chuyện là làm đến quá phận liễu chút ít.

Giang Hạ bỗng nhiên chau chặc chân mày, làm sao lúc này, sạch nhớ tới những thứ đồ ngổn ngang này. Nàng nửa tựa vào trên bàn sách, sâu hít thở sâu một hơi khí , vươn tay, đem Tưởng Tiểu Manh rũ xuống bên đầu tóc lướt đến nàng sau ót.

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh thanh âm có một chút phát run: "Ta rất thích ngươi, rất muốn mỗi một ngày cũng có thể gặp lại ngươi, rất muốn thời thời khắc khắc cho ở chung một chỗ, bởi vì ngươi, ta hiện tại cũng không thích phóng giả liễu..."

Những lời này quả thực so sánh với ngữ văn khóa thượng Lão sư sở đọc duyên dáng câu thơ hơn động thính, làm cho người ta say mê, Giang Hạ nhìn nàng màu hồng đôi môi, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại kỳ dị ý niệm trong đầu, hi vọng nàng không ngừng, vẫn nói tiếp, nói những thứ này khiến người tâm động ngôn ngữ , bởi vì lòng của nàng lúc này, tựa như ngâm ở mật trong nước một loại thoải mái hưởng thụ, nàng đột nhiên cảm giác được, mình cũng thích Tưởng Tiểu Manh liễu.

Ý nghĩ này chỉ lên một chút, sau đó liền bị khác một loại khát vọng thay thế, mới vừa đôi môi đụng vào nhau, mang đến cảm giác vẫn rõ ràng ở lại trái

tim, Giang Hạ hô hấp bỗng nhiên trở nên có chút trầm trọng , tay theo Tưởng Tiểu Manh gương mặt vẫn đi xuống, sau đó không tốn sức chút nào giơ lên nàng khéo léo khả ái càm, cơ hồ có chút khẩn cấp hôn lên đi.

Đây là Giang Hạ nụ hôn đầu, giống như trước cũng là Tưởng Tiểu Manh.

Hai người cũng có chút khẩn trương, Tưởng Tiểu Manh nhắm mắt lại, tim đập động được đặc biệt lợi hại, tay tựa hồ không biết nên để vào đâu, liền thật chặc cầm thành đôi quyền, Giang Hạ đại não bị vây một loại trước nay chưa có hưng phấn trạng thái, Tưởng Tiểu Manh đôi môi mềm nhũn, Điềm Điềm, Hương Hương, là cái loại nầy cô bé trên người đặc biệt mùi thơm, cái loại nầy quanh thân giống như có dòng điện trải qua gọi cả người run rẩy cảm giác vừa lại một lần nữa thể nghiệm liễu, nhưng là bởi vì khẩn trương, hàm răng của nàng dập đầu đến Tưởng Tiểu Manh hàm răng, môi của nàng, không được ma sát Tưởng Tiểu Manh đôi môi, một lúc lâu, mới nhớ tới từng xem trong sách nội dung, từ từ đem đầu lưỡi thăm dò vào Tưởng Tiểu Manh trong miệng, song, bởi vì không có chút nào kinh nghiệm kỷ xảo có thể nói, đang hôn trong quá trình, nước miếng của nàng cọ lên Tưởng Tiểu Manh càm.

Tóm lại, đối với Tưởng Tiểu Manh mà nói, nụ hôn đầu cảm thụ, ngọt ngào, khẩn trương, tuyệt đẹp, mang cho nàng cả người thượng lớn lao rung động cùng đánh sâu vào, ở nhân sinh dài dòng trong năm tháng, nàng thường xuyên nhớ lại này ngây ngô vừa hôn, sau đó sẽ gặp hồi tưởng lại thiếu nữ sơ luyến, cái loại nầy chua xót ngọt ngào, lo được lo mất kỳ dị tâm tình. Nhưng là đối với Giang Hạ mà nói, lần này nụ hôn đầu lại làm cho nàng cảm giác được rất thất bại, mặc dù quá trình thượng, giống như là làm một lần ngắn ngủi tràn đầy thăm dò ý tứ hàm xúc kỳ diệu lữ hành, ít nhất là vô cùng hưởng thụ, nhưng là sau, trong lòng nàng nhưng tràn đầy ảo não cùng lúng túng, bởi vì nàng đem nước miếng cho tới Tưởng Tiểu Manh càm thượng.

Tưởng Tiểu Manh trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị lây vẻ rặng mây đỏ, thoạt nhìn vô cùng kiều diễm, Giang Hạ nhìn nàng, nhẹ nhàng thở hào hển, bỗng

nhiên đứng dậy nhanh chóng rút một trang giấy khăn tới đây, thay nàng xoa xoa càm, nàng cắn cắn đôi môi, thanh âm rầu rĩ nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, ta. . . Ta. . ."

Tưởng Tiểu Manh đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt lộ ra ngọt ngào thoải mái nụ cười: "Này không sao a."

Giang Hạ trong lòng vẫn là không được tự nhiên, nàng có chút sinh của mình khí , làm sao như vậy mất mặt! Nàng bỗng nhiên nhíu mày, gãi gãi đầu tóc, đột nhiên nói: "Đã muộn, ta. . . Ta về nhà trước." Nói xong nàng quả thật đứng thẳng người, trốn một loại, vội vội vàng vàng liền muốn đi ra ngoài.

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh vội vàng tràn đầy ủy khuất thanh âm từ phía sau truyền đến.

Giang Hạ trong lòng run lên, quay đầu lại đi, lại thấy Tưởng Tiểu Manh đã từ trên ghế đứng lên, xinh đẹp Thủy Linh linh trong đôi mắt to trong nháy mắt súc tích mãn nước mắt, tựa hồ lập tức sẽ phải tràn đầy ra: "Ngươi có phải hay không chán ta?"

"Dĩ nhiên không!" Giang Hạ ngẩn ra, sau đó không chút nghĩ ngợi phủ nhận.

"Vậy ngươi tại sao. . . Tại sao. . ." Hai khỏa như trân châu loại trong suốt nước mắt rốt cục từ Tưởng Tiểu Manh xinh đẹp trên gương mặt lăn xuống, nàng thút tha thút thít vừa nói, rồi lại muốn nói mà dừng.

Giang Hạ ngực bỗng nhiên rất nhỏ đau nhói, nàng không tự chủ được đi trở về, sau đó nhẹ nhàng đở Tưởng Tiểu Manh bả vai, cổ họng của nàng phảng phất bị một cứng rắn đồng ngăn ngừa, giọng nói đi theo ôn nhu đứng lên: "Ta thích ngươi, rất thích ngươi."

"Thật?" Tưởng Tiểu Manh trong mắt lệ quang Doanh Doanh (nhẹ nhàng),

có chút không tin nhìn nàng.

"Ta nói liễu thích, đó là đương nhiên tựu là sự thật!" Giang Hạ tựa hồ cũng không có thói quen nhu tình đưa tình mình, ôn nhu không tới mười giây đồng hồ, tựu mất đi kiên nhẫn liễu, bỗng nhiên cũng có chút táo bạo ngăn chận môi của nàng.

Giang Hạ là một theo đuổi hoàn mỹ, không cam lòng thất bại người, nàng hiển nhiên vẫn nhớ kỹ Ngữ Văn Lão Sư thường xuyên giắt khóe miệng một câu nói, từ nơi nào ngã nhào, tựu từ nơi nào bò dậy, nàng tựa hồ quyết tâm một rửa lúc trước sỉ nhục.

Nàng thật chặc giữ ở Tưởng Tiểu Manh eo, Tưởng Tiểu Manh cũng theo bản năng nắm chặc nàng trên lưng y phục, hai người nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý cảm thụ được đối phương cho ôn nhu, cũng khẩn cấp nói với trong lòng mình khẩn cầu. Này trong nháy mắt, Giang Hạ đem Tưởng Tiểu Manh dẫn vào liễu một so sánh với đồng thoại còn muốn tốt đẹp chính là thế giới.

Nụ hôn này, là như thế chạy dài mà say lòng người, mà trong ngực Noãn Noãn hơi thở, là như thế làm người ta an tâm.

Tưởng Tiểu Manh tâm như nai con đi loạn, trong mắt tựa hồ dấy lên liễu hạnh phúc Tiểu Hỏa xài, nàng biết, người yêu của mình tình đã tới liễu.

Nàng còn trẻ non nớt tâm, còn không muốn suy nghĩ quá phức tạp hơn đồ, nàng chẳng qua là chấp nhất thành thực cho hai mắt của mình, tâm linh, thân thể, nàng chỉ biết là, cái kia gọi Giang Hạ cô bé, có thể làm cho nàng như gặp ma giống nhau mê luyến, cũng có thể mang cho nàng nhất ôm trọn vui sướng.

Này một ngày sở chuyện đã xảy ra, để cho Giang Hạ cùng Tưởng Tiểu Manh quan hệ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Làm tài xế Trương sư phó tới đón Giang Hạ trở về, ngồi trên xe, Giang

Hạ còn một mực nghĩ tới mới vừa rồi nàng cùng Tưởng Tiểu Manh hôn đủ loại tình cảnh, hôm nay Tưởng Tiểu Manh, ở nàng mắt Rig ngoài mỹ, vừa nghĩ tới giữa các nàng đã phát sanh cái kia chút ít, lòng của nàng tựu áy náy mà động, thì ra là hôn tiếp cảm giác là như vậy, nàng vẫn là hưng phấn kích động, ở phía sau chỗ ngồi vẫn đứng ngồi không yên, nàng phải lần lượt nếm thử mình nhắc nhở mình, an tĩnh lại, an tĩnh lại...

Hồi lâu, nàng mới đưa ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, khóe miệng nhưng hiện lên một tia ôn nhu nụ cười.

Xe hơi tới Giang gia đại chỗ ở, đã đã muộn, Giang Hạ biết Chu Văn Hàn cũng không ở nhà, cũng không lớn dụng tâm. Nhưng là xuyên thấu qua cửa sổ xe, bằng vào trước đại môn u ám ánh đèn, nàng bỗng nhiên nhìn thấy một cửa sắt ngoài trương đầu dò não bóng đen, không khỏi có chút kỳ quái, vội vàng đứng thẳng đứng người dậy: "Trương bá bá, ngươi thấy không? Đã trễ thế này, có người quỷ quỷ túy túy đứng ở nhà chúng ta cửa đây."

Lúc này cái bóng đen kia tự nhiên cũng nghe được tiếng kèn xe hơi, xoay người lại, dùng tay chặn chói mắt đèn xe, sau đó hướng bên cạnh thối lui mấy bước, đưa cánh tay để xuống, kinh ngạc chỉ mong chậm rãi mở tới được xe hơi, sau đó từ từ chào đón.

"Trương bá bá, dừng xe! Ta đi xuống xem một chút!" Giang Hạ đại thanh gọi.

Trương sư phó vội vàng khuyên: "Đại tiểu thư, đừng để ý đến hắn, khác đi xuống, ai biết là cái gì người."

"Sợ cái gì! Ta đi xuống xem một chút là cái gì chuyện!" Giang Hạ cố ý xuống xe, đến hiện tại mới thôi, nàng đã ở võ quán dặm luyện đã nhiều năm tán đả cùng tự do vật lộn, Taekwondo thành tích cũng là không tầm thường, bình thời không sợ trời không sợ đất, lá gan thật lớn, đừng nói trước mắt

người này chưa chắc là có cái gì ác ý người, coi như là có, nàng chỉ biết càng thêm cảm thấy kích thích, thật lâu không có lấy chồng thật đánh một cuộc liễu, nàng cơ hồ có chút dược dược dục thí liễu.

Trương sư phó không lay chuyển được nàng, chỉ đành phải dừng xe, sợ nàng có cái gì ngoài ý muốn, mình đi xuống trước, hét lớn một tiếng: "Ngươi là ai? Quỷ quỷ túy túy ở nơi này làm gì? !"

Người nọ vẫn chưa trả lời, Giang Hạ cũng đã mở cửa xe xuống xe, nàng lúc này đem so với lúc trước hơn chân thiết, người nọ là cái trung niên nam tử, mặt mũi rất gầy, thân hình câu lũ , mặc một thân phá cũ rách cũ đích y phục, bộ dáng hết sức nghèo túng.

Giang Hạ thấy bộ dáng của hắn, nhíu mày, tiến lên hai bước, đang muốn nói chuyện, người nọ ánh mắt hướng xe phương hướng vừa nhìn một chút, nữa nhìn một chút nàng, bỗng nhiên lui về phía sau mấy bước, đột nhiên sau đó xoay người chạy đi bỏ chạy, hắn chạy trốn dị thường nhanh chóng, không có quá hai phút liền ở một quẹo vào nơi biến mất.

Giang Hạ không khỏi ngốc ở nơi đâu, lẩm bẩm nói: "Thì ra là người này đầu có vấn đề."

"Đoán chừng là kẻ điên, Đại tiểu thư, ta tên là ngươi đừng xuống tới, vạn nhất là một bắt cóc phạm, nhưng làm sao bây giờ đây? Trong lòng ta cũng lau một cái mồ hôi. Tốt lắm, hiện tại lên xe sao." Trương sư phó cuối cùng là thở phào nhẹ nhỏm.

"Có ngu như vậy bắt cóc phạm sao? Cửa đều là quản chế." Giang Hạ trong lòng thật to xem thường, hừ nhẹ một tiếng: "Rồi hãy nói, còn không biết người nào bắt cóc ai đó!"

Ngồi xuống trên xe, xe từ từ lái vào cửa sắt, Giang Hạ trong lòng vẫn

đang kỳ quái: "Chung quanh đây tại sao có thể có kẻ điên thường lui tới?"

Bất quá, cái này tiểu nhạc đệm, không có mấy ngày nữa Giang Hạ tựu vứt xuống sau ót liễu, bởi vì, nàng cùng Tưởng Tiểu Manh chính thức nói đến liễu yêu thương, nàng ở nhà nàng thời gian càng ngày càng nhiều, hai người thân mật cử chỉ cũng càng ngày càng nhiều, từ lúc ban đầu u mê không biết, đến phản phục nếm thử, sau đó lại đến như cá gặp nước, cuối cùng thích thú, quá trình này cũng không khá dài, nhưng tràn đầy ngọt ngào cùng kích thích.

Tưởng Tiểu Manh giống như một luồng ánh mặt trời, chiếu sáng Giang Hạ thế giới, vì trên mặt của nàng tăng thêm sáng rỡ.

Giang Hạ đối với Chu Tinh Hán cùng Cam Minh Châu hai vị bạn tốt, cũng không giấu diếm chuyện này, nhưng là ở trong trường học, nàng cùng Tưởng Tiểu Manh cử chỉ cũng không Trương Dương, chẳng qua là tỉ mỉ người, vẫn là có thể cảm giác được giữa các nàng không quan hệ bình thường, dĩ nhiên, cũng không có người nào ngu đến có cầm chuyện này tới đại tác phẩm văn chương gây chuyện thị phi.

Nhưng là Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng trong lúc, có ngày nhưng bao nhiêu bởi vì chuyện này mà bộc phát một lần kịch liệt nhất xung đột.

7, thứ 7 chương

7, thứ 7 chương . . .

Yêu thương cái chữ này mắt, là thần kỳ như vậy, có làm cho người ta bất khả tư nghị lực lượng.

Giang Hạ đích xác là có chút thay đổi, trong lòng nàng mỗi ngày nhiều hơn một chút ít mong đợi, trên mặt cũng thường xuyên có thể nhìn thấy nụ cười. Ở rất dài trong một đoạn thời gian, nàng quang thải rực rỡ, cả người trở nên thân mật rất nhiều.

Về phần Kỷ Ngữ Đồng, mặc dù mỗi ngày hay là ngồi cùng bàn ăn cơm, ngồi cùng một chiếc xe đi trường học hoặc về nhà, nhưng là, nàng cũng không nữa cố ý đi tìm phiền phức của nàng, tình hình như thế, quả thực là Kỷ Ngữ Đồng cầu còn không được.

Hai người khó được nước giếng không phạm nước sông.

Là một loại sáng sớm, Giang Hạ nhẹ nhàng huýt sáo, nện bước nhẹ nhàng nện bước ra khỏi phòng, đang đụng với Kỷ Ngữ Đồng cũng đang đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Mọi người đều nói, khi còn bé rất xinh đẹp hài tử, lớn lên sau hơn phân nửa hội trưởng tàn, nhưng là theo Kỷ Ngữ Đồng trưởng thành , những lời này lộ ra vẻ cũng như vậy kháo phổ, nàng trổ mã đắc tượng tiểu tiên nữ giống nhau Mỹ lệ, để cho mọi người ánh mắt không cách nào bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Ngày đó, nàng mặc một bộ xinh đẹp màu trắng đồng hào bằng bạc váy, một đầu đen nhánh như nước sơn mái tóc tùy ý phi trên vai, trong tay phải còn ôm vài cuốn sách, có thể nhớ tới cái gì vui vẻ chuyện tình, nhợt nhạt lúm đồng tiền cái đĩa vẻ thản nhiên cười toan tính.

Giang Hạ lúc ấy không biết đầu óc xảy ra vấn đề gì, nhìn thấy nàng một sát na kia, một câu nói không lịch sự suy tư lời của dĩ nhiên cũng làm như vậy bật thốt lên: "Trang phục được đẹp như vậy, chuẩn bị đi ra ngoài câu dẫn người nam sinh a?"

Ai cũng nghe được đi ra, lời của nàng dặm tràn đầy hài hước cùng châm chọc, nhưng là, đây cũng là nàng lần đầu tiên miệng thừa nhận Kỷ Ngữ Đồng mỹ. Kỷ Ngữ Đồng ở Giang gia coi như là bị bị nàng hành hạ, đối với nàng tuyệt đối sẽ không lấy khuôn mặt tươi cười tương đối , mà mấy tháng này, nàng lâm vào cùng Tưởng Tiểu Manh càng ngày càng lửa nóng tình yêu

trung, cũng cơ hồ không có con mắt xem nàng.

Nhưng không thể phủ nhận, nàng cười lên bộ dạng thật sự là rất mê người, Giang Hạ trong lòng được chấn động không nhỏ, cũng kinh dị mình thế nhưng thưởng thức nổi lên Kỷ Ngữ Đồng dáng ngoài, cho nên, ở một loại không cách nào nói nói kỳ quái cảm xúc điều khiển, nàng nói ra khỏi câu kia tràn đầy chê cười ngôn ngữ .

Nàng nói những lời này, cũng không phải là không có nguyên nhân. Nói như vậy, nếu như trong lòng có người yêu, học sinh trung học đệ nhất cấp hơi chút hàm súc xấu hổ chút, một loại có chọn lựa thư biểu lộ phương thức, học sinh trung học đệ nhị cấp dù sao lớn hơn một chút liễu, trên căn bản có chọn một thỏa đáng thời cơ, một lãng mạn địa điểm, ngay mặt thổ lộ chân tình, về phần sinh viên đại học, cũng không cần nhiều nói cái gì liễu, ngươi một quyến rũ ánh mắt, ta một câu trêu chọc lời của, lẫn nhau tâm ý hoàn toàn sáng tỏ, kế tiếp hết thảy nước chảy thành sông.

Kỷ Ngữ Đồng nhận được nam sinh thư, như tuyết tấm dường như, sửa sang lại tới một đại chồng chất, có chút nàng căn bản là chẳng muốn đi hủy đi, xử lý thế nào đây những đồ này, là một việc rất phiền não chuyện, đã mất cũng không phải là, bày đặt cũng không phải là.

Cùng tồn tại một trường học, một niên cấp, Giang Hạ làm sao lại không biết những chuyện này.

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, trong bụng đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo, một đôi thanh linh hữu thần trong con ngươi, tựu bịt kín một tầng giận tái đi, lúc này thanh thuần như nàng, đối với "Câu dẫn" hai chữ này tự nhiên là hết sức bài xích, mà càng là lớn lên, đối mặt Giang Hạ ức hiếp, nàng phản kháng độ mạnh yếu cũng sẽ tăng lớn, cho nên, nàng lập tức không chút nghĩ ngợi trả lời lại một cách mỉa mai: "Vậy ngươi trang phục thành như vậy, là chuẩn bị đi câu dẫn người nữ sinh a? !"

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ không có ngờ tới mấy tháng không có đi để ý tới nàng, nàng thế nhưng ăn tim gấu gan báo, lại dám lấy loại này khẩu khí đánh trả mình, nhất là, "Câu dẫn nữ sinh" bốn chữ, lại càng chạm đến trong nội tâm nàng kia cái nhạy cảm dây cung, mặt nàng thượng, nhất thời lúc đỏ lúc trắng, đi theo trong lòng giận tím mặt.

"Câu dẫn nữ sinh? Đúng a! Câu dẫn nữ sinh thì thế nào! Chẳng lẻ ngươi cũng muốn bị câu dẫn? !"

Nàng giống như một con bị chọc giận sư tử một loại, cả người tản ra một cổ bén nhọn hiểu rõ khí thế, từng bước ép lên, Kỷ Ngữ Đồng chạm được nàng lạnh lẻo ánh mắt, không khỏi được có chút kinh hoảng lên, không tự chủ được bắt đầu lui về sau: "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

"Không có muốn làm gì, chỉ là muốn câu dẫn ngươi một chút mà thôi."

Giang Hạ bởi vì lâu dài vận động, vóc dáng so với bình thường nữ sinh cao hơn ra rất nhiều, lúc này trên cao nhìn xuống, hai tay chống tường, đem Kỷ Ngữ Đồng vững vàng vòng ở một cái nho nhỏ trong phạm vi, một nói xong câu đó, liền cúi đầu tàn bạo hôn lên nàng đỏ bừng mềm mại đôi môi, ở nàng lấn trên người, hôn của mình trong nháy mắt đó, Kỷ Ngữ Đồng như bị tia chớp đánh trúng, cả người ngây người như phỗng, quyển sách trên tay "Ba " một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Giang Hạ chỉ do cho một loại trò đùa dai thêm trả thù tà ác trong lòng, nhưng là không nghĩ tới, đích thân lên đi cảm giác dị thường chuyện tốt, giống như ngọt quả đông lạnh một loại, mềm nhũn, trơn bóng, Kỷ Ngữ Đồng trên người có một loại có khác với Tưởng Tiểu Manh mùi thơm nhàn nhạt, lại tựa hồ như càng làm người mê say, Giang Hạ trong lòng tựa hồ có đồ vật gì đó muốn hóa, này vốn là mang theo trừng phạt tính vừa hôn, thế nhưng biến thành một loại tuyệt đẹp thể nghiệm, Kỷ Ngữ Đồng Noãn Noãn hô hấp nhào vào trên mặt của nàng, làm cho nàng hai gò má bắt đầu nóng lên.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng đầu tiên là ngây ngốc ngây người vài giây, phục hồi tinh thần lại liền bắt đầu giãy dụa, nàng hai tay hết sức để ở Giang Hạ vai, há mồm liền muốn gọi, ai biết vừa mới nhe răng, một mềm mại trơn trợt đồ nhân cơ hội dò xét đi vào, nàng đầu phát mộng, mặt tựa như uống rượu say rượu rồi dường như tiên diễm ướt át, trong lòng không khỏi khẩn trương. Giang Hạ Tinh Mâu khép hờ, lông mi thật dài cũng đi theo thùy xuống, ừ, nàng hẳn là mới vừa uống qua nước trái cây, nàng nếm đến này loại mùi vị, Hương Hương Điềm Điềm...

"A!" Trước một giây đồng hồ trên mặt còn mang theo vài phần trầm mê vẻ Giang Hạ, bỗng nhiên phát ra hét thảm một tiếng, nàng nhanh chóng buông ra Kỷ Ngữ Đồng, sau đó dùng tay che mở ra miệng, vốn là lăng giác rõ ràng mặt mày lỗ mũi, bỗng nhiên thống khổ vặn vẹo thành một đoàn.

Thì ra là Kỷ Ngữ Đồng dưới tình thế cấp bách, một ngụm cắn đầu lưỡi của nàng.

Mặc dù kia thanh thét chói tai nghe rất thảm, hơn nữa kinh thiên động địa, nhưng may là các nàng chỗ ở lầu ba, bình thời trừ a lam tới vệ sinh gian phòng, có rất ít người có đi lên, vì vậy cũng không có người nghe thấy.

Đây đại khái là Giang Hạ từ lúc chào đời tới nay, ăn xong nhất Đại Nhất lần thiếu, phát ra nhất thê lương thanh âm. Đầu lưỡi vốn chính là vô cùng yếu ớt bộ vị, cắn được vừa không tính là nhẹ, nàng đau đến cơ hồ nước mắt cũng chảy xuống.

Nàng vừa che đôi môi, vừa lấy không dám tin ánh mắt nhìn Kỷ Ngữ Đồng, trong lòng kinh sợ nảy ra, Kỷ Ngữ Đồng động tác nhưng cùng nàng giống nhau, bối thật chặc dựa vào vách tường, giống như trước vừa che miệng ba, vừa dồn dập thở hào hển, đáy mắt nhưng cũng đều là kinh hoảng cùng tức giận.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một lát, bỗng nhiên, Giang Hạ xông đi lên, một thanh tựu nhéo ở liễu cổ của nàng, trong mắt thiêu đốt lên hừng hực ngọn lửa, mơ hồ không rõ nói: "Ngươi dám cắn ta!"

Bởi vì đầu lưỡi bị thương, nàng nói chuyện có chút lớn đầu lưỡi, nghe tới có mấy phần buồn cười, nhưng là Kỷ Ngữ Đồng nhưng hoàn toàn không có có tâm tư đi nghiên cứu thanh âm của nàng, cổ của nàng bị nàng thật chặc nhéo ở, đầu dùng sức sau này ngưỡng, cả bộ mặt cùng cổ bởi vì thiếu dưỡng mà đến mức đỏ bừng, trên trán gân xanh cũng hiện ra, nàng hai tay gắt gao trèo ở Giang Hạ đích tay, cố gắng đem này chỉ ma thủ đẩy ra, cũng là đồ lao vô công.

Ở càng ngày càng khó khăn hô hấp trung, trong lòng nàng bỗng nhiên hiện lên một bi thương ý niệm trong đầu, ta muốn chết ở ác ma này đích tay sao? Nước mắt của nàng, cứ như vậy vô thanh vô tức chảy xuống.

Giang Hạ vốn là bị lửa giận xông đến mất đi lý trí, thấy nàng bỗng nhiên rơi lệ, thần chí lập tức thanh tĩnh, tay thoáng cái tựu buông lỏng ra, sau đó trên mu bàn tay, truyền đến cảm giác ấm áp, một viên nước mắt đánh rơi phía trên. Nàng như gặp xà hạt loại, thật nhanh đưa tay rút về liễu. Kỷ Ngữ Đồng một bỏ đi kiềm chế, cúi đầu, liền bắt đầu từng ngụm từng ngụm hô hấp, tràn đầy khuất nhục nảy lên lồng ngực, nước mắt nhưng chảy tràn càng ngày càng dữ tợn. Giang Hạ trong mắt nảy lên phức tạp đích tình cảm, nàng bỗng nhiên trong lúc, không rõ mình đang làm cái gì vậy, cũng không hiểu tại sao mình muốn làm như vậy, thần sắc thế nhưng một mảnh mê võng.

Tại sao phải đi chê cười nàng? Tại sao phải đi hôn nàng? Tại sao. . . Tại sao hôn đến lại càng ngày càng đầu nhập? Tại sao...

Chỉ là một câu, làm cho tràng diện không thể thu thập.

Nàng xem nhìn mình mình vươn ra đích tay chưởng, trong lòng cánh sinh

ra mấy phần hoảng sợ, mới vừa. . . Mới vừa mình là không phải là thiếu chút nữa giết nàng? Một dâng lên ý nghĩ này, lưng của nàng sống bắt đầu trận trận phát rét, tại sao có thể như vậy vọng động?

Kỷ Ngữ Đồng chưa từng thanh khóc, biến thành nhỏ giọng khóc thút thít, Giang Hạ lăng lăng đứng ở nơi đó, nhìn nàng thật lâu, thần sắc cực độ hối hận, môi của nàng, bắt đầu khẽ ngọa nguậy, nàng có chút nhớ nhung nói xin lỗi, nhưng giống như bị tưới ách thuốc một loại, đôi môi động thật lâu, cũng không xảy ra một tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng lúc này nhưng giơ lên nước mắt, oán hận nhìn nàng, bỗng nhiên nức nở kêu lên: "Ngươi khốn kiếp! Ngươi vô sỉ!" Nói xong câu này, nàng ngay cả sách cũng chú ý không kịp lấy, "Đi từ từ cọ" liền chạy đi xuống lầu.

Giang Hạ tiến lên nhặt lên kia hai bản sách, theo bản năng vỗ hai cái, thật ra thì trên mặt đất cửa hàng trứ danh đắt tiền lông dê thảm, trên sách căn bản là không có dính vào tro bụi. Nàng đứng tại nguyên chỗ ngây người một lúc lâu, đi theo cũng đi đi xuống lầu.

Kỷ Ngữ Đồng vội vàng chạy xuống lâu, trên mặt vẫn là khuôn mặt nước mắt, một đến đại sảnh, đang gặp gỡ Quế mụ, Quế mụ mập mạp trên mặt nụ cười chân thành: "Làm sao lúc này mới xuống tới? Ta cũng chuẩn bị đi tới gọi Đại tiểu thư cùng ngươi ăn điểm tâm đây. . ." Bỗng nhiên phát giác có cái gì không đúng, vội vàng đến gần nàng: "Ngữ Đồng, tại sao khóc? Có phải hay không Đại tiểu thư vừa khi dễ ngươi?"

Nàng không giống Chu Văn Hàn lão ra cửa bên ngoài, Giang Hạ đối với Kỷ Ngữ Đồng sở tác sở vi, nàng đương nhiên là biết một chút. Nhưng mặc dù nàng cũng rất đau Kỷ Ngữ Đồng, nhưng Giang Hạ dù sao cũng là này trong nhà chủ nhân, là nàng từ nhỏ nuôi lớn, hơn nữa từ Giang Hạ mẫu thân sau khi chết, nàng đối với Giang Hạ cơ hồ tựu biến thành cưng chiều, đối với một

chuyện, nàng không cách nào đi làm vượt cái gì, nhiều lắm là khuyên Giang Hạ mấy câu. Huống chi, nàng cũng vẫn cho rằng, tiểu hài tử chuyện giữa, cũng không có gì lớn, lớn sẽ như vậy.

Vì vậy, mỗi khi nàng nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng bị ủy khuất, làm được nhiều nhất đúng là lời khuyên an ủi. Lần này cũng không ngoại lệ, nàng cau mày, tiến lên vuốt đầu của nàng, nhẹ lời nói: "Tốt lắm, đừng khóc liễu, ngươi so sánh với nàng nghe lời hiểu chuyện, chớ cùng nàng so đo. Ai! Ta cũng không hiểu, Đại tiểu thư tâm nhãn không xấu, không biết làm sao đối với ngươi, tựu biến thành như vậy, quai, đừng khóc liễu, đi ăn điểm tâm, ta nhịn ngân nhĩ máu gạo nếp cháo đây. . ."

Nàng nói liên miên cằn nhằn an ủi Kỷ Ngữ Đồng, tiến lên lôi kéo tay nàng, liền muốn kéo nàng đi phòng ăn, Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu nghẹn ngào , lúc này, nàng đang nhớ lại này là nụ hôn đầu của mình, lòng của thiếu nữ để ý trở nên vi diệu, nụ hôn đầu cứ như vậy bị mình nhất người đáng ghét đoạt đi, hơn nữa còn là nữ sinh, đây là nằm mơ cũng không có nghĩ qua chuyện, mới đích nước mắt vừa không ngừng mãnh liệt ra.

Hai người một khuyên, một khóc, cũng không có chú ý đi ra bên ngoài truyền đến xe hơi lái vào thanh âm.

Quế mụ thấy nàng lần này khóc đến thương tâm như vậy, đại không giống với ngày thường, trong bụng kinh ngạc, cũng càng là đau lòng, vỗ tay nàng, lên giọng: "Tốt lắm, đừng khóc liễu, để cho Quế mụ nhất định thay ngươi ra mặt, nói Đại tiểu thư mấy câu, có được hay không? Đi trước ăn điểm tâm, nghe lời."

Này vừa mới dứt lời, một uy nghiêm thanh âm trầm thấp từ cửa đại sảnh truyền đến: "Tiểu Hạ khi dễ Ngữ Đồng đến sao?"

Quế mụ cả kinh, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Chu Văn Hàn đang vừa đi

đi vào, vừa lái mới cởi xuống màu đen tây trang áo khoác, ném ở màu trắng trên ghế sa lon. Quế mụ trong bụng bất giác kinh ngạc, hắn ở nơi này trong nhà thời gian cực ít, cho dù thỉnh thoảng trở lại, cũng là nửa đêm trở lại chiếm đa số, cũng không từng sáng sớm về nhà quá, vội vàng cười nói: "Không thể nào, tựu tiểu hài tử nổi lên một chút tranh chấp, không có gì lớn."

Chu Văn Hàn giống như không có nghe thấy lời của nàng dường như, đi lên trước nhìn kỹ một chút Kỷ Ngữ Đồng, lại thấy nàng cổ đang lúc một mảnh ứ hồng, dấu tay mơ hồ có thể thấy được. Hắn lông mày ngọn núi đang lúc nhất thời tụ nổi lên chút tức giận, cau mày nói: "Nàng bấm ngươi sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn thấy hắn, sớm bị dọa được dừng lại nước mắt, đang muốn lắc đầu phủ nhận, trong thang lầu bỗng nhiên truyện tới một thanh âm: "Ta là bấm nàng."

Chu Văn Hàn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang Hạ một bộ lười Dương Dương (dương dương tự đắc) bộ dạng, một tay sáp túi, một tay cầm hai bản sách, dọc theo thang lầu từng bậc từng bậc chậm rãi xuống tới.

Nàng đi tới Chu Văn Hàn trước mặt, thân hình dừng lại, phụ nữ hai thân cao không kém là bao nhiêu, Chu Văn Hàn nhìn nàng vài giây đồng hồ, bỗng nhiên trở tay một bạt tai, đánh vào nàng xem ra không lộ vẻ gì trên mặt.

Đứng ở một bên Quế mụ cùng Kỷ Ngữ Đồng, tất cả đều bị hắn cử động này kinh sợ.

8, thứ 8 chương

8, thứ 8 chương . . .

Quế mụ giật mình sửng sốt một chút, đáy mắt đau lòng vẻ nhìn một cái không sót gì, miệng nàng thần lay động, lẩm bẩm nói: "Tiên sinh, này. . . Này chỉ là tiểu hài tử cửa ở giữa. . ."

Nàng trước kia gọi Giang Hạ ông ngoại Giang Thiệu Cơ, vẫn là gọi lão gia, Giang Thiệu Cơ sau khi chết, mặc dù Chu Văn Hàn thành sông chỗ ở chủ nhân, nhưng là nàng gọi nhưng vẫn không đổi. Nàng mang chút khiếp sợ nhìn Chu Văn Hàn, sau đó lui ở miệng, trong mắt lệ quang chớp động. Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị, nhưng có thể khẳng định chính là, tí xíu vui sướng cũng không có, trong ánh mắt nhưng có chút sợ.

Không biết là sợ Chu Văn Hàn phát giận bộ dạng, hay là sợ Chu Văn Hàn vì nàng ra mặt cử động có đưa tới Giang Hạ trả thù, tóm lại, này một sát na, nàng cái gì ủy khuất cùng bi thương cũng tạm thời ném ra...(đến) liễu sau ót.

Ở trong mắt của nàng, Giang Hạ vẫn là có chút hỉ nộ vô thường người, nàng không biết nàng bị đánh này một bạt tai, biết làm ra cái gì chuyện kinh thiên động địa.

Nhưng là, Giang Hạ đứng ở nơi đó, chẳng qua là lẳng lặng cùng Chu Văn Hàn nhìn nhau , trên mặt lại không thấy tức giận, cũng không có bi thương, nàng vẫn là một tay cầm sách, một tay nửa cắm ở trong túi quần, thậm chí không có đưa tay đi phủ một chút mình bị đánh đích má trái gò má.

Bỗng nhiên, trên mặt của nàng thế nhưng lộ ra khẽ nụ cười, nhẹ giọng nói: "Xem ra, ngươi thật đúng là yêu ai yêu cả đường đi a, ta mụ mụ, là vô luận như thế nào, cũng không kịp nổi nàng mụ mụ một sợi tóc liễu, đúng không?"

Chu Văn Hàn đầu tiên là ngẩn ra, đi theo sắc mặt đứng thẳng lần, lông mày ngọn núi đang lúc tức giận vừa tụ tập lại, cơ hồ là gầm nhẹ nói: "Ngươi đang ở đây nói nhăng gì đó? !"

"Ta có không có nói quàng, trong lòng ngươi biết." Giang Hạ giọng nói khinh phiêu phiêu.

http://tieulun.hopto.org

Chu Văn Hàn nhìn một chút bên cạnh đứng Kỷ Ngữ Đồng, chỉ thấy nàng vẻ mặt thần sắc nghi hoặc, hắn sắc mặt thay đổi vừa lần, trầm giọng nói: "Ngươi khi dễ Ngữ Đồng, đem cổ nàng bấm thành như vậy, ngươi còn. . ."

"Ta chán người khác nói với ta dạy!" Giang Hạ bỗng nhiên nhướng mày, giọng nói cực độ không nhịn được: "Nhất là ngươi, hơn không có tư cách thuyết giáo!"

"Đại tiểu thư!" Quế mụ phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cố gắng ngăn cản nàng, ở Giang Chỉ Đinh sau khi chết, bọn họ phụ nữ quan hệ giữa một lần trở nên rất xa cách, Giang Hạ tính tình cũng là đại biến, nhưng giống như như bây giờ đối chọi gay gắt tình huống, cũng là tuyệt vô cận hữu.

"Đây chính là ngươi đối với mình ba ba nói chuyện thái độ? Các ngươi Lão sư bình thời là như vậy dạy ngươi? !"

Giang Hạ liếc qua hắn lần nữa cầm đích tay chưởng, lạnh lùng nói: "Ngươi tốt nhất không nên nữa hướng ta động thủ, nếu là ta hoàn thủ lời của, hai ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!"

"Ngươi, ngươi có phải hay không cánh cứng rắn? Còn nhỏ tuổi, cùng gia trưởng nói chuyện khẩu khí như vậy ngỗ nghịch!" Chu Văn Hàn trước mặt người khác, nhất quán là một bộ rất có phong độ rất có hàm dưỡng bộ dáng, hôm nay lại bị Giang Hạ giận đến hai độ thất thố.

Giang Hạ cũng không để ý đến hắn, thần thái tự nhược tiêu sái đến Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh, Kỷ Ngữ Đồng bị làm cho sợ đến thân thể một co rúm lại, Giang Hạ nhưng chỉ là đem sách đưa cho nàng: "Đem sách của ngươi cầm đi."

Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy sách, có chút không giải thích được nhìn nàng, lại thấy Giang Hạ vừa quay đầu lại đi, sắc bén trong ánh mắt nổi lên run lên toan

tính, cơ hồ là có chút nảy sinh ác độc nói: "Sau này, không có bất kỳ người có thể đụng đến ta một đầu ngón tay, bất luận kẻ nào!"

"Ngươi đứng lại!" Chu Văn Hàn trước mặt sắc bình tĩnh trở lại, đuổi theo đi ra đại sảnh ngoài Giang Hạ. Quế mụ vốn là cũng muốn đuổi theo ra đi gọi Giang Hạ ăn điểm tâm, nhưng là suy nghĩ một chút, hay là dừng bước, nàng khe khẽ thở dài, lôi kéo Kỷ Ngữ Đồng đích tay, ôn nhu nói: "Hảo hài tử, đi ăn điểm tâm sao."

Giang Hạ bóng lưng có chút dừng lại, sau đó xoay người lại, trong mắt mang theo vài phần khiêu khích dường như nhìn hắn. Chu Văn Hàn tiếng nói trầm thấp: "Ta cũng không có nghĩ nữa trách phạt ngươi. Hôm nay vốn chính là ngươi sai lầm rồi, làm cha trách phạt nữ nhi, là thiên kinh địa nghĩa, nghe ngươi khẩu khí, ngươi chẳng lẽ vì vậy trong lòng oán hận ta sao?"

Giang Hạ mân chặc thật mỏng đôi môi, thần sắc lạnh lùng là không phát một tiếng.

"Ngươi đọc nhiều năm như vậy sách, nên phải hiểu lí lẽ, Ngữ Đồng hiện tại đã là cô nhi, ngươi không thể bởi vì nàng ăn nhờ ở đậu, tựu ỷ thế hiếp người, ngươi biết không?"

"Ngươi nói xong sao?"

Chu Văn Hàn nhìn nàng, trên mặt lộ ra một tia trầm thống , tiếng nói tiệm chuyển nhu hòa: "Ta biết, ngươi bởi vì ngươi mụ mụ qua đời, trong lòng đối với ta có chút không lượng giải. Về ngươi mụ mụ bệnh, ta đúng là trách nhiệm, lúc ấy mới vừa tiếp nhận ông ngoại ngươi chuyện nghiệp, thật sự là bận quá liễu, không có hảo hảo quan tâm các ngươi các ngươi mẹ con, làm sao ngươi oán ta cũng là hắn là. . ." Nói tới đây, hắn lời nói xoay chuyển: "Nhưng là, ngươi nhưng không thể đi lung tung đợi tin ngoại nhân một chút không giải thích được ly gián nói như vậy, ta là ba ba của ngươi, ta mới là

ngươi người thân nhất, ngươi sẽ không ngay cả điểm này cũng không rõ sao?"

Giang Hạ nhíu nhíu mày, cuối cùng là thiếu kiên nhẫn liễu: "Một mình ngươi không thẹn với lương tâm, sợ người khác nói cái gì!"

Chu Văn Hàn cũng không ngại, ngược lại đến gần nàng, trên mặt lộ ra một tia cười nhạt cho: "Đúng rồi, ngươi Hoàng gia gia gần đây luôn là nhắc tới ngươi, quá trận lão nhân gia ông ta sinh nhật, ngươi theo ta cùng đi thay hắn chúc thọ sao."

Hắn theo lời Hoàng gia gia, tên là Hoàng Thanh Hòa, là Giang Hạ ông ngoại Giang Thiệu Cơ năm huynh đệ, Giang thị nguyên lão công thần, Giang Hạ mẫu thân sinh xuống tới liền nhận thức hắn làm cha nuôi, cùng Giang gia quan hệ có thể nói là thiên ti vạn lũ.

Giang Hạ rõ ràng sửng sốt, trong lòng đại sinh cảnh giác, chẳng qua là không lên tiếng.

Chu Văn Hàn đến gần nàng, ánh mắt ôn hòa , đưa tay như muốn đi phủ mặt của nàng: "Mặt còn đau sao? Ba ba mới vừa rồi không có đánh nặng sao?" Giang Hạ quay đầu đi, tay của hắn liền rơi vào khoảng không, nhưng trên mặt nhưng không có lúng túng vẻ tức giận, chẳng qua là nhíu mày: "Đồng Đồng là một hài tử đáng thương, về chuyện của nàng, cũng trách ta chưa cùng ngươi nói rõ ràng, ba ba của nàng mụ mụ, theo đại học đồng học, là phi thường tốt bằng hữu. . . ."

Hắn vẫn chưa nói hết, cũng đã bị Giang Hạ cắt đứt: "Là thế này phải không? Kia lầu hai trong thư phòng trên bàn, da của ngươi gắp dặm , còn có công ty ngươi phòng làm việc trên bàn, tại sao chỉ có nàng mụ mụ hình? Xem ra ngươi cùng ba ba của nàng tình cảm chưa ra hình dáng gì a!"

http://tieulun.hopto.org

Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nàng lúc nào bay qua da hắn gắp, còn đi qua công ty phòng làm việc rồi? Một bộ chuẩn bị xong giải thích cũng đã không thể ra khỏi miệng.

"Chủ tịch nữ nhi, muốn đi chủ tịch phòng làm việc, không phải là rất chuyện dễ dàng sao." Giang Hạ tựa hồ nhìn ra nghi ngờ của hắn, nhẹ nhàng ném ra liễu một câu, sau đó nhìn hắn vài giây, nhận chân từng chữ nói: "Ta đã không phải là học sinh tiểu học liễu, khác lấy vì sự tình gì cũng có thể hồ lộng ta."

Giang Hạ đi ra ngoài, Chu Văn Hàn ở trước phòng trong đình viện gọi điện thoại, sau đó trở về phòng, đi vào liễu phòng ăn. Hắn đi lại có chút trầm trọng , hôm nay chuyện phát sinh, để cho hắn cảm thấy có chút rung động, hắn cảm giác mình tựa hồ đánh giá thấp Giang Chỉ Đinh chết đi, đối với Giang Hạ sở tạo thành đánh sâu vào cùng thương tổn.

Một mười mấy tuổi hài tử, lại có thể lấy loại này coi rẻ thái độ, loại này uy hiếp giọng nói, đối với cha của mình vừa nói tương tự với cảnh cáo ngôn ngữ .

Cái kia phụ thân nên là một loại như thế nào cảm thụ?

Trên bàn bày biện mỹ vị xài cao, nóng hôi hổi bánh bao hấp, còn có mấy điệp tinh mỹ ngon miệng rau ngâm.

Kỷ Ngữ Đồng có chút thấp thỏm ngồi ở chỗ đó, một chén cháo ăn nửa bát không tới, vừa thấy Chu Văn Hàn đi vào, ngay cả vội vàng đứng lên: "Chu bá bá."

Quế mụ vội vàng gọi a lam cho Chu Văn Hàn cũng thêm vào liễu một chén cháo,

"Ngươi ngồi xuống." Chu Văn Hàn vừa thấy được nàng, chân mày lập tức

giãn ra, trên mặt cũng thêm nụ cười, hắn ở bữa ăn trước bàn ngồi xuống, ánh mắt nhìn Kỷ Ngữ Đồng, ân cần nói: "Cổ có còn hay không không thoải mái?"

"Không có." Khi hắn ánh mắt nhìn soi mói, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vừa dâng lên cái loại nầy không được tự nhiên bị đè nén cảm, nàng cúi đầu ngó chừng trong tay cái thìa, nhẹ giọng nói: "Chu bá bá, ngươi. . . Ngươi không nên bởi vì chuyện này đánh nàng."

"Tại sao?" Chu Văn Hàn có chút kinh ngạc, lại hiếu kỳ hỏi: "Ngươi là làm sao chọc tiểu Hạ rồi?"

Kỷ Ngữ Đồng nghĩ đến lúc trước phát sinh đích tình cảnh, Mỹ lệ khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng, đôi môi khẽ trương liễu trương, một lúc lâu mới nói: "Nàng. . . Nàng đoạt sách của ta nhìn, ta không để cho, cho nên, cho nên. . ."

Nàng chưa từng có đã nói láo, nói càng về sau thanh âm càng ngày càng thấp.

Chu Văn Hàn kinh ngạc ngắm lên trước mặt tiểu cô nương này, giống như, quá giống! Mặt này cho, này thần thái, hai mẹ con như một khuôn mẫu khắc đi ra ngoài dường như, nhưng là Nhược Nhã tính cách nhưng muốn cay cú rất nhiều, Đồng Đồng quá mức mềm mại liễu. Nhưng là, nhưng là nàng hiện tại dù sao còn nhỏ, hơn nữa bị hoàn cảnh ảnh hưởng.

Hắn càng xem nàng, sâu trong tâm linh có nơi phương tiện càng phát ra mềm mại, hồi lâu, mới nhẹ khẽ thở dài một hơi: "Tiểu Hạ từ nhỏ bị nàng ông ngoại cùng mẫu thân làm hư liễu, tính cách vô cùng bất hảo, ngươi tận lực đừng đi chọc cho nàng, nếu nàng nữa khi dễ ngươi, ngươi cũng có thể nói cho ta biết."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng khẽ gật đầu.

Ở Chu Văn Hàn trước mặt, Kỷ Ngữ Đồng mặc dù đem lòng tràn đầy ủy khuất đè lại, nhưng ngày thứ hai ở trường học thấy Dương Noãn Tô, liền vành mắt đều đỏ.

Dương Noãn Tô thoạt nhìn tựa hồ tâm tình tốt vô cùng, khuôn mặt cũng là nói hết dục vọng, vừa thấy Kỷ Ngữ Đồng dạng như vậy, hết sức kinh ngạc: "Ngữ Đồng, ngươi làm sao vậy?"

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi dưới, cũng là không nói lời nào. Gọi nàng làm sao mở miệng, nụ hôn đầu của mình bị Giang Hạ đoạt đi chuyện tình. Đệ nhất : thứ nhất hôn tiếp, có lẽ rất nhiều năm sau đến xem, có người cũng sẽ không cảm thấy như thế nào, nhưng là cái này tuổi cô bé, tới thật tới tinh khiết, trong lòng làm sạch không tỳ vết, ở ngay lúc đó trong lòng của các nàng , cũng là ý nghĩa trọng đại, đây là tình yêu trên đường, bán ra bước đầu tiên. Trong lòng nàng mất mác chí cực, hơn nữa tựa như làm cái gì chuyện xấu giống nhau.

Nhất là nụ hôn đầu rất đúng giống như hắn là Giang Hạ, làm cho nàng hết sức ảo não. Nhưng là cái loại cảm giác này, nhưng rõ ràng lưu tại trong lòng của nàng, mềm mại hơi lạnh đôi môi, mềm nhũn đầu lưỡi, lông tai nóng, đại não thành Chân Không trạng thái, sự khó thở, ...

Nàng càng nghĩ càng là xấu hổ và giận dữ, trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng, một đôi đỏ bừng trong đôi mắt đẹp nước mắt Doanh Doanh (nhẹ nhàng) ướt át.

"Đồng Đồng, ngươi làm sao vậy?" Dương Noãn Tô thần sắc lo lắng, cầm thật chặc tay nàng.

"Không có gì." Kỷ Ngữ Đồng hít hít lỗ mũi, chuyện này nàng thật đúng là nói không nên lời, suy nghĩ một chút, miễn cưỡng cười vui nói: "Ngươi hôm nay thoạt nhìn rất vui vẻ, có cái gì ta không biết chuyện sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi nói cho ta biết trước ngươi xảy ra chuyện gì? Giang Hạ vừa khi dễ ngươi?" Dương Noãn Tô một bộ nghĩa phẫn điền ưng bộ dạng: "Có phải hay không? Để cho ta muốn đi đi Chu Tinh Hán mắng một bữa, để cho hắn khuyên nhủ bằng hữu của mình!"

"Chu Tinh Hán?" Kỷ Ngữ Đồng bất giác kinh ngạc: "Ngươi chừng ở trước mặt hắn như vậy uy phong?"

Dương Noãn Tô trên mặt lại là đắc ý, lại là ngọt ngào: "Hắn ngày hôm qua cùng Cam Minh Châu tới tìm ta chơi, sau lại, sau lại một mình hắn đưa ta trở về, hắn. . . Hắn nói với ta, hắn yêu thích ta."

Dương Noãn Tô nói tới đây, nhìn một chút nàng, trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra mấy phần ngượng ngùng, tiến tới nàng bên tai giảm thấp xuống thanh âm: "Ta với ngươi chia xẻ một bí mật của ta nga, ngươi hàng vạn hàng nghìn không thể nói cho người khác biết, hắn. . . Hắn ngày hôm qua hôn ta liễu."

Kỷ Ngữ Đồng xinh đẹp ánh mắt mở thật to, nhìn dáng dấp cơ hồ tựu muốn té xỉu dường như.

Chẳng lẽ, đây chính là bạn tốt sao, chuyện như vậy cũng muốn phát sinh ở cùng một ngày? Nhưng là tâm tình tại sao thiên soa địa viễn đây?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chúc Tiểu Tường sinh nhật vui vẻ!

9, thứ 9 chương

9, thứ 9 chương . . .

Tưởng Tiểu Manh gian phòng giường, còn không có Giang Hạ giường một nửa lớn, bất quá hai người ngủ ở phía trên, không gian hay là vậy là đủ rồi. Huống chi, hai người kia tư thế ngủ còn như thế thân mật.

Giường vô cùng mềm mại thư thích, gối cùng chăn đang lúc thơm ngào ngạt, Giang Hạ nằm nghiêng , từ phía sau hoàn ôm Tưởng Tiểu Manh eo, đầu tựa vào cổ của nàng trong lúc, Thanh Thanh nhợt nhạt hô hấp nhào vào nàng nhẫn nhụi trên da thịt. Dưới loại tình huống này ôn nhu triền miên trong không khí, tất cả không vui tựa hồ cũng vứt xuống liễu ngoài chín tầng mây, duy nhất làm cho nàng nhớ tới có chút bất an chính là, nàng lại hôn Kỷ Ngữ Đồng.

Như vậy có phải hay không thật xin lỗi Manh Manh? Không, kia cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, vốn chính là nghĩ cho nàng chút ít dạy dỗ. Giang Hạ nửa khép lấy tròng mắt, trong lòng khẽ loạn .

"Ta không nghĩ tới, ngươi lại có cả đêm không đi trở về." Tưởng Tiểu Manh giọng nói mang theo rõ ràng vui sướng, nhẹ giọng nói: "Ba ba của ngươi sẽ không nói ngươi sao?"

"Không có chuyện gì." Giang Hạ không muốn nhiều lời hữu quan với Chu Văn Hàn chuyện tình, hời hợt một câu mang quá.

Tưởng Tiểu Manh hơi động một chút, liền muốn xoay thân thể lại, Giang Hạ ôm chặt nàng, ngăn cản nói: "Đừng động, ta thích như vậy ôm ngươi."

"Nhưng là. . . Nhưng là ta nghĩ nhìn mặt của ngươi." Tưởng Tiểu Manh thanh âm mềm mại, nho nhỏ thanh làm nũng nói.

Giang Hạ cười một tiếng, giơ tay lên đem đầu giường đèn đóng: "Như vậy là tốt, đối diện ta, đưa lưng về phía ta, dù sao cũng là không nhìn thấy liễu."

"Ngươi này người làm sao như vậy chán, sẽ phải theo đối nghịch có phải hay không." Tưởng Tiểu Manh giận , hay là xoay người lại, thừa dịp ngoài cửa sổ xuyên thấu qua chút ánh sáng nhạt, tay nàng nhẹ nhàng xoa Giang Hạ mặt: "Ngươi hôm nay có phải hay không không vui a?"

http://tieulun.hopto.org

"Không có a." Giang Hạ cầm lấy tay nàng, tại chính mình trên mặt nhẹ nhàng vuốt, cười nói: "Tại sao hỏi như thế?"

"Bởi vì. . . Bởi vì ngươi nay ngày cũng không có hôn ta." Tưởng Tiểu Manh nhăn nhó trong chốc lát, nho nhỏ thanh nói, thanh âm ẩn ẩn hàm ủy khuất.

Giang Hạ đầu tiên là ngẩn ra, trong lòng nhu tình, nhưng bởi vì những lời này, tựu như nước trong đích sóng gợn loại, một vòng một vòng nhộn nhạo ra, nàng không có trả lời, thần nhưng đụng lên đi hôn lên Tưởng Tiểu Manh thần.

Trải qua dài như vậy lâu luyện tập, hai người đối với hôn tiếp kỷ xảo, đã là càng thấy rất quen, rất nhanh liền ở trên giường triền lại với nhau.

Một lúc lâu, Giang Hạ cùng Tưởng Tiểu Manh mới lẫn nhau buông ra đối phương, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt như cũ mê loạn, hơi thở cũng vẫn là rối loạn, hai khỏa tâm vẫn "Phác thông " " phác thông" nhảy dồn dập.

Giang Hạ đưa tay, đem Tưởng Tiểu Manh trên trán sợi tóc, Tưởng Tiểu Manh mỉm cười nhắm mắt lại, Giang Hạ vừa không nhịn được tiến lên, từ Tưởng Tiểu Manh cái trán vẫn hôn đến người của nàng. Đang lúc ấy thì, Tưởng Tiểu Manh bỗng nhiên phát ra một tiếng trầm trầm kinh hô, sau đó một phát bắt được liễu Giang Hạ đã thăm dò vào nàng trong áo ngủ đích tay, giọng nói vừa thẹn vừa vội: "Hạ, ngươi. . . Ngươi làm gì?"

"Ta cũng không biết." Giang Hạ mặt tức khắc trở nên nóng hổi, khẽ thở hào hển, lẩm bẩm nói: "Ta cũng không biết. . . Tại sao muốn như vậy, nhưng là ta chính là rất muốn. . ."

Nàng đầu óc có chút hỗn loạn, cho nên biểu đạt cũng từ không diễn ý, nàng khác phương diện so sánh với bạn cùng lứa tuổi muốn trưởng thành

sớm hiểu chuyện, nhưng là này phương diện lại như cũ Hỗn Độn, trong lòng nàng sinh một loại gọi là □ đồ, làm cho nàng cả người nôn nóng bất an, nhưng ý tưởng của nàng, cũng chỉ là đem tay vươn vào Tưởng Tiểu Manh vạt áo.

Thật giống như rất khát, miệng rất khát, tay cũng rất khát, khát vọng xúc giác, khát vọng càng tiến một bước thân mật.

Hai người động tác lúc đó cầm cự được, qua một lúc lâu, Tưởng Tiểu Manh cuối cùng là mềm lòng liễu, từ từ buông lỏng tay ra, cắn cắn đôi môi, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Hạ. . ."

Giang Hạ đưa tay từ nàng trong áo ngủ rút ra, xoa xoa trên trán toát ra mảnh mồ hôi, sau đó thì thào nói: "Thật xin lỗi."

"Ngươi không cần. . . Thật xin lỗi."

Giang Hạ bỗng nhiên ngồi dậy, sâu hít sâu , Tưởng Tiểu Manh cũng đi theo ngồi dậy, từ trắc bên ôm chặc lấy nàng, thanh âm của nàng nghe có chút run rẩy: "Hạ, ta rất sợ. . . Chúng ta trung học đệ nhất cấp cũng còn không có tốt nghiệp. . ."

Nói những lời này thời điểm, tim của nàng đập được thật nhanh, mặt cũng đỏ hơn. Mặt của nàng ở Giang Hạ trên cánh tay chà chà: "Hạ, ta nghĩ vĩnh viễn cho ở chung một chỗ, ta cũng vậy cái gì cũng có thể đáp ứng ngươi, nhưng hiện tại. . . Hiện tại. . ."

Nàng thanh âm càng ngày càng thấp, Giang Hạ vuốt vuốt tóc của nàng, lúng túng nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá sao, ta không có. . . Ai, ta cũng không biết mình tại sao, ngươi chớ có trách ta."

"Ta dĩ nhiên sẽ không trách ngươi, lúc nào cũng sẽ không trách ngươi." Tưởng Tiểu Manh vội vàng nói.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ trong lòng xấu hổ diệt hết, gật đầu: "Tốt, vậy chúng ta ngủ đi."

Tưởng Tiểu Manh theo lời nằm xuống, Giang Hạ đưa tay lần nữa hoàn ở nàng, nàng hôn một chút tóc của nàng, thì thào nói: "Ta thật thích như vậy ôm ngươi, thật Noãn Noãn, rất thiết thực cảm giác. Ngủ ở trong nhà mình trên giường, vốn cảm giác toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình mình một người dường như. . . Ta rất muốn ta mụ mụ, kia trong phòng mỗi một chỗ cũng có thể làm ta đối với nàng nhớ lại, nhưng vô luận ta nghĩ như thế nào nàng, nhưng nằm mơ cũng mộng không tới một..."

Thanh âm của nàng dần dần trở nên có chút thương cảm, Tưởng Tiểu Manh trong lòng đi theo cũng có chút ê ẩm, không nhịn được cầm tay nàng nắm thật chặt: "Hạ, ngươi có thể đem mẹ ta làm thành ngươi mụ mụ."

Giang Hạ bỗng nhiên "Xì" cười một tiếng, vừa đổi một bộ vẻ mặt: "Mẹ ngươi? Ta làm không đến, nhưng ta cảm thấy được, ta ở ta mụ mụ trên người mất đi đồ, ngươi cũng cho ta liễu."

"Thứ gì?" Tưởng Tiểu Manh không hiểu ra sao.

Giang Hạ suy nghĩ một chút, híp mắt ôn nhu nói: "Ôn nhu, cái loại nầy mẫu tính ôn nhu, còn có phóng túng cùng cưng chiều. Trừ mẹ ta, Quế mụ, tựu ngươi đối với ta tốt nhất, bất quá, ta đối với Quế mụ cũng không thể giống như đối với ngươi như vậy thân cận, tỷ như như vậy." Nói xong nhanh chóng ở môi nàng rơi xuống vừa hôn, sau đó cười đắc ý.

"Hừ! Ta cũng không muốn ở trong lòng ngươi cùng ngươi mụ mụ giống nhau!" Tưởng Tiểu Manh vừa bực mình vừa buồn cười, bất mãn đô cho liễu một câu, sau đó thanh âm để nhu: "Hạ, vậy ngươi sau này nhiều tới nhà của ta, vậy thì mỗi đêm cũng có thể ôm ta."

Giang Hạ cười cười: "Vậy cũng không được."

"Tại sao? Ta mụ mụ rất thích ngươi tới a, hơn nữa, ngươi tối nay không phải là cũng ở sao."

Giang Hạ mặc nhiên trong chốc lát, sau đó nói sang chuyện khác: "Manh Manh, ngươi thi còn ung sao, khỏe?"

"A? Ngươi chuẩn bị đi đâu?" Tưởng Tiểu Manh lấy làm kinh hãi, sau đó khẽ nhíu mày, có chút mất mác nói: "Nhưng là ở đâu rất khó thi a, các ngươi. . . Ta biết dù sao các ngươi là vô luận như thế nào cũng có thể đi vào."

"Ta sẽ mình cố gắng, ngươi cũng phải vì ta cố gắng! Như vậy, chúng ta sau này vẫn là có thể thường xuyên ở chung một chỗ." Giang Hạ ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói, giọng nói rất chân thành.

"Nhưng là, ta hiện tại tâm đều ở trên người của ngươi, mỗi ngày đi học, trong đầu cũng là cho chung đụng đích tình cảnh, học tập cũng rơi xuống liễu. Ta rất muốn cho một mực một trường học, nhưng là ta thật không có nắm chặc." Tưởng Tiểu Manh có chút buồn rầu nói.

Giang Hạ ngẩn ra, sau đó thán Khí Đạo: "Được rồi, sau này chúng ta giảm ít gặp mặt mấy lần tốt lắm."

"Ta không nên!" Tưởng Tiểu Manh lập tức lớn tiếng kháng nghị.

"Được rồi, kia nữa nghĩ biện pháp khác."

Ánh mặt trời hôm nay thoạt nhìn phá lệ chói mắt chói mắt.

Chạy xong liễu một trăm thước chạy nhanh, các bạn học mọi người ra khỏi một thân mồ hôi, sau đó tam tam lưỡng lưỡng tản mát , có chút trở lại phòng học nghỉ ngơi, có chút vừa chạy đi chơi bóng. Kỷ Ngữ Đồng bước nhanh đi tới, vừa lúc nơi xa một mảnh Lục Ấm, có một loạt ghế dài, nàng vội vàng bước nhanh đi tới, ở nơi đâu ngồi xuống.

Qua một lúc lâu, Dương Noãn Tô mới một tay cầm liễu một chi kem, đầu đầy mồ hôi đã chạy tới. Nàng ở Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh ngồi xuống, đem một chi kem đưa cho nàng, sau đó tả oán nói: "Tại sao muốn chạy bộ a, nhiệt chết người, hàng đầu lặn khóa nhiều thoải mái."

Nàng vừa khẩn cấp bắt đầu ăn, vừa nói: "Ngày hôm qua ta muốn ngươi đi ra ngoài chơi, ngươi làm gì thế không ra? Chu Tinh Hán nói muốn mời ăn ngọt phẩm."

Kỷ Ngữ Đồng ăn một ngụm kem, sau đó lắc đầu nói: "Chu bá bá không thích ta chạy ngoài mặt đi theo bằng hữu chơi, hắn nói trong nhà lớn như vậy, ngốc cũng không buồn bực, nghĩ cái gì ăn, gọi đuổi tới chính là, nghĩ mua cái gì, cũng có người giúp ta mua."

Dương Noãn Tô kinh ngạc nhìn nàng: "Cái gì? Này không cùng phạm nhân dường như sao?"

Kỷ Ngữ Đồng trợn mắt nhìn nàng một cái: "Chớ nói nhảm, Chu bá bá đợi ta rất khỏe, hắn chẳng qua là cảm thấy tiểu hài tử hắn là lấy học tập làm trọng."

Dương Noãn Tô suy nghĩ một chút, không phục nói: "Chúng ta không nhỏ liễu có được hay không, còn có a, kia Giang Hạ tại sao suốt ngày ở bên ngoài lúc ẩn lúc hiện a, nàng thường xuyên mang theo Tưởng Tiểu Manh ở bên ngoài cùng Chu Tinh Hán cùng Cam Minh Châu chơi đây, ngay cả bọn họ đi võ quán đi học, Tưởng Tiểu Manh cũng ở bên kia chờ."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra: "Làm sao ngươi biết?"

Dương Noãn Tô tức cười, sau đó nhăn nhăn nhó nhó nói: "Bởi vì. . . Bởi vì ta cũng đi chờ thêm."

"Ngươi hiện tại bắt đầu hoàn toàn hướng tà ác tổ ba người kháo long liễu,

đúng không?" Kỷ Ngữ Đồng hừ nhẹ một tiếng, sau đó bất mãn nói: "Ngươi biết rõ sông ác ma ở nơi đâu, còn mang ta đi ra ngoài chơi, ngươi hay là bạn tốt sao?"

"Cái gì?" Dương Noãn Tô sửng sốt, vội vàng giải thích: "Gọi ngươi ăn ngọt phẩm lần đó, chỉ có ta cùng Chu Tinh Hán ở nữa."

"Thiên tài tin ngươi! Còn có a, cho dù Chu Tinh Hán là ngươi thích người, ta đối với hắn ấn tượng cũng hảo bất khởi lai, bởi vì hắn cùng sông ác ma quan hệ thật tốt quá."

"Ai nha, bọn họ là bạn tốt là một chuyện, ngươi không thể làm dính líu a." Dương Noãn Tô vẻ mặt đưa đám, chỉ sợ thích nhân hòa bằng hữu tốt nhất quan hệ náo cương, hồi lâu, vừa ngập ngừng nói: "Thật ra thì, Giang Hạ cũng không còn hư hỏng như vậy, chính là. . . Chính là kiêu ngạo liễu chút."

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt hướng nàng đảo qua, Dương Noãn Tô lập tức im miệng.

Hồi lâu, Dương Noãn Tô mới phát ra cảm thán: "Xem ra ngươi thật là cùng nàng xung khắc như nước với lửa a, nhưng có phải hay không trước trận, còn cảm thấy không có như vậy chán nàng sao."

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc, về lần trước phát sinh sự kiện kia, nàng vẫn không cách nào quên được, ở nàng xem, chính là nàng rất quý đắt tiền một vật, cứ như vậy hủy ở Giang Hạ trong tay, hơn nữa màn...này tình cảnh, nàng luôn là có thể lơ đãng nhớ tới, sau đó vừa thẹn vừa căm phẫn cảm xúc liền nhét đầy suy nghĩ trong lòng.

"Nàng hôn ta." Trầm ngâm một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng hay là quyết định đem chuyện này nói cho bạn tốt.

"Hmm? Vẫn người nào?" Dương Noãn Tô trợn tròn đen lúng liếng ánh

mắt.

Kỷ Ngữ Đồng Mỹ lệ trên mặt nhưng không chút biểu tình, nàng giương mắt da nhìn nàng: "Ở Chu Tinh Hán lần đầu tiên vẫn ngươi ngày đó."

Dương Noãn Tô vẻ mặt hãy cùng thấy quỷ dường như, thật lâu mới nhảy ra một câu nói đi ra ngoài: "Nàng nàng nàng. . . Tại sao như vậy a?"

"Ta làm sao biết."

"Trời ạ, tin tức kia rất có lực đánh vào liễu." Dương Noãn Tô kêu: "Được rồi, nàng cùng Tưởng Tiểu Manh yêu thương, ở Cam Minh Châu khai đạo, ta thử tiếp nhận loại này tình cảm liễu, có đôi khi, lại còn cảm thấy nàng cùng Tưởng Tiểu Manh đứng cùng nhau, còn mãn xứng. Nhưng là, nàng lại đem ta nhất bạn tốt nụ hôn đầu chiếm. . . Nếu như nàng là nam sinh, không đúng, là nữ sinh cũng không có quan hệ gì, dù sao nàng thích nữ sinh, nhưng là vấn đề là nàng vẫn rất chán ngươi a! Nàng tại sao như vậy? !"

"Bởi vì nàng có bệnh, dù sao hiện tại ta là càng ngày càng chán nàng!" Kỷ Ngữ Đồng tức giận đem ngày đó nguyên nhân gây ra trải qua cùng Dương Noãn Tô nói một lần, mạt Liễu Đạo: "Ngươi nói nàng có phải hay không bệnh thần kinh?"

"Là (vâng,đúng) rất quá đáng! Cũng không phải là ngươi trước nói nàng, bất quá Giang Hạ người nọ là chưa bao giờ phân rõ phải trái, cũng không có biện pháp." Dương Noãn Tô nghe, cũng có chút tức giận, nàng vỗ vỗ Kỷ Ngữ Đồng vai, an ủi: "Tính , đừng tức giận liễu, ta biết nụ hôn kia ý nghĩa trọng đại, ngươi coi như là bị chó gặm đi."

Bị nàng vừa nói như vậy, Kỷ Ngữ Đồng cũng nhịn không được bật cười lên, nàng liếc Dương Noãn Tô một cái: "Quả nhiên, hiện tại nói chuyện khẩu khí cũng có điểm giống Chu Tinh Hán liễu."

Dương Noãn Tô đỏ mặt lên, thấy nàng đứng lên, vội vàng nói: "Đồng Đồng, đi đâu?"

"Trở về phòng học, đọc sách." Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ tươi sáng nụ cười: "Cho như vậy một nói, trong lòng ta thoải mái chút ít liễu."

"Sặx sao chăm chỉ như vậy a." Dương Noãn Tô hướng trên ghế dài dựa vào một chút: "Ta còn muốn ngồi hội nhi đây, nơi này cũng rất mau lạnh a."

"Ngươi cũng đứng lên cho ta!" Kỷ Ngữ Đồng xoay người lại một tay lấy nàng kéo lên: "Ngươi cần phải thời khắc nhớ được, ngươi muốn theo cùng nhau thi còn ung, nếu như không có thi đậu, ta không để yên cho ngươi."

"Được rồi được rồi, ta đi nữa." Dương Noãn Tô hữu khí vô lực ở sau lưng nàng đuổi theo, trong lòng buồn bã buồn bã nghĩ, thích nam sinh, bằng hữu tốt nhất cũng phải đi còn ung, người nào vẫn còn không liều cái mạng già đi cố gắng a?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tốt như vậy mấy ngày không có hơn, ý không tốt a

Có chút sợ này thiên không cách nào nắm chặc tốt, củ kết liễu một chút

10, thứ 10 chương

10, thứ 10 chương . . .

Theo số tuổi tăng trưởng, Kỷ Ngữ Đồng từ từ trưởng thành một thân thủ nhẹ nhàng, thân thể yểu điệu thiếu nữ, ở trong trường học, nàng vẫn là tiêu điểm của mọi người. Ở các thầy giáo sở ngạc nhiên chính là, một dung mạo như vậy xuất chúng cô bé, thế nhưng có thể vẫn vẫn duy trì tương đối ưu tú thành tích, cái này hơn khó được.

http://tieulun.hopto.org

Song, ở tốt nghiệp thi toàn quốc trung thuận lợi thi đậu còn ung trung học đệ nhị cấp nàng, ở trường học vì tốt nghiệp chuẩn bị một vui vẻ đưa tiễn tiệc tối thượng, lần nữa chém tài năng trẻ, đại triển phong thái, vì đêm đó tất cả học sinh cùng gia trưởng sở chú ý.

Đêm đó, nàng mặc trên người một lộ vai được không giống như tuyết múa ba-lê quần áo, đứng ở trường học sân vận động cái kia hoa lệ trên võ đài, thong dong và trấn định, tựa như một hạ xuống phàm trần tiểu tiên nữ.

Theo thứ nhất tuyệt đẹp âm phù rơi xuống, nàng kiễng mủi chân, bắt đầu nhẹ nhàng vũ động , ưu nhã xoay tròn, nàng ngẩng lên đầu, mang trên mặt Điềm Điềm mê người nụ cười, thân thể tận tình giãn ra. Nàng hồn nhiên quên mình, hoàn toàn đắm chìm ở âm nhạc trong, cả người tự hồ chỉ vì vũ đạo mà sinh, ở trên đài phóng thích ra nàng chói mắt nhất lộng lẫy nhất quang mang.

Theo nàng một xinh đẹp được không gì sánh kịp toát ra, dưới người cơ hồ ngừng lại rồi hô hấp, toàn trường một mảnh yên lặng, an tĩnh được chỉ còn lại có tiếng nhạc.

Duy mỹ âm nhạc, hoàn mỹ kỹ thuật nhảy, còn có trên đài cái kia Mỹ lệ vũ đạo Tinh Linh, ba người này kết hợp, tạo thành liễu một cuộc thị giác thượng thịnh yến, làm cho mọi người như si như say.

Ở nơi này tuyệt mỹ kỹ thuật nhảy dặm , Kỷ Ngữ Đồng hoàn toàn hoàn thành một cô bé đến một thiếu nữ lột xác.

Tốt đẹp mà ngây ngô trung học đệ nhất cấp thời đại, cũng ở đây áp trục múa ba-lê dặm hoàn mỹ chào cảm ơn liễu.

Một khúc cuối cùng tất, Kỷ Ngữ Đồng thật sâu cúi người chào chào cảm ơn, vài giây đồng hồ sau, một trận Lôi Minh loại tiếng vỗ tay vang lên, phá vỡ không khí trung kia phân khó được ăn ý an tĩnh, sau đó, nhiều cái người

liền xông lên thai, cho nàng tặng hoa.

Nhiệt liệt tiếng vỗ tay trải qua hồi lâu không tiêu tan, Kỷ Ngữ Đồng lần nữa cúi người chào, trong tay nàng xài đều nhanh thổi phồng không được, sau đó, có người tới thay nàng đón đi, mặt nàng hồng hồng, trong mắt tựa hồ lóe ra lệ quang, khóe miệng nhưng mang theo Yên Nhiên cười ngọt ngào, lộ ra hai nhợt nhạt xinh đẹp mê người lúm đồng tiền.

Nàng đi xuống đài, cùng Dương Noãn Tô ôm ở một khối.

"A!" Dương Noãn Tô trong mắt hàm chứa nước mắt, hưng phấn kêu lên: "Đồng Đồng, ngươi cũng không biết, ngươi tối nay có nhiều mỹ, ngươi khiêu vũ nhảy được có nhiều gậy , ngươi quả thực là của ta kiêu ngạo! Ánh mắt ta cơ hồ cũng không dám nháy mắt hạ xuống, sợ bỏ lỡ một nhỏ bé động tác, làm sao ngươi phải ta bằng hữu tốt nhất, trời ạ! Ta cảm giác mình là một người may mắn!"

"Uy, quá khoa trương sao." Kỷ Ngữ Đồng buông nàng ra, ngắt mặt của nàng.

", đem nước mắt lau!" Dương Noãn Tô luống cuống tay chân lấy ra khăn giấy, thay nàng lau chùi khóe mắt lệ quang: "Ngu dạng, khóc cái gì."

"Một mình ngươi còn không phải như vậy." Kỷ Ngữ Đồng có chút ý không tốt.

"Tối nay biểu hiện rất tuyệt!" Một nam sinh thanh âm từ bên cạnh truyền đến, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng nghiêng đầu đi, liền nhìn thấy Chu Tinh Hán xem ra khẽ mang theo màu đồng cổ mặt. Nàng hơi ngẩn ra, nhưng thấy cặp kia tròng mắt đen nhánh dặm mãn là chân thành ý, liền vội vàng nói: "Cám ơn!"

"Ta mới vừa nhưng là giúp ngươi ngăn chặn mất không ít miến, cám ơn ta

là hắn là." Chu Tinh Hán chớp chớp mắt.

"Thiếu gia đại ngôn bất tàm." Dương Noãn Tô bĩu môi.

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên giống như nhớ lại cái gì chuyện, ánh mắt Hướng mỗ cái địa phương đảo qua, vội vàng nói: "Noãn Noãn, Chu bá bá ở bên kia, ta phải hãy đi trước xuống." Vừa nói vội vội vàng vàng hướng bên kia đi.

Chu Văn Hàn hôm nay khó được tới tham gia liễu cái này khánh điển hoạt động, hắn ngồi ở đó bên, trong mắt mang theo vẻ tán thành, ánh mắt vẫn không có rời đi quá Kỷ Ngữ Đồng. Lúc này thấy nàng hướng bên này đi tới, liền chậm rãi đứng dậy, bên cạnh tài xế cũng liền bận rộn đứng lên.

"Chu bá bá." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng kêu.

"Tối nay biểu hiện rất tốt." Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra nụ cười, tự đáy lòng nói: "Ta thực vì ngươi vui vẻ."

"Cám ơn Chu bá bá." Kỷ Ngữ Đồng vừa đến trước mặt hắn, tựu bao nhiêu lộ ra vẻ có chút co quắp liễu.

"Tốt lắm, hiện tại ngồi xe của ta, cùng nhau về nhà sao." Chu Văn Hàn ôn hòa nói: "Ta tên là Quế mụ đã chuẩn bị xong ngươi thích ăn cao điểm liễu."

Kỷ Ngữ Đồng ngây ngẩn cả người, nhưng là trong lòng ngay cả một vạn không muốn, nhưng cũng nói không nên lời, chỉ đành phải cước bộ vẫn đi theo Chu Văn Hàn đi ra ngoài.

Đi tới cửa, Chu Văn Hàn bỗng nhiên nói: "Ngữ Đồng, ngươi lần này bằng vào thành tích của mình thi đậu liễu còn ung, tối nay biểu hiện được vừa như vậy xuất sắc, ta muốn thưởng ngươi, ngươi hiện tại có bất kỳ yêu cầu, cũng có thể hướng ta nói lên."

http://tieulun.hopto.org

"Phần thưởng?" Kỷ Ngữ Đồng bản năng đã nghĩ nói "Cái gì phần thưởng cũng không muốn", nhưng là bỗng nhiên trong đầu chuyển quá một cái ý niệm trong đầu, nàng suy nghĩ một chút, rốt cục nổi lên lá gan nói: "Ta chỉ muốn một phần thưởng, có thể không?"

"Ngươi nói." Chu Văn Hàn mỉm cười nhìn nàng.

"Ta nghĩ, ta nghĩ tối nay chậm chút trở về, có đồng học cấp cho ta ăn mừng, có thể không?"

Chu Văn Hàn hiển nhiên không nghĩ tới nàng nói lên phải loại này yêu cầu, rõ ràng ngẩn ra, nhưng khi nhìn nàng sợ hãi vẻ mặt, tâm lập tức mềm nhũn ra, gật đầu nói: "Tốt, để cho gọi lão Trương đi đón ngươi, đừng đùa quá muộn." Dặn dò xong, liền mang theo tài xế đi ra ngoài.

Kỷ Ngữ Đồng mang theo đầy ngập tước dược tình, lập tức quay đầu lại đi tìm Dương Noãn Tô đi.

Tiệc tối đến một nửa thời điểm, Giang Hạ cũng tới, nàng dựa vào ở trong góc trên vách tường, đem phần sau tràng diễn xuất cũng tất cả đều thu vào liễu trong mắt.

Thật ra thì, bình thời nàng đối với loại này tiệc tối là không có gì hứng thú, nhưng tốt nghiệp, trong lòng bao nhiêu có chút phiền muộn đắc ý vị, nghĩ tại cuối cùng này thời khắc bắt được chút gì nhớ lại.

Sở dĩ đến chậm, là bởi vì nàng đi Tưởng Tiểu Manh trong nhà.

Tưởng Tiểu Manh lần này không có thi đậu còn ung, hiện tại tâm tình vô cùng hỏng bét, cả người cũng trở nên trầm mặc ít nói liễu, làm cho Giang Hạ trong lòng cũng hết sức khó chịu, hơn nữa, hết sức tự trách. Cho nên gần đây nàng luôn là rút thì gian đi theo nàng.

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Tiểu Manh trước kia thành tích cũng không tệ lắm, nhưng cô bé, một khi yêu thương, liền có chút ít phân tâm, thành tích vẫn trượt, mặc dù tốt nghiệp lúc trước Giang Hạ đã từng tận tâm tận lực đi vì nàng học bổ túc quá, nhưng hiệu quả không lớn, cuối cùng, nàng bị thánh huy trung học đệ nhị cấp trúng tuyển. Mặc dù thánh huy cũng coi như không tệ trường học, bất quá so với còn ung xê xích khá xa, quan trọng lànhất, nàng cùng Giang Hạ không thể ngày ngày thấy.

Giang Hạ biết nàng không muốn tham gia tối nay tiệc tối, riêng chạy tới theo nàng nói trong chốc lát nói, sau lại nhớ tới cùng Chu Tinh Hán, Cam Minh Châu đám người ước hẹn, liền vừa lộn trở lại trường học.

Bất quá, Giang Hạ rất may mắn mình đến xem liễu trận này diễn xuất, võ đài rất hoa lệ, biểu diễn người cũng rất tận tâm tận lực, nhất là cái loại nầy không khí, vui sướng trong hưng phấn, vừa đeo một chút như vậy điểm tướng muốn ly biệt thương cảm, để cho trong nội tâm nàng dâng lên một loại không khỏi kích động cảm xúc.

Nàng đứng ở đó nơi hẻo lánh, nàng nhìn thấy Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô, nhìn thấy Cam Minh Châu, thậm chí, cũng nhìn thấy Chu Văn Hàn, nhưng nàng nhưng không có đi theo bất kỳ một cái nào người quen biết chào hỏi.

Ở nơi này dạng một đặc biệt thời khắc dặm , nàng chợt phát hiện, thì ra là nàng là yêu này trường học, thì ra là trong lòng nàng cũng có thật sâu là không bỏ.

Cuối cùng, nàng bị Kỷ Ngữ Đồng vũ đạo chấn đến, cái kia vẫn bị nàng khi dễ cô bé, đứng ở võ đài trung ương, làm người ta ánh mắt không nỡ từ trên người nàng dời đi. Nàng mặc trắng noãn quần, khuôn mặt uyển nhược Thiên Sứ loại tinh sảo, ở trên võ đài đong đưa , xoay tròn, mỗi một cái động tác cũng hết sức nhẹ nhàng ôn nhu, vừa vô cùng phú sinh mệnh lực, như vậy

nàng, toàn thân tản ra một loại khiếp người tâm hồn mỹ.

Giang Hạ tâm Trung Phi thường rung động, cho đến toàn trường vang lên tiếng hoan hô, tiếng ủng hộ, còn có chấn đắc người màng nhĩ thấy đau tiếng vỗ tay, nàng mới quay đầu lại, nàng theo bản năng đi theo vổ tay, cho đến bàn tay cũng có chút phát đau, nhưng là trong lòng cũng là thật lâu không thể bình tĩnh.

Sau, ánh mắt của nàng vẫn đuổi theo Kỷ Ngữ Đồng, cho đến nàng xem thấy nàng đi về phía Chu Văn Hàn, thấy hai người cười nói chuyện với nhau, nàng lúc này mới xoay người, đi ra khỏi sân vận động.

Mượn quất đèn đường vàng, bước lên trường học quen thuộc Thạch Tử Lộ, từng đợt mát mẻ gió đêm phật quá hai gò má, Giang Hạ có chút kích động cảm xúc mới hơi chút bình phục lại.

Có lẽ, sau này có thể cùng Kỷ Ngữ Đồng hòa bình chung đụng, thật ra thì hai người lúc trước cũng không có cái gì gây sự với, mặc dù, nàng vẫn là không cách nào thích cái này đột nhiên xông vào nhà nàng cô bé, hay hoặc là, nàng chẳng qua là chán cha của mình đối với nàng kia tràn đầy ý nghĩ - yêu thương ánh mắt, kia ngàn theo trăm theo thái độ.

Giang Hạ ở trong lòng thở dài, suy nghĩ vẫn hỗn loạn.

Nàng ngẩng đầu nhìn quần tinh lóe lên Thiên Không, bỗng nhiên quyết định, tối nay không trở về nhà liễu, cũng không đi ứng với Chu Tinh Hán hẹn, Tưởng Tiểu Manh hiện tại chính là cần an ủi, nàng không thể chỉ lo mình đi chơi.

Đến Tưởng Tiểu Manh trong nhà, vẫn là Tưởng Tiểu Manh mụ mụ mở cửa, nàng thấy đã trễ thế này, Giang Hạ lại đi mà quay lại, hết sức kinh ngạc.

"A di, cái kia. . . Ta hiện muộn nghĩ đến theo theo Manh Manh." Nàng

vừa đổi giày, vừa hơi chột dạ nói.

Tưởng mụ mụ gật đầu, trên mặt lộ ra vui mừng nụ cười tới : "Ngươi đứa nhỏ này thật là có tâm, Manh Manh lần này không có thi tốt, tâm tình rất hỏng bét, nhờ có ngươi thường xuyên mở ra đạo nàng, phụng bồi nàng. Thật ra thì thánh huy không tồi, nhà chúng ta tiểu nha đầu này a, chính là lòng tự ái quá mạnh mẻ, chịu không nổi một chút ngăn trở."

Giang Hạ nghe những lời này, bất giác lại càng xấu hổ, Tưởng mụ mụ đem nàng để cho vào phòng khách, lại là cũng nước trái cây, lại là cầm nước trái cây, Giang Hạ nói liên tục không cần, lắc mình vào Tưởng Tiểu Manh gian phòng.

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh vốn là đã ngủ rồi, nhìn thấy nàng, vui mừng tình dật vu ngôn biểu, nàng trần trụi chân liền nhảy xuống giường, ôm lấy nàng: "Làm sao ngươi lại tới nữa ?"

Giang Hạ một tay ôm lấy nàng, một tay đem cửa phòng khóa trái, nhẹ giọng nói: "Ta không yên lòng ngươi."

Tưởng Tiểu Manh trong lòng đại bị cảm động, không nhịn được đem nàng ôm càng chặc hơn, một lúc lâu, Giang Hạ đẩy ra nàng, nhìn kỹ mặt của nàng, cau mày nói: "Làm sao ngươi vừa khóc rồi?"

"Ta. . . Ta để thất vọng, không có thi đậu còn ung, hơn nữa, sau này hai chúng ta không thể thường xuyên ở cùng một chỗ, hạ, ta thật là khổ sở." Tưởng Tiểu Manh thút tha thút thít nói.

"Không, cũng là ta không tốt, hại ngươi không có thi tốt." Giang Hạ vuốt tóc của nàng, thì thào nói: "Chúng ta không nói cái này liễu có được hay không,, cầm khăn lông cho ta tắm."

"Ngươi tối nay không trở về nhà, ở chỗ này theo ta sao?" Tưởng Tiểu

Manh ánh mắt sáng lên, lập tức nín khóc mỉm cười.

Giang Hạ mỉm cười gật đầu.

Rửa mặt xong, sớm đêm đã khuya liễu.

Giang Hạ mới vừa bò đến trên giường, Tưởng Tiểu Manh tựu lao vào nàng trong ngực, hai người quỳ ở trên giường, bắt đầu khẩn cấp hôn hít lấy lẫn nhau, sau đó Tưởng Tiểu Manh khẽ dùng sức nhất đái, hai người liền rơi xuống ở trên giường, Giang Hạ nhào vào trên người nàng, có chút dừng lại, lại dùng lực hôn lên môi của nàng, cho đến không thở nổi, mới khẽ buông ra Tưởng Tiểu Manh.

Tưởng Tiểu Manh lần này lộ ra vẻ càng chủ động, nàng thật sâu hô hấp mấy cái, vừa ngẩng đầu lên, một lần vừa một lần hôn Giang Hạ mặt mày cùng gương mặt, trong miệng cúi đầu khẽ gọi : "Hạ, hạ. . ."

Giang Hạ bị động tác của nàng cùng tiếng nói trêu chọc được trong lòng nóng lên, tâm luật chợt tăng nhanh, nàng bắt đầu hóa bị động làm chủ động, đôi môi từ Tưởng Tiểu Manh gương mặt lướt qua, đi tới tai của nàng cái nơi, sau đó một miệng ngậm chặt liễu vành tai của nàng. Tưởng Tiểu Manh cũng hít một hơi, thân thể nổi lên một trận rất nhỏ run rẩy, theo bản năng ôm sát liễu Giang Hạ.

Giang Hạ cuồng nhiệt hôn hít lấy tai của nàng cái, nhẹ nhàng gặm cắm nàng non mềm vành tai, Tưởng Tiểu Manh trong miệng bắt đầu phát ra mơ hồ rên rỉ, cái loại nầy kỳ quái thanh âm để cho Giang Hạ máu tựa hồ cũng muốn sôi trào, muốn thiêu đốt, cho nên, hai tay của nàng liền bắt đầu chậm chạp ở nàng thắt lưng nơi □ trên da thịt du tẩu.

Tưởng Tiểu Manh tựa hồ cảm thấy nàng động tác do dự, bỗng nhiên thở hào hển nhẹ giọng nói: "Hạ, tối nay, ngươi muốn ta làm cái gì, cũng là có

thể."

11, thứ 11 chương

11, thứ 11 chương . . .

Giang Hạ nghe lời này, ngược lại dừng lại tất cả động tác, nàng ngẩng đầu lên, nhìn phía dưới Tưởng Tiểu Manh có chút mơ hồ khuôn mặt, dồn dập thở hào hển: "Manh Manh, ta. . . Ta không phải là. . ."

Nàng ngăn chận trong lòng chỗ sâu vỡ toang ra dục vọng, gần như giải thích muốn đang nói gì đó, Tưởng Tiểu Manh hai tay ôm cổ của nàng, có chút nghẹn ngào nói: "Hạ, ta sợ ngươi đi liễu còn ung, sẽ nữa yêu thích ta liễu."

"Sẽ không, sẽ không." Giang Hạ lắc đầu, cúi đầu ở môi nàng hôn vừa hôn, sau đó vừa nhẹ giọng bồi thêm một câu: "Sẽ không." Trong nội tâm nàng tràn đầy chua xót cảm giác, cực kỳ ôn nhu trấn an nàng.

"Ngươi có." Tưởng Tiểu Manh trong mắt chứa đựng nước mắt, có chút tức giận nói: "Sau này còn sẽ có người khác thích ngươi !"

"Ta cảm thấy được, thích ngươi người có tương đối nhiều." Giang Hạ có chút buồn cười nói.

"Ta bất kể, dù sao trong lòng ta rất không thoải mái, rất không an tâm." Tưởng Tiểu Manh đúng là rất không yên tĩnh, vì vậy thái độ khác thường cố tình gây sự.

Giang Hạ lớn lên mặc dù xưng không hơn hoàn mỹ, nhưng là vóc người cao gầy cân xứng, ngũ quan phối hợp phối hợp, tạo thành liễu một loại đặc biệt lạnh lùng mỹ cảm, hơn nữa ánh mắt của nàng mặc dù không lớn, cũng là thần thái văn hoa. Nếu không phải nàng hàng năm đối với người một bộ lạnh

lẽo bộ dạng, thích hắn người đoán chừng sẽ trở thành gia tăng gấp bội.

"Vậy ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?" Giang Hạ đầu lông mày khẽ chau lên, nàng tính cách cùng Tưởng Tiểu Manh cô gái như thế tử, là hoàn toàn bất đồng, mà lớn như vậy, cũng chưa bao giờ như vậy đi dụ dỗ quá một người, kiên nhẫn dùng đến nơi này phân thượng, đã là đến cực hạn, chẳng qua là thanh âm vẫn miễn cưỡng vẫn duy trì ôn nhu.

"Như vậy." Tưởng Tiểu Manh nhắm mắt lại, bắt được Giang Hạ đích tay, từ của mình bằng phẳng bụng lướt qua, sau đó tựa như mất đi khí lực một loại, bất động. Giang Hạ trong lòng một trận run rẩy, mới vừa toát ra cái kia một chút xíu phiền não cảm xúc nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nàng nàng cắn chặc của mình môi dưới, chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, muốn tay rút về, nhưng là kia chỉ không nghe lời đích tay cũng là vô cùng tham luyến kia phân bóng loáng nhẫn nhụi xúc cảm.

Hai người thân hình cũng cứng đờ, tất cả động tác đã ở một sát na dừng hình ảnh.

"Ngươi nói, chúng ta còn nhỏ. . ." Một lúc lâu, Giang Hạ mới có hơi cố hết sức nói.

"Hạ, ta sớm cũng biết, ta sớm muộn là của ngươi." Tưởng Tiểu Manh thanh âm nhẹ đắc tượng một tiếng thở dài.

Đến nơi này phân thượng, không bao giờ ... nữa cần bất kỳ ngôn ngữ , không bao giờ ... nữa cần bất kỳ cớ gì. Nặng nề trói buộc cũng giải khai, bốn phía càng ngày càng nóng không khí tựa hồ cũng ở tuyên cáo, yêu nhau người có thể tùy tâm sở dục.

Giang Hạ lòng đang trong lồng ngực kịch liệt nhúc nhích, nàng lần nữa cúi □ đi, vừa cuồng nhiệt hôn Tưởng Tiểu Manh, vừa lục lọi cởi xuống y

phục của nàng, nàng toàn thân thần kinh cũng bị vây hưng phấn trạng thái, hai tay của nàng, lung tung vuốt ve Tưởng Tiểu Manh trên người nóng hổi trơn mềm da thịt, dẫn tới Tưởng Tiểu Manh phát ra từng đợt bị đè nén than nhẹ, làm tay nàng cầm Tưởng Tiểu Manh kia nho nhỏ vú thời điểm, trong lòng bỗng nhiên nảy lên một loại không khỏi cảm động, nước mắt ức chế không được chảy xuống.

Nàng lấy một loại cúng bái tâm thái, một lần vừa một lần, ôn nhu vuốt, yêu thương hôn hít lấy, Tưởng Tiểu Manh phát ra một tiếng thấp giọng hô, hai tay thật chặc bắt được tóc của nàng.

"Đau . . ." Làm Giang Hạ ngốc mà bối rối xỏ xuyên qua nàng chặt khít thân thể, Tưởng Tiểu Manh đau đến nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, hàm răng tại hạ trên môi để lại thật sâu dấu vết.

Hết thảy tựa hồ đột nhiên tĩnh, sau đó, hết thảy bắt đầu tiếp tục...

Cái này ban đêm, ở trẻ tuổi vọng động cùng dục vọng, ở khát vọng cùng sợ hãi mâu thuẫn trong lòng trung, các nàng rốt cục hoàn thành yêu nghi thức.

Sáng sớm, phía ngoài sáng rỡ xuyên thấu qua màu sáng rèm cửa sổ, sái vào gian phòng.

Tưởng Tiểu Manh trước hết tỉnh lại, một mở mắt, Giang Hạ ngủ say khuôn mặt liền ánh vào trong mắt của nàng, Tưởng Tiểu Manh khóe miệng khẽ tác động, vung lên vẻ ôn nhu nụ cười, nàng chống cằm, có chút xuất thần nhìn xem ra trắng nõn khẽ lộ ra đỏ ửng khuôn mặt.

Đầu giường đồng hồ báo thức biểu hiện hiện tại chính là tám giờ rưỡi sáng, Tưởng Tiểu Manh biết, mụ mụ cùng ba ba đã đi làm, hơn nữa, ở phòng bếp cho các nàng lưu tốt lắm sớm một chút, cho nên hắn một chút cũng

không lo lắng.

Đêm qua phát sinh hết thảy, rõ ràng sớm trong đầu tái hiện, ngay cả bị xâm lấn đau đớn, cũng là như vậy rõ ràng, Tưởng Tiểu Manh mân mê đôi môi, chỉ cảm thấy thân thể vẫn là mang theo chút ít nỗi khổ riêng, nàng bỗng nhiên đụng lên đi trước, không nhẹ không nặng ở Giang Hạ trên môi cắn một cái.

"Ôi!" Giang Hạ đau đến thoáng cái tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng, bộ dáng kia hẳn là trước nay chưa có khả ái, Tưởng Tiểu Manh không nhịn được ha ha cười.

"Sặx sao cắn người?" Giang Hạ đưa tay qua cánh tay ôm nàng mãnh khảnh eo, trong miệng chất vấn , trên mặt nhưng mang theo mỉm cười.

"Không biết." Tưởng Tiểu Manh cố ý sa sầm nét mặt.

"Còn có đau hay không?" Giọng nói trở nên phá lệ ôn nhu.

"Không biết." Tưởng Tiểu Manh mặt lập tức giống như chỉ chín cây hồng.

Giang Hạ ở trên trán nàng rơi xuống nhẹ nhàng vừa hôn, đem nàng ôm vào liễu trong ngực.

"Hạ."

"Ừ?"

"Chúng ta sau này có vĩnh viễn ở một chỗ sao?" Tưởng Tiểu Manh ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt nước Uông Uông, dạng mãn Liễu Tình toan tính.

"Không biết a." Giang Hạ vuốt ve tóc của nàng, nửa híp mắt nói.

Tưởng Tiểu Manh ngẩn ra, nước mắt lập tức giống như thủy triều xông ra,

nàng giận đến có chút nói không ra lời: "Ngươi! Ta đem cái gì cũng. . . Cũng cho ngươi, tựu đổi lấy ngươi trả lời như vậy?"

Giang Hạ thấy nàng khóc liễu, vội vàng bưng lấy gương mặt của nàng, ôn nhu nói: "Ta không phải là ý tứ này nữa, ta dĩ nhiên nguyện ý cho ở chung một chỗ cả đời, nhưng tương lai hết thảy có lẽ đều có được không biết biến số a, nếu như ngươi sau này làm ta không có thể dung nhẫn chuyện tình, ta đây tựu không khả năng cho ở cùng một chỗ."

Giang Hạ từ nhỏ chính là có chút kỳ quái hài tử, có đôi khi hỉ nộ vô thường, có đôi khi vừa tĩnh táo được đáng sợ, hoặc là Chu Văn Hàn cùng Giang Chỉ Đinh không có tình yêu, chỉ có ích lợi hôn nhân, trong lòng hắn để lại không nhìn thấy vết thương bố trí, mặc dù nàng thật lòng thích Tưởng Tiểu Manh, mặc dù nàng rất cảm động nàng đối với nàng giao ra, nhưng giờ phút này, nàng vẫn vẫn duy trì một tia lý trí.

Bất quá, Tưởng Tiểu Manh nước mắt, hãy để cho nàng đau lòng được muốn chết, nàng đang cầm nàng xinh đẹp khuôn mặt, vươn ra đầu lưỡi tiểu tâm dực dực đem nước mắt của nàng liếm đi, sau đó nhẹ giọng nói: "Quai, đừng khóc liễu."

Ôn nhu như vậy cử động, có kỳ dị hiệu quả, Tưởng Tiểu Manh trong lòng ủy khuất hòa khí khổ tiêu hơn phân nửa, cái mũi của nàng nhẹ nhàng cọ Giang Hạ, nhận chân hỏi: "Chuyện gì là ngươi không có thể dung nhẫn ?"

Kia hai mảnh kiều diễm cánh môi như có như không khẽ chạm vào môi của mình, Giang Hạ tâm thần nhộn nhạo, nhẹ nhàng ngậm liếm mút đùa một phen, lúc này mới nhẹ nhẹ thở ra một hơi, giống như trước nhận chân nói: "Trên mặt cảm tình lừa gạt cùng phản bội."

"Ngươi biết, ta sẽ không như vậy, trong lòng của ta chỉ có một mình ngươi!" Tưởng Tiểu Manh bất mãn trừng mắt.

"Ta cũng vậy." Giang Hạ ánh mắt có chút tan rả, giống như là ở đang suy nghĩ cái gì, một lúc lâu, mới Trịnh Trọng nói: "Manh Manh, ta đời này, chỉ nguyện ý yêu một người, ta hi vọng ta yêu người, cũng có thể nghĩ như vậy."

Tưởng Tiểu Manh trên mặt lộ ra nụ cười: "Kia ý là, ngươi có vĩnh viễn yêu ta có phải hay không? Ta nhưng là nhớ lấy."

"Dĩ nhiên, trừ phi ngươi để cho ta thất vọng." Giang Hạ ánh mắt dị thường ôn nhu, nửa nói giỡn nói: "Ta nhưng nói cho ngươi biết, tín nhiệm của ta, chỉ cấp một lần."

"Ta lười nói cho ngươi!" Tưởng Tiểu Manh cáu giận nói: "Tóm lại ngươi sau này dám cô phụ ta, ta liền. . . Ta liền. . ."

Nàng "Ta liền" liễu hồi lâu, nhưng không có hạ văn, nước mắt nhưng bắt đầu ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại, Giang Hạ nhất thời có chút sợ thần, ở trên mặt nàng hôn vừa hôn: "Ta sẽ không nữa, tựu chỉ thích nhà ta Manh Manh."

"Ai là...của ngươi nhà đích?" Tưởng Tiểu Manh trong lòng Điềm Điềm, ngoài miệng cũng là mạnh miệng.

"Ôi, tối hôm qua đã có người biến thành nhà ta." Giang Hạ nụ cười bỗng nhiên trở nên có chút tà ác, ngoài miệng vừa nói, tay cũng thuận thế mà lên, cầm Tưởng Tiểu Manh nho nhỏ mềm mại ngực.

"Không nếu như vậy nữa." Tưởng Tiểu Manh cúi đầu kêu to một tiếng, kháng cự lắc lắc thân thể, đỏ mặt nói: "Ngươi. . ."

"Ta thích như vậy." Giang Hạ hậu trứ kiểm bì trả lời, tay đã tại nơi đó vuốt ve. Tưởng Tiểu Manh thân thể như nhũn ra, chỉ đành phải ôm lấy nàng, run rẩy thanh âm nói: "Hạ, ta bây giờ còn đau . . ."

Giang Hạ nhớ tới nàng tối hôm qua đau đến khóc đích tình cảnh, căng thẳng trong lòng, để sát vào nàng bên tai, thấp giọng thở hào hển: "Ta không vào đi, khỏe? Ta liền thích rất thích thân thể của ngươi, rất thích..." Vừa nói, nàng đã hôn môi của nàng, đầu lưỡi dễ dàng trơn đi vào, kịch liệt lật quấy, tay lại như cũ vuốt ve thân thể của nàng, Tưởng Tiểu Manh trong bụng thở phào nhẹ nhỏm, cũng bắt đầu cong người lên thể nghênh hợp với nàng.

Ở trên giường giằng co hồi lâu, đã là mau mười giờ rồi, Giang Hạ đại gọi: "A! Thật đói!" Rốt cục không nhịn được bò dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Tưởng Tiểu Manh đỏ mặt, oán giận nói: "Ta đã sớm nói rời giường."

"Là (vâng,đúng) sao? Ta không nhớ rõ ngươi có nói như vậy quá a." Giang Hạ cợt nhả đã nói, né tránh Tưởng Tiểu Manh một chưởng. Tưởng Tiểu Manh mặc quần áo tử tế, bắt đầu sửa sang lại sàng phô, vén chăn lên, nàng nụ cười trên mặt có trong nháy mắt đọng lại, vàng nhạt trên giường đơn, kia bôi đỏ sẫm vết máu như vậy thấy được, để cho trong lòng của nàng có loại buồn bã cảm giác mất mác.

Đang phát ra ngốc, hai con thon dài có lực đích tay cánh tay đã từ phía sau đem nàng vòng vào lòng trung.

"Để cho, ta đi đem cái này giặt." Giang Hạ ôn nhu nói.

"Hạ, ta không thuần khiết liễu, phải không?" Nàng thì thào nói

Giang Hạ đôi môi ở nàng bên tai chà chà, nhận chân nói: "Không, ngươi trong lòng ta vĩnh viễn là thuần khiết nhất, Manh Manh, ngươi không nên khổ sở."

Tưởng Tiểu Manh xoay người lại, lắc đầu, trong mắt hàm chứa nước mắt: "Không, ta không khó quá, có thể đem mình cho thích nhất người, là nhất chuyện hạnh phúc."

http://tieulun.hopto.org

Những lời này, tựa như một cổ cam tuyền, dễ chịu liễu Giang Hạ khô khốc nội tâm, ánh mắt của nàng trong nháy mắt đã ươn ướt, miệng trương liễu vừa trương, rốt cục mở miệng chậm rãi nói: "Manh Manh, ta yêu ngươi."

Tưởng Tiểu Manh vui mừng nhìn nàng, thì thào nói: "Đây là ngươi lần đầu tiên theo nói lời như vậy." Nàng ôm cổ của nàng, nước mắt trên mặt rơi vào Giang Hạ trên bả vai, nhưng là này nước mắt, cũng là vui sướng.

"Đúng vậy a, ta cho là ta cả đời cũng sẽ không nói ra nói như vậy." Giang Hạ giọng nói tựa hồ có chút bi thương.

"Nhưng là, đây là ta muốn nhất nghe được lời của." Tưởng Tiểu Manh mang theo nước mắt trên khuôn mặt, tràn ra như bó hoa tươi loại nụ cười sáng lạn.

Hai người đứng ở trước giường, ôm thật chặc đối phương, thật lâu không nỡ buông ra.

"Manh Manh, ta muốn ngươi nhớ kỹ, cho dù ta ở còn ung, ngươi đang ở đây thánh huy, cũng không có cái gì quan hệ, lòng ở chỗ của ngươi." Giang Hạ vừa hôn hít lấy tóc của nàng, vừa nhẹ giọng an ủi.

"Ừ, hạ, ta yêu ngươi." Tưởng Tiểu Manh cả người cũng đắm chìm ở trong vui sướng, thanh âm nhu đắc tượng nước, bỗng nhiên rời đi Giang Hạ hoài bão, chủ động hôn lên môi của nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý không tốt a

Cái này quá độ là phải

Bất quá, quang minh cũng sẽ không rất xa

12, thứ 12 chương

12, thứ 12 chương . . .

Ở còn ung cuộc sống là tốt đẹp chính là, trường học Mỹ lệ đắc tượng một bức họa cuốn, sân trường học tập không khí không có Kỷ Ngữ Đồng trong tưởng tượng khẩn trương, các thầy giáo trường học phương thức nghiễm nhiên cùng với khác trung học đệ nhị cấp không giống với, sẽ không cho ngươi áp lực quá lớn, khi đi học thường xuyên toát ra khôi hài ngữ điệu, dẫn tới học sinh nghe được mùi ngon.

Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô ôm sách, sóng vai đi ở thật dài ngô đồng trên đường, nhìn bên cạnh thỉnh thoảng trải qua tam tam lưỡng lưỡng đám người, nhìn bọn họ thanh xuân đầy khuôn mặt, nghe bọn họ hoạt bát hoan khoái tiếng cười, trong bụng không khỏi cảm thán, đây mới thực sự là nhất lưu trung học đệ nhị cấp, nàng phát ra từ nội tâm may mắn, mình thông qua cố gắng, trở thành còn ung một phần tử.

Ngày xưa biết một phần nhỏ người cũng vào trường này, lần nữa trở thành cùng giới hoặc cùng lớp đồng học, Dương Noãn Tô bị Kỷ Ngữ Đồng mỗi đêm ngày đốc xúc đọc sách, tự nhiên là thi đậu liễu, hơn nữa lần nữa phân ở cùng một cái ban, lúc ban đầu nghe được tin tức kia, hai bạn tốt ôm ở chung một chỗ, vừa cười vừa khóc.

"Tà ác tổ ba người" cũng tất cả đều vào còn ung, Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán hai người vẫn là ở lớp một, Cam Minh Châu lại cùng Kỷ Ngữ Đồng thành cùng lớp đồng học.

Để cho Kỷ Ngữ Đồng không nghĩ tới chính là, Giang Hạ cùng Cam Minh Châu hai người, là bằng vào thành tích của mình thi đậu, vì cái này, nàng hay là đối với hai người kia nho nhỏ thay đổi cách nhìn hạ xuống, về phần Chu Tinh Hán, vận động là trường hạng, học tập nhưng không đáng giá nhắc tới.

Sau lại Kỷ Ngữ Đồng nghe Dương Noãn Tô đã nói, Chu Tinh Hán là một

chính phủ quan lớn Tư Sinh Tử, nàng nhất thời thoải mái, nếu như vậy, vào còn ung tự nhiên không coi vào đâu việc khó liễu.

Nói đến lời này, Dương Noãn Tô tiểu thư mẫu tính nổi, nước mắt cơ hồ rớt đi ra ngoài, nàng lấy thê thảm giọng nói tự thuật liễu Chu Tinh Hán mười mấy năm qua trưởng thành kinh nghiệm, một lần một lần cường điệu nội tâm của hắn là cở nào thống khổ, cở nào tự ti, trong lòng hắn có như thế nào sâu đích vết thương... Cuối cùng quy kết vì một câu nói, chính là, nàng nhất định sẽ hảo hảo theo ở bên cạnh hắn, tốt thật thương hắn, Noãn Noãn hắn.

Nói thắng được Kỷ Ngữ Đồng nổi da gà rụng đầy đất, lúc này mới bỏ qua.

Cuối cùng, nàng Trịnh Trọng chuyện lạ dặn dò Kỷ Ngữ Đồng, lời nói này ngàn không được đối với người thứ ba nhắc tới, nhìn nàng kia đủ loại súc tích thâm tình ánh mắt, Kỷ Ngữ Đồng cũng biết, bạn tốt của mình đã hoàn toàn luân hãm ở nơi này tràng yêu thương dặm liễu.

"Đồng Đồng, ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Sông ác ma hướng ngươi đi tới liễu nga!" Dương Noãn Tô bỗng nhiên một thanh túm ở Kỷ Ngữ Đồng đích tay cánh tay.

Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt, vốn tưởng rằng nàng đang nói đùa, nhưng là theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quả nhiên thấy một thân ảnh màu trắng, rất xa hướng các nàng đi tới.

Nàng đối với Dương Noãn Tô phản ứng có chút bất đắc dĩ, thản nhiên nói: "Đã gặp nàng, ngươi hưng phấn như thế tại sao."

Dương Noãn Tô nháy mắt một cái nhìn càng chạy càng gần Giang Hạ, trong giọng nói thế nhưng mang theo một tia tự đáy lòng tán thưởng: "Ta phát hiện nàng rất thích mặc đồ trắng sắc y phục đây, hơn nữa, mỗi lần thoạt nhìn cũng là hạt bụi nhỏ bất nhiễm. Đồng Đồng, nàng là ta đã thấy số ít, có

thể đem màu trắng xuyên ra ánh mặt trời mùi vị người."

"Đúng vậy a, rõ ràng một bụng ý nghĩ xấu, nhưng không nên ăn mặc cùng Thiên Sứ dường như." Kỷ Ngữ Đồng rất xem thường, bỗng nhiên nhãn châu - xoay động, kinh dị nói: "Ngươi bỗng nhiên đối với nàng đánh giá cao như vậy, ngươi sẽ không thích thượng nàng sao? Chẳng lẻ, chẳng lẻ ngươi chân chính thích cũng là nữ sinh? Chu Tinh Hán chỉ là sương khói bắn ra mà thôi?"

"Tới địa ngục đi!" Dương Noãn Tô làm bộ muốn đánh, giải thích: "Ta mới không thích nữ sinh, ta là thật tâm yêu thích ta nhà chu (tuần) đẹp trai. Chẳng qua là, ta thật sự cảm thấy Giang Hạ không tệ nữa, lạnh lùng, ánh mắt mê chết người, miệng cùng lỗ mũi lớn lên thật xinh đẹp. . ."

"Ta phát hiện ngươi rất có nghênh ngang tránh ngắn ai, ánh mắt dài nhỏ, ngươi đã có thần thái, cái trán chiều rộng ngươi cũng tự động quên, chỉ nói lớn lên tốt lỗ mũi cùng miệng." Kỷ Ngữ Đồng liếc nàng một cái, ít có khắc bạc đứng lên: "Làm sao ngươi đột nhiên tựu biến thành tro cốt của nàng cấp miến liễu."

Dương Noãn Tô không khỏi dở khóc dở cười: "Ngươi người này, cái trán cũng không phải là rất rộng a, hơn nữa nàng cao như vậy, quả thực chính là giá áo tử, toàn thân hiệu quả tốt như vậy, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, ngươi cho rằng ai cũng có thể mỹ thành ngươi như vậy, tìm không ra tật bệnh a..."

Nói tới đây, Giang Hạ đã là cách gần đó liễu, Dương Noãn Tô lập tức mím môi không nói, lại thấy Giang Hạ ánh mắt từ các nàng bên này quét qua, khó được khẽ hướng nàng gật đầu, Dương Noãn Tô sửng sốt, cũng liền bận rộn báo lấy mỉm cười.

Chờ Giang Hạ một đi tới, Kỷ Ngữ Đồng lập tức bắt đầu thẩm vấn: "Nha,

nàng bây giờ còn đánh với ngươi chào hỏi a, không trách được mới vừa còn đối với nàng khen không dứt miệng đây, xem ra hiện tại giao tình không cạn liễu sao."

Dương Noãn Tô lập tức giơ tay làm đầu hàng hình dáng, vẻ mặt đau khổ nói: "Đồng Đồng, oan uổng a! Ngươi cũng biết, Chu Tinh Hán là bạn tốt của nàng, mọi người không thể tránh khỏi có đôi khi có hỗn (giang hồ) ở chung một chỗ a, nàng hướng ta chào hỏi, là nhìn nhà chu (tuần) đẹp trai trước mặt tử."

"Tin ngươi mới là lạ!" Kỷ Ngữ Đồng cười hừ nhẹ.

Dương Noãn Tô thấy nàng không so đo, phương thở phào nhẹ nhỏm, nàng xem nhìn Kỷ Ngữ Đồng, bỗng nhiên nhận chân hỏi: "Đồng Đồng, ngươi không phải nói nàng hiện tại không có làm sao khi dễ ngươi sao, làm sao ngươi còn như vậy hận nàng a, tựu vì ngươi kia nụ hôn đầu?"

"Nói xong không đề cập tới chuyện kia liễu!" Kỷ Ngữ Đồng khuôn mặt đỏ lên, không khỏi tức giận.

Dương Noãn Tô lập tức ủy khuất nói: "Ta sai lầm rồi, nữa không đề cập nữa. Đồng Đồng, ta là nhớ ngươi môn quan hệ cũng có thể tốt đứng lên nha, đến lúc đó mọi người có thể cùng nhau chơi đùa liễu. Cùng Giang Hạ tiếp xúc nhiều, ta cảm thấy được sao, nàng lén đáy tính tình không có hư hỏng như vậy, cũng sẽ nói giỡn, lần trước nàng tổn hại Cam Minh Châu vóc dáng thấp, nói mỗi lần vừa quay đầu lại, cũng nhìn không thấy tới mặt của nàng, Cam Minh Châu hổn hển, đã nàng cái trán chiều rộng, nàng còn tự giễu nói cái trán rộng đích người thông minh."

Kỷ Ngữ Đồng nghe đến đó, không khỏi "Xì" cười một tiếng, thật ra thì Cam Minh Châu không lùn, chẳng qua là Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán quá cao, ba người lão đi cùng một chỗ, tựu lộ ra vẻ nàng thấp. Lấy Cam Minh

Châu hỏa bạo tính tình, bị như vậy tổn hại, tự nhiên là không cam lòng yếu thế.

"Đồng Đồng, nếu không ta giúp các ngươi hòa hảo, khỏe?" Dương Noãn Tô thấy nàng tâm tình không tệ, nhân cơ hội nói.

"Quá khó khăn." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu.

"Tại sao? Các ngươi vừa rồi không có thâm cừu đại hận, vừa cũng không ở trường học dừng chân, ngày ngày cùng tồn tại một dưới mái hiên, không nói lời nào không khó bị sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ngươi không rõ, ta không thích Giang Hạ, mà nàng, càng thêm chán ta, hận không được ta vĩnh viễn cũng không muốn ra hiện tại trước mắt nàng, ngươi không phải là ta, có nhiều thứ ngươi cảm thụ không tới."

Dương Noãn Tô nhìn nàng hồi lâu, thất vọng thở dài, rốt cục không nói.

Còn ung trung học đệ nhị cấp là một ký túc chế trường học, vừa bắt đầu Kỷ Ngữ Đồng đặc biệt tưởng nhớ chuyển vào trường học ở, nghĩ hô hấp một trận mới mẻ tự do không khí.

Trong trường học học sinh nhà trọ, cũng chia ra lấy "Trúc viên " " đào viên " " hạnh công viên" chờ mệnh danh, chung quanh đại làm xanh hoá, hoàn cảnh cực kỳ thanh u, có một mình nhà trọ, cũng có song người nhà trọ. Kỷ Ngữ Đồng đi vào xem, bên trong rộng rãi sáng ngời, trên mặt đất cửa hàng gỗ thô sàn nhà, trên vách tường còn dán màu sắc Suyai tường giấy, hơn nữa, hết thảy hiện đại hoá phương tiện thiết bị điện cái gì cần có đều có, thoạt nhìn tương đối thư thích.

Trúc viên là nam sinh nhà trọ, một tựu trường, Chu Tinh Hán khẩn cấp tiến vào bên trong nam sinh nhà trọ. Kỷ Ngữ Đồng lòng tràn đầy muốn cùng

Dương Noãn Tô vào ở đào viên song người nhà trọ, nhưng là, tiểu tâm dực dực cùng Chu Văn Hàn nói ra cái ý nghĩ này sau, nhưng gặp phải Chu Văn Hàn mãnh liệt phản đối, Chu Văn Hàn lý do đơn giản là những thứ kia, trong trường học điều kiện không có trong nhà tốt, hơn nữa, tài xế mỗi ngày đưa đón, sẽ không làm trễ nãi học tập.

Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải thôi, trơ mắt nhìn Dương Noãn Tô cùng Cam Minh Châu kết nhóm đi.

Thứ sáu xế chiều, tài xế Trương bá đúng hạn tới còn ung đón Kỷ Ngữ Đồng cùng Giang Hạ về nhà.

Như bình thường giống nhau, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng vẫn các chiếm cứ chỗ ngồi phía sau vừa, trong xe một mảnh trầm mặc. Bất quá, Kỷ Ngữ Đồng nhạy cảm nhận thấy được, hôm nay Giang Hạ trong lòng tựa hồ có cái gì tâm sự, sắc mặt thoạt nhìn dị thường âm trầm.

Trở lại sông chỗ ở, Chu Văn Hàn không có ở đây. Trở về phòng tắm rửa sạch sẻ, đổi thân y phục, a lam liền đi lên gọi Giang Hạ ăn cơm. Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng một trước một sau đi xuống lầu, phòng ăn trên bàn đã bày đầy mấy sắc tinh sảo thức ăn, còn mạo hiểm đăng đăng nhiệt khí. Quế mụ đứng ở bên cạnh, vẻ mặt tươi cười: "Đói bụng rồi sao, mau ăn cơm, hôm nay làm thịt kho tàu cá pecca, hai người các ngươi cũng thích ăn."

Quế mụ tài nấu nướng kỹ càng, năm đó là nhận được Giang Thiệu Cơ nhận khả, Kỷ Ngữ Đồng cùng Giang Hạ hai người cũng đặc biệt thích ăn nàng làm thức ăn. Nhưng là hôm nay, Kỷ Ngữ Đồng khẩu vị rất tốt, Giang Hạ nhưng nhìn không có gì muốn ăn, nàng ngồi xuống, chỉ chọn lấy mấy cây rau cỏ đưa vào trong miệng, tựu để đũa xuống không ăn liễu.

"Tại sao? Không dễ ăn sao?" Quế mụ có chút bận tâm nhìn nàng, ngay cả Kỷ Ngữ Đồng cũng dừng lại chiếc đũa.

"Không phải là." Giang Hạ miễn cưỡng cười cười, nàng trầm ngâm một chút, ngẩng đầu lên nói: "Quế mụ, công ty đổi tên chuyện, ngươi biết sao?"

Quế mụ sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia phức tạp thần sắc, sau đó vừa nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, trên mặt vừa đống nổi lên cười: "Này, không phải đổi tên mà quá, còn không phải như vậy."

"Nhưng là, đó là ông ngoại công ty." Giang Hạ thanh âm trầm thấp, có chút cố chấp nói.

Kỷ Ngữ Đồng nghe những lời này, trong lòng tựa hồ hiểu cái gì, suy nghĩ một chút, liền cúi đầu yên lặng dùng bữa.

Quế mụ đi lên trước, nhẹ vỗ về Giang Hạ vai, an ủi: "Đại tiểu thư, bất kể là Giang thị, hay là Chu thị, sau này cũng sẽ là ngươi, cho nên cũng là giống nhau."

"Không đồng dạng như vậy, không là giống nhau!" Giang Hạ ở trong lòng lăn qua lộn lại tái diễn những lời này, nhưng trầm mặc không nói được lời nào.

Quế mụ dùng yêu thương ánh mắt nhìn nàng: "Tốt lắm, ăn cơm đi, a?"

"Ta không đói bụng, không lớn muốn ăn, hay là uống chén canh đi." Giang Hạ nhìn nàng thương yêu vẻ mặt, không đành lòng nghịch ý của nàng, mình cầm chén bới thêm một chén nữa tây cần trắng cô súp, một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ uống, sau đó nói: "Ta lên lầu đọc sách liễu."

"Tốt, để cho nếu như cảm thấy đói, tựu nói cho ta biết, ta làm tiếp ăn ngon cho ngươi." Quế mụ dặn dò.

"Biết rồi." Giang Hạ đứng dậy, bỗng nhiên thân cánh tay đi qua ôm lấy Quế mụ, sau đó không nói một lời lên lầu.

http://tieulun.hopto.org

"Đứa nhỏ này!" Quế mụ mỉm cười nhìn nàng lên lầu, lúc này mới xoay người lại, thấy Kỷ Ngữ Đồng đang kinh ngạc nhìn một màn này, cho nên hòa ái nói: "Ăn đi, ăn nhiều một chút, ngươi a, thoạt nhìn vĩnh viễn đều không mập dường như."

Giang Hạ trở lại gian phòng, thuận tay đem cửa Cerrada, sau đó đi tới mình kia cái giường lớn thượng, trên lên nặng nề một nằm, thật chặc nhắm hai mắt lại, còn không quá vài giây đồng hồ, nàng vừa lòng tràn đầy phiền não ngồi dậy, đứng lên đi tới cửa sổ sát đất trước, dõi mắt nhìn ra xa, ngoài cửa sổ một mảnh kia bích lục sân cỏ, cùng đường hẻm xanh um tươi tốt cây cối liền ánh vào trong mắt, cái loại nầy sinh cơ bừng bừng màu xanh biếc, làm cho nàng tâm thần bỗng nhiên Trữ yên tĩnh.

Đang phát ra ngốc, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, nàng xem không có nhìn, trực tiếp bắt được bên tai nhận.

"Hạ. . ." Bên trong truyện tới một ôn nhu thúy sinh sinh thanh âm.

Giang Hạ mép lập tức tràn ra vẻ như có như không nụ cười, cố ý nói: "Ngươi là ai a? Gọi thân thiết như vậy làm sao?"

"Ta không để ý tới ngươi!" Thanh âm kia hờn dỗi , điện thoại nhưng vẫn là không có để xuống.

"Tốt lắm, không đùa ngươi, quai, đừng nóng giận."

"Hạ, ta rất nhớ ngươi. . ." Tưởng Tiểu Manh thanh âm nghe rất ủy khuất, vừa mang một ít làm nũng mùi vị.

"Ngươi nghĩ tới ta cái gì? Nghĩ tới ta ôm ngươi?" Giang Hạ lại bắt đầu vô sỉ.

"..."

http://tieulun.hopto.org

"Không trả lời chính là chấp nhận, ngươi có phải hay không còn muốn ta hôn ngươi?"

"Ta không nên trả lời ngươi!" Tưởng Tiểu Manh cả giận nói.

"Ha ha!" Giang Hạ hiểu rõ tâm tình không khỏi thật là tốt lên, giọng nói cũng trở nên càng thêm ôn nhu: "Ta cũng vậy nhớ quá Manh Manh."

"Gạt người! Ngươi có hai tuần lễ không có tới đây thấy ta, mỗi lần đều nói có việc, ta cũng không có cho so đo." Tưởng Tiểu Manh bất mãn lên án , sau đó để mềm nhũn thanh âm: "Hạ, ta ngày mai muốn gặp đến ngươi."

"Ngày mai?" Giang Hạ trên mặt thần sắc hết sức chần chờ, một lúc lâu mới nói: "Ngày mai không được, ngày mai ta có chuyện."

"Có chuyện gì? So với ta trọng yếu sao? Ngươi mỗi lần đều nói có việc! Ngươi căn bản là không muốn ta!" Tưởng Tiểu Manh nghe giống như là muốn khóc.

"Manh Manh, ngươi đừng khóc, ta ngày mai là thật sự có chuyện." Giang Hạ nóng nảy, suy nghĩ một chút, thật nhanh nói: "Như vậy đi, ta hiện tại tới đây gặp!"

"Thật?" Tưởng Tiểu Manh lập tức ngưng thương tâm.

"Thật, bọn ngươi ta!" Giang Hạ nói xong, lập tức cúp điện thoại, cầm vật áo ngoài, liền hướng đi xuống lầu. Trải qua lầu một đại sảnh, Quế mụ bị nàng cấp vội vàng bộ dáng sợ hết hồn, theo ở phía sau kêu lên: "Đại tiểu thư, ngươi này là muốn đi đâu mà?"

"Quế mụ, ta một đồng học sinh nhật, ta hiện muộn không trở lại." Giang Hạ nói láo ngay cả ánh mắt cũng không nháy mắt xuống.

"Như vậy sao được? Tiên sinh biết rồi, muốn trách mắng !" Quế mụ mở to hai mắt, lập tức lên tiếng ngăn cản.

"Hắn không nhất định sẽ trở lại!"

"Dù sao không thể ở bên ngoài qua đêm!" Quế mụ thái độ rất kiên quyết, nhưng là cước bộ nhưng cản không nổi Giang Hạ, nàng gấp đến độ không có cách nào, chỉ đành phải thở hỗn hển nói: "Gọi lão Trương đưa ngươi đi."

"Không cần!" Giang Hạ cũng không quay đầu lại, tay phải giơ lên bày hai mở, càng chạy càng xa liễu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai nữa tới kiểm tra

13, thứ 13 chương

13, thứ 13 chương . . .

Phiêu cửa sổ rèm cửa sổ không có hoàn toàn lôi kéo, ra bên ngoài nhìn lại, cả tòa thành thị đèn đuốc sáng trưng.

Tưởng Tiểu Manh mềm nhũn nằm ở Giang Hạ trên người, khuôn mặt một mảnh ửng hồng, chỉ cảm thấy cả người đề không nổi một chút khí lực. Giang Hạ tay phải có một hạ không có một chút cắt tỉa nàng có chút đầu tóc rối bời, bỗng nhiên mím môi cười một tiếng: "Ta mới vừa rồi thật sợ ba mẹ ngươi nghe được chúng ta trong phòng động tĩnh."

"Mới sẽ không, cách một gian phòng, hơn nữa ta. . ." Tưởng Tiểu Manh nói tới đây, tự giác không ổn, vừa lập tức ngậm miệng, quả nhiên nghe được Giang Hạ hài hước thanh âm: "Làm sao ngươi ?"

Tưởng Tiểu Manh không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc, nói sang chuyện khác: "Ngươi tuần trước tại sao đi?"

"Không là để cho ngươi biết sao, thứ bảy đi võ quán, chủ nhật Cam Minh Châu sinh nhật, chúng ta chạy bờ biển đi ăn mừng liễu."

"Hừ, ngươi một chút cũng không trọng thị ta, ngươi có thể mang ta cùng đi, Cam Minh Châu ta cũng không phải là không nhận ra."

"Nhà ngươi cách khá xa nha, hơn nữa suy nghĩ đến ngươi buổi tối phải về trường học, cho nên sẽ không gọi ngươi liễu." Giang Hạ hơi có chút áy náy.

"Cũng là lấy cớ, ngươi chính là không muốn làm cho ngươi những thứ kia bằng hữu biết ta là bạn gái của ngươi." Tưởng Tiểu Manh bất mãn ở môi nàng cắn một chút.

Giang Hạ liếm liếm thần, cười khổ nói: "Bọn họ cũng đều biết, rồi hãy nói, chuyện như vậy, trường học của chúng ta có không ít, ta căn bản không cần cố kỵ điều này."

"Vậy ngươi cho tới bây giờ không có chính thức lấy bạn gái thân phận hướng bọn họ giới thiệu quá ta a."

"Mọi người không cũng lòng dạ biết rõ không." Giang Hạ có chút lăng lăng, sau đó nói: "Được rồi, lần sau chính thức giới thiệu."

"Này còn không sai biệt lắm." Tưởng Tiểu Manh cúi đầu ở trên mặt nàng nặng nề vẫn một chút, sau đó dùng có chút đắc ý ngữ điệu nói: "Ta ở trường học nhưng là rất nhiều người đuổi theo, ngươi không trọng thị ta, cẩn thận ta bị người đoạt đi."

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ ngắt người của nàng, cũng nửa nói giỡn nói: "Có bao nhiêu?"

"Ta suy nghĩ a, hai người, ba. . . Năm. . ." Nàng duỗi ra ngón tay, mở trừng hai mắt, nghiêm trang bắt đầu hơn, không đề phòng một cái tay từ sau

lưng nàng trượt đến dưới nách, sau đó cong liễu mấy cái, nàng không khỏi khanh khách cười một tiếng, từ Giang Hạ trên người quay cuồng xuống tới.

"Tốt lắm, hạ, đừng làm rộn." Tưởng Tiểu Manh vừa cười còn gọi là.

Cho đến nàng không thở nổi, Giang Hạ mới buông nàng ra, nàng tung mình ngồi dậy, vắt phát sáng đầu giường đèn, ôn nhu ánh đèn nhất thời hiện đầy gian phòng, nho nhỏ không gian nơi đầy dẫy Noãn Noãn hơi thở.

Giang Hạ từ đầu giường cầm qua một chén nước, còn chưa mở mới uống, Tưởng Tiểu Manh giống như tiểu hài tử giống nhau, cướp lời nói: "Ta cũng vậy muốn!" Giang Hạ xoay người lại đưa cho nàng, nàng ngồi dậy nhận lấy, sùng sục sùng sục uống vài miệng, sau đó đưa cho Giang Hạ, Giang Hạ cười thay nàng lau miệng bên nước đọng, đem còn dư lại uống sạch, sau đó đem chén thủy tinh thả lại tại chỗ.

Nàng lần nữa nằm lại trên giường, nhẹ nhàng ban quá Tưởng Tiểu Manh bả vai, nghiêng thân thể cùng nàng mặt đối mặt nằm, ngón tay ở nàng xinh đẹp trên khuôn mặt một chút một chút hoạt động, híp mắt nói: "Manh Manh, nói, đuổi theo ngươi cũng là những người nào?"

"Ngươi ghen tị?" Tưởng Tiểu Manh trong đôi mắt thật to đựng nụ cười.

"Ừ, có một chút." Giang Hạ nhíu mày.

"Mới có một chút a?" Tưởng Tiểu Manh bất mãn lầm bầm , Giang Hạ không khỏi bật cười.

"Đuổi theo ngươi có hay không dễ nhìn?"

Tưởng Tiểu Manh đắc ý nói: "Đương nhiên là có, trong đó có một, thật lớn lên rất tuấn tú, so với ta lớp mười giới, hiệu thảo cấp bậc chính là nga!"

"Hừ! Là người ngu ngốc cấp bậc chính là sao!" Giang Hạ từ trong lỗ mũi nặng nề hừ một tiếng, lại hỏi: "Kia có hay không cô bé thích ngươi?"

"Thật giống như không có." Tưởng Tiểu Manh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên khẽ cười nói: "Nhưng lớp chúng ta có một nữ sinh, đối với ta đặc biệt tốt đặc biệt tốt, có một chút, ta cũng hoài nghi nàng có phải hay không yêu thích ta, bất quá, ta vẫn không dám nói cho ngươi."

"Ngươi cho ta cách xa nàng chút!"

"Còn nói chỉ có một chút ghen, mỗi câu nói cũng là chua." Tưởng Tiểu Manh cao hứng trở lại, khuôn mặt kề Giang Hạ, nhẹ giọng nói: "Bất quá ta tựu thích xem ngươi ghen bộ dạng, thật đáng yêu."

Vừa nói, nàng liếm liếm Giang Hạ thần, sau đó đầu lưỡi dò xét đi vào, chủ động đưa lên một tình ý liên tục vẫn, Giang Hạ thuận thế mút ở nàng hương trơn cái lưỡi, một câu không phục lời của lúc đó bóp chết ở trong cổ họng.

"Manh Manh, chúng ta hiện tại không thể ngày ngày ở chung một chỗ, đối mặt người ta câu dẫn, ngươi cần phải tự giác nha." Giang Hạ ở nàng bên tai khẽ thở hào hển nói.

"Xem ngươi biểu hiện a."

Giang Hạ đích tay từ trên mặt nàng, vẫn trượt đến trước ngực, sau đó cười nói: "Ta biểu hiện như thế nào?"

"Ngươi sẽ khi dễ ta!" Tưởng Tiểu Manh mặt vừa đỏ lên liễu.

"Ta xem ngươi rất yêu thích ta khi dễ ngươi." Giang Hạ để sát vào trước mắt nàng, ở nàng trên mũi hôn vẫn, kia chỉ không an phận đích tay, lai tiếp tục đi xuống tìm kiếm: "Nói, ngươi chỉ thích ta một người."

http://tieulun.hopto.org

"Đừng nói. . ." Tưởng Tiểu Manh hô hấp đã có chút ít không yên, thanh âm cũng trong nháy mắt trở nên kiều mềm vô lực, không khỏi vươn tay ra, ôm chặc lấy nàng.

"Ngươi rốt cuộc nói hay không?"

"Ừ. . ." Tưởng Tiểu Manh không thể ức chế phát ra một tiếng trầm trầm khẽ run ngâm khẽ, hai chân thật chặc kẹp lấy Giang Hạ đích tay, Giang Hạ mặt cũng bỗng nhiên trở nên nóng hổi, hai mắt sáng quắc nhìn nàng.

"Hạ, ta chỉ thích một mình ngươi. . ." Thanh âm mềm mại được cơ hồ muốn chảy ra nước.

"Lặp lại lần nữa." Người nào nhẹ nhàng ở dụ dụ dỗ.

"Chỉ thích một mình ngươi. . ."

Hô hấp của hai người tiệm dần gấp rút, cũng không biết là người nào đích tay, từ trong chăn duỗi đi ra ngoài, đầu giường đèn nhất thời dập tắt, hết thảy lại lần nữa lâm vào trong bóng tối.

Đế quốc tửu điếm ở vào Thúy Thành phồn hoa Tử Kinh trên đường lớn, giờ phút này, tầng chót xa hoa Tổng Thống phòng xép dặm , đã ở trình diễn kích tình một màn.

Trên giường cô gái thoạt nhìn rất trẻ tuổi, ước chừng hai mươi ra mặt bộ dạng, lớn lên xinh đẹp và Mỹ lệ, nàng nửa gục ở một người trung niên nam trên thân người, ánh mắt mang theo vài phần si mê dường như nhìn hắn. Người nam nhân kia, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt hết sức thâm trầm, có thể bởi vì luôn là rút thì gian vận động tập thể hình, vóc người còn giữ vững được tương đối tốt, cả người tản ra một loại thành thục nam nhân mị lực.

Cô gái tiến lên, béo mập gương mặt nhẹ nhàng cọ mặt của hắn, làm nũng

nói: "Tối nay không đi trở về liễu có được hay không?"

Chu Văn Hàn nghỉ ngơi một chút, dần dần dừng lại thở dốc, hắn khẽ nhắm mắt lại, không nàng kia lời của. Cô bé lơ đễnh, cúi đầu nhẹ hôn nhẹ mũi của hắn, bờ môi của hắn, tay đã ở hắn khoan hậu trên lồng ngực nhẹ nhàng vuốt phẳng, Chu Văn Hàn lần nữa bị nàng vén lên dục vọng, mở mắt, một Trương Mỹ lệ tinh sảo gương mặt liền đập vào mi mắt.

Giống như, đúng là rất giống, giống như cái kia vài chục năm nay vẫn chiếm cứ tại chính mình đầu quả tim thượng nữ nhân, nhưng là cái loại nầy phong tình, cái loại nầy khí chất, nhưng không ai theo kịp nàng vạn nhất.

Kể từ khi chân chính nắm giữ Giang thị tập đoàn quyền to sau, hắn sẽ dừng tìm cùng Ôn Nhược Nhã tương tự chính là nữ nhân, chỉ cần một hai nơi có chỗ tương tự, hắn cũng có bản lãnh chuẩn bị tới đây cho mình làm tình nhân. Cho dù sau lại Giang Chỉ Đinh biết rồi hắn ở bên ngoài sở tác sở vi, cũng cầm hắn không có biện pháp.

Người trước, hắn là nghiêm túc rồi lại không mất ôn hòa nho nhã lão bản, người sau, hắn có thể hoàn toàn biến thành một ... khác lần bộ dáng. Hắn là yêu quý danh dự người, nhưng cũng không muốn bị đè nén của mình đủ loại dục vọng, cho nên, hắn lợi dùng trong tay kim tiền cùng quyền lợi, vẫn trải qua song diện nhân cuộc sống. Qua nhiều năm như vậy, hắn đã thành thói quen cuộc sống như thế.

Giang Thiệu Cơ còn tại thế, hắn là thông minh có tài năng con rể, là mọi cách che chở thê tử trượng phu, là dịu dàng thắm thiết phụ thân của. Giang Thiệu Cơ rất tín nhiệm hắn, trước khi chết đem mình sở nắm giữ Giang thị cổ phần chia làm ba phân, giữ một phần cho hắn, khác hai phần để lại cho nữ nhi cùng cháu gái. Mà Giang Thiệu Cơ sau khi chết, hắn vừa hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt thê tử đem cổ phần của mình cũng chuyển đến tên của hắn, Giang Chỉ Đinh đối nhau toan tính vốn là không có hứng thú, vừa vô cùng thương

hắn, làm sao có cái gì dị nghị, đợi đến hắn lộ ra diện mục thật sự, đã là chậm.

Chờ nhạc phụ vừa chết, công ty quyền to căn bản nắm giữ, kia ôn tình trước mặt cụ đã bị Chu Văn Hàn mình đích thân xé toang, cộng thêm mới tiếp nhận công ty, hắn cũng càng ngày càng bận rộn, cho nên bắt đầu tìm các loại lấy cớ đêm không về ngủ, đối với Giang Chỉ Đinh cũng không nữa bình tĩnh, hờ hững cùng hướng, còn đối với nữ nhi, hắn cũng không quản không hỏi.

Hắn chưa từng có có yêu thê tử của mình, ở không bao giờ ... nữa cần ngụy trang dưới tình huống, phía ngoài nữ nhân xinh đẹp nhiều như vậy, hắn như thế nào lại ngày ngày thủ ở nhà, đối mặt với một miệng đầy chất vấn khuôn mặt oán giận nữ nhân?

Chu Văn Hàn tìm nữ nhân rất nhiều, có tại trường học sinh viên đại học, chức tràng người đẹp, thậm chí quán ăn đêm tiểu thư. Nhưng là mình người của công ty, hắn chưa bao giờ đụng.

Bình thường, qua một thời gian ngắn mới mẻ sức lực, hắn vừa có không chút nào lưu luyến dùng tiền đem những người đó đuổi rụng, nữa thay mới nữ nhân, chỉ có trước mắt cái này Mai toa, từ mười tám tuổi đi theo hắn đến hiện tại, hắn còn vẫn không có vứt bỏ nàng, đơn giản là, nàng là nhiều như vậy trong nữ nhân, lớn lên cùng Ôn Nhược Nhã nhất giống như một.

Nhìn trước mắt này trương thanh xuân mê người trước mặt lỗ, Chu Văn Hàn ánh mắt trở nên rất ôn hòa , một chút xíu dục vọng ở trong lòng nhanh chóng chồng chất ngưng tụ, hắn giơ tay lên khẽ vuốt mặt của nàng, thật sâu ngắm vào nàng như nước mùa xuân loại ôn nhu ánh mắt, khàn khàn tiếng nói gọi: "Nhược Nhã. . . Nhược Nhã. . ."

Mai toa nụ cười trở nên có chút cứng ngắc, không biết lúc nào lên, nàng tựu bất tri bất giác đã yêu cái này so sánh với nàng lớn gấp đôi nam nhân, tha

sự nghiệp thành công, mà trẻ trung khoẻ mạnh, đang là nam nhân nhất có mị lực tuổi, ở trước mặt hắn, những thứ kia ngây ngô nam sinh không chịu nổi nhắc tới , hắn tựa như niêm phong cất vào kho liễu rất nhiều năm rượu lâu năm, hương thuần tuý dày, làm nàng không uống từ say. Nhưng là, có vô số lần, hoan ái thời điểm, hắn cuối cùng kêu một "Nhược Nhã" tên, làm cho nàng vừa thương tâm vừa ghen ghét.

Nàng hận người đàn bà kia, nàng hận mình là người khác thế thân, nhưng là, nàng không có biện pháp, bởi vì nàng thật sâu yêu người nam nhân này. Mặc dù nàng biết, hắn giao ra cho nàng, vĩnh viễn chẳng qua là kim tiền, mà không phải là tình cảm.

Chu Văn Hàn nhưng không có chú ý tới nàng khác thường, ánh mắt của hắn dần dần trở nên lửa nóng, bỗng nhiên một tung mình, đem Mai toa áp dưới thân thể tại hạ, bắt đầu có chút thô lỗ hôn hít lấy nàng, hai tay liều mạng xoa nắn thân thể của nàng.

"Không bằng, ta cho ngươi sinh đứa bé sao, dù sao. . . Dù sao ngươi chỉ có một hài tử." Mai toa nhân cơ hội làm nũng nói.

Chu Văn Hàn ngẩng đầu, vô cùng không nhịn được nói: "Ta không cần hài tử! Không thích hài tử! Càng sẽ không tùy tùy tiện tiện để cho một nữ nhân cho ta sanh con!" Nói xong hai tay bắt được hông của nàng, một động thân tiến vào nàng.

Mai toa chính là thủ hạ ý thức bắt được sàng đan, trong miệng phát ra từng đợt có tiết tấu rên rỉ, nước mắt làm mất đi khóe mắt không tiếng động chảy xuống.

Chu Văn Hàn thích trẻ tuổi nữ nhân, các nàng chặc dồn nhẵn nhụi da thịt, giống như bó hoa tươi giống nhau mềm mại, các nàng bóng loáng Mỹ lệ thân thể, tản ra trẻ tuổi quang thải cùng vô cùng sức sống. Hắn thích hơn chinh

phục các nàng, để chứng minh mình làm phái nam thực lực, để chứng minh thân thể của mình, không theo số tuổi gia tăng mà già yếu, mỗi lần, hắn đối với cũng của mình trạng thái phi thường hài lòng.

Cũng không biết qua bao lâu, Chu Văn Hàn từ trên người nàng lăn xuống, hắn ngửa mặt nhìn nóc phòng trần nhà, ồ ồ thở hào hển. Mai toa nghiêng đi thân, giống như một con Tiểu Miêu giống nhau co rúc ở bên cạnh hắn, mặt đụng tới lồng ngực của hắn, nghe hắn trái tim luật động.

Hơi chút nghỉ ngơi hạ xuống, Chu Văn Hàn đẩy ra nàng, người trần truồng từ trên giường xuống tới, cầm lấy bên giường y phục, từng kiện mặc vào. Mai toa vô lực nằm ở trên giường, tránh trát trứ nửa chống đỡ đứng người dậy, kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi tối nay không ngủ ở chỗ này sao?"

"Đột nhiên muốn trở về." Chu Văn Hàn cầm quần áo mặc xong, xoay người nhìn nàng, thấy nàng vẻ mặt thần sắc không muốn, thanh âm hơi để ôn hòa : "Ngày mai ta tên là người chuẩn bị tiền đến ngươi trương mục thượng, ngươi cầm lấy đi mua mấy bộ y phục."

Mai toa cắn môi, không nói một lời, Chu Văn Hàn cũng nữa không nói gì, thậm chí không có liếc nhìn nàng một cái, mở cửa phòng đi ra ngoài. Mai toa bỗng nhiên nhào vào trên chăn, nước mắt liên tục không ngừng trào ra.

Đi ra tửu điếm ngoài, tài xế đã lái xe ở nơi đâu chờ liễu, Chu Văn Hàn nhếch thần, trên mặt vừa khôi phục bình thời trang trọng, hắn khom lưng tiến vào màu đen trong ghế xe, xe hơi lập tức dong ruỗi đi.

Trên đường phố, vẫn là nghê hồng lóe lên, đầu người toàn động. Chu Văn Hàn Vô Tâm đi xem những thứ kia, hắn tựa hồ có chút mỏi mệt , khẽ ngưỡng dựa vào tại chỗ ngồi thượng, chậm rãi đóng lại liễu ánh mắt, sau đó, một tờ nghiêng nước nghiêng thành Mỹ lệ khuôn mặt ở trong óc của hắn từ từ hiện lên, càng ngày càng rõ ràng, hắn ở trong lòng nhẹ nhàng tràn đầy tình cảm

gọi một tiếng: "Nhược Nhã. . ."

Bỗng nhiên, một ... khác trương hơn trẻ tuổi Yên Nhiên cười yếu ớt tuyệt mỹ khuôn mặt cũng từ trong đầu hiện lên, hai tờ gương mặt, không chỉ có giống nhau, hơn nữa rất giống, từ từ, liền trọng điệp lại với nhau.

Cho nên, một tựa hồ bị đè nén hồi lâu tên từ trong miệng hắn nhẹ nhàng hô lên.

"Ngữ Đồng. . ."

14, thứ 14 chương

14, thứ 14 chương . . .

Nghe được mình phát ra thanh âm, Chu Văn Hàn cũng là chợt trong lòng cả kinh, thật giống như cái gì ẩn tàng hồi lâu bí mật bị mình tiết lộ liễu một loại, hai mắt phút chốc mở ra, không tự chủ được khẽ ngồi dậy thể. Hắn sợ sệt trong chốc lát, lần nữa từ từ dựa vào hướng xe ngồi, nghiêng đầu nhìn lại, phía ngoài nhai cảnh ngũ thải ban lan, chảy hết tràn ngập các loại màu sắc.

Chuyện cũ giống như chiếu bóng, từng màn ở trong đầu tái diễn, từng cái ngắt quảng tựa như phát sinh ở hôm qua Thiên Nhất loại rõ ràng, mờ mờ trong không gian, hắn trước mặt sắc càng thêm đen tối.

Khi đó hắn đang học đại học, cùng Kỷ Tư Thành, Ôn Nhược Nhã hai người ở cùng một cái hệ, cùng một cái ban. Lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Nhược Nhã, là hắn biết, hắn một mực tìm kiếm, liền là cô gái như thế tử. Nụ cười của nàng, như Xuân Hoa loại tiên Nghiên sáng rỡ, mắt của nàng ba, so sánh với ánh sao hơn ôn nhu sáng ngời, giở tay nhấc chân trong lúc, từ có một loại hồn nhiên thiên thành mê người phong vận, tùy tiện hướng kia cái địa phương vừa đứng, cũng có thể như đá nam châm một loại hấp dẫn ở đông đảo ánh mắt.

http://tieulun.hopto.org

Cái kia gọi Ôn Nhược Nhã nữ sinh, là giống như mộng ảo tồn tại, nàng để cho rất nhiều nam sinh điên cuồng, hơi bị truy đuổi, mỗi người cũng muốn đem cái này mộng biến thành thuộc về mình nhưng chạm tới đích thực thực.

Song, chỉ có Kỷ Tư Thành làm được điểm này, hắn không biết dùng cái gì ma pháp, ở một đám thực lực mạnh sức lực đích tình kẻ địch đang lúc lan truyền ra, thành công bắt tù binh liễu mỹ nữ trái tim.

Cái kết quả này, có chút thở dài, có người ghen ghét, người trước rộng rãi, người sau nhỏ hẹp.

Nhưng có ít người ghen ghét, rất ngắn tạm, có ít người, cũng là cả đời.

Ở trên thế giới này, ngươi thích người, là có thể mình lựa chọn, nhưng thích ngươi người, ngươi cũng không có thể chọn chọn.

Đối với tình cảm chấp nhất, không nhất định là xấu chuyện, nhưng là không nhất định là chuyện tốt.

Có ít người chấp nhất, rất khả ái, mặc dù ngươi lựa chọn là không là hắn, hắn nhưng có thể làm được tâm địa sáng tỏ, trong ngực đối với ngươi thật sâu ý nghĩ - yêu thương đồng thời, đối với ngươi ôm chúc phúc tâm thái, cho dù thỉnh thoảng có một chút mất mác lòng chua xót, nhưng cũng có thể tự tiêu sầu.

Có ít người chấp nhất, rất đáng sợ, đối với ngươi lựa chọn người khác chuyện này, hắn lòng tràn đầy ghen ghét, nhất là hắn cảm thấy ngươi lựa chọn hiểu rõ người xa xa không kịp nổi hắn ưu tú, lại càng có từ đáy lòng sinh ra thật sâu là không cam.

Phần lớn lúc, bi kịch chính là như vậy phát sinh.

Chu Văn Hàn rất không cam lòng, rất ghen tỵ với, rất phẫn hận. Ở trên

mặt cảm tình duy nhất một lần thất bại, là hắn nhiều năm qua khúc mắc. Năm đó hắn, là trong trường học sủng nhi, tài hoa hơn người, ngoại hình cũng anh tuấn xuất sắc, hơi bị nữ sinh ưu ái.

Lúc ấy rất nhiều người cho là, hắn cùng Ôn Nhược Nhã chính là trời sanh xứng đôi một đôi, Chu Văn Hàn theo đuổi Ôn Nhược Nhã, cũng là lòng tin tràn đầy, tuy nhiên nó được trước nay chưa có trọng tỏa.

"Văn chương, ta đã đáp ứng tư thành làm bạn gái của hắn liễu, thật xin lỗi."

"Không, ngươi rất tốt, thật, ngươi không có so ra kém tư thành, ngươi thậm chí so với hắn ưu tú nhiều lắm, nhưng ta thích tư thành. . ."

"Không, ngươi không nên lãng phí thời gian, ta sẽ không dễ dàng cùng tư thành phần mở, cô gái tốt còn rất nhiều, ngươi hắn là giao trái tim tư thả vào trên thân người khác đi."

Đây là Ôn Nhược Nhã đối với hắn đã nói lời của, nhưng loại này buồn cười lý do, hắn vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận!

Nhìn Ôn Nhược Nhã kéo Kỷ Tư Thành đích tay cánh tay, đi ở trong sân trường thời điểm, hắn trên mặt đang cười, đau lòng nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung cho vạn nhất. Kia như Xuân Hoa loại sáng rỡ cười, chỉ thuộc về một người, kia như sao quang loại ôn nhu mắt, cũng chỉ có nhìn một người.

Chu Văn Hàn trong lòng ghen ghét nảy ra, cánh ngày càng tăng sâu, hắn cũng không phải dễ dàng nói vứt bỏ người, nhất là muốn thả vứt bỏ chính là hắn lần đầu tiên sâu như vậy yêu thượng nữ nhân, là một như vậy độc nhất vô nhị nữ nhân.

Nam nữ bằng hữu thì thế nào? Làm theo có thể chia tay! Nhưng là, hắn

đợi đến tốt nghiệp, cũng không còn đợi đến bọn họ chia tay, nhưng chờ tới bọn hắn kết hôn tin tức, đêm đó, hắn đại say một cuộc, ngày thứ hai, nhưng không có tiếp tục sa sút, vừa như không có chuyện gì xảy ra làm làm cái gì cũng chưa từng phát sinh quá.

Hắn không còn là cái kia hăng hái thiếu niên, hắn trở nên càng ngày càng sâu chìm, càng ngày càng hiểu được thu liễm. Sau lại, hắn tiến vào Giang thị, bắt đầu đem tinh lực toàn bộ để đang làm việc thượng, bởi vì linh hoạt cơ biến, biểu hiện xuất sắc, liên tục thăng chức, cũng dần dần được ngay lúc đó Giang thị tập đoàn chủ tịch kiêm tổng tài Giang Thiệu Cơ thưởng thức, cuối cùng, hơn là trở thành liễu Giang Thiệu Cơ đông sàng rể cưng.

Chu Văn Hàn xuất thân từ một tỉnh lị thành thị, gia cảnh còn coi là giàu có, nhưng hắn có thể ở Giang thị đi cho tới hôm nay, cùng trước kia so sánh với, coi như là có khác thuận theo thiên địa liễu, khi hắn cửa một lần kia trong đám bạn học, hắn là sự nghiệp thành công nhất một. Đồng học tụ hội, một chút đồng học thấy hắn, đàm tiếu trong lúc cũng là nửa mang a dua nịnh hót ý.

Duy có Ôn Nhược Nhã, mỗi lần cũng cùng Kỷ Tư Thành mười ngón tay đan xen ra hiện tại tụ hội, thong dong bình tĩnh cùng mỗi người chào hỏi, mặt mày vẻ mặt trong lúc, vẫn là ân ái như cũ.

Trời cao làm như phá lệ hậu đãi nàng, theo năm tháng trôi qua, nàng Mỹ lệ không thể giảm, nhất cử nhất động, một cái nhăn mày một nụ cười, lại càng phong tình vạn chủng, vẫn còn thắng từ trước, mỗi một năm, nàng ra hiện tại đồng học tụ hội nơi, kia khiến cho oanh động trình độ, không thua gì minh tinh. Giống như ở trường học lúc giống nhau, Kỷ Tư Thành vẫn là những nam nhân kia hâm mộ rất đúng giống.

Không chút nào khoa trương nói, có ít người rút thì gian tham gia tụ hội, kia mục đích đúng là vì lần nữa mắt thấy Ôn Nhược Nhã phương cho, Chu

Văn Hàn tựu là như thế, dĩ nhiên, khác một phương diện, hắn cũng có chứa huyền diệu ý tứ .

Nhưng là, Ôn Nhược Nhã mỗi lần kéo Kỷ Tư Thành cánh tay, đi tới Chu Văn Hàn trước mặt, luôn là thoải mái cười, thoải mái chào hỏi: "Chu vốn, từ trước đến giờ tốt không?"

Chu Văn Hàn mỗi lần cũng thật sâu con mắt rót nàng, như muốn từ nàng trong mắt nhìn ra mảy may hối hận cùng sùng bái, song, Ôn Nhược Nhã cũng là ánh mắt trong suốt, nụ cười tự nhiên, làm cho Chu Văn Hàn thật sâu mất mác, ảo não muốn chết.

Chuyện cũ trước kia, vốn là không quên được, mỗi cách một năm gặp nhau, lại càng câu khởi một trận nhanh hơn một trận mãnh liệt là không cam, Chu Văn Hàn càng lúc càng thống khổ biết được, Ôn Nhược Nhã là trong lòng hắn vĩnh viễn khuyết điểm, là hắn cuộc đời này nguyện nghiêng kia tất cả tới có nữ nhân, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không hết hy vọng.

Nhưng là, cuối cùng hắn hay là không được đến Ôn Nhược Nhã, nhưng mang về liễu Kỷ Ngữ Đồng. Lần đầu tiên nhìn thấy xem ra giống quá Ôn Nhược Nhã khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng hắn thật sâu bị chấn hám, lúc ấy liền quyết định không tiếc hết thảy đem nàng mang về nhà.

Trừ Ôn Nhược Nhã, Chu Văn Hàn cho tới bây giờ chưa từng thấy không thương tiền nữ nhân, cho nên, ở tiền ma lực, Kỷ Ngữ Đồng biểu di một lời đáp ứng, đem Tiểu Ngữ Đồng nộp tùy hắn nuôi dưỡng.

Mang về Kỷ Ngữ Đồng ước nguyện ban đầu thật ra thì rất đơn giản, từ đối với mẫu thân của nàng ý nghĩ - yêu thương, muốn nàng nuôi dưỡng thành người. Nhưng là, theo nàng ngày từng ngày lớn lên, cho đến biến thành một nụ cười nhẹ Yên Nhiên, đảo đôi mắt đẹp yểu điệu thiếu nữ, Chu Văn Hàn tâm thái, đã ở lặng lẽ nổi lên biến hóa.

Nàng lớn lên rất giống mẫu thân của nàng, giống nhau dung mạo, giống nhau thần vận. Nhưng là, vừa không giống với mẫu thân của nàng, nàng ở trước mặt hắn, ôn hòa vừa hàng phục, biết rõ đó là từ vãn bối đối với trưởng bối tôn kính, nhưng là nội tâm của hắn, nhưng nhận được thật lớn thỏa mãn. Giang Thiệu Cơ sau khi chết, hắn tựu thị sông chỗ ở làm một người lao lung, nhưng là hiện tại bởi vì có Kỷ Ngữ Đồng, hắn hiện tại càng ngày càng nguyện ý để ở nhà liễu.

Không có được, đúng là vẫn còn có thể đền bù, chẳng qua là, Ngữ Đồng bây giờ còn quá nhỏ liễu. Nhưng là, hắn có thể đợi, hắn mới tuổi hơn bốn mươi, chờ được rất tốt, hơn nữa, cưới người trẻ tuổi cô bé, đối với bọn họ những người này mà nói, đây cũng là chuyện rất bình thường tình.

Cho đến ngày nay, hắn nghĩ muốn cái gì, cũng có thể có được.

"Giọt - giọt -" tiếng kèn xe hơi cắt đứt Chu Văn Hàn suy nghĩ, sông chỗ ở hai miếng cửa sắt từ từ mở ra, sau đó vừa khép lại, đã là về đến nhà.

Sáng sớm sáng rỡ, xuyên thấu qua rèm cửa sổ khe hở, vẩy vào gian phòng trên sàn nhà.

Giang Hạ từ hương vị ngọt ngào trong giấc mộng tỉnh lại, mở mắt, Tưởng Tiểu Manh ngủ say mang theo chút ít đỏ ửng xinh đẹp khuôn mặt gần ngay trước mắt, nàng thật chặc tựa sát Giang Hạ, tay khoác lên Giang Hạ ngang hông, mà Giang Hạ một cái tay, nhưng đặt ở nàng mềm mại kiều tiểu trước ngực.

Giang Hạ không khỏi có chút thấy buồn cười, nhẹ nhàng rút về tay, liền muốn rời giường, nhưng là bóng loáng nhẵn nhụi thân thể quấn giao ở chung một chỗ cảm giác nhưng là như thế tốt đẹp, làm cho nàng có chút không thôi, trải qua một trận kịch liệt đấu tranh tư tưởng, nàng rốt cục vẫn phải quyết định bò dậy, nếu không, chỉ sợ lại muốn có nghĩ tội phạm ý niệm trong đầu

liễu.

Nàng tận lực tiểu tâm dực dực, sợ đánh thức Tưởng Tiểu Manh, nhưng là thân thể vừa lui mở, Tưởng Tiểu Manh liền tỉnh lại, nàng vuốt vuốt tỉnh táo thụy nhãn, trong miệng nhẹ nhàng rù rì : "Hạ, ngươi không đã ngủ chưa?"

Giang Hạ chỉ đành phải lần nữa nằm xuống, tay phải chống đở thân thể, nghiêng người đối mặt nàng, sờ soạng sờ mặt nàng, cười nói: "Ngươi quên ta ngày hôm qua nói cho ngươi sao? Ta hôm nay có chuyện."

Tưởng Tiểu Manh mắt to chợt lóe lên một cái, kinh ngạc nói: "Ngươi muốn đi?"

"Ừ, ngươi biết điều một chút, nữa một lát thôi sao." Giang Hạ trìu mến nhẹ vỗ về nàng sợi tóc.

"Ta không nhớ ngươi đi, hôm nay ba ba ta mụ mụ cũng không ở nhà, chúng ta có thể hảo hảo ngốc một ngày." Tưởng Tiểu Manh mân mê liễu miệng, đưa tay nắm ở nàng eo.

"Ta cũng vậy muốn cùng ngươi ở chung một chỗ a, nhưng là hôm nay thật sự có chuyện."

"Có chuyện gì?"

"Ta muốn đi xem ngoại công ta một người bạn nhà."

"Ông ngoại ngươi bằng hữu, đó là lão nhân gia, hắn bị bệnh sao? Ta với ngươi cùng đi."

Giang Hạ ngẩn ra, vội vàng nói: "Cái này không thể được, lão nhân gia ông ta không dễ dàng thấy người khác."

Tưởng Tiểu Manh rũ xuống mí mắt, một trận trầm mặc, Giang Hạ chỉ

đành phải dụ dỗ nói: "Cuối tuần ta nữa rút thì gian cùng ngươi, có được hay không?"

"Tại sao là cuối tuần? Ngày mai đây?"

"Ngày mai buổi sáng muốn đi võ quán đi học a, ngươi đã?"

"Ngươi cứ như vậy thích đả đả sát sát, mỗi cái cuối tuần cũng phải đi võ quán làm sao?"

Giang Hạ há miệng, muốn nói lại thôi.

"Hạ, ngươi có hay không gạt ta?" Tưởng Tiểu Manh trong mắt bỗng nhiên nhấp nhoáng lệ quang: "Tại sao ta mỗi ngày nghĩ như vậy gặp, ta có thể đem mọi chuyện cần thiết cũng thoái thác, mà ngươi vốn là có chuyện? Có phải hay không có người khác đang đợi ngươi?"

"Ngươi nghĩ người nào vậy!" Giang Hạ vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay siết chặc nàng béo mập gương mặt: "Ngươi không tín nhiệm ta, ta nhưng là phải sinh khí : tức giận."

"Dù sao ngươi không cần ta, chuyện gì cũng có thể so với ta trọng yếu, đi võ quán đi học, cùng bằng hữu ước hẹn, còn có muốn đi khách khí công bằng hữu. . ." Tưởng Tiểu Manh càng nói càng ủy khuất, nước mắt rốt cục cút rơi xuống.

"Manh Manh, ta yêu ngươi, lòng cũng để ở chỗ của ngươi, chúng ta sau này sẽ có cả đời thời gian tới chung đụng, không tranh giành này nhất thời, khỏe? Ta gần đây là có chút bận rộn, nhưng ta vẫn nhớ thương ngươi." Giang Hạ bị nàng khóc đến tâm cũng muốn hòa tan thành nước liễu, kiên nhẫn dụ dỗ nàng.

Tưởng Tiểu Manh nước mắt lúc này mới dần dần ngừng, Giang Hạ hôn

hôn nàng trơn bóng cái trán: "Nghe lời, nữa ngủ thêm một lát mà sao, chớ suy nghĩ lung tung, nếu không, ta minh trời xế chiều trừu không đưa ngươi đi trường học."

"Thật? Vậy ngươi muốn nói lời giữ lời nha." Tưởng Tiểu Manh cuối cùng nín khóc mỉm cười liễu.

"Ta đi đây nha." Giang Hạ ngồi dậy, đưa tay chuẩn bị đi lấy bên giường y phục, vừa không yên lòng quay đầu lại nhìn một chút Tưởng Tiểu Manh, chỉ thấy ánh mắt của nàng ửng đỏ, đang lưu luyến đang nhìn mình, trong nội tâm nàng không khỏi mềm nhũn, cúi □ đi thật chặc đem nàng ôm lấy.

"Hạ." Tưởng Tiểu Manh vui mừng ôm nàng: "Ngươi có phải hay không không đi?"

"Không phải là." Giang Hạ nhẹ giọng nói: "Bất quá ở trước khi đi, ta còn nghĩ yêu ngươi một lần." Vừa nói, nàng đã nhanh chóng phủ kín thượng nàng đôi môi mềm mại.

Ra khỏi Tưởng Tiểu Manh nhà, đã là hơn chín giờ chuông liễu, Giang Hạ trong lòng âm thầm kêu khổ, đánh một chiếc xe chạy thẳng tới tiên hạc nói, xe taxi một đường bão táp, vội vả lái đến tiên hạc nói, sau đó ở Giang Hạ chỉ điểm, chậm rãi lái vào trong đó một ngọn cũ kỹ khu nhà cấp cao đại môn, ngồi ở trong xe, chủ đạo hai bên thông xanh um lung lâm viên cảnh trí thu hết trong mắt, nữa trong triều mở trong chốc lát, một tràng bốn tầng cao chủ chỗ ở liền đứng sừng sững trước mắt.

Vừa vào đại sảnh, một vị quần áo đắc thể phụ nữ chào đón, cười nói: "Giang tiểu thư, làm sao lúc này mới đến? Lão thái gia ở lâu trong thượng thư phòng chờ ngươi thật đây."

Giang Hạ vội vàng mỉm cười gật đầu, sau đó quen việc dễ làm lên lầu, đi

tới thư phòng trước, vừa mới đẩy cửa ra, một thương lão thanh âm uy nghiêm liền truyền vào trong lổ tai: "Làm sao lúc này mới đến? Ta vẫn cho nói, thủ lúc là một loại mỹ đức, là một loại tôn trọng, là một người thành công căn bản điều kiện, ngươi vừa ném ra...(đến) sau ót đi?"

15, thứ 15 chương

15, thứ 15 chương . . .

Giang Hạ trong lòng thầm kêu hỏng bét, định thần nhìn lại, xem ra cổ kính rộng rãi bàn đọc sách phía sau, đang ngồi một râu tóc có chút trắng bệch lão nhân. Hắn thần tình trên mặt thoạt nhìn rất uy nghiêm, nhưng là ném ở Giang Hạ trên người ánh mắt, nhưng hết sức ôn hòa từ ái. Giang Hạ vội vàng đóng cửa lại, chạy lên đi ai ở bên cạnh hắn, cười theo kêu lên: "Hoàng gia gia. . ."

Thì ra là lão nhân này, chính là nàng ông ngoại huynh đệ chí giao, cũng là khai sáng Giang thị nguyên lão Hoàng Thanh Hòa, từ nhỏ nhìn mẫu thân của nàng cùng nàng lớn lên.

Hoàng Thanh Hòa thấy nàng làm nũng, sắc mặt không tự kìm hãm được hòa hoãn xuống tới, ngoài miệng lại nói: "Muốn gia gia thì ngược lại chờ ngươi, có nên phạt hay không?"

"Ta liền tới trễ lần này sao." Giang Hạ vẻ mặt rất là ủy khuất, nhãn châu - xoay động, nói sang chuyện khác: "Đường Đường tỷ tỷ lúc nào trở về nước tới ? Ta thật lâu không nàng."

Đang nói, có người ở khẽ chọc cửa phòng, lúc trước trong sảnh nhìn thấy kia phụ nữ trung niên bưng khay đi vào, phía trên bày đặt hai ngọn trà, nàng tiểu tâm dực dực đem một chén trà thả vào Hoàng Thanh Hòa trước mặt, Giang Hạ đã sớm mình đưa tay nhận lấy một ... khác chén nhỏ, cười hì hì nói:

"Cám ơn đổng di."

Nàng ở Hoàng Thanh Hòa trước mặt, cùng bình thời cái loại nầy kiêu ngạo Lãnh Mạc bộ dạng tưởng như hai người, nhiều chút ít nàng cái này tuổi ứng hữu hoạt bát.

Đổng di đi ra ngoài, cửa lần nữa bị nhẹ nhàng mang theo.

Sông Scialla quá một cái ghế, ở Hoàng Thanh Hòa bên cạnh ngồi xuống, Hoàng Thanh Hòa vừa nghe đến nhắc tới cháu gái, trên mặt quả nhiên thể hiện ra vẻ tươi cười, lắc đầu nói: "Cái nha đầu kia, hiện tại cũng không muốn trở về đến xem ta lão đầu tử này liễu, ngược lại luôn thúc dục ta đi qua."

Hoàng Thanh Hòa dưới trướng có một nhi tử, năm xưa đi Mĩ Quốc đi học, vẫn không có trở lại, ở bên kia cưới thê tử, sinh hai nữ nhi, đại nữ nhi gọi đường nâu đường, đang học đại học, tiểu nữ mà vàng Điềm Điềm, cùng Giang Hạ không sai biệt lắm tuổi. Hắn nhi tử mặc dù không muốn ở lại Thúy Thành, cũng vẫn nhớ lão phụ, một năm tổng yếu trở về nước hai lần, đại cháu gái đường nâu đường cũng trở về nhiều lắm, cho nên Giang Hạ cùng nàng coi là tương đối quen thuộc.

Hoàng Thanh Hòa thở dài, nhìn Giang Hạ: "Hiện ở công ty đã không có ta chuyện gì, ta cũng vậy già rồi, nếu không phải vì ngươi, ta đã sớm đi qua cùng nhi tử các cháu gái cùng nhau cuộc sống, hưởng thụ thiên luân chi nhạc liễu."

Giang Hạ trong lòng ảm nhiên, trong mắt bỗng nhiên chứa đầy liễu nước mắt.

Từ Chu Văn Hàn tiếp nhận Giang Thiệu Cơ công ty sau, liền từng bước bắt đầu dùng người mới, loại bỏ dị kỷ, rất nhiều trước kia vì Giang thị lập nhiều quá công lao hãn mã người, bị hắn xa thải, ngay cả đám thẳng theo

đuổi Giang Thiệu Cơ cựu thần, cũng không ngoại lệ.

Gần đây, hắn lại càng chính thức đem Giang thị tập đoàn đổi tên là "Chu thị tập đoàn", hơn nữa đem Hoàng Thanh Hòa Tổng kinh lý chức vụ miễn đi, tước đoạt hắn thực quyền.

"Tiểu Hạ, đừng khóc." Hoàng Thanh Hòa vỗ vỗ tay nàng, ôn hòa nói: "Ông ngoại ngươi theo tình đồng thủ túc, ngươi mụ mụ trước khi chết lại đem ngươi phó thác cho ta, cho dù ta không thể nữa thay ngươi coi chừng dùm công ty liễu, ta cũng vậy có ở lại Thúy Thành, nhìn ngươi trưởng thành."

Vừa nói vừa nói, hắn ánh mắt dần dần trở nên bén nhọn: "Phụ thân của ngươi, là một vô cùng có giấu diếm ngụy quân tử, ngươi mụ mụ sở dĩ tự sát, hắn. . ." Nói tới đây, hắn tựa hồ là sợ nói xong quá trực tiếp, để cho Giang Hạ bị thương tổn, vừa rụt miệng, thán Khí Đạo: "Tóm lại, ta không cách nào tha thứ hắn, Giang thị là ông ngoại ngươi cả tâm huyết, ta càng không thể trơ mắt nhìn nó rơi vào cái này tiểu trong tay người!"

"Hoàng gia gia, ngươi yên tâm, vốn có một ngày, ta sẽ đem Chu thị nữa đổi trở về Giang thị !" Giang Hạ bỗng nhiên giơ lên nước mắt, kiên định nói.

Hoàng Thanh Hòa vuốt đầu của nàng, gật đầu lia lịa: "Hảo hài tử, hảo hài tử. . ." Vừa nói, ánh mắt cũng không khỏi được đã ươn ướt.

Hắn tựa hồ vì che dấu thương thế của mình tâm, từ rộng rãi trên ghế đứng lên, sau đó trong phòng chậm rãi bước đi thong thả liễu mấy bước, một lát sau, dừng lại bộ tử, ngửa đầu trầm ngâm nói: "Ông ngoại ngươi cho ngươi giữ hai thành cổ phần, chỗ này của ta cũng còn có chút ít cổ phần, bất quá, này còn chưa đủ cùng hắn địa vị ngang nhau." Nói tới đây, xoay người lại nhìn Giang Hạ: "Có một việc ta vẫn không có nói cho ngươi biết, ngươi mụ mụ khi còn sống, đem ông ngoại ngươi để lại cho tất cả của nàng bộ tiền mặt bí ẩn chuyển giao cho ta, đây là một tuyệt bút tài chính, chờ ngươi một thành

năm, những điều này là do ngươi đoạt lại Giang thị tư chất bổn : vốn."

Giang Hạ nghe đến đó, thần sắc ngạc nhiên, trong đầu lại một lần nữa hồi tưởng lại Giang Chỉ Đinh trước khi chết đối với nàng theo như lời nói.

"Tiểu Hạ, nếu như ngày nào đó mụ mụ mất, ngươi nhớ được, ngươi còn có Hoàng gia gia, còn có quế bá cùng Quế mụ, bọn họ cũng sẽ đối đãi ngươi tốt. . ."

"Mụ mụ không nỡ tiểu Hạ, không yên lòng tiểu Hạ, nhưng mụ mụ thật mệt mỏi quá, mụ mụ là cái rất ích kỷ mụ mụ, rất xấu, nhưng là, mụ mụ sẽ vì tiểu Hạ an bài thật kỹ hết thảy. . ."

Thì ra là cái gọi là an bài thật kỹ hết thảy, là chỉ cái này.

"Ngươi mụ mụ, nàng đúng là vẫn còn vì ngươi giữ một tay. Chu Văn Hàn cũng một mực hoài nghi, tại sao nàng không có bao nhiêu tiền lưu lại, thậm chí không có để lại cho ngươi, nhưng hắn tra không tới." Hoàng Thanh Hòa thần sắc thương cảm, Giang Chỉ Đinh là hắn thương yêu con gái nuôi, chẳng ai ngờ rằng nàng lại sẽ chết cho tự sát, này thật là làm hắn đau lòng, cho nên đối với Chu Văn Hàn tràn đầy phẫn hận.

Chu Văn Hàn ở bên ngoài cùng một chút nữ nhân lêu lổng chuyện tình, mặc dù làm được bí ẩn, Hoàng Thanh Hòa hay là biết một chút, nhất là Giang Chỉ Đinh sau khi chết, hắn còn riêng mời thám tử tư đi điều tra hắn một ít chuyện, cho nên, ngay cả hắn lên đại học, điên cuồng theo đuổi Ôn Nhược Nhã chuyện tình cũng lấy rõ ràng.

"Ngươi mụ mụ chỉ là muốn ngươi thường thường khỏe mạnh lớn lên, cả đời áo cơm không lo." Hoàng Thanh Hòa nhìn Giang Hạ, lắc đầu nói: "Nhưng ta đối với ngươi hi vọng không chỉ như thế, Giang thị là ông ngoại ngươi để lại cho ngươi, nếu như hắn biết hiện tại chuyện đã xảy ra, nhất định

sẽ chết không nhắm mắt, cho nên, ngươi nhất định phải tranh khí!"

"Ừ, ta sẽ ! Hắn làm hại ta mụ mụ tự sát, ta cũng sẽ không tha thứ hắn! Hắn cưới mụ mụ, chính là vì Giang thị, ta sẽ không để cho hắn như ý như ý !" Giang Hạ cắn răng nói.

Hoàng Thanh Hòa hài lòng gật đầu, nâng chung trà lên, uống một hớp, trên mặt vừa xuất hiện vẻ sầu lo : "Hắn hiện tại hoàn toàn nắm giữ công ty thực quyền, ta chỉ lo lắng giống nhau, chính là ngươi còn không có trưởng thành, hắn sẽ đem công ty từ từ lấy hết liễu."

Giang Hạ nhíu mày không nói.

Hoàng Thanh Hòa suy nghĩ một chút, vừa mặt giản ra nói: "Ta hiện tại thanh nhàn ở nhà, ngươi sau này mỗi cái cuối tuần cũng tới chỗ của ta một lần, cũng không cần giống như trước giống nhau che che lấp lấp sợ Chu Văn Hàn biết. Ngươi ở trong trường học học, là quyển sách thượng đồ, lấy Hậu Chu sáu chủ nhật rút ra một ngày tới đây, ta dạy cho ngươi chút ít quyển sách thượng không có, trên buôn bán kiến thức, nhất là về Giang thị, ngươi hắn là phải hiểu được hơn nhiều một ít."

Giang Hạ không khỏi ngây người, mỗi tuần cũng tới ? Cuối tuần tựu hai ngày nhiều thời gian, lại muốn đi võ quán đi học, còn có rút ra chút thời gian cho những thứ kia bằng hữu, còn phải điệu bộ khóa, khác còn phải cùng Tưởng Tiểu Manh gặp mặt. Thượng hai tuần lễ gặp phải có chuyện xảy ra, không có đi gặp Manh Manh, Manh Manh đã là một bụng ủy khuất, hiện ở trong đó một ngày đều được ngốc Hoàng gia gia nơi này, làm sao bây giờ?

"Tại sao?" Hoàng Thanh Hòa thấy nàng sợ run, cau mày nói: "Không rảnh? Ngươi học những thứ kia ngổn ngang, không phải là một ngày là đủ rồi sao?"

"Có rãnh rỗi, đương nhiên là có vô ích." Giang Hạ chột dạ nói.

Hoàng Thanh Hòa nhìn một chút nàng, thần tình trên mặt bỗng nhiên trở nên có chút nghiêm túc: "Tiểu Hạ, ngươi hôm nay lên trung học đệ nhị cấp, không có yêu thương sao?"

Giang Hạ mở to hai mắt, lập tức đầu lắc giống như trống bỏi dường như: "Không có, dĩ nhiên không có!"

"Hừ, các ngươi này đời người a, hôm nay là còn nhỏ quỷ đại!" Hoàng Thanh Hòa hoài nghi nhìn nàng, sau đó cảnh cáo nói: "Ta không biết trường học các ngươi những người khác là như thế nào, nhưng tinh lực của ngươi, hiện tại nhưng không cho để phía trên này, đừng quên ông ngoại ngươi cùng ta cũng đối với ngươi ký thác kỳ vọng!"

"Hoàng gia gia, ta biết đến." Giang Hạ cười theo mặt, trên lưng đều có chút đổ mồ hôi liễu.

"Tốt lắm, cũng mau đến ăn cơm thời gian, theo ta tới trước trong vườn hoa đi một chút, tản tản bộ." Hoàng Thanh Hòa sắc mặt khôi phục nụ cười, dẫn đầu cất bước đi ra cửa đi, Giang Hạ vội vàng đuổi theo đi, ở bên cạnh vịn hắn.

Còn ung trung học đệ nhị cấp phòng ăn rộng thoáng sạch sẽ, một chút cũng không thua gì phía ngoài phòng ăn, thức ăn cũng là chủng loại phồn đa, làm người ta không kịp nhìn.

Dương Noãn Tô cùng Kỷ Ngữ Đồng đối diện mà ngồi, bỗng nhiên dừng lại chiếc đũa, đối với Kỷ Ngữ Đồng hướng bên phải chớp mắt vài cái: "Hắc, Ngữ Đồng, sông ác ma ban Hàn cao phân mấy ngày qua cho vô tình gặp được mười mấy lần đi, nếu như ta đoán không sai lời của, hắn hiện tại vừa muốn ngã ngồi chúng ta cách vách bàn tới."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu nhìn một chút, ánh mắt vừa vặn cùng một nam sinh đụng vừa vặn, nam sinh kia cước bộ không khỏi hơi chậm lại, trên mặt lập tức lộ ra một ôn hòa xấu hổ nụ cười. Nhưng là cứ như vậy ngây người một lúc công phu : thời gian, Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh bàn trống đã bị người ngồi, trong mắt của hắn không nhịn được vừa lộ ra một tia ảo não vẻ, chỉ đành phải ở các nàng cách đó không xa tìm hàng đơn vị đưa ngồi xuống.

"Sách sách, ngươi như vậy hồi mâu vừa nhìn, Hàn cao phân thiếu chút nữa không có rớt hồn, ít nữ sát thủ bị kỷ mỹ nữ chết ngay lập tức liễu nha." Dương Noãn Tô đem một màn này thu vào trong mắt, thiếu chút nữa không có không nhịn được cười ra tiếng.

Thì ra là nam sinh kia tên là Hàn kéo dài thanh, cùng Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán ở cùng ban, bởi vì hắn là lấy đệ nhất danh thành tích thi vào còn ung, cho nên Dương Noãn Tô hí xưng hắn "Hàn cao phân" . Hàn kéo dài thanh toán là bọn hắn lần này nhân vật phong vân, thành tích học tập ưu dị, lớn lên cũng rất xuất chúng, da không công , một đôi vừa đen vừa phát sáng ánh mắt luôn là mang theo cười ôn hòa toan tính, vóc người cũng là thon dài cao ngất, phải không thiếu nữ sinh quý rất đúng giống, hắn một bước vào còn ung đại môn, tựu có không ít lớp mười một lớp mười hai nữ sinh tới hỏi thăm hắn.

"Thiếu gia nói nhảm." Kỷ Ngữ Đồng trong lòng cũng thấy buồn cười, trách cứ liễu Dương Noãn Tô một câu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Dương Noãn Tô cũng không sợ nàng, tiếp tục hạ giọng cười nói: "Đồng Đồng, này Hàn cao phân là một con mọt sách, rõ ràng muốn đuổi theo ngươi, ngày ngày đi theo ngươi, tuy nhiên nó ngay cả tiến lên đây cho chào hỏi cũng không dám."

"Mấy ngày hôm trước ngươi đi tìm Chu Tinh Hán, hắn tìm đến ta, hẹn ta cuối tuần cùng nhau xem chiếu bóng." Kỷ Ngữ Đồng dừng lại chiếc đũa,

thình lình toát ra một câu.

"A? Làm sao ngươi không có nói với ta? Vậy ngươi đáp ứng không có?" Dương Noãn Tô lập tức hưng phấn lên.

"Không có đáp ứng a."

"Tại sao? Hắn lớn lên rất tuấn tú, cho rất xứng đôi đây, ngươi không có một chút động tâm sao?" Dương Noãn Tô trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, nàng hiện tại đắm chìm ở yêu thương ngọt ngào trong, một lòng cũng muốn bạn tốt tìm được một thích bé trai.

"Chu bá bá nói, để cho ta ở trung học đệ nhị cấp không nên nói yêu thương." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng nói.

"Ngươi tựu như vậy nghe lời?" Dương Noãn Tô không khỏi chán nản: "Này cũng cái gì niên đại rồi? Còn có, Giang Hạ không phải là cũng nói yêu thương sao, hay là cùng nữ sinh, tại sao không gặp hắn quản?"

Kỷ Ngữ Đồng đôi mi thanh tú hơi nhíu: "Không cho phép như vậy nói chuyện, Chu bá bá là tốt với ta, hắn nói hi vọng ta có thể thi tốt nhất đại học."

"Là (vâng,đúng) nga, ta là vì ngươi hư." Dương Noãn Tô hừ hừ hai tiếng, cầm cái muỗng ở trong mâm một bữa loạn quấy.

"Ta nhưng không có nói như vậy nha." Kỷ Ngữ Đồng hướng nàng Điềm Điềm cười, lộ ra chỉnh tề trắng muốt, thêu dệt bối giống nhau răng ngọc.

Dương Noãn Tô hướng Hàn kéo dài thanh bên kia nhìn một cái, vừa thấp giọng nói: "Vậy ngươi đối với hắn ấn tượng như thế nào?"

Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, nói: "Đối với hắn ấn tượng còn rất tốt."

Ở một đám người theo đuổi dặm , nàng quả thật đối với Hàn kéo dài quải

niệm ấn tượng tốt nhất. Không biết có phải hay không là bởi vì Giang Hạ nguyên nhân, nàng vẫn rất chán cái loại nầy kiêu ngạo ương ngạnh tính cách người, Hàn kéo dài thanh Sven lễ phép, trên người tựa hồ mang theo vài phần phong độ của người trí thức, cho dù đuổi theo nữ sinh, cũng sẽ không cùng khác nam sinh giống nhau, bị cự tuyệt liễu không phải là chán chường sa sút, chính là tử bì lại kiểm, mà là chấp nhất giữ vững một loại không xa không gần khoảng cách, ra hiện tại nàng phạm vi nhìn, tóm lại, tuyệt đối sẽ không khiến cho người ghét.

"Kia không phải được rồi , ngươi liền từ liễu hắn sao, ngươi hai nếu là ở chung một chỗ, mặc dù sẽ làm bị thương rất nhiều người tâm, nhưng là có nuôi nhiều hơn người mắt a." Dương Noãn Tô cảm giác mình hiện tại tựa như lắm mồm bà mai, nhưng nàng từ đáy lòng cảm thấy Kỷ Ngữ Đồng cùng Hàn kéo dài thanh hai người xứng đôi.

"Khác điên liễu, ăn cơm của ngươi đi sao!" Kỷ Ngữ Đồng tức giận đem một khối lớn thịt bò nhét vào bên mồm của nàng, Dương Noãn Tô miệng quả nhiên bị dễ dàng chắn, lấp, bịt liễu.

16, thứ 16 chương

16, thứ 16 chương . . .

Vừa là một cuối tuần.

Sáng sớm, Kỷ Ngữ Đồng từ trên lầu đi xuống, vừa đi vào phòng ăn, liền thấy Chu Văn Hàn thân ảnh.

Gần đây có loại hiện tượng vô cùng kỳ quái, Chu Văn Hàn để ở nhà thời gian càng ngày càng nhiều, mà Giang Hạ ở lại nhà thời gian càng ngày càng ít.

Trên bàn ăn bày biện sửa tươi, nướng bánh mì nướng, trứng tươi chờ đơn

giản bữa ăn sáng, còn có một cái khay nước trái cây salad. Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Chu bá bá, tảo an." Chu Văn Hàn để xuống cà phê trong tay, nụ cười ôn hòa : "Mau, ngồi xuống theo ta cùng nhau ăn điểm tâm."

Theo số tuổi gia tăng, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đối với Chu Văn Hàn tôn kính cùng cảm kích cũng càng sâu, nàng so sánh với bất kỳ lúc cũng càng thêm hiểu, nàng đã sớm là cô nhi, nàng hôm nay sở dĩ có thể ở tại nơi này sao thư thích trong phòng, sở dĩ có thể học tốt như vậy trường học, hoàn toàn là lạy Chu bá bá ban tặng. Hơn nữa, Chu bá bá đối với mình, thậm chí so với thân sinh nữ nhi Giang Hạ tốt hơn.

Nàng nghĩ, Chu bá bá cùng ba ba mụ mụ, lúc ấy cùng nhau học đại học, quan hệ nhất định vô cùng tốt hơn.

Nhưng cảm kích thuộc về cảm kích, cùng Chu Văn Hàn một mình chung đụng, nàng vẫn là không thể thoát khỏi loại này không được tự nhiên cảm, đây là từ khi nào thì bắt đầu đây? Hình như là tiểu học năm năm lớp sáu thời điểm.

Hơn nữa, số tuổi càng lớn, loại này không được tự nhiên cảm cũng càng thêm mãnh liệt, nàng cảm giác, cảm thấy, Chu bá bá có đôi khi nhìn ánh mắt của nàng, rất phức tạp, rất khó nắm lấy, làm cho nàng có loại không biết theo ai cảm giác.

Có lẽ sông ác ma nói là sự thật, Chu bá bá trước kia thích mụ mụ, cho nên bây giờ nhìn đến nàng, sẽ nhớ lên trước kia bọn họ ở trường học thời gian, sẽ có chút ít khổ sở sao.

Kỷ Ngữ Đồng vừa ăn bữa ăn sáng, vừa suy nghĩ miên man, lại nghe Chu Văn Hàn đối với Quế mụ nói: "Tiểu Hạ tối hôm qua vừa không có trở lại sao?"

Quế mụ sửng sốt, sau đó nói quanh co nói: "Đại tiểu thư nói nàng đi đồng học nhà liễu."

"Nàng hiện tại quả thực so với ta còn bận rộn, cuối tuần ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy!" Chu Văn Hàn khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra không vui vẻ, Quế mụ đáy lòng có chút vì Giang Hạ lo lắng, thần sắc khẽ khẩn trương, vội nói: "Có thể là người đồng học sinh nhật sao."

Chu Văn Hàn tựa hồ muốn nói gì, sau đó không biết làm sao vừa đóng thần không nói, Quế mụ thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi ra ngoài bận rộn chuyện của mình đi.

"Ngữ Đồng, hôm nay ta tên là bí thư mua cho ngươi chút ít y phục, ngươi chờ đợi chọn lựa một bộ mặc vào, buổi trưa ta dẫn ngươi ra đi ăn cơm." Chu Văn Hàn cầm lấy khăn ăn lau miệng, mỉm cười nói.

"A?" Kỷ Ngữ Đồng mở to mắt, ở nàng trước kia trong trí nhớ, Chu Văn Hàn thường xuyên là loay hoay không thấy bóng dáng, cho tới bây giờ không mang nàng đi ra ngoài ăn cơm xong.

Chu Văn Hàn nhìn một chút nàng: "Làm sao? Chẳng lẽ hôm nay không có thời gian sao?"

"Không phải là." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng lắc đầu, đem trong miệng thức ăn nuốt vào, sau đó nói: "Chỉ là có chút ngoài ý muốn, thật ra thì, ở nhà ăn là tốt."

"Lão ở lại nhà làm gì, sau này thời gian của ta sẽ thêm chút ít liễu, hơn muốn mang nhiều ngươi đi ra ngoài đây. Nhớ được, mười một giờ rưỡi thời điểm xuống tới."

Chu Văn Hàn giọng nói là chân thật đáng tin, Kỷ Ngữ Đồng không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, trơ mắt nhìn hắn ra khỏi phòng ăn.

http://tieulun.hopto.org

Mười giờ chừng, một đang mặc sâu sắc nghề nghiệp bộ hình dáng tuổi thanh xuân nữ lang, quả nhiên nói ra túi lớn tiểu túi đi tới sông chỗ ở Kỷ Ngữ Đồng trong phòng.

"Kỷ tiểu thư, đây là chu đều khiến ta cho ngài chọn y phục, người xem nhìn hợp không hợp tâm ý." Cái kia thoạt nhìn ưu nhã Mỹ lệ cô gái cầm quần áo từng kiện lấy ra, áo khoác, quần dài, đủ loại kiểu dáng xinh đẹp quần, nhất thời bày đầy nghiêm chỉnh cái giường lớn, sau đó nàng lui qua một bên, hai tay thùy ở trước ngực, khuôn mặt cũng là hỏi thăm nụ cười.

Nghe nàng mở miệng một tiếng "Ngài", Kỷ Ngữ Đồng đặc biệt ý không tốt, nàng cuống quít lắc đầu nói: "Ta rất thích, cám ơn ngươi."

"Kỷ tiểu thư khách khí, tổng tài gọi ta việc làm, cũng coi như là công việc phân bên trong chuyện tình." Nàng kia trên mặt vẫn duy trì ngọt mỉm cười, khẽ đánh giá một chút Kỷ Ngữ Đồng, trong bụng không khỏi thầm khen.

Thân là tổng tài bí thư, cũng là Giang thị lão công nhân, đối với Giang gia cùng Chu Văn Hàn một ít chuyện, nàng tự nhiên tương đối rõ ràng. Nàng biết Chu Văn Hàn thân sinh nữ nhi gọi Giang Hạ, hơn nữa, Giang Hạ đã từng đi qua công ty mấy lần, cho nên hắn cũng biết. Mà trước mắt vị này gương mặt tinh sảo, vóc người yểu điệu tiểu mỹ nhân, nàng nhưng là lần đầu tiên cách nhìn, công ty tin đồn nói là Chu Văn Hàn thu dưỡng liễu một cô bé, cũng có suy đoán là tư sinh nữ, nghe tới vô cùng thần bí, cho nên, nàng đã sớm hết sức tò mò.

Thấy Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt từ trên y phục dời đi, nhìn về đầu giường kia hai màu xanh đậm nhung tơ phương hộp, Lý bí thư ngay cả bước lên phía trước mở ra, chỉ thấy một trong đó chứa một cái lòe lòe sáng lên bạch kim hột xoàn dây chuyền, một trong đó nằm một cái tinh mỹ màu hồng bảo thạch dây chuyền.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn Kỷ Ngữ Đồng trợn mắt hốc mồm bộ dạng, Lý bí thư vội vàng nói: "Đây là chu vốn mấy ngày hôm trước tựu lấy lòng liễu, để cho ta đều cho ngài đưa tới đây."

"Ta không nên những thứ này." Kỷ Ngữ Đồng khẽ chau nổi lên lông mày. Cô bé trời sanh thích đẹp, nàng cũng không ngoại lệ, nhưng nàng cũng cái loại nầy ái mộ hư vinh nữ sinh, cũng không thích huyền diệu Trương Dương. Ở còn ung, phần lớn thời gian dặm , nàng cùng Dương Noãn Tô cũng là quy củ mặc đồng phục học sinh.

Xinh đẹp y phục, danh quý đồ trang sức đeo tay, đối với nàng mà nói, bây giờ còn không có bao nhiêu lực hấp dẫn. Nàng cũng không thích Chu Văn Hàn đối với nàng khác mắt đối đãi, nàng không muốn Giang Hạ càng thêm chán nàng. Quan trọng lànhất, nàng cảm thấy nàng bây giờ là cuộc sống ở trong nhà người khác, tự ái của nàng tâm làm cho nàng không cách nào yên tam thoải mái tiếp nhận những thứ này, nàng chỉ hi vọng, bây giờ có thể hảo hảo đi học, sớm một chút hồi báo Chu Văn Hàn dưỡng dục nàng lớn lên ân tình.

"Như vậy sao được? Đây cũng là chu vốn tự mình mua cho ngươi, ta cảm thấy rất thích hợp ngươi, ngươi đeo lên nhất định rất tốt nhìn." Lý bí thư cười híp mắt nói.

Kỷ Ngữ Đồng nhướng mày, chỉ lắc đầu nói: "Ta không muốn mang."

Lý bí thư đã hoàn thành liễu nhiệm vụ, lúc này thấy nàng không thích cái này liên, sợ nàng muốn mình đem những này nữa mang cho Chu Văn Hàn, vội vàng tìm lấy cớ, cáo từ đi.

Kỷ Ngữ Đồng đứng ở bên giường ngây người một hồi lâu, cầm quần áo từng kiện thu hồi, đeo đến trong tủ treo quần áo, sau đó lấy ra một cái màu lam nhạt quần jean, một màu trắng áo ngoài, thay sau, hướng về phía gương

chiếu chiếu, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Sân vận động bên trong phòng trên trận bóng rổ, bốn người chia làm hai bên, đang đánh Lam Cầu, trống trải trong không gian, thỉnh thoảng truyền đến "Lạch cạch lạch cạch" Lam Cầu rơi xuống đất thanh âm.

Kia hai người nam sinh, một người là Chu Tinh Hán, người nam sinh gọi Lâm Nhất Phong, hắn vóc dáng so sánh với Chu Tinh Hán hơi chút thấp chút, lớn lên tương đối anh tuấn đẹp trai, không giống với Chu Tinh Hán hơi màu đồng cổ da, thoạt nhìn trắng tinh. Bất quá người không thể xem bề ngoài, hắn cùng Chu Tinh Hán giống nhau, cũng vô cùng đam mê vận động, là sân thể dục thượng kiện tướng, chẳng qua là da nhưng luôn là phơi không đen, nhắm trúng không ít nữ sinh không ngừng hâm mộ.

Trên trận trừ Giang Hạ, còn có một xuyên : thấu màu xanh nhạt T-shirt nữ sinh, nàng tên là Khang Trữ, cha của nàng Khang Nam Thiên lai lịch : địa vị rất lớn, lúc tuổi còn trẻ hỗn (giang hồ) hắc đạo xuất thân, lúc trước vẫn kinh doanh chấm hạ ngân hàng tư nhân cùng sòng bạc, mấy năm này dần dần rửa trắng, biến hóa nhanh chóng trở thành Thúy Thành ăn uống tiêu khiển nghiệp trùm, nhưng vẫn là theo trước kia hắc đạo bang hội có thiên ti vạn lũ quan hệ.

Kỷ Ngữ Đồng trong miệng "Tà ác tổ ba người" thành viên bất tri bất giác đã vừa tăng thêm hai, biến thành "Tà ác năm người tổ" .

Đánh tốt một chút, Khang Trữ cúi người xuống, thở gấp Khí Đạo: "Không được, hạ, chúng ta đi ngồi bên kia nghỉ ngơi hạ sao, miệng tốt khát."

Giang Hạ gật đầu, đem banh trong tay đánh tới hướng Lâm Nhất Phong, Lâm Nhất Phong dễ dàng nhận lấy, hướng Chu Tinh Hán kêu lên: "Mãnh Nam, còn dư lại chúng ta một chọi một liễu nga!"

"Phóng ngựa tới đây!" Chu Tinh Hán tàn bạo nói.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ cùng Khang Trữ cùng nhau trở lại bên cạnh chỗ ngồi ngồi xuống, cầm lấy khăn lông lau mồ hôi, riêng của mình mở ra một lọ nước khoáng đại rót vài hớp, sau đó nhìn trong sân hình dáng như hổ điên hai người nam sinh, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Hai người các nàng, ở tiến vào còn ung không bao lâu, từng có quá một cuộc xung đột, coi như là không đánh nhau thì không quen biết, ở phía sau tới trong cuộc sống, dần dần biết được đối phương cũng thích nữ sinh, cho nên hơn thành là tri kỷ.

Khang Trữ vóc người cao gầy, ngày thường một tờ cũng nam cũng nữ tuấn mỹ khuôn mặt, cười lên Điềm Điềm, nhưng vừa mang theo vài phần tà khí. Nàng cùng Lâm Nhất Phong có vài điểm chung nơi, nói thí dụ như, nói chuyện luôn là một bộ không đứng đắn bộ dạng, có thể đem người tức chết, hơn nữa, cũng là trời sanh tính phong lưu người.

Lâm Nhất Phong bạn gái có nhiều dùng đánh tới tính toán, nàng chỉ so với Lâm Nhất Phong tốn liễu nửa phần, hai người bọn họ thường xuyên giắt khóe miệng câu nói đầu tiên dạ, luôn là coi chừng dùm một người, không thiếu vị sao?

Cho nên luôn là coi chừng dùm Dương Noãn Tô Chu Tinh Hán, ngay tại lúc này, tổng yếu nhảy ra đối với bọn họ trả lời lại một cách mỉa mai, nói bọn họ đem lạm tình làm tình yêu.

Nhưng những thứ này, không thể ảnh hưởng bọn họ ngày càng tăng sâu tình nghĩa.

Khang Trữ nhìn hồi lâu cầu, bỗng nhiên nghiêng đầu cười hỏi: "Gần đây cho nhà tiểu mỹ nữ như thế nào?"

"Không thật là tốt." Vừa nghe cái này, Giang Hạ tựu khẽ chau nổi lên lông

mày.

"Làm sao đây?"

"Nàng luôn là oán trách ta cho thời gian của nàng quá ít, gần đoạn thời gian lão giận dỗi, nhưng ta bình thời không thể mỗi đêm không trở về nhà a, cuối tuần chạy tới chạy lui, cũng chỉ có loại mệt mỏi cảm giác." Giang Hạ phiền não gãi gãi đầu phát.

"Ừ, thánh huy cùng hai người chúng ta ngược, xa là xa chút, ta đề nghị ngươi mua chiếc xe."

"Cái gì?" Giang Hạ kinh ngạc nhìn nàng.

"Trong nhà của ngươi cũng không phải là không có tiền." Khang Trữ trừng mắt nhìn: "Mình mua chiếc xe đi xem nàng, như vậy tựu dễ dàng nhiều."

Giang Hạ không nói, cái này nàng cũng không phải là không có nghĩ tới, Khang Trữ hiện tại cũng có hai chiếc xe, một chiếc màu ngân hôi mở oành xe thể thao, một chiếc màu đen việt dã, mỗi ngày mình mở xe đi lên học, nhắm trúng nàng không ngừng hâm mộ, nhưng là nàng hiện tại cùng Chu Văn Hàn quan hệ cơ hồ muốn tới băng điểm, nàng cũng không phải là rất nguyện ý đi nói.

"Hắn chưa chắc sẽ đồng ý, mỗi Thiên Đô quan lại máy xe đón xe đưa." Một lúc lâu, Giang Hạ thán Khí Đạo.

"Kia muốn xem ngươi bổn sự, Giang thị cũng là ông ngoại ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn một chiếc xe, hắn cũng thật hẹp hòi không để cho?" Đối với sông gia sự, Khang Trữ hoặc nhiều hoặc ít hiểu rõ một chút, vì vậy tiếp tục thay nàng nghĩ kế.

http://tieulun.hopto.org

"Được rồi, cái này trận ta liền thu liễm chút, không già ra bên ngoài chạy." Giang Hạ tựa hồ đã quyết định liễu chú ý.

"Hắc!" Khang Trữ bỗng nhiên nhích tới gần nàng.

"Tại sao?"

"Ta nghĩ đuổi theo ở nhà ngươi cái kia Kỷ Ngữ Đồng, ngươi cảm thấy như thế nào?" Khang Trữ trong mắt quang chợt lóe chợt lóe.

Giang Hạ kinh ngạc, sau đó chỉ chỉ đang trên cầu trường quái khiếu Lâm Nhất Phong: "Ngày hôm qua, kẻ điên cũng theo nói qua lời giống vậy."

"Ghê tởm!" Khang Trữ oán hận trợn mắt nhìn Lâm Nhất Phong một cái, Lâm Nhất Phong tựa hồ cảm giác được mắt của nàng đao từ phía sau lưng đâm tới, thế nhưng quay đầu nhìn các nàng, một không đề phòng, trong tay cầu bị Chu Tinh Hán cướp đi, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, ngay cả bước lên phía trước đi cản.

"Vậy ngươi cảm thấy chúng ta người nào có cơ hội?" Khang Trữ chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Ta cảm thấy được Hàn kéo dài thanh tương đối có cơ hội." Giang Hạ ngửa đầu vừa uống một hớp nước, nhàn nhạt nói.

17, thứ 17 chương

17, thứ 17 chương . . .

Kể từ khi trước cuối tuần ở Tưởng Tiểu Manh ở trong điện thoại cùng Giang Hạ náo loạn không được tự nhiên sau, hai người mấy ngày không có liên lạc. Hôm nay, nàng ngay cả cơm tối cũng không còn ăn, một người ngồi ở trong túc xá sinh hờn dỗi.

Nàng thỉnh thoảng xem một chút điện thoại di động, ngón tay ở điện thoại trong sổ đảo lộn một cái, tựa hồ muốn đánh thông điện thoại của ai, vừa chần chờ để xuống, hai tay ôm đầu gối ngẩn người, bỗng nhiên, phía ngoài truyền đến một trận "Thùng thùng" hiểu rõ tiếng gõ cửa.

Nào có ăn cơm ăn nhanh như vậy ? Tưởng Tiểu Manh không khỏi có chút nghi ngờ, xuống giường đi tới mở cửa, còn chưa kịp xem cho rõ ràng, một người tựu thuận thế chen chúc liễu đi vào, đi theo cửa bị Cerrada, một cái thanh âm quen thuộc ở vang lên bên tai "Surprise!"

Tưởng Tiểu Manh nhìn trước mắt mỉm cười Giang Hạ, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, chợt quát to một tiếng, nhào tới ôm chặc lấy nàng: "Hạ, sao ngươi lại tới đây?"

"Ngươi túc xá không có có người khác ở?" Giang Hạ nhìn sang bốn phía, ở nàng bên tai thấp giọng xác nhận.

"Không có, cũng đi ăn cơm liễu, chỉ có một mình ta ở." Tưởng Tiểu Manh ủy khuất nói.

Giang Hạ buông nàng ra, ánh mắt kinh ngạc: "Ngươi còn chưa ăn cơm? Tại sao không ăn?"

"Bị ngươi giận đến." Tưởng Tiểu Manh vừa nói, vành mắt mà đều đỏ.

Giang Hạ hai tay nhốt lại nàng eo, cúi đầu tinh tế đánh giá một chút nàng, sau đó cái trán chống đỡ cái trán của nàng, cười nói: "Tốt, cũng là ta không tốt, đem ta quản gia Manh Manh cũng khí gầy, giận đến không đẹp."

"Ngươi còn nói!" Tưởng Tiểu Manh giận đến chủy vai của nàng.

"Đi, ta dẫn ngươi đi ăn được cật."

"Ta không đi, để cho lại muốn thượng muộn tự học liễu, ta nghĩ nhiều cho ngốc một lát." Tưởng Tiểu Manh ôm lấy nàng, không để cho nàng động.

Giang Hạ trong lòng Noãn Noãn, bỗng nhiên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nàng mềm mại cánh môi, cười nhẹ nói: "Vậy trong này có đói bụng không?" Tưởng Tiểu Manh không đáp, khẽ ngẩng đầu lên, hai người đôi môi liền một cách tự nhiên dính lại với nhau.

Giang Hạ vừa hôn nàng, vừa mang theo nàng hướng giường của nàng vừa đi, sau đó hai người nặng nề té ở kia nho nhỏ trên giường, hôn đến khó phân thắng bại, này trận tới nay, đầy ngập chồng chất tương tư chiếm được một lần nhẹ nhàng vui vẻ phát tiết.

Một lúc lâu, Giang Hạ thở hào hển, đem nàng buông ra, sau đó đem hai người giày cởi xuống, song song trắc nằm ở trên giường. Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn một chút này đang lúc coi như rộng rãi bốn người túc xá, hơi thở không yên nói: "Ngươi đồng học để cho có trở lại sao?"

"Không biết, các nàng có đôi khi có trở lại, có đôi khi tựu trực tiếp đi phòng học."

"Ừ." Giang Hạ một tay chống đở đầu, một tay nắm cả nàng mãnh khảnh eo, nhẹ giọng nói: "Manh Manh, ta rất nhớ ngươi."

"Ngươi nhiều ngày như vậy không đến nhìn, cũng không liên lạc ta, còn nói nghĩ tới ta." Một nói đến đây , Tưởng Tiểu Manh trong lòng liền tức giận, xoay người sang chỗ khác, không hề nữa để ý Giang Hạ.

"là ai trước tiên là nói về không để ý tới của ta? Người nào trước tiên đem điện thoại treo, nói vĩnh viễn không nên đón ta điện thoại." Giang Hạ không khỏi cười khổ.

Tưởng Tiểu Manh không nói lời nào, bả vai nhưng rất nhỏ lay động,

Giang Hạ biết không hay, vội vàng dùng sức ban quá thân thể của nàng, quả nhiên thấy nàng đã rơi lệ đầy mặt, Giang Hạ xuống giường, xé ra một chồng giấy, vừa thay nàng lau nước mắt, vừa ôn nhu khuyên nhủ: "Nhìn ngươi, ta không phải là tới ngươi trường học ư, tại sao lại khóc."

"Người ta nói nói nhảm, ngươi cũng thật không." Tưởng Tiểu Manh dần dần dừng lại nước mắt.

"Tốt, là ta sai, ta nói xin lỗi." Giang Hạ mình cũng cảm thấy kỳ quái, thật giống như ở Tưởng Tiểu Manh trước mặt, mình tính tình trở nên xuất kỳ thật là tốt. Nàng nhìn Tưởng Tiểu Manh nước mắt Doanh Doanh (nhẹ nhàng) ánh mắt, bởi vì kích động mà gương mặt đỏ bừng, cánh cảm giác có khác một phen quyến rũ, đang muốn lần nữa đích thân lên đi, một trận chuông điện thoại di động nhưng dồn dập vang lên.

Giang Hạ cùng Tưởng Tiểu Manh cũng là ngẩn ra, sau đó cơ hồ là đồng thời hướng gối bên cạnh bắt tới. Giang Hạ nhanh tay, dẫn đầu đem Tưởng Tiểu Manh đích tay cơ cầm ở trong tay, nàng nét mặt biểu lộ một tia đắc ý cười, sau đó nhìn một chút trên màn ảnh nội dung, trong miệng đã nói ra: "Đỗ lấy Khang, là một nam sinh a. Ha ha, danh tự này thật kỳ quái, hắn rất biết uống rượu không?"

Tưởng Tiểu Manh đã sớm tung mình ngồi dậy, một đôi uân hơi nước mắt to, khẩn trương địa nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ, sắc mặt đã là có chút trắng bệch, miệng rất nhỏ run run, không biết nói cái gì cho phải.

"Muốn đón sao?" Giang Hạ cũng không có chú ý nét mặt của nàng, ánh mắt thu hồi lại, đưa điện thoại di động đưa cho Tưởng Tiểu Manh, Tưởng Tiểu Manh vội vàng treo, cố gắng trấn định nói: "Không tiếp, ta không hi vọng người khác quấy rầy chúng ta." Suy nghĩ một chút, vừa đưa di động thiết vì không tiếng động bỏ qua một bên.

"Này bình Đỗ Khang rượu, hắn có đuổi theo ngươi sao?" Giang Hạ ngồi dậy, ôm hông của nàng, đôi môi ở nàng bên tai nhẹ nhàng ma sát , Tưởng Tiểu Manh thân thể không khỏi chấn động, Giang Hạ cho là hôn khiến cho phản ứng dây chuyền, càng thêm tứ không kiêng sợ.

"Ngươi không nên ở hai người chúng ta chung đụng thời điểm nói người khác có được hay không." Tưởng Tiểu Manh thanh âm có chút suy yếu, sau đó chủ động hôn Giang Hạ thần.

Quanh mình không khí tựa hồ cũng trở nên nóng lên, Giang Hạ thuận thế đem nàng áp ở trên giường, Tưởng Tiểu Manh ôm lấy cổ của nàng, gần như nhiệt liệt hôn hít lấy nàng, Giang Hạ gương mặt nhanh chóng ấm lên, tay cũng nhân cơ hội thăm dò vào trong quần áo của nàng, bắt đầu trên dưới khinh bạc.

Hai người ôn tồn liễu một lúc lâu, sợ trong túc xá người trở lại, cho nên Giang Hạ ngồi dậy, nửa dựa vào ở trên giường, nhìn một chút bề ngoài: "Các ngươi sắp thượng muộn tự học liễu."

Tưởng Tiểu Manh theo nàng ngồi dậy, lẳng lặng tựa sát nàng, trong thanh âm đầy vẻ không muốn: "Hạ, đều tại ta khi đó không cần công, không có thi đậu còn ung, muốn là chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ là tốt."

"Chớ nói, cũng là ta hại ngươi." Giang Hạ ôm nàng đầu vai, nhẹ nhàng an ủi, trong lòng cũng đang than thở. Nàng làm sao không muốn ngày ngày cùng Tưởng Tiểu Manh ở chung một chỗ, nàng khi đó thậm chí nghĩ tới tìm Chu Văn Hàn hoặc là Hoàng Thanh Hòa, trợ giúp Tưởng Tiểu Manh vào còn ung, nhưng là cuối cùng trong lòng vẫn là không muốn vì chuyện này đi cầu Chu Văn Hàn, cũng không có lo lắng đi tìm Hoàng Thanh Hòa.

"Hạ, sau này ngươi thường xuyên đến xem ta có được hay không, như vậy, ta cũng sẽ không suy nghĩ lung tung." Tưởng Tiểu Manh cầm lấy Giang

Hạ đích tay, nhẹ nhàng tại chính mình trên mặt vuốt ve, nhỏ giọng khẩn cầu .

"Trong khoảng thời gian này không được." Giang Hạ cau mày suy nghĩ một chút, trên mặt vừa chuyển làm nụ cười: "Bất quá a, sau này ta sẽ nghĩ biện pháp." Nàng suy nghĩ một chút, ở còn không có đem xe mua được lúc, hay là không cần nói cho Tưởng Tiểu Manh, sau này cho nàng vui mừng.

Tưởng Tiểu Manh trầm mặc không nói, Giang Hạ giơ lên người của nàng, nhận chân nói: "Manh Manh, ta với ngươi nói qua tốt nhiều lần, ta rất yêu ngươi, trong lòng luôn là nhớ thương ngươi. Chúng ta không cần phải gấp gáp cho sớm chiều chung đụng, hiện tại không lịch sự thường gặp mặt, là vì sau này có thể ngày ngày gặp mặt a. Qua mấy năm, chúng ta có thể thượng cùng một cái đại học, khỏe? Hơn nữa, nghỉ đông, chúng ta không phải là thường xuyên ở một chỗ sao, hiện tại cách nghỉ hè vừa không xa."

"Ừ." Tưởng Tiểu Manh rốt cục gật đầu.

"Tốt lắm, thời gian nhanh đến liễu, chúng ta đi ra ngoài đi, ngươi xuống tự học, nhớ được mua vài thứ ăn."

"Không nên."

"Manh Manh, ngươi sắp thượng tự học liễu. Ai! Trường học các ngươi quản được quá nghiêm liễu, không thể ra hiệu, không thể ngủ lại, mới vừa ta đi vào, đại mụ kia vừa đề ra nghi vấn ta một lúc lâu." Giang Hạ vừa than thở, vừa xuống giường mang giày.

Tưởng Tiểu Manh đưa tay kéo tay nàng, một đôi nước Uông Uông ánh mắt, lưu luyến ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng, sau đó nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Hạ, ngươi hôn lại hôn ta có được hay không?"

Giang Hạ cả người sửng sốt, một loại thương tiếc lòng chua xót cảm giác từ đáy lòng nảy lên, ở nàng giữa cổ họng ngưng kết thành một cứng rắn đồng,

nàng nhẹ nhàng kéo qua Tưởng Tiểu Manh, nhắm mắt lại, cũng nữa nói không ra lời một câu nói.

Ra khỏi thánh huy đại môn, Giang Hạ đi tới ven đường ngừng một chiếc màu ngân hôi xe thể thao bên cạnh, kéo mở cửa xe, thẳng ngồi dậy đi vào.

"Đa tạ ngươi hôm nay đưa ta tới đây." Nàng hướng chỗ ngồi dựa vào một chút.

Khang Trữ để xuống tạp chí trong tay, sau đó vừa phát động xe, vừa nghiêng đầu nói: "Nỗi khổ tương tư tố xong?" Giang Hạ vẫn chưa trả lời, xe thể thao đã tiến một loại bay đi ra ngoài.

Giang Hạ nặng nề thở dài, không nói lời nào.

"Có hay không làm chuyện xấu a?" Khang Trữ tiếp tục cười mờ ám.

"Bệnh thần kinh, không có thời gian!" Giang Hạ tức giận nói.

"Cần gì đem mình khiến cho khổ cực như vậy, còn ung bên kia nữa tìm một người là được." Khang Trữ nói còn chưa dứt lời, đã gặp tới một cái xem thường: "Thiếu gia kéo ta thông đồng làm bậy."

Khang Trữ há to mồm: "Oan uổng nha, ta cũng là vì ngươi suy nghĩ, sợ ngươi người yêu không ở bên người, cô độc tịch mịch buồn bực sao."

Giang Hạ mặc kệ nàng, qua một lúc lâu, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, nghiêng đầu nói: "A Trữ, ngươi có thể hay không hỗ trợ để cho Manh Manh đến còn ung tới đi học?"

"Cái này a? Hắn là không có vấn đề gì sao." Khang Trữ suy nghĩ một chút, khẳng định nói.

"Có thật không? ! Ngươi tìm người giúp ta cái này bận rộn, có được hay

không?" Giang Hạ lập tức kích động lên.

Khang Ninh Kỳ trách nhìn một chút nàng: "Ngươi trước kia tại sao không giúp nàng vào a, ngươi giúp nàng hắn là cũng rất dễ dàng a."

"Ta không muốn tìm ba ba ta." Giang Hạ nhíu đôi chân mày, vô cùng không tình nguyện phun ra "Ba ba" hai chữ.

"Kia Chu Tinh Hán cũng có thể giúp được với bận rộn a."

"Đừng nói nữa, Chu Tinh Hán hận chết cha của hắn liễu, hắn quả thực hận không được mình không có cha, ta sao có thể tìm hắn giúp cái này bận rộn." Giang Hạ nói xong những thứ này, không nhịn được: "Ngươi rốt cuộc giúp phải không giúp?"

"Ngươi thật quyết định sao?"

"Cái gì?"

"Ai! Nhiều chính quy bạn gái ở bên người, sẽ tự do, ngươi sau này cũng đừng nói ta hại ngươi." Khang Trữ ai thán nói.

"Bệnh thần kinh!"

Khang Trữ cười cười: "Nếu không như vậy đi, ngươi giúp ta đuổi theo Kỷ Ngữ Đồng, ta chịu trách nhiệm để cho Tưởng Tiểu Manh vào còn ung, như thế nào?"

"Dương Noãn Tô nói tất cả, Hàn kéo dài thanh ở đuổi theo nàng, hơn nữa nàng đối với Hàn kéo dài thanh cảm giác không tệ."

Khang Trữ trừng mắt: "Kia thì thế nào? ! Hàn kéo dài thanh toán kia rễ hành! Ta xem hắn tựa như cao phân trẻ đần độn!"

"Ngươi tựu mở mắt nói lời bịa đặt sao, Hàn kéo dài thanh vô luận ngoại hình còn thông minh, ở trong trường học coi như là tiêm mà liễu." Giang Hạ đối với nàng rất là im lặng, lại nói: "Ngươi cứ như vậy thích Kỷ Ngữ Đồng? Thích nàng kia chút?"

"Ta thích nàng rất xinh đẹp, nàng là cả còn ung đẹp nhất nữ sinh, coi như là mặc đồng phục học sinh, cũng che dấu không được nàng chói mắt quang mang." Khang Trữ mở trừng hai mắt, vô cùng buồn nôn nói.

Giang Hạ khinh thường từ trong miệng phun ra hai chữ: "Nông cạn!"

"Được được, tựu ngươi thâm ảo, ngươi so sánh với Kinh Dịch còn thâm ảo!" Khang Trữ cãi lại nói: "Ngươi rốt cuộc giúp không giúp sao?"

"Ta giúp ngươi? Ngươi muốn trông cậy vào ta giúp, ngươi cả đời cũng đuổi không kịp nàng! Ta không giúp là giúp, giúp phải không giúp."

Khang Trữ không để ý tới nàng nhiễu khẩu lệnh, vội vàng nói: "Tại sao? Nàng không phải là cũng ở tại trong nhà của ngươi sao?"

"Này cùng trụ hay không trụ nhà ta không có quan hệ gì, ta đề nghị ngươi hướng Chu Tinh Hán hoặc Cam Minh Châu nhiều mổ một chút chúng ta trải qua , ngươi cũng biết nàng có nhiều chán ta." Giang Hạ điều chỉnh tư thế ngồi, liếc mắt nói.

Buổi sáng ở võ quán thượng xong khóa, Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán ở phòng luyện công dặm rồi hướng đánh một trận, lúc này mới riêng của mình đi tắm dội thay quần áo, sau đó hai người ba lô đi ra ngoài, chuẩn bị cùng đi ăn bữa trưa.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ tới nơi này đi học, Cam Minh Châu chỉ học được mấy chiêu cô gái phòng thân thuật, sau lại ngại khổ ngại luy, sớm liền buông tha liễu.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ chỉ cảm thấy cả người thư sướng, vừa đi, vừa nhẹ nhàng huy động cánh tay, cười nói: "Minh châu không muốn tới đi học, kẻ điên cùng A Trữ kia hai thần kinh lại muốn chạy tới đây cho cùng tiến lên khóa."

"Bọn họ không phải là ở khác địa phương : chỗ học Taekwondo sao?" Chu Tinh Hán hôm nay ngơ ngác, thoạt nhìn tựa hồ có tâm sự.

"Đúng vậy, bất quá bọn hắn nghĩ tới nơi này tiếp tục học, hơn nữa có thể cho cùng tiến lên tán đả chương trình học a."

"Nga, tốt lắm a."

"Chu (tuần) đại , ngươi gần đây cùng Dương tiểu muội như thế nào?" Giang Hạ đột nhiên hỏi hắn.

"A? Rất tốt a." Chu Tinh Hán ngẩn ra, dừng bước: "Tại sao?"

"Không có gì, nhìn ngươi nay ngày tâm tình không tốt bộ dạng, không có chuyện gì là tốt rồi." Giang Hạ hướng hắn cười một tiếng.

Chu Tinh Hán trầm mặc hồi lâu, thần sắc trên mặt bỗng nhiên trở nên có chút nghiêm túc lên: "Tiểu Hạ, có chuyện, ta nín một ngày một đêm, không biết có muốn hay không nói cho ngươi biết."

"Tại sao?" Giang Hạ biết hắn bất đồng Vu Lâm Nhất Phong tính cách, bất thiện cho nói giỡn, lúc này gặp nói xong thật tình, thần sắc cũng ngưng trọng.

"Ngươi cùng cái kia Tưởng Tiểu Manh hiện tại hoàn hảo sao?"

"Hoàn hảo a, tại sao?" Giang Hạ híp nửa mắt, trong bụng lại càng nghi ngờ.

"Cũng không nhiều lắm chuyện, chính là. . ." Chu Tinh Hán thần sắc chần chờ, ngập ngừng nói: "Chính là tối ngày hôm qua, ta cùng Noãn Noãn đi xem

phim, ở nơi đâu gặp phải nàng cùng một nam sinh, bọn họ an vị ở chúng ta phía trước mấy đứng hàng..."

Giang Hạ ngẩn ra, nụ cười dần dần từ khóe miệng biến mất.

18, thứ 18 chương

18, thứ 18 chương . . .

Chu Tinh Hán nhìn một chút sắc mặt của nàng, do dự một chút, lai tiếp tục nói: "Bọn họ thoạt nhìn rất thân mật bộ dạng, vừa nói vừa cười, nam sinh kia vẫn cho nàng lần lượt bỏng, lần lượt khăn giấy, tóm lại rất thể thiếp, Noãn Noãn cũng nhìn thấy, nhưng là, bọn họ không nhìn thấy chúng ta."

"Đẹp trai không?"

"A?"

Giang Hạ khóe miệng vừa vung lên vẻ tươi cười: "Ta hỏi ngươi tên kia đẹp trai không?"

Chu Tinh Hán lắc đầu, đàng hoàng nói: "Trong rạp chiếu bóng ánh sáng thầm, thấy không rõ, hơn nữa hắn là đưa lưng về phía chúng ta."

"Không có chuyện gì, cùng nam sinh xem chiếu bóng mà thôi, lần lượt bỏng và vân vân a, vốn chính là nam sinh nên làm." Giang Hạ tận lực quên trong lòng mình cái kia ti không nhanh, vỗ vỗ vai hắn, rộng rãi nói: "Hơn nữa còn là cuối tuần, nói không chừng là biểu đệ a biểu ca và vân vân, coi như là cùng người khác, cũng rất bình thường, ta cùng kẻ điên còn đi xem quá mấy trận chiếu bóng đây, hai ta cũng thích tai nạn tấm, cũng không thấy ta cửa có cái gì, đúng không?"

"Ừ, cũng là, bất quá ngươi có thể gọi điện thoại hỏi một chút nàng." Chu

Tinh Hán khẽ khóa chân mày.

Giang Hạ lắc đầu, giống như là đối với Chu Tinh Hán, vừa giống như đối với mình nói: "Không cần, ta không muốn tra hỏi nàng, hơn nữa ta hiện đang làm cái gì vậy chuyện, cũng không có nhất nhất nói cho nàng biết. Tóm lại, ta tin tưởng Manh Manh, nàng như vậy yêu ta, nếu vì một chút chuyện nhỏ ta liền hoài nghi nàng, như vậy ta còn có thể tin tưởng ai đó?"

Chu Tinh Hán gật đầu, thoải mái nói: "Có lẽ là ta đa tâm sao."

"Đi thôi, ăn cơm đi, ta đói bụng rồi." Giang Hạ đại thanh ồn ào , Chu Tinh Hán nhếch miệng cười một tiếng, hai người tăng nhanh cước bộ, bước nhanh xuống thềm đá.

Giang Hạ trong xương là kiêu ngạo và tự tin, về sự kiện kia, nàng không có đi hướng Tưởng Tiểu Manh hỏi, nàng không muốn quá mức không phóng khoáng, hơn nữa, nàng đúng là hoàn toàn tín nhiệm Tưởng Tiểu Manh.

Vì sau này gặp mặt dễ dàng chút, nàng bắt đầu hướng Chu Văn Hàn nói lên mua xe yêu cầu, làm cho nàng cao hứng chính là, Chu Văn Hàn lần này cũng là rất sảng khoái, không có phí cái gì miệng lưỡi nên đáp ứng cho nàng mua.

Cũng không lâu lắm, Giang Hạ tựu có một chiếc hỏa hồng sắc xinh đẹp xe thể thao, lần đầu tiên mở lên đường, nàng hưng phấn được cơ hồ quên hết tất cả. Bởi vì, nàng đối với Chu Văn Hàn hận ý cũng giảm bớt không ít.

Từ đó, nàng không cần ngày ngày cùng Kỷ Ngữ Đồng ngồi chung một chiếc xe đi trường học, lúc nào muốn gặp Tưởng Tiểu Manh, trực tiếp lái xe đi chính là.

Giang Hạ tay nắm lấy tay lái, tâm tình từ sở không có sướng khoái. Khang Trữ nói với nàng, hiện tại cũng nhanh muốn được nghỉ hè, chờ thêm liễu mùa

hè này, nàng chịu trách nhiệm để cho Tưởng Tiểu Manh chuyển vào còn ung.

Nàng quyết định, thứ sáu lái xe đi thánh huy đón Tưởng Tiểu Manh về nhà, cho nàng một kinh hỉ, sau đó lại đem cái này tin vui nói cho nàng biết.

Manh Manh nghe đến mấy cái này, có cao hứng thành cái dạng gì đây? Có cao hứng được khóc lên sao.

Giang Hạ tưởng tượng thấy một màn kia màn tình cảnh, nụ cười trên mặt dũ phát sáng rỡ liễu.

Trong phòng học chỉ còn lại có le que mấy người, Kỷ Ngữ Đồng thu thập một chút bàn đọc sách, cùng Dương Noãn Tô cùng đi ra liễu phòng học.

Đi một đoạn ngắn đường, Dương Noãn Tô lại bắt đầu hướng dẫn từng bước: "Đồng Đồng, ngươi mỗi cái cuối tuần cũng thủ ở nhà, như vậy rất buồn bực đây, ngươi hẳn là nhiều nộp chút ít bằng hữu, nhiều tham gia chút ít hoạt động, để cho cuộc sống của mình trở nên hơn nhiều màu nhiều sắc mới đúng."

"Trong trường học hoạt động ta đều có tham gia a, thi biện luận a, văn nghệ tiệc tối a, đại hội thể dục thể thao a. . . Bất quá không có gì bằng hữu, ta cũng vậy không có biện pháp."

Kỷ Ngữ Đồng ở trường học quả thật không có gì bằng hữu, nam sinh trên căn bản cũng muốn đến gần nàng, nàng phải kính nhi viễn chi, mà phần lớn nữ sinh, tất cả cũng đối với nàng kính nhi viễn chi, cho nên từ loại nào góc độ đi lên nói, một người nữ sinh lớn lên thật đẹp, quá mức chói mắt, cũng không phải là cái gì chuyện tốt.

"Ai nha! Ta không phải nói trong trường học hoạt động nữa! Tối nay đi ra ngoài cho chơi như thế nào?"

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Chu bá bá không thích ta đi ra ngoài chơi, hắn hiện tại mỗi tuần mạt trên căn bản cũng ở lại nhà."

"Ngươi thật là quai đứa trẻ, bị quản đến sít sao !"

Kỷ Ngữ Đồng khẽ nhăn đầu lông mày, nhẹ giọng nói: "Noãn Noãn, trong lòng ta có chút bất an?"

"Tại sao?"

"Có đôi khi cảm thấy Chu bá bá đối với ta thật tốt quá."

Kỷ Ngữ Đồng cẩn thận hồi tưởng đến trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra, Chu Văn Hàn mang nàng đi ra ngoài ăn mấy lần cơm, mỗi lần cũng là xuất nhập cái loại nầy cao cấp nơi, lúc ăn cơm, hắn sẽ đích thân cho nàng thịnh súp, thậm chí sẽ thay nàng đem bò bới ra cắt tốt, hơn nữa, mỗi lần hắn cũng là ăn một chút xíu sẽ không ăn liễu, ngồi ở chỗ đó nhìn nàng ăn, làm cho nàng thực không biết vị, cái loại cảm giác này, thật sự là rất hỏng bét...

Dương Noãn Tô cảm thấy rất kỳ quái: "Đối với ngươi tốt, đây không phải là rất tốt sao?"

"Hắn đối với ta so với sông ác ma tỉ mỉ quan tâm, hơn nữa, thân thiết hơn gần, ai, ta không nói ra là cái gì cảm giác."

"Này, ngươi không phải nói Giang Hạ cũng không thích nàng cha ư, ngươi biết điều như vậy nghe lời, hắn dĩ nhiên thích hơn ngươi."

"Nhưng là. . ."

"Ai nha, khác nhưng là, ngươi tối nay rốt cuộc ra không ra?" Dương Noãn Tô nóng nảy: "Tối nay Khang Trữ xin mọi người chúng ta đi ăn bữa tiệc lớn

đây, nàng biết ngươi là ta bằng hữu tốt nhất, để cho ta mang theo ngươi."

Khang Trữ? Kỷ Ngữ Đồng ngây ngốc, cái kia cười lên mang theo vài phần tà khí cô bé, nàng lắc đầu: "Ta không đi."

Ai, nếu là ba ba mụ mụ còn đang thật tốt, nếu như muốn đi đâu chơi, cho dù bọn họ không chịu, tát làm nũng là tốt, Kỷ Ngữ Đồng có chút bi ai nghĩ.

Hai người đi ở trường học ngô đồng trên đường, Dương Noãn Tô mất hứng mân mê miệng, Kỷ Ngữ Đồng cũng trầm mặc xuống.

"Ngữ Đồng, Ngữ Đồng!" Bỗng nhiên, một nam sinh thanh âm từ sau lưng vang lên, Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc xoay người sang chỗ khác, lại thấy Hàn kéo dài thanh rất xa chạy tới.

"Tại sao?" Kỷ Ngữ Đồng mỉm cười nhìn hắn.

Hàn kéo dài tuấn tú tú trắng nõn trên gương mặt tràn ra vẻ sáng ngời nụ cười: "Nga, phải . . Là như vậy, có một Wien nổi tiếng dàn nhạc ngày mai muốn tới Thúy Thành diễn xuất, chỗ này của ta có hai tờ phiếu vé, ngày mai. . . Minh ngày cùng đi xem sao?"

Hắn lúc nói chuyện, gương mặt dần dần đỏ lên, thật vất vả đem ý của mình biểu đạt đầy đủ sau, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào Kỷ Ngữ Đồng, một đôi đen nhánh trong trẻo trong đôi mắt, vừa là mong đợi, lại là khẩn trương.

Dương Noãn Tô tựu kỳ liễu quái, nàng từng xem Hàn kéo dài thanh cùng ngoài hiệu học sinh một cuộc thi biện luận, hắn ở đây cao đàm khoát luận, nói có sách, mách có chứng, cuối cùng còn cầm vô địch, rõ ràng là tài ăn nói nhanh và tiện người, làm sao vừa đến Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, tựu thành liễu Cà Lăm rồi?

Cái này muốn mời, đối với thích âm nhạc Kỷ Ngữ Đồng mà nói, là có thêm chút ít hấp dẫn, không thể không nói Hàn kéo dài thanh rất dụng tâm. Dương Noãn Tô thấy Kỷ Ngữ Đồng do dự, nhớ tới mình mới vừa rồi bị cự, đầy bụng ghen tức, không khỏi từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Hàn kéo dài thanh lúc này mới đem lực chú ý chuyển qua trên người nàng, thấy Dương đại tiểu thư vẻ mặt bất mãn, vội vàng lấy lòng nói: "Dương Noãn Tô, ngươi cũng cùng đi chứ."

Dương Noãn Tô khẽ hất càm lên, tức giận nói: "Hai tờ phiếu vé, ta làm sao đi a?"

Hàn kéo dài thanh nhất thời nháo cái mặt đỏ, nghĩ hào phóng nói hai người các ngươi đi đi, trong lòng hiện tại quả là không muốn, nhưng là nói ra lời của, làm sao thu hồi, suy nghĩ một chút, hắn chỉ đành phải chột dạ nói: "Ta. . . Ta lại đi mua trương phiếu vé."

Lão Thiên, này hai tờ phiếu vé là hắn đã sớm đặt tốt, bây giờ đi đâu dặm nữa mua một tờ? Hàn kéo dài thanh tâm công chính kêu khổ, ai ngờ Dương Noãn Tô đã vẻ mặt bỉ di mở miệng: "Người nào cần nhìn cái gì âm nhạc biết, ta mới không đi đây, ta nhưng không có như vậy không có ánh mắt, vô duyên vô cớ nhận người hận làm gì!" Nói xong lời cuối cùng, chính nàng không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng thấy Hàn kéo dài thanh lúng túng được không được bộ dáng, trong lòng vi cảm giác không đành lòng, chỉ nhẹ nhàng đối với Hàn kéo dài thanh gật đầu: "Được rồi, ta ngày mai đi theo ngươi."

Hàn kéo dài thanh như nghe được thánh chỉ một loại, nhất thời mừng rỡ, đang muốn nói gì, một chiếc màu ngân hôi mở oành xe thể thao từ phía sau gào thét mà đến, vừa vặn ở trước mặt bọn họ dừng lại, trong xe nữ sinh hái Mặc Kính (râm), lộ ra một tờ tuấn mỹ mà tà khí khuôn mặt.

http://tieulun.hopto.org

"Kỷ Ngữ Đồng, ngươi buổi tối cùng Dương Noãn Tô cùng nhau tới đây sao? Ta xin mọi người đi ăn nước Pháp món ăn." Khang Trữ căn bản thị Hàn kéo dài thanh như không khí, ánh mắt chỉ ở kỷ, dương trên người của hai người chuyển đổi.

"Cám ơn, bất quá ta tối nay ra không được, các ngươi chơi vui vẻ lên chút." Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt, lễ phép mỉm cười nói.

"Vậy ngày mai đây? Ngày mai có thời gian hay không? Mọi người chúng ta có thể cùng đi bờ biển bơi lội, thiêu nướng."

"Ôi, ngày mai, minh ngày đã bị người định rồi nữa." Dương Noãn Tô vừa xen mồm, vừa nhìn Hàn kéo dài thanh cười.

Khang Trữ lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra liễu, khuôn mặt nụ cười cũng cứng đờ, ngoài miệng lại nói: "Ha ha, vậy cũng tốt, đã có người hẹn, như vậy chúng ta nữa hẹn lần sau đi."

Nói là nói như vậy, Khang Trữ trong lòng không khỏi chửi ầm lên Hàn kéo dài thanh không biết sống chết, cùng nàng cướp hẹn người, phía sau rồi lại truyền đến tiếng kèn xe hơi, bên nàng đầu vừa nhìn, một chiếc hỏa hồng sắc xe thể thao khó khăn lắm đụng tới xe của nàng thân đã qua.

"Hạ, chờ ta một chút!" Khang Trữ vội vội vàng vàng rất đúng Kỷ Ngữ Đồng bỏ xuống một câu "Saionara", phát động xe đuổi theo đi liễu.

Giang Hạ đem xe dừng ở thánh huy trung học phía ngoài, vẻ mặt chuyên chú nhìn trường học đại môn, bên trong học sinh đã nhóm lớn nhóm lớn trào ra ngồi xe liễu, nàng sợ mình hơi chút bất lưu thần, tựu bỏ qua Tưởng Tiểu Manh thân ảnh.

Khang Trữ nay Thiên Nhất ngày ở bên tai nói liên miên cằn nhằn, không phải là làm cho nàng buổi tối mang Tưởng Tiểu Manh cùng đi ăn cơm,

Khang Trữ người nọ, tựu thích náo nhiệt, Giang Hạ trên mặt nụ cười không khỏi càng ngày càng sâu.

Chờ thật lâu, học sinh từ từ biến thành tam tam lưỡng lưỡng đi ra ngoài, cửa trường học vắng lạnh liễu không ít, hay là không có nhìn thấy Tưởng Tiểu Manh bóng dáng, Giang Hạ dần dần có chút không nhịn được, có thể hay không là người nhiều lắm, nàng đã đi rồi, mà mình không nhìn thấy?

Không có đạo lý a, Tưởng Tiểu Manh không thích chật chội, một loại sẽ ở trong túc xá ngốc tốt một chút, đám người đi được không sai biệt lắm, mới đi ra ngoài ngồi xe.

Giang Hạ cau mày, kiềm chế quyết tâm dặm nôn nóng, quyết định đợi thêm nữa một chút, nếu còn không ra, nàng sẽ phải gọi điện thoại liễu. Nàng gục ở trên tay lái, hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn cửa trường, trong bụng cũng là thấp thỏm không dứt.

Qua một lúc lâu, vẻ quen thuộc phấn hồng sắc thân ảnh rốt cục ra hiện ở cửa trường học, Giang Hạ vui mừng quá đỗi, thân thể lập tức ngồi thẳng, nhưng là chăm chú nhìn lại, rồi lại ngây người, Tưởng Tiểu Manh bên cạnh còn đi theo một cao cao to to nam sinh, nam sinh kia hai tay cũng dẫn bao cùng túi, Tưởng Tiểu Manh cũng là hai tay trống trơn, hai người đang vừa đi vừa nói chuyện cái gì.

Giang Hạ khẽ nheo lại hai mắt, chợt nhớ tới ngày đó Chu Tinh Hán nói chuyện tình, chẳng lẽ, đây chính là kia bình Đỗ Khang rượu? Nàng sắc mặt khẽ biến thành vi chìm xuống.

Bất kể! Trước gọi điện thoại rồi nói sau, nàng vừa nhìn Tưởng Tiểu Manh, vừa lấy điện thoại di động ra quay số điện thoại.

"Uy, hạ." Trong điện thoại lập tức truyền đến Tưởng Tiểu Manh mềm mại

ngọt thanh âm, mà Giang Hạ cũng rõ ràng nhìn thấy, nàng che điện thoại di động, cùng nam sinh kia nói câu cái gì.

"Manh Manh, ngươi hiện tại ở nơi đâu?" Giang Hạ trong lòng nổi lên một tia nghi ngờ, đã không còn nữa mới vừa khi đi tới hưng phấn cùng kích động, thanh âm trở nên xuất kỳ vững vàng.

"Ta a, ta đã về nhà a." Tưởng Tiểu Manh rời đi nam sinh kia, đi qua một bên, không biết làm sao ngữ nhanh chóng trở nên thật nhanh, đi theo vừa làm nũng nói: "Hạ, ngươi gọi điện thoại, có phải hay không tối nay có thời gian theo ta?"

Nói láo, nàng lại đối với nàng nói láo? ! Giang Hạ siết chặc điện thoại, không dám tin mở to hai mắt, một ngụm ngân nha cơ hồ muốn cắn toái.

"Hạ, hạ? Ngươi tại sao không nói chuyện?"

"Ngươi lặp lại lần nữa, ngươi hiện tại ở nơi đâu? !" Giang Hạ ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói.

Tưởng Tiểu Manh cả kinh, rõ ràng cảm giác có cái gì không đối đầu địa phương : chỗ, nàng đứng tại nguyên chỗ, một đôi mắt không tự chủ được mọi nơi nhìn lại, sau đó, nàng bỗng nhiên nghe thấy "Phanh" một thanh âm vang lên, nghiêng đầu nhìn lại, nàng không khỏi há to mồm, tim đập tựa hồ cũng chợt dừng lại.

Cách nàng mười mấy bước xa một chiếc hỏa hồng sắc chạy bên cạnh xe, Giang Hạ đang mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, một tờ vốn là quen thuộc khuôn mặt thoạt nhìn dị thường xa lạ cùng xa xôi.

19, thứ 19 chương

19, thứ 19 chương . . .

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh cả người thất kinh, muốn tiến lên, nhưng là bỗng nhiên trong lúc, nhưng chuyển bất động bộ tử, một bên đỗ lấy Khang nhận thấy được dị thường của nàng, vội vàng đi tới, vịn bả vai của nàng nói: "Manh Manh, ngươi làm sao vậy?"

Tưởng Tiểu Manh tựa như giống như bị chạm điện tránh ra bàn tay của hắn, lập tức thối lui mấy bước, không để cho hắn đụng phải mình, đỗ lấy Khang sửng sốt, sau đó theo ánh mắt của nàng nhìn sang, một chiếc màu đỏ chạy bên cạnh xe, đứng một vóc người cao to, tay nâng điện thoại cô bé, đỗ lấy Khang không khỏi dùng một loại hỏi thăm ánh mắt nhìn về phía Tưởng Tiểu Manh, Tưởng Tiểu Manh sắc mặt nhưng trở nên khác thường tái nhợt.

Giang Hạ đưa di động để túi quần, trên mặt bỗng nhiên như băng hà tuyết tan một loại, đổi lại vẻ mặt rực rỡ lúm đồng tiền, từng bước hướng bọn họ đi tới.

"Ngươi là đỗ lấy Khang sao? Ta là Manh Manh bằng hữu."

Nàng vừa hướng nam sinh kia chào hỏi, vừa âm thầm đánh giá hắn, chỉ thấy nam sinh kia vóc người cao ngất, mặt mày tuấn lãng, vừa nhìn chính là rất được nữ sinh hoan nghênh này chủng loại hình.

"A, ngươi mạnh khỏe, ta là đỗ lấy Khang, cao Manh Manh một lần, là sư huynh của nàng." Đỗ lấy Khang ngẩn ra dưới, lập tức báo lấy mỉm cười, trước mắt nữ sinh này, dài nhỏ sáng ngời ánh mắt, đĩnh trực sống mũi, gương mặt sẽ không gọi nhiều tươi đẹp, nhưng vô cùng mị lực. Nhưng là kỳ quái chính là, nàng mặc dù trên mặt cười đến vô cùng rực rỡ, trong đôi mắt nhưng một nụ cười cũng không, lại tựa hồ như bắn ra ra một tia khiếp người lạnh lẻo, làm cho lòng người trung không tự chủ có vài phần cảm giác bị đè nén.

Lớp mười giới sư phụ huynh, Giang Hạ híp mắt, bỗng nhiên nhớ lại Tưởng Tiểu Manh từng từng nói qua, có một hiệu thảo cấp bậc chính là sư

huynh ở đuổi theo mình, thì ra là, nàng đã sớm đề cập tới hắn, chẳng qua là mình không có ở toan tính mà thôi, trong nội tâm nàng không khỏi cười lạnh.

"Manh Manh, nguyên lai là bằng hữu của ngươi tới, làm sao ngươi thật giống như bị sợ đến giống nhau?" Đỗ lấy Khang trong lòng nghi ngờ cho Tưởng Tiểu Manh phản ứng, không nhịn được cười đặt câu hỏi.

"Ta chỉ dạ, chẳng qua là không nghĩ tới nàng có đột nhiên tới đây, ta là thật cao hứng." Tưởng Tiểu Manh bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, trong lòng hoảng sợ không đi, lập tức kéo lại Giang Hạ đích tay chưởng.

Giang Hạ cho dù nàng nắm tay của mình, cũng không nhìn nàng, vừa cười đối với đỗ lấy Khang nói: "Ta vừa lúc đi qua nơi này mà thôi, các ngươi này là muốn đi đâu dặm ?"

Tưởng Tiểu Manh trong lòng khẩn trương, còn chưa kịp mở miệng, đỗ lấy Khang đã giơ giơ cái túi trong tay, cười nói: "Nga, ta đang chuẩn bị cùng nàng đi ăn cơm tối, sau đó đưa nàng về nhà, nếu trùng hợp như thế gặp gỡ, mọi người cùng nhau đi ăn đi, nhà kia món cay Tứ Xuyên quán, Manh Manh rất thích."

Tưởng Tiểu Manh thân thể đã bắt đầu khẽ run.

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ nhàn nhạt cười, có thể hỏi ra, bọn ta hỏi, muốn nhìn một chút có thể làm cho Tưởng Tiểu Manh nói láo lừa gạt nàng nam sinh trường hình dáng ra sao, cũng nhìn, như vậy, đã đủ rồi.

"Hạ!" Tưởng Tiểu Manh bỗng nhiên gọi một tiếng, trong thanh âm tràn đầy khẩn cầu mùi vị.

Giang Hạ lắc đầu nói: "Không được, ta còn có chút chuyện, đi trước, lần sau có cơ hội nữa cùng nhau ăn cơm sao."

Dứt lời, nàng hướng đỗ lấy Khang cười cười, sau đó tránh thoát mở tay của mình, xoay người hướng xe của mình đi tới.

"Tốt, cúi chào!" Đỗ lấy Khang lăng lăng nhìn bóng lưng của nàng, bỗng nhiên quay đầu đối với Tưởng Tiểu Manh nói: "Ngươi này bằng hữu tên gọi là gì? Di, Manh Manh, ngươi tại sao khóc?"

Tưởng Tiểu Manh không lên tiếng, bỗng nhiên túm lấy trong tay của hắn bao cùng túi, lo lắng nói: "Ngươi đừng hỏi, lấy Khang, ta có chút chuyện muốn cùng bằng hữu ta nói, hôm nay không đi ăn cơm liễu."

"Ai! Manh Manh! Làm sao ngươi đột nhiên thay đổi tâm ý rồi? Có chuyện gì a?"

Tưởng Tiểu Manh không để ý tới đỗ lấy Khang gào thét, vội vã chạy đến Giang Hạ trước xe ngăn cản cản lại, sau đó đi vòng qua, mở ra tay lái phụ thất cửa ngồi xuống.

Giang Hạ vẻ mặt hờ hững phát động liễu xe, xe thể thao lập tức tuyệt trần đi.

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh tựa như một làm sai chuyện tiểu hài tử, sợ hãi nhìn Giang Hạ: "Hạ, ngươi hôm nay làm sao sẽ đi qua, tới đón ta sao?"

Giang Hạ khóe miệng hiện lên vẻ nụ cười chế nhạo: "Ta tại sao đến, cái này đã không trọng yếu."

"Hạ, ta biết ngươi sinh khí , ngươi giận ta lừa ngươi." Tưởng Tiểu Manh nước mắt đại viên đại viên từ khóe mắt chảy xuống: "Ta cũng không biết, ta tại sao muốn lừa ngươi, ta nhất định là đầu say xe liễu, hạ, ngươi tha thứ ta lần này."

"Ngươi không biết sao? Bản thân ta là biết, bởi vì ngươi chột dạ." Giang

Hạ con mắt rót phía trước, giọng nói khinh phiêu phiêu, song lòng của nàng cũng đang đau, hơn nữa đau gay gắt, hai tay của nàng, không tự chủ nắm chặc tay lái.

Có cái gì mỹ đồ tốt bể nát, bỗng nhiên cả người cũng cảm thấy trống không.

"Hạ, không phải như thế, ngươi tin tưởng ta, không phải như vậy!" Tưởng Tiểu Manh kéo cánh tay của nàng.

"Ta ở lái xe!"

Tưởng Tiểu Manh vội vàng rút tay trở về, ở trong trí nhớ của nàng, Giang Hạ cho tới bây giờ không có lấy loại này khẩu khí quát lớn quá nàng, trong lòng nàng càng phát ra hoảng hốt, Giang Hạ, thật giống như vừa khôi phục mình mới quen nàng lúc bộ dạng, lạnh như băng mà cự người ngoài ngàn dặm.

Giang Hạ cắn chặc đôi môi, chẳng qua là chuyên chú lái xe, Tưởng Tiểu Manh nhưng lớn tiếng khóc ồ lên.

Dọc theo đường đi, hai người không có nói thêm câu nữa nói.

Cũng không lâu lắm, xe ngừng lại, Tưởng Tiểu Manh ngẩng đầu, nước mắt mông lung nhìn hướng ngoài cửa sổ, thì ra là xe đã đến nhà nàng lầu dưới.

"Chiếc xe này là ta mới mua đích, vì dễ dàng hơn cùng gặp nhau mà mua." Giang Hạ nghiêng đầu, rốt cục đã mở miệng: "Ta hôm nay riêng ra đón ngươi, bởi vì ta nghĩ cho ngươi vui mừng, không nghĩ tới, ngươi cũng trước cho ta một khiếp sợ."

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh trong lòng hối hận nảy ra, nhào đầu về phía

trước ôm lấy cánh tay của nàng.

"Thích hắn sao?" Giang Hạ đờ đẫn mở miệng.

Tưởng Tiểu Manh hoảng sợ ngẩng đầu: "Hạ, ngươi muốn đi đâu? Hắn chẳng qua là giúp ta nói hạ đồ, mời ta ăn cơm mà thôi, ngươi. . . Ngươi có thể nào như vậy hoài nghi ta?"

"Đúng vậy a, còn cùng nhau xem chiếu bóng, hắn còn đối với ngươi ân cần đầy đủ." Giang Hạ thản nhiên nói.

"Hạ!" Tưởng Tiểu Manh kinh kêu một tiếng, đôi môi lay động, nói không ra lời.

"Đừng có dùng loại này ánh mắt hoài nghi xem ta !" Giang Hạ cùng nàng nhìn nhau, trong lòng nói không ra lời phiền não: "Ta sẽ không làm cái loại nầy quỷ quỷ túy túy chuyện tình, là Chu Tinh Hán gặp lại ngươi cửa !"

"Hạ, ngươi nghe ta giải thích. . ."

"Ta không nghe!" Giang Hạ không nhịn được cắt đứt nàng, hai tay nâng lên khuôn mặt của nàng, hung hăng nhìn nàng: "Nhìn đôi mắt của ta, nói cho ta biết, ngươi có hay không thích? ! Có hay không động tâm? !"

Giang Hạ ánh mắt sắc bén đắc tượng có thể nhìn thấu người tâm sự, Tưởng Tiểu Manh trong lòng run lên, lẩm bẩm nói: "Ta. . ."

"Không cho gạt ta! Ta hận nhất người khác gạt ta!" Giang Hạ khuôn mặt co quắp , vừa hét lớn một tiếng.

Tưởng Tiểu Manh không nói thêm gì nữa, nước mắt nhưng cuồn cuộn không dứt mãnh liệt ra, làm ướt Giang Hạ đích tay chưởng.

Giang Hạ khí lực cả người giống như bị bỗng nhiên trừu không, hai tay từ

từ buông nàng ra, ngã ngồi tại chỗ ngồi dặm .

Tưởng Tiểu Manh kéo tay nàng, nhẹ nhàng nức nở: "Hạ, thật xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy. Hắn mỗi Thiên Đô tới của ta phòng học phía ngoài, dưới ký túc xá chờ ta, hắn hướng bên cạnh ta đồng học hỏi thăm ta hết thảy yêu thích, mỗi khi ta bởi vì cùng ngươi gặp mặt ít không vui, hắn cũng sẽ nghĩ tất cả biện pháp trêu chọc ta cười. . . Biết ta thích ăn Lý nhớ đích Mân Côi rơi xuống, hắn bỏ chạy chỗ rất xa đi mua, ta thích ăn một nhà món cay Tứ Xuyên quán món ăn, hắn liền thường xuyên từ trường học trộm chuồn đi, đi đâu đóng gói trở lại, đưa đến trước mặt của ta. . . Hắn quá tỉ mỉ, đối với ta quá tốt, ta. . . Ta. . ."

"A, rất tốt, là một tốt bạn trai." Giang Hạ nghe những thứ này, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị, đúng vậy, những chuyện này nàng chưa từng vì nàng đã làm, hơn nữa, có thể cũng vĩnh viễn sẽ không làm.

Nếu như Tưởng Tiểu Manh thích gì, nói cho nàng biết, nàng cũng sẽ lập tức làm cho người ta đưa đến trước mặt nàng. Nàng từ nhỏ sinh trưởng hoàn cảnh, nàng kiêu ngạo tự phụ tính cách, nhất định nàng không có cách nào đem những này chuyện làm được như vậy tỉ mỉ.

Mỗi người tính cách bất đồng, đối đãi một người tốt phương thức cũng bất đồng, không, không! Nàng là ở vì mình kiếm cớ, nhưng thật, nàng thật có thể vì Manh Manh làm bất cứ chuyện gì, thật có thể!

Nhưng là, tình cảm của các nàng hay là thay đổi chất, ai vậy lỗi? Chẳng lẽ mình sai lầm rồi sao?

Tưởng Tiểu Manh nắm chặc tay nàng, liều mạng lắc đầu: "Hạ, không phải là bạn trai! Ngươi không nên nói như vậy! Cầu : van xin ngươi tin tưởng ta, ta cùng hắn trong lúc, cái gì cũng không còn phát sinh, ta yêu vẫn là ngươi. . ."

Giang Hạ con mắt rót phía trước, thì thào nói: "Ta cho là, trên thế giới này, ngươi phải một người duy nhất toàn tâm toàn ý yêu người của ta, có lẽ, ta quá ngây thơ rồi."

"Hạ, ta yêu ngươi! Ta thật chỉ yêu ngươi! Ngươi không có nghĩ sai." Tưởng Tiểu Manh khóc kêu lên: "Ngươi đừng cái bộ dáng này, đừng nói như vậy nói, ta rất sợ. . ."

Giang Hạ xoay đầu lại, trong mắt đã là có lệ quang, nàng giơ lên tay phải, ôn nhu thay Tưởng Tiểu Manh chà lau nước mắt trên mặt, Tưởng Tiểu Manh cầm lấy tay nàng dán chặt lấy mặt của mình, sợ hãi nói: "Hạ, tha thứ ta, có được hay không?"

Giang Hạ gật đầu, Tưởng Tiểu Manh trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, lại nghe Giang Hạ nhẹ nhàng nói: "Ta tha thứ ngươi. Nhưng là, chúng ta chia tay sao."

Những lời này đối với Tưởng Tiểu Manh mà nói, giống như cho tình thiên phích lịch, sắc mặt của nàng thoáng cái trở nên trắng xanh, ngẩn ngơ, tê tâm liệt phế gọi một tiếng: "Không!"

Giang Hạ nhìn nàng, tâm giống như bị cái gì níu lấy giống nhau đau đớn, Tưởng Tiểu Manh là người thứ nhất xông vào trong lòng nàng người, làm như vậy quyết định, đối với nàng mà nói vừa khó khăn, vừa thống khổ, nhưng là nàng không cách nào dễ dàng tha thứ nàng lừa gạt, không cách nào dễ dàng tha thứ nàng đối với người khác động tâm! Nữa đau nếu không bỏ, nàng cũng muốn thân thủ chặt đứt này đoạn tình!

"Hạ, làm sao ngươi có thể nói chia tay? Làm sao ngươi có thể đối với ta như vậy? !" Tưởng Tiểu Manh nhào đầu về phía trước, gắt gao ôm lấy nàng, khóc lớn nói.

http://tieulun.hopto.org

"Nếu không như thế nào đây? Chúng ta tiếp tục tại cùng nhau, ngươi lại tiếp tục cùng người khác mập mờ không!" Giang Hạ cười lạnh một tiếng, đem nàng đẩy ra.

"Ta yêu chính là ngươi! Ta cùng hắn cái gì cũng không có! Chúng ta thậm chí liên thủ cũng không còn dắt qua!" Tưởng Tiểu Manh khóc kêu lên: "Ngươi không thể đối với ta như vậy!"

"Nhưng ngươi cho lừa ta! Ngươi biết ta hận nhất người khác gạt ta!" Giang Hạ hung hăng nhìn nàng, từng chữ nói: "Ta tin tưởng ngươi cùng hắn thật là làm không đến phát sinh, nhưng lòng của ngươi, đã phản bội ta, một mình ngươi cũng không dám phủ nhận đối với hắn thích, ngươi trên tinh thần đã bên ngoài... Liễu! Này đối với ta mà nói, là giống nhau! Ta đã sớm nói qua cho ngươi, ta không thể...nhất dễ dàng tha thứ đúng là lừa gạt cùng phản bội, ngươi cũng phạm vào, ta không có cách nào nữa cho ở chung một chỗ!"

"Không! Ta không nên chia tay! Ta không muốn ngươi!" Tưởng Tiểu Manh vẻ mặt buồn bả, cầu khẩn nói: "Hạ, ta sau này không bao giờ ... nữa cùng hắn gặp mặt, có được hay không? Ngươi tha thứ ta một lần, tựu lần này! Ngươi đang ở đây làm ta sợ có đúng hay không? Ngươi cố ý !"

Giang Hạ hít một hơi thật sâu, lẳng lặng nói: "Manh Manh, ta sẽ nhớ được giữa chúng ta từng tốt đẹp, vốn dĩ sau, chúng ta cũng nữa không thể nào liễu."

Tưởng Tiểu Manh nhìn nàng lạnh như băng nhận chân vẻ mặt, tâm vẫn chìm đến đáy cốc, nàng biết, này đoạn tình là không thể vãn hồi liễu, nhưng là, vừa nghĩ tới muốn mất đi Giang Hạ, nàng tựu so sánh với chết còn khó hơn quá, nàng làm sao có thể đồng ý.

Nàng giơ lên nước mắt, nhìn thật sâu Giang Hạ, giọng nói nói không ra lời tuyệt vọng: "Hạ, ngươi mạnh khỏe quyết, nói với ta những thứ này, ngươi sẽ

không khổ sở sao? Ngươi yêu ta sao? Tại sao lòng như vậy đau, ngươi nhưng có thể làm được như vậy bình tĩnh?"

"Của ta đau, không cần viết ở trên mặt cho người khác nhìn!" Giang Hạ từ trong lỗ mũi cười lạnh một tiếng, cắn răng nói: "Ngươi cho kia đẹp trai niên trưởng ở chung một chỗ nói đùa vui vẻ, nghĩ tới ta sẽ khổ sở sao?"

Tưởng Tiểu Manh tâm một trận một trận co rút đau đớn , nước mắt mơ hồ cầu khẩn nói: "Hạ, ta sau này. . . Sau này không bao giờ ... nữa có thể như vậy liễu, cầu : van xin ngươi, cầu : van xin ngươi đừng rời bỏ ta. . . Ngươi có thể trừng phạt ta, nhưng là, ta không nên cho chia tay. . ."

Giang Hạ mấp máy thần, vẻ mặt hờ hững mà mệt mỏi, nàng trầm mặc một hồi lâu, chậm rãi nói: "Thật xin lỗi, Manh Manh, của ta trong tình yêu, cho không dưới nửa viên hạt cát, hết thảy cũng kết thúc, mời, cũng cho mình chừa chút tự ái."

20, thứ 20 chương

20, thứ 20 chương . . .

Giang Hạ trong ánh mắt, mang theo một tia quyết tuyệt mùi vị, Tưởng Tiểu Manh ngơ ngác ngắm nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên xoa xoa nước mắt, tố chất thần kinh kêu lên: "Ngươi chính là muốn chia tay có đúng hay không! Thật ra thì, ngươi căn bản không có trong tưng tượng của ngươi yêu ta, nếu không, ngươi sẽ không dễ dàng như vậy rời đi ta, chẳng lẽ ta vì ngươi giao ra hết thảy, tựu đổi lại không trở về ngươi một lần tha thứ? !"

Giang Hạ nghe lời này, hai đầu lông mày dần dần hiện lên tức giận.

"Trong khoảng thời gian này, ngươi một tuần thậm chí rút ra không ra một ngày thời gian theo ta! Ngươi chưa từng có mang ta đi quá trong nhà của ngươi, cũng không có mang ta đi quá ngươi trường học! Ngươi căn bản là

không cần ta!"

Giang Hạ nhìn nàng, vừa kinh ngạc vừa ngoài ý muốn: "Thì ra là ngươi không chỉ là gần đoạn thời gian mới đối với ta lòng có oán giận, ngươi sớm đã có một bụng bất mãn liễu, vậy ngươi tại sao không nói ra tới ?"

Tưởng Tiểu Manh vẻ mặt càng ngày càng kích động, lớn tiếng nói: "Bởi vì ta tự ti! Ta biết nhà ngươi rất có tiền, biết ngươi ở Bạch Hạc nói bên kia khu nhà cấp cao, ngươi không đề cập tới, ta cũng không nên nói! Còn có, ta vừa rồi không có thi đậu còn ung, ta cũng không dám đi đâu, sợ mình thương tâm! Hơn nữa, ngươi những thứ kia bằng hữu, cả đám đều như vậy có cảm giác về sự ưu việt, vốn cảm giác mình tài trí hơn người, ta chán bọn họ!"

"Không cho nói bằng hữu của ta!" Giang Hạ cả giận nói: "Bọn họ không có có chỗ nào thật xin lỗi ngươi, A Trữ còn muốn ta hiện muộn dẫn ngươi quá đi ăn cơm !"

Tưởng Tiểu Manh thấy nàng không chịu hồi tâm chuyển ý, đã sớm một tấc vuông đại loạn, có thể muốn lấy được lý do toàn bộ cũng nói ra, lúc này bị nàng một rống, lập tức ngậm miệng lại.

"Không mang theo ngươi đi nhà ta, là bởi vì chính mình cũng chán cái nhà kia! Không mang theo ngươi đi trường học, là bởi vì phóng giả không cần thiết đi, bình thời, vừa không muốn ngươi quá đuổi! Hơn nữa ngươi trường học quản được tương đối nghiêm!" Giang Hạ cau mày, chăm chú nhìn nàng, thanh âm càng ngày càng thấp chìm: "Trong khoảng thời gian này ta bề bộn nhiều việc, một chút bận rộn nguyên nhân cũng không cách nào nói cho ngươi, bởi vì ngươi không hiểu, gia đình của ta so sánh với ngươi phức tạp nhiều lắm. Bất quá, ta không muốn tìm khách quan nguyên nhân, có lẽ ta có sai, ta lạnh nhạt ngươi, ta không đủ quan tâm, nhưng là, ta không có tình cảm bên ngoài...!"

Nghe đến đó, Tưởng Tiểu Manh cắn môi, co rúm lại không dám lên tiếng, trong mắt vừa lăn xuống nước mắt.

"Manh Manh, ta biết vẫn rất yêu ta, nhưng là ngươi, chưa từng có chân chính hiểu rõ quá ta, này là lỗi của ta. Ta thích ngươi đơn độc tinh khiết, cho ở chung một chỗ, có loại rất đơn giản rất càn rỡ vui vẻ. Về gia đình của ta, cuộc sống của ta, ta cuối cùng là hi vọng sau này nữa để từ từ hiểu rõ, nhưng là, hiện tại ngươi đã mất đi hiểu rõ tư chất cách." Giang Hạ thật sâu nhìn chăm chú vào Tưởng Tiểu Manh, trên mặt hiện ra một loại trước nay chưa có thương cảm, thanh âm thấp đủ cho giống như thở dài: "Manh Manh, ta đây sao tín nhiệm ngươi, mà ngươi, lại làm cho ta thương tâm thất vọng. Ngươi nói đủ loại nguyên nhân, cũng không thể tạo thành thích lý do của người khác, chúng ta chẳng qua là không có ở đây một trường học, chúng ta ở một tòa thành thị, chúng ta hay là có mỗi ngày thông điện thoại, ta còn là có trừu không đi gặp ngươi, nếu là. . . Nếu là ngươi ngay cả điểm này tịch mịch cũng không chịu nổi, ngươi không xứng với nữa yêu ta, lại càng không xứng nhận được của ta tình yêu."

"Hạ!" Tưởng Tiểu Manh khua lên dũng khí lần nữa ôm lấy nàng, khóc đến giống như đứa bé: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . Ngươi đừng rời bỏ ta!"

"Xuống xe sao." Giang Hạ nghe trên người nàng truyền đến sâu kín ngọt hương, ngoan quyết tâm nói.

"Ta không dưới xe, hạ, ta yêu ngươi, ta không có yêu người khác! Ta nữa cũng sẽ không tiếp nhận hắn đối với ta thật là tốt liễu!" Tưởng Tiểu Manh lời nói không có mạch lạc vừa nói, bỗng nhiên buông nàng ra, khẩn cấp hôn lên môi của nàng.

Kia đôi môi mềm mại thượng, mang theo một chút xíu mặn sáp mùi vị, Giang Hạ chợt nhớ tới hai người trước kia thân mật đủ loại cảnh tượng, tâm không khỏi mềm nhũn, cơ hồ muốn ôm ở nàng. Nhưng là, kia chỉ là ngắn

ngủi vài giây đồng hồ thời gian, đi theo, nàng trong đầu liền hiện ra đỗ lấy Khang trước mặt cho, cho nên, dùng sức tránh thoát nàng, ghét nghiêng đầu đi.

Tưởng Tiểu Manh ngơ ngác nhìn trên mặt nàng vẻ mặt, tâm giống như bị đao xẹt qua một đạo lại thâm sâu vừa lớn lên lỗ hổng, đau đến thân thể cũng đang phát run, nàng khẽ động khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Hạ, ta hiện trời mới biết, ngươi thì ra là thật có thể tuyệt tình như vậy." Nàng đưa tay từ từ mở ra liễu cửa xe, giống như một cụ mất đi linh hồn thể xác, đờ đẫn hướng chính nhà mình đích phương hướng đi tới.

Phía sau lập tức vang lên xe hơi phát động thanh âm.

Giang Hạ khắp không mục đích lái xe, nước mắt dần dần mơ hồ tầm mắt, đây là nàng sơ luyến, là nàng thứ nhất yêu cô bé, trong nội tâm nàng khổ sở, tuyệt đối không thua gì Tưởng Tiểu Manh. Nhưng là, kiêu ngạo như nàng, vừa có thể nào như không có chuyện gì xảy ra đem này đoạn tình yêu tiếp tục nữa?

Người trẻ tuổi thời điểm, ở tình yêu trước mặt, luôn là quá mức dạy nguyên tắc, không muốn thỏa hiệp, không có thể dung nhẫn mảy may tỳ vết nào, tình yêu trong thế giới, chỉ có "Yêu" hoặc "Không thương" hai cái lựa chọn. Tới tuổi phát triển, biết gặp phải mình yêu người không dễ dàng, ở tình yêu trước mặt tựu trở nên hèn mọn, "Chỉ cần ngươi hơn yêu ta là tốt", "Chỉ cần trong lòng ngươi có ta là được", vốn cho là mình không thể tiếp nhận đồ, đến cuối cùng vẫn có thể làm cho bước.

Này có tính hay không một loại bi ai đây?

Lần đầu tiên giống như như bây giờ, nước mắt làm sao dừng lại cũng ngăn không được, Giang Hạ cắn răng, lái xe tới đến một tiệm bán hoa trước, đi vào thổi phồng liễu một bó to sồ cúc đi ra ngoài, sau đó lên xe, trực tiếp đi

tây giao đi tới.

Hoàng hôn quang mang bao phủ mộ công viên, nhàn nhạt, ôn nhu, tựa hồ cũng mang theo vài phần thương cảm.

Giang Hạ sưng đỏ liếc tròng mắt, vẻ mặt túc mục đem một ít bó buộc trắng noãn hoa cúc đặt ở mẫu thân trước mộ, trong tấm ảnh Giang Chỉ Đinh nụ cười thoạt nhìn rất ôn nhu, trong mắt ưu thương nhưng lái đi không được.

Đó là nàng cưới sau đích hình.

Giang Hạ ngắm nhìn mẫu thân, bỗng nhiên hai đầu gối một khuất, quỳ xuống, nước mắt "Ba đi ba đi" rơi xuống.

"Mụ mụ, ta tới thăm ngươi liễu." Trong nội tâm nàng tràn đầy chua xót, nghẹn ngào nói: "Ta vẫn rất hận ba ba, hận hắn đối với ngươi không tốt, hận hắn để khóc. Nhưng ta cũng vậy vẫn hận ngươi, hận ngươi tại sao phải đi, muốn bỏ lại ta, ta cái gì cũng không còn làm sai. . . Nhưng hôm nay, ta tha thứ ngươi."

Nàng kéo ra lỗ mũi, đưa tay vuốt mẫu thân hình, rơi lệ không ngừng: "Ta biết, ngươi nhất định trôi qua rất thống khổ, ngươi như vậy yêu ba ba, nhưng là hắn nhưng một chút cũng không yêu ngươi, hắn chỉ là vì ông ngoại công ty cùng tiền mới cho kết hôn. Ông ngoại sau khi chết, ngươi trôi qua, rốt cuộc là dạng gì cuộc sống? Ta cũng không dám tưởng tượng. . . Mụ mụ, ngươi là có nhiều thương tâm nhiều tuyệt vọng, mới ngay cả ta cũng vứt bỏ, lẳng lặng nằm ở cái địa phương này. Ngươi quá u mê..."

"Mụ mụ, hôm nay ta cũng vậy rất đau đớn tâm, lòng tham đau, ta yêu người, nàng nói yêu ta, ta cũng như vậy đau. Như vậy ba ba đối ngươi như vậy, còn ngươi?" Giang Hạ nhìn mẫu thân nụ cười, trong lòng vô hạn thương hại: "Trước kia ta không biết tình yêu, nhưng hiện tại ta bao nhiêu có thể hiểu

cảm thụ của ngươi, ta không hận ngươi, ta chỉ là vì ngươi không đáng giá. . . Một vừa bắt đầu tựu có dụng ý khác người, một đối với ngươi bất trung người, sao trị giá ngươi như vậy đi yêu? Sao đáng giá để ngay cả tánh mạng cũng không muốn?"

Giang Chỉ Đinh nhìn nữ nhi, ánh mắt ưu thương được làm cho lòng người chua.

Giang Hạ đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, lau đi nước mắt trên mặt, cắn răng nói: "Nhưng ta tuyệt đối sẽ không giống như ngươi giống nhau hèn yếu, cũng sẽ không khiến mình dễ dàng bị thương tổn, mụ mụ, vô luận gặp phải cái gì ngăn trở, ta cũng sẽ rất kiên cường rất dũng cảm! Ta thề, ta sẽ thay ngươi lấy lại công đạo, ta mới bất kể cái gì uất ức chứng không uất ức chứng, bức tử người của ngươi, ta nhất định phải làm cho hắn trả giá thật nhiều!"

Ra khỏi mộ công viên, sắc trời đã sớm mờ mờ, Thương Mang giữa trời chiều, Giang Hạ khuôn mặt lộ ra vẻ càng thêm âm trầm.

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên đại tác phẩm, Giang Hạ mở cửa xe ngồi xuống, sau đó lấy ra điện thoại.

"Uy? Ngươi ở chỗ?" Ống nghe trung truyền đến Khang Trữ hơi bất mãn thanh âm: "Làm sao còn không có tới đây?"

"Ở mộ địa."

"Hmm?" Khang Trữ hiển nhiên bị sợ hết hồn: "Lão Đại, khác mở loại này cười giỡn, ta khác không sợ, chỉ sợ cái này."

Giang Hạ hừ nhẹ một tiếng, cũng lười được nữa giải thích.

"Làm sao ngươi còn không có tới đây a, tất cả mọi người chờ các ngươi đây."

"Ta đừng tới, các ngươi ăn đi."

"Tại sao? Ngươi tựa hồ tâm tình không thế nào tốt? Vừa cãi nhau?"

"Không có, chia tay liễu." Giang Hạ chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng.

"A? Tại sao?" Khang Trữ hết sức kinh ngạc.

"Ngày mai rồi nói sau, ta trước treo." Giang Hạ vừa nói, không đợi Khang Trữ đáp lời, liền đem điện thoại treo, quay lại đầu xe, hướng trung tâm chợ phương hướng mở ra .

Về đến nhà, lầu một vẫn là đèn dầu sáng rỡ. Vừa thấy Giang Hạ trở lại, Quế mụ lập tức vẻ mặt tươi cười chào đón: "Đại tiểu thư, ăn cơm tối không có?"

Giang Hạ vốn không có ăn cơm, lúc này cũng không còn khẩu vị ăn, liền nói láo nói: "Đã ăn rồi." Vừa nói sẽ phải lên lầu, Quế mụ vội vàng nói: "Chúng ta hôm nay làm một Quả Nhân bánh ngọt, ngươi nếm thử nhìn mùi vị như thế nào."

Giang Hạ vốn muốn cự tuyệt, thấy Quế mụ vẻ mặt mong đợi thần sắc, trong lòng không đành lòng, chỉ đành phải cùng nàng cùng đi cùng ăn sảnh, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng đang ngồi ở chỗ đó.

Trên bàn ăn bày vài dạng kiểu tây phương cao điểm, còn có một xinh đẹp Xảo Khắc Lực Quả Nhân bánh ngọt. Kỷ Ngữ Đồng thấy Giang Hạ đi vào, trong mắt đẹp cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Nàng cuối tuần không có việc gì, ngại nhàm chán, có khi Chu Văn Hàn cùng Giang Hạ không ở nhà, nàng tựu len lén quấn Quế mụ dạy nàng tố thái, hoặc là một chút cao điểm các loại, nếu như mùi vị tốt, nàng tựu đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Tối nay vừa lúc Chu Văn Hàn có việc, trong nội tâm nàng dễ dàng ngoài,

hăng hái nổi lên, ở quế mẹ kiếp dưới sự giúp đở của, lại làm một bán cùng rất tốt Xảo Khắc Lực bánh ngọt đi ra ngoài.

Quế mụ thấy Giang Hạ không có ngồi xuống ý tứ , bận rộn cắt một khối bánh ngọt đưa cho nàng, Giang Hạ xiên liễu một ít đồng đưa vào trong miệng, chỉ cảm thấy cửa vào xốp nhẫn nhụi, mùi vị hương vị ngọt ngào trơn mềm, hàm chứa nới lỏng giòn Quả Nhân cùng nhau ăn, vị hơn gậy , đang muốn tán dương, Quế mụ cười hỏi: "Vị nói sao dạng? Rất tốt sao? Đây là Đồng Đồng làm nga, nàng thật sự là rất thông minh đây, học được rất nhanh."

Quế mụ coi như là dụng tâm lương khổ, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng từ nhỏ không hợp, làm cho nàng có đôi khi rất hao tổn tâm trí, hết lần này tới lần khác Giang Hạ cũng không phải là có thể nghe người ta khuyên tính cách. Nhưng là hiện tại tất cả mọi người không là tiểu hài tử liễu, cùng tồn tại một dưới mái hiên, cũng không thể vẫn tiếp tục như vậy sao, cho nên, có đôi khi nàng luôn là riêng tìm một chuyện tới trì hoãn cùng các nàng quan hệ trong đó.

Ở nàng trong mắt, Kỷ Ngữ Đồng là một xinh đẹp biết điều, cực kỳ thảo nhân thích cô bé, nàng đem Giang Hạ không thích hắn nguyên nhân, một cách tự nhiên đỗ lỗi đến Chu Văn Hàn đối với Kỷ Ngữ Đồng thiên vị thượng, cho nên, nàng cũng có thể hiểu được Giang Hạ tâm tình, cũng không nên khuyên nhiều, chỉ có thể tiểu tâm dực dực lấy một loại ôn hòa phương thức cố gắng tiêu trừ Giang Hạ đối với Kỷ Ngữ Đồng địch ý.

Giang Hạ sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn thoáng qua im lặng không lên tiếng Kỷ Ngữ Đồng, vừa xem một chút trong tay bưng bánh ngọt, rốt cục gật đầu, thản nhiên nói: "Ừ, một loại. Quế mụ, ta trước lên rồi."

Quế mụ có chút thất vọng nhìn bóng lưng của nàng, chợt nhớ tới cái gì, trên mặt lập tức lộ ra một tia cao hứng vẻ mặt, sau đó thấp giọng nói: "Đồng Đồng, Đại tiểu thư rất thích ăn ngươi làm bánh ngọt đây, cũng bưng lên trên

lầu đi, nàng bình thời cũng không thế nào thích ăn đồ ngọt đây."

Hình như là nga, Kỷ Ngữ Đồng mở to hai mắt, người này thiệt là, vừa nói "Một loại", vừa ngay cả cả cái mâm cũng bưng đi lên lầu liễu, mở miệng khen người khác một câu có khó như vậy sao?

Tính , nàng tính tình luôn luôn cổ quái, người nào vừa cần nàng khen! Phản chính tự mình làm bánh ngọt chính là ăn ngon.

Nghĩ tới đây, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lập tức triển khai nở nụ cười: "Quế mụ, tới đây chúng ta cùng nhau ăn đi, đem a lam cũng kêu đến có được hay không?"

Giang Hạ trở lại trong phòng, chỉ cảm thấy cả người đều mệt, nhớ tới mấy năm này cùng Tưởng Tiểu Manh trong lúc phát sinh đủ loại, đã cảm thấy khó chịu. Nàng một lần một lần bắt buộc mình không nên suy nghĩ, đứng dậy đi vào phòng tắm nhường, sau đó thư thư phục phục rót tắm rửa.

Thay áo tắm đi ra ngoài, cả người cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái liễu không ít, bụng nhưng cảm thấy có chút đói, nàng vừa lau tóc, vừa ở một tờ một mình trên ghế sa lon ngồi xuống, ánh mắt không tự chủ được chuyển qua tiểu trên cái bàn tròn, mới vừa nàng ăn còn dư lại cái kia cái khay bánh ngọt, đang tản ra mê người mùi thơm.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, không nhịn được đưa tay lấy tới, bắt đầu một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ ăn.

21, thứ 21 chương

21, thứ 21 chương . . .

Giang Hạ một buổi tối lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được , ngày thứ hai khóa cũng không còn lên trên, cùng Khang Trữ hẹn ở một nhà

ngọt phẩm phòng trọ gặp mặt, Khang Trữ lên tiếng hỏi sở chuyện chân tướng, há mồm chỉ nói một câu nói kia.

"Cứ như vậy?"

"Còn muốn như thế nào a?" Giang Hạ vuốt vuốt mi tâm, tinh thần thoạt nhìn có chút sai.

Khang Trữ uống một hớp lớn tây qua nước, lắc đầu nói: "Như vậy, không cần thiết chia tay a."

"Kia muốn như thế nào mới có cần thiết chia tay?" Giang Hạ hé mắt.

Khang Trữ nhìn nàng, buông tay ra: "Nàng không phải nói yêu vậy thì ngươi sao? Đối với ta mà nói như vậy là có thể tha thứ. Nàng chỉ là một lúc bị hấp dẫn mà thôi, ngươi cũng nói liễu nha, nam sinh kia lớn lên đẹp trai, vừa thể thiếp tỉ mỉ, cô bé không cũng ăn này một bộ không."

"Kia hai người bọn họ tựu giữ giòn cùng nhau tốt lắm." Giang Hạ ánh mắt thoáng cái lạnh xuống.

"Dù sao nàng cũng không còn chân chính làm ra cái gì thật xin lỗi chuyện của ngươi, không phải là ha ha cơm, nhìn xem chiếu bóng. . . Nếu như không nỡ, ngươi cũng có thể ở còn ung tìm những người khác, như vậy tựu thăng bằng liễu, cần gì khí thành như vậy?"

"Ngươi câm miệng!"

"Được rồi, ta không nói liễu." Khang Trữ như vậy đáp , nhưng không có thật câm miệng, thật nhanh lai tiếp tục liễu một câu: "Tóm lại, ta cho là, lòng người cũng là tham lam, muốn một người ở trên tinh thần toàn tâm toàn ý trung thành với ngươi, không thể nào, cái thế giới này, khắp nơi tràn đầy hấp dẫn. Hạ, ta cảm thấy cho ngươi tình yêu, thái quá mức lý tưởng hóa."

Giang Hạ trầm mặc một hồi mà, tự giễu cười cười: "Có lẽ sao."

"Bất quá cũng không cần phải thương tâm, ngươi muốn chia tựu phân sao. Tình cảm không chính là như vậy, hợp tác tụ, không hợp thì tán." Khang Trữ an ủi dường như vỗ vỗ tay nàng, cười nói: "Giống như Tưởng Tiểu Manh dài như vậy cùng Điềm Điềm nữ sinh, còn ung không phải là có nhiều rất sao, ta vẫn không hiểu tại sao ngươi đối với nàng như vậy khăng khăng một mực."

Giang Hạ nhìn nàng, lắc đầu nói: "Ta cũng không hiểu tại sao ngươi hiện tại tuổi còn trẻ, luôn là một bộ đem tình yêu nhìn thấu liễu giọng nói, như vậy có ý tứ sao?"

"Số tuổi không là vấn đề, ta nhưng lấy coi như là ngàn buồm quá hết, ta phản bội quá người khác, cũng bị người khác phản bội quá." Khang Trữ làm khoa trương vẻ mặt, sau đó chậm rãi mà nói: "Thật ra thì, tìm mình thích cô bé rất dễ dàng, hơn nữa không cần nhiều làm ơn tư, không cần đầu nhập quá nhiều tình cảm, mọi người cùng nhau, rất nhẹ nhàng rất vui vẻ nói yêu thương, cảm thấy không có như vậy thích liễu, tránh ra chính là, như vậy cũng không cô đơn, cũng sẽ không trống rỗng tăng thêm nhiều như vậy phiền não, thật tốt."

Giang Hạ không nói, một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Ta vẫn khát vọng tánh mạng dặm có thể có cùng ta lẫn nhau lệ thuộc vào, để cho ta hoàn toàn tín nhiệm người, trên thế giới này thân thiết nhất ta, theo quan hệ thân mật nhất người. Ta vĩnh viễn sẽ không phản bội nàng, mà nàng cũng có thể đối với ta thủy chung như một." Nói tới đây, nàng nhìn Khang Trữ: "Nhưng tựa như như lời ngươi nói, lý tưởng sắp xếp nghĩ, thực tế thuộc về thực tế, này vốn chính là tràn đầy nói dối, dối trá, phản bội, xấu xí thế giới."

Khang Trữ thần sắc ngạc nhiên: "Ta như vậy nói là không sai nữa, nhưng ngươi cũng không cần như vậy cực đoan nha, ai!" Nàng thở dài: "Ngươi bị ba ba của ngươi ảnh hưởng quá lớn, ta cũng vậy không có tốt bao nhiêu, trời

mới biết nhà ta lão đầu ở bên ngoài có bao nhiêu nữ nhân, hạ, ngươi phải tin tưởng, chúng ta không thấy được không có cảm nhận được tốt đẹp, cũng không có nghĩa là tựu không tồn tại."

Giang Hạ gẩy gẩy trong tay ống hút, không lên tiếng.

"Tâm tình hay là không tốt?" Khang Trữ nhíu mày.

"Không biết nói như thế nào, trong lòng thật giống như có đồ vật gì đó sụp đổ liễu, rất khó chịu, còn cảm thấy làm thật là làm không đến ý tứ." Giang Hạ thành thật trả lời.

Khang Trữ nghiêng đầu: "Đây là thất tình di chứng, ta nhưng lấy giúp ngươi trị."

"Làm sao trị?" Giang Hạ cũng không thế nào đem lời của nàng thật không, miễn cưỡng ứng nàng một tiếng.

"Đến lúc đó sẽ biết." Khang Trữ trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra một tia lực lượng thần bí nụ cười.

Hai người vừa nói, đang chuẩn bị tính tiền rời đi, Giang Hạ đích tay cơ nhưng vang lên.

"Người nào gọi điện thoại tới?" Khang Trữ nhìn Giang Hạ cổ quái vẻ mặt, kinh ngạc hỏi.

Giang Hạ bất đắc dĩ nói: "Tưởng Tiểu Manh mụ mụ, nàng nhờ cậy ta đi qua nhà nàng một chuyến, giọng nói rất cấp."

"Không phải là Tưởng Tiểu Manh nghĩ không ra, xảy ra chuyện gì sao?" Khang Trữ khẩn trương nhìn nàng.

"Cảm giác không phải là, ta hãy đi trước, đi."

Giang Hạ vội vã cùng Khang Trữ nói lời từ biệt, chạy tới Tưởng Tiểu Manh trong nhà, Tưởng Tiểu Manh mụ mụ mở cửa đem nàng nghênh đi vào, lúc này, vị này mẫu thân trên mặt vẻ mặt lo âu: "Tiểu Hạ, Manh Manh ngày hôm qua về đến nhà sau, vẫn khóc, chúng ta hỏi nàng tại sao, nàng cũng không nói. Cho tới hôm nay vẫn là như vậy, hơn nữa còn không chịu ăn cái gì, ta ở bên cạnh hỏi thật lâu, khuyên thật lâu, nàng chỉ khóc gọi tên của ngươi, không có biện pháp, ta chỉ tốt gọi điện thoại gọi ngươi tới đây. Tiểu Hạ, nói cho ta biết, Manh Manh rốt cuộc tại sao? Các ngươi xảy ra chuyện gì sao?"

Giang Hạ đối với Tưởng Tiểu Manh mụ mụ luôn luôn ấn tượng rất tốt, thấy nàng như vậy, tâm đã sớm mềm nhũn một nửa, nàng suy nghĩ một chút, cười nói: "A di, là như vậy, ngày hôm qua chúng ta sảo mấy câu, cho nên. . ."

Thấy nàng nói như vậy, Tưởng mụ mụ thở phào nhẹ nhỏm, trên mặt chuyển làm nụ cười: "Nguyên lai là như vậy, ta còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì đây, thật là tiểu hài tử, bằng hữu đang lúc ầm ĩ chiếc cũng náo lớn như vậy động tĩnh. Tiểu Hạ, nhà chúng ta Manh Manh không hiểu lắm chuyện, phiền toái ngươi nhiều nhường cho nàng chút, Hmm?"

Giang Hạ đáp ứng, đi trong phòng bếp bưng chút ít thức ăn, mở ra Tưởng Tiểu Manh cửa phòng, sau đó nhẹ nhẹ Cerrada.

Tưởng Tiểu Manh ôm đầu gối ngồi ở trên giường, trên mặt nước mắt lần lượt thay đổi, nghe được tiếng động ở cửa, ngơ ngác ngẩng đầu, trong mắt lập tức lộ ra vừa mừng vừa sợ thần sắc, bất quá, nàng cũng không dám nữa như bình thường giống nhau nhào lên.

Giang Hạ nhìn nàng, trong bụng khẽ đau nhức, sau đó yên lặng đi tới nàng bên giường ngồi xuống, đem chứa thức ăn khay đặt ở đầu giường.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi mụ mụ gọi điện thoại gọi ta tới được."

"Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh tiểu tâm dực dực kêu nàng một tiếng, cổ họng đã là ngạnh ở.

"Tại sao không ăn cơm?" Giang Hạ vẻ mặt lạnh lùng, nhẹ giọng trách cứ .

"Ngươi. . . Ngươi không quan tâm ta liễu." Tưởng Tiểu Manh nước mắt trào ra, rốt cục không nhịn được chịu qua đi, thân cánh tay ôm lấy nàng: "Hạ, ta biết sai lầm rồi, không muốn đối với ta như vậy có được hay không?"

"Ngươi trước cơm nước xong, nếu không ta hiện tại đã."

Giang Hạ cố ý làm ra không nhịn được bộ dạng, uy hiếp của nàng nổi lên tác dụng, Tưởng Tiểu Manh nhận lấy chén cơm, ăn vài hớp, ngắm nàng một cái, cuối cùng ở nàng nhìn soi mói, đem nàng bưng tới thức ăn ăn hơn phân nửa.

Giang Hạ xé quá một thanh khăn giấy đưa cho nàng, Tưởng Tiểu Manh yên lặng nhận lấy.

"Hạ, ngươi có phải hay không tha thứ ta?" Tưởng Tiểu Manh trong ánh mắt toát ra một tia lo lắng.

"Manh Manh, ta không có cách nào tha thứ ngươi." Giang Hạ nhìn Tưởng Tiểu Manh thương tâm vẻ mặt, trong lòng thật sự cuối cùng là có chút không đành lòng, suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Nhưng trong lòng ta cũng rất khổ sở, cho nên, ta quyết định nữa cho ngươi một quả cơ hội, cũng cho chính mình một cái cơ hội."

"Kia. . . Chúng ta chẳng phân biệt được tay rồi?" Tưởng Tiểu Manh thử thăm dò nói.

http://tieulun.hopto.org

"Không, chia tay chính là chia tay liễu. Nhưng là, nếu như ngươi có thể làm được một việc, chúng ta sau này có thể nữa ở chung một chỗ."

Tưởng Tiểu Manh gấp gáp nói: "Làm cái gì? Hạ, ngươi cũng biết, vì ngươi làm chuyện gì ta cũng nguyện ý."

Giang Hạ lẳng lặng nhìn nàng, nghiêm mặt nói: "Trung học đệ nhị cấp mấy năm này, ta sẽ không nữa cho gặp mặt, nếu như ngươi có thể làm được, không cùng cái kia đỗ lấy Khang hoặc người khác có nữa mập mờ giao tập, như vậy sau khi tốt nghiệp, chúng ta có thể tiếp tục tại cùng nhau."

Tưởng Tiểu Manh không nghĩ tới nàng nói lên chính là loại này yêu cầu, thoáng cái ngơ ngẩn.

Giang Hạ nhíu mày: "Làm sao? Ngươi làm không được?"

"Không phải là." Tưởng Tiểu Manh cuống quít lắc đầu: "Chẳng qua là lâu như vậy không thấy ngươi, ta. . . Ta sẽ rất khó chịu. . ."

"Nếu như ngươi làm không được, vậy coi như xong."

"Không, ta nhưng lấy." Tưởng Tiểu Manh liền vội vàng kéo tay nàng, sau một lúc lâu, vừa thấp giọng nói: "Như vậy còn ngươi? Ngươi sẽ thích những người khác sao?"

Giang Hạ nhíu mày, nhịn xuống muốn giễu cợt dục vọng của nàng, lạnh lùng nói: "Ta không biết."

Nói tới đây, nàng buông nàng ra đích tay, đứng lên: "Nhớ được, ăn cơm thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt, người lớn như thế liễu, khác nhường nhịn ngươi mụ mụ quan tâm."

Tưởng Tiểu Manh gấp gáp nói: "Ngươi đi đâu vậy?"

"Hồi đi."

Tưởng Tiểu Manh trong ánh mắt tràn đầy thất vọng: "Ngươi không ở chỗ này theo ta sao?"

Giang Hạ kinh ngạc, sau đó hỏi ngược lại: "Ngươi cứ nói đi?"

Tưởng Tiểu Manh ý thức tới đây, nàng cùng Giang Hạ quan hệ đã không còn là từ trước như vậy. Trước mắt Giang Hạ, không còn là trước kia cái kia ôm nàng sủng ái nàng Giang Hạ, rõ ràng hai người đứng được gần như vậy, tuy nhiên nó cảm giác cách rất xa khoảng cách xa, nàng lỗ mũi không nhịn được đau xót.

"Ta đi." Giang Hạ nhìn nàng một cái, rốt cục mở cửa đi ra ngoài.

Từ Tưởng Tiểu Manh trong nhà đi ra ngoài sau, Giang Hạ bình tĩnh qua một đoạn thời gian rất dài, nàng thật ra thì rất hoài nghi Tưởng Tiểu Manh có thể hay không đạt tới nàng những thứ kia yêu cầu, dù sao trung học đệ nhị cấp thời gian còn dài như vậy, dù sao đỗ lấy Khang đúng là không tệ nam sinh, nhưng là, nội tâm của nàng nhưng vẫn đối với Tưởng Tiểu Manh ôm có một ti hi vọng, cho đến sắp được nghỉ hè đêm trước, người khác báo cho nàng, Tưởng Tiểu Manh cùng đỗ lấy Khang ở thánh huy lại bắt đầu ra song vào đúng, nàng mới hoàn toàn hết hy vọng.

Nàng không có đi truy cứu trong đó có phải hay không có cái gì hiểu lầm, kiên quyết đem số điện thoại đổi, từ đó chặt đứt cùng Tưởng Tiểu Manh hết thảy liên lạc, thậm chí, cũng không muốn nữa nghe được cái tên này.

Nhưng là rất nhiều năm sau, khi nàng nhớ tới cái này sơ luyến, trong lòng lưu lại nhưng tất cả đều là tốt đẹp chính là nhớ lại, nàng bắt đầu ý thức được, mình quả thật không nghĩ giống trung như vậy yêu Tưởng Tiểu Manh, từ vừa mới bắt đầu, nàng chính là bị động tiếp nhận nàng cho nàng hết thảy, cho nên

cảm kích, cho nên trìu mến, cho đến thích, cho đến yêu. Mà đoạn tình cảm sinh biến, cũng không tất cả đều là Tưởng Tiểu Manh một người lỗi, nàng chỉ là thích lệ thuộc vào người, thích bị thời khắc dụ dỗ sủng ái tiểu nữ sinh, mà mình cho đúng là thực không đủ.

Nàng yêu rất cạn, cho nên không đủ tỉ mỉ, cho nên không thể bao dung. Giang Hạ cho nên cảm thấy đau lòng.

Dĩ nhiên, đây là nói sau liễu.

Này Đoạn Thanh。sáp tốt đẹp nhưng lại dẫn tiếc nuối tình cảm, ở nghỉ hè lúc bắt đầu, hoàn toàn kết thúc.

Nghỉ hè ngày thứ hai, Khang Trữ đeo một tự xưng là "Chị kết nghĩa" cô bé dẫn tới Giang Hạ trước mặt, giới thiệu cho nàng biết. Cô bé kia tên là Tiêu dương, cũng là còn ung học sinh, so sánh với các nàng lớp mười giới, lớn lên Mỹ lệ xinh đẹp, ánh mắt cực kỳ quyến rũ. Dùng Khang Trữ lời của mà nói, nếu không phải bởi vì rất sớm tựu biết, trời sanh không đến điện, nàng đã sớm đuổi theo liễu.

Giang Hạ ra mắt Tiêu dương nhiều lần, chẳng qua là không thế nào quen thuộc, bất quá tựu ngoại hình mà nói, nàng đối với nàng ấn tượng phải không sai, Khang Trữ hẳn là biết điểm này, cho nên lần này nàng vừa mới thất tình, Khang Trữ sẽ đem Tiêu dương dẫn tới trước mặt nàng, ý nghĩa tư có thể nghĩ.

Vậy đại khái chính là nàng nói "Ta nhưng lấy giúp ngươi trị thất tình di chứng" những lời này nguyên nhân liễu.

Không hiểu được là bởi vì trong lòng trống không, hay là thật đang bị Khang Trữ một chút ngôn luận ảnh hưởng, trong lòng sinh ra một loại tiêu cực rơi xuống cảm xúc, tóm lại, Giang Hạ bắt đầu nàng rơi xuống một nghỉ hè.

http://tieulun.hopto.org

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hai ngày này tinh thần không được tốt, này chương quá độ viết được cảm giác không tốt, bởi vì hai ngày không có hơn, không thể làm gì khác hơn là kiên trì phát.

Bất quá viết xong cái này, cuối cùng thở phào nhẹ nhỏm, có thể đem tinh lực để đầu mối chính lên.

22, thứ 22 chương

22, thứ 22 chương . . .

Nếu nói rơi xuống cuộc sống, chính là trắng Thiên Nhất lên đi ô-tô đem Thúy Thành chung quanh các nơi có thể đùa địa phương : chỗ cũng chơi đến, buổi tối ở quầy rượu cua đến nửa đêm, hoặc là, ở Khang Trữ an bài một chút tụ hội thượng uống đến say như chết.

Lâm Nhất Phong là Thúy Thành các đại quầy rượu thường trú nhân viên, có một chút, hắn rất mê luyến tuổi lớn hơn một chút nữ nhân, cái loại nầy thành thục phong vận, Mỹ lệ ưu nhã nữ nhân, như đá nam châm một loại hấp dẫn lấy hắn, so sánh với, những thứ kia xinh đẹp ngây ngô tiểu nữ sinh hắn quả thực không muốn nhìn nhiều mấy lần.

Cho nên, mỗi lúc trời tối, hắn liền giống như một thợ săn một loại, ánh mắt sáng quắc đông nhìn tây ngắm, tìm kiếm mình Tâm Nghi con mồi. Dĩ nhiên, hắn mỗi lần đều chỉ dám lấy sinh viên đại học thân phận xuất hiện, may là hắn thân hình cao lớn, người ta cũng không trở thành hoài nghi. Hắn bằng vào mình tuấn tú bề ngoài, cùng phi phàm tài ăn nói, cuối cùng vốn có thể như nguyện lấy thường.

Nếu như thường xuyên như vậy chơi, như vậy, đây là một bút không nhỏ tiêu phí, mặc dù Lâm Nhất Phong gia cảnh giàu có, đối với còn là học sinh hắn mà nói, ứng phó hay là rất cố hết sức. Cũng may Khang Trữ cùng hắn là

một đường hóa sắc, hai người thường xuyên hỗn (giang hồ) ở chung một chỗ, phần lớn lúc, sắp xuất hiện tiền việc ôm đồm liễu, hôm nay càng thêm trước Giang Hạ, mấy người liền như cá gặp nước.

Quầy rượu trong bao gian ánh đèn, Mân Côi sắc, vô cùng mập mờ, mà trên ghế sa lon ngồi những người đó, ánh mắt bởi vì rượu cồn tác dụng, cũng đầy đủ mê ly.

Thủy tinh mấy thượng bày đặt mấy chi Whiskey, cùng rất nhiều mở ra phong hoặc vô ích hoặc mãn tiểu chai bia, mấy mâm đựng trái cây, còn có một chút ăn vặt.

Dương Noãn Tô tựa sát Chu Tinh Hán, chỉ cảm thấy nóng mặt nóng, trục con mắt nhìn lại, Khang Trữ ôm ấp lấy một diễm quang tứ xạ cô gái, hai người đang không coi ai ra gì hôn, Giang Hạ miễn cưỡng tựa vào trên ghế sa lon, Tiêu dương tựa như giắt trên vai của nàng, hai người nhẹ giọng cười nói, tựa hồ muốn nói cái gì buồn cười chuyện tình. Nàng cảm thấy, mặt thật giống như càng nóng liễu.

Lâm Nhất Phong ngồi ở trên mặt thảm, dựa lưng vào một gợi cảm mỹ nữ bắp đùi, nữ nhân kia thỉnh thoảng nhẹ nhẹ xoa tóc của hắn. Hiện tại đang chơi đến thật lòng nói trò chơi, Chu Tinh Hán buộc Lâm Nhất Phong nói lần đầu tiên kinh nghiệm.

Lâm Nhất Phong suy nghĩ một chút, cầm lấy một chai bia, hướng về phía uống một hớp, hắng giọng một cái nói: "Lần đầu tiên a, để cho ta suy nghĩ, ừ, rất lúng túng."

"Làm sao lúng túng pháp?" Chu Tinh Hán cười đến không có hảo ý.

"Còn chưa tiến vào, tựu chi trả liễu." Lâm Nhất Phong vốn chính là lời nói Vô Kỵ người, lúc này rượu vừa lên đầu, cái gì cũng đành phải vậy: "Con mẹ

nó, đây quả thực là ta sỉ nhục nhất thất bại nhất kinh nghiệm!" Nói xong ngửa đầu nhìn kia gợi cảm nữ lang, cười nói: "Hiện tại ta vô cùng hợp cách liễu, ngươi cũng biết, đúng không?"

"Phốc!" Khang Trữ một ngụm rượu phun ra ngoài.

Dương Noãn Tô là lần đầu tiên theo chân bọn họ tới quầy rượu loại này nơi, nghe những lời này, mặt cũng bắt đầu làm đốt, nàng nghĩ thầm, khó trách Cam Minh Châu nói Lâm Nhất Phong là công heo, còn nói hắn yêu mẫu, khó trách nàng hiện tại buổi tối cũng không muốn theo chân bọn họ cùng đi ra tới chơi.

Bất quá, có đôi khi Cam Minh Châu cái loại nầy tức giận căm phẫn khẩu khí, làm cho người ta đều không thể không hoài nghi nàng có phải hay không thích Lâm Nhất Phong. Dương Noãn Tô vừa suy nghĩ lung tung, vừa tức giận trợn mắt nhìn Chu Tinh Hán một cái.

"Tại sao?" Chu Tinh Hán chú ý tới cô bạn gái nhỏ vẻ mặt, tiến tới nàng bên tai nhẹ giọng hỏi.

"Hừ." Dương Noãn Tô bĩu môi, bất mãn nói: "Huynh đệ của ngươi tỷ muội, tất cả đều là một đám lưu manh, nam nam lưu manh, nữ nữ lưu manh."

"Ngươi cũng không phải không biết, bọn họ luôn luôn cũng là tương đối điên ư." Chu Tinh Hán cúi đầu cười.

"Bình thời cũng sẽ không biểu hiện được như vậy lưu manh a."

Chu Tinh Hán nhìn nàng, vô tội nói: "Ta tên là ngươi không nên cùng chúng ta tới đây dặm ."

Dương Noãn Tô trừng mắt liếc hắn một cái: "Ta muốn nhìn ngươi, đừng làm cho ngươi bị Lâm kẻ điên mang hư."

"Làm sao có? Noãn Noãn, tối nay khác đi trở về, đi với ta Khang Ninh gia?"

"Không đi."

Chu Tinh Hán để sát vào nàng bên tai, đang chuẩn bị cố gắng thuyết phục, lại nghe bên kia không biết nói câu nói cái gì, mọi người phát ra một trận hống tiếu.

Hơn mười một giờ thời điểm, đoàn người từ quầy rượu đi ra. Khang Trữ thịnh tình muốn mời mọi người đi nhà nàng. Nàng theo lời nhà nàng, chẳng qua là nhà nàng ở vùng ngoại thành một dãy biệt thự, bình thời trên căn bản không ai đi qua, thành nàng cùng bằng hữu mở các loại tụ hội điên náo nơi.

Trở về tới đó, sớm đã là đêm khuya liễu.

Lầu một trong đại sảnh thủy tinh thùy chui đèn treo, tản mát ra sáng ngời mà nhu hòa quang mang, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán một bước vào bên trong, liền đặt mông ở trên ghế sa lon ngồi xuống, cả người tựa hồ mềm thành một bãi nê dường như, Khang Trữ thì trực tiếp đi về phía cái kia vòng tròn đích quầy Bar, lấy ra rượu cùng cái chén.

", tiếp tục uống, tối nay không say không nghỉ!"

Bên trong phòng nhất thời vang lên thanh thúy chén rượu đụng nhau thanh âm, Tiêu dương thừa dịp bọn họ không chú ý, kéo đầu óc đã là có chút hôn mê Giang Hạ, đi về phía thang lầu khúc quanh, trực tiếp lên lầu hai.

"Ta vừa lúc muốn ngủ liễu, ngươi thật là thiện giải nhân ý Hmm." Giang Hạ trong miệng rù rì , Tiêu dương mím môi cười một tiếng, đẩy ra một đang lúc cửa phòng, sau đó trở tay Cerrada, thân thể đem nàng áp ở trên cửa, đang cầm mặt của nàng chính là một trận cực nóng vẫn, nụ hôn của nàng rất quen mà có kỷ xảo, mài mực , khẽ cắn, trêu chọc. Hai người răng môi đang lúc lưu

lại rượu cồn hương thơm hơi thở, làm cho người men say làm sâu sắc. Giang Hạ chỉ cảm thấy cả người nóng đến hốt hoảng, một tay lục lọi ấn lên trên vách tường cái nút, miễn cường tiếu nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Gian phòng nhất thời sáng choang, dưới ánh đèn, Tiêu dương sắc mặt càng thêm kiều diễm ướt át, nàng một đôi quyến rũ mang cười ánh mắt, trêu chọc nhìn Giang Hạ, toàn thân tràn đầy hấp dẫn mùi vị.

"Ngươi không phải nói buồn ngủ sao?" Tiêu dương mị nhãn như tơ, đang nói đến "Ngủ" hai chữ, riêng tăng thêm giọng nói, sau đó ở Giang Hạ bên tai nhẹ khẽ cắn hạ xuống, thanh âm nhu đắc tượng muốn chảy ra nước: "Ta cũng sẽ không chỉ thoả mãn với cho ôm hôn. Ta vốn cho là ngươi cùng tiểu Ninh tốt như vậy, hẳn là cùng nàng là một loại người mới đúng, ai biết. . ."

Nàng nhẹ nhàng cười, đang khi nói chuyện, cạp váy đã từ đầu vai chảy xuống, lộ ra trơn bóng trơn da thịt. Giang Hạ thở hào hển, ánh mắt mông lung nhìn nàng, xinh đẹp khuôn mặt, quyến rũ ánh mắt, trong óc của nàng, bỗng nhiên hiện lên Tưởng Tiểu Manh thân ảnh... Sau đó, nàng một thanh ôm sát liễu Tiêu dương eo, nặng nề hôn lên môi của nàng, Tiêu dương hai cánh tay, giống như xà một loại quấn đi lên.

Ở đoạn thời gian này dặm , nàng mỗi ngày cùng Khang Trữ hỗn (giang hồ) ở chung một chỗ, trong lòng trống không, làm cho nàng mỗi Thiên Đô có nghĩ phóng túng dục vọng của mình, rồi lại giống như có cái gì chướng ngại tâm lý dường như, làm không được hoàn toàn phóng túng. Song, khuya hôm nay, nàng làm được.

"Ba " một tiếng vang nhỏ, bên trong phòng lại lần nữa lâm vào bóng tối. Tiêu dương quần, bị có chút thô bạo xé xuống, Giang Hạ xoay người đem nàng áp ở trên cửa, vùi đầu ở nàng trước ngực, có chút dã man hôn hít lấy nàng, Tiêu dương ôm chặt đầu của nàng, trong miệng phát ra mê loạn ngâm gọi, lại đem nàng kéo lên, hai người đôi môi đụng vào nhau, lời lẽ kịch liệt

dây dưa ở chung một chỗ. Nàng vừa nóng bỏng hôn nàng, vừa dẫn đạo nàng hướng bên giường đi, sau đó, hai người liền nặng nề ngã xuống giường.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Tiêu dương vẫn còn ngủ say. Giang Hạ tay chống thân thể, vẻ mặt có chút dại ra, ánh mắt từ Tiêu dương bóng loáng xích ~ thân thể trần truồng, chuyển qua xốc xếch cái chăn tử cùng trên giường đơn, tối hôm qua hoang đường từng màn tình cảnh ở trong đầu tái hiện.

Không lúc trước nàng cùng Tưởng Tiểu Manh ở chung một chỗ thời điểm cái loại cảm giác này... Không có lần nữa triền miên dục vọng, không có ngọt ngào vui vẻ tâm tình, trong lòng không biết tại sao, cảm thấy rất khó chịu.

Giang Hạ chính là thủ hạ ý thức đè lại bộ ngực, sau đó thật nhanh nhảy xuống giường, cầm quần áo mặc xong, xuống lầu lấy xe, cơ hồ là bối rối thoát đi liễu cái chỗ này.

Xe thể thao ở trên đường thật nhanh dong ruỗi , Giang Hạ tay nắm lấy tay lái, chân mày nhíu chặt, đầu càng ngày càng thanh tĩnh, trong lòng nhưng như một đoàn đay rối dường như, càng ngày càng khó bị.

Nàng giống như phạm cái gì tội giống nhau, khẩn cấp đi ô-tô chạy về nhà. Nhưng là vừa về tới sông chỗ ở, hai chân mới vừa vội vã bước vào phòng khách, một cao cao cường tráng cường tráng nam sinh liền từ trên ghế salon bật lên, vọt tới trước mặt nàng, dọa nàng kêu to một tiếng.

"Hắc hắc, muội muội, ngươi nhưng trở lại." Nam sinh kia trên mặt tràn đầy lấy lòng nụ cười.

Giang Hạ kinh ngạc nhìn một chút hắn, có chút sợ run: "Sao ngươi lại tới đây?"

Nam sinh kia sờ sờ đầu, cười nói: "Đã nhiều năm không có tới đây nhìn thúc thúc cùng ngươi, thừa dịp được nghỉ hè tới đây, ba mẹ ta cũng cho ta tới

đây chơi đoạn thời gian."

Nam sinh này gọi Chu Long hứng, là Chu Văn Hàn ca ca nhi tử, cũng chính là Giang Hạ đường huynh.

Chu Long hứng cũng là con trai độc nhất, từ nhỏ tựu nuông chiều từ bé, dưỡng thành rất nhiều con nhà giàu tập khí, mặc dù hiện tại lên đại học, vẫn là Hỗn Thế Ma Vương. Hắn khi còn bé thường tới Giang gia chơi, mấy năm này không có làm sao tới đây, bởi vì Chu Văn Hàn hiện tại càng ngày càng bận rộn, hơn phân nửa thời gian không ở trong nhà, Giang Hạ kể từ khi sau khi lớn lên, lại cùng Chu gia bên kia thân thích càng ngày càng làm bất hòa, cho nên các thân thích cũng không lớn hướng bên này đi.

Giang Hạ giờ phút này tâm thần không thuộc về, cũng không tâm tư cùng hắn nói chuyện với nhau, chỉ gật đầu: "Ừ, vậy ngươi ở nơi này ở một thời gian ngắn sao, tựu ở lầu ba ngươi trước kia ở qua phòng khách tốt lắm."

Vừa nói, nàng tựu vội vã hướng trên lầu đi, Chu Long hứng đuổi theo mấy bước, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Muội muội, cái nha đầu kia làm sao còn ở chỗ a?"

Giang Hạ quay đầu lại, có chút không nhịn được nói: "Tại sao?"

"Không có. . . Không có gì." Chu Long hứng vội vàng câm mồm , khi còn bé, hắn từng giúp Giang Hạ khi dễ quá Kỷ Ngữ Đồng, hắn cũng biết Giang Hạ không thích nàng, mới vừa nói ra câu nói kia, mục đích gì chỉ ở cho lấy lòng Giang Hạ, ai biết đụng một lỗ mũi hôi. Hắn chỉ đành phải ngượng ngùng cười, lui về trên ghế sa lon tiếp tục xem TV.

Chu Long hứng luôn luôn không sợ trời không sợ đất, đối trước mắt cái này đường muội cũng là trong lòng còn có sợ hãi. Trước kia, hắn vẫn là Giang Hạ người hầu, hơn nữa thường xuyên bị nàng đánh cho răng rơi đầy

đất. Mặc dù có mấy năm không có làm sao thấy, nhưng này loại sợ hãi cảm giác từ đâu tới đã lâu, hắn là không thể tiêu trừ. Huống chi, hiện tại mặt đối mặt đứng, đường muội vóc dáng cũng không so với hắn thấp, khí thế thượng xa hơn thắng cho hắn. Hắn vừa nhìn TV vừa nhịn không được trong lòng ai thán, xem ra đời này, hắn là không có tung mình dư âm .

Giang Hạ vào gian phòng của mình, đem xe cái chìa khóa ném sang một bên, trực tiếp vào phòng tắm. Nàng hai tay chống rửa mặt thai, kinh ngạc nhìn gương, chỉ thấy trong gương mình, sắc mặt tái nhợt, vành mắt phát thanh. Nàng phát trong chốc lát ngốc, vừa cúi đầu, nhìn một chút hai tay của mình, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận mãnh liệt đắc tội ác cảm, nàng phi mau mở ra vòi nước, đưa tay thả vào dưới chà xát rửa.

Giặt một chút, nàng vừa cúi người xuống, tay thổi phồng nước lạnh dùng sức phách rửa mặt mình, sau đó, nàng xoay người đem trong bồn tắm để đầy nước, cầm quần áo quần cỡi xuống ném qua một bên, đem mình cả người xuyên vào bên trong.

Đợi nàng tắm rửa xong, đổi dưới quần áo lâu lúc đến, sớm đã là đến ăn cơm trưa thời điểm liễu.

Giang Hạ ngồi ở trước bàn, vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt xám xịt, nhìn trên bàn sắc hương bốn phía tinh xảo thức ăn, cũng đề không nổi cái gì khẩu vị, chẳng qua là lấy nhẹ rau dưa ăn. Ngẩng đầu trong lúc, nàng xem nhìn đối diện Kỷ Ngữ Đồng, lại thấy sắc mặt nàng sáng rỡ, một đôi như nước trong loại linh động con ngươi thần thái sáng láng, thoạt nhìn tâm tình tựa hồ tốt vô cùng. Cùng nàng hôm nay tạo thành tiên minh rất đúng so sánh với.

Nàng trong bụng không khỏi khẽ hừ một tiếng, phỏng đoán nàng đúng là theo Hàn kéo dài thanh hết sức ngọt ngào, cho nên mới cái này bộ dáng.

Kỷ Ngữ Đồng trong khoảng thời gian này tâm tình đúng là hết sức tốt, bất

quá cũng không phải là Giang Hạ suy nghĩ nguyên nhân. Nàng đối với Hàn kéo dài thanh là rất có hảo cảm, hai người cũng hẹn đi ra ngoài chơi đùa mấy lần, nhưng tạm thời còn không tính là đến nói yêu thương giai đoạn. Làm cho nàng tâm tình tốt nguyên nhân chủ yếu, là Chu Văn Hàn tại ngoại địa vừa đầu tư liễu cái gì hạng mục lớn, gần đây ngốc ở bên kia, không lớn về nhà, nàng ở nhà sách tóm tắt được dễ dàng tự tại, mỗi ngày không có chuyện gì, bắn ra đánh đàn, bức tranh bức tranh ngoài, hãy cùng Quế mụ học một ít tố thái, thậm chí còn giúp quế bá tu bổ hạ trong vườn hoa và cây cảnh, cuộc sống trôi qua phong phú mà sung sướng.

Giang Hạ một là mình tâm tình hỏng bét, hai là thấy Kỷ Ngữ Đồng trên mặt khẽ mang cười bộ dạng, nhìn hết sức chướng mắt, trong lòng không tự chủ có mấy phần không thăng bằng ý. Ăn nửa bát cơm, nàng tựu để đũa xuống, không lớn muốn ăn liễu.

Để xuống chén đang muốn rời đi, liếc về mắt đang lúc lại thấy bên cạnh Chu Long hứng bưng chén cơm, giống như làm che dấu dường như, ánh mắt chính trực ngoắc ngoắc nhìn Kỷ Ngữ Đồng, bộ dáng kia, còn kém nước miếng không có đi xuống rớt.

Giang Hạ mép, không khỏi lộ ra một ý vị thâm trường nụ cười.

23, thứ 23 chương

23, thứ 23 chương . . .

Ăn cơm, Kỷ Ngữ Đồng trở về phòng nhìn trong chốc lát sách, tiệm cảm giác có chút buồn ngủ, cho nên đến trên giường nằm xuống. Bên nàng nằm, trong tay ôm một con màu hồng phấn Tiểu Trư, nhắm mắt lại thời điểm, Dương Noãn Tô điện thoại đánh tới đây.

Nàng cũng không quản Kỷ Ngữ Đồng có phải hay không đang ngủ, dùng

kích động thanh âm đem tối hôm qua biết được cặn kẽ nói một lần, sau đó Trịnh Trọng đối với nàng phát ra hai giờ cảnh cáo.

Cảnh cáo một: Lâm Nhất Phong không phải là người tốt, vô luận như thế nào cũng không muốn đáp ứng hắn theo đuổi, không nên bị hắn lớn lên mê hoặc!

Cảnh cáo hai: Khang Trữ tuyệt đối không phải là người tốt, vô luận như thế nào cũng không muốn đáp ứng nàng theo đuổi! Vĩnh viễn không nên bị nàng lớn lên mê hoặc! Tuyệt đối không nên thích nữ sinh!

Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ từng trước sau đối với Kỷ Ngữ Đồng triển khai quá theo đuổi thế công, cũng bị Kỷ Ngữ Đồng cự tuyệt, nhưng Dương Noãn Tô biết rõ hai người kia da mặt dầy không phân cao thấp, cho nên vẫn cho thỏa đáng hữu lo lắng, hơn nữa ở trải qua tối hôm qua hết thảy sau.

"Đồng Đồng, trước kia ngươi không ra chơi, ta còn tức giận, sau này không bao giờ ... nữa miễn cưỡng ngươi. Cùng đám người kia cùng nhau, cũng sẽ bị mang hư, trong bọn họ, tựu Cam Minh Châu tốt đi một chút." Cuối cùng, Dương Noãn Tô tức giận nói.

Kỷ Ngữ Đồng cảm thấy buồn cười, liền trêu chọc nàng: "Kia Chu Tinh Hán đây?"

Vừa nhắc tới Chu Tinh Hán, Dương Noãn Tô trong giọng nói liền toát ra một tia thẹn thùng: "Hắn? Hắn theo chân bọn họ là không đồng dạng như vậy, hắn. . . Hắn là rất đặc biệt bé trai."

"Là (vâng,đúng) sao? Làm sao đặc biệt pháp?" Kỷ Ngữ Đồng cố ý nói: "Hắn theo chân bọn họ nhóm người kia là bạn tốt a, có câu nói, không biết kỳ nhân, thị kia hữu, kia chứng minh bọn họ là một loại người a."

"Phi phi phi!" Dương Noãn Tô lập tức phản bác: "Kia còn có câu gọi là ra nước bùn mà không nhuộm đây!"

"Ôi, thì ra là nhà ngươi Tiểu Chu ca ở ngươi trong lòng vẫn là đóa Bạch Liên đây."

Trong điện thoại truyền đến một chuỗi như chuông bạc thanh thúy tiếng cười, Dương Noãn Tô tiểu thư biết bị đùa bỡn, thẹn quá thành giận liễu: "Hừ, không thèm nghe ngươi nói nữa, bổn cô nương hảo ý nhắc nhở ngươi phòng sắc ma, ngươi nhưng trêu ghẹo ta, tắt điện thoại!"

Kỷ Ngữ Đồng đem điện thoại thả vào một bên, thử nghĩ xem mới vừa rồi rất đúng nói, trong suốt trong con ngươi đều là nụ cười, ở trên giường trở mình, ôm kia chỉ màu hồng Tiểu Trư tiếp tục ngủ.

Chu Long hứng ở trên hành lang đi tới đi lui, trên mặt vẻ mặt vô cùng lo lắng, hắn thỉnh thoảng giơ tay lên nhìn thời gian, trong lòng âm thầm nói thầm, cũng bốn giờ hơn, làm sao còn không có đi ra ngoài a.

Qua một lúc lâu, hắn dừng bước lại, dựa lưng vào vách tường, ngơ ngác nhìn Kỷ Ngữ Đồng cửa phòng.

Cô nàng này thật đẹp! Càng ngày càng mỹ, quả thực làm người ta hồn bất thủ xá! Nhưng là, nếu quả thật đối với nàng đối với cái gì, thúc thúc đến lúc đó có thể hay không hung hăng dạy dỗ ta a? Bất quá, cho dù sẽ bị dạy dỗ, có thể nhất thân phương trạch cũng là đáng được.

Chu Long hứng từ học trung học đệ nhất cấp tới nay, vẫn được hưởng háo sắc tên, bạn gái cho tới bây giờ không gảy quá. Lúc này nghĩ tới Kỷ Ngữ Đồng, trong đầu suy nghĩ rối rít, cả người cũng trở nên hưng phấn vô cùng, mặc dù đối với cho Chu Văn Hàn, hắn trong lòng vẫn là rất kính sợ, nhưng sắc đẹp trước mặt, cái gì cũng đành phải vậy, huống chi lại có người chỗ dựa,

sắc đảm nhất thời béo tốt.

Đang hắn ý nghĩ kỳ quái hết sức, trong tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, Chu Long hứng thăm dò vừa nhìn, chỉ thấy Kỷ Ngữ Đồng mở cửa phòng đi ra, tinh thần hắn rung lên, lập tức đụng lên đi trước, trơ mặt ra nói: "Ngữ Đồng muội muội đây là muốn đi lầu dưới sao? Ăn cơm còn muốn một lát đây."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn thấy hắn ở ngoài cửa, vốn là sợ hết hồn, nghe thế chính là hình thức ngôn ngữ , trong bụng chợt cảm thấy không ổn, lập tức lui về sau đi, muốn lui vào giữa phòng.

Chu Long hứng tay mắt lanh lẹ, một tay lấy nàng kéo, đẩy tới bên cạnh trên vách tường, cười hì hì nói: "Muội muội, ngươi thật gọi thương tâm, vừa thấy ta liền muốn trốn a."

"Ai là...của ngươi muội muội!" Kỷ Ngữ Đồng hai tay cổ tay bị hắn kiềm chế ở, vừa giãy dụa vừa thét chói tai: "Ngươi muốn làm gì? Buông!"

Chu Long hứng để sát vào khuôn mặt nàng, một trận sâu kín mùi thơm ngát liền truyền vào trong mũi, hắn thân thể nhất thời tô liễu bên, không khỏi nhắm nửa con mắt, say mê hít sâu vài hớp, trơ mặt ra nói: "Ừ, trên người của ngươi mùi thơm thật tốt nghe thấy a. . ."

Thật ra thì bằng lương tâm nói, Chu Long hứng ngũ quan lớn lên coi như đoan chánh, chẳng qua là hơi chút mập chút ít, nhưng bởi vì hắn đủ cao, cho nên ngược lại lộ ra vẻ khôi ngô. Bất quá, hắn híp mắt, kia phó mê đắm bộ dạng, thoạt nhìn thực tại vô cùng hèn mọn .

Kỷ Ngữ Đồng lại là sợ, lại là tức giận, nàng chán ghét đem mặt nữu qua một bên, gấp đến độ cơ hồ khóc lên: "Biến thái! Sắc lang! Ngươi buông! Nếu không thả ta muốn gọi người!"

"Gọi? Ngươi thử gọi gọi nhìn, xem ai sẽ đến để ý ngươi." Chu Long hứng một bộ định liệu trước bộ dạng, ánh mắt không nỡ từ xem ra tuyệt mỹ trên mặt dời đi nửa phần, lão Thiên! Nàng bộ dáng phẫn nộ cũng như vậy khiến người tâm động! Trong mắt của hắn nhanh chóng nổi lên dục vọng ngọn lửa, hô hấp dần dần ồ ồ, kia bộ dáng, giống như là hận không được đem người trước mắt tươi sống nuốt vào. Hắn bỗng nhiên tiến tới Kỷ Ngữ Đồng bên tai, khàn khàn tiếng nói nói: "Ngươi không phải là nghĩ trở về phòng sao? Ca ca cùng ngươi đến trong phòng vui đùa một chút, sau đó sẽ tha cho ngươi, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng vừa thẹn vừa giận lại sợ, trong mắt lóe ra lệ quang, nàng cắn chặc thần, đột nhiên một cước dùng sức dẫm ở Chu Long hứng lưng bàn chân thượng, đi theo khóc kêu to: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Chu Long hứng vội vàng không kịp chuẩn bị, đau đến muộn hanh nhất thanh, tay một cách tự nhiên buông ra, Kỷ Ngữ Đồng nhân cơ hội thoát thân, sẽ phải hướng lầu dưới chạy, Chu Long hứng nhịn đau đuổi theo đi, Lão Ưng bắt con gà con giống nhau đem nàng bắt được, sau đó nặng nề đem nàng lần nữa đẩy tới trên tường, hai tay chống tường, định để lên đi hôn nàng, Kỷ Ngữ Đồng đầu tả nhanh chóng phải trốn, vừa hoảng sợ thét chói tai lấy, vừa liều mạng khước từ của hắn.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng lạnh lùng quát lớn: "Ngươi làm gì? !"

Chu Long hứng cả kinh, nghiêng đầu nhìn lại, lại thấy Giang Hạ đang đứng ở cửa phòng, một đôi sáng ngời sắc bén con ngươi đang bất mãn nhìn chăm chú vào hắn, hắn không khỏi có chút bối rối, trong mắt nhưng toát ra không giải thích được vẻ.

Kỷ Ngữ Đồng được kinh sợ, phía sau lưng vừa đau sở không chịu nổi, một tờ nụ cười đã sớm là lê hoa đái vũ, nước mắt như trân châu một loại lăn

xuống. Giang Hạ nhìn một chút nàng, trong lòng không có từ đâu tới căng thẳng , nàng lần nữa quát khẽ: "Còn không buông ra!"

Chu Long hứng bị nàng vừa quát, hai tay lập tức mềm nhũn rũ xuống, sắc mặt nhất thời trướng thành màu gan heo, hết sức khó xử, hắn nhìn lại Giang Hạ, ấp úng nói không ra lời, đầy ngập muốn ~ hỏa sớm đã biến mất ở vô hình.

Hắn mới vừa buông tay, Kỷ Ngữ Đồng lau nước mắt, trừng mắt liếc hắn một cái, liền nhanh chóng chạy trở về phòng, sau đó tướng môn "Phanh" một tiếng Cerrada.

Nàng vào gian phòng, trong lòng kinh hồn chưa định, tâm vẫn kịch liệt nhúc nhích. Qua một lúc lâu, đi tới cho mình rót chén nước, nhưng là hai tay đang cầm chén nước, vẫn hơi hơi phát run.

Trong đầu hiện lên mới vừa rồi Chu Long hứng kia phó sắc ~ sắc bộ dạng, trong lòng nàng một trận ác tâm, nàng không dám tưởng tượng, nếu là vừa mới bị hắn chiếm tiện nghi, mình thì như thế nào. Làm sao người với người ở giữa sai đừng như vậy lớn, đồng dạng là nam sinh, Hàn kéo dài thanh như vậy tư văn hữu lễ, Chu Long hứng cũng là mặt người dạ thú. May là. . . May là hôm nay sông ác ma giúp mình một thanh.

Nghĩ tới đây, nàng đi tới mở cửa, tiểu tâm dực dực nhìn, trên hành lang nhưng không có một bóng người, nàng trong bụng có chút nghi ngờ, theo bản năng lại đi thang lầu bên kia đi, lại nghe khúc quanh mơ hồ truyền đến một trận nói chuyện thanh.

"Đường muội. . ." Đây là Chu Long hứng thanh âm.

"Không cho gọi đường muội, kêu tên!" Giang Hạ thanh âm tựa hồ là rất không nhịn được.

"Sông. . . Giang Hạ, mới vừa không phải là ngươi gọi ta như vậy đối với cái nha đầu kia sao? Làm sao ngươi vừa ngăn cản ta? Không phải là đang diễn trò sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nghe đến đó, giận đến cả người phát run, nàng cũng không biết dũng khí đến từ nơi đâu, bước nhanh đi tới cửa thang lầu, quả thấy Giang Hạ cùng Chu Long hứng một cao một thấp đứng ở trên bậc thang, vừa nghe đến động tĩnh, hai người đồng thời quay đầu lại.

Kỷ Ngữ Đồng lúc này trên cao nhìn xuống, giương một tay lên, một chén nước nhất thời toàn bộ giội ở Giang Hạ trên mặt, nàng run rẩy thanh âm nói: "Ngươi quả thực là súc sinh, ngươi không phải là người!"

Ném những lời này, nàng trong mắt nước mắt vừa trào ra, xoay người chạy trở về phòng.

Nước dọc theo Giang Hạ tóc, gương mặt "Lạch cạch lạch cạch" đi xuống rụng, rớt xuống nàng T-shirt thượng, rơi trên mặt đất. Chu Long hứng ngạc nhiên ngắm lên trước mắt chật vật Giang Hạ, miệng trương được túc túc có thể nhét hạ một cái trứng gà, hắn đang chuẩn bị đi tìm giấy cho Giang Hạ lau đi trên mặt nước đọng, lại thấy Giang Hạ hai tay chà xát mặt, như cái gì chuyện cũng không phát sinh dường như, tiếp tục lấy lúc trước chủ đề: "Diễn trò? Ta chỉ là cho ngươi đi trêu chọc hạ nàng, gọi nàng nói yêu thương đắc ý thành như vậy! Ta có để diễn được như vậy rất thật? ! Ta có cho ngươi đi hôn nàng? ! Ngươi khi ngươi biểu diễn hệ a? !"

Nàng ánh mắt bén nhọn, giọng nói lạnh như băng, bị làm cho sợ đến Chu Long hứng không dám lên tiếng, thật lâu mới kết Cà Lăm ba nói: "Ta. . . Ta không có muốn hôn nàng. . ."

"Ngươi là đem ta làm kẻ ngu, vẫn là đem ta làm người mù? Ừ? !" Giang Hạ hơi hí mắt ra, tăng thêm giọng nói: "Ta bất kể trong lòng ngươi có cái gì

tiểu tâm tư, chuyện này đến đây chấm dứt, ngươi nếu là nữa đối với nàng động cái gì tâm tư, cẩn thận ta phế đi ngươi!"

Chu Long hứng mặt đỏ lên, chỉ đành phải luôn miệng đáp ứng: "Là (vâng,đúng), dạ, ta sẽ không, ta sẽ không nữa làm cái gì. . ."

Giang Hạ gặp sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bộ dáng kia hết sức đáng thương buồn cười, trên mặt vừa thay một bộ nụ cười, giọng nói cũng trở nên ôn hòa đứng lên: "Ta có khiến cho tốt nam sinh, hắn biết rất nhiều xinh đẹp cô bé, ngươi này trận ở chỗ, ta tên là hắn giới thiệu một cho ngươi."

Nàng mới vừa làm cho người ta mấy cái tát, lúc này vừa lần lượt một khối đường tới đây, Chu Long hứng cũng không phải dám dễ dàng đi đón, chẳng qua là nửa tin nửa ngờ nhìn nàng.

"Buổi tối ta để cho bọn họ dẫn ngươi đi ra ngoài chơi, hiện tại hạ đi ăn cơm sao."

Chu Long hứng thưa dạ luôn miệng, cùng ở sau lưng nàng, vừa xuống lầu, vừa vừa cảm thấy lấy tính cách của nàng, mới vừa bị giội cho một chén nước, làm sao có như không có chuyện gì xảy ra, trong bụng đại cảm giác kỳ quái, không nhịn được ngập ngừng nói: "Nàng. . . Nàng mới vừa mắng ngươi, vừa giội ngươi nước, ngươi không dạy dỗ nàng sao?"

"Ha ha ha ha!"

Giang Hạ cái gì cũng không nói, nhưng phát ra một trận tiếng cười, Chu Long hứng trợn mắt hốc mồm, giống như nhìn kẻ điên giống nhau nhìn nàng, ngậm miệng, cũng không dám nữa hỏi nhiều liễu.

Chuyện này sau khi, Giang Hạ ở Kỷ Ngữ Đồng trong lòng, tùy "Khốn kiếp" thăng cấp vì "Súc sinh", quan hệ của hai người lần nữa đạt tới băng điểm.

Nhưng là Chu Long hứng nhưng trôi qua Tiêu Dao sung sướng, hắn nghe theo Giang Hạ lời của, nữa không dám đi trêu chọc Kỷ Ngữ Đồng, mà Giang Hạ đọc khi hắn là đường huynh, vừa hàng phục nghe lời, khẳng khái cung cấp bó lớn tiền cho hắn tiêu phí. Kế tiếp hơn một tháng trong thời gian, chính nàng chân không bước ra khỏi nhà, lại đem Chu Long hứng giao cho Lâm Nhất Phong, hai người kia ăn nhịp với nhau, mỗi ngày uống rượu ngon, ôm mỹ nữ, Chu Long hứng quả thực quên hết tất cả, vui đến quên cả trời đất.

Qua một thời gian ngắn, Chu Văn Hàn về đến nhà, Chu Long hứng liền bắt đầu thu liễm. Ngày đó, hắn ra mắt thúc thúc, thay thế cha mẹ thăm hỏi quá, còn nói liễu chút ít trong nhà tình huống, trong lòng nhưng vẫn nắm một thanh mồ hôi, sợ Kỷ Ngữ Đồng ở Chu Văn Hàn trước mặt tố cáo, ngay cả ăn lúc ăn cơm tối, cũng là khẩn trương bất an.

Giang Hạ nhìn hắn chột dạ bộ dạng, trong lòng âm thầm lắc đầu, nàng ăn non nửa chén cơm, tựu đứng dậy muốn đi, lại nghe Chu Văn Hàn mở miệng nói: "Tựu ăn như vậy chút?"

"Không có gì khẩu vị." Nàng mặt không chút thay đổi nói.

Chu Văn Hàn nhíu mày: "Ta hôm nay trở lại, ngươi một câu nói cũng không còn nói với ta, ăn cơm tối, ăn không tới hai cái muốn, trên mặt sẽ không một chút thần sắc cao hứng, hướng về phía ba ba của ngươi, ngươi có thể có chút khuôn mặt tươi cười sao?"

Chu Long hứng thấy thúc thúc sắc mặt không vui, bị làm cho sợ đến đang cầm chén, ngay cả cơm cũng đã nuốt xuống.

Giang Hạ nhưng một bộ không thèm để ý bộ dạng, nhún vai: "Ta vừa không có yêu thương, cao hứng không nổi, không giống có chút yêu thương, mỗi Thiên Đô tâm tình tốt, cười đến cùng mùa xuân dặm một đóa hoa dường như."

Chu Văn Hàn trong bụng trầm xuống, quên nàng cà lơ phất phơ giọng nói, trầm giọng nói: "Người nào nói yêu thương rồi?"

Giang Hạ bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, ánh mắt từ Kỷ Ngữ Đồng trên người, nữa chuyển qua Chu Long hứng trên người, sau đó mập mờ nói: "Này trên bàn, ngoại trừ ta ra mọi người quá." Vừa nói nện bước dễ dàng bộ tử đi ra khỏi phòng ăn.

Chu Văn Hàn cũng không còn kịp nữa suy nghĩ, nàng theo lời mọi người có phải hay không bao gồm mình. Ánh mắt từ Kỷ Ngữ Đồng cùng Chu Long hứng trên người nhất nhất quét qua, lại thấy hai người khuôn mặt trong nháy mắt cũng trướng đến đỏ bừng, trong ánh mắt của hắn, bỗng nhiên hiện lên một tia không dễ dàng phát giác âm trầm.

24, thứ 24 chương

24, thứ 24 chương . . .

Trên bàn cơm không khí nhất thời trở nên có chút lúng túng.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vừa thẹn vừa giận, cũng không dám nhìn tới Chu Văn Hàn vẻ mặt. Giờ khắc này, trong lòng nàng hận chết liễu Giang Hạ, nàng không hiểu người kia tại sao có thể làm được vô sỉ như vậy, mình gần đây cùng kia cái gì Tiêu dương ở chung một chỗ, còn không biết xấu hổ nói không có nói yêu thương, hơn nữa phải ở chỗ này nói hưu nói vượn, nói xấu người khác.

Chu Long hứng mặc dù cũng có chút ngượng ngùng, bất quá hắn hai mươi tuổi đại nam sinh, nói yêu thương vốn là bình thường, thật cũng không cảm thấy cái gì, chỉ làm đường muội cố ý ở thúc thúc trước mặt nói giỡn, cười khan hai tiếng, tiếp tục ăn cơm.

"Ngữ Đồng, tiểu Hạ nói là sự thật sao?" Chu Văn Hàn để đũa xuống,

ngắm nhìn nàng.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩng đầu lên, cuống quít lắc đầu: "Không phải." Nàng trong suốt tròng mắt, chống lại Chu Văn Hàn thầm chìm ánh mắt, lập tức hơi khẩn trương lên, nghĩ đến Chu Văn Hàn đối với sự quan tâm của nàng, đối với nàng mong đợi, nàng không có biện pháp nói láo, chỉ đành phải nói: "Chẳng qua là. . . Chỉ là một bạn tốt, không phải là nàng nói cái kia dạng. . ."

Chu Văn Hàn lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên lên tiếng cắt đứt: "Hắn tên gọi là gì?"

"A?" Kỷ Ngữ Đồng có chút sững sờ, không biết hắn tại sao đột nhiên hỏi cái này.

Chu Long hứng đang đem một khối bài cốt gắp đến mình trong chén, nghe được câu này, ngẩng đầu cười nói: "Hắc hắc, hắn thích người a? Cái này ta biết, tên là Hàn kéo dài thanh."

Chu Văn Hàn quay đầu, nghi hoặc nhìn hắn, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng cả kinh, cũng thiếu thốn nhìn về hắn.

Chu Long hứng thấy thúc thúc vẻ mặt hỏi thăm thần sắc, đắc ý Dương Dương (dương dương tự đắc) nói: "Là (vâng,đúng) Lâm Nhất Phong nói a, nói người kia lớn lên đẹp trai, học tập vừa tốt, sách sách, khó trách ngươi sẽ thích."

Kỷ Ngữ Đồng lại là tức giận, lại là xấu hổ cấp, hận không được cầm cái thứ gì đưa xem ra chán miệng ngăn ngừa, bọn ta không có nói Chu Long hứng lúc trước ti tiện hành kính, hắn lại còn ở nơi này nói hưu nói vượn, hai huynh muội giống nhau vô sỉ!

"Ngữ Đồng, ngươi quên ta lúc trước đã nói với ngươi lời của đến sao?" Chu Văn Hàn cầm lấy khăn ăn xoa xoa tay, ngữ điệu chậm chạp vững vàng,

nghe không ra trách cứ ý.

Kỷ Ngữ Đồng đỏ mặt biện nói: "Ta. . . Ta không có thích hắn, chính là. . . Chính là cảm thấy người khác rất tốt." Chu Long hứng nhìn một chút nàng, hết lần này tới lần khác muốn cùng nàng đối nghịch: "Được rồi , còn không có thích đây, không có thích tại sao lão cùng người ta ước hẹn a? Kia Lâm Nhất Phong hẹn ngươi đi ra ngoài, làm sao ngươi luôn là cự tuyệt?"

Nói tới đây, hắn quay đầu lại đối với Chu Văn Hàn nói: "Thúc thúc, Ngữ Đồng muội muội ở trong trường học, nhưng là thật là nhiều người thích đây."

Chu Văn Hàn nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, không nói gì, tựa hồ ở đang suy nghĩ cái gì, Kỷ Ngữ Đồng thấy càng giải thích càng hỏng bét, rũ xuống mí mắt, nhìn trong chén thức ăn, dứt khoát cái gì cũng không nói liễu.

Một lát sau, Chu Văn Hàn bỗng nhiên nặng nề "Hừ" một tiếng, hướng về phía Chu Long hưng phấn nói: "Ngươi a, bớt can thiệp vào người khác, xem trước một chút một mình ngươi! Ba ngươi lần trước nói với ta, ngươi hiện tại ngày nghỉ cũng không trở về nhà, suốt ngày tại bên ngoài cùng chút ít hồ bằng hữu chó hữu lêu lổng, một gọi điện thoại trở lại, chính là muốn tiền, có phải hay không? Ngươi cũng giao trái tim thu một chút, niên trưởng vào chút!"

Chu Long hứng không nghĩ tới mình vì thúc thúc giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, chẳng những không có phần thưởng, còn gặp giữa cho một trận, giống như chỉ đã trút giận Bì Cầu dường như, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Này bỗng nhiên bữa ăn tối sau khi, chuyện này Chu Văn Hàn không có lại đề lên, cũng không có sẽ tìm Kỷ Ngữ Đồng đã nói cái gì, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng cũng là thở phào nhẹ nhỏm.

Hàn kéo dài quải niệm nhà không có ở đây Thúy Thành, trong lúc nghỉ

hè, bọn họ thường xuyên thông điện thoại, tình cảm cũng ngày càng tăng tiến. Kỷ Ngữ Đồng mặc dù đem Chu Văn Hàn lời của vẫn nhớ kỹ trong lòng, nhưng sau lại cũng cũng không có chặc đứt cùng Hàn kéo dài quải niệm liên lạc, dần dần, nàng đối với cái kia xấu hổ ôn hòa nam sinh sinh chút thích cùng nhớ, bắt đầu có chút mong đợi tựu trường gặp nhau.

Nhưng kỳ quái chính là, đến sắp tựu trường thời điểm, Hàn kéo dài thanh tựu không còn có đã gọi điện thoại, qua mấy ngày, Kỷ Ngữ Đồng gẩy tới, cái kia mã số nhưng quay xong liễu.

Kỷ Ngữ Đồng có chút buồn bực, bất quá nghĩ đến rất nhanh tựu muốn gặp mặt, cũng không còn để ý nhiều.

Theo học kỳ mới bắt đầu, bọn họ thăng một niên cấp, kết thúc học sinh mới thân phận.

Tựu trường thứ một ngày, Khang Trữ ở trên đường nhìn thấy Giang Hạ, tựu cho nàng trống rỗng Koichi quyền: "Tốt ngươi trên sông a! Biến mất nửa nghỉ hè, ngươi cũng quá không bạn chí cốt đi!"

Giang Hạ không phản bác được, chỉ đành phải khuôn mặt tươi cười bồi tội: "Cái kia, ta không là để cho ngươi biết cửa, ta đi ra ngoài du lịch sao?"

"Ngươi tựu chuyện phiếm sao! Ngày đó ngươi đường ca uống rượu say liễu, chủ động cùng Lâm Nhất Phong nói ngươi ngày ngày ở nhà đây, chờ xem, tất cả mọi người muốn tìm ngươi tính sổ."

Giang Hạ nghe lời này, trong lòng không khỏi mắng to Chu Long hứng.

Khang Trữ đem nàng kéo đến một cái góc nhỏ, bắt đầu thẩm vấn: "Nói, ngươi ngày ngày trốn ở nhà, có phải hay không coi chừng dùm nhà ngươi cái kia kỷ mỹ nữ? Không trách được không chịu giúp ta bận rộn đây, nguyên đến chính mình đã sớm thích, nếu không phải thích, làm sao ngươi ngày ngày

không ra, còn đưa di động tắt điện thoại đây."

Giang Hạ trợn mắt nhìn nàng một cái: "Nói hưu nói vượn! Ta không ra cùng nàng có quan hệ gì? Ta cùng nàng quan hệ hỏng bét rất."

Khang Trữ nhìn nàng hồi lâu, cười nói: "Tạm thời tin tưởng ngươi, kia nếu cùng Kỷ Ngữ Đồng không liên quan, hãy cùng Tiêu dương có liên quan rồi?"

Giang Hạ cười khan hai tiếng, không đáp lời liễu.

"Có ngươi a!" Khang Trữ đắp nàng vai, cười đến như tên trộm : "Dầu gì cũng là một mỹ nữ, vừa gợi cảm, ngươi cùng người ta một đêm tình sau, sẽ đem người ta đặt xuống kia liễu, cũng không còn nửa câu nói, ngươi thật là không phải là người."

"Cái gì một đêm tình a!" Giang Hạ mặt bỗng nhiên đỏ lên, não xấu hổ biến thành nổi giận: "Cũng là ngươi nói cái gì, càng rơi xuống, càng khoái nhạc, gặp quỷ!"

"Tại sao lại cùng ta có quan hệ rồi?" Khang Trữ đảo tròn mắt, cười suy đoán nói: "Ngươi cảm giác thật không tốt sao?"

Giang Hạ chung quanh nhìn sang, thấy chừng không người nào trải qua, vuốt vuốt tóc của mình, chán nản nói: "Không biết nói như thế nào, vốn là rất tốt, sáng ngày thứ hai đã cảm thấy thật không tốt, cảm thấy thật xin lỗi mình, cũng thật xin lỗi người khác, sau lại cũng không nghĩ ra được."

"Ngươi cảm giác như vậy rất kỳ quái nha." Khang Trữ kinh ngạc nhìn nàng, lập tức nói: "Sau này nhiều tìm mấy đại khái tựu thích ứng."

"Không muốn tìm." Giang Hạ thở dài một hơi.

"Đừng như vậy nha, ngươi đại khái là không quá vui vui mừng Tiêu dương này chủng loại hình, ta cho ngươi sẽ tìm mấy, ta cũng không muốn ngươi ngày ngày buồn bực trong nhà." Khang Trữ suy nghĩ một chút, lại nói: "Bất quá ngươi làm như vậy thật quá kém, Tiêu dương từ ngày đó hậu tâm tình rất kém cỏi, sau lại cũng không còn hăng hái đi ra ngoài chơi, cũng thật đi ra ngoài du lịch liễu một vòng."

Giang Hạ ngẩn ra, trong lòng bao nhiêu có chút xấu hổ.

Khang Trữ vừa hoài nghi nhìn nàng: "Ngươi một chút cũng không thích nàng?"

"Không phải là không thích." Giang Hạ lắc đầu nói: "Chẳng qua là. . . Chẳng qua là cảm giác kia cùng cùng Tưởng Tiểu Manh là không cùng, không có tốt đẹp như vậy."

"Này! Thích không phải được rồi , ở đâu ra nhiều như vậy tốt đẹp?" Khang Trữ liếc nàng một cái, vừa thần thần bí bí nói: "Bất quá Tiêu dương sau khi trở về, vừa tìm người bạn gái, ngày hôm qua mang đi ra chơi, ta đã thấy, khác phương diện không bằng ngươi, nhưng là so sánh với ngươi ôn nhu thể thiếp nhiều."

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ ngây người hồi lâu, mới thản nhiên nói: "Như vậy rất tốt."

Khang Trữ mở trừng hai mắt: "Không thoải mái sao?"

Giang Hạ nhíu nhíu mày: "Một chút xíu sao."

"Này, còn không cũng là vui đùa một chút, người người cũng như vậy để được mở, tựu ngươi, còn đang vì ngươi cái kia Tưởng Tiểu Manh không vui đây. Làm người nha, chính là muốn dùng hết thảy phương pháp vì mình tìm kiếm vui vẻ." Khang Trữ để sát vào nàng, khẽ cười nói: "Tối nay đi ra ngoài

chơi sao? Thật lâu không có tụ cùng nhau rồi sao."

Giang Hạ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hạ quyết tâm dường như, sảng khoái gật đầu: "Đi! Tối nay ta mời khách."

Học sinh cuộc sống chính là như vậy, đi học nghĩ phóng giả, phóng giả đã lâu, lại muốn đầu nhập trường học hoài bão.

Nhưng là Kỷ Ngữ Đồng mặc dù tốt lâu trước lại bắt đầu tưởng niệm ở trường học cuộc sống, sau khi tựu trường, tâm tình của nàng vẫn nhưng có chút xuống thấp, bởi vì Hàn kéo dài thanh vẫn chưa có tới trường học.

Chu Tinh Hán cùng Hàn kéo dài thanh là cùng một cái ban, Dương Noãn Tô chạy đi hỏi hắn, hắn nói cho nàng biết Hàn kéo dài thanh thôi học, nhưng Kỷ Ngữ Đồng không tin, vô duyên vô cớ làm sao có xin nghỉ học? Còn ung là nhiều người như vậy mơ ước, cho dù ra khỏi chút gì chuyện, vừa làm sao có thể ngu được xin nghỉ học? Trước một chút, Hàn kéo dài hoàn trả cùng nàng kế hoạch nói tựu trường muốn làm gì làm gì đó.

Kỷ Ngữ Đồng vô tinh đả thải ngồi ở chỗ đó, thức ăn không vài hớp liền phóng hạ liễu, chẳng qua là uống nước trái cây.

Dương Noãn Tô khẩu vị nhưng đặc biệt tốt, ăn được mùi ngon, nàng vừa ăn, vừa khuyên nhủ: "Ngươi vui vẻ lên chút nha, ta cũng nhà mình nhà ta Tiểu Chu tới giúp ngươi."

"Ta chỉ là cảm thấy rất kỳ quái, làm sao có đột nhiên thôi học." Kỷ Ngữ Đồng đem nước trái cây để xuống, đôi mi thanh tú chau lên: "Sắp tựu trường, hắn còn đang trong điện thoại nói với ta, sau này mỗi lúc trời tối muốn cùng đi với ta Đồ Thư Quán phòng tự học đọc sách đây."

"Có lẽ nhà hắn đã xảy ra chuyện gì, có lẽ muốn di dân, có lẽ ngã bệnh liễu. . ." Dương Noãn Tô suy đoán lung tung .

"Hắn nói cũng không có đề cập tới một tiếng a."

"Có lẽ là đột nhiên phát sinh sao."

"Tính , ta lười theo như ngươi nói, ngươi một chút cũng không biết tâm tình của ta." Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng một bộ không sao cả bộ dạng, có chút sinh khí .

"Tốt sao tốt nha, ta sai lầm rồi." Dương Noãn Tô liền tranh thủ chén đẩy qua một bên, cười theo mặt nói: "Không phải là ta không hiểu tâm tình của ngươi, mà là, ta cảm thấy được không cần phải gấp a, hắn nhất định sẽ tới tìm ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng rầu rĩ nói: "Làm sao ngươi biết hắn sẽ tìm đến ta, này trận cũng không đánh điện thoại."

Dương Noãn Tô có chút im lặng, đề cao thanh âm nói: "Ai nha, hắn thích ngươi thích được muốn chết, cho dù thôi học, có thể bỏ được cho chặt đứt liên lạc sao? Ngươi một ưa thích thượng một người, làm sao lần hồ đồ, ngươi cũng không muốn cùng hắn chặt đứt liên lạc, hắn thì càng thêm không muốn a."

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc một hồi mà, lắc đầu nói: "Noãn Noãn, không biết làm sao, ta có một loại trực giác, hắn sẽ không rồi hãy tới tìm ta liễu."

"Nói loạn!"

Kỷ Ngữ Đồng khẽ động khóe miệng, miễn cưỡng mỉm cười một chút, cũng không nói thêm lời, đây chỉ là trong lòng nàng một loại cảm giác, chỉ mong chỉ là ảo giác.

"Tốt lắm, Ngữ Đồng, đừng suy nghĩ nhiều, cơm nước xong đi ta trong túc xá nghỉ ngơi một lát, sau đó lên trên khóa. Ta với ngươi đánh cuộc, Hàn kéo

dài thanh nhất định sẽ xuất hiện ! Ngươi thật dễ dàng thích một người, như thế nào có thể có dạng biến mất."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng rốt cục gật đầu.

Buổi tối, sông chỗ ở lầu hai trong thư phòng ánh đèn sáng tỏ.

Chu Văn Hàn ngồi ở rộng rãi ghế da dặm , cầm trong tay một cùng khung, trong tấm ảnh nữ nhân, đôi mắt sáng đảo mắt, phong tư khuynh thành, tươi đẹp không gì sánh được. Ngón tay của hắn, nhẹ nhàng từ nàng tuyệt mỹ trên khuôn mặt mơn trớn, ánh mắt có chút si ngốc.

Trên bàn điện thoại bỗng nhiên truyền đến một trận chói tai tiếng vang, hắn nhướng mày, tựa hồ mất hứng bị quấy rầy, ngừng lại một chút, hay là nhận điện thoại, nhưng giọng nói rõ ràng mang theo không vui: "Uy?"

"Chu vốn, ngài chuyện phân phó, ta tìm khắp người thay ngài làm tốt liễu, tiểu tử kia cha mẹ sợ đến muốn chết, đáp ứng lập tức để cho bọn họ nhi tử xin nghỉ học, hơn nữa bảo đảm nữa cũng sẽ không khiến tiểu tử kia quấy rầy Kỷ tiểu thư."

"Ừ." Chu Văn Hàn chân mày giãn ra: "Trường học bên đó đây?"

"Trường học bên kia ta tự mình tìm người, cho dù hắn tới đây, như vậy phẩm hạnh không tốt học sinh, cũng sẽ không có người nữa thu."

"Rất tốt, cực khổ ngươi."

Người nọ tựa hồ có chút thụ sủng nhược kinh: "Không khổ cực, một chút chuyện nhỏ mà thôi. Nếu như không có việc gì, ta sẽ không quấy rầy ngài, ngài sớm một chút nghỉ ngơi."

"Ừ." Chu Văn Hàn đáp một tiếng, cúp điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

Hắn lần nữa nâng lên trong tay cùng khung, ngưng mắt nhìn trong tấm ảnh Ôn Nhược Nhã, nhẹ giọng nói: "Tiểu Nhã, ngươi biết không? Ngữ Đồng trưởng thành, nàng cho lớn lên càng lúc càng giống, giống như trong một cái mô hình khắc đi ra ngoài giống nhau, quả thực làm ta vui mừng." Nói tới đây, trên mặt hắn lộ ra vẻ ôn nhu nụ cười, lẩm bẩm nói: "Tiểu Nhã, đời này mặc dù không có thể có ngươi, nhưng Ngữ Đồng, không ai có thể lại từ trong tay của ta cướp đi nàng, ta tuyệt đối sẽ không làm cho nàng trở thành của ta người thứ hai tiếc nuối."

Vừa nói, hắn tựa vào trên ghế, ngửa đầu, lầu bầu nói: "Ngữ Đồng, nàng nhanh hơn mười sáu tuổi sinh nhật rồi sao. . ."

25, thứ 25 chương

25, thứ 25 chương . . .

Thời gian như nước chảy, vội vã từ kẽ ngón tay đang lúc chảy qua.

Lại là mấy tháng đã qua, Hàn kéo dài thanh vẫn là không có chút nào tin tức, lúc mới bắt đầu, Dương Noãn Tô còn liều mạng an ủi Kỷ Ngữ Đồng, nhưng là tới sau lại, chính nàng cũng không nắm chặc, nam sinh kia còn có thể hay không tái xuất hiện, cho nên, đối với cái này người, nàng ngậm miệng không lại đề lên.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng là mất mác, còn có chút nhàn nhạt thương cảm, song, theo thời gian ngày từng ngày đích quá khứ, cảm giác như vậy tựu đạm xuống, mà Hàn kéo dài thanh cũng trở thành liễu trong nội tâm nàng một nhàn nhạt bóng dáng, thỉnh thoảng, nàng có hoài niệm bọn họ từng cùng tốt đẹp đơn thuần thời gian, nhưng là cuộc sống lại độ trở nên bình tĩnh như nước. Nàng như ngày thường một loại, lãnh đạm cự tuyệt bên cạnh những thứ kia truy đuổi cuồng phong sóng Điệp, nàng duy nhất bạn tốt Dương Noãn Tô, còn có học tập của nàng, chính là nàng cuộc sống trọng tâm.

Giương mắt đến tháng mười một phân, Kỷ Ngữ Đồng cũng nhanh muốn quá mười sáu tuổi sinh nhật liễu.

Mười sáu tuổi, là người sinh một cái trọng yếu bước ngoặt, là đi vào thành thục một phân thủy lĩnh, ý nghĩa sắp trưởng thành. Cái này sinh nhật, ở rất nhiều người trong lòng, không thể nghi ngờ là rất đặc biệt.

Sinh nhật ngày đó là Thứ tư, thứ ba buổi sáng ăn một lần hoàn bữa ăn sáng, Quế mụ thần bí hề hề đem sông Scialla qua một bên, dặn dò: "Đại tiểu thư, ngày mai là Ngữ Đồng mười sáu tuổi sinh nhật, cùng dĩ vãng bất đồng, ngươi buổi tối nhất định phải trở lại ăn cơm tối, khác vốn giống như trước giống nhau, không thấy bóng dáng. Cũng lớn như vậy liễu, hai người hảo hảo chung đụng, a?"

Mười sáu tuổi? Giang Hạ khẽ nhíu nhíu mày, chính nàng chưa bao giờ quan tâm cái gì sinh nhật ngày lễ, năm ngoái nàng mười sáu tuổi sinh nhật ngày đó, tựu tại bên ngoài du đãng liễu suốt một ngày một đêm, nhưng là ngày thứ hai khi trở về, phát hiện Quế mụ làm một bàn món ăn ở nhà đợi nàng, còn thân hơn tay nướng chế liễu một xinh đẹp tinh sảo đại bánh ngọt, làm cho nàng cảm động hết sức.

Chu Văn Hàn khi đó tại phía xa Âu Châu, đoán chừng cũng không nhớ rõ, ngay cả điện thoại cũng không đánh trở lại.

"Không phải là sinh nhật sao?" Giang Hạ không thèm để ý nói một câu, nhưng là nhìn Quế mụ khẩn thiết thần sắc, vừa gật đầu nói: "Được rồi, ta trở lại là được."

Quế mụ trên mặt lộ ra vui mừng nụ cười, lập tức nói: "Sớm một chút trở lại, ta sẽ làm rất nhiều các ngươi thích ăn món ăn."

"Ừ." Giang Hạ đáp ứng, đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Dương Noãn Tô đối với bạn tốt sinh nhật cũng hết sức coi trọng, đã sớm để cho Chu Tinh Hán phụng bồi nàng, nơi chọn quà sinh nhật, cuối cùng tặng con hết sức tinh sảo thủy tinh Thủ Liên cho nàng, Kỷ Ngữ Đồng thập phần vui vẻ, tại chỗ sẽ đem Thủ Liên đeo lên , nhìn chung quanh, thích vô cùng.

"Ngữ Đồng, Tiểu Chu ca nói buổi tối mời ăn bữa tiệc lớn, giúp ngươi ăn mừng sinh nhật, ngươi tựu cho mặt mũi sao." Dương Noãn Tô Lạp Kỷ Ngữ Đồng, cơ hồ là năn nỉ nói.

Kỷ Ngữ Đồng thần sắc có mấy phần làm khó: "Noãn Noãn, không được, Quế mụ tối hôm qua nói một lần, sáng nay vừa ân cần dặn dò, để cho ta tối nay sớm một chút trở về đi ăn cơm đây."

"Thiệt là, tối nay trọng yếu như vậy, ta cũng không thể cùng ngươi." Dương Noãn Tô bỉu môi nói.

Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, trong mắt phát ra vui sướng thần sắc: "Ta gọi điện thoại cho Chu bá bá, nói với hắn ta mang hai đồng học về nhà ăn cơm."

"Hắn sẽ đồng ý sao? Ngươi bình thời cũng không dám dẫn người đi Giang gia, ai. . ." Dương Noãn Tô cảm thấy, ăn nhờ ở đậu thật sự là rất đáng thương.

"Sinh nhật của ta, hắn hắn là sẽ đồng ý, sáng nay hắn còn nói với ta, ngày mai cấp cho ta hảo hảo ăn mừng đây."

Kỷ Ngữ Đồng lấy điện thoại di động ra, đối với Dương Noãn Tô làm "Chớ có lên tiếng" đích tay thế, đi qua một bên bấm Chu Văn Hàn điện thoại.

Không một lát nữa mà, Dương Noãn Tô chỉ thấy nàng vẻ mặt mất mác trở lại, liền vội hỏi: "Làm sao? Không đồng ý?"

Kỷ Ngữ Đồng khe khẽ thở dài, áy náy nói: "Noãn Noãn, thật xin lỗi a, hắn nói buổi tối muốn dẫn ta ra đi ăn cơm, để cho ta không nên mang người khác, ta. . . Ta không tốt nói thêm cái gì."

Dương Noãn Tô trong lòng thất vọng, chỉ đành phải lắc đầu an ủi nàng: "Tính , ngày mai mới là sinh nhật đây, minh lúc trời tối thời gian cho chúng ta, có được hay không?"

"Ừ, nhất định!" Bạn tốt thông cảm, để cho Kỷ Ngữ Đồng cảm động hết sức, dùng sức gật đầu.

Xế chiều tan giờ học về đến nhà, Kỷ Ngữ Đồng liền nhìn thấy Chu Văn Hàn ngồi ở phòng khách đại trên ghế sa lon, đang nhìn tài chính và kinh tế tin tức, vừa thấy nàng trở lại, trên mặt lập tức lộ ra một tia cười ôn hòa cho: "Mau lên lâu đem trường học chế phục đổi, ta dẫn ngươi ra đi ăn cơm."

Kỷ Ngữ Đồng mọi nơi nhìn sang, không thấy quế mẹ kiếp thân ảnh, có chút chần chờ nói: "Nhưng là Quế mụ nói buổi tối ở nhà ăn cơm, nàng nói có chuẩn bị rất nhiều ta thích ăn món ăn đây."

"Ngày mai mới là sinh nhật, ngày mai làm cho nàng làm cho ngươi ăn ngon, tối nay theo đi ra ngoài, ta đã ở phòng ăn đặt liễu vị trí."

Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, đi vài bước, vừa quay đầu lại, có chút chần chờ nói: "Tựu hai người chúng ta đi ăn sao?"

"Ừ, " Chu Văn Hàn gật đầu: "Ta gọi điện thoại cho tiểu Hạ hỏi nàng có đi hay không, nàng nói tối nay cùng bằng hữu đi chơi, không trở lại, ngày mai cho ngươi thêm ăn mừng sinh nhật."

Kỷ Ngữ Đồng biết cuối cùng câu nói kia, nhất định là hắn cộng thêm đi, sông ác ma tuyệt đối không thể nào nói ra nói như vậy. Nàng suy nghĩ một chút, vừa không cam lòng ngập ngừng nói: "Kia. . . Vậy cũng lấy mang Quế

mụ đi không?"

"Làm sao có thể? Nàng chẳng qua là người giúp việc mà thôi." Chu Văn Hàn sắc mặt khẽ biến thành hơi chìm, vừa chuyển làm ôn hòa mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đi đi, tìm con xinh đẹp quần thay."

Kỷ Ngữ Đồng nữa khó mà nói cái gì, chỉ đành phải đi lên lầu liễu.

Buổi tối, Chu Văn Hàn mang theo Kỷ Ngữ Đồng đi tới Thúy Thành một nhà nổi danh nước Pháp phòng ăn.

Nhà này phòng ăn trang tu bố trí thoạt nhìn vô cùng làm ơn tư, hoàn cảnh u nhã mà sự yên lặng, đèn Quang Hoa lệ mà mập mờ, nơi tràn ngập nồng đậm lãng mạn hơi thở. Kỷ Ngữ Đồng cảm giác mình giống như đi vào một đồng thoại thế giới.

Ở một nhã gian ngồi xuống, mặc tây phục chế phục bồi bàn, đem một lọ Chateau Latour mở ra, vì trong chén rót vào đỏ lòm chói mắt chất lỏng.

Chu Văn Hàn không để lại dấu vết đánh giá đối diện Kỷ Ngữ Đồng, nàng hôm nay xuyên : thấu một cái đơn giản hào phóng màu trắng đến gối âu phục quần, một đầu tóc dài đen nhánh như như thác nước thẳng đứng phi trên vai, trong suốt trong vắt đôi mắt đẹp cái đĩa chọc người trìu mến vẻ bất an , mỏng phi sắc môi mỏng như Sắc Vi Hoa loại trơn bóng mê người.

Trước mắt cô bé, tuyệt mỹ dung nhan, thanh tú khí chất, quả thực chính là Ôn Nhược Nhã phiên bản, ngay cả nhợt nhạt cười một tiếng, kia như ẩn như hiện khả ái lúm đồng tiền, cũng là giống nhau.

Chu Văn Hàn cổ họng tựa hồ hơi khô khát, bưng lên một chén rượu, che dấu cái gì dường như uống một hớp.

Khai vị cái khay cùng món chính chờ theo thứ tự thượng bàn, hết sức

thịnh soạn. Nước Pháp sinh hào, lô duẩn nùng súp, tỏi hương cục ốc sên, tiên nướng Tiểu Ngưu đứng hàng, tiên tôm hùm thịt các loại..., sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt muốn một ô mai Tira Mễ Tô.

Chu Văn Hàn cắt xuống một khối hương non tảng thịt bò để trong miệng, vừa nhấp một miếng rượu, sau đó chỉ vào một ít điệp lóe trong suốt sáng bóng thức ăn nói: "Ngữ Đồng, nếm thử cái này."

Kỷ Ngữ Đồng cầm lấy thìa ăn một ngụm, chỉ cảm thấy cửa vào trơn mềm, hương thuần mỹ vị, trên mặt không khỏi lộ ra sợ hãi than vẻ.

Chu Văn Hàn cười hỏi: "Như thế nào? Thích không?" Hắn chỉ vào người cái mâm nói: "Đây là nới lỏng lộ trứng tươi, ngươi nếm thử nhìn, cái này tốt nhất dùng rượu đỏ tới xứng, ngươi hôm nay sinh nhật, có thể hơi chút uống chút rượu."

Kỷ Ngữ Đồng thấu đi qua nghe nghe, mở to hai mắt nói: "Thơm quá!" Theo lời ăn một khối, mùi vị ngon vô cùng, nàng lúc này ở thức ăn ngon điều khiển, dần dần không có lúc trước cục xúc bất an, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Giang Hạ vốn là chuẩn bị nghe quế mẹ kiếp nói, buổi tối trở về ăn bữa ăn tối, kết quả Chu Văn Hàn một cú điện thoại đánh tới, làm nàng hăng hái hoàn toàn không có, cho nên cùng Khang Trữ chờ cùng đi rượu rồi sao.

Vừa vào đến ghế lô, Tiêu dương cũng ở bên trong, nàng lướt qua mấy người, đi qua thoải mái đánh cái bắt chuyện.

"Này, đã lâu không gặp."

"Là (vâng,đúng) thật lâu không thấy." Tiêu dương không chớp mắt nhìn nàng: "Nghe nói Khang Trữ cho ngươi mới giới thiệu bạn gái a."

"Không phải là bạn gái." Giang Hạ cười cười, quay đầu lại nhìn sang đứng ở Khang Trữ bên cạnh cái kia kiều tiểu khả ái cô bé: "Nàng gọi lạc Ánh Tuyết, trường học khác, chỉ là một lên chơi đùa mấy lần."

"Có thật không?" Tiêu dương còn muốn hỏi tới, Giang Hạ đứng dậy, phất tay nói: "Ta đi ra ngoài khiêu vũ liễu."

Trong sàn nhảy, ánh đèn mê ly, âm nhạc khiếu hiêu, đám người sôi trào. Giang Hạ cùng lạc Ánh Tuyết thân thể dán tại cùng nhau, cú sốc nhiệt vũ, Tiêu dương cắn chặc thần, đi theo cũng chen chúc đi qua, ở bên cạnh nhảy lên.

Nàng vóc người vốn là nóng bỏng, giờ phút này mặc một cái đai đeo quần cụt, ở trong sàn nhảy chân đi xiêu vẹo như Điệp, một đầu như hải tảo loại tóc dài trên không trung tung bay, lại càng có một loại nói không ra lời gợi cảm, người bên cạnh bắt đầu thét chói tai ủng hộ.

Không biết lúc nào, nàng nhảy nhảy, hãy cùng Giang Hạ triền đến cùng nhau. Nhảy một chút, nàng lôi Giang Hạ, trở lại bao gian, đi vào, cũng không quản có người không ai, sẽ đem Giang Hạ đẩy ở trên ghế sa lon, trong bao gian mọi người đi ra ngoài khiêu vũ liễu, chỉ còn lại có một cô bé ở nơi đâu, vừa thấy điệu bộ này, lập tức biết điều mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu dương đứng lên tướng môn khóa trái, sau đó cả người cũng đặt ở Giang Hạ trên người: "Nói! Lần trước tại sao đem ta ném ở nơi đâu đi?"

Giang Hạ thở ra một hơi, ngưỡng nhìn trần nhà: "Cái nguyên nhân này nha, rất phức tạp, khó có thể trả lời."

"Ngươi chán ta?"

"À không, ngươi xinh đẹp như vậy, vừa như vậy gợi cảm, ta như thế nào chán?" Mặc dù không có uống rượu, nhưng vừa đến trường hợp này, Giang

Hạ cảm giác mình thật giống như có vài phần men say dường như.

"Còn chưa từng có người như vậy đối diện ta." Tiêu dương trong mắt phiếm nước mắt, ủy khuất nói: "Nhưng là ta nhưng rất nhớ ngươi, vẫn rất nhớ ngươi."

Giang Hạ nhìn nàng, khẽ mỉm cười: "Ngươi không phải là tìm bạn gái sao?"

"Cái kia không trọng yếu." Tiêu dương nhích tới gần nàng, ở cổ nàng thượng cắn một cái: "Hiện tại, ta liền muốn ngươi muốn ta." Vừa nói, nàng đã chắn, lấp, bịt liễu Giang Hạ đôi môi.

Nụ hôn của nàng là như thế nóng bỏng, hôn đến ảnh hình người muốn không thở nổi, Giang Hạ ôm nàng, thở dốc nói: "Tiêu dương, ta sẽ không đem ngươi làm bạn gái, ngươi không ngần ngại sao?"

"Ta không ngần ngại, ta cũng vậy có bạn gái của mình. Ta lần trước cùng A Trữ nói, ngươi cùng nàng là không đồng dạng như vậy, hiện tại ta thu hồi những lời này." Tiêu dương dừng một chút, gục ở nàng bên tai nói: "Nhưng ta chính là muốn muốn ta, hiện tại!"

Giang Hạ nếu không nói nhảm, bưng lấy mặt của nàng hôn đi lên, hai người thân thể rất nhanh đang ở trên ghế sa lon quấn quanh ở một chỗ.

26, thứ 26 chương

26, thứ 26 chương . . .

Này bỗng nhiên bữa ăn tối ăn được vẫn còn so sánh so sánh vui vẻ, Chu Văn Hàn thay đổi thường ngày nghiêm túc, lại cùng Kỷ Ngữ Đồng nói về mình làm ăn trên trận một chút chuyện thú vị, để cho Kỷ Ngữ Đồng buông lỏng không ít.

Trở lại trên đường, Chu Văn Hàn từ trên xe lấy ra một phương Phương Chính đang nhung tơ cái hộp, đưa cho Kỷ Ngữ Đồng: ", Ngữ Đồng, đây là ta đưa sinh nhật của ngươi lễ vật."

Kỷ Ngữ Đồng hai chén rượu đỏ, gương mặt đỏ bừng, càng cảm thấy kiều mỵ khả ái, lúc này gặp lấy ra lễ vật, hơi ngẩn ra, thầm nghĩ sẽ không vậy là cái gì châu báu đồ trang sức đeo tay sao, liền cười nói: "Chu bá bá, ngươi mời ta ăn nhiều như vậy ăn ngon, cũng đừng có nữa tặng quà liễu."

"Cầm lấy, ăn cơm là ăn cơm, lễ vật là lễ vật." Chu Văn Hàn cười nói.

Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải đưa tay đi đón, Chu Văn Hàn đích tay đụng phải ngón tay của nàng, nhưng không buông ra, Kỷ Ngữ Đồng nhìn hắn, nghĩ thầm Chu bá bá không phải là uống rượu say đi, đang cảm giác lúng túng, Chu Văn Hàn nhưng bỗng nhiên buông tay ra.

Kỷ Ngữ Đồng chưa mở cái hộp nhìn là cái gì lễ vật. Một đường không nói chuyện , về đến nhà, đêm đã khuya liễu.

Kỷ Ngữ Đồng cùng Chu Văn Hàn nói ngủ ngon, trở về liễu lầu ba. Chu Văn Hàn tối nay uống nhiều liễu vài chén rượu, mặc dù không có rất say, nhưng đại não nhưng vẫn bị vây hưng phấn trạng thái, hắn không có trở về phòng ngủ, trực tiếp vào thư phòng, ngồi ở bàn đọc sách bên cạnh, cầm lấy Ôn Nhược Nhã ảnh chụp nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy nội tâm cực kỳ đau khổ, cũng nữa kìm nén không được tâm trung một cái ý niệm trong đầu, cầm lấy Ôn Nhược Nhã cùng khung, ra khỏi gian phòng, liền đi lên lầu.

Hắn tự tay ở Kỷ Ngữ Đồng trên cửa phòng gõ, cửa phòng rất nhanh tựu mở ra, Kỷ Ngữ Đồng vươn ra đầu, kinh ngạc nói: "Chu bá bá, làm sao ngươi còn không ngủ?"

"Nga, ta nghĩ lên còn có một dạng lễ vật muốn đưa ngươi." Chu Văn Hàn

tương tương khung để ở phía sau, mỉm cười nói.

"Lễ vật?" Kỷ Ngữ Đồng có chút nghi ngờ: "Làm sao còn có lễ vật?"

"Cái này lễ vật, ngươi nhất định là muốn." Chu Văn Hàn đẩy ra nàng cửa, đi vào giữa phòng, đột nhiên sau đó xoay người tương tương khung đưa cho nàng.

Kỷ Ngữ Đồng gặp đi vào, trong lòng lên vài phần quái dị cảm giác, nhưng khi nhìn liễu xem tướng khung, lập tức kinh ngạc nói: "Đây là ta mụ mụ, là ta mụ mụ lúc tuổi còn trẻ hình."

Chu Văn Hàn gật đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào mặt của nàng, thế nhưng không nỡ dời đi. Kỷ Ngữ Đồng nhìn trong chốc lát hình, trong lòng tiệm cảm giác chua xót, hàm chứa nước mắt ngẩng đầu: "Chu bá bá. . ."

Chu Văn Hàn bỗng nhiên một bước xa xông lại, ôm lấy nàng: "Ngữ Đồng, không nên gọi ta là Chu bá bá, sau này cũng nữa không nên gọi ta là Chu bá bá!"

Hắn đột nhiên cử động, dọa Kỷ Ngữ Đồng kêu to một tiếng, cùng khung "Ba " một mảnh rơi trên mặt đất, Kỷ Ngữ Đồng quá sợ hãi, giãy dụa nói: "Chu bá bá, ngươi làm sao vậy?"

Chu Văn Hàn buông nàng ra, đi tới đem cửa Cerrada, sau đó trở về xoay người, Kỷ Ngữ Đồng nhìn hắn có chút đỏ lên ánh mắt, tựa hồ hiểu cái gì, tựa hồ lại có chút ít hồ đồ, thân thể co rúm lại chẳng qua là lui về sau.

Chu Văn Hàn từng bước đi về phía nàng, thì thào nói: "Ngữ Đồng, ngươi thấy không, ngươi cùng ngươi mụ mụ lớn lên có thể có nhiều giống như, ta trước kia, tựu thật thích ngươi mụ mụ, hiện tại, cũng thật thích ngươi, cho nên, không nên nữa gọi ta Chu bá bá. . ."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt dần dần trắng bệch, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, vòng quanh đánh về phía cạnh cửa, sẽ phải đi mở cửa, Chu Văn Hàn một thanh kéo nàng, ôm nàng eo, kích động nói: "Ngữ Đồng, ngươi đừng sợ, ta sẽ không đả thương hại ngươi. . . Chỉ cần ngươi đi theo ta, trên thế giới này bất kỳ vật gì, ta cũng có thể cho ngươi. . ."

"Ngươi buông, ngươi buông!" Biến cố trước mắt, là Kỷ Ngữ Đồng nằm mơ cũng không nghĩ ra, nàng bị làm cho sợ đến sợ đến vỡ mật, cả người phát run, nước mắt vừa nhanh vừa vội từ trong mắt mãnh liệt ra, chẳng qua là liều mạng giãy dụa kêu to: "Van cầu ngươi, buông!"

Nàng một cái nho nhỏ cô bé, kia chống đỡ qua được một người trung niên nam nhân, Chu Văn Hàn không để ý tới nàng giãy dụa, một tay lấy nàng ôm lấy, ném trong phòng trên mặt giường lớn, đi theo thân thể tựu đè lên.

Kỷ Ngữ Đồng chưa từng có nghĩ hiện tại loại sợ hãi quá, nàng hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, nước mắt dọc theo nàng Mỹ lệ không tỳ vết trước mặt bàng cuồn cuộn mà rơi, nàng cảm thấy không thở nổi, liều mạng đẩy Chu Văn Hàn trầm trọng thân thể, trong miệng phát ra tuyệt vọng kêu thảm thiết: "Buông! Ngươi buông! Cứu mạng! Ngươi không thể đối với ta như vậy. . . Van cầu ngươi!"

Vào giờ khắc này, nàng bỗng nhiên hiểu một việc, tại sao càng dài lớn, nàng ở đối mặt Chu Văn Hàn, liền càng không được tự nhiên. Bởi vì Chu Văn Hàn nhìn ánh mắt của nàng, cũng không phải một một trưởng bối nhìn vãn bối ánh mắt, mà là một người đàn ông nhìn nữ nhân ánh mắt.

Nhưng là, nàng hiểu được quá muộn...

"Ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội sẽ tìm nam nhân khác, ngươi cuộc đời này chỉ có thể thuộc về ta." Chu Văn Hàn trong mắt tràn đầy thú ~ muốn, hắn nhào tới, lung tung ở nàng non mịn trên khuôn mặt nhỏ nhắn hôn, hai tay

không ngừng ở trên người nàng vuốt ve, bỗng nhiên một tay lấy quần của nàng giật xuống.

Đêm khuya, Giang Hạ lái xe đem Tiêu dương đưa về nhà dặm , đến nhà nàng lầu dưới, Tiêu dương nhưng một thanh kéo nàng, hai người thật sâu nụ hôn nóng bỏng một trận, Tiêu dương mở trừng hai mắt: "Ngươi uống rượu, đừng nữa lái xe đi trở về, tối nay đi nhà ta như thế nào?"

"Ừ, ta vừa không có say." Giang Hạ cười cười: "Ba ba của ngươi mụ mụ không phải là ở nhà sao?"

"Nhà của ta cách âm hiệu quả rất tốt." Tiêu dương ánh mắt cực kỳ quyến rũ, trêu chọc dường như cầm lấy ngón tay của nàng bỏ vào trong miệng liếm liếm, Giang Hạ không nhịn được vừa đụng lên trước, hôn nàng, nàng phối hợp đem đầu lưỡi đưa vào Giang Hạ trong miệng, hai người lời lẽ dây dưa một chút, Tiêu dương nhẹ nhàng ở nàng bên tai thổi hơi: "Đi tới, được chứ?"

Giang Hạ bỗng nhiên buông nàng ra, nhíu mày nói: "Ngươi nói, mười sáu tuổi sinh nhật đối với một cô bé tới nói có đúng hay không rất đặc biệt?"

"Dĩ nhiên rất đặc biệt rất trọng yếu nữa!" Tiêu dương không chút nghĩ ngợi nói, đi theo vừa kỳ quái bồi thêm một câu: "Ngươi không phải là qua mười sáu tuổi sao?"

"Ừ." Giang Hạ như có điều suy nghĩ gật đầu, đột nhiên nói: "Ngươi xuống xe sao, ta hiện muộn không đi nhà ngươi liễu."

"Tại sao?" Tiêu dương thấy mỹ nhân kế mất đi hiệu lực, trong lòng rất không thoải mái.

"Không tại sao, hôm nào ta sẽ tìm ngươi." Giang Hạ vỗ vỗ mặt của nàng.

Tiêu dương cắn chặt răng, nàng không rõ tại sao Giang Hạ vừa có thể

cùng nàng làm nùng tình mật ý chuyện, vừa có thể làm được lạnh như vậy yên lặng tự nhiên, ngốc chỉ chốc lát, chỉ đành phải phẫn nộ xuống xe.

Giang Hạ quay lại đầu xe, nhanh chóng hướng nhà phương hướng đi tới.

Dọc theo đường đi, nàng đang suy nghĩ, có lẽ nàng hẳn là cùng Kỷ Ngữ Đồng lời nói sinh nhật vui vẻ, ngày mai nữa mua một phần lễ vật đưa nàng. Lúc mới bắt đầu chán nàng, chỉ là bởi vì nàng là đột nhiên xông vào trong nhà người xa lạ, thậm chí cho là phụ thân tư sinh nữ.

Nhưng trên thực tế, nàng chỉ là mất song thân nữ cô nhi, nàng kia sau lại, tại sao còn muốn khi dễ nàng đây? Chẳng lẽ mình trời sanh biến thái? Quế mụ nói đúng, cũng trưởng thành, không thể tiếp tục như vậy liễu.

Nha đầu kia thật ra thì không có chút nào thảo nhân chán ghét địa phương : chỗ, chưa bao giờ tố cáo, ở trường học như vậy làm người khác chú ý, nhưng thấp như vậy điều, hơn nữa, hơn nữa bằng lương tâm nói, nhìn thực tại là sắc đẹp có thể ăn được, thưởng tâm duyệt mục.

Giang Hạ mang theo vài phần cảm giác say, nện bước miễn cưỡng bộ tử lên lầu.

Không biết cái nha đầu kia chưa ngủ sao? Giang Hạ đến gần Kỷ Ngữ Đồng gian phòng, trong tai bỗng nhiên mơ hồ truyền đến một trận quen thuộc tiếng khóc, trong nội tâm nàng ngẩn ra, sờ không phải là mình say, xuất hiện nghe nhầm? Nàng mau đi vài bước, lập tức đem lỗ tai dán lên Kỷ Ngữ Đồng cửa phòng. Chỉ nghe liễu mấy chục giây, nàng bỗng nhiên trợn tròn ánh mắt, chỉ cảm thấy quanh thân máu trong nháy mắt "Oanh" một tiếng tất cả đều nảy lên đầu óc.

Nam nhân thở hổn hển hiểu rõ dụ dỗ hù dọa, cô bé thét chói tai cùng cầu xin tha thứ... Như vậy thanh âm quen thuộc, thông minh như nàng, có thể nào

không rõ đây là chuyện gì xảy ra?

Giang Hạ cầm hai đấm nắm chặt, bỗng nhiên một cước tựu hướng trên cửa đá tới: "Mở cửa! Mở cho ta cửa!" Nàng từ nhỏ tập võ, khí lực thật lớn, trên hành lang nhất thời vang lên "Thình thịch thình thịch" thanh âm, nài sao cửa kia chất liệu gỗ vô cùng tốt, thế nhưng không có bị nàng đạp phá, Giang Hạ vừa vội vừa giận, thật nhanh ngay cả đạp vài chục cái, đi theo lui về phía sau hai bước, dùng thân thể đi đụng.

Chu Văn Hàn một tay đè chặt Kỷ Ngữ Đồng, ở nàng cổ đang lúc vừa vẫn vừa cắn, một tay kia đang muốn đem quần của nàng tất cả đều cởi ra, nghe đi ra bên ngoài tiếng động, sợ hết hồn, cơ hồ từ trên giường lăn xuống, đợi nghe được Giang Hạ thanh âm, rượu đã sớm tiêu tan một nửa. Hắn vội vàng xuống giường, sửa sang lại tốt trên người mình áo, sau đó nhìn Kỷ Ngữ Đồng, nhưng chần chờ không dám đi mở cửa.

Kỷ Ngữ Đồng đã sớm là khóc đến khàn cả giọng, trong mắt tất cả đều là vẻ sợ hãi, cả người đề không nổi nửa điểm khí lực, chỉ có nước mắt cuồn cuộn không dứt đi xuống rụng, bộ dáng kia thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Giang Hạ ở ngoài cửa không được rống giận: "Mẹ kiếp ! Mở cửa! Nhanh lên một chút mở cho ta cửa!" Tiếng va chạm cùng tiếng hét phẫn nộ trong đêm tối kinh thiên động địa, nàng dưới tình thế cấp bách, nói tục cũng phát đi ra, cắn chặt răng, sử xuất : đánh ra toàn thân khí lực đối với cửa kia lại là đụng, lại là hạ chết sức lực đạp, thấy không dùng được, chạy đến phòng tiếp khách chuyển ra một cái trầm trọng ghế gỗ, nổi cơn điên tựa như đối với cánh cửa kia dùng sức đập phá mấy chục, sau đó ném ở một bên, nữa một cước đá tới.

"Phanh" một tiếng vang lớn, cửa phòng mở ra liễu.

Giang Hạ xông đi vào, thở hổn hển nhìn tình cảnh trong nhà, Chu Văn

Hàn dựa vào tường vách tường đứng, sắc mặt biến ảo, Kỷ Ngữ Đồng nửa ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt sưng đỏ, hết sức lôi kéo bị xé rách quần, che dấu ngực của mình, tuyết trắng bả vai lõa lồ ~ lộ cho ngoài, đã sớm khóc thành nước mắt người.

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Giang Hạ chỉ cảm thấy cả người phát run, nói không ra lời, một lúc lâu, nàng tàn bạo nhìn Chu Văn Hàn, từ trong miệng nặng nề phun ra ba chữ: "Cút ngay đi!"

Chu Văn Hàn trầm mặc một trận, đã là trấn định lại, mở miệng kêu lên: "Tiểu Hạ. . ."

"Ngươi cút ngay đi! Cút ra ngoài cho ta!" Giang Hạ cơ hồ muốn nhảy dựng lên, nàng cắt đứt lời của hắn, dấu tay tác từ túi dặm cầm lấy điện thoại di động, giơ lên cao cao, cả giận nói: "Nếu không cút ngay đi, ta liền báo cảnh sát! Báo cảnh sát!"

Chu Văn Hàn nhìn nàng hai mắt, mặc nhiên đi ra ngoài.

Giang Hạ run rẩy tay, đem điện thoại để trong túi, từ từ nhích tới gần bên giường, nàng nhìn chăm chú vào Kỷ Ngữ Đồng, miệng trương liễu trương, lúc này cảnh nầy, nhưng không biết phải nói gì.

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên phát ra một tiếng trầm trầm như bị đả thương thú con loại tiếng kêu, xuống giường, lảo đảo vừa chạy ra ngoài, Giang Hạ vội vàng kéo lại nàng: "Ngươi đi đâu vậy?"

"Ta muốn lúc này rời đi thôi, ta muốn lúc này rời đi thôi!" Kỷ Ngữ Đồng khóc kêu lên.

Giang Hạ liều mạng túm ở nàng, gấp gáp lớn tiếng nói: "Đã trễ thế này? Ngươi đi đâu vậy? Ngươi có thể đi nơi nào? Ngươi. . . Ngươi không có thân nhân, không có chỗ nhưng đi rồi!"

http://tieulun.hopto.org

Nàng này quát to một tiếng, giống như là ở nhắc nhở Kỷ Ngữ Đồng, đúng vậy a, nàng không có ba ba nương nương, không có khác thân nhân, nàng sớm đã không còn nhà liễu, nàng dưới hai tay ý thức thật chặc che dấu mình đã bắt đầu trổ mã ngực, bỗng nhiên lên tiếng khóc rống: "Ta không sống ở chỗ này, ta sợ, ta thật sợ hãi. . . . Tại sao có như vậy? Ta không nên sống ở chỗ này, ta tình nguyện chết ở bên ngoài. . . Ngươi thả ta đi, cầu : van xin ngươi thả ta đi. . ."

Nàng khóc đến thở không ra hơi, cả người lạnh run, bộ dáng kia hoảng sợ muôn dạng, đúng là sợ cực kỳ.

Giang Hạ trong lòng run lên, cũng nữa không kịp cái gì, một tay lấy nàng vòng vào lòng trung, nàng không ngừng vỗ lưng của nàng, ôn nhu an ủi: "Đừng sợ, đừng sợ! Ta sẽ bảo vệ ngươi! Ta sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi, ta sẽ bảo vệ ngươi! Không cần sợ hãi, tin tưởng ta, ta sẽ bảo vệ ngươi!"

27, thứ 27 chương

27, thứ 27 chương . . .

Kỷ Ngữ Đồng nằm ở nàng Noãn Noãn hoài bão trung, mới vừa khôi phục một chút khí lực, vừa giống như bị một Ti Ti rút đi, thân thể mềm nhũn rũ xuống, Giang Hạ liền tranh thủ nàng ôm lấy, một lần vừa một lần tái diễn an ủi nàng: "Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây, không có người nào có thể thương tổn ngươi, tin tưởng ta!"

Tối nay, vô luận như thế nào cũng không thể khiến nàng đợi ở căn phòng này dặm liễu, Giang Hạ nhìn một mảnh đống hỗn độn gian phòng, bỗng nhiên một tay lấy nàng ôm ngang đứng lên: "Ta dẫn ngươi đi phòng ta."

Giang Hạ ôm nàng, chỉ cảm thấy thân thể nàng nhu vô Vô Cốt, Kỷ Ngữ

Đồng giống như chỉ chịu liễu kinh hãi mặc người chém giết tiểu động vật, không có chút nào sức phản kháng, nàng một cái tay thật chặc bắt được cổ áo của nàng, chẳng qua là khóc gọi: "Để. . . Thả ta xuống, để cho ta đi. . . Ta không nên ở chỗ này, van cầu ngươi. . ."

Giang Hạ nhìn nàng tái nhợt nước mắt tung hoành khuôn mặt, nghe nàng kinh hoàng không giúp cầu khẩn, ngũ tạng lục phủ giống như bị một con vô hình đích tay níu chặt, nàng mấp máy thần, sải bước hướng cuối hành lang đi tới, sau đó có chút phí sức mở ra gian phòng của mình cửa.

Nàng tiểu tâm dực dực đem nàng thả vào trong phòng trên mặt giường lớn, vừa nhẹ giọng dụ dỗ nàng: "Nghe lời, ngươi không có chỗ khác có thể liễu, hơn nữa, đã trễ thế này, đi phía ngoài rất nguy hiểm. Không phải sợ, ta ở bên cạnh ngươi, sẽ không người có thể thương tổn ngươi, ta nói liễu, ta sẽ bảo vệ ngươi. . ."

Kỷ Ngữ Đồng tựa vào đầu giường, bỗng nhiên lắc đầu nghẹn ngào nói: "Ngươi. . . Ngươi sẽ không, ngươi chán ta, ngươi từ nhỏ tựu chán ta, vẫn chán ta! Ô. . ."

"Không! Ta không ghét ngươi, không ghét ngươi!" Giang Hạ cuống quít lắc đầu phủ nhận, nàng nâng lên mặt của nàng, ôn nhu nói: "Ta biết ngươi hiện tại rất sợ, ta sẽ phụng bồi ngươi, xem ta , nhìn đôi mắt của ta! Ta sẽ không lừa ngươi! A?"

Kỷ Ngữ Đồng bị buộc giơ lên nước mắt cùng nàng nhìn nhau, chỉ thấy cặp kia phong duệ sáng ngời ánh mắt, đã sớm không còn nữa thường ngày lãnh khốc vẻ, thoạt nhìn hắn là vô cùng chân thành. Người này, cái này nàng từ nhỏ tựu biết, vẫn khi dễ người của nàng, trong ánh mắt của nàng, trên người của nàng, ngay cả có loại làm người ta dẹp yên cùng tín nhiệm kỳ dị lực lượng, ở nơi này ngắn ngủn trong nháy mắt, nội tâm của nàng đối với nàng lựa chọn tín nhiệm.

Giang Hạ thấy nàng một cái tay ngăn chặn ở trước ngực, gắt gao bắt được quần, vừa nhẹ giọng nói: "Đi tắm, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng nghẹn ngào gật đầu: "Ừ."

Giang Hạ gian phòng vô cùng rộng rãi sáng thông thoáng, mang theo một mình cực lớn phòng tắm, hơn nữa hợp với phòng giữ quần áo cùng một thư phòng.

Nàng thấy Kỷ Ngữ Đồng vẫn là kinh hồn chưa định, thoạt nhìn tựa như một Mỹ lệ dễ dàng toái từ con nít, cho nên lần nữa đem nàng ôm ngang, đi vào rộng rãi phòng tắm, đem nàng đặt ở hồ tắm bên cạnh một tờ màu xanh nhạt trên giường êm, sau đó đưa tay nhường. Đợi hồ tắm nước để mãn sau, nàng quay đầu nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, chỉ vào bên cạnh thủy tinh chiếc nói: "Khăn tắm ở chỗ này, sạch sẻ. Một mình ngươi tắm, ta đi ra ngoài lấy cho ngươi y phục, khỏe?"

Kỷ Ngữ Đồng không nói lời nào, nhưng là trong ánh mắt rõ ràng toát ra một chút sợ hãi, Giang Hạ tựa hồ biết nàng đang suy nghĩ gì, nhìn nàng ôn nhu nói: "Không người nào dám vào phòng ta, cũng nữa không ai dám đối với ngươi như vậy! Ta đi ra ngoài lấy cho ngươi áo ngủ, lập tức sẽ trở lại, ta liền ở bên ngoài."

Kỷ Ngữ Đồng có chút kỳ quái, nàng đối với thái độ của nàng tại sao trở nên khác biệt trời vực, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ cũng bởi vì nhìn thấy cha của nàng hành vi man rợ, bỗng nhiên đối với nàng nổi thiện tâm? Nhưng là giờ này khắc này, chịu không được nàng suy nghĩ nhiều, mới vừa rồi phát sinh hết thảy, làm cho nàng cảm thấy này cả tòa đại chỗ ở cũng tràn đầy nguy hiểm, nghĩ tới Chu Văn Hàn kia tràn đầy dục vọng hai mắt, cùng ở trên người nàng tùy ý vuốt ve hòa thân vẫn, nàng tựu có một loại ác tâm nghĩ nôn mửa dục vọng, nàng đầy trong đầu cũng là thoát đi ý niệm trong đầu, mặc dù bị kích thích, bị làm cho sợ đến cả người run lẩy bẩy tác tác, mặc dù nàng

không biết muốn đi đâu, nàng hay là điên cuồng muốn thoát đi, nơi này đối với nàng mà nói, hiện tại cùng Địa Ngục cùng không có gì khác biệt.

Nhưng là kỳ quái chính là, cái này vãng tích trong mắt nàng ác ma một loại nữ sinh bên người, nhưng là duy nhất để cho nàng cảm thấy có cảm giác an toàn địa phương : chỗ, ở nàng ánh mắt ôn nhu cùng trong lời nói, tâm tình của nàng từ từ ổn định lại, rưng rưng gật đầu nói: "Ừ."

Giang Hạ hơi chút yên tâm, xoay người đi ra ngoài, đi vài bước, vừa không yên lòng quay đầu lại nhìn một chút, lúc này mới đem cửa đóng lại.

Vừa đi ra khỏi đi, nàng khuôn mặt ôn nhu thần sắc lập tức biến mất không thấy gì nữa, ánh mắt trở nên rét lạnh lạnh lùng, nàng mấp máy thần, sải bước hướng Kỷ Ngữ Đồng gian phòng đi tới.

Đứng trong phòng, nhìn kia Trương Lăng loạn không chịu nổi giường, Giang Hạ đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, bỗng nhiên hướng về phía kia giường chính là một cước. Nàng ở trong phòng nôn nóng qua lại đi vài bước, không ngừng lấy tay xoa xoa mặt của mình, chỉ cảm thấy tâm tình không cách nào bình tĩnh, khuya hôm nay nhìn thấy hết thảy, quả thực làm cho nàng khiếp sợ.

Nàng sớm biết Chu Văn Hàn không phải là cái gì người tốt, nàng cũng đã sớm hận không được không có cái này phụ thân, nhưng là nàng trăm triệu không nghĩ tới, hắn ban đầu đem Kỷ Ngữ Đồng mang về nhà dặm , nguyên lai là tồn tại liễu ý nghĩ này, hắn thế nhưng có thể như vậy cầm thú! Giang Hạ thật cảm thấy không thể tiếp nhận, nàng tình nguyện hết thảy, là mình đang nằm mơ!

Một lát sau, thử nghĩ xem đang tại chính mình trong phòng Kỷ Ngữ Đồng, Giang Hạ cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại, mở ra tủ treo quần áo, lấy ra một bộ quần áo, một áo ngủ, tựu muốn, nhưng là chân bỗng nhiên đụng phải

trên mặt đất một cùng khung, Giang Hạ ngồi chồm hổm xuống, tương tương khung cầm ở trong tay, nàng lập tức tựu nhận ra này lúc trước bày ở Chu Văn Hàn trên bàn sách một tấm hình, bên trong cái kia Yên Nhiên mỉm cười nữ nhân, chính là Kỷ Ngữ Đồng mẫu thân.

Giang Hạ cầm lấy cái kia cùng khung, ngốc trong chốc lát, đem hình lấy ra, sau đó chán ghét tương tương khung ném xuống đất.

Kỷ Ngữ Đồng ở Noãn Noãn trong bồn tắm rót một chút, căng thẳng thần kinh dần dần buông lỏng, nhưng là nghĩ đến Chu Văn Hàn, nghĩ đến sau này cuộc sống, sợ hãi cùng mê mang, cũng là có tăng vô giảm.

Nàng cắn môi, bỗng nhiên ngồi dậy dùng sức chà xát rửa mặt mình, cổ của mình, phàm là hết thảy bị Chu Văn Hàn chạm qua địa phương : chỗ, cũng bị nàng chà xát được đỏ bừng.

Hắn không phải là ba ba mụ mụ bạn tốt sao? Tại sao hắn có thể như vậy? Nàng vẫn cảm kích , coi là trưởng bối thân nhân loại hắn, sắc mặt tại sao hắn là xấu như vậy ác? Kỷ Ngữ Đồng nước mắt lần nữa rơi xuống, vô thanh vô tức rơi trong nước. Thế giới của nàng, bổn : vốn còn đáng quý một mảnh thuần trắng, tối nay phát sinh hết thảy, cho nàng lớn lao kích thích cùng đả kích.

Kỷ Ngữ Đồng càng nghĩ càng cảm giác mình vận mệnh nhiều khặc, chính là cơ khổ hối tiếc, bi thương khó có thể từ ức thời điểm, cửa phòng tắm bỗng nhiên bị nhẹ nhàng gõ mấy cái, Giang Hạ tiểu tâm dực dực thanh âm truyền vào trong lổ tai: "Ta thay ngươi cầm quần ngủ liễu, ta có thể vào không?"

"Ừ, ngươi vào đi." Kỷ Ngữ Đồng cuống quít nằm xuống, đem mình trên mặt nước mắt xóa đi, nhẹ giọng đáp ứng nói.

Giang Hạ mở cửa chậm rãi đi tới, nàng hồ nghi nhìn Kỷ Ngữ Đồng, đem

áo ngủ đặt ở trên giường êm, đôi môi giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng là cuối cùng không có mở miệng, lại đi ra ngoài liễu.

Giang Hạ đoán chừng Kỷ Ngữ Đồng ở trong phòng tắm còn có đoạn thời gian ngốc, liền cầm của mình đồ ngủ, đi bên ngoài tắm rửa thời gian vội vã vọt tắm rửa.

Khi nàng trở lại gian phòng thời điểm, Kỷ Ngữ Đồng quả nhiên còn chưa có đi ra, Giang Hạ ở trên giường nằm trong chốc lát, trong lòng nàng đang suy nghĩ, nếu như nữa mấy phút nữa Kỷ Ngữ Đồng còn không có ra tới nói, nàng sẽ thấy đi gõ cửa, cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra.

Kỷ Ngữ Đồng mặc màu trắng rộng thùng thình áo ngủ, như một đóa thanh tân tươi nhuận ra Thủy Phù Dung, tiếu sanh sanh đứng ở nơi đó, nàng một đầu đen nhánh tơ lụa tóc dài, vẫn còn vì toàn bộ sỉ nhục, ở dưới ánh đèn lóe xinh đẹp sáng bóng .

Giang Hạ nhìn nàng, ánh mắt mỉm cười nói ngốc, liền ngồi dậy, chỉ chỉ giường: "Tới đây, tối nay ngủ nơi này."

Lời của nàng ngắn gọn có lực, tựa hồ có loại không thể kháng cự lực lượng. Kỷ Ngữ Đồng yên lặng đi tới, vén chăn lên, ngồi ở trên giường.

Giang Hạ nghiêng đi thân đi, nhìn chăm chú vào nàng: "Chúng ta nói chuyện một chút, được chứ?"

"Nói chuyện gì?" Kỷ Ngữ Đồng khóe miệng lộ ra một tia khổ sở nụ cười, nước mắt lại chút tràn mi ra.

"Ngươi bây giờ là không phải là còn nghĩ lúc này rời đi thôi?"

Kỷ Ngữ Đồng buông xuống liếc tròng mắt, không lên tiếng, Giang Hạ thanh âm trở nên nghiêm túc lên: "Ta khuyên ngươi bỏ ý niệm này đi. Thứ

nhất, ngươi không có chỗ để đi. Thứ hai, ngươi không có tiền. Thứ ba, giống như ngươi xinh đẹp như vậy cô bé, đi nơi nào cũng có thể gặp phải so sánh với này đáng sợ hơn nguy hiểm. Còn có, ngươi không nên nghĩ tới ngươi còn có cái gì họ hàng xa, cũng không muốn trông cậy vào giống như Dương Noãn Tô tốt như vậy bằng hữu có thể giúp ngươi, ngươi tìm bất cứ người nào, cũng có thể có hại chết bọn họ. Ở Thúy Thành, kim tiền cùng quyền lợi, tựu đại biểu hết thảy, ngươi hiểu ý của ta sao? Hắn nếu như. . . Nếu như muốn ngươi làm cái gì, vô luận ngươi trốn tới chỗ nào, cũng là không có dùng là, hơn nữa, ngươi căn bản trốn không thoát!"

"Cho dù trốn không thoát đi, ta. . . Ta cận kề cái chết cũng sẽ không cùng hắn, cùng hắn. . ." Kỷ Ngữ Đồng chợt ngẩng đầu, Mỹ lệ Tinh Mâu trung tràn đầy nước mắt, dưới lời của nhưng nghẹn ngào nói không được.

"Ta nói ta có thể giúp ngươi." Giang Hạ nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ta biết, ta trước kia đối với ngươi không tốt, có lẽ ngươi không tin tưởng lắm ta, nhưng ta là nhận chân, ta nhưng lấy giúp ngươi. Ta không phải là cái gì lương tâm phát hiện, ta người này vốn là không có gì lương tâm có thể nói, ngươi cũng biết, ta hận hắn, cho nên ta sẽ không để cho hắn được như ý! Ngươi không cần chết, cũng không cần làm khác, ngươi chỉ cần tín nhiệm ta là tốt."

Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc nhìn nàng: "Ngươi thật có thể giúp ta sao? Hắn. . . Hắn là ba ba của ngươi, ngươi có nghe chăng ta saocủa hắn?"

"Ba ba? Hắn không phải ba ba ta, hắn là chúng ta sinh lớn nhất điểm nhơ! Ngươi chừng thấy ta sợ quá hắn?" Giang Hạ từ trong lỗ mũi cười lạnh một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: "Chỉ cần ngươi nghe ta, ta sẽ có thể giúp ngươi. Nghe, ngươi muốn giống như thường ngày giống nhau tiếp tục đi học, tiếp tục cuộc sống, ngươi mỗi Thiên Đô theo ở chung một chỗ, ngồi xe của ta đi trường học, buổi tối khi trở về, ở phòng của ta, ngươi sẽ rất an toàn."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu khóc ròng nói: "Không, ta không muốn ở phòng ốc của hắn, không muốn xài hắn học phí, phàm là hắn cho hết thảy, ta cũng cảm thấy hèn hạ, ta không muốn muốn. . ."

"Ngu bé con." Giang Hạ cười nhẹ một tiếng, lại không nhịn được đụng lên đi trước, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng: "Hắn có tiền? Để cho ta cho ngươi biết sao, năm đó hắn gia cảnh bình thường rất, hắn có thể hỗn (giang hồ) cho tới hôm nay, toàn bộ bằng cái kia khuôn mặt, cùng hắn cao siêu ngụy trang, hắn hôm nay có hết thảy cũng là ngoại công ta. Ngươi không nên có áp lực tâm lý, ta mụ mụ qua đời trước, đem tất cả bất động sản cũng để lại cho ta, này phòng ốc là của ta, ngươi là ở tại nhà của ta, hiểu sao? Về phần ngươi tất cả tốn hao, sau này cũng ta tới cấp cho, ngươi có phải hay không thấy ta lão ở chỗ của hắn lấy tiền? Đó là ta nên cầm, trên thực tế, ta so sánh với ngươi tưởng tượng có tiền nhiều hơn."

Nói tới đây, nàng tựa hồ có chút mệt mỏi, tựa vào đầu giường, thở dài: "Tốt lắm, nhớ được lời của ta, không nên lên ngu ý niệm trong đầu. Tối nay, tựu tới đây sao, ngủ đi."

"Ngươi. . . Ngươi tối nay cũng ngủ nơi này sao?" Kỷ Ngữ Đồng chần chờ hỏi.

"Làm sao? Ngươi sợ ta sao?" Giang Hạ nhìn nàng, trong mắt mang theo một tia hài hước: "Ta thích cô bé, ngươi có sợ hay không ta đối với ngươi làm cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng chần chờ nhìn nàng một hồi lâu, lắc đầu thấp giọng nói: "Ta không sợ ngươi."

Giang Hạ ha ha cười một tiếng, nhảy xuống giường đi, nói: "Trong thư phòng có Trương Mộc giường, ta ngủ nơi đó, ngủ ngon."

http://tieulun.hopto.org

"Không, ngươi đừng đi." Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút ngoài cửa, tay không tự chủ nắm chặc chăn, thanh âm có chút phát run: "Ta sợ. . ."

Giang Hạ xoay người lại, đón nhận nàng có chút lo âu sợ hãi ánh mắt, nghĩ giải thích là thư phòng của mình, tay hướng bên trái chỉ chỉ, nhưng không nói gì, than nhẹ một tiếng, lần nữa nằm lại trên giường.

Giang Hạ giường mềm mại mà thư thích, Kỷ Ngữ Đồng nằm ngang , chỉ cảm thấy bị gối đang lúc tản ra một tia nhàn nhạt nhẹ nhàng khoan khoái mùi thơm, có chút an tâm nhắm hai mắt lại. Giang Hạ nhìn nàng một cái, chân mày bỗng nhiên nhăn lại, kề Kỷ Ngữ Đồng, vẹt ra nàng đen nhánh sợi tóc nhìn kỹ lại, chỉ thấy nàng cổ đang lúc một mảnh kia tuyết trắng nhẵn nhụi trên da thịt, nhiều mấy khối hoặc thanh hoặc hồng ấn ký.

Kỷ Ngữ Đồng cảm giác được động tác của nàng, có chút sợ hãi mở mắt, một tờ tức giận trước mặt lỗ liền đập vào mi mắt. Giang Hạ khởi xướng giận, vốn có một loại làm cho người ta không rét mà run lạnh lẻo cảm giác, nàng theo bản năng lui về sau liễu lui, không nghĩ tới Giang Hạ nhưng đưa tay tới đây, nhẹ nhàng vuốt ve nàng cần cổ da thịt, trên mặt nàng tức giận dần dần tiêu tán, bị một loại kỳ lạ ôn nhu thần sắc thay thế, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, ta sẽ không đối với ngươi làm cái gì."

"Ta không sợ ngươi." Kỷ Ngữ Đồng khẽ lắc đầu, lông mi thật dài rung động, phía trên nhanh chóng dính đầy trong suốt nước mắt: "Ta. . . Ta vừa nhắm mắt lại con ngươi, đã nhìn thấy mặt của hắn, ta ngủ không được."

Giang Hạ trong lòng nhiệt huyết bay vọt, đi qua đem nàng kéo, chỉ cảm thấy thân thể nàng còn đang khẽ rung động, trong lòng cực kỳ thương tiếc, ôn nhu an ủi: "Đừng sợ, ta nói rồi ta sẽ bảo vệ ngươi a, ta coi chừng dùm ngươi, đừng sợ, đi ngủ sớm một chút, ừ?"

Trên người của nàng, cũng có một loại nhàn nhạt mùi thơm ngát, Kỷ Ngữ

Đồng nằm ở tay của nàng loan dặm , chẳng những không có cảm thấy khẩn trương, ngược lại giống như đến chỗ an toàn nhất, thân thể dần dần thanh tĩnh lại, tay nàng, thậm chí nắm chặc Giang Hạ y phục.

Giang Hạ nhìn nàng cổ đang lúc kia chói mắt dấu vết, không nhịn được lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve, trong miệng vẫn giống như dỗ tiểu hài tử giống nhau, an ủi nàng, làm cho nàng đừng sợ.

Nàng ôn nhu thanh âm trầm thấp, tựa hồ đeo loại thôi miên lực lượng, chẳng được bao lâu, Kỷ Ngữ Đồng bắt nàng y phục đích tay dần dần buông lỏng, phát ra đều đều có hứng thú tiếng hít thở.

28, thứ 28 chương

28, thứ 28 chương . . .

Thiên ti vạn lũ sáng rỡ xuyên thấu qua rộng rãi cửa sổ sát đất màu sáng rèm cửa sổ, lặng yên không một tiếng động tả vào giữa phòng, mang đến đầy đủ rồi lại không mất nhu hòa ánh sáng.

Giang Hạ mơ mơ màng màng cả mở tròng mắt, cho đến đưa tay dụi mắt, cánh tay phải nhưng giống như là mất đi tri giác, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một đầu như tơ lụa loại mềm nhẵn tóc đen, một trận sâu kín mùi thơm truyền vào trong mũi, hết sức dễ ngửi. Kỷ Ngữ Đồng uốn tại nàng trong ngực, tay khoác lên nàng ngang hông, đang ngủ say.

Giang Hạ ngẩn ra, đang nhớ lại tối hôm qua chuyện đã xảy ra, nàng nhẹ nhàng đem tay nàng lấy ra, sau đó nửa ngồi dậy, khẽ ôm đầu của nàng, tiểu tâm dực dực đem tay của mình từ nàng sau ót rút ra. Mặc dù bên cạnh nằm là một tuyệt thiếu nữ xinh đẹp, nhưng trong nội tâm nàng giờ phút này không có nửa điểm nhu tình mật ý, trên cánh tay truyền đến tê dại đau nhức cảm giác, làm cho nàng khó chịu được không nhịn được nhe răng trợn mắt, nàng nhảy

xuống giường, hướng về phía cánh tay vừa nhu vừa nắm, cộng thêm hướng không trung quăng mấy cái.

Sau một lúc lâu, nàng lần nữa nhìn về trên giường, chỉ thấy Kỷ Ngữ Đồng mở to một đôi vừa hồng vừa sưng con ngươi, đang tràn ngập xin lỗi nhìn nàng.

Giang Hạ ngẩn ngơ: "Đánh thức ngươi?"

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu: "Thật xin lỗi, ta không biết, làm sao gối liễu một buổi tối, tay ngươi cánh tay rất khó chịu sao?

"Không có." Giang Hạ thả tay xuống cánh tay, lắc đầu cười cười.

"Tối hôm qua, cám ơn ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng ngưng mắt nhìn nàng, trong lòng tràn đầy cảm kích, trải qua này một buổi tối, nhớ tới tối hôm qua nàng câu kia "Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi", nàng đã hoàn toàn an tâm.

Cám ơn? Cám ơn cái gì? Giang Hạ khóe miệng loan liễu loan, lộ ra vẻ tự giễu nụ cười, tạ ơn nàng từ cha mình hổ khẩu trung mổ cứu ra sao? Cô bé này thái quá mức thiện lương. Giang Hạ lắc đầu, này trong nháy mắt, nhớ tới mình mười mấy năm qua đối với Kỷ Ngữ Đồng làm đủ loại chuyện, trong lòng một ít chút đau lòng ngàn vạn lần làm sâu sắc.

Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn chăm chú vào mình, có chút ý không tốt, khẽ cúi đầu, lại nghe Giang Hạ nói: "Ta đi ra ngoài đem ngươi rửa mặt dụng cụ lấy tới."

Nàng mở cửa đi ra ngoài, bất quá một phút đồng hồ, lại nhớ tới trong phòng, đem Kỷ Ngữ Đồng đồ ở rửa mặt đang lúc bầy đặt tốt, sau đó đi ra ngoài ở bên giường ngồi xuống: "Mấy ngày qua, không đi trường học liễu, được chứ?"

http://tieulun.hopto.org

Nói tới đây, nàng vừa chỉ chỉ hai mắt của mình: "Ngươi nơi này, sưng đỏ liễu, còn có. . ." Nàng nhìn cổ của nàng, nói không ra lời.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, nhảy xuống giường, vọt tới rửa mặt thời gian, đem tóc dài lướt hướng sau ót, hướng về phía gương vừa nhìn, mình tuyết trắng trên cổ, những thứ kia xanh tím dấu vết hết sức chói mắt, nàng dùng sức cắn môi, nước mắt cũng đã ở trong hốc mắt đảo quanh.

"Ngươi lớn lên cùng mẹ của ngươi thật sự là quá giống. . ." Giang Hạ chẳng biết lúc nào tựa tại cạnh cửa, nhẹ nhàng thở dài .

Kỷ Ngữ Đồng cười đến lộ vẻ sầu thảm: "Cho nên, ta liền nên bị như vậy đối đãi, phải không?"

"Ta không phải là ý này." Giang Hạ thần sắc khẽ ảo não, nàng hít một hơi: "Hắn là thay đổi thái liễu!"

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc, cố gắng khống chế trong mắt nước mắt.

Sau một lúc lâu, Giang Hạ nhẹ giọng nói: "Đúng. . . Thật xin lỗi."

Này chỉ sợ là nàng lần đầu tiên trong đời hướng nhân đạo xin lỗi, cho nên nói đứng lên vẻ mặt ôn tồn âm vô cùng mất tự nhiên.

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, nức nở nói: "Chuyện tối ngày hôm qua cho không sao, các ngươi mặc dù là phụ nữ, nhưng là là hoàn toàn không đồng dạng như vậy người, ta mặc dù không thông minh, điểm này còn được chia thanh, tối hôm qua nếu là không có ngươi, ta. . . Ta không biết mình bây giờ là như thế nào. . ."

Giang Hạ nhìn nàng ôn nhu nhỏ yếu bóng lưng, cổ họng bỗng nhiên một ngạnh, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Chuyện này, chỉ có chúng ta biết, được chứ? Truyền đi bất nhã, đối với tất cả mọi người không tốt. Ta sẽ không nữa

để gặp phải chuyện như vậy, được chứ?"

Kỷ Ngữ Đồng mặc nhiên gật đầu.

"Tối hôm qua ta trở lại, là muốn nói với ngươi sinh nhật vui vẻ, nhưng là. . ." Giang Hạ nói tới đây, khe khẽ thở dài, đột nhiên sau đó xoay người nói: "Ta đi lầu dưới liễu, ngươi không nên tránh ra."

Sinh nhật vui vẻ? Cái này sinh nhật giống như là một cuộc cơn ác mộng, Kỷ Ngữ Đồng tay chống rửa mặt thai, không muốn đi nhìn trong gương mình xem ra tái nhợt tiều tụy mặt, thật sâu cúi đầu xuống.

Như Giang Hạ đoán, cả lầu hai không có một bóng người, Chu Văn Hàn không biết lúc nào đã rời đi sông chỗ ở. Nàng đi đi xuống lầu, ở lầu một cửa thang lầu gặp phải muốn lên đi gọi các nàng ăn điểm tâm a lam, vội vàng khoát tay: "Không cần đi tới gọi Kỷ tiểu thư liễu." A lam nghe vậy chỉ đành phải lui về.

Giang Hạ đi tới phòng ăn, chỉ thấy trên bàn đã sớm bày một bàn phong phú sớm một chút, kiểu Trung Quốc cùng kiểu tây phương đều có, nàng vừa húp cháo, vừa lang thôn hổ yết ăn vị mỹ nhiều chất lỏng bánh bao hấp, Quế mụ đi tới, nghi ngờ nói: "Đại tiểu thư, ngươi tại sao không để cho a lam đi gọi Ngữ Đồng xuống tới ăn điểm tâm a? Hôm nay nàng sinh nhật đây."

"Nga, như vậy." Giang Hạ nuốt xuống trong miệng thức ăn: "Ta bưng lên đi cho nàng ăn."

"Ngươi bưng lên đi cho nàng ăn?" Quế mụ cơ hồ cho là mình nghe lầm, nghi hoặc nhìn nàng.

Giang Hạ miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười: "Nàng hôm nay thân thể có chút không thoải mái."

Quế mụ có chút kinh ngạc, lập tức nói: "Không thoải mái? Nàng không sao chứ? Gọi Trương thầy thuốc tới trong nhà xem một chút a! Ai nha, làm sao sinh nhật ngày này, vừa lúc thân thể không thoải mái đây, ta chuẩn bị rất nhiều trong thức ăn buổi trưa ăn đây."

"Nga, buổi trưa món ăn ngươi cùng a lam ăn đi, ta muốn mang nàng đi phía ngoài ăn cơm."

"Ôi, tại sao lại như vậy? Ta coi như là trắng bận rộn liễu một cuộc." Quế mẹ kiếp vẻ mặt có hơi thất vọng: "Cũng đi phía ngoài ăn, chẳng lẽ hiện tại chê ta thủ nghệ không xong sao?"

Giang Hạ đứng lên, ôm nàng vai cười an ủi: "Dĩ nhiên sẽ không, chỉ là chúng ta ngày ngày ăn ngươi làm món ăn nha, sinh nhật, lý nên đi phía ngoài ăn mừng, còn có rất nhiều đồng học bằng hữu ở đây."

Nàng vừa nói, vừa tuyển chút ít sandwich, trứng gà, bánh bao hấp, nước trái cây chờ dùng khay chứa , chuẩn bị bưng lên đi.

"Ai nha, ngươi nhìn ngươi, Ngữ Đồng kia ăn được liễu nhiều như vậy?" Quế mụ lắc đầu.

Giang Hạ cảm thấy Kỷ Ngữ Đồng hôm nay khẳng định không có gì khẩu vị, cho nên không xác định nàng có nguyện ý ăn kia vài thứ, chỉ đành phải giống nhau tuyển chút, lúc này bị Quế mụ vừa nói, lúng túng dưới chỉ đành phải nói: "Ta còn muốn ăn đây." Xoay người tiểu tâm dực dực bưng đi lên lầu liễu.

Rửa mặt đi ra ngoài, Kỷ Ngữ Đồng tâm tình khẽ tốt lắm chút, đứng ở Giang Hạ trong phòng, có chút ngạc nhiên đánh giá xuống. Tối hôm qua bị nàng ôm lúc tiến vào, quả thực cảm thấy Thiên Đô muốn sụp, kia có tâm tư đi chú ý mình đến một địa phương nào.

Căn phòng này so sánh với nàng chỗ ở phòng ngủ lớn hơn, trừ tường giấy là màu hồng, cả cái gian phòng nhạc dạo lấy màu xanh nhạt cùng màu trắng làm chủ. Trong phòng mỗi hẻo lánh để đại gốc cây sum xuê lục Nhân Nhân bồn hoa, thoạt nhìn làm người ta thư thái, chợt cảm thấy trong phòng không khí thanh tân không ít.

Chính giữa cái kia cái giường phá lệ lớn, song song nằm xuống bốn người hoàn toàn không có vấn đề, tuyết trắng hạt bụi nhỏ bất nhiễm sàng đan, thêu tinh sảo màu trắng hoa văn màu xanh nhạt chăn, màu xanh nhạt gối. Bên giường cách đó không xa có hai tờ rộng rãi màu xanh nhạt đơn độc người ghế sa lon, cùng một thoạt nhìn rất tinh sảo thủy tinh tròn mấy. Giường đối diện treo trên vách tường một cái cự đại siêu mỏng Lcd Tv, bối cảnh màu sắc cũng là lấy màu xanh biếc làm chủ.

Màu xanh nhạt rèm cửa sổ dặm , treo một tầng phiêu Như Yên vân tuyết trắng lụa mỏng, theo khổng lồ cửa sổ sát đất nhẹ rũ xuống, Như Mộng Tự Huyễn.

Kỷ Ngữ Đồng không khỏi lắc đầu, người này rốt cuộc là có nhiều thích màu xanh biếc? Cước bộ của nàng không tự chủ bước vào cùng phòng ngủ tương liên thư phòng.

Chung quanh vừa nhìn, trong thư phòng cũng là hết sức rộng rãi sáng, trong góc giống như trước để xanh um tươi tốt bồn hoa, hai bên khổng lồ màu xanh nhạt trên giá sách lỗi đầy sách, cửa sổ sát đất trước, mở một tờ giấy rộng rãi màu trắng bàn đọc sách, phía trên bày đặt một chút giấy bút các loại, cùng một bàn Mân Côi sắc Laptop, còn có một bồn tản ra sâu kín mùi thơm hoa lan, kia màu xanh biếc Diệp Tử tinh tế thật dài, vẫn đeo đến trên mặt bàn.

Kỷ Ngữ Đồng nghe thấy được hoa lan mùi thơm, đang không nhịn được khom lưng đi xuống, Giang Hạ thanh âm bỗng nhiên truyền lọt vào trong tai: "Tới ăn điểm tâm sao."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng đỏ mặt lên, đi theo nàng đi vào phòng ngủ, chỉ thấy kia thủy tinh trên bàn nhỏ đã bày đầy các thức sớm một chút.

Giang Hạ ở một trương sofa ngồi xuống, ý bảo nàng ngồi xuống ăn.

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời ngồi xuống, nhưng lắc đầu: "Ta không muốn ăn."

Giang Hạ nhìn nàng, nhíu lông mày: "Ăn không vô cũng muốn ăn!" Vừa nói cũng không để ý nàng, lấy điện thoại di động ra bấm Khang Trữ điện thoại: "A Trữ, giúp ta xin nghỉ ba ngày, để cho Dương Noãn Tô giúp Kỷ Ngữ Đồng cũng xin ba ngày, chúng ta thứ hai nữa đi trường học."

"Cái gì?" Khang Trữ hiển nhiên rất kinh ngạc: "Tại sao phải xin phép? Còn giúp Kỷ Ngữ Đồng xin phép? Hai người các ngươi không phải là có cái gì. . ."

Giang Hạ không đợi nàng nói xong, thật nhanh cắt đứt nàng: "Đã ngã bệnh liễu! Nhớ được chuyện này a, nếu không ngươi sẽ chết!" Nói xong câu này, lập tức cúp điện thoại, sau đó tắt điện thoại. Lúc này mới ngẩng đầu đối với Kỷ Ngữ Đồng nói: "Ngươi ăn một chút gì, bọn ta hạ dẫn ngươi đi ra ngoài chơi, khỏe?"

"Đi nơi nào? Ta không đi." Kỷ Ngữ Đồng hình dung tiều tụy, hiển nhiên giờ phút này đối với cái gì cũng đề không nổi hứng thú.

Giang Hạ liếc xéo nàng một cái: "Ngươi nghĩ bị Quế mụ cùng a lam bọn họ nhìn thấy ngươi cái bộ dáng này sao? Nàng một lòng muốn giúp ngươi sinh nhật đây."

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngẩn, qua một lúc lâu, rốt cục bưng lên nước trái cây xuyết uống một hớp, sau đó nhíu mày nói: "Noãn Noãn. . . Noãn Noãn nói tối nay muốn mời ta ăn cơm."

http://tieulun.hopto.org

"Điện thoại di động tắt điện thoại." Giang Hạ chân thật đáng tin nói.

Thượng buổi trưa, Giang Hạ thừa dịp Quế mụ không chú ý, kéo Kỷ Ngữ Đồng lên xe của mình, trực tiếp lái liễu sông chỗ ở.

Trên đường, Kỷ Ngữ Đồng hỏi: "Ngươi muốn mang ta đi chỗ?"

Giang Hạ chuyên chú nhìn về phía trước, mỉm cười nói: "Đến ngươi sẽ biết."

Nàng đem lái xe đến một thương trường bên cạnh, sau đó nghiêng đầu hỏi Kỷ Ngữ Đồng: "Ngươi mặc bao nhiêu số đo y phục quần?" Kỷ Ngữ Đồng có chút nghi ngờ, vẫn là nói cho nàng.

Giang Hạ gật đầu: "Ngươi ở trong xe chờ ta, đừng đi ra." Vừa nói mở cửa đi xuống, đi vào liễu thương trường.

Kỷ Ngữ Đồng đại khái ý thức được nàng muốn làm cái gì, an tĩnh ở trong xe đợi nàng, qua hơn nửa canh giờ, mới thấy nàng dẫn túi lớn tiểu túi đi ra ngoài. Giang Hạ đem túi để chỗ ngồi phía sau, sau đó vừa nịt giây nịt an toàn, vừa tùy ý nói: "Từ hôm nay trở đi, xuyên : thấu ta mua cho ngươi y phục."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng Noãn Noãn, không nghĩ tới Giang Hạ lại đem nàng tối hôm qua lời của ghi ở trong lòng, trong mắt không khỏi lộ ra thật sâu vẻ cảm kích, lúng ta lúng túng nói: "Mua được nhiều lắm."

"Ta thích." Giang Hạ thản nhiên nói.

Kỷ Ngữ Đồng trong mũi đau xót, cơ hồ lại muốn không nhịn được nước mắt: "Ta. . . Ta. . ."

Giang Hạ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng khẽ vung lên: "Ta không thích nghe đến người khác nói cám ơn, cũng không thích có người lão

ở trước mặt ta khóc, biết không?"

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi, gật đầu, đem mặt hướng liễu cửa sổ, nhưng là nước mắt vẫn là dọc theo Mỹ lệ mặt tái nhợt gò má chảy xuống.

Xe ở trên đường thật nhanh Mercedes-Benz .

"Ngươi trước kia cùng Dương Noãn Tô đi qua bờ biển chơi sao?" Giang Hạ mở miệng hỏi.

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu: "Không có, nàng vẫn gọi ta, nhưng. . . Nhưng Chu bá bá. . ." Nói tới đây, nàng cắn thần không nói.

"Hắn không thích ngươi đi ra ngoài chơi đúng không." Giang Hạ khẽ nheo mắt lại: "Sau này muốn nhiều ra tới hóng mát một chút."

Hai người không nói thêm gì nữa, cũng không biết mở ra bao lâu, Kỷ Ngữ Đồng nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên có chút kinh ngạc trợn to hai mắt, thì ra là Giang Hạ đem lái xe đến bờ biển. Giang Hạ hướng nàng khẽ mỉm cười, xe thể thao quẹo vào một cái duyên hải đường nhỏ, vòng vo mấy vòng, một tràng cao lớn hai tầng màu trắng biệt thự lập tức đập vào mi mắt, hai miếng màu đen đại môn từ từ mở ra, Giang Hạ chậm rãi lái xe đi vào.

29, thứ 29 chương

29, thứ 29 chương . . .

Kỷ Ngữ Đồng xuống xe, đảo mắt chung quanh: "Nơi này là?"

Giang Hạ ánh mắt ôn hòa : "Đây là nhà ta ở bờ biển biệt thự." Mang theo nàng, đi vào liễu bên trong phòng.

Này tràng xinh đẹp bờ biển biệt thự vô cùng xinh đẹp, mang theo độc lập vườn hoa. Lầu một bốn phiến tường trung, có ba phiến là cao lớn cửa sổ sát

đất, phạm vi nhìn hết sức bát ngát, đem tất cả cảnh biển nhìn một cái không sót gì. Xuyên thấu qua trong đó một mặt cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy bên ngoài phiếm xanh lam nước gợn hồ bơi.

Đại sảnh rộng rãi sáng ngời, tầng cao năm thước, toàn thân trang tu hết sức xa hoa.

"Nơi này thật xinh đẹp!" Kỷ Ngữ Đồng nhìn đây hết thảy, trong giọng nói tràn đầy tự đáy lòng than thở.

Giang Hạ chỉ vào rộng rãi màu trắng ghế sa lon, nói: "Ngồi đi."

Kỷ Ngữ Đồng gục ở trên ghế sa lon, nhìn phía ngoài cảnh biển, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, nơi này quả thực thật đẹp! Giang Hạ thấy nàng giống như đứa bé giống nhau vui mừng, trong trẻo lạnh lùng trong con ngươi lộ ra nụ cười thản nhiên, nàng đi về phía giữa đại sảnh một đoàn đen nhánh sáng loáng ba chân Piano trước, ở trên cái băng ngồi ngồi xuống, nàng đem tu Trường Bạch tích đích ngón tay đặt ở phím đàn thượng, sau đó lớn tiếng nói: "Kỷ Ngữ Đồng, nghe kỹ, sinh nhật của ta lễ vật!"

Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc quay đầu lại, một chuỗi nhẹ nhàng động thính âm phù liền truyền lọt vào trong tai. Giang Hạ ngồi ở chỗ đó, lẳng lặng chuyên chú khảy đàn , hoan khoái giai từ đầu ngón tay của nàng thật nhanh đổ xuống ra, trên không trung quanh quẩn.

Trong rừng bước chậm, Clyde man trong rừng bước chậm! Kỷ Ngữ Đồng mở to hai mắt nhìn, chưa bao giờ biết Giang Hạ có bắn ra Piano, đây là nàng cường hạng mới đúng, nhưng nàng hiểu tại sao Giang Hạ có bắn ra như vậy một thủ hoạt bát nhẹ nhàng khúc tử cho nàng nghe, mắt của nàng vành mắt không khỏi có chút đã ươn ướt.

Giang Hạ không có nhìn nàng, khẽ nhướng mày tâm, vẻ mặt thật tình và

chấp nhất, phảng phất sợ mình không cẩn thận bắn ra sai lầm rồi một âm phù. Bên nàng mặt hoàn mỹ đường viền, cộng thêm nhận chân vẻ mặt, thoạt nhìn dị thường mê người.

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn nàng, tựa hồ đã đắm chìm ở nơi này động thính tiếng đàn trong.

Một khúc cuối cùng tất, Giang Hạ tựa hồ dễ dàng chút, nàng nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, lần nữa đè xuống phím đàn, rộng rãi trong đại sảnh nhất thời vang lên "Sinh nhật vui vẻ" này quen thuộc được không thể nữa quen thuộc giai.

Bắn ra xong, Giang Hạ thở ra một hơi, nghiêng đầu ý không tốt cười cười: "Ta thật là múa rìu qua mắt thợ, có phải hay không? Thật lâu không có chuẩn bị cái này liễu, ngượng tay rất."

Kỷ Ngữ Đồng thật sâu cúi đầu xuống, không dám nhìn nàng, Giang Hạ ngẩn ra, đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, sau đó giơ lên người của nàng, nhẹ giọng nói: "Ngươi thật là dễ dàng cảm động, ai!" Nàng thở dài, vừa lắc đầu: "Ta không phải là khi dễ ngươi mười mấy năm ư, hơi chút đối với ngươi tốt chút, ngươi tựu rụng nước mắt, thật là một ngu bé con a."

"Ta chính là ngu." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt tràn đầy nước mắt, trong mắt nhưng nảy lên một tia vẻ vui thích, nàng bỗng nhiên đưa tay ôm lấy Giang Hạ, gục ở nàng trên bả vai, thì thào nói: "Ngươi đã nói chán người rụng nước mắt, làm sao bây giờ?"

Giang Hạ suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: "Vậy cũng chỉ có đi bơi lặn. Như vậy, ta liền phân không rõ ngươi trên mặt rốt cuộc là nước mắt, hay là nước liễu. Bất quá về lần này bị ủy khuất, ngươi muốn một lần phát tiết đi ra ngoài, sau này lại khóc, ta cũng sẽ không quản ngươi liễu, ta thích. . . Ừ,

thích kiên cường cô bé, hiểu sao?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên cau lỗ mũi: "Ta không có áo tắm."

"Thay ngươi mua." Giang Hạ buông nàng ra, chỉ chỉ trên ghế sa lon mua đồ túi, sau đó đứng dậy: "Ta đi trên lầu, ngươi ở chỗ này đổi."

"Ở chỗ này đổi?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn trong suốt cửa sổ sát đất, không dám tin nói.

"Phía ngoài không nhìn thấy bên trong nữa." Giang Hạ cười ha ha.

"Ta không, ta cũng muốn trên lầu đổi lại." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt đẹp toát ra một tia ngượng ngùng.

"Được rồi, theo ta lên."

Thúy Thành một năm bốn mùa, khí hậu ôn hòa hợp lòng người, mùa đông cũng không Hạ Tuyết. Hiện tại mặc dù đến tháng mười một phân, vẫn trời trong nắng ấm.

Giang Hạ trước đổi y phục, ở sau nhà hồ bơi bơi một vòng, Kỷ Ngữ Đồng mới San San (khoan thai) tới chậm. Giang Hạ từ trong nước ló đầu ra, đang muốn oán giận nàng động tác chậm, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng đứng ở hồ bơi bên, đen nhánh tóc cao cao vén lên, mặt mũi tinh sảo, cổ thon dài, một thân màu lam nhạt áo tắm đem thân hình của nàng sấn thác được Linh Lung có hứng thú, hiển nhiên một điên đảo chúng sanh thiếu nữ xinh đẹp.

Giang Hạ ánh mắt không khỏi có chút đăm đăm, nghĩ thầm nha đầu này thân thể khá tốt nha, chính là ngực nhỏ liễu điểm một cái , bất quá còn đang trổ mã, sau này có thể tựu hoàn mỹ.

Trong đầu đang muốn đến oai nơi, Kỷ Ngữ Đồng đã hạ bể bơi, bơi tới bên

người nàng.

"Ngươi hiện tại bơi được không tệ a."

"Trong trường học hàng đầu lặn khóa, ta cuối cùng là rất chân thành a." Kỷ Ngữ Đồng mỉm cười đáp.

Giang Hạ nghĩ đến trước kia mình không cho nàng dùng trong nhà hồ bơi, không khỏi có chút ý không tốt, vốn định nói ngươi sau này có thể ở nhà bơi lội, nghĩ đến Chu Văn Hàn, những lời này liền ngạnh ở trong cổ họng, nàng lúng túng cười hai tiếng, một đầu đâm vào trong nước, bơi tới phía trước đi.

Cơm trưa là phụ cận tửu điếm đưa tới được, lấy hải sản làm chủ, tôm hùm, Cua Đồng, còn có các loại loại cá, bất quá, gọi Kỷ Ngữ Đồng cảm động chính là, Giang Hạ còn đặt liễu một cái nho nhỏ tinh mỹ ô mai bánh ngọt tới đây.

"Bởi vì chỉ có hai người, sợ ăn không hết." Giang Hạ đem bánh ngọt cắt thành hai nửa, đưa cho một nửa cho nàng, cười giải thích.

Kỷ Ngữ Đồng xiên liễu một khối để trong miệng, Giang Hạ lập tức nói: "Mùi vị như thế nào?"

"Ăn thật ngon a." Buổi sáng Kỷ Ngữ Đồng bơi lội, quả thật hung hăng khóc một cuộc, tâm tình đã khá nhiều, lúc này thấy Giang Hạ tỉ mỉ thể thiếp, trên mặt thế nhưng lộ ra vẻ tươi cười.

"Ừ, ăn ngon muốn toàn bộ ăn xong nga, ta tự cấp ngươi sinh nhật đây."

Kỷ Ngữ Đồng nuốt xuống một ngụm bánh ngọt, bỗng nhiên nói: "Thật tốt ."

"Cái gì thật tốt ?" Giang Hạ vừa cúi đầu ăn bánh ngọt, vừa hỏi.

"Không có gì." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, nàng là muốn nói, như vậy Giang Hạ, thật tốt , ngắn như vậy ngắn đích một ngày một đêm, Giang Hạ hai phụ nữ hình tượng trong lòng hắn hoàn toàn phá vỡ, thì ra là trong lòng thân thiện từ ái trưởng giả biến thành ác ma, mà thì ra là trong lòng ác ma đây, lại trở thành nàng giờ phút này toàn tâm lệ thuộc vào cùng tín nhiệm người.

Đúng vậy, nàng rất lệ thuộc vào rất tin cho dù trước mắt cái này Giang Hạ, cho dù biết nàng lúc trước cái kia thường xuyên khi dễ nàng chọc cho nàng khóc bại hoại. Nhân sinh chính là chỗ này sao hí kịch hóa, mà lòng người, lại là kỳ diệu như vậy.

Giang Hạ cũng Vô Ý hỏi tới, đem một khối tuyết trắng non mịn tôm hùm thịt dính vào tương, để nàng trong mâm, ôn nhu nói: "Đợi buổi tối, ta dẫn ngươi đi bờ biển đi một chút."

"Ừ, tốt." Kỷ Ngữ Đồng mềm mại nói.

Buổi tối, một vòng sáng tỏ Minh Nguyệt treo ở màu xanh đậm trên bầu trời.

Sóng biển ôn nhu có quy luật vuốt bờ biển, phát ra triền miên thanh âm, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng trần trụi chân đi ở bờ biển, tinh tế mềm nhũn bờ cát, giống như là ở hôn hít lấy chân của các nàng chưởng, ngứa, nhưng vô cùng thoải mái. Ướt át mát mẻ gió biển phật quá gương mặt, Kỷ Ngữ Đồng tâm tình cũng theo đó thư sướng.

Đây là nàng lần đầu tiên nhìn hải, mênh mông vô bờ biển rộng, nàng tâm tình vô cùng kích động, trong nháy mắt này, nàng đột nhiên cảm giác được mình trở nên nhỏ bé liễu, sợ hãi của mình cùng phiền não cũng bị rút nhỏ.

Nếu như. . . Nếu như không có tối hôm qua, hôm nay sẽ gặp là nàng từ lúc chào đời tới nay vui vẻ nhất một ngày, nhưng là nếu như không có tối hôm

qua, như thế nào lại có như vậy hôm nay?

Gió biển thổi rối loạn Kỷ Ngữ Đồng tóc dài, nàng len lén nhìn Giang Hạ, suy nghĩ cũng đi theo có chút xốc xếch.

Giang Hạ đi tới đi tới, bỗng nhiên dừng lại, hướng trên bờ cát một nằm, sau đó cười nhìn Kỷ Ngữ Đồng, Kỷ Ngữ Đồng ngây ngốc, nhưng ngay sau đó ở bên người nàng nằm xuống.

"Tâm tình khá hơn chút nào không?" Giang Hạ nhìn lên màu xanh đậm tinh không, nhẹ giọng nói.

"Khá, ta. . ." Nàng muốn nói "Thật rất cám ơn ngươi", nhớ tới Giang Hạ nói không thích người ta nói với nàng cám ơn, vừa ở miệng, song nàng nhìn về Giang Hạ ánh mắt, cũng đã trở nên giống như ánh trăng giống nhau ôn nhu.

"Chúng ta ở chỗ này ở vài ngày, sau đó, tựu về đến nhà, giống như trước giống nhau học tập, cuộc sống, ngươi có thể làm được không bị chuyện tối ngày hôm qua ảnh hưởng, để cho ta yên tâm sao?" Giang Hạ nghiêng đầu, ánh mắt cùng nàng tương đối .

Kỷ Ngữ Đồng mấp máy thần, do dự một chút, nhẹ giọng nói: "Ta nhưng lấy."

"Rất tốt, ta rất thích kiên cường có hiểu biết cô bé." Giang Hạ trong mắt lộ ra nụ cười, vừa xoay người lại, khẽ thở dài: "Ngươi nhìn nhìn này mênh mông Thiên Không, này sáng tỏ Minh Nguyệt, này xinh đẹp ánh đèn, lúc này mà tiếng động lớn rầm rĩ thỉnh thoảng nhu tình biển rộng, đây hết thảy hết thảy đều nhiều hơn sao Mỹ lệ. Ngươi biết không? Dẫn ngươi tới nơi này, là muốn cho ngươi tạm thời thay cho hoàn cảnh, để cảm thụ phần này tốt đẹp, làm hết sức tiêu trừ trong lòng ngươi sợ hãi. Chuyện tối ngày hôm qua, rất

xấu xí, rất làm cho người khác giận sôi, nhưng là ta không muốn ngươi từ đó sống ở lo lắng hãi hùng dặm , không muốn ngươi có bóng ma trong lòng, từ đó trở nên sợ hãi rụt rè. Ngươi là một thông minh như vậy, xuất chúng cô bé, vô luận gặp phải chuyện gì, ta hi vọng ngươi cũng có thể rất tự tin vô cùng tích cực sống, ngươi muốn đem trời cao giao cho ngươi Mỹ lệ cùng thông minh, vô cùng nhuần nhuyễn biểu diễn phát huy ra, tựa như một năm kia tốt nghiệp tiệc tối giống nhau, ngươi đang ở đây trên võ đài, vạn người chú ý, tản ra ngươi toàn bộ quang cùng nhiệt, ta thích như vậy ngươi, ngươi vốn là nên như vậy sống, ngươi phải tin tưởng, ngươi sau này nhất định có thể không cần dựa vào bất luận kẻ nào, ngươi có có nhất muốn có hết thảy."

"Lần đó tiệc tối, ngươi nhìn sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng mặt nghiêng, cổ họng khẽ nghẹn ngào.

"Nhìn, ngươi rất đẹp." Giang Hạ hồi tưởng lại ngày đó tiệc tối, khẽ dắt giật mình khóe miệng.

"Giang Hạ, cám ơn ngươi." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ta đáp ứng ngươi, sẽ không bởi vì ... này sự kiện ảnh hưởng cuộc sống của ta cùng học tập, ta sẽ rất kiên cường, mãi cho đến mình có thể chúa tể cuộc sống của mình mới thôi.

Giang Hạ trên mặt lộ ra yên tâm thần sắc, mỉm cười nói: "Trước đây, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, ngươi cái gì đều không cần sợ."

"Ừ."

Hai người đích tay, bất tri bất giác giao ác đến cùng nhau.

Đêm đã khuya, lầu hai chủ trong phòng ngủ, đầu giường vẫn sáng Noãn Noãn màu da cam ánh đèn.

Kỷ Ngữ Đồng nằm ở trên giường, đã là chìm đã ngủ say, nay Thiên Nhất

thiên, thật sựcủa nàng là có chút mệt mỏi. Giang Hạ dựa vào ở trên giường, nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của sóng biển, cũng là không có chút nào buồn ngủ.

Nàng nửa chống thân thể, dò xét cẩn thận Kỷ Ngữ Đồng như tựa tiên tử hồn nhiên ngây thơ ngủ nhan, trong mắt toát ra một tia không dễ dàng phát giác ôn nhu. Cái nha đầu này, lấy trước như vậy sợ nàng, nhưng bây giờ chỉ có ngủ ở bên người nàng, mới có thể ngủ say sưa an ổn, thì ra là, bị tín nhiệm cảm giác còn rất tốt. Khóe miệng nàng không tự kìm hãm được vung lên vẻ mỉm cười, vươn tay, đem nàng trên trán một luồng đầu tóc lướt hướng sau tai.

Mấy ngày nữa, ừ, mấy ngày nữa chờ cổ nàng thượng ấn ký phai nhạt, trở về đi, chết tiệt, đồ chơi này làm sao khó như vậy tiêu, ngày mai mua chút thuốc cho nàng bôi bôi.

Nàng để sát vào nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng cổ, trong mũi bỗng nhiên lại truyền đến một luồng nhàn nhạt hương thơm, nàng không nhịn được hít hít lỗ mũi, ánh mắt chậm rãi thượng dời, chuyển qua Kỷ Ngữ Đồng mềm mại ướt át hai mảnh trên môi đỏ, cổ họng của nàng dặm bỗng nhiên một trận khô khốc, trong lòng thế nhưng nổi lên một loại hôn khát vọng.

Giang Hạ bị đã biết loại ý niệm trong đầu sợ hết hồn, thân thể như giật điện rời đi, bỗng nhiên trở tay "Ba " một chưởng vứt tại chính mình trên mặt, trong lòng thầm mắng, chẳng lẽ ngươi cũng học cái kia mặt người dạ thú? !

Nàng hạ thủ không nhẹ, đánh cho mình sinh sôi làm đau, ý nghĩ kia cũng bị một tát này đánh cho tan biến tại vô hình, Giang Hạ xuống giường, rót một chén nước, đi tới trên ban công, sau đó một ngụm rót xuống.

Chiều chủ nhật, Giang Hạ mang theo Kỷ Ngữ Đồng trở lại sông chỗ ở, lên lầu thời điểm, nàng làm bộ như lơ đãng hỏi thăm Quế mụ, biết được Chu Văn

Hàn này mấy ngày cũng chưa có trở về.

Sau đó, nàng đem Kỷ Ngữ Đồng mang theo lâu, làm cho nàng đợi ở trong phòng của mình, đi xuống lâu, mở tay ra cơ, bấm Chu Văn Hàn mã số: "Ngươi ở chỗ?"

"Ta ở công ty, tại sao?" Chu Văn Hàn thanh âm lại hết sức trấn định, như cái gì chuyện cũng không phát sinh quá dường như.

Giang Hạ cũng thật đối với hắn có chút bội phục, cũng không dài dòng, gọn gàng dứt khoát nói: "Tối nay trở lại một chuyến, ta có việc nói cho ngươi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mệt mỏi, tạm thời không kiểm tra, ngày mai kiểm tra.

30, thứ 30 chương

30, thứ 30 chương . . .

Chu Văn Hàn ngồi ở lầu hai trong thư phòng, một tờ anh tuấn nho nhã trên gương mặt không có gì vẻ mặt, chỉ có trên lan can kia không ngừng nhẹ nhàng gõ động lên ngón trỏ, tựa hồ tiết lộ liễu nội tâm của hắn một tia bất an.

Cửa phòng bỗng nhiên nhẹ nhàng vang lên hai cái, Chu Văn Hàn khẽ ngồi dậy, hắng giọng một cái: "Đi vào."

Giang Hạ đóng cửa lại, trực tiếp đi tới trước bàn đọc sách, hai mắt nhìn thẳng hắn: "Ta nghĩ cho nói chuyện một chút."

"Ngươi nói."

Đây là một đối với kỳ quái phụ nữ, không có gọi, nói chuyện cũng như vậy công sự hóa, nhưng là chính bọn hắn nhưng thật giống như đã thói quen

loại này lãnh đạm xa cách, cũng không có ai muốn thay đổi lần loại tình huống này.

Chu Văn Hàn bất động thanh sắc đánh giá Giang Hạ, cái này ngay cả chính hắn cũng có mấy phần cố kỵ nữ nhi. Nàng một thước bảy mấy vóc dáng, cơ hồ cùng hắn cao, như vậy thong dong đứng ở sách của hắn trước bàn, cánh cho hắn mang đến một loại vô hình cảm giác bị áp bách, cảm giác như vậy, cơ hồ là bất khả tư nghị, hắn suốt ngày cùng những thứ kia thương giới nhân vật nổi tiếng, chính phủ quan lớn giao thiệp với, cũng chưa từng có người đã cho hắn cảm giác như thế.

Đối với Giang Hạ, hắn vẫn không đủ quan tâm, nhưng là, nhưng cũng không có bỏ qua sự tồn tại của nàng. Giang Hạ từ nhỏ trên người thì sự tàn nhẫn, làm cho người ta không có cách nào bỏ qua nàng, nàng tựa như tiểu đại nhân giống nhau, ánh mắt luôn là như vậy minh duệ mà thâm trầm, có đôi khi cố ý hoặc trong lúc vô tình nói ra lời của, thẳng đánh người sâu trong nội tâm, làm cho người ta tức giận ngoài, vừa có một loại lưng đổ mồ hôi lạnh cảm giác.

Có đôi khi, Chu Văn Hàn trong lòng vẫn là có mấy phần kiêu ngạo, dù sao trong mắt cái này vóc người cao ngất, khí chất cao quý cô bé, trong mạch máu chảy máu của hắn, nàng tú rất lỗ mũi, xinh đẹp thần hình dạng, cơ hồ cùng hắn giống nhau như đúc. Nhưng đại đa số lúc, đối mặt với Giang Hạ, hắn vốn có mấy phần chột dạ, thậm chí, nàng sắc bén còn giống có thể hiểu rõ hết thảy ánh mắt, để cho hắn cảm thấy không chỗ ẩn núp, sinh lòng sợ hãi, cho nên, hắn căn bản không lớn nguyện ý đối mặt nàng, tự nhiên hơn chưa nói tới cái gì sủng ái.

Bất quá, loại này vi diệu trong lòng, có đôi khi ngay cả Chu Văn Hàn mình cũng không muốn thừa nhận.

Giang Hạ từ trong túi lấy ra một tờ hình, điều chỉnh một cái phương

hướng, đẩy tới liễu Chu Văn Hàn trước mặt trên bàn sách.

Chu Văn Hàn nhìn một chút, chính là cái kia muộn cầm đi Kỷ Ngữ Đồng trong phòng Ôn Nhược Nhã hình, hắn bản năng đã nghĩ đưa tay đi lấy, Giang Hạ đích ngón tay nhưng thật chặc án lấy hình, không nhúc nhích.

"Ta không phải là tới đem đưa còn cho ngươi."

Chu Văn Hàn dựa vào trở về trên ghế, hai tay giao ác, bình tĩnh nhìn nàng: "Nga?"

Giang Hạ ánh mắt cùng hắn tương đối , thần sắc cực kỳ thật tình, nàng chỉ vào hình, từng chữ nói: "Ngươi nhìn nhiều nhìn, thấy rõ ràng, trong tấm ảnh nữ nhân này, ngươi đại học đồng học, tên là Ôn Nhược Nhã! Không phải là Kỷ Ngữ Đồng! Ôn Nhược Nhã nàng đã chết, ra xe họa đã chết! Ngươi đừng làm bậy đi đến trên thân người khác tìm kiếm nàng bóng dáng, bởi vì người kia, còn chỉ là một mới vừa mãn mười sáu tuổi cơ khổ không chỗ nương tựa cô bé! Nếu như ngươi từng thật lòng có yêu Ôn Nhược Nhã, như vậy, ngươi bỏ qua cho con gái của nàng!"

Nàng nói đến phía sau, giọng nói đã trở nên có chút kích động.

Trong phòng bỗng nhiên an tĩnh dị thường, ngay cả không khí cũng tựa hồ ngưng kết liễu.

Chu Văn Hàn ánh mắt hay thay đổi, không biết ở đang suy nghĩ cái gì, hai người nhìn nhau một trận, Chu Văn Hàn rốt cục mở miệng: "Ta rất rõ ràng ai là ai, ngươi không cần phải nhắc tới tỉnh ta."

Giang Hạ ngẩn ra, không tự kìm hãm được cắn chặt răng răng.

"Cái kia buổi tối, ta có chút uống rượu say liễu, bất quá. . . Ngươi nhìn đến cũng không có gì." Chu Văn Hàn nhìn nàng, chậm rãi nói: "Hiện tại ta

liền nói trước nói cho ngươi biết, chờ Ngữ Đồng tốt nghiệp trung học, ta sẽ cưới nàng."

"Ngươi nói gì? !" Giang Hạ không dám tin trợn to hai mắt: "Ngươi nói. . . Ngươi nói ngươi muốn kết hôn nàng?"

Chu Văn Hàn không nói gì, coi như là chấp nhận, Giang Hạ trên mặt trong nháy mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, luôn miệng âm cũng đề cao tám độ: "Ngươi có phải điên rồi hay không? ! Ngươi thế nhưng có thể nói ra nói như vậy! Hmm! Ha ha! Ngươi chẳng lẻ không cảm thấy được này rất buồn cười không? !"

"Tiểu Hạ, ta mới chỉ có hơn 40 tuổi, ta còn không già." Chu Văn Hàn sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng có chút kích động lên: "Một hơn 40 tuổi nam nhân, nếu cưới một nữ nhân, này có cái gì buồn cười ?"

"Ngươi không phải là còn có thật nhiều tình nhân không? Bên ngoài nhiều như vậy nữ nhân, tùy ngươi đi cưới!" Giang Hạ tay trái chỉ vào ngoài cửa sổ, lớn tiếng nói: "Tại sao muốn là nàng? ! Ngươi đem nàng mang về nhà, chẳng lẽ chính là vì hôm nay? ! Ngươi không cảm thấy đáng xấu hổ sao? A! Nàng hay là tiểu cô nương đây! So sánh với ta còn nhỏ một tuổi đây, cho dù tốt nghiệp trung học, nàng còn chưa tới pháp định kết hôn số tuổi đây, ngươi quả thực. . . Quả thực phát rồ!"

Chu Văn Hàn nghe đến đó, bỗng nhiên đứng lên, tức giận cắt đứt nàng: "Đủ rồi! Ta biết nàng nhỏ, cho nên mới nói chờ mười tám tuổi! Về phần pháp định không hợp pháp định, ta định đoạt! Chuyện này, ta đã quyết định!"

Giang Hạ hung hăng nhìn của hắn, chỉ giận đến cả người phát run, trước mắt cái này cùng nàng có thân nhất đích huyết thống quan hệ nam nhân, ở trước mặt nàng, lại có thể mặt không đổi sắc nói đến đây chút ít vô sỉ ngôn ngữ , nàng nắm chặt hữu quyền, cơ hồ hận không được một quyền đánh bẹt,

đập dẹp mặt của hắn.

Chu Văn Hàn có chút phiền não tại nguyên chỗ vòng vo hai vòng, bỗng nhiên dừng lại nói: "Ai nói với ngươi ta ở bên ngoài có rất nhiều tình nhân, a? Là Hoàng Thanh Hòa cái kia lão già kia sao?"

"Một mình ngươi làm cái gì tâm lý nắm chắc, khác nhấc lên người khác! Còn có, ngươi ngôn ngữ để chút tôn trọng!"

"Để chút tôn trọng?" Chu Văn Hàn cả giận nói: "Hắn ỷ vào hắn là công ty nguyên lão, hắn cho tới bây giờ có tôn trọng quá ta đây tổng tài không! Ngươi đừng cho là ta không biết, ngươi thường xuyên đi trong nhà hắn nhìn, hắn thường xuyên ở trước mặt ngươi xúi giục, có phải hay không? Ta đã sớm nên đem hắn một cước đá ra công ty liễu!"

"Hắn là ông ngoại huynh đệ, là của mẹ ta cha nuôi, ta đi nhìn tại sao!" Giang Hạ trợn mắt nhìn, cười lạnh nói: "Ngươi nếu là không có làm việc trái với lương tâm, sợ người khác xúi giục tại sao?"

Chu Văn Hàn ngẩn ra, thở dài liễu khẩu khí, thần sắc từ từ bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hạ, ta biết, ngươi hận ta, từ mẹ của ngươi qua đời sau ngươi vẫn hận ta! Nhưng là mẹ ngươi chết đi, đồng dạng là ta không muốn xem đến, ta bất kể làm sao ngươi nghĩ chuyện này. Ta chỉ nghĩ nói cho ngươi biết, ta là ba ba của ngươi, là ngươi ở trên thế giới này người thân nhất, vô luận phát sinh chuyện gì, cái này là không sẽ cải biến ! Ngươi không nên đi đợi tin một chút ngoại nhân tin đồn, gia tăng đối với hiểu lầm của ta, ta mới là ngươi hầu hết có thể tín nhiệm người, ta thừa nhận mình đối với ngươi quan tâm không đủ, dù sao ta muốn quản lý lớn như vậy một công ty, nhưng là, ta có hết thảy, sau này cũng là thuộc về ngươi."

Giang Hạ trong lòng cười lạnh, đem mặt nữu quá vừa: "Ta đã mười bảy tuổi, ta có phán đoán của mình năng lực, ngươi có thể yên tâm."

Chu Văn Hàn ngẩn ra, nhìn nàng một cái, sau đó khoát tay áo, ân cần khuyên can : "Cái này trước để ở một bên, ta biết Ngữ Đồng cho là đồng học, ta cưới nàng ngươi không thể tiếp nhận, ta sẽ cho ngươi thời gian. Chuyện này, ngươi không cần lo liễu, chuyện của nam nhân tình, ngươi sẽ không hiểu, ngươi sở biết Lương đổng, Vương phó tổng, không cũng là cưới tuổi trẻ cô bé, đừng nói là cưới, xã hội này thượng, người nam nhân thành công, ở bên ngoài không có mấy người nữ nhân? Ông ngoại ngươi trước kia ở bên ngoài, cũng không phải người có tình? Đây là chuyện rất bình thường, ngươi tại sao đem cái này nhìn thành là tội ác tày trời?"

Nghe đến đó, Giang Hạ cũng nhịn không được nữa, cả giận nói: "Ngươi muốn kết hôn người khác, cũng phải nhìn người khác mười mấy tuổi cô bé, có nguyện ý hay không cùng một mười mấy tuổi có thể làm cha lão nam nhân! Thiếu ngươi có mặt cùng ta như vậy nói, ngươi cùng người khác cha mẹ còn là đồng học đây! Ít ở chỗ này tự cho là, ngươi cho rằng ngươi có chút quyền thế, có mấy người tiền dơ bẩn, tựu thật có thể muốn làm gì thì làm liễu!" Vừa nói, nàng xem thấy sắc mặt xanh mét Chu Văn Hàn, tiếp tục lớn tiếng nói: "Còn có, ngươi coi là cái gì thành công nhân sĩ? ! Ngươi tạm thời cầm ngoại công ta cho so sánh với! Ngoại công ta hắn khi còn trẻ lúc một tay sáng lập Giang thị, từng bước đi cho tới hôm nay, ngươi lấy cái gì cùng hắn đi so sánh với!"

"Câm mồm !" Chu Văn Hàn bỗng nhiên phát ra một tiếng chợt quát.

Giang Hạ cười cười, nhưng không có câm mồm , nàng khinh thường nhìn của hắn: "Ở trong mắt ta, ngươi chính là một triệt triệt để để người thất bại, năm đó, ngươi cùng người khác tranh giành nữ nhân tranh giành không thắng, sau lại, vừa dựa vào cạp váy quan hệ, mới có thể ở Giang thị đặt chân, cho đến ngồi lên tổng tài vị trí, cho tới bây giờ, ngươi vừa bằng vào ở ngươi không thương nữ nhân nơi đó có được kim tiền cùng địa vị, nghĩ muốn mạnh mẽ cưới một không chỗ nương tựa tuổi trẻ cô bé, ngươi thật đúng là một nam

nhân thành công! Ngươi đáng được xưng thượng là thành công điển phạm!"

Nghe đến đó, Chu Văn Hàn không thể nhịn được nữa, giơ tay một bạt tai tựu vứt tới.

Giang Hạ nói những thứ này, sớm đã có đề phòng, động tác nhanh chóng bắt được cổ tay của hắn, sau đó đưa sau này đẩy, Chu Văn Hàn cơ hồ không có ngã ngồi ở trong ghế.

Giang Hạ mặt lạnh lùng, tay phải ngón trỏ chỉ vào hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nghe! Hiện tại người nào con mẹ nó dám đụng ta một cái đầu ngón tay, ta liền muốn người nào đẹp mắt! Ngươi cho rằng ta tại sao muốn đi võ quán học tập, ngươi thật cho là ta một cô bé, tựu trời sanh thích đả đả sát sát? ! Ta cho ngươi biết, ta đã sớm muốn đánh ngươi, ta đã sớm muốn vì mẹ ta đánh ngươi một bữa liễu! Ngươi tốt nhất không nên cho ta cơ hội này!"

"Ta là ba ba của ngươi, ngươi lại có thể như vậy đối với cha của mình?" Chu Văn Hàn ngẩn ngơ dưới, tựa hồ có chút bị nàng tức giận vút bộ dạng hù đến, nhưng là bất quá một chớp mắt thời gian, hắn vừa đứng thẳng thân thể, đi theo phẫn nộ quát: "Ta cũng vậy nói cho ngươi biết, bất kể làm sao ngươi phản đối, Kỷ Ngữ Đồng ta là cưới định rồi, ai cũng không cải biến được quyết định của ta! Ta nói đến, tựu nhất định làm được đến!"

Giữa hai người không khí lần nữa kiếm bạt nỗ trương.

Giang Hạ nhìn hắn, lửa giận dần dần thở bình thường xuống tới, trên mặt hốt nhiên đột nhiên vừa lộ ra vẻ tươi cười, buông tay ra: "Được rồi, ngươi đã cố ý như vậy, ta cũng không muốn xen vào nữa chuyện này, dù sao cái nha đầu kia, từ vừa vào nhà ta cửa mở ra mới, ta liền không thích nàng, ngươi yêu đem nàng như thế nào, ta cũng chẳng muốn quản, nhưng là. . ."

Nói tới đây, nàng tăng thêm giọng nói, lạnh lùng nói: "Nhưng là ngươi tốt nhất nhớ được ngươi lời của mình đã nói, tốt nghiệp trung học trước không nên lại đi đối với nàng làm cái gì! Ngươi không biết xấu hổ, ta còn muốn mặt! Ta không muốn làm cho trong trường học đồng học biết, của ta cha ruột, là một bỉ ổi vị thành niên thiếu nữ biến thái! Hơn nữa bỉ ổi còn là của ta đồng học!"

Chu Văn Hàn thấy nàng nói như vậy, trong bụng nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, thì ra là Giang Hạ cố kỵ, chẳng qua là mình ở trường học danh tiếng. Hắn lập tức tiếp lời nói: "Ta nói rồi lời của, dĩ nhiên định đoạt. Bất quá, sau này ngươi không nên mang theo nàng ở bên ngoài du đãng, liên tục mấy đêm không trở về nhà, trừ đi nàng ở trường học thời gian, ta hi vọng nàng đợi ở nhà, ta nghĩ thường xuyên có thể đã gặp nàng."

"Hừ, nàng lão ở lại nhà, ta làm sao biết ngươi sẽ không rồi hướng nàng làm xảy ra chuyện gì!" Giang Hạ híp mắt, trong thanh âm vừa đeo ti tức giận: "Sau này, ta sẽ đem nàng mang theo trên người, ta nghĩ mang nàng đi chỗ nào, tựu mang nàng đi chỗ nào, ngươi nếu có ý kiến, ta liền tìm đến ký giả, đem ngươi muốn □ vị thành niên thiếu nữ chuyện công bố trừ đi, để cho mọi người đều biết đường đường Chu thị tập đoàn tổng tài, rốt cuộc đã làm cái dạng gì chuyện tình! Ngươi đừng cho là ta làm không ra!"

"Ngươi!" Chu Văn Hàn hơi bị chán nản, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Cũng tốt, các ngươi hẳn là nhiều sống chung một chỗ, tăng tiến hạ tình cảm, sau này dù sao là người một nhà."

"Người ta học tập tốt như vậy, ngươi cũng là đem người nhà học đại học quyền lợi cũng tước đoạt." Giang Hạ châm chọc nói.

Chu Văn Hàn cau mày nói: "Gả cho ta, nàng giống nhau có thể đi học đại học."

Giang Hạ không nói thêm gì nữa, cầm kia tấm hình, tựu chuẩn bị đi ra ngoài.

"Ngươi có thể hay không đem kia tấm hình trả lại cho ta?"

"Không thể." Giang Hạ khẳng định nói.

Chu Văn Hàn nhìn bóng lưng của nàng, bỗng nhiên thở dài nói: "Không nghĩ tới ta đây phụ thân, ở trong lòng ngươi dĩ nhiên là như thế hỏng bét."

Giang Hạ không có đáp lời, trở tay đem cửa đóng lại.

Kỷ Ngữ Đồng tắm rửa xong, nằm ở trên giường, nàng biết Giang Hạ đi tìm Chu Văn Hàn nói chuyện liễu, thấy nàng chậm chạp không ra đây, không khỏi có chút gấp gáp.

Chính là tâm thần không yên thời điểm, nghe được cái chìa khóa tiếng vang, đi theo Giang Hạ mở cửa đi vào, Kỷ Ngữ Đồng thấy sắc mặt nàng tựa hồ có chút không được tốt nhìn, lập tức khẩn trương ngồi dậy, nhẹ giọng hỏi: "Các ngươi nói cái gì? Ngươi. . . Ngươi tâm tình thoạt nhìn thật không tốt bộ dạng."

Giang Hạ lắc đầu không đáp, tướng môn đóng khóa trái, đi tới bên giường ngồi xuống, cúi đầu trầm mặc một hồi mà, sau đó lôi kéo tay nàng, Trịnh Trọng nói: "Kỷ Ngữ Đồng, ngươi không thể vẫn sống ở chỗ này, ngươi phải rời đi."

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn nàng, một lòng dần dần trầm xuống.

Giang Hạ nắm chặc tay nàng, ngữ nhanh chóng thật nhanh: "Nghe, ta hiện tại nói lời của, ngươi tự mình biết là tốt rồi, không thể nói cho bất luận kẻ nào nghe. Ta biết ngươi học giỏi, từ hôm nay trở đi, ngươi muốn càng thêm cố gắng đi học Anh ngữ, chờ học xong trung học đệ nhị cấp, ta muốn đưa ngươi

ra khỏi nước. Hiện tại bắt đầu, ngươi sẽ vì ra khỏi nước làm chuẩn bị, chuẩn bị nhờ phúc nhã tư, SAT, xin trường học cùng AP chờ hết thảy hết thảy, ta sẽ vì ngươi xin đặc biệt Anh ngữ Lão sư, nghe rõ lời của ta sao?"

"Ra khỏi nước?" Kỷ Ngữ Đồng trợn to hai mắt.

"Là (vâng,đúng), ra khỏi nước, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta hiện tại cũng không cách nào cùng hắn chống đở được, vạn nhất ngươi ra cái gì chuyện. . ." Giang Hạ khóa lông mày, lẩm bẩm tự nói: "Đi nơi nào đây? Đi Mĩ Quốc, đúng, Mĩ Quốc. . . Đường Đường tỷ ở bên kia, nàng có thể chiếu ứng ngươi."

31, thứ 31 chương

31, thứ 31 chương . . .

Buổi sáng xuống lầu ăn điểm tâm thời điểm, Chu Văn Hàn đang ngồi ở trong phòng ăn, trong tay bưng một ly cà phê ở uống.

Kỷ Ngữ Đồng vừa nhìn thấy thân ảnh của hắn, sắc mặt lập tức thay đổi, liền thân tử không tự kìm hãm được có chút phát run, Giang Hạ nghiêng đầu nhìn nàng, nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: "Đi ăn điểm tâm, sau đó lại đi trường học."

Nàng nắm nàng đi tới bên cạnh bàn ăn, sau đó làm cho nàng ở bên cạnh mình ngồi xuống.

Chu Văn Hàn để xuống cà phê, hắn nhìn Kỷ Ngữ Đồng có chút trắng bệch sắc mặt, trong mắt hiện lên một tia áy náy, cái kia muộn sở dĩ khống chế không được mình, một là bởi vì uống rượu, khác chính là bị cái kia gọi Hàn kéo dài quải niệm nam sinh kích thích, đời này, hắn không có có thể có Ôn Nhược Nhã, nhưng tuyệt sẽ không nữa cho phép Kỷ Ngữ Đồng thành vì người khác người.

Ba người ngồi ở chỗ đó, giữ yên lặng ăn bữa ăn sáng, Chu Văn Hàn bỗng nhiên mở miệng nói: "Tiểu Hạ, ta nghĩ để cho cùng Ngữ Đồng một mình nói vài lời nói."

Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, trong tay dĩa ăn cơ hồ cũng cầm không được, khẩn trương nhìn hướng bên cạnh Giang Hạ, sợ nàng lúc đó đáp ứng. Giang Hạ nuốt xuống một ngụm trứng tươi, chậm con Tư Lý nói: "Có lời gì, ngươi có thể làm trò của ta mặt nói."

Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra không vui vẻ, nhưng không có phát tác, cũng không có tiếp tục cái đề tài này. Ăn xong bữa ăn sáng, Kỷ Ngữ Đồng đi theo Giang Hạ đi ra ngoài, chiếm hữu nàng xe, lúc này mới thở phào nhẹ nhỏm.

Mấy ngày không có đi trường học, chuyến đi này, đang ở bằng hữu đang lúc khiến cho xôn xao. Mọi người nhìn Kỷ Ngữ Đồng ngồi Giang Hạ xe tới trường học, cũng là trợn mắt hốc mồm.

"Hắc, ngươi cùng Kỷ Ngữ Đồng là chuyện gì xảy ra? Các ngươi tại sao ngay cả xin nghỉ ba ngày, đi làm gì rồi?" Khang Trữ vừa đi theo Giang Hạ, vừa miệng hỏi không ngừng.

"Đúng vậy a, các ngươi quan hệ không phải là vẫn cùng hỏng bét ư, làm sao ngươi sẽ làm nàng ngồi xe của ngươi? Kỳ quái!"

Chu Tinh Hán mới vừa nói xong, Lâm Nhất Phong tựu nói tiếp: "Tiểu Hạ, ngươi cùng nàng. . . Không phải là ở cùng một chỗ sao?"

"Đối với đó, khó trách muốn ngươi giúp ta đuổi theo nàng cũng không chịu, nguyên đến chính mình đã sớm coi trọng. Ta đã cảm thấy kỳ quái, tại sao Kỷ Ngữ Đồng xinh đẹp như vậy, ngươi lại như vậy chán người ta, nguyên lai là làm bộ a, tiểu Hạ, ngươi tâm cơ đủ sâu đích a!"

"Ôi! Các ngươi có hết hay không! Phiền đã chết!" Giang Hạ bị lộng được

phiền không thắng phiền, cơ hồ muốn tức giận: "Đều ở nói hưu nói vượn những thứ gì, trí tưởng tượng không nên như vậy phong phú có được hay không! Nói tất cả xin nghỉ bệnh!"

"Kia trùng hợp như vậy, đột nhiên cũng xin nghỉ bệnh, hơn nữa vừa mời chính là ba ngày, không phải là kia một người trong bị lây cái gì lưu hành tính bệnh, sau đó thông qua tiếp xúc thân mật lây bệnh cho một người khác đi, nói thí dụ như hôn a và vân vân." Lâm Nhất Phong liếc mắt nhìn, trong giọng nói tràn đầy chua mùi vị.

Giang Hạ cơ hồ nếu bị hắn tức chết, nhưng là nàng biết, theo chân bọn họ còn như vậy nói tiếp, tuyệt đối không phải là cái gì sáng suốt cử động, cho nên không hề nữa để ý đến hắn cửa, nhanh chóng lên lầu, đưa bọn họ vứt ở phía sau.

Khi đi học, Khang Trữ không ngừng kéo ra Giang Hạ chéo áo, nhỏ giọng hỏi: "Thành thật mà nói nữa, ngươi có phải hay không thật cùng Kỷ Ngữ Đồng ở cùng một chỗ? Ngươi nói cho ta biết lời nói thật, ta đáp ứng không tức giận."

Giang Hạ mắt nhìn thẳng nhìn tấm bảng đen, nghe thế câu, đã không nhịn được bắt đầu mắt trợn trắng.

"Giang Hạ, ngươi có đủ hay không bằng hữu a, nói hay không? Ngươi muốn cùng nàng ở cùng một chỗ, ta đừng hi vọng, muốn không có ở chung một chỗ, các ngươi quan hệ chuyển tốt, ngươi nên giúp ta, không cho giúp Lâm kẻ điên!"

Giang Hạ bị hành hạ đến thật sự chịu không được liễu, thở dài một tiếng, tựa đầu chôn đến liễu trong khuỷu tay.

Tan lớp thời điểm, Dương Noãn Tô đã ở thẩm vấn Kỷ Ngữ Đồng: "Đồng

Đồng, làm sao ngươi có sông ác ma cùng đi trường học? Các ngươi hòa hảo rồi?"

"Hòa hảo? Khả năng không nhiều sao?" Cam Minh Châu gục ở trên bàn, ánh mắt cười đến biến thành hai loan Tân Nguyệt: "Mười mấy năm ân ân oán oán đây, Ngữ Đồng, các ngươi chuyện gì xảy ra?"

"Không có ân ân oán oán khoa trương như vậy nữa." Kỷ Ngữ Đồng mặt có chút hồng, khẽ cúi đầu: "Quá khứ là tiểu nha, những thứ kia. . . Những thứ kia cũng coi như không cái gì."

"Ngươi làm chi đỏ mặt?" Cam Minh Châu nằm úp sấp □ tử nhìn nàng, bỗng nhiên ngữ ra kinh người: "Trời ạ, ta xem như ngươi vậy tử, sẽ không thích lên Giang Hạ sao!"

"Dĩ nhiên sẽ không!" Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô cả kinh dưới, đồng thời ra khỏi miệng. Hai người liếc nhau một cái, Dương Noãn Tô kích động nói tiếp: "Đồng Đồng mới sẽ không thích nữ sinh!"

"Này nhưng nói không chính xác." Cam Minh Châu lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý ý kiến của nàng.

"Cho dù thích, cũng sẽ không thích sông ác ma, Ngữ Đồng vẫn rất chán nàng!" Dương Noãn Tô hừ một tiếng: "Bọn họ đám người kia như vậy loạn , người nào thích người nào mới xui xẻo đây!"

"Trước kia chán lúc trước, không gặp Ngữ Đồng hiện tại cũng ngồi xe của nàng tới trường học sao?" Cam Minh Châu giống như là cùng Dương Noãn Tô giang lên: "Giang Hạ mặc dù có lúc có chút khốn kiếp, nhưng vẫn là rất có lực hấp dẫn."

"Kia làm sao ngươi không có thích nàng a?"

Cam Minh Châu nhún nhún vai: "Ta cùng nàng vẫn là bạn tốt, không đến điện a, nếu là nàng đuổi theo ta, ta còn khó tránh thật có đáp ứng đây. Còn có a, cũng không biết trước kia là người nào, nói nhân gia mặc đồ trắng sắc y phục, ăn mặc ra ánh mặt trời mùi vị tới nga, loại này buồn nôn lời của cũng không phải là ta nói ra được."

Dương Noãn Tô mặt đỏ lên, biện nói: "Đó là thật lâu lúc trước nói liễu, kể từ khi theo chân bọn họ đi quầy rượu chơi, ta đối với bọn họ mọi người có chừng một chút thật là tốt cảm tựu không còn sót lại chút gì liễu."

"Là (vâng,đúng) dạ dạ, bất quá ngươi cũng đừng quên, ngươi yêu mến Tiểu Chu ca, cũng là bọn hắn trong đó một thành viên, có bản lãnh, ngươi đem hắn từ giữa bọn họ phân cách đi ra ngoài a." Cam Minh Châu mặc dù hiện tại rất ít cùng Giang Hạ bọn họ cùng nhau trừ đi điên, nhưng dù sao đang ở cùng một cái đoàn đội, tập thể vinh dự cảm vẫn phải có, cho nên cùng Dương Noãn Tô tranh giành đứng lên không chút nào nhường cho.

"Ngươi!" Dương Noãn Tô nói nàng bất quá, tức giận nói: "Biết ngươi cùng nàng là bạn tốt, cho nên luôn giúp nàng nói chuyện!"

"Ta và các ngươi cũng là bằng hữu a." Cam Minh Châu khí định thần nhàn, sự chịu đựng so sánh với Dương Noãn Tô rõ ràng cao một đoạn đếm.

"Được rồi được rồi, đừng cãi liễu." Kỷ Ngữ Đồng thấy hai người bọn họ không xong, vội vàng ngăn lại: "Ta cùng sông. . . Giang Hạ trong lúc không có việc gì, những thứ kia không vui đã qua, ta không ghét nàng, bất quá, minh châu ngươi cũng chớ nói lung tung, ta cũng không có. . . Không có thích nàng nữa."

"Nghe được không có!" Dương Noãn Tô đắc ý hướng Cam Minh Châu giơ giơ lên càm.

"Nghe được." Cam Minh Châu trát trát nhãn tình, nhích tới gần nàng, cười híp mắt nói: "Bất quá, từ chán, đến không ghét, chính là một tốt đẹp chính là bắt đầu nha."

"Hai người các ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng bị hai người kia làm cho hoàn toàn im lặng, thống khổ rên rỉ một tiếng, gục ở liễu trên bàn.

Kế tiếp một tuần, Kỷ Ngữ Đồng mỗi Thiên Đô ngồi Giang Hạ xe tới trường học, sau đó thượng hoàn khóa sau cùng nhau về nhà, cho nên Khang Trữ đám người lại càng rối rít hỏi tới, hai người bất đắc dĩ, chỉ đành phải giải thích nói đã cùng tốt, lẫn nhau bây giờ là bằng hữu, nhưng kiên quyết không chịu thừa nhận mình cùng đối phương có quan hệ mập mờ, qua ba bốn ngày, mọi người cũng không tâm tư lại đi ép hỏi liễu.

Thứ bảy thời điểm, Dương Noãn Tô đi trung tâm chợ võ thuật quán chờ Chu Tinh Hán, ngoài ý muốn phát hiện Kỷ Ngữ Đồng cũng theo Giang Hạ tới, vui mừng ngoài, cũng càng thêm nghi ngờ.

"Xem đi, ngươi còn nói các ngươi hai không có quan hệ mập mờ." Khang Trữ đem sông Scialla qua một bên, hoài nghi nói: "Ngươi nhìn, Noãn Noãn đồng học tới chờ Tiểu Chu, là bởi vì bọn họ là tình nhân, kia kỷ mỹ nhân tới chờ ngươi đây? Ừ? Nếu là ngươi hai không có gì lời của, ngươi dùng được ngày ngày giống như mang tiền mặt giống nhau đem nàng mang theo?"

Giang Hạ có miệng biện không rõ, chỉ đành phải không có tốt Khí Đạo: "Theo làm sao ngươi nghĩ kỹ chưa!"

Nàng xoay người lại, đi tới Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, nhìn nàng nói: "Chúng ta bây giờ là ở mười chín lâu, thượng tầng có phòng tập thể thao, thể dục câu lạc bộ, tầng chót nhất có một cực lớn siêu hào hoa bên trong phòng hồ bơi, nhưng là muốn làm hội viên mới có thể vào. Ngươi ở chỗ này chờ ta quá khó khăn đợi, ta cho ngươi làm trương thẻ hội viên, ngươi đi phía trên

đánh chơi bóng, hoặc là bơi bơi lội, tiêu ma thời gian, chờ ta tan lớp liễu tựu gọi điện thoại cho ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng nghe những thứ này, Tinh Mâu dặm không khỏi phát ra vui sướng quang thải.

Nói xong những thứ này, Giang Hạ nhìn một chút Dương Noãn Tô, lại nói: "Ta cho Dương Noãn Tô cũng làm trương tạp sao, ngươi hai cùng đi chơi, cũng vui vẻ lên chút."

"Có thật không?" Dương Noãn Tô mừng rỡ nhìn Giang Hạ, ít dám tin.

"Ta cũng vậy muốn làm trương tạp! Ta cũng vậy đi!" Lâm Nhất Phong nhìn Kỷ Ngữ Đồng, lập tức hưng phấn tiếp lời.

"Ta cũng muốn, ta cũng muốn!" Khang Trữ vội vàng thấu tới đây reo lên.

"Này chính là các ngươi hôm nay tới võ quán mục đích?" Chu Tinh Hán bỉ di nhìn của hắn hai, vừa bất mãn kêu lên: "Tiểu Hạ, ngươi cũng quá không có suy nghĩ đi, trước kia Noãn Noãn ở chỗ này chờ ta, làm sao không gặp ngươi cấp cho nàng làm thẻ? Hừ!"

Giang Hạ nghiêng đầu, trừng tròng mắt nói: "Ngươi còn không biết xấu hổ nói, nàng đến tột cùng là người nào bạn gái a! Tại sao muốn ta giúp nàng làm thẻ? Ngươi không nghĩ tới sao? Vậy thì ngươi không có tiền? !"

"Chính là!" Dương Noãn Tô tức giận tiếp lời, Chu Tinh Hán ngốc ở nơi đâu, cười khan mấy tiếng, cũng không dám nữa lên tiếng liễu.

Khang Trữ chui Giang Hạ lời của chỗ trống, ở bên kia kéo dài thanh âm nói: "Nói như vậy, ngươi chỉ cho bạn gái của mình làm thẻ lạc? Kia là ý nói, Đồng Đồng chính là bạn gái của ngươi rồi?"

Nàng đi theo Dương Noãn Tô gọi "Đồng Đồng", gọi được cũng là tự nhiên bất quá, Kỷ Ngữ Đồng nghe được nàng hai câu này nói, cũng là hết sức khó xử.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Giang Hạ trợn mắt nhìn nàng một cái, trong mắt tràn đầy sát khí.

Khang Trữ cười hắc hắc một tiếng, thật không nghe lời câm miệng liễu.

Giang Hạ vừa vào thang máy, vừa vừa bổ sung nói: "Ừ, đến lúc đó các ngươi nếu mệt liễu, dưới cũng có phòng ăn, còn có uống đồ địa phương : chỗ, đi đâu ngồi một chút cũng được."

"Nhưng là, nơi đó uống hoàn hảo, ăn đồ một loại nữa, ta cùng tiểu Hạ bình thời cũng đi phía ngoài cật." Chu Tinh Hán bắt được cơ hội tăng thêm một câu.

Dương Noãn Tô vừa nghe đến hắn nói chuyện sẽ tới khí , bất mãn hừ nhẹ một tiếng, lại dùng khóe mắt liếc hắn một cái, Chu Tinh Hán tự biết biểu hiện không được tốt, lúng túng cúi đầu, tay nhưng len lén dắt chiếm hữu nàng.

Suốt một buổi sáng, Kỷ Ngữ Đồng tựa như ra khỏi lung Điểu Nhi, ở hồ bơi xanh lam nước gợn dặm giản ra thân thể của mình, cùng Dương Noãn Tô tận tình chơi đùa , đùa giỡn , tâm tình trước nay chưa có thích ý cùng buông lỏng.

Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ theo sát các nàng, hai người cướp lấy lòng.

"Đồng Đồng, có mệt hay không? Có muốn hay không qua bên kia trên ghế nằm một chút?"

"Đồng Đồng, có muốn hay không uống chút gì không?"

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng Dương Noãn Tô cũng phiền liễu hắn hai, nằm ở trên ghế, cố ý nói: "Đồng Đồng nghĩ uống nước trái cây."

Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ nghe được, nhanh chóng cướp qua bên kia bưng nước trái cây liễu.

Một thấy bọn họ tránh ra, Dương Noãn Tô chợt cảm thấy bên tai thanh tịnh không ít, thoải mái mở rộng tứ chi, nghiêng đầu đối với Kỷ Ngữ Đồng nói: "Ai! Ngữ Đồng, ngươi còn không có nói cho ta biết, tại sao Giang Hạ đi học ngươi muốn theo tới đây?"

"Ngươi không thích ta tới sao?" Kỷ Ngữ Đồng cười nói.

"Không, ta thật cao hứng ngươi có thể không tuân thủ trong nhà, đi ra ngoài cho cùng nhau. Nhưng ta chính là tò mò sao!"

"Có cái gì tò mò, ta không là để cho ngươi biết sao, nàng theo hòa hảo liễu, sau đó nàng cảm thấy ta ngày ngày ở lại nhà, sợ ta buồn bực, để cho ta đi ra ngoài a."

Dương Noãn Tô vẫn là nghi ngờ, thở dài một hơi, lại nói: "Bất quá, Giang Hạ thật giống như đối với ngươi rất thể thiếp đây, ta hôm nay đối với nàng ấn tượng vừa tốt hơn nhiều. Hừ, chết tiệt Chu Tinh Hán, đối với ta cũng không như vậy thể thiếp!" Nói tới đây, nàng bỗng nhiên lần được tiểu tâm dực dực: "Đồng Đồng, ngươi sẽ không chân tướng Cam Minh Châu nói như vậy, thích Giang Hạ sao, muốn không phải là nàng thích ngươi, nếu không nàng làm sao có thoáng cái tựu đối với ngươi tốt như vậy rồi?"

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, lắc đầu nói: "Làm sao có thể?"

Nàng ngửa đầu, thật dài thở ra một hơi, nàng là chưa từng có nghĩ tới mình sẽ thích người nữ sinh, mà Giang Hạ đối với nàng, cũng chẳng qua là

bởi vì áy náy, còn có đáng thương thôi.

Kỷ Ngữ Đồng trong đầu, bỗng nhiên hiện lên khi còn bé một chút nhớ lại ngắt quảng, nàng có thể từ những thứ kia mơ hồ trong trí nhớ, cảm giác được ba ba mụ mụ đối với nàng thương yêu. Ai! Nếu là cha mẹ đều ở, nàng ủng có một đầy đủ mỹ mãn gia đình, cho dù không thể ở khu nhà cấp cao, ngồi tên xe, nàng cũng sẽ là trên thế giới này người hạnh phúc nhất sao, vừa kia gặp được những thứ này đáng sợ chuyện tình?

Vừa nghĩ như thế, Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ muốn lòng chua xót rơi lệ, nàng đang muốn quay đầu đi, Khang Trữ hưng phấn thanh âm nhưng lại xa xa truyền đến: "Đồng Đồng, nước trái cây tới la!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sau đó kiểm tra

32, thứ 32 chương

32, thứ 32 chương . . .

Bên trong xe, chuông điện thoại di động bỗng nhiên đại tác phẩm.

Giang Hạ một tay nắm lấy tay lái, một tay đem ống nghe điện thoại nhét vào trong lổ tai: "Uy!"

"Ở lái xe."

"Đi một một trưởng bối trong nhà."

"Buổi tối? Buổi tối ta không có thời gian."

"Ta biết, nhưng ta gần đây thật không rảnh, ngươi cũng không phải là không ai theo, đúng không?"

Kỷ Ngữ Đồng theo bản năng nghiêng đầu đi, chỉ thấy Giang Hạ chân mày

hơi nhíu lại, trên mặt vẻ mặt đã có mấy phần không nhịn được, không biết đối phương vừa nói cái gì, nàng vội vã nói: "Ngươi đang ở đây nói hưu nói vượn những thứ gì! Tốt lắm tốt lắm, ta ở lái xe, không nói liễu, treo!"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, bỗng nhiên khua lên dũng Khí Đạo: "Ta. . . Ta ngày ngày đi theo ngươi, có phải hay không quấy rầy cuộc sống của ngươi, để cho bằng hữu của ngươi mất hứng?"

"Không có!"

Giang Hạ mắt nhìn phía trước, trả lời nhanh chóng mà ngắn gọn, Kỷ Ngữ Đồng không tốt nói cái gì nữa, lông mi thật dài vi khẽ rũ xuống, ba quang liễm diễm Tinh Mâu dặm , tựa hồ lưu động một tia bất an.

Ai ngờ Giang Hạ giống như là cảm giác được nàng đang suy nghĩ gì dường như, vừa nhẹ nhàng bỏ xuống một câu: "Quai cô bé, chớ suy nghĩ lung tung." Trong giọng nói cánh mang theo một tia điều khản.

Kỷ Ngữ Đồng khóe miệng không nhịn được lộ ra vẻ mỉm cười, ánh mắt nhìn về ngoài cửa sổ, lại thấy xe đã mở vào cao lớn cửa sắt bên trong, trải qua xinh đẹp vườn hoa, dừng ở một tràng bốn tầng cao khu nhà cấp cao trước.

Vừa vào bên trong phòng khách, một hơn 40 tuổi phụ nữ trung niên tựu tiến lên đón, Giang Hạ gật đầu chào hỏi: "Đổng di tốt." Vừa quay đầu hướng Kỷ Ngữ Đồng nói: "Ngươi ở dưới lầu chờ, ta đi tới hạ sẽ tới."

Vừa nói tựu cánh một mình một người đi lên lầu liễu, Kỷ Ngữ Đồng đứng ở nơi đó, có chút không biết làm sao, đổng di vội vàng nói: "Kỷ tiểu thư, ngươi mời ngồi."

"Ừ, tốt."

Đổng di cực kỳ hòa ái dễ gần, lại hỏi: "Kỷ tiểu thư, ngươi uống chút gì

không?"

"Cám ơn, không cần." Kỷ Ngữ Đồng khẽ khom người.

"Uống nước trái cây sao, khỏe?" Đổng di cũng là hết sức nhiệt tình.

Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải nói: "Được rồi, cám ơn đổng di."

Đổng di mang theo sợ hãi than ánh mắt ở trên người nàng nữa dừng lại chốc lát, vừa trong lòng cảm khái : "Cho tới bây giờ không nhìn thấy quá xinh đẹp như vậy cô bé, khó được còn như vậy có lễ phép, sách sách. . ." Đi một bên bưng nước trái cây đi.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở chỗ đó, ánh mắt tò mò đánh giá chung quanh , nơi này không giống sông chỗ ở nơi tràn đầy hiện đại hoá hơi thở, cả đại sảnh mùi hương cổ xưa màu sắc cổ xưa, bố trí được trang nhã tinh sảo, tượng điêu khắc gỗ trên trần nhà treo lưu ly hoa văn màu đèn cung đình, treo trên vách tường các loại núi tranh thuỷ mặc, bốn phía tất cả đều là thanh nhất sắc mộc chế phảng phất Cổ gia cụ, nhìn ra được chủ nhân là cái rất thích truyền thống văn hóa người.

"Kỷ tiểu thư, nước trái cây." Đổng di đi tới, cười Doanh Doanh (nhẹ nhàng) đem một chén nước trái cây đưa tới trong tay nàng.

Kỷ Ngữ Đồng ngay cả vội vàng đứng lên nhận lấy, uống một hớp, liền để ở phía trước mộc chế trên bàn trà. Đổng di nhìn nàng, càng xem càng yêu, không nhịn được câu được câu không hướng nàng hỏi han.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng kia tia cục xúc bất an dần dần tiêu trừ, cũng mỉm cười nhất nhất trả lời nàng, hai người từ từ quen thuộc.

Giang Hạ vừa vào trên lầu thư phòng, bỏ chạy đến Hoàng Thanh Hòa bên cạnh, ở cái ghế của hắn bên cạnh ngồi xổm xuống: "Hoàng gia gia, ta tới

liễu."

Hoàng Thanh Hòa nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy từ ái vẻ: "Ngươi đang ở đây trong điện thoại nói với ta, có việc yêu cầu ta hỗ trợ, chuyện gì nói xong nghiêm trọng như thế?"

"Hoàng gia gia, ngươi không phải nói ta mụ mụ đem tiền cũng đặt ở ngươi người sao?" Sông Scialla của hắn tay, vội vàng nói: "Ta hiện tại cần một khoản tiền dùng."

Hoàng Thanh Hòa sửng sốt: "Ngươi thiếu tiền dùng sao?"

"Không, ta không thiếu tiền." Giang Hạ lắc đầu: "Nhưng là, nhưng là đây là một bút không nhỏ số lượng, cho nên ta chỉ có để van cầu giúp ngươi."

Hoàng Thanh Hòa lại càng kỳ quái: "Bao nhiêu tiền?"

"Ta nghĩ muốn mấy trăm vạn."

"Cái gì?" Hoàng Thanh Hòa hồ nghi nói: "Ngươi muốn nhiều tiền như vậy làm gì?"

"Là như vậy, Hoàng gia gia, ở nhà ta cô bé kia tử, Kỷ Ngữ Đồng, ngươi cũng biết, ta nghĩ đợi nàng tốt nghiệp trung học, sẽ đưa nàng đi Mĩ Quốc bên kia đi học." Giang Hạ ngửa đầu nhìn hắn, trong thần sắc mang vài phần khẩn cầu, nàng nuốt một ngụm nước bọt, có chút khó khăn nói: "Ta hoài nghi ba ba ta đối với nàng, nổi lên không tốt tâm tư."

"Cái gì?" Hoàng Thanh Hòa kinh ngạc há to miệng.

Giang Hạ sửa sang lại một chút suy nghĩ, đem Kỷ Ngữ Đồng cùng mẫu thân của nàng dài hơn nhiều sao cở nào rất giống, còn có Chu Văn Hàn thường ngày như thế nào đối với nàng, không cho phép nàng đi ra ngoài,

không cho phép nộp bạn trai, còn có cùng tự hắn phải đợi Kỷ Ngữ Đồng tốt nghiệp trung học sau cưới nàng chờ đủ loại chuyện nói một lần, chỉ che giấu đêm hôm đó Chu Văn Hàn ý muốn đối với Kỷ Ngữ Đồng bất chính chuyện tình.

Coi như là như vậy, Hoàng Thanh Hòa vừa nghe xong, hay là giận đến lông mày đứng đấy, hai mắt trợn tròn: "Buồn cười! Như vậy hoang đường chuyện vô sỉ, hắn lại có thể ở nữ nhi của mình trước mặt trước nói xong công khai, quả thực chính là súc sinh! Ông ngoại ngươi cả khôn khéo, năm đó tại sao lại bị hắn mê liễu tâm hồn!"

Hắn kích động gõ bàn đọc sách, thở dốc cũng dồn dập lên: "Không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ!"

"Hoàng gia gia, ta đem Kỷ Ngữ Đồng mang đến, nàng tựu ở dưới lầu, chuyện này, ngươi có giúp ta sao?" Giang Hạ đứng lên, vỗ lưng của hắn: "Ngươi đừng quá kích động, bị chọc tức thân thể."

"Bang! Dĩ nhiên giúp!" Hoàng Thanh Hòa vẫn là khí không thở nổi, hắn kích động nói: "Ngươi mụ mụ để lại cho ngươi tiền, ngươi muốn chi phối, đương nhiên là không có vấn đề, chỉ bất quá, hiện tại ngươi cũng không mãn mười tám tuổi, ta phải biết rõ ràng ngươi muốn bắt làm gì. Nếu là như vậy chuyện, kia không có có một chút vấn đề, cho dù ngươi không có tiền ở chỗ này của ta, ta cũng có thể mình lấy tiền đưa nàng đi du học."

Giang Hạ không khỏi mừng rỡ: "Cám ơn Hoàng gia gia!"

"Đi, dẫn ta đi gặp thấy cô bé kia."

Giang Hạ vội vàng dìu, hai người cùng đi ra khỏi thư phòng.

Buổi tối, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng như bình thường giống nhau, riêng của mình chiếm cứ lấy kia cái giường lớn vừa, lẫn nhau trong lúc lưu

lại đầy đủ không gian.

Giang Hạ nhìn lên tuyết trắng trần nhà, bỗng nhiên mở miệng cười nói: "Hoàng gia gia rất thích ngươi, sau lại hắn đem ngươi kéo qua một bên, theo như ngươi nói những thứ gì?"

Kỷ Ngữ Đồng môi anh đào mỉm cười, trong mắt tựa hồ cũng phiếm hưng phấn quang thải: "Hắn nói để cho ta sau này đi theo ngươi chỗ của hắn, hắn có xin Anh ngữ Lão sư đi đâu dạy ta. Hoàng gia gia người thật rất thân thiết rất hiền hoà, để cho ta cảm giác giống như là mặt quay về phía mình ông nội giống nhau, còn có đổng di cũng rất nhiệt tình, nàng hôm nay làm hương tô gà ăn thật ngon đây."

"Ừ."

Giang Hạ cuối cùng là thở phào nhẹ nhỏm, Hoàng gia gia đáp ứng hỗ trợ, đây hết thảy chuyện tình, có thể làm được rất bí ẩn liễu. Nàng khẽ nghiêng đầu, nhìn Kỷ Ngữ Đồng tinh sảo hoàn mỹ mặt nghiêng, trong lòng vừa động, bật thốt lên: "Hoàng gia gia còn nói. . ."

Nói tới đây, ý thức được không ổn, lập tức câm mồm .

"Còn nói gì?" Kỷ Ngữ Đồng cũng nghiêng đầu, Mỹ lệ mang trên mặt vẻ Điềm Điềm nhợt nhạt nụ cười.

Giang Hạ có chút hối hận, ở nàng trong suốt tinh khiết ánh mắt nhìn soi mói, giờ khắc này thật giống như ngay cả nói láo năng lực cũng mất đi, nàng thần sắc khẽ lúng túng, không dám nhìn nàng, thấp giọng nói: "Hắn nói. . . Hắn nói ngươi lớn lên rất đẹp, hiện tại cứ như vậy mê người, sau này không được, khó trách. . . Khó trách Chu Văn Hàn sẽ đối với ngươi động tâm tư."

Nàng ở Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, không nghĩ nhất gọi Chu Văn Hàn vì "Ba ba", chỉ lấy tên thay thế.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, nụ cười không khỏi ngưng kết ở trên mặt, sau đó một chút xíu biến mất ở vô hình, Giang Hạ nhận thấy được nàng tâm tình biến hóa, vội vàng nói: "Lớn lên mỹ là chuyện tốt, kia nữ hài tử không hi vọng mình có xuất chúng dung mạo, có phải hay không?"

"Nếu như có thể, ta hi vọng mình bình thường chút, như vậy, sẽ tất giống như hiện tại giống nhau lo lắng hãi hùng, có nhiều như vậy phiền não." Qua hồi lâu, bên kia truyền đến Kỷ Ngữ Đồng nhẹ đắc tượng thở dài thanh âm.

Giang Hạ sửng sốt, sau đó cau mày nói: "Tại sao muốn lo lắng hãi hùng! Ta ở bên cạnh ngươi, ngươi cái gì cũng không muốn sợ!" Nói tới đây, nàng thật dài thở dài một tiếng, có chút ảo não nói: "Ngủ đi, ngày mai còn muốn đi học đây." Đưa tay đem đèn đóng.

Trong phòng nhất thời yên lặng xuống tới.

Nửa đêm lúc, Giang Hạ lần nữa từ trong giấc mộng tỉnh táo lại, cùng ngày thường giống nhau, trong ngực đã nhiều hơn một tản ra sâu kín mùi hương nhu nhược Vô Cốt thiếu nữ thân thể, nàng một cử động cũng không dám, trong lòng nhưng phát ra một tiếng bất đắc dĩ thở dài.

Đêm hôm đó nàng đem Kỷ Ngữ Đồng ôm trở về phòng của mình, an ủi ôm nàng ngủ một đêm sau, người thứ hai buổi tối, hai người liền không hề nữa có như vậy cử chỉ thân mật, lúc ngủ, cũng các ngủ vừa. Nhưng là kỳ quái chính là, nửa đêm hoặc là buổi sáng khi tỉnh lại, hai người luôn là tựa sát ôm ở một chỗ.

Phát hiện điểm này sau, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng cũng hết sức khó xử, cũng là càng thêm chú ý, nhưng là bất kể buổi tối cách được có xa lắm không, buổi sáng vẫn là cái loại nầy tình hình, hai người cũng không tốt mở miệng trước nói tách ra ngủ, cho nên liền cũng giả bộ làm cái gì chuyện cũng không có phát sinh.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng là đối mặt với tình hình như thế, Giang Hạ cũng là càng ngày càng buồn rầu, đầu tiên, Kỷ Ngữ Đồng là một vô cùng cô gái xinh đẹp tử, tiếp theo, Giang Hạ đã sớm cùng nữ sinh phát sinh qua quan hệ. Cuộc sống một lúc lâu, nói không động tâm, đó là không có khả năng.

Không biết lúc nào, Giang Hạ luôn là ở nửa đêm tỉnh lại, sau đó bắt đầu đau khổ, bắt đầu mất ngủ, sau đó sáng ngày thứ hai, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra đi đến đi học.

Trong bóng tối, Giang Hạ trợn tròn mắt, lòng của nàng rậm rạp rối bù nhảy, liền hô hút, cũng lần được tiểu tâm dực dực, sợ kinh động liễu nghi ngờ Ryan đột nhiên ngủ say Kỷ Ngữ Đồng, sợ nàng tỉnh lại, phát giác sự khác thường của mình, thật là có nhiều lúng túng. Kỷ Ngữ Đồng trên người đích dễ chịu mùi vị, tựa hồ cũng mang theo tiến hành ân ái hiệu quả, nàng Noãn Noãn hơi thở, nhẹ nhàng nhào vào Giang Hạ chỗ cổ, tựu thật giống một trận dòng điện, đem tê dại cảm giác từ cổ trong mạch máu, truyền tới mỗi một cái đầu dây thần kinh. Giang Hạ có thể rõ ràng cảm giác được, mình máu bôn lưu sôi trào, mình toàn thân mỗi một tế bào, đều ở khát vọng cùng Kỷ Ngữ Đồng thân cận, nàng trong mắt phảng phất bốc cháy lên nhiều bó ngọn lửa nhỏ, giờ khắc này, chỉ hận không được cúi đầu hôn Kỷ Ngữ Đồng, sau đó hôn khắp trên người nàng mỗi một tấc da thịt.

Thật ra thì chỉ cần phiến diện đầu, nàng có thể làm được những thứ này, nhưng là, giờ khắc này, nàng cả người thật giống như cũng bị người làm định thân pháp dường như định trụ, đầu thế nhưng không thể di động chút nào.

Đây là một loại rất khó nhịn hành hạ, nhưng là kỳ quái chính là, này hành hạ lại để cho người tham luyến không thôi. Giang Hạ tâm đang run rẩy, hô hấp cũng đang run rẩy, mặc dù không nhìn thấy, nhưng là có thể cảm giác được. Nàng ở trong đầu, dễ dàng miêu tả ra Kỷ Ngữ Đồng bộ dáng, nàng phát, nàng lông mày, mắt của nàng, môi của nàng, nàng nghĩ như mình, ở tinh tế hôn hít lấy nàng, ở vuốt nàng Oánh nhuận nhẵn nhụi thân thể, ở...

http://tieulun.hopto.org

Lúc này, Giang Hạ vừa chợt tỉnh táo lại, nàng bắt đầu ở trong lòng nguyền rủa chửi mình, nàng vì mình dâm ~ lay động ý nghĩ, xấu hổ đến không đất dung thân.

Cho nên, nàng giơ lên tay trái, nhẹ nhàng lau cái trán thấm ra mảnh mồ hôi, sau đó nhắm mắt lại, bắt buộc mình không thèm nghĩ nữa những thứ kia, tưởng tượng thấy mình, ôm chỉ là một trẻ nít, một tinh khiết không tỳ vết trẻ nít, nàng trong đầu buộc vòng quanh một béo mập khả ái trẻ nít bộ dáng, tưởng tượng mình vuốt ve là nàng. Cái phương pháp này thế nhưng xuất kỳ hữu hiệu, trong nội tâm nàng dục vọng mãnh liệt dần dần biến mất, cái loại nầy cả người nóng rang cảm giác cũng như kỳ tích biến mất liễu.

Giang Hạ tâm, từ từ bình tĩnh trở lại, hô hấp đều đặn lần nữa ngủ.

Cơ hồ mỗi đêm cũng là như vậy, bị những thứ kia ý nghĩ kỳ quái ý niệm trong đầu khốn nhiễu , bị cả người phản ứng giày vò lấy. Có đôi khi, Giang Hạ cũng nghĩ tới muốn tách ra ngủ, nhưng là thời gian càng dài, nàng thật giống như lại càng không bỏ được tách ra, nàng cảm giác mình rất kỳ quái, rõ ràng rất vì cái này thống khổ, nhưng đồng thời vừa, thật giống như rất hưởng thụ.

Nàng từ không có nghĩ qua, mình là thích Kỷ Ngữ Đồng liễu, nàng thậm chí không có lên quá ý nghĩ này. Nàng cảm thấy, vậy đại khái chỉ là bình thường phản ứng sinh lý, dù sao, Kỷ Ngữ Đồng đúng là vô cùng khiến người tâm động cô bé.

Nhưng là, thật sựcủa nàng là càng ngày càng khổ não.

Ngày nào đó, Lâm Nhất Phong cùng Giang Hạ ở trường học trong phòng ăn ăn cơm, thấy nàng tinh Đức Chúa Trời dường như có chút không được tốt, tò mò nói: "Ngươi ngày hôm qua làm cái gì, làm sao yên đầu đáp não ? Này

không giống ngươi a."

Giang Hạ vô tinh đả thải dùng chiếc đũa chọn mình trong chén món ăn, lắc đầu nói: "Không có gì, A Trữ cùng Tiểu Chu đây?"

"Lúc trước không phải nói chuyện sao, Tiểu Chu theo bạn gái đi, A Trữ có chút việc, để cho sẽ tới." Lâm Nhất Phong càng cảm thấy kỳ quái, người này trí nhớ là tại sao?

"Nha."

"Tiểu Hạ, ngươi có phải là có tâm sự gì hay không?" Lâm Nhất Phong quan tâm hỏi.

"Không có a. . ." Giang Hạ chiếc đũa dừng một chút, khuôn mặt muốn nói lại thôi, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài: "Ai, tính ."

"Ngươi làm gì thế ấp a ấp úng, có việc thì cứ nói thẳng đi, cho còn có cái gì khó mà nói, ngươi có phải hay không có chuyện khó khăn gì a? Nói ra mọi người cùng nhau giải quyết a." Lâm Nhất Phong lại càng nhận định nàng có tâm sự gì, giọng nói đã là nóng nảy.

Giang Hạ nhìn một chút hắn, do dự trong chốc lát, hạ giọng, làm bắt tay vào làm thế nói: "Kẻ điên, ta hỏi ngươi một chuyện Hmm, nếu như, nếu như ngươi cùng một người ngủ ở trên một cái giường, ngươi đối với nàng có ý nghĩ, rất khát vọng cùng nàng phát sinh cái loại nầy quan hệ thân mật, đây là vì cái gì a?"

Lâm Nhất Phong trong giọng nói tràn đầy thất vọng: "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn nói gì đây! Đơn giản như vậy vấn đề cũng cần hỏi? Đầu ngươi gỉ rớt a?" Nói tới đây, hắn bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: "Ừ, chẳng lẽ đây là cái gì trong lòng trắc nghiệm? Ta suy nghĩ Hmm, đương nhiên là bởi vì nàng rất xinh đẹp, thích nàng quá!"

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ để đũa xuống, có chút gấp gáp nói: "Nếu như. . . Nếu như ngươi cũng không thích người kia đây, nhưng nàng ở ngươi bên cạnh, ngươi liền hô hút cũng trở nên khó khăn, đặc biệt đặc biệt tưởng nhớ đi hôn nàng, quả thực. . . Quả thực toàn tâm đều ở khát vọng nàng, hơn nữa. . . Hơn nữa trước nay chưa có mãnh liệt, chưa từng có trôi qua, như vậy kỳ quái, đây là vì cái gì?"

"Cái gì? Đối với không thích người cũng có thể cảm giác mãnh liệt như vậy?" Lâm Nhất Phong trừng mắt, sau đó cau mày nói: "Vậy người này, hắn chỉ sợ là ăn xuân ~ thuốc sao!"

Giang Hạ mặt chà địa đen lại, nàng cắn răng nhìn Lâm Nhất Phong một cái, sau đó một lần nữa nắm lên chiếc đũa, bắt đầu ăn cơm.

"Đây không phải là trong lòng trắc nghiệm a." Lâm Nhất Phong nhướng mày, bỗng nhiên nói: "Ai! Người kia không phải là ngươi sao? Ngươi với ai ngủ ở chung một chỗ a?"

Trong mắt của hắn lóe ra Bát Quái quang thải, bắt đầu đuổi tận cùng không buông: "Ai, tiểu Hạ, nói chuyện với ngươi a! Di, ngươi làm gì thế lắc lắc mặt a, mất hứng a?"

Giang Hạ đối với mới vừa rồi hỏi lời của hắn, cảm thấy cực kỳ hối hận, đang phải nghĩ biện pháp giải thích, phía sau bỗng nhiên truyền đến Khang Trữ thanh âm: "Hi, Hello, các bạn học đợi lâu, hôm nay có cái gì ăn ngon a?"

Giang Hạ vội vàng 棒 gần Lâm Nhất Phong, thật nhanh nói: "Ngươi nhanh lên một chút ngậm miệng, ta hỏi ngươi lời của không nên cùng bất luận kẻ nào nói, nếu không cho tuyệt giao!"

33, thứ 33 chương

33, thứ 33 chương . . .

Giang Hạ tay trái nâng cằm lên, ánh mắt vô thần nhìn tấm bảng đen, Lão sư ở nói cái gì, kia là một chữ cũng không còn nghe vào đi. Một lát sau, nàng vừa đổi tay phải, sau đó không biết làm sao, phát ra một tiếng thật dài thở dài.

Này thanh thở dài thật sự quá lớn, trước sau trái phải ánh mắt của người, tất cả đều kinh ngạc nhìn về nàng, ngay cả Lão sư cũng dừng lại thao thao bất tuyệt giảng bài, hai tay chống giảng đài, cười hỏi: "Giang Hạ đồng học, đối với ta mới vừa rồi nói này một đoạn ngắn, ngươi có ý kiến gì không sao?"

Giang Hạ nháo cái đỏ thẫm mặt, lắc đầu liên tục: "Không có có hay không."

"Như vậy, có tâm sự gì sao? Này thanh thở dài nghe rất u oán a." Lão sư trong giọng nói đã mang theo chút điều khản ý tứ hàm xúc liễu.

Giang Hạ mặt càng đỏ hơn, thanh âm cũng thấp xuống đi: "Không có, Lão sư, ngươi tiếp tục sao."

Những người bên cạnh không nhịn được phát ra cúi đầu tiếng cười, Khang Trữ thanh âm rõ ràng nhất, Giang Hạ nghiêng đầu, tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái.

Ăn cơm trưa thời điểm, Khang Trữ còn đang vì trên lớp học tiểu sáp Khúc Phát cười.

"Ngươi là tại sao? Mất hồn sao?"

"Không phải là thở dài sao? Ngươi về phần cười đến hiện tại?" Giang Hạ thẹn quá thành giận, cơ hồ muốn bắt chiếc đũa gõ đầu của nàng.

"Bởi vì lão sư nói ngươi thở dài rất u oán a, sách sách, làm sao ngươi bỗng nhiên biến thành một đa sầu đa cảm người." Khang Trữ tiếng cười tràn đầy nhìn có chút hả hê.

Lâm Nhất Phong nhìn từ cửa phương hướng đi tới Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô hai người, nhớ tới ngày hôm qua Giang Hạ không giải thích được câu hỏi, bỗng nhiên thì thào nói: "Xong xong, ta muốn thất tình liễu, ta không có hy vọng."

Chu Tinh Hán kỳ quái nói: "Ngươi không phải trời Thiên Đô ở yêu thương, sau đó mỗi tuần thất tình một lần không."

"Đi!" Lâm Nhất Phong liếc hắn một cái, ở trên bả vai hắn đẩy một thanh: "Bạn gái của ngươi tới, ngươi còn không chết qua đi theo người ta."

"Ta đây thật đi a." Chu Tinh Hán cũng không khách khí, bưng lên cái mâm đứng dậy đã. Khang Trữ vội vàng gọi lại hắn: "Ai, chờ, ngươi như vậy thoáng qua một cái đi, không phải là làm cho nhân gia Đồng Đồng khi ngươi cửa bóng đèn sao? Ta với ngươi cùng đi, cái này không xấu hổ liễu sao." Vừa nói lập tức đứng dậy, hai người sải bước hướng Kỷ Ngữ Đồng bên kia đi.

"đợi một chút ta!" Lâm Nhất Phong bối rối, không cam lòng rơi ở phía sau đuổi theo đi liễu.

Bên này bên bàn bỗng nhiên tựu trở nên trống rỗng, chỉ còn lại có Giang Hạ một người. Giang Hạ ánh mắt có chút tức giận hướng bên kia nhìn lại, đang theo Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt đụng với, cho nên nàng lập tức cúi đầu, ngụm lớn ăn cơm.

Chết tiệt Khang Trữ, chết tiệt Lâm kẻ điên! Giang Hạ trong lòng không được mắng này hai không bạn chí cốt người, thức ăn nhưng giống như là ngăn ở liễu cổ họng miệng, khó có thể nuốt xuống.

"Tiểu Hạ, ngươi cũng tới đây nha!" Chu Tinh Hán coi như là cực kỳ cónhất lương tâm một, ở bên kia vẫy vẫy bàn tay to của hắn.

Giang Hạ cúi đầu, làm bộ như không nghe thấy, trong khoảng thời gian

này, nàng cảm giác mình càng ngày càng không bình thường, rõ ràng mỗi sáng sớm, buổi tối cũng có thể nhìn thấy, nhưng là ngay cả khi đi học, cũng là tinh thần hoảng hốt, trong đầu tất cả đều là Kỷ Ngữ Đồng kia Trương Yên Nhiên cười yếu ớt khuôn mặt. Nàng ý thức được, mình có thể thật là có chút thích Kỷ Ngữ Đồng liễu.

Có lẽ, không chỉ là một chút như vậy chút...

Này cơ hồ khiến nàng cảm thấy có chút hoảng sợ, sau đó là vô cùng ảo não.

Không phải là vẫn chán người ta ư, không phải là vẫn khi dễ người ta sao? Làm sao lại không giải thích được động tâm? Vẫn thế nào không biết xấu hổ động tâm?

Không phải là cứu người ta sao? Không phải là lời thề son sắt phải bảo vệ người ta sao? Làm sao có thể vào lúc này thích? Nếu như. . . Nếu như nàng biết ngươi thích nàng, nàng có sợ sao? Có giống như sợ ngươi tên cầm thú kia phụ thân giống nhau sợ ngươi sao? Nàng có thể hay không cảm thấy, ngươi vì nàng làm hết thảy cũng có mục đích là?

Mấy ngày qua, Giang Hạ nghĩ đến rất nhiều, trong lòng rất loạn.

Nhưng là, vào giờ khắc này, đang nhìn đến Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong phía sau tiếp trước chạy đến Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh lấy lòng, nàng những thứ kia ý niệm trong đầu tất cả đều ném ra...(đến) liễu vừa, trong lòng chua được ứa ra cua, cơm ăn ở trong miệng, hoàn toàn không phải là tư vị.

Chưa từng có quá cảm giác như thế, chỉ sợ trước kia thấy Tưởng Tiểu Manh cùng kia bình Đỗ Khang rượu đi cùng một chỗ thời điểm. Giang Hạ trong lòng cực kỳ tức giận, tức giận Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong, thậm chí tức giận Kỷ Ngữ Đồng, nàng với ai giận dỗi dường như, ngồi ở chỗ đó

chính là không qua.

Nàng cùng Kỷ Ngữ Đồng vị trí cách được xa chút ít, hơn nữa ánh mắt một giao hội nàng tựu nhanh chóng cúi đầu, cho nên cũng không có nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng trong ánh mắt mong đợi, nếu không, trong lòng nàng chỉ sợ sẽ sống khá giả một chút.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng vài mắt, vốn định gọi nàng tới đây cùng nhau ngồi, thấy nàng không nhúc nhích, ánh mắt cũng không có ngắm bên này, ngay cả Chu Tinh Hán gọi nàng cũng đụng cái đinh, chỉ đành phải thất vọng thu hồi ánh mắt, bên cạnh Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ đang nói cái gì, nàng hoàn toàn không có nghe lọt.

Giang Hạ ăn vài miếng cơm, cũng nữa ngồi không yên, đứng dậy, mắt nhìn thẳng đi ra ngoài.

Bên cạnh không có khi có người, Lâm Nhất Phong hỏi Khang Trữ: "A Trữ, ngươi có cảm giác hay không được tiểu Hạ gần đây có chút kỳ quái?"

"Có a, trước kia mỗi ngày Tinh thần dịch dịch, hiện tại mỗi ngày không phải là mệt rã rời, chính là thất thần, buổi tối game online đánh nhiều nàng." Khang Trữ lơ đễnh nói.

Lâm Nhất Phong lắc đầu nói: "Ta xem không phải là, ta cảm thấy được nàng là có thai vui mừng người."

"Hmm?" Khang Trữ thần sắc chuyển làm kinh ngạc: "Không có sao? Người nào a?"

"Hẳn là Kỷ Ngữ Đồng."

"Không thể nào." Khang Trữ không hề nghĩ ngợi, lập tức phản bác: "Ngươi là thấy các nàng ngày ngày ở chung một chỗ sao? Ta đã hỏi tiểu Hạ

không dưới mười lần, bọn ta nói không có kia chuyện, hơn nữa còn rất không nhịn được."

"Ai nha, có một số việc ngươi không biết. . ." Lâm Nhất Phong nói tới đây, nhớ tới Giang Hạ đối với uy hiếp của hắn, vừa lập tức sửa lời nói: "Nàng lấy trước như vậy bài xích người ta, nếu quả thật thích, cũng ý không tốt thừa nhận."

Khang Trữ ngây ngốc, vẻ mặt đưa đám nói: "Nàng nhưng đừng như vậy a, ta cũng không muốn trở thành tình địch của nàng, ta thật sự rất thích Kỷ Ngữ Đồng đây, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội thân cận chút."

Lâm Nhất Phong xuy cười một tiếng: "Ngươi thích người không phải là có nhiều vô cùng."

"Nhưng là lần này thích phải không cùng, ta rất chân thành !" Khang Trữ trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi còn không làm theo tâm hoài bất quỹ!"

Lâm Nhất Phong bất mãn nói: "Uy! Tại sao ngươi thích nàng tựu thì thích, ta thích chính là tâm hoài bất quỹ? !"

Khang Trữ cười cười, không tiếp hắn những lời này, nhưng thần thần bí bí nói: "Ta có biện pháp, có thể thử xuống nàng có phải hay không thích Kỷ Ngữ Đồng."

"Biện pháp gì?"

"Cuối tuần nói cho ngươi biết."

"Nếu như nàng thích Kỷ Ngữ Đồng, vậy làm sao bây giờ a?"

"Công bình cạnh tranh quá, ta sẽ không bởi vì các ngươi là đồng đảng, tựu cho các ngươi." Khang Trữ đại ngôn bất tàm nói.

Thứ sáu thượng hoàn khóa, Lâm Nhất Phong ở trong phòng học kéo Giang Hạ, cùng nàng thảo luận một đạo số học đề mục, Giang Hạ mặc dù có chút kỳ quái, vẫn dừng bước, hai người cùng nhau nghiên cứu đã hơn nửa ngày.

Khang Trữ nhưng lắc mình ra khỏi phòng học, tìm được rồi Kỷ Ngữ Đồng, đem trước đó thêu dệt tốt nhất đoạn văn nói cho nàng biết: "Đồng Đồng, tiểu Hạ hôm nay ở trường học có chút việc, nàng để trước ngồi xe của ta đi ra ngoài, buổi tối nàng đấu lại đón ngươi."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng có chút nghi ngờ: "Nàng buổi sáng chưa nói a, nàng hiện tại ở trong phòng học sao? Ta đi tìm nàng."

Khang Trữ vội vàng nói: "Nàng không có ở phòng học, ngươi cũng đừng gọi điện thoại, nàng hiện tại không có phương tiện."

Không có phương tiện? Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt, lập tức đã nghĩ đến Giang Hạ trong khoảng thời gian này dị thường tần phồn điện thoại, trên căn bản là Tiêu dương cùng một người tên là cái gì Tiểu Tuyết cô bé đánh tới, nàng trầm mặc một hồi mà, gật đầu nói: "Được rồi, ta với ngươi đi."

Khang Trữ tâm hoa nộ phóng, rồi hướng Dương Noãn Tô nói: "Ngươi cũng đi a, Tiểu Chu ở dưới mặt chờ ngươi đây." Vừa nói đeo hai người xuống lầu, chia ra lên xe.

Trên đường, Khang Trữ vừa kiếm cớ muốn Kỷ Ngữ Đồng đích tay cơ, sau đó vẫn sẽ không trả lại cho nàng, nàng vừa lái xe, vừa không ngừng nói các loại tin đồn thú vị, Kỷ Ngữ Đồng vốn là tựu tựa hồ có chút tâm sự, cuối cùng thế nhưng đều quên điện thoại di động chuyện.

Nơi này Lâm Nhất Phong thấy thời gian không sai biệt lắm, cũng là cùng Giang Hạ nói lời từ biệt, cùng Khang Trữ hội hợp đi.

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ trước đeo Kỷ Ngữ Đồng mấy người đi Thúy Thành một nhà nổi danh phòng ăn ăn cơm, sau đó buổi tối, đoàn người vừa đi tới một nhà thường trú quầy rượu.

Vừa vào ghế lô, nàng tựu trở nên dị thường hưng phấn, phất tay nói: "Hôm nay ta mời khách, nghĩ uống gì tự là được." Vừa rồi hướng Kỷ Ngữ Đồng nói: "Đồng Đồng, tiểu Hạ mới vừa gọi điện thoại cho ta, nói tối nay sẽ tới đón ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, trong khoảng thời gian này ngày ngày cùng Giang Hạ như hình với bóng, hôm nay bị nàng ném cho người khác, trong lòng nàng thậm chí có loại không hiểu mất mát, cả người cũng trầm mặc xuống.

Dương Noãn Tô ở bên kia nhẹ giọng oán giận Chu Tinh Hán: "Ngươi làm gì thế đem điện thoại di động của ta cầm đi a?"

Chu Tinh Hán bất đắc dĩ nói: "A Trữ nói tới nơi này chơi, sẽ phải khiến cho tận hứng, điện thoại di động cũng muốn trước tịch thu, để cho ra quầy rượu trả lại cho chúng ta."

"Tựu nàng bận rộn!"

Lâm Nhất Phong rót một chén rượu, đưa cho Kỷ Ngữ Đồng: ", Đồng Đồng, uống một chén."

"Ta không uống rượu." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, có chút áy náy nói.

Dương Noãn Tô reo lên: "Sặx sao cho Đồng Đồng uống rượu a, nàng uống đồ uống là tốt rồi."

Lâm Nhất Phong cực kỳ lúng túng, Khang Trữ đã đưa cho một chén đồ uống đi qua, hướng hắn đắc ý giơ giơ lên càm.

http://tieulun.hopto.org

"Giang Hạ. . . Nàng có hay không nói cụ thể lúc nào tới đây đón ta?" Kỷ Ngữ Đồng chần chờ một chút, nhìn Khang Trữ nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, còn muốn một lát sao." Khang Trữ có lệ trả lời một câu, vừa vội vàng an ủi nàng: "Đừng có gấp, cho sống chung một chỗ là giống nhau nha, đi, chúng ta khiêu vũ đi đi, ngươi rất biết khiêu vũ a."

"Ta không phải là rất muốn đi, các ngươi đi đi, ta tại bực này các ngươi."

"Như vậy sao được! Ngươi không đi, chúng ta tựu cũng ngồi người nói chuyện phiếm uống rượu nữa."

"Đi sao đi nha, Đồng Đồng, ta nghĩ xem ngươi khiêu vũ rồi sao." Dương Noãn Tô đã ở kia dùng sức khuyên. Kỷ Ngữ Đồng không có cách nào, chỉ đành phải theo chân bọn họ ra khỏi bao gian.

Trong sàn nhảy, ánh đèn lóe lên, tiếng nhạc rung trời.

Bởi vì là cuối tuần, người bên trong đầu toàn động, nhẹ đích Nam Nam Nữ Nữ, tận tình giãy dụa thân thể, không khí điên cuồng mà nhiệt liệt. Lâm Nhất Phong đám người một dung nhập vào trong đó, giống như là cá vào biển rộng, điểu về núi Lâm một loại, vẻ mặt tự tại mà buông lỏng, trong thân thể mỗi cái tế bào cũng sinh động.

Kỷ Ngữ Đồng là lần đầu tiên tiến vào loại này nơi, những thứ kia đủ mọi màu sắc ánh đèn, còn có âm nhạc điếc tai nhức óc, làm cho nàng đầu váng mắt hoa, nàng không thích loại này tiếng động lớn náo nơi, không thích trước mắt điên cuồng sóng người, mặc dù nàng rất thích khiêu vũ, lúc này nhưng tuyệt không nghĩ biểu hiện, bất đắc dĩ Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ nằm bên người nàng, chốc lát cũng không rời đi, nàng chỉ đành phải miễn cưỡng phụng bồi nhảy trong chốc lát.

Chu Tinh Hán ở nơi đâu, cũng là càng nhảy càng hăng say, thế nhưng ở

trong sàn nhảy nhảy lên liễu nhai khiêu vũ, hắn từ tiểu học võ thuật, một chút nhai khiêu vũ độ khó cao động tác đối với hắn mà nói căn bản coi là không cái gì, rất nhanh, một số người ngừng lại, tự động nhượng xuất một khối đất trống để cho hắn phát huy, mọi người tự giác ở chung quanh làm thành một vòng lớn, nhìn biểu diễn, Dương Noãn Tô cực kỳ hưng phấn, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn người yêu tú vũ kỹ, thỉnh thoảng phát ra tiếng hoan hô.

Tụ tập người càng ngày càng nhiều, làm thành ba tầng trong ba tầng ngoài, Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ cuối cùng cũng gia nhập vào. Chu Tinh Hán đầu đính trên mặt đất, bắt đầu xoay tròn.

Trong đám người tiếng ủng hộ sóng sau cao hơn sóng trước, Lâm Nhất Phong ở bên cạnh nhìn, dược dược dục thí, hận không được đi tới cùng hắn tỷ thí một phen.

Kỷ Ngữ Đồng thừa cơ hội này, vẹt ra đám người, đi ra khỏi quầy rượu, nàng thật sự là chịu không được liễu, cần muốn đi ra ngoài hô hấp một chút không khí mới mẻ.

Phía ngoài gió, thanh tân mà mát mẻ, Kỷ Ngữ Đồng quầy rượu phía ngoài trên đường, sâu hít sâu .

Con đường này thượng tất cả đều là quầy rượu, từ nơi này vẫn hướng nơi xa nhìn lại, một đường nghê hồng lóe lên, đèn đuốc sáng trưng, Kỷ Ngữ Đồng Vô Tâm đi xem những thứ kia, đứng ở nơi đó chẳng qua là xuất thần, nghĩ tới Giang Hạ lúc nào sẽ tới đón nàng.

Cách vách nhà kia cửa quán rượu miệng, đứng ba bốn nhuộm gặp đầu tóc đích thanh niên, từ nàng đi ra ngoài lúc lại bắt đầu chú ý nàng, ra mắt liễu một lúc lâu, nàng vẫn là một người đứng ở nơi đó, lẫn nhau nháy mắt ra dấu, đồng loạt đi tiến lên đây, kia một người trong cười hì hì nói: "Mỹ nữ, làm sao

một người ở chỗ này a? Không bằng chúng ta cùng ngươi a!"

Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, theo bản năng hướng Khang Trữ bọn họ chỗ ở cửa quán rượu miệng lui, một người nhưng nhanh chóng đi tới phía sau nàng, vươn ra hai tay cản lại: "Ngươi muốn đi chỗ nào a? Cũng không trở về đại ca của chúng ta lời của đã muốn đi, đây cũng quá không lễ phép đi, Tiểu muội muội."

"Các ngươi làm gì? Bằng hữu ta ở bên trong, lập tức tựu sẽ ra ngoài liễu!" Kỷ Ngữ Đồng thấy bọn họ vẻ mặt hèn mọn , ánh mắt không được hướng trên người mình nhìn, trong lòng vừa hối hận lại sợ.

Những người kia nhưng giống như là không nghe thấy lời của nàng dường như, lại xoi mói.

"Cô nàng này thật xinh đẹp a! Hơn nữa nhìn đứng lên còn rất thanh thuần đây, hẳn là học sinh trung học đệ nhị cấp sao."

"Đúng vậy a, đúng là rất đang."

"Thật là bay tới diễm phúc a, đại ca."

Đại ca kia khuông người như vậy mê đắm nhìn Kỷ Ngữ Đồng, sử liễu cá nhãn sắc, hai tiểu thanh niên tựu vừa một kéo Kỷ Ngữ Đồng đích tay cánh tay: "Mỹ nữ, tối nay cùng chúng ta chơi một chút sao."

Kỷ Ngữ Đồng bị bọn họ vừa đụng, như bị rắn cắn, sắc mặt kịch biến, lớn tiếng nói: "Các ngươi muốn làm gì? ! Buông! Buông!" Nàng dưới tình thế cấp bách, trong thanh âm đã đeo khóc âm.

"Mang nàng đi!" Đại ca kia quay đầu đi, dẫn đầu xoay người sang chỗ khác, lại nghe trắc bên một lạnh lẻo thanh âm truyền vào trong lổ tai: "Buông ra cho ta nàng!"

Đại ca kia ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một mặc màu trắng bó sát người T-shirt, thân hình cao gầy cô bé đứng ở nơi đó, đang lạnh lùng nhìn bọn họ, hắn không nhịn được mở miệng nói: "Cho ngươi buông ra? Ngươi coi là kia rễ hành!"

Kỷ Ngữ Đồng cũng là vừa mừng vừa sợ, hô to nói: "Giang Hạ, Giang Hạ!"

Đại ca kia quay đầu lại nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, nói: "Ơ, thì ra là biết, ta còn làm người không sợ chết xen vào việc của người khác đây." Nói vẫn còn chưa xong, chỉ thấy Giang Hạ mau đi vài bước, một quyền đã nặng nề đánh thượng hắn sống mũi, hắn kêu thảm một tiếng, chỉ cảm thấy lỗ mũi một trận nói không ra lời khó chịu đau nhức, đi theo một trận Noãn Noãn chất lỏng mãnh liệt ra, "Phác thông" một tiếng, hắn ngã ngửa người về phía sau, ngã trên mặt đất.

Mấy người kia quá sợ hãi, gọi một tiếng: "Đại ca!" Một người đã đánh tới, Giang Hạ sớm có phòng bị, thật nhanh gở xuống vai bao nặng nề hướng trên mặt hắn vung, sau đó bắt được cổ áo của hắn, liên tiếp mấy quyền anh hướng bụng của hắn, người nọ đau đến gọi cũng kêu không được, chẳng qua là phát sinh kêu rên thanh âm, thống khổ khom lưng đi xuống, Giang Hạ còn phải lại đánh, một đôi tay đã từ phía sau lưng ôm lấy nàng, kêu to: "Mau tới hỗ trợ a!"

Giang Hạ mân chặc thần, tay phải khuỷu tay dùng sức liên tiếp sau này đụng phải mấy cái, người nọ đau đến hai tay tự nhiên buông lỏng, Giang Hạ lại là một cước dẫm ở chân của hắn trên lòng bàn tay, người nọ phát ra quỷ khóc sói hiệu tiếng kêu, Giang Hạ dễ dàng tránh ra hắn, xoay người sang chỗ khác, đang chính phản phản mấy đại bạt tai đánh cho hắn đầu óc choáng váng, sau đó mang đầu gối nặng nề đụng vào bụng của hắn, người nọ trước mắt biến thành màu đen, ngay cả đau cũng la không ra, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên, Kỷ Ngữ Đồng bên kia truyền đến một tiếng thét chói tai: "Cẩn thận! Hắn có đao!" Giang Hạ bản năng trắc liễu một □, đi theo chỉ cảm thấy tay trái trên cánh tay đau xót, nàng chân mày cũng không mặt nhăn vừa nhíu, xoay người lại, chừng né tránh mấy cái, bỗng nhiên tay mắt lanh lẹ bắt được người nọ cổ tay, dùng sức ngắt một cái, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, người nọ cổ tay đã là trật khớp, trong tay một thanh chủy thủ cũng nữa bắt không yên, "Ba " rơi xuống trên mặt đất, đi theo đang cầm tay, phát ra như giết heo tru lên.

Lúc trước ba người kia nằm trên mặt đất, chỉ có rên rỉ kêu lên đau đớn phân, người đi đường hơi bị ghé mắt, có người dừng lại quan sát, nhưng điệu bộ này, nhưng không ai dám tới đây xen vào việc của người khác. Trong đó đã có người bàn luận xôn xao: "Má ơi, cô bé này đánh người thật ác độc, một đôi bốn nha!"

"Ngươi nhìn người ta bộ dáng kia, khẳng định luyện qua."

Kỷ Ngữ Đồng lúc này được rồi tự do, cũng đi theo kề, có chút e sợ nhưng đích khuyên Giang Hạ: "Giang Hạ, đừng đánh, bọn họ đã được đến dạy dỗ liễu." Đi theo vừa sợ gọi: "Trời ạ! Ngươi chảy máu!" Cũng nữa không kịp cái gì, đã chạy tới sẽ phải nhìn cánh tay của nàng.

Giang Hạ lúc này lửa giận ngút trời, đã là đánh đỏ mắt, chung quanh hết thảy cũng mắt điếc tai ngơ, nàng đem Kỷ Ngữ Đồng kéo ra, đi tới cái kia lấy đâm người của nàng trước mặt, hung hăng một quyền đánh ở càm của hắn thượng, đau đến hắn nước mắt mồ hôi lạnh đồng loạt toát ra, rốt cục ngã xuống đất

Thượng, vừa động cũng không có thể động, Giang Hạ còn không giải hận, đi tới bên cạnh hắn, nhấc chân hướng về phía bắp đùi của hắn cùng bụng một trận cuồng đá, nàng là luyện qua võ, dĩ nhiên biết đánh loại này thịt nhiều

đích địa phương : chỗ, vừa không có nguy hiểm tánh mạng, mà đau đớn trình độ rồi lại muốn chết.

Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng hạ dùng sức đá, đã chạy tới, từ phía sau lưng đem nàng ôm chặc lấy, khóc nói: "Đừng đánh, đừng đánh! Giang Hạ, cầu : van xin ngươi đừng đánh, có tai nạn chết người !"

Giang Hạ này mới dừng lại.

Kỷ Ngữ Đồng nước mắt đại viên đại viên đi xuống tích lạc, nàng đang cầm Giang Hạ cánh tay trái, chỉ thấy phía trên đã nhiều hơn một nói không cạn vết thương, ngẩng đầu, khóc không thành tiếng nói: "Tay của ngươi, tay của ngươi. . . Chúng ta mau đi bệnh viện. . ."

Giang Hạ khẽ cau mày, giơ lên vết thương nhìn một chút, trên mặt lộ ra một loại cơ hồ là khinh miệt thần sắc: "Không phải là chảy chút máu sao?"

Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc nhìn nàng, chỉ cảm thấy trước mặt người này có một loại bất khả tư nghị ngoan quyết, đối với người khác là như thế, đối với mình cũng là như thế, nhưng là, cái loại nầy khinh miệt khinh thường vẻ mặt, lại làm cho trong đám người tâm thản nhiên sinh ra sùng bái lòng. Mà giờ này khắc này, nàng xem ra đường viền rõ ràng khuôn mặt, cũng mang theo một loại không cách nào nói nói mị lực, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong lòng tư vị mọi cách, kia mang nước mắt Tinh Mâu trung, nhưng dần dần quấn quanh liễu thiên ti vạn lũ nhu tình.

Giang Hạ trong nháy mắt nhưng lại thay đổi mặt, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, cả giận nói: "Hồi nhà!"

Người chung quanh thấy hí đã diễn xong, từ từ tản ra . Giang Hạ kéo Kỷ Ngữ Đồng đã, mới vừa đi vài bước, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong đám người từ quầy rượu vội vã đi ra ngoài: "Ngữ Đồng, làm sao ngươi tới này rồi?

Chúng ta tìm ngươi khắp nơi, ngay cả phòng rửa tay tìm khắp qua, cấp chết người liễu!"

Đi theo hướng trên mặt đất nhìn một cái, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán cũng cảm thấy khiếp sợ, trăm miệng một lời nói: "Đây là tại sao?" Dương Noãn Tô nhưng xông đi lên kéo Kỷ Ngữ Đồng, rung giọng nói: "Đồng Đồng, đã xảy ra chuyện gì? Ngươi không sao chớ?"

Giang Hạ tức giận bộc phát, ánh mắt lạnh như băng quét qua bọn họ mỗi người, sau đó nghiến răng nghiến lợi từng chữ nói: "Ngày mai nữa với các ngươi bọn này hỗn trướng tính sổ!"

Vừa lớn tiếng đối với Kỷ Ngữ Đồng nói: "Còn không đi đúng không!"

Kỷ Ngữ Đồng vội vàng buông ra Dương Noãn Tô đích tay, biết điều một chút cùng ở sau lưng nàng, đến cách đó không xa chiếm hữu nàng xe. Những người khác tại nguyên chỗ, ngươi nhìn sang ta, ta nhìn sang ngươi, cánh không có một người dám đuổi theo đi.

Xe thể thao ở trên đường thật nhanh Mercedes-Benz . Giang Hạ mân chặc thần, mặt đen lên không nói một lời, trên cánh tay máu tươi không được chảy xuống, nàng thỉnh thoảng cầm khăn giấy xức hạ xuống, vẻ mặt lại không chút nào biến hóa.

Cùng Lâm Nhất Phong sau khi tách ra, nàng tựu chung quanh tìm Kỷ Ngữ Đồng, nhưng làm sao cũng tìm không được, đả thủ cơ, tắt điện thoại, nữa đánh Dương Noãn Tô cùng Chu Tinh Hán, một tắt điện thoại, một không ai đón. Nàng lúc ấy trong lòng lạnh lẻo một trận một trận đi lên mạo, cho là Chu Văn Hàn xuất nhĩ phản nhĩ, tìm người đem nàng mang đi, lập tức lòng như lửa đốt về đến nhà, nhưng là tìm một vòng, hay là không nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng, vừa xông động dưới, nàng vừa lái xe đi liễu Giang thị, ở trên đường, nàng vừa đánh Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong điện thoại, đồng dạng là tắt

điện thoại, nàng này mới bắt đầu hoài nghi, kết hợp sau khi tan học Lâm Nhất Phong cử động, lại càng lòng nghi ngờ nổi lên.

Cho nên, nàng không chút nghĩ ngợi quay lại đầu xe, từ bọn họ đám người kia thích đi phòng ăn, KTV, vẫn tìm được quầy rượu, hơn nữa lần lượt lần lượt tìm, cuối cùng phát hiện Kỷ Ngữ Đồng một người ở nơi đâu, bị mấy nam nhân đùa giỡn, thiếu chút nữa gặp chuyện không may, mà những người đó nhưng sống ở trong quán rượu không thể biết, gọi nàng như thế nào không tức nổ phổi.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ chảy máu vết thương, thỉnh thoảng tái diễn khuyên nàng: "Giang Hạ, đi bệnh viện băng bó một chút khỏe."

"Ngươi đừng phiền ta!" Giang Hạ trợn mắt nhìn nàng một cái, giọng nói trước nay chưa có hung: "Ngươi hiện tại không được liễu đúng không? Điện thoại di động tắt điện thoại, ừ? Lấy chồng tới quầy rượu, ừ? Tại loại này địa phương : chỗ, còn dám một mình chạy đến, ừ? !"

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ: "Ta không có điện thoại di động tắt điện thoại, là Khang Trữ đem tay ta cơ lấy được, ta bây giờ còn không có cầm lại tới đây, nàng nói ngươi hôm nay có chút việc, an bài ta ngồi nàng xe, còn nói. . . Còn nói ngươi sẽ đến đón ta."

Tên khốn kia! Giang Hạ cắn răng, dùng sức phách phương hướng cái khay.

"Giang Hạ, vết thương của ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng giơ lên nước mắt nhìn nàng, cơ hồ là cầu khẩn nói.

"Không có chuyện gì!"

Hai người về đến nhà, vào Giang Hạ gian phòng, Giang Hạ mình tìm ra băng gạc cùng i-ốt phục chờ đồ thả vào thủy tinh mấy thượng, sau đó ngồi ở

trên ghế sa lon, tựu chuẩn bị xử lý vết thương.

"Ta giúp ngươi, khỏe?" Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng nói một câu.

Giang Hạ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng một đôi Tinh Mâu dặm ba quang Doanh Doanh (nhẹ nhàng), tâm bỗng nhiên mềm nhũn, gật đầu.

Kỷ Ngữ Đồng đứng ở bên người nàng, trước tỉ mỉ tiêu tan độc, sau đó cầm thuốc tiểu tâm dực dực thay nàng xoa, lại dùng băng gạc thay nàng băng bó tốt, làm xong đây hết thảy, trong lòng nàng thở phào nhẹ nhỏm, đang muốn đứng lên, một giọt trong suốt trong sáng nước mắt, nhưng bỗng nhiên rơi vào Giang Hạ trên mu bàn tay, một ít chút cảm giác Noãn Noãn, để cho Giang Hạ sửng sốt, chỉ cảm thấy tất cả lửa giận, ở trong nháy mắt tất cả đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Thật xin lỗi." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng từ mấy thượng rút ra một trang giấy khăn, muốn thay nàng lau đi trên tay nước mắt, Giang Hạ không biết làm sao, nhưng rút tay về, lắc đầu.

Kỷ Ngữ Đồng không biết nàng là có ý gì, ngẩn ngơ, lại nói: "Ngươi hẳn là đi bệnh viện đánh một châm bệnh phong đòn gánh."

Giang Hạ cười nhạt, mạn bất kinh tâm nói: "Một chút thương da thịt mà thôi, ta từ nhỏ lúc bắt đầu luyện tập võ thuật, bị thương là chuyện thường. Lúc ban đầu từ phòng luyện công dặm đi ra ngoài, lần đó trên người trần truồng chút màu, chính là hiện tại khi rãnh rỗi ngươi có quải thải."

Kỷ Ngữ Đồng không nói gì, nhẹ nhàng ở nàng bên cạnh ngồi xổm xuống, ánh mắt lại không dám nhìn nàng, thấp giọng nói: "Sau này, ngươi có thể hay không nhiều yêu quý mình một chút?"

Giang Hạ ngẩn ra, có chút khốn hoặc nhìn nàng, còn không có lên tiếng, lại nghe Kỷ Ngữ Đồng lại nói: "Cho dù không vì mình, có thể hay không. . .

Cũng vì ta nhiều yêu quý một chút mình? Không nên vốn làm cho mình bị thương, không tới lúc cần thiết, thà rằng trốn, cũng không muốn đi đánh nhau, ngươi. . . Ngươi là ta ở trên thế giới này duy nhất dựa vào liễu a, nếu như. . . Nếu như hôm nay vạn nhất ngươi có chuyện gì, ta. . . Ta muốn làm sao bây giờ đây?"

Thanh âm của nàng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, mang theo thật sâu khẩn cầu ý, nói xong lời cuối cùng, nước mắt vừa vô thanh vô tức từ gương mặt chảy xuống. Nhưng là tựa hồ chờ thật lâu thật lâu, Giang Hạ cũng không có phát ra nửa điểm thanh âm.

Trong phòng, bỗng nhiên lâm vào lâu dài trong trầm mặc, không khí trở nên có chút quái dị.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng dần dần bất an, qua một lúc lâu, nàng rốt cục khua lên dũng khí, giơ lên nước mắt nhìn về Giang Hạ, lại thấy Giang Hạ ngồi ở chỗ đó, không nhúc nhích, một đôi vừa đen vừa phát sáng sâu không thấy đáy con ngươi, đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng, trong đôi mắt phảng phất ẩn chứa hải một loại thâm tình.

Ánh mắt kia, tựa hồ cùng thường ngày bất đồng, Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ hoài nghi mình nhìn lầm rồi, sau đó, một cực kỳ ôn hòa cực kỳ thanh âm êm ái truyền vào trong lổ tai: "Ừ, ta đáp ứng ngươi, sau này không hề nữa làm cho mình dễ dàng bị đả thương là được."

Này giọng nói, là như thế hàng phục, như thế nghe lời, ngươi quả thực không thể tưởng tượng, kiêu ngạo lãnh khốc Giang Hạ, có một ngày thế nhưng cũng có trả lời như vậy lời của người khác.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, nội tâm vô hạn vui sướng vui mừng, nước mắt chưa khô trên gương mặt, từ từ tràn ra vẻ nụ cười ngọt ngào, lộ ra hai nhợt nhạt mê người lúm đồng tiền.

http://tieulun.hopto.org

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôn mê, bất tri bất giác viết nhiều như vậy.

Ngày mai kiểm tra

34, thứ 34 chương

34, thứ 34 chương . . .

Giang Hạ bị thương sự kiện sau khi, Kỷ Ngữ Đồng rõ ràng cảm giác được trong lòng của mình nổi lên có chút kỳ diệu biến hóa.

Ánh mắt của nàng, bắt đầu cố ý Vô Ý đuổi theo Giang Hạ thanh xuân tràn đầy sức sống thân ảnh, sau đó không tự chủ trở nên ôn nhu như nước, nàng thường xuyên sẽ chủ động phụng bồi Dương Noãn Tô, đi phòng học hoặc thao trường tìm Chu Tinh Hán, nhưng thật ra là bởi vì biết, một người khác cũng ở nơi đâu.

Nàng sẽ rất tư niệm nàng, đúng, chính là tư niệm, rõ ràng mỗi ngày buổi sáng, buổi tối cũng sống chung một chỗ, nhưng không thấy thời điểm, sẽ rất muốn, mỗi khi lúc này, khóe miệng của nàng có tự nhiên giơ lên.

Đối mặt với nàng, nàng có thể so với dĩ vãng quan trọng hơn trương nhất chút ít, nàng để ý, chú ý đồ bắt đầu nhiều hơn.

Nàng thường có như có điều suy nghĩ, thường có thần bất thủ xá, ở Dương Noãn Tô trước mặt, vừa thường muốn nói lại thôi.

Nhưng là tâm tình của nàng, cũng là nhẹ nhàng, tung bay... Giống như là lục toan tính dạt dào mùa xuân dặm , kia bay múa đầy trời Liễu Nhứ một loại...

Những thứ này, mười phần là một hoài xuân thiếu nữ biểu hiện, làm bạn

tốt, Dương Noãn Tô cùng Cam Minh Châu tự nhiên chú ý tới nàng một chút rất nhỏ biến hóa.

"Đồng Đồng, ngươi gần đây làm sao lão ngẩn người?"

"Đồng Đồng, ngươi đang ở đây cười cái gì?"

"Đồng Đồng, ta hỏi ngươi nói đây!"

"Đồng Đồng, ngươi gần đây không lớn bình thường nha."

Có đoạn thời gian, những lời này ở giữa các nàng tần phồn xuất hiện, mà Kỷ Ngữ Đồng phục hồi tinh thần lại, luôn là cười lấy hết thảy ngôn ngữ có lệ đi qua.

Nhưng là, theo cuộc sống ngày từng ngày đi qua, cái này tiểu bí mật, tựa hồ ở trong lòng càng ngày càng giấu không được liễu, cấp muốn nhảy nhót đi ra ngoài.

Ngày nào đó, cùng Dương Noãn Tô cùng nhau ngồi ở trường học dưới cây ngô đồng một tờ trên ghế dài, nghe nàng đại nói vừa thông suốt cùng Chu Tinh Hán đủ loại ngọt ngào chung đụng sau, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên do do dự dự nói: "Noãn Noãn, có lẽ, có kiện sự tình ta hẳn là nói cho ngươi biết."

Dương Noãn Tô vẫn đắm chìm như muốn tố sau đích hưng phấn trong, thanh tú trên khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm khẽ màu đỏ: "Cái gì? Ngươi nói."

"Ta nghĩ. . . Ta nghĩ ta thích một không nên thích người."

"Hmm?" Dương Noãn Tô vẻ mặt quả thực có thể dùng khiếp sợ để hình dung, ánh mắt trừng được chuông đồng một loại lớn.

Kỷ Ngữ Đồng không nói lời nào, như nõn nà loại trên mặt bị lây nhàn nhạt đỏ ửng, nhưng là một đôi trong suốt như nước Tinh Mâu, không chút

nào không có tránh né Dương Noãn Tô nhìn thẳng tới được ánh mắt.

"Người nào? Là ai?" Dương Noãn Tô một điệt thanh hỏi, cuối cùng nàng còn không có đần, thấy Kỷ Ngữ Đồng không, mình suy nghĩ một chút, được kinh sợ tựa như hỏi: "Ngươi gần đây cùng sông ác ma không lớn bình thường, không phải là nàng sao?"

Kỷ Ngữ Đồng vẫn là không có trả lời, nhưng vi vi cúi thấp đầu xuống.

"Trời ạ! Ngươi đừng làm ta sợ, cái này không thể nào! Làm sao ngươi có thể thích nàng?" Dương Noãn Tô gấp gáp liễu: "Đồng Đồng, nàng là nữ sinh a!"

"Cái này ta biết." Kỷ Ngữ Đồng cười khổ một cái: "Ngươi không cần nhắc nhở ta sao."

Dương Noãn Tô ngơ ngác một chút, gật đầu nói: "Được rồi được rồi, cái này cũng có thể tiếp nhận." Vừa nói nàng đề cao thanh âm: "Nhưng là vấn đề là, nàng là Giang Hạ a! Đồng Đồng, ta khuyên ngươi bỏ đi này ý niệm trong đầu, ngươi không biết nàng, không biết nàng một chút sở tác sở vi, ở trên mặt cảm tình, nàng chỉ so với Khang Trữ hơi tốt đi một chút, nàng rất hoa tâm, vừa rất vô tình! Ngươi là chưa từng thấy qua nàng cùng cái gì Tiêu dương, cái gì lạc Ánh Tuyết ở trong quán rượu bộ dạng! Đồng Đồng, ngươi không thể thích nàng, nàng có thương tổn ngươi!"

Nàng tựa hồ có chút sợ không lựa lời, Kỷ Ngữ Đồng giơ lên ánh mắt nhìn nàng, tâm tựa hồ bởi vì lời của nàng mà rất nhỏ co rút đau đớn. Hoa tâm? Vô tình? Nàng trước kia cũng không phải là không có nghe qua nàng đối với Giang Hạ loại này bình luận, nhưng là hiện tại nữa nghe, kia cảm thụ nhưng là hoàn toàn bất đồng, Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt không khỏi có một chút trắng bệch.

http://tieulun.hopto.org

Dương Noãn Tô lo lắng nhìn nàng: "Đồng Đồng, có phải hay không bởi vì nàng lần trước ở quầy rượu ngoài cứu ngươi bị thương, ngươi cảm kích nàng, cho nên, ngươi tựu cho là mình thích nàng?"

"Sẽ không, là cảm kích còn thì thích, chính mình rất rõ ràng." Kỷ Ngữ Đồng mép hiện lên một khổ sở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Noãn Noãn, ngươi cũng đừng thay ta gấp gáp, ta chỉ thì thích nàng, không có nghĩ tới. . . Không có nghĩ tới mình muốn cùng nàng như thế nào."

Dương Noãn Tô nhìn nàng một hồi lâu, thanh âm thấp xuống: "Đồng Đồng, ngươi không thì thích Hàn kéo dài thanh sao?"

"Là (vâng,đúng), nhưng đó là hoàn toàn bất đồng cảm thụ. . ." Kỷ Ngữ Đồng đôi mắt đẹp tựa hồ nổi lên một tầng thật mỏng hơi nước, nhẹ lẩm bẩm nói: "Hàn kéo dài thanh, ta vẫn biết hắn rất tốt, đối với ta cũng rất tốt, ta vui với tiếp nhận hắn thật là tốt, thỉnh thoảng sẽ nhớ hắn, nhưng Từ lâu rồi, về hắn hết thảy tựu dần dần mơ hồ, nhưng là Giang Hạ... Vừa bắt đầu trong lòng ta cũng rất hư, nhưng là hiện tại, ta vừa phát hiện nàng khác một mặt, nhưng bất kể, là nàng hư, hay là nàng tốt, trong lòng ta thủy chung cũng là rõ ràng khắc sâu. Ngươi biết không? Ta hiện tại luôn là không tự chủ được nghĩ nàng, không nàng thời điểm, sẽ rất muốn nàng, nghĩ đến nàng, trong lòng. . . Trong lòng tựu nói không ra lời thích, ngay cả. . . Ngay cả khi còn bé những thứ kia bị nàng khi dễ đích tình cảnh, hiện tại nhớ tới cũng là ngọt, hơn nữa. . . Hơn nữa ta rất hưởng thụ cảm giác như vậy, ta thấy được nàng, tâm tình sẽ rất tốt. . ."

Dương Noãn Tô không khỏi ngây người, hồi lâu, mới phát ra một tiếng thở dài: "Đồng Đồng, ngươi yêu thầm nàng, hơn nữa, ngươi xong, ngươi đối với nàng thích đã rất sâu liễu, thầm mến cảm giác, vừa bắt đầu cũng thật là tốt, nhưng nếu như nàng không thích ngươi, không cần ngươi, đã lâu, tựu trở nên khổ liễu, hơn nữa sẽ rất khổ rất khổ."

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Ta biết ta không nên thích hắn, không chỉ là bởi vì ngươi nói cái kia chút ít, hơn bởi vì chúng ta hiện tại quan hệ."

"Quan hệ? Các ngươi cái gì quan hệ?" Dương Noãn Tô kinh ngạc hỏi.

Kỷ Ngữ Đồng miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Ta cũng không biết là cái gì quan hệ, nhưng ta hắn là cảm kích nàng, mà không phải thích nàng. Ta không biết làm sao sẽ biến thành như vậy, nhưng là hết thảy tựa hồ cũng trở nên không có khống chế."

"Ai, nếu như ban đầu Hàn kéo dài thanh không lùi học, vậy cũng tốt." Dương Noãn Tô an ủi dường như kéo tay nàng, khẽ thở dài.

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ nụ cười, lắc đầu nói: "Kia cũng chưa chắc, ai biết được."

Hai người liếc nhau một cái, bỗng nhiên tựu trầm mặc xuống. Dương Noãn Tô quay đầu, nhìn về nơi xa xanh um tùm hoa và cây cảnh, qua một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Đồng Đồng, ta còn là sợ nàng thương tổn ngươi, ngươi. . . Cách xa nàng chút sao."

"Tiểu Hạ, miệng khát nước rồi, cái này cho ngươi!"

Thể dục khóa thượng chạy xong bước, Lâm Nhất Phong đã chạy tới, lấy lòng đưa cho Giang Hạ một lọ ướp lạnh đồ uống, Giang Hạ cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp đi về phía đi một bên liễu, Lâm Nhất Phong đích tay lúng túng thân ở giữa không trung, Chu Tinh Hán thấy thế, đi tới đoạt lấy, vắt mở nắp, ngửa đầu tựu sùng sục sùng sục uống xong hơn phân nửa bình, uống xong trường than một hơn: "Thoải mái!"

Lâm Nhất Phong nghiêng đầu, căm giận bất bình trừng mắt liếc hắn một cái: "Tiểu Hạ thật không công bình, chuyện ngày đó, ngươi cũng có phần,

nàng cho làm theo vừa nói vừa cười, nhưng lâu như vậy, cũng còn không có theo cùng A Trữ lời nói nói đây, hãy cùng không nhận ra dường như, chúng ta cũng nói trên trăm về đích xin lỗi."

"Theo có quan hệ gì, ngươi cùng A Trữ là tội khôi họa thủ a, điểm quan trọng(giọt) là các ngươi nghĩ." Chu Tinh Hán vội vàng phiết thanh: "Còn có a, cũng khó trách nàng tức giận, người nào gọi các ngươi đem Kỷ Ngữ Đồng mang đến, vừa bất kể người khác, làm hại người khác bị lưu manh đùa giỡn, tiểu Hạ vẫn bị đánh đao, sách sách, hai người các ngươi thật là yêu tinh hại người."

"Điểm quan trọng(giọt) là A Trữ nghĩ !" Lâm Nhất Phong gặp chẳng những phiết không còn một mống, còn tại đằng kia nói nói mát, khí không đánh một chỗ, cả giận nói: "Cái gì yêu tinh hại người a! Cũng là ngươi yêu làm náo động, không có chuyện gì ở đây khiêu vũ, ngươi về nhà nhảy cho ngươi nhà Dương Noãn Tô một người xem không là tốt, không nên trước mặt mọi người như vậy phong tao tại sao! Nếu là Kỷ Ngữ Đồng ngày nào đó có chuyện gì, ta thứ nhất tựu không buông tha ngươi!"

"Ối vãi lồn, không buông tha ta? Ta khiêu vũ cũng e ngại ngươi! Ngươi đừng nhìn chính là!"

"Ngươi ở trước mặt ta nhảy, để cho ta bịt kín ánh mắt phải không? !"

Hai người đều có chút tích cực liễu, thẳng tranh được mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng, Lâm Nhất Phong vung tay, nổi giận đùng đùng tiêu sái liễu.

Sắp tan giờ học thời điểm, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong đi tới Giang Hạ vị trí trước, khuôn mặt cũng là nịnh hót nụ cười: "Tiểu Hạ, tối nay cùng nhau ăn cơm sao?"

Giang Hạ trên mặt giống như đậy một tầng sương, không nói một lời thu

thập quyển sách.

Khang Trữ úp sấp nàng trên bàn: "Ngươi đừng như vậy nha, cũng lâu như vậy còn không nguôi giận sao? Chuyện ngày đó, chúng ta thật không phải cố ý, ta không nghĩ tới nàng bỗng nhiên chạy đi ra ngoài, ngươi cũng biết, chúng ta làm sao bỏ được làm cho nàng bị thương tổn đây, thật sự là nhất thời không cẩn thận, ngươi tựu tha thứ lần này sao."

"Đúng vậy a, tiểu Hạ, A Trữ sau lại còn tìm người sửa chữa mấy cái lưu manh một lần đây." Lâm Nhất Phong ở bên cạnh xen mồm.

"Phiền toái nhường một chút." Giang Hạ rốt cục lạnh lùng mở miệng, hai người vội vàng tránh ra, Giang Hạ vượt qua chỗ ngồi, sải bước ra khỏi phòng học.

Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong hai mặt nhìn nhau, qua một hồi, Khang Trữ phiền não nói: "Ta nguyên vốn là muốn nhìn một chút, Ngữ Đồng không thấy, tiểu Hạ sẽ có nhiều nữa cấp, vốn là chuẩn bị tha tối nay tựu cho nàng điện thoại, ai biết xảy ra chuyện như vậy, thật là xui xẻo cực độ!"

"Nàng không phải nói tìm chúng ta tính sổ sao, trướng vẫn không có coi là, cũng là rùng mình lên, ta tình nguyện nàng đem chúng ta mắng to một bữa, sau đó hòa hảo như lúc ban đầu." Lâm Nhất Phong thán Khí Đạo: "Bất quá nhìn nàng như vậy để ý bộ dạng, tuyệt đối là thật thích."

"Ta xem cũng là." Khang Trữ nhíu lại chân mày suy nghĩ một chút: "Nếu như vậy, tìm Ngữ Đồng cho chúng ta cầu tình sao, hẳn là hữu dụng."

"Ngươi không phải nói, cho dù tiểu Hạ thích Ngữ Đồng ngươi cũng sẽ không buông tha cho sao?" Lâm Nhất Phong cười nói.

Khang Trữ liếc hắn một cái: "Trước làm tốt nội bộ quan hệ rồi hãy nói sao."

Giang Hạ ngồi ở trước bàn đọc sách, tập trung tinh thần chơi một cái gì trò chơi, tu Trường Bạch tích đích ngón tay không được xao kích trứ Computer bàn phím. Kỷ Ngữ Đồng đi tới, đem một tinh sảo tiểu khay đặt ở trên bàn sách, sau đó mang sang một chén canh nước đặt lên bàn.

Giang Hạ ánh mắt từ trên màn ảnh dời đi, mi tâm khẽ nhăn lại: "Làm sao ngươi tự mình bưng cái này? Vạn nhất nóng tới tay làm sao bây giờ?"

Kỷ Ngữ Đồng nghe giọng nói của nàng mặc dù mang theo trách cứ ý, nhưng hiển nhiên là quan tâm mình, trong bụng không khỏi có chút ngọt Ti Ti, ở bên cạnh trên ghế ngồi xuống, mỉm cười nói: "Quế mụ nói đi học cực khổ, muốn nhiều bồi bổ thân thể, để cho a lam bưng súp cho ngươi uống, ta thuận đường dẫn tới liễu."

"Ngươi uống chưa có?"

"Uống rồi."

Giang Hạ thối lui khỏi trò chơi, bưng lên chén, cầm lấy thìa múc liễu múc, thở dài nói: "Thật ra thì ta không lớn thích uống những đồ này."

"Đây là quế mẹ kiếp tâm ý sao."

Giang Hạ gật đầu, uống một hớp.

"Giang Hạ. . ."

"Ừ?" Giang Hạ ngẩng đầu ngắm nàng.

Kỷ Ngữ Đồng cùng nàng ánh mắt đụng nhau, mặt hơi đỏ lên, ôn nhu nói: "Cái kia. . . Ngươi có thể hay không không nên trách Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong hai rồi? Đêm hôm đó chuyện, là lỗi của ta, ta không nên âm thầm rời đi bọn họ. Các ngươi là bạn tốt, không nên vì chuyện này đả thương hòa

khí liễu có được hay không?"

Giang Hạ để xuống chén, hướng trên ghế dựa vào một chút, vi híp lại mắt nói: "Bọn họ tìm ngươi mà nói tình ?"

"Không có nữa, phải . . Là chính mình như vậy cảm thấy." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng nói.

"Thật ra thì ta đã không có sinh khí ."

Kỷ Ngữ Đồng trợn to đôi mắt đẹp: "Kia ngươi làm gì thế không để ý tới người?"

"Ta nghĩ để cho bọn họ đem chuyện này nhớ khắc sâu chút, sau này mới sẽ không phát sinh tương tự chuyện, tại loại này trường hợp, vốn là sẽ nên như vậy sơ ý !" Giang Hạ bất mãn nói.

"Vậy ngươi ngày mai theo chân bọn họ cùng tốt có được hay không?" Kỷ Ngữ Đồng tiếp tục tiểu tâm dực dực khuyên : "Khang Trữ nói cuối tuần này, nghĩ hẹn mọi người cùng nhau đi bờ biển thiêu nướng đây, nàng sợ ngươi không đi đây."

Giang Hạ không nhịn được buồn cười, nha đầu này cũng sẽ không nói láo, nhanh như vậy trong lời nói tựu lòi liễu, nàng cũng không cùng nàng đi so đo, cười nói: "Ngươi muốn đi sao?"

"Ta? Noãn Noãn cũng đi, ta. . . Ta nghĩ đi." Kỷ Ngữ Đồng chần chờ một chút, nhẹ giọng nói.

"Nếu như ngươi muốn đi, ta nhưng lấy suy nghĩ một chút a."

Kỷ Ngữ Đồng Mỹ lệ Tinh Mâu tách ra vui mừng quang mang: "Có thật không?"

"Dĩ nhiên!" Giang Hạ nhìn nàng hưng phấn vui sướng vẻ mặt, trong lòng lập tức hạ quyết tâm, cuối tuần này nhất định phải đi bờ biển thiêu nướng.

"Cái kia, ngươi đem súp uống xong, bọn ta hạ cầm chén bưng xuống đi." Kỷ Ngữ Đồng vừa chỉ vào chén kia súp nói.

"Gọi a lam đi lên thu là được." Giang Hạ vừa nói, vừa cúi đầu.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở chỗ đó, hài lòng nhìn nàng cúi đầu một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ uống súp, nhưng là, Dương Noãn Tô lời của, nhưng bỗng nhiên lại giống như một ma chú loại, chui vào trong đầu của nàng.

Ngữ Đồng, ngươi muốn cách xa nàng một chút, nàng có thương tổn ngươi. . . . .

Những lời này, một lần vừa một lần ở trong đầu của nàng quanh quẩn.

Kỷ Ngữ Đồng tâm, lại bắt đầu mơ hồ làm đau, Noãn Noãn làm sao có thể nghĩ đến các nàng hiện tại chung đụng đích tình cảnh đây? Nàng tại sao có thể đủ cách xa nàng một chút a? Huống chi, nàng căn bản là không muốn rời xa nàng a...

Nàng bây giờ là như vậy như vậy khát vọng, mỗi ngày có thể đã gặp nàng, có thể nghe được thanh âm của nàng, có thể cảm giác được hô hấp của nàng... . Tựa như trước mắt cái bộ dáng này, nàng không sợ bị thương tổn, chỉ cần mỗi ngày như vậy thân cận là được rồi.

Nhưng là, thật có thể vẫn tiếp tục như vậy sao?

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nghĩ tới, Giang Hạ bỗng nhiên để xuống chén, hoàn thành nhiệm vụ dường như thở dài một tiếng: "Rốt cục uống xong liễu!"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn trên mặt nàng ôn nhu vô hại nụ cười, lỗ mũi bỗng

nhiên không khỏi đau xót, đem mặt chuyển hướng vừa.

35, thứ 35 chương

35, thứ 35 chương . . .

Tâm là quấn quýt, làm mộng cũng không so sánh với quấn quýt.

Cụ thể mộng mơ thấy cái gì, Kỷ Ngữ Đồng không nhớ rõ, nhưng là khi tỉnh lại, bộ ngực lại có loại chua xót cảm giác.

Sáng sớm sáng rỡ sái tiến gian phòng, Noãn Noãn, ôn nhu.

Kỷ Ngữ Đồng từ Giang Hạ trong ngực tỉnh lại, hô hấp đang lúc đều là làm cho tâm thần người an bình nhẹ nhàng khoan khoái mùi thơm, ánh mắt còn chưa mở ra, tim đập lại bắt đầu chợt tăng nhanh, "Phác thông phác thông" tiết tấu, là như vậy rõ ràng, nàng cơ hồ sợ người bên cạnh có thể dễ dàng cảm thụ nhận được, cho nên, nàng nhanh chóng lưu luyến tránh người thể, một tay chống gối, ánh mắt một cách tự nhiên dừng ở xem ra sạch sẻ đường viền rõ ràng trên khuôn mặt.

Nhỏ vụn đen nhánh tóc khẽ xốc xếch, đem cái trán đắp đi một nửa, trên mặt da, hồn nhiên giống như nha loại khiết hoàn mỹ, nồng đậm lông mi, nhẹ nhàng bao trùm lấy cặp kia dài nhỏ sắc bén lãnh khốc con ngươi, phi sắc môi mỏng khẽ cong lên. Đang ngủ say Giang Hạ, nhìn làm người ta cảm thấy dễ dàng thân cận, hơn nữa mang theo vài phần hiếm thấy khả ái. Kỷ Ngữ Đồng xuất thần nhìn chăm chú trong chốc lát, bên khóe miệng lại dạng lên vẻ nhợt nhạt ngọt ngào mỉm cười, nếu như mỗi sáng sớm, mở mắt có thể nhìn thấy này khuôn mặt lỗ, như vậy, nàng tất cả cũng sẽ như thế khắc loại hạnh phúc sao.

Trong lòng nàng ôn nhu đầy, tay bất tri bất giác đưa tới, muốn khẽ vuốt Giang Hạ ngủ say khuôn mặt, nhưng là đầu ngón tay mới vừa chạm được một

mảnh kia trắng mịn da thịt, liền như ở trong mộng mới tỉnh loại, điện giật dường như vừa thu trở lại.

Nàng nhẹ nhàng có chút khẩn trương hô hấp lấy, sau đó ngồi dậy, thật nhanh nhảy xuống giường, cầm y phục đi tới phòng tắm liễu.

Cửa phòng tắm một cửa ải , Giang Hạ liền mở hai mắt ra, nàng trong mắt tựa hồ mang theo vẻ kinh ngạc, có chút buồn cười sờ sờ mặt của mình.

Nha đầu này làm sao như vậy kỳ quái? Sáng sớm hãy cùng như làm trộm, thế nhưng trộm đạo mặt của mình, còn khẩn trương hề hề, chẳng lẽ là đối với mình có hứng thú sao? Bên nàng đầu nhìn phòng tắm phương hướng, khóe miệng nụ cười càng sâu. Cũng được, nếu mới vừa giả bộ ngủ liễu một hồi, lại tiếp tục một lát thôi sao, Giang Hạ nghĩ như vậy, trắc liễu □, vừa miễn cưỡng nhắm hai mắt lại.

Hai ngày sau, Giang Hạ quả nhiên cùng Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong hòa hảo như lúc ban đầu, ở trong sân trường nhìn thấy, nhất định là mấy người cùng lúc xuất hiện. Chẳng qua là, mấy ngày qua đàm luận chủ đề, trên căn bản lấy thứ sáu thứ bảy đi bờ biển vui đùa chuyện tình làm chủ. Mọi người nhất trí quyết định, thứ bảy không đi võ quán đi học, hảo hảo chơi hai ngày.

Ngày này thượng hoàn khóa sau, Dương Noãn Tô cùng Kỷ Ngữ Đồng ở trong phòng học trì hoãn trong chốc lát, sau đó cùng đi ra, đưa nàng đi trường học bãi đậu xe. Trên căn bản, lúc này, Giang Hạ đã tại nơi đó chờ liễu.

"Đồng Đồng, ngươi gần đây cùng sông ác ma như thế nào?" Lúc xuống lầu, Dương Noãn Tô mở miệng hỏi.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một cái: "Cái gì như thế nào?"

"Ừ, ta nói, ngươi có hay không cùng nàng hơi chút sơ xa một chút?"

Dương Noãn Tô vừa đi, vừa so sánh với bắt tay vào làm thế: "Ta không phải là muốn ngươi cách xa nàng một chút không."

"Ngươi nhìn thấy a, ta mỗi ngày hay là ngồi xe của nàng tới trường học, về nhà." Kỷ Ngữ Đồng bất đắc dĩ cười.

"Cho nên ta cảm thấy được như vậy không được a, ngươi nói ngươi thích nàng, ta sợ ngươi càng lún càng sâu a. Ngươi trước kia không phải là quan lại cơ đưa ngươi đi học sao?"

Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải nói: "Tài xế có khác đi an bài, hơn nữa, thật không cần thiết để cho tài xế đưa a."

"Đồng Đồng, sông ác ma có hay không đối với ngươi có chút thích a?" Dương Noãn Tô bỗng nhiên nói.

"A?" Kỷ Ngữ Đồng lập tức lắc đầu: "Làm sao có thể?"

"Làm sao không thể nào? Ngươi so sánh với nàng tất cả bạn gái tăng lên cũng xinh đẹp được không!" Dương Noãn Tô hừ nhẹ nói: "Hơn nữa nàng hiện tại cũng không giống trước kia liễu, đi nơi nào cũng mang theo ngươi, đối với ngươi còn rất tốt."

Kỷ Ngữ Đồng cười khổ lắc đầu, trong bụng nhưng nghĩ, ngươi nào biết đâu rằng nàng mang theo nguyên nhân của ta.

"Nàng không phải là ở đuổi theo ngươi sao?" Dương Noãn Tô suy nghĩ một chút, đột nhiên trừng tròng mắt: "Nàng đột nhiên biến chuyển đối với thái độ của ngươi, có phải hay không bởi vì? Đồng Đồng, ngươi nhưng ngàn vạn không thể bị hấp dẫn a. Nếu quả thật là như vậy, vậy cũng là phù dung sớm nở tối tàn, tham khảo nàng đối với người khác sẽ biết!"

Kỷ Ngữ Đồng chau lên lông mày, có chút tức giận nói: "Ngươi lại tới nữa

! Nói tất cả không phải là liễu."

"Hảo hảo tốt, ta không nói liễu." Dương Noãn Tô ngậm miệng, ánh mắt hướng bãi đậu xe bên kia nhìn lại, bỗng nhiên ngẩn ra, vừa lập tức Hướng Tiền đi vài bước, nàng hai mắt đăm đăm, sau đó thì thào nói: "Hiện tại, ta thật sự tin tưởng không phải là liễu."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, theo ánh mắt của nàng nhìn sang, Giang Hạ trở tay chống mình kia cỗ xe hỏa hồng sắc xe thể thao, một chỉ thấy được bóng lưng thân hình yểu điệu cô bé, đang ôm nàng hôn.

"Đó là Tiêu dương a, ban ngày ban mặt, ở trong sân trường tựu to gan như vậy." Dương Noãn Tô bĩu môi ba.

Kỷ Ngữ Đồng một lòng trong nháy mắt tựa như xuyên vào băng cây chanh trong nước, vừa đau vừa lạnh, còn mang theo chút khẽ khổ sở. Nàng vội vàng nghiêng đầu đi, không nhìn tới cái loại nầy tràng diện.

Hết lần này tới lần khác Dương Noãn Tô vừa ở bên cạnh cười nói: "Đồng Đồng, ngươi thật sự là quá thuần khiết liễu, loại này hình ảnh, lại còn không dám nhìn, ta theo chân bọn họ ở chung một chỗ, loại này a, vâng(là) chuyện thường như cơm bữa, ai, chết Chu Tinh Hán hết lần này tới lần khác có bọn này bọn xấu cấu kết với nhau, nhớ ngày đó ta nhiều thuần nhất cô nương, đã bị cái này đại chảo nhuộm cho nhuộm hư."

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi, không lên tiếng, ngay cả trong hốc mắt cũng nảy lên ghen tuông.

"Tốt lắm, đừng như vậy liễu, biểu diễn sớm kết thúc đây." Dương Noãn Tô cảm thấy buồn cười: "Sông ác ma cũng nhìn thấy ngươi, đi thôi, chúng ta đã qua."

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên tránh thoát tay nàng, nhẹ giọng nói: "Ta không

qua liễu, ta nghĩ. . . Ta nghĩ lại đi trong phòng học ngồi một chút."

"Hmm? Có lầm hay không? Đi làm gì? Đã đồ sao?"

"Noãn Noãn, ta hiện muộn lưu ở trường học, cho cùng nhau tự học, sau đó buổi tối ngủ ngươi trong túc xá có được hay không?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, Tinh Mâu dặm tựa hồ mang theo một tia kỳ cầu.

"Ngươi nói thật? Đó là đương nhiên tốt wow!" Dương Noãn Tô vô cùng vui sướng: "Vậy chúng ta đi trong túc xá ngồi một chút, để cho nữa cùng đi ăn bữa ăn tối."

Hai người đang nói, Giang Hạ thanh âm nhưng lại xa xa truyền đến: "Kỷ Ngữ Đồng, ở nơi đâu ma thặng cái gì, mau tới đây!"

"Nàng ở gọi ngươi đấy, chúng ta đi qua nói với nàng một tiếng." Dương Noãn Tô nhìn bên kia, Tiêu dương đã sớm không thấy bóng dáng liễu, nàng lôi Kỷ Ngữ Đồng đi qua, đến Giang Hạ trước mặt, cười nói: "Giang Hạ, Đồng Đồng nói tối nay muốn ở chỗ này theo ta, không đi trở về liễu, ngươi có thể hay không cùng ba ba của ngươi nói một tiếng?"

"Cái gì?" Giang Hạ kinh ngạc nhìn Kỷ Ngữ Đồng, lập tức nói: "Không được!"

Dương Noãn Tô Khí Đạo: "Làm sao ngươi như vậy a, tựu một ngày không đi trở về a! Ngươi tựu giúp một việc sao!"

"Một ngày cũng không được!" Giang Hạ khẩu khí, chút nào không một chút thương lượng dư âm, hướng về phía Kỷ Ngữ Đồng giơ lên càm: "Lên xe!"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Dương Noãn Tô, nhẹ giọng nói: "Ta đây đi về trước."

Dương Noãn Tô thấy Giang Hạ thái độ mạnh như vậy thế, mà Kỷ Ngữ Đồng lại là vẻ mặt không vui, chỉ tức giận tới mức dậm chân, oán hận nhìn xe hơi mở xa.

Xe nhanh chóng chạy , hai bên đường cây cối không được rút lui.

Giang Hạ hai hàng lông mày khẽ chau lên, tựa hồ có cái gì tâm sự, Kỷ Ngữ Đồng đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ, cũng không để ý nàng, hai người một đường không nói chuyện .

Kỷ Ngữ Đồng cũng không nghĩ tới, mình sẽ có lớn như vậy phản ứng, nàng một mực cố nén, không để cho mình rơi lệ. Nàng vốn là chỉ là muốn, nàng thích Giang Hạ, rất đơn giản, rất thuần túy, có thể ngày ngày như vậy nhìn nàng, phụng bồi nàng, cảm thụ được nàng đối với mình che chở, như vậy cũng là tốt, nàng không có dũng khí, đi tranh thủ nhiều hơn, đi yêu cầu xa vời nhiều hơn.

Nhưng là hiện tại, nàng cảm giác mình nghĩ lầm rồi, nàng là nghĩ như vậy, Giang Hạ đây? Giang Hạ sẽ không như vậy vẫn phụng bồi nàng, nàng chẳng qua là ở bảo vệ nàng mà thôi, bên người nàng, còn sẽ có thích người.

Noãn Noãn nói đúng, như vậy thầm mến, bắt đầu là Điềm Điềm, ê ẩm, nàng nếu như bên cạnh không có có người khác, cảm giác như vậy cũng sẽ vẫn rất tốt, nhưng là hôm nay, nàng lại bị màn...này ngoài ý liệu đích tình cảnh đánh tới, tâm trở nên dị thường yếu ớt, dị thường khổ sở.

Sau này đây? Sau này sẽ như thế nào ? Có ngày ngày thấy như vậy hình ảnh sao?

Kỷ Ngữ Đồng không dám nghĩ tiếp, tay nàng chống cửa sổ xe, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xuất thần, ngay cả xe đến sông chỗ ở liễu cũng không còn phát hiện.

http://tieulun.hopto.org

Đổi dưới quần áo, trong phòng ăn bàn dài thượng đã bày đầy ngon miệng thức ăn.

Giang Hạ ngồi ở bên cạnh bàn, vẫn là có chút thần bất thủ xá, nàng len lén nhìn một chút cúi đầu ăn cơm Kỷ Ngữ Đồng, miệng động vừa động, tựa hồ muốn nói cái gì, vừa rất do dự bộ dạng. Không biết làm sao, hôm nay đối mặt Kỷ Ngữ Đồng, nàng có chút chột dạ, có chút bất an, có chút áy náy, thật giống như. . . Hình như là ở bị Tiêu dương hôn hít sau.

Thức ăn ở trong miệng, trở nên nhạt như nước ốc, Giang Hạ đối với mình phản phản phục phục tâm tư, hết sức ảo não, đột nhiên để xuống chén, nuốt một ngụm nước bọt, ôn nhu hỏi: "Ngươi hôm nay, rất muốn lưu ở trường học sao?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng vẫn là cúi đầu, không nhìn nàng.

"Ta biết Dương Noãn Tô là ngươi bằng hữu tốt nhất, ngươi muốn cùng nàng nhiều ngốc một lát, nhưng là, ngày mai ta sẽ dẫn ngươi đi bờ biển thiêu nướng, các ngươi có thể cùng nhau hảo hảo vui đùa một chút, không cần thiết ở trường học qua đêm." Giang Hạ thanh âm rất ôn nhu, giống như là vì xế chiều mạnh mẽ đem nàng mang đi chuyện có chút áy náy.

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: "Thật ra thì, ngươi có thể mang Tiêu dương đi theo các nàng đùa, ta ở nhà là tốt."

Giang Hạ ngẩn ra, bỗng nhiên ý thức được, trước mắt cái này thấp cúi thấp đầu biết điều cô gái xinh đẹp, tựa hồ ở ghen, tại vì nàng ghen, nàng không khỏi vừa mừng vừa sợ, mặt mày bỗng nhiên giãn ra.

"Có lẽ. . ." Nàng ngừng lại một chút, cố ý thở dài một hơi: "Hôm nay quế mẹ kiếp làm trong thức ăn, để nhiều hơn một dạng đồ gia vị, ê ẩm, ngươi có hay không cảm thấy?"

Kỷ Ngữ Đồng ngẩng đầu lên, liền thấy Giang Hạ trên mặt tự tiếu phi tiếu vẻ mặt, mặt của nàng không khỏi đỏ lên, Giang Hạ đọng lại rót nàng, thu hồi nụ cười, nhận chân nói: "Ta dĩ nhiên chỉ đem ngươi đi."

Kỷ Ngữ Đồng Tinh Mâu cụp xuống: "Ngươi hẳn là mang nàng đi."

Giang Hạ nhăn đầu lông mày, bỗng nhiên vọng động bắt được cổ tay của nàng, có chút tức giận nói: "Tiêu dương nàng hiện tại theo không có quan hệ gì! Nàng có bạn gái, ta. . . Ta cũng vậy không nghĩ tới nàng hôm nay có như vậy, tóm lại, không phải là ngươi nhìn qua bộ dáng kia."

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên bị nàng sợ hết hồn, nhưng cho dù nàng nắm tay, giờ khắc này, trong lòng nàng là vui vui mừng, ngoài ý muốn, bởi vì Giang Hạ ở đối với nàng giải thích, khẩn cấp lo lắng, nàng cũng không buồn cười, nhưng hơi hơi giơ lên miệng nhưng vẫn là tiết lộ liễu nội tâm của nàng cảm xúc, cho nên, nàng che dấu dường như lần nữa cúi đầu, thiên căng thẳng, làm cho nàng nói ra một câu nghĩ một đằng nói một nẻo lời của: "Ngươi tại sao muốn nói với ta những thứ này, những thứ này. . . Những thứ này theo có quan hệ gì?"

Giang Hạ ngẩn ngơ, bắt được tay nàng dần dần buông ra, nàng ngồi ở trên ghế, qua vài giây đồng hồ, tự giễu dường như nhẹ nhàng thở dài: "Đúng vậy a, những thứ này cho có quan hệ gì đây?"

Trong lời nói của nàng, thật giống như tràn đầy thất vọng ý, Kỷ Ngữ Đồng căng thẳng trong lòng, có chút lo lắng ngẩng đầu lên, muốn nói "Ta không phải là ý tứ này." Nhưng cuối cùng nói không nên lời, do dự hết sức, Giang Hạ đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi phòng ăn.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn bóng lưng của nàng, Tinh Mâu dặm dần dần chứa đầy nước mắt, sau đó chậm rãi chảy xuống gương mặt.

http://tieulun.hopto.org

Thứ sáu buổi tối, Giang Hạ mang theo Khang Trữ đoàn người hạo hạo đãng đãng đi tới bờ biển biệt thự, ở biệt thự phía sau trong đình viện mở lên liễu thiêu nướng party.

Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong cực kỳ hưng phấn, bận việc được bất diệt nhạc hồ, hai người cùng nhau nhấc lên liễu thiêu nướng lò, dấy lên liễu than củi, những người khác thì bận rộn bầy đặt cái bàn, cửa hàng khăn trải bàn.

"Tốt lắm, có thể mở nướng!" Chu Tinh Hán lớn tiếng tuyên bố.

Mọi người mang đến nguyên liệu nấu ăn không ít, loại thịt, hải sản, rau dưa chờ cái gì cần có đều có, lập tức riêng của mình cầm lấy mình thích ăn đồ.

"Lão bà, ta nướng bò lý tích cho ngươi ăn Hmm." Chu Tinh Hán vừa hướng thịt bò thượng bôi đồ gia vị, vừa hướng Dương Noãn Tô nói.

"Tốt, lão công thật quai." Dương Noãn Tô Tiếu được híp mắt lại, ở trên mặt hắn hôn hít xuống.

"Buồn nôn!" Khang Trữ cùng Cam Minh Châu đồng thời lên tiếng.

"Sặx sao a! Ghen tỵ với a!" Chu Tinh Hán trắng nàng một cái.

"Đúng a! Ghen tỵ với vô cùng, ghen tỵ với được muốn chết, thỏa mãn ngươi lòng hư vinh không có?" Khang Trữ trở về hắn một câu, sau đó tiến tới Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh, triển khai khuôn mặt tươi cười: "Đồng Đồng, ngươi muốn ăn cái gì? Ta nướng cho ngươi a, ta thiêu nướng bản lãnh không tệ nga, đặc biệt là thịt gà xuyến : chuỗi a, thịt bò xuyến : chuỗi a, được kêu là một mỹ vị."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn ở bên kia im lặng không lên tiếng nướng cánh gà

Giang Hạ, ngực ngăn gay gắt, lắc đầu, nói không ra lời. Ngày hôm qua bữa ăn tối sau khi, hai người không giải thích được tựu không nói, tình hình như thế làm cho nàng không cách nào nhịn được, nhưng không có dũng khí đi đánh trước phá trầm mặc.

Lâm Nhất Phong lúc này ở bên kia hủy đi Khang Trữ thai: "Đồng Đồng, ngươi đừng nghe nàng xuy, nàng lần trước nướng lạp xưởng, hãy cùng củi côn dường như, ngay cả chính nàng cũng không dám đụng."

Kỷ Ngữ Đồng bị hắn vừa nói, trên mặt cũng không nhịn được lộ ra vẻ tươi cười.

Khang Trữ trợn mắt nhìn: "Làm sao ngươi lão nhớ được chuyện kia a, lần đó không phải là ta có việc đi ra không!"

"Ngựa đực nhớ người khác khứu chuyện tựu nhớ được rất rõ ràng, chuyện của mình nha, hừ!" Cam Minh Châu ở một bên lạnh lùng nói.

"Ối vãi lồn! Cam Minh Châu ngươi có ý gì! Ngươi lão công kích ta là có ý gì? !" Lâm Nhất Phong có chút động khí liễu.

"Ta làm sao công kích ngươi?"

"Ngươi lão xưng hô ta là ngựa đực không là công kích? Có ngươi như vậy vũ nhục người sao? !"

Cam Minh Châu vừa thuần thục đảo trong tay thịt dê, vừa không chút hoang mang nói: "Ngươi là nghe lầm sao? Ý của ta là nói ngươi lớn lên có điểm giống nước Pháp cái kia danh tác nhà, ngươi tên gì?"

"Dumas!" Khang Trữ cười hì hì tiếp lời.

"Không đúng." Cam Minh Châu cười cười: "Bây giờ còn là giống như tiểu

Trọng mã, chờ lớn hơn một chút liễu, tựu..."

Lâm Nhất Phong bị bọn họ giận đến thiếu chút nữa không có cầm trong tay đồ ném xuống, đang muốn chửi ầm lên, Giang Hạ bất mãn trừng bọn hắn một cái: "Cũng là tại sao? Có phải hay không than hỏa quá lớn, giao trái tim hỏa cũng đốt đi ra? ! Tiểu Chu, ngươi đi cầm mấy lon băng bia, cho mọi người rơi xuống rơi xuống hỏa, dạng như vậy, không giống như là tìm đến vui mừng, giống như là tới gây lộn."

"Tốt nga!" Chu Tinh Hán sảng khoái đáp ứng, qua bên kia cầm mấy lon băng bia tới đây, một người đưa cho một lon, mình vắt mở nắp, hướng về phía uống một hớp lớn.

Đủ loại thịt ở đốt trên lò nướng hưng phấn rung động, trong viện mùi thơm bốn phía, không khí hết sức nhiệt liệt.

Mọi người đã uống vài ngụm băng bia, cũng không nữa đối chọi gay gắt, dần dần cười nói. Chu Tinh Hán lắc đầu thở dài nói: "Uống băng ti, gió biển thổi, phụng bồi lão bà, nhân sinh sao một thoải mái chữ rất cao?"

"Ngươi đang ở đây làm thơ a ngươi!" Lâm Nhất Phong đảo cặp mắt trắng dã.

Giang Hạ cười nói: "Bất quá, nghe mùi thơm này, rót đầy thoải mái, này hưng phấn thanh âm lúc này quả thực so sánh với âm nhạc còn động thính."

Mấy người nướng kỷ bàn thịt cùng hải sản, cộng thêm một chút rau dưa, cùng nhau thả vào trên bàn, vừa uống rượu, vừa ăn nhiều đại nhai, tâm tình hết sức thư sướng.

"Kia, Đồng Đồng, cái này cho ngươi." Khang Trữ giành trước ở Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh ngồi xuống, vội vàng chọn lựa mấy xuyến : chuỗi mình thi thịt bò xuyến : chuỗi thả vào nàng trong mâm.

http://tieulun.hopto.org

"Cám ơn." Kỷ Ngữ Đồng nếm một khối, quả thật nướng đến rất thơm, rất ngon miệng.

"Nếm thử ta nướng." Lâm Nhất Phong cũng đem cá nướng gắp đến nàng trong mâm.

"Hừ, các ngươi hãy cùng chúng tinh phủng nguyệt - sao quanh trăng sáng giống nhau đang cầm Đồng Đồng a." Dương Noãn Tô cố ý tỏ vẻ, Chu Tinh Hán vội vàng hướng nàng trong chén gắp thức ăn: "Lão bà, ngươi có ta thổi phồng ngươi là tốt, bọn họ a, cũng là ý đồ bất chính, ngươi hiểu được."

Khang Trữ cầm lấy chiếc đũa đầu, tựu ở trong tay hắn gõ một chút, đau đến Chu Tinh Hán "Ôi" một tiếng, rút tay về không ngừng, một viên thuốc cũng đánh rơi trên bàn, Lâm Nhất Phong nhìn có chút hả hê nói: "Đáng đời!"

Cam Minh Châu nói: "Ai, xem ra chúng ta là không ai quản liễu."

Lâm Nhất Phong nói: "Ngươi hơi chút điểm ôn nhu, đã có người quản ngươi."

Cam Minh Châu giận dữ, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, Giang Hạ vội vàng phân ra một khối cánh gà cho nàng: "Đến, ta quản ngươi, mời ăn nướng cánh." Cam Minh Châu lúc này mới đè xuống lửa giận, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Giang Hạ: "Ta cũng vậy muốn cánh gà!"

Giang Hạ sửng sốt, Kỷ Ngữ Đồng vừa thương tâm vừa ủy khuất, một đôi Mỹ lệ Tinh Mâu không chút nào khiếp sợ nhìn nàng. Cái gì nha, tựu vì ngày hôm qua lời của

, một ngày không để ý tới nàng, làm bộ không có nhìn thấy giống nhau, sớm biết cũng đừng có tới nơi này liễu! Nếu không phải bởi vì nhiều người như vậy ở, nàng đã sớm phủi đi.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ trong mắt, từ từ hiện lên một nụ cười, nàng đi tới, phân ra hai cánh gà cho Kỷ Ngữ Đồng, vừa cho nàng cái chén thêm mãn nước trái cây, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong riêng của mình ôm trong lòng tiểu tâm tư, hai ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng. Giang Hạ cũng không còn để ý, trở lại vị trí của mình, cầm lấy một lon bia, cười nói: ", vì hữu nghị cạn chén!"

Mọi người lập tức đứng lên, lớn tiếng hoan hô: "Vì hữu nghị cạn chén!"

"Đụng!" Một tiếng, dễ dàng kéo lon, chén thủy tinh liền sung sướng đụng lại với nhau.

Mọi người nướng một trận, ăn một trận, tuần hoàn mấy lần, bụng đã trở nên tròn vo. Khang Trữ cùng Cam Minh Châu ngồi ở ghế nằm thượng nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán uống rượu quá nhiều, giống như kẻ điên giống nhau ở trong viện truy đuổi, hai người bỗng nhiên cởi □ thượng T-shirt, mặc đại quần cộc "Phác thông" một tiếng nhảy vào liễu hồ bơi.

"Noãn Noãn, ngươi cũng xuống tới a." Chu Tinh Hán trong nước phịch hô, Lâm Nhất Phong điên cuồng hướng hắn giội nước.

"Ta mới không đến, ta cũng không phải là nam sinh!" Dương Noãn Tô bỉu môi nói.

"Ai nha, các ngươi không phải là cũng đeo áo tắm ư, đi thay là được." Hai người nam sinh đồng thanh nói.

Khang Trữ nghe nói như thế, cũng dũng cảm liễu, đưa tay lôi kéo Cam Minh Châu: "Đi! Chúng ta đổi lại áo tắm đi!" Quay đầu vừa cười muốn mời Kỷ Ngữ Đồng: "Ngữ Đồng, ngươi cũng tới a!"

"Ta?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút nằm ở một bên ăn trái cây Giang Hạ: "Bọn ta hạ đi lên."

http://tieulun.hopto.org

"Được rồi." Ba người kia lập tức chạy về bên trong phòng đi.

Giang Hạ bỗng nhiên thả ra trong tay tây qua, đứng dậy, đi ra ngoài, Chu Tinh Hán kêu lên: "Tiểu Hạ, ngươi đi đâu?"

"Phía ngoài đi một chút." Giang Hạ thản nhiên nói.

"Giang Hạ!" Kỷ Ngữ Đồng thật nhanh kêu nàng một tiếng, đi theo.

"Nghĩ cùng đi sao?" Giang Hạ không có dừng bước, nhưng nhẹ giọng bỏ xuống liễu này một câu, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vẻ lo lắng, bỗng nhiên toàn bộ tản đi, âm thầm đi theo phía sau của nàng.

Đêm đã khuya liễu.

Đầy trời ánh sao quang ở Thâm Lam dưới màn đêm rạng rỡ sinh huy, bên cạnh mông lung ánh đèn cùng nó lẫn chiếu rọi , riêng của mình trán phóng của mình Mỹ lệ.

Ban đêm biển rộng, thâm thúy mà thần bí. Sóng biển vỗ nhè nhẹ đánh bờ biển, phảng phất biển rộng đều đều tiếng hít thở, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng vén lên ống quần, dẫm ở màu bạc bãi cát mềm mại thượng.

Chung quanh rất yên tĩnh, yên lặng được tựa hồ trong thiên địa chỉ còn lại có hai người các nàng, yên lặng được chỉ còn lại có sóng biển dâng thanh âm, gió biển kêu gọi.

Hai người đi thật lâu, Kỷ Ngữ Đồng đột nhiên hỏi: "Giang Hạ, ngươi tại sao phải nghĩ đến muốn đi học võ thuật?"

Giang Hạ trầm mặc một hồi mà, nhẹ giọng nói: "Ta lúc còn rất nhỏ, có nhiều lần thấy ta mụ mụ ở trong phòng khóc, cho nên có lần ta liền hỏi nàng, mụ mụ, ngươi tại sao vốn khóc? Có phải hay không có người xấu khi dễ

ngươi?" Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, hít một hơi thật sâu: "Ta mụ mụ không nói lời nào, ôm ta, nước mắt chảy tràn lợi hại hơn, ta liền nói với nàng, mụ mụ, ngươi đừng khóc liễu, chờ ta trưởng thành, ta muốn học võ công, như vậy tựu không ai dám khi dễ ngươi."

Nàng trong mắt lóe nước mắt, ngửa đầu nhìn Thiên Không, nhẹ giọng nói: "Kết quả, ta còn chưa có đi học võ công, nàng sẽ chết. Nhưng là, bởi vì ... này câu, ta còn là đi học liễu võ thuật."

"Kết quả, ngươi không có thể bảo vệ ngươi mụ mụ, nhưng ba phen mấy bận bảo vệ ta." Kỷ Ngữ Đồng dừng bước lại, sờ sờ nàng trong tay trái vết thương, ngẩng đầu lên tới : "Còn đau không?"

Giang Hạ vẻ mặt ảm nhiên, lắc đầu, Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu nói: "Giang Hạ, cám ơn ngươi."

Giang Hạ miễn cưỡng cười cười: "Ngươi lớn lên thật đẹp, thật đẹp cô bé, là họa thủy, luôn là có phiền toái đi theo." Vừa nói, nàng nhẹ nhàng tránh ra Kỷ Ngữ Đồng đích tay, từ từ đi thẳng về phía trước.

Kỷ Ngữ Đồng như tượng gỗ một loại, ngơ ngác ở đứng tại nguyên chỗ, nhìn nàng cao gầy thon dài bóng lưng, thì thào nói: "Như vậy, ngươi sợ họa thủy sao?"

Giang Hạ bóng lưng cứng đờ, dừng bước, Kỷ Ngữ Đồng từng bước đến gần nàng, thanh âm thật thấp, mang theo vài phần thống khổ: "Giang Hạ, ngươi sợ sao?"

Giang Hạ hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, mỉm cười nói: "Trên thế giới này, còn không có có thể làm cho ta Giang Hạ sợ đồ."

Kỷ Ngữ Đồng đi tới trước mặt nàng, tay giơ lên, nhẹ nhàng vuốt Giang Hạ mềm nhẵn gương mặt, nàng thật sâu, thật sâu nhìn chăm chú vào ánh mắt

của nàng. Gió biển đem tóc của nàng thổi trúng có chút xốc xếch, kia đầy trời ánh sáng ngọc ánh sao quang, sái nàng ở tuyệt mỹ trên mặt, hơn nàng tăng mấy phần mê người quang huy, mà nàng một đôi Mỹ lệ trong suốt ánh mắt, so với ánh sao hơn ôn nhu, hơn say lòng người.

"Giang Hạ, Giang Hạ. . ." Nàng nhẹ nhàng kêu, thanh âm là như vậy ngọt, và như vậy thương cảm, phảng phất trong lòng ẩn dấu thiên thiên vạn vạn ủy khuất.

Trước mắt Kỷ Ngữ Đồng, quả thực để cho người không thể hô hấp, Giang Hạ ánh mắt bị nàng nắm chặc lao, tựa hồ có chút ngây dại , lòng của nàng, không bị khống chế bang bang cuồng loạn , mà trong óc của nàng, nhưng kỳ dị hiện lên kia trên quyển sách từng xem câu thơ đoạn ngắn.

Người nào, chấp ta tay, liễm ta nửa đời điên cuồng;

Người nào, hôn ta chi mâu, che ta nửa đời lưu ly;

Người nào, phủ ta mặt, an ủi ta nửa đời đau thương;

Người nào, mang theo ta lòng, tan ra ta nửa đời băng sương;

Nàng ở trong lòng tiếp tục mặc niệm , "Người nào, nhưng minh ta toan tính, khiến cho ta cuộc đời này không tiếc." Nàng không tự chủ được vươn khẽ run hai tay, bưng lấy liễu Kỷ Ngữ Đồng khuôn mặt, sau đó nhẹ nhàng gắn từng chữ một: "Kỷ Ngữ Đồng, ta thích ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt hiện lên một tia vui mừng, cơ hồ cho là mình nghe lầm, sau đó, trong suốt nước mắt liền đầy tràn gương mặt, Giang Hạ gặp ma dường như nhìn nàng, lại lặp lại lẩm bẩm nói: "Kỷ Ngữ Đồng, ta thích ngươi." Nàng bỗng nhiên cúi đầu, nóng hổi thần từ từ tiểu tâm dực dực từ nàng nước mắt thượng bóp quá, đem kia khẽ mặn sáp chất lỏng mút vào trong miệng, Kỷ Ngữ Đồng đưa tay ôm nàng, sau đó nghẹn ngào nói: "Giang

Hạ, Giang Hạ. . . Ta cũng vậy thích ngươi."

Các nàng ngưng mắt nhìn đối phương, trong mắt tràn đầy như nước nhu tình, sau đó, chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi hướng đối phương nhích tới gần, sau đó, bốn tấm cánh môi liền vững vàng dính lại với nhau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vừa viết nhiều, quá muộn có thể có chút thần chí không rõ, ngày mai nữa làm sửa đổi.

36, thứ 36 chương

36, thứ 36 chương . . .

Gió biển ôn nhu xuy phất , sóng biển còn đang vỗ nhè nhẹ đánh bờ than. Nơi xa, ánh sao vẫn ánh sáng ngọc.

Giang Hạ hai tay đang cầm Kỷ Ngữ Đồng mặt, một lần vừa một lần hôn hít lấy nàng, răng môi trong lúc hương vị ngọt ngào mềm nhu mùi vị, làm cho nàng thật sâu mê muội, không nỡ buông ra.

Hai người ôm nhau cùng vẫn, thật giống như chờ giờ khắc này, đã đợi thiên trường địa cửu.

Cũng không biết qua bao lâu, Giang Hạ rời đi môi của nàng, đưa tay đem nàng ôm vào liễu trong ngực, môi của nàng dán cái trán của nàng, nhắm mắt lại, thật sâu hô hấp lấy.

Giang Hạ hoài bão, là như vậy Noãn Noãn, vừa như vậy làm người ta an tâm, giờ khắc này, Kỷ Ngữ Đồng hồn nhiên đã ngoài thân hết thảy, nàng toàn tâm cảm thụ được trước mắt người này cho nàng vô hạn nhu tình. Khổng lồ vui sướng cùng cảm động tràn đầy giữa ngực, phảng phất mãnh liệt mênh mông sóng biển, một chút vừa hạ xuống, đánh ra lòng của nàng bờ, làm cho nàng hạnh phúc được cơ hồ muốn mê muội.

http://tieulun.hopto.org

Nàng giờ phút này cảm thụ, tựu như một lặn lội đường xa lữ nhân, ở đen nhánh không bờ bến đêm dài dặm , nhìn thấy một chiếc Noãn Noãn đèn sáng, vừa thật giống như mang theo một nửa linh hồn, trôi liễu này mười mấy năm năm tháng, đang tìm tìm kiếm kiếm đang lúc tìm được rồi một nửa khác, rốt cục viên mãn.

"Giang Hạ. . ." Nàng lẩm bẩm khẽ gọi tên của nàng, cổ họng tựa hồ có chút nghẹn ngào.

"Ừ, ta ở chỗ này." Cảm giác được thân thể nàng rất nhỏ run rẩy, Giang Hạ thương tiếc buộc chặc cánh tay, dưới loại tình huống này ngọt ngào trong không khí, lòng của nàng đã sớm hòa tan thành nước, giọng nói nói không ra lời ôn nhu.

"Ta phải sợ. . . Đây chẳng qua là đang nằm mơ."

"Dĩ nhiên không phải là đang nằm mơ." Sông Scialla quá tay nàng, theo như tại chính mình trên ngực, ánh mắt của nàng, thâm tình chân thành nhìn nàng: "Ngươi nghe được tim đậpcủa ta sao? Nó tại vì ngươi mà nhảy. . . Ngữ Đồng, ta thích ngươi, tối nay ánh sao quang, còn có này tấm biển rộng, cũng là ta những lời này chứng kiến. . ."

Lòng của nàng rậm rạp rối bù ở trong lồng ngực kịch liệt đụng chạm lấy, thông qua Kỷ Ngữ Đồng đích tay, truyền lại đến trong lòng của nàng. Hai người cả người từ sở không có gần sát, cảm giác như vậy là như thế tốt đẹp, làm cho người ta sa vào hãm sâu. Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ, trong mắt đẹp hiện lên lệ quang, vào giờ khắc này, nàng đem cả trái tim không có chút nào giữ lại giao cho Giang Hạ, nàng biết, cho dù sau này, Giang Hạ thật sẽ mang lại cho nàng thương tổn, nàng cũng là cam tâm tình nguyện, nghĩa vô phản cố. Cho nên, nàng đưa tay ôm liễu cổ của nàng, cái trán cùng nàng thân mật tương để, sau đó chủ động khẽ ngượng ngùng đưa lên liễu đôi môi của mình.

Giang gia bờ biển trong biệt thự, Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ đám người lúc này đã an tĩnh lại, nằm ở hồ bơi bên trên ghế, nhàn nhã đi chơi uống đồ uống, trò chuyện.

"Các ngươi nói, Đồng Đồng cùng Giang Hạ rốt cuộc đi đâu tản bộ rồi? Tại sao lâu như thế vẫn chưa trở lại?" Dương Noãn Tô nhíu lại chân mày, giọng nói đã có chút ít nôn nóng lo lắng.

"Ai nha, lão bà, cuối cùng tuần này vây nữa, ngươi an tâm một chút chớ nóng. Có tiểu Hạ ở, không có chuyện gì, yên tâm được rồi." Chu Tinh Hán cười an ủi nàng.

"Hừ! Làm sao ngươi biết nàng hai nhất định ở chung một chỗ?" Khang Trữ liếc mắt nhìn nói.

"Ta vừa không mù, ta nhìn các nàng cùng đi ra."

Lâm Nhất Phong đưa tay ra mời hai tay, đánh thật to ngáp, sau đó mang một ít mỏi mệt hỏi: "Nói, ta có chút muốn ngủ liễu, trên lầu năm gian phòng làm sao an bài a?"

"Dĩ nhiên ta cùng lão bà của ta một gian, các ngươi làm sao phân phối ta cũng mặc kệ." Chu Tinh Hán vội vàng cướp lời nói.

"Nghĩ khá lắm a ngươi!" Dương Noãn Tô lập tức liếc hắn một cái: "Ta cùng Đồng Đồng ngủ."

"Vậy cũng không được, ta sớm liền quyết định tối nay cùng Đồng Đồng ngủ một gian phòng liễu." Khang Trữ lập tức tỏ vẻ phản đối, Chu Tinh Hán cũng đi theo nói: "Lão bà, ngươi cũng không thể vắng vẻ ta."

"Tiểu Chu đồng học thật thật đáng buồn, đến bây giờ còn là thuần khiết nam, ai!" Lâm Nhất Phong ngửa mặt lên trời thở dài.

http://tieulun.hopto.org

"So sánh với ngươi mạnh khỏe!" Dương Noãn Tô cùng Chu Tinh Hán cái này đồng tâm liễu, hai người đồng thời giận trừng Lâm Nhất Phong.

Cam Minh Châu mắt nhìn bên kia, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó đổi khuôn mặt tươi cười, miễn cưỡng nói: "Tốt lắm, chủ nhân trở lại, làm sao phân phối vẫn là nghe sắp xếp của nàng sao, những người khác tính toán a, đánh cho lại vang lên cũng là vô dụng."

Nàng câu này nói vừa xong, mọi người đồng loạt hướng bên kia ngắm, đi theo mọi người há to miệng, khiếp sợ được nói không ra lời. Giang Hạ mang trên mặt mấy phần hiếm thấy nụ cười ngọt ngào, khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt khẽ ngượng ngùng, cùng nàng sóng vai đứng chung một chỗ, hai người đích tay hắn là mười ngón tay đan xen.

Lâm Nhất Phong mở rộng tầm mắt, ngay cả mỏi mệt cũng tiêu tan, một tung mình ngồi dậy: "Các ngươi. . . Các ngươi này hát chính là kia ra?"

Giang Hạ nắm Kỷ Ngữ Đồng đích tay, chậm rãi đi tới, sau đó bình tĩnh nói: "Ta có chuyện muốn tuyên bố, từ hiện tại bắt đầu, Kỷ Ngữ Đồng là bạn gái của ta." Nói tới đây, nàng dừng một chút, ánh mắt tự tiếu phi tiếu ở Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ trên người đánh hai chuyển, lại nói: "Không ai sẽ đối với bằng hữu bạn gái tái khởi bất chính ý niệm trong đầu sao?"

Người khác vẫn không nói gì, Dương Noãn Tô nhưng kinh kêu một tiếng: "Đồng Đồng, đây không phải là thật sao?" Trong giọng nói của nàng tràn đầy không dám tin cùng thất vọng, chạy đến Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh giữ nàng lại đích tay.

Kỷ Ngữ Đồng có chút thấp thỏm đi đến nhìn một chút Giang Hạ, quả thấy Giang Hạ thần sắc đã có chút ít không nhanh, vội vàng nói: "Noãn Noãn, ta sau khi nữa nói cho ngươi, khỏe?"

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ trong lòng có chút thất vọng, cũng không đổi thường ngày khôi hài bổn sắc, vỗ cái trán khoa trương nói: "Trong nháy mắt, tình cảm tựu đã gặp phải bị thương nặng. Sớm biết như vậy, ta hẳn là giành trước đi tản bộ."

"Còn ung đẹp nhất nữ sinh, lại xài rơi ma nhà, làm cho lòng người dặm không phải là tư vị a." Lâm Nhất Phong cũng vô cùng đau đớn.

"Cái gì ma nhà a?" Giang Hạ trừng mắt.

"Ngươi không biết sao? Tiểu Chu tiểu tình nhân gọi ngươi ác ma." Lâm Nhất Phong hì hì cười.

Giang Hạ mang theo sát khí ánh mắt vừa chuyển tới Dương Noãn Tô trên người, Dương Noãn Tô theo bản năng trốn được Kỷ Ngữ Đồng phía sau, Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải thấp giọng nói: "Giang Hạ, là ta trước hết gọi ra, ngươi đừng trách nàng a."

Giang Hạ không khỏi ngẩn ra, Chu Tinh Hán kêu lên: "Tiểu Hạ, ngươi đừng làm sợ lão bà của ta."

Giang Hạ quay đầu lại nhìn hắn một cái, hừ nhẹ nói: "Ta có dễ giận như vậy sao? Bất quá lão bà của ngươi, ngươi là muốn xen vào quản."

"Kỷ Ngữ Đồng nói tất cả, ngươi này mỹ danh là nàng lấy ra a, làm sao chỉ đẩy lão bà của ta trên đầu." Chu Tinh Hán thay Dương Noãn Tô kêu bất bình.

"Ngươi yên tâm, nàng, ta cũng vậy có quản." Giang Hạ nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, ý vị thâm trường nói.

Gian phòng cuối cùng là như vậy an bài, Giang Hạ ở chủ nhân phòng từ không cần phải nói, Khang Trữ, Cam Minh Châu các một gian, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán một gian, Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô

một gian, hơn nữa là các nàng mình yêu cầu.

Chu Tinh Hán trong lòng thất vọng cực kỳ, đem ủy khuất tất cả đều dùng ngôn ngữ biểu hiện đi ra ngoài, nói đâu đâu liễu hồi lâu, khiến cho Dương Noãn Tô dở khóc dở cười. Giang Hạ trong lòng mặc dù cũng lão Đại không thoải mái, nhưng không có gì cả nói.

Lập tức riêng của mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Một đóng cửa lại, Dương Noãn Tô sẽ đem Kỷ Ngữ Đồng kéo đến bên giường ngồi xuống, vội vàng nói: "Đồng Đồng, ngươi làm sao vậy? Ngươi thật cùng Giang Hạ ở cùng một chỗ sao?"

Kỷ Ngữ Đồng có chút không dám nhìn nàng, khẽ gật đầu: "Là (vâng,đúng)."

"Ai, ngươi thật là! Ta cũng theo như ngươi nói nhiều như vậy."

"Noãn Noãn, ta thích nàng." Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt trong suốt mà kiên định, nàng khẽ thở dài một cái: "Ngươi nói, ta cũng nghe lọt được, nhưng ta thật thích nàng, rất thích rất thích, vô Pháp Khắc chế cái kia loại. Ở. . . Ở nàng ôm ta, nói cho ta biết nàng yêu thích ta thời điểm, ta cảm thấy chưa từng có trôi qua hạnh phúc, ta đối với sau này cuộc sống tràn đầy mong đợi cùng hướng tới. Noãn Noãn, ta chỉ nghĩ nhích tới gần nàng, không cách nào rời xa."

"Nhưng là, nàng còn có người khác, ngày đó nàng cùng Tiêu dương, ngươi cũng nhìn thấy? Không phải sao?"

Kỷ Ngữ Đồng thần sắc mờ đi hạ xuống, vừa lập tức khôi phục nguyên dạng: "Cái này, nàng hướng ta giải thích trôi qua. Sau này, ta sẽ cố gắng làm cho nàng cho mà thay đổi."

http://tieulun.hopto.org

"Thay đổi? Ngươi có phải hay không quá có lòng tin rồi? Vạn nhất nàng đối với ngươi, tựa như đối với nữ hài tử đó giống nhau đây? !" Dương Noãn Tô lớn tiếng nói.

"Ta nghĩ, ta cũng sẽ không hối hận." Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc một hồi mà, lắc đầu, cười khổ nhẹ giọng nói.

"Ngươi. . ." Dương Noãn Tô khiếp sợ nhìn nàng, nói không ra lời, thật lâu, mới quay đầu đi, thất vọng nói: "Tính , tùy ngươi."

"Noãn Noãn, thật xin lỗi, ta không phải là không quan tâm ý kiến của ngươi, nhưng là, nàng thật đối với ta rất trọng yếu. . ." Kỷ Ngữ Đồng lôi kéo tay nàng, thành khẩn nhìn nàng: "Ngươi là ta bằng hữu tốt nhất, cũng rất trọng yếu, ta hi vọng ngươi có thể hiểu được cảm tình của ta, khỏe?"

"Ai!" Dương Noãn Tô thở dài, bất đắc dĩ nói: "Xem ngươi như vậy nhận chân bộ dáng, ta có thể nói không sao? Ta trước kia cũng đã nói, sông ác ma đúng là rất lực hấp dẫn người, cũng không trách ngươi được sẽ thích. Ta thử tiếp nhận chuyện này sao, bất quá, từ tục tĩu nói trước a, nếu như nàng sau này thương tổn ngươi, ta nhất định sẽ cùng nàng không xong !"

Dương Noãn Tô cố ý làm ra hung ác bộ dạng, đến cuối cùng rồi lại không nhịn được cũng lộ ra nụ cười.

"Noãn Noãn, cũng biết ngươi đối với ta tốt nhất!" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra vui vẻ nụ cười, hai người ủng đoàn.

Đầu giường đèn sáng rỡ ôn nhu màu da cam ánh đèn, trong phòng tràn ngập Noãn Noãn mùi vị.

Giang Hạ đem hai tay gối ở sau ót, đều nằm ở trên giường. Mặc dù đêm đã khuya, nhưng nàng chút nào buồn ngủ cũng không có, trong đầu một lần một lần cất đi lúc trước ở bờ biển đích tình cảnh, khóe miệng tràn đầy nụ

cười ngọt ngào.

Nàng suy nghĩ nhiều, lúc này, có thể ôm cái kia sướng được để cho đầy trời ánh sao quang cũng hơi bị ảm nhiên cô bé, cùng nhau nghe thanh âm của sóng biển, bình yên ngủ. Mới nói liễu thích, tại sao lưu lại ở bên cạnh nàng đây? Giang Hạ trong lòng, lần đầu tiên nổi lên một loại mang theo u oán đích tình tư, nàng bỗng nhiên phát ra một tiếng thật sâu thở dài, sau đó ở trên giường xoay người.

Có chút chút cô độc, có chút chút trống không, hơn nữa một chút xíu tư niệm, một chút xíu oán giận, còn có từ bờ biển trở lại vẫn vẫn duy trì vui sướng, Giang Hạ mang những thứ này phức tạp cảm xúc, trằn trọc một lúc lâu, mí mắt dần dần trầm trọng .

Song, đang ở nàng sắp ngủ thời điểm, trong tai nhưng bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng nhẹ nhàng tiếng gõ cửa. Mặc dù thanh âm này rất nhẹ, nhưng Giang Hạ nhưng giống như là có nào đó cảm ứng dường như, thần trí lập tức Nhất Thanh, trần trụi chân nhảy đi xuống mở cửa, cơ hồ cũng không kịp thấy rõ, tựu một tay lấy ngoài cửa người kia kéo vào liễu trong ngực.

Sau đó, cửa bị nhanh chóng đóng lại.

Giang Hạ ôm thật chặc trong ngực tinh tế ôn nhu thân thể, tay nhẹ vỗ về nàng sợi tóc, lẩm bẩm thỏa mãn nói: "Ngươi rốt cục vẫn phải đã tới."

"Ngươi một mực chờ ta sao? Ngươi biết ta sẽ tới ?" Kỷ Ngữ Đồng một đôi Minh Nhược thu thủy đôi mắt đẹp, lóe ra mừng rỡ quang thải.

Giang Hạ cười không đáp, nhưng một tay lấy nàng ôm lấy, hướng bên giường đi tới.

Kỷ Ngữ Đồng một cách tự nhiên ôm cổ của nàng, thần sắc nhưng khẩn trương lên: "Giang Hạ, ngươi..."

Giang Hạ đem nàng tiểu tâm dực dực bỏ vào trên giường, sau đó ở nàng bên cạnh nằm xuống, nàng tay phải chống gối, tay trái thay Kỷ Ngữ Đồng đem đầu tóc lướt hướng sau tai, ngón tay liền một chút một chút nhẹ vỗ về trên mặt nàng mềm nhẵn da thịt, nàng trong con ngươi, dần dần nhu tình tràn đầy, tự đáy lòng tán thán nói: "Bảo bối, ngươi thật là làm cho người mê muội."

Bảo bối? Kỷ Ngữ Đồng thật sâu nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, khóe miệng không tự chủ cong lên, trên gương mặt lộ ra hai nhợt nhạt mê người lúm đồng tiền. Nụ cười của nàng, để cho Giang Hạ trong nháy mắt ngây người, thấu đi qua, hôn vẫn ánh mắt của nàng. Nhưng là nhìn lại hướng Kỷ Ngữ Đồng, lại thấy nụ cười của nàng đã từ từ biến mất, nàng không khỏi ngẩn ra: "Bảo bối, ngươi làm sao vậy?"

"Ngươi. . . Ngươi trước kia cũng như vậy kêu lên người khác sao?" Kỷ Ngữ Đồng thật dài đen nhánh lông mi cúi đầu rũ xuống, thanh âm thấp không thể ngửi nổi.

Giang Hạ nhất thời ngây người, hồi lâu không nói gì.

"Ta. . . Ta không phải là trách ngươi, kêu lên cũng không có quan hệ, ta thật không nên lúc này hỏi nói như vậy, có phải hay không? Rất ngu." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt khắp lên hơi nước, trên mặt nhưng miễn cưỡng nở một nụ cười.

Giang Hạ nhìn nàng, bỗng nhiên một trận đau lòng, vội vàng ôm nàng, ôn nhu nói: "Không có như vậy kêu lên người khác, chỉ gọi quá ngươi."

"Thật?" Kỷ Ngữ Đồng đem mặt chôn ở nàng cổ dặm , vừa thẹn vừa mừng.

"Đương nhiên là thật nữa."

"Giang Hạ, sau này ta gọi ngươi là gì?"

"Ngươi cũng có thể gọi ta bảo bối a." Giang Hạ đại phương nói.

"Ta mới không cần, ta đi theo đám bọn hắn gọi ngươi tiểu Hạ."

"Kia nhưng không cho, ta so sánh với ngươi lớn."

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên ở nàng trong ngực ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi không nên tức giận có được hay không?"

"Tốt, ngươi hỏi, ta không tức giận." Giang Hạ mỉm cười gật đầu.

"Ngươi cùng cái kia rất đẹp khả ái cô bé, chính là, chính là Tưởng Tiểu Manh, tại sao phải chia tay?"

Giang Hạ ngẩn ngơ, trầm tư một chút mà, khẽ cau mày nói: "Bởi vì, bởi vì con người của ta không tốt, ta có rất nhiều khuyết điểm, ta đối với nàng không tốt."

Kỷ Ngữ Đồng như có điều suy nghĩ gật đầu, không nói gì, Giang Hạ nhẹ nhàng nâng lên nàng xinh đẹp càm, mỉm cười nói: "Ta không phải là cái gì người tốt, đi theo ta, ngươi có sợ hay không?"

"Ta không sợ." Kỷ Ngữ Đồng đọng lại rót ánh mắt của nàng, ôn nhu nói: "Ta tin tưởng, một cùng bạn gái chia tay, lại đem trách nhiệm toàn bộ đẩy cho người của mình, hư không đi nơi nào."

Đối với câu trả lời của nàng, Giang Hạ hiển nhiên có chút kinh dị, sau đó, nàng đưa tay ôm eo nhỏ của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa: "Có người cho ta đặt tên gọi ác ma nha."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt trong nháy mắt bị lây thật mỏng đỏ ửng: "Đó là bởi vì, trước kia. . ."

http://tieulun.hopto.org

"Ừ, trước kia ta đối với ngươi làm những sự tình kia, là rất hỗn trướng, cũng không trách ngươi được cho ta lấy danh tự này." Giang Hạ mặt ở trước mắt nàng dần dần lớn hơn, Noãn Noãn hô hấp nhào vào trên mặt của nàng, để cho gương mặt của nàng lại càng hồng nhuộm nếu say: "Kia hiện tại đây, ta ở trong lòng ngươi là cái gì?"

"Hay là ác ma. . ." Kỷ Ngữ Đồng cong lên miệng, cúi đầu nói: "Bởi vì, bởi vì ngươi đem lòng cũng cướp đi..."

Giang Hạ nghe trên người nàng Như Lan tựa như xạ mùi thơm, nghe này ngọt ngào rù rì đích tình nói, đã sớm tâm hồn đều say, nàng thấp lẩm bẩm nói: "Bảo bối, ngươi nói sai rồi, là chúng ta giao trái tim trao đổi liễu."

Nàng ôm Kỷ Ngữ Đồng, tinh tế hôn hít lấy nàng mặt mày, sau đó khẽ thở hào hển nói: "Ta hiện tại cần phải làm ác ma việc làm liễu." Vừa nói một tung mình, đem Kỷ Ngữ Đồng đặt ở liễu phía dưới, sau đó trong mắt mang theo nụ cười, trên cao nhìn xuống đánh giá nàng.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng thanh âm có chút run rẩy.

Giang Hạ nhìn này trương sướng được làm cho người ta say mê mặt, cũng nữa kìm nén không được, thật sâu hôn đi xuống, nàng ôn nhuận đôi môi, từ Kỷ Ngữ Đồng cái trán một đường chiếm lĩnh xuống tới, sau đó ở phần môi của nàng tinh tế ma sát, mang đến một trận tê tê dại dại cảm giác, sau đó nhẹ nhàng hàm chứa môi của nàng biện, trêu chọc, Kỷ Ngữ Đồng không tự chủ khẽ mở hàm răng nghênh đón nàng, Giang Hạ đầu lưỡi lập tức linh hoạt thăm dò vào trong miệng của nàng, tùy ý lật quấy cướp đoạt, nàng thỉnh thoảng nhẹ nhàng tinh tế liếm láp nàng tuyết trắng chỉnh tề hàm răng, thỉnh thoảng điên cuồng mút vào nàng ngọt phương hinh chất lỏng.

Nàng gặp ma dường như hôn hít lấy nàng, đã sớm không còn nữa bắt đầu ôn nhu, trở nên tham lam và bá đạo, hôn thẳng đến Kỷ Ngữ Đồng thân thể

như nhũn ra, cơ hồ muốn thở không được.

Hồi lâu, Giang Hạ buông ra Kỷ Ngữ Đồng, ngẩng đầu lên sâu hít sâu .

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng hai tay vuốt ve Giang Hạ nóng hổi hai gò má, kia ôn nhu thấp gọi, tựa hồ mang theo chút ít rên rỉ mùi vị, nghe vô hạn hấp dẫn. Giang Hạ cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng một đầu đen nhánh tóc đen, xốc xếch tán lạc tại trắng noãn trên gối, một tờ tuyệt mỹ trên mặt, đỏ bừng như say, sướng được quả thực muốn đoạt người tâm phách.

Làm sao trước kia, không có phát giác nàng như vậy mê người đây? Giang Hạ cơ hồ có chút hối hận, hối hận lãng phí nhiều thời giờ như vậy, thì ra là công chúa của nàng, vẫn ở trước mắt.

Nàng nóng bỏng ánh mắt, vẫn dời xuống, vẫn rơi vào Kỷ Ngữ Đồng tinh sảo xinh đẹp xương quai xanh thượng, nàng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, cúi người nhẹ nhàng ở phía trên gặm cắn một cái.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng phát ra một tiếng than nhẹ, tay từ trên lưng của nàng dời đến trên tóc của nàng, ngón tay xuyên qua nàng sợi tóc, nhẹ nhàng khẩn cầu dường như nói: "Không nên..."

Giang Hạ như không nghe thấy dường như, nhẹ hôn nhẹ cái chỗ kia, sau đó, lại bắt đầu hôn hít lấy nàng ưu mỹ thon dài cổ, nàng hôn đến như vậy mảnh, giống như là hạ quyết tâm, không buông tha bất kỳ

Một nhỏ bé địa phương : chỗ.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng thở dài một tiếng, cuối cùng là không cách nào nhịn được tâm cự tuyệt, nhắm mắt lại theo đuổi nàng dư cầu : van xin dư cầu : van xin.

Đã sớm là nửa đêm liễu.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ từ phía sau lưng ôm Kỷ Ngữ Đồng, đã là ngủ thật say, Kỷ Ngữ Đồng đích tay, khoác lên Giang Hạ để tại chính mình bên hông đích tay thượng, trong mắt, trên mặt cũng là ngọt Ti Ti hạnh phúc nụ cười.

Nàng hiện tại, cả cả người cũng thanh tĩnh lại, mới vừa rồi nàng cho là Giang Hạ sẽ đối nàng... Nàng cũng không nghĩ hiện tại hãy cùng Giang Hạ phát sinh quan hệ thân mật, nhưng là Giang Hạ nếu như muốn nói như vậy, nàng nghĩ nàng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của nàng. Bất quá, làm cho nàng không nghĩ tới chính là, Giang Hạ vẫn không có quá mức vượt qua cử động, vẫn hôn hít lấy cổ của nàng, gương mặt của nàng, môi của nàng, quả thực hôn hít mười mấy trên trăm lần, giống như lòng tham tiểu hài tử, cuối cùng rốt cục ở ngọt ngào trong khi hôn hít mệt mỏi đã ngủ.

Cử động như vậy, để cho Kỷ Ngữ Đồng có chút buồn cười, trong lòng rồi hướng nàng sinh một loại sủng nịch, nàng có thể cảm giác được đến Giang Hạ đối với nàng mãnh liệt mê luyến cùng ý nghĩ - yêu thương, điều này làm cho nội tâm của nàng rất thỏa mãn rất vui sướng.

Nàng hiện tại thật muốn trở tay đi sờ sờ Giang Hạ gương mặt, hoặc là, hồi quá thân khứ, hôn nàng ôn nhuận cánh môi. Nhưng là, nàng lại sợ đánh thức nàng, cho nên, nàng liền rúc vào nàng trong ngực, phản phục hồi tưởng đến hôm nay phát sinh hết thảy.

Nàng tin tưởng, này ngắn ngủi một ngày, nàng có vĩnh viễn khắc sâu tại tâm.

Kỷ Ngữ Đồng thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng ngẩn người, thỉnh thoảng cắn thần, giờ phút này ở trong lòng của nàng, nàng chính là toàn bộ thế giới người hạnh phúc nhất.

Cho nên, ở loáng thoáng tiếng sóng biển trung, ở người yêu ngọt tiếng hít thở trung, cái này hạnh phúc nhất cô bé, rốt cục mang theo Điềm Điềm mỉm

cười bình yên ngủ.

Ở ngủ lúc trước, nàng mơ hồ nghĩ, tối nay mộng, nhất định cũng là ngọt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: để cho nữa tới kiểm tra

Thật xin lỗi các vị đuổi theo đồng độc giả, bên cạnh đột nhiên xảy ra một chút rất chuyện không vui, tâm tình rất kém cỏi, viết lên ngọt ngào chương tiết có khó khăn, vì vậy mấy ngày không có hơn đồng, hi vọng mọi người có thể lượng giải.

Bất quá bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ tận lực hơn.

37, thứ 37 chương

37, thứ 37 chương . . .

Buổi sáng lúc thức dậy, đã là hơn chín giờ chuông .

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng cùng nhau đứng ở phòng tắm, một người cầm lấy một bàn chãi đánh răng, miệng đầy cũng là phao mạt. Hai người thỉnh thoảng nhìn sang trong gương mặt của đối phương bàng, trên mặt đều là ôn nhu ngọt ngào nụ cười, tựa như một đôi sơ rơi bể tình tiểu tình lữ.

Rửa mặt xong, Giang Hạ một cách tự nhiên kéo Kỷ Ngữ Đồng đích tay.

"Đi, đi lầu dưới ăn điểm tâm đi."

"Hạ, ta có chút không dám ra đi." Kỷ Ngữ Đồng có chút ăn quịt dường như ôm Giang Hạ cổ, lông mi thật dài vi khẽ rũ xuống, tựa hồ có chút ý không tốt.

"Người phải sợ hãi nhà cười?" Giang Hạ lỗ mũi ở nàng trên mũi chà chà, sau đó siết chặc mặt của nàng, buồn cười nhìn nàng: "Kia tối hôm qua làm

sao dám đã tới?"

"Ta nghĩ ngươi liễu. . ." Kỷ Ngữ Đồng hừ hừ , chẳng qua là qua một buổi tối, giữa các nàng cái kia phân thân mật liền càng thêm tự nhiên. Giang Hạ khẽ mỉm cười, cúi đầu tìm được môi của nàng, chính là một trận nụ hôn nóng bỏng, môi của nàng biện, lộ ra khẽ lạnh lẻo, trong veo mềm mại, giống như trên thế giới đẹp nhất vị ngon miệng món điểm tâm ngọt, làm người ta ý loạn tình mê, muốn ngừng mà không được.

Hồi lâu, Kỷ Ngữ Đồng đích tay từ Giang Hạ trên cổ buông ra, như mới tiên nước trái cây loại ngọt béo mập trên da thịt phiếm đỏ ửng, thật sâu thở hào hển.

Giang Hạ vẫn là đem eo nhỏ của nàng thật chặc vòng trong ngực, ở nàng bên tai cúi đầu cười: "Bảo bối, ta còn muốn hôn nhẹ."

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng giận nàng một cái, hơi thở không yên nói: "Ta đều nhanh muốn không thở nổi liễu."

"Kia trước nghỉ một chút, ngươi sau này muốn nhiều vận động, lượng hô hấp rõ ràng chưa đầy."

"..."

"Như vậy đi, cho thêm ta hôn nhẹ hạ xuống, ta sẽ nói cho ngươi biết một cái bí mật." Giang Hạ bắt đầu dụ dụ dỗ thiếu nữ xinh đẹp.

"Cái gì?"

"Ta cho ngươi biết nha." Giang Hạ khuôn mặt càng ngày càng nhích tới gần, cười đến giống như một cái lớn cái đuôi sói, Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ cảm giác được nguy hiểm hơi thở tiến tới gần, cảnh giác lui về sau: "Cái gì?"

"Bảo bối, ta cho ngươi biết nga, ngươi căn bản không cần ý không tốt, ta dám đánh cuộc, mấy người kia lúc này tuyệt đối sẽ không rời giường."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng có chút vui vẻ nói: "Ngươi như vậy chịu. . . Ngô. . ."

Lời còn chưa nói hết, đôi môi đã bị ngăn ngừa, kỷ mỹ nữ trong lòng khẽ giận dỗi, cảm giác bị bắt buộc liễu, đôi bàn tay trắng như phấn không cam lòng đẩy chống đỡ thân thể của đối phương, nhưng là tượng trưng từ chối hai cái, cuối cùng nhưng nhận mệnh nhắm hai mắt lại, hai tay cũng đi theo phác thảo lên Giang Hạ cổ.

Mấy thượng bày biện hải sản cháo, sandwich chờ bữa ăn sáng.

Giang Hạ ăn một khối sandwich, sau đó nhàn nhã đi chơi tựa vào trên ghế sa lon, vừa uống sửa tươi, vừa cười híp mắt nhìn Kỷ Ngữ Đồng húp cháo, tâm tình tựa hồ thật tốt.

"Chúng ta. . . Chúng ta thật không nên đi gọi bọn hắn xuống tới ăn điểm tâm sao? Không ăn điểm tâm đối với thân thể không tốt." Kỷ Ngữ Đồng trong tay thìa dừng ở giữa không trung, nhíu lại lông mày, có chút bất an nói.

"Ngươi cũng hỏi tám trăm lần. Tin tưởng ta, đánh thức mấy thích ngủ như heo người, là rất tàn nhẫn, bọn họ để cho trực tiếp ăn trung xan tốt lắm." Giang Hạ bỗng nhiên đem sửa tươi chén để xuống, tiến tới Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, thân lưỡi đem khóe miệng nàng một chút cháo tí liếm sạch, sau đó hài lòng trở lại chỗ cũ.

Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, đưa tay phủ ở đôi môi của mình, trướng đỏ mặt nói: "Ngươi. . . Ngươi. . ."

"Ta tại sao?" Giang Hạ vi khẽ cau mày, thở dài nói: "Ai, ngươi hình dáng dễ dàng đỏ mặt."

"Làm sao ngươi có thể như vậy?"

"Ta ra sao?"

"Này. . . Như vậy rất bẩn."

"Ta không cảm thấy a." Giang Hạ tà tà cười: "Rồi hãy nói, chúng ta hôn tiếp cũng không nếu như vậy sao?"

Kỷ Ngữ Đồng không lời nào để nói, chỉ đành phải cúi đầu ăn điểm tâm. Qua một hồi mà, ăn xong bữa ăn sáng, nàng đang muốn đem chén chén thu thập hạ xuống, Giang Hạ nhưng một thanh kéo nàng: "Ngồi xuống, theo ta trò chuyện."

Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu cười: "Ta đem nơi này thu thập, cứ tới đây cùng ngươi."

"Không nên!" Giang Hạ cười lắc đầu, ý bảo nàng ngồi tại chính mình trên đùi, Kỷ Ngữ Đồng hướng nơi thang lầu xem một chút, nhỏ giọng nói: "Hạ, đừng như vậy có được hay không, bọn họ xuống tới sẽ thấy."

"Thấy thì thế nào?" Giang Hạ trên mặt lộ ra một tia không vui vẻ, trên tay mỉm cười nói dùng sức, Kỷ Ngữ Đồng liền ngã ngồi ở nàng trong ngực. Giang Hạ ngưng mắt nhìn nàng trong suốt tinh khiết đôi mắt đẹp, có chút bá đạo nói: "Sau này không nên như vậy xấu hổ, khỏe? Ngươi là bạn gái của ta, chúng ta như vậy thân mật, là rất tự nhiên chuyện tình, vừa không có làm nhiều chuyện gì quá phận tình."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng uốn tại nàng trong ngực, gật đầu.

"Lúc này mới quai." Giang Hạ hài lòng cười, đưa tay nhẹ vỗ về nàng sợi tơ loại mềm nhẫn tóc dài, lỗ mũi ở phía trên hít hà: "Bảo bối, ngươi mạnh khỏe hương, ta yêu chết mùi trên người ngươi liễu. Còn có, môi của ngươi,

cũng tốt hương, mềm mại quá, tốt mê người..." Nàng lẩm bẩm vừa nói, ngón tay đã chuyển qua môi của nàng bên, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ngừng!" Kỷ Ngữ Đồng thật là chịu không được nàng, bắt được tay nàng, tức giận nói: "Càng nói càng quá đáng, càng nói càng sắc!"

"Ai, ngươi thật mất hứng." Giang Hạ hướng trên ghế sa lon một nằm, thất bại lầm bầm lầu bầu: "Thì ra là ngươi không thích ta như vậy khen ngươi."

"Ta không có không thích!" Kỷ Ngữ Đồng lập tức cãi lại, Giang Hạ nhìn nàng, ánh mắt tỏa sáng, mép lộ ra một được như ý nụ cười, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng vừa trợn mắt nhìn nàng một cái, hừ nhẹ nói: "Cũng không có thích!"

"Ha ha." Giang Hạ đại cười.

"Cười cái gì cười? !"

"Làm sao nóng giận cũng đẹp như vậy đây?" Giang Hạ nhìn nàng, nhẹ vỗ về khuôn mặt của nàng, ánh mắt đặc biệt ôn nhu: "Ta thật thật hối hận phía trước mười mấy năm, làm sao trước kia cũng không phát hiện ngươi là như vậy hấp dẫn người."

"Bởi vì, trước kia có những người khác hấp dẫn ngươi, ngươi căn bản sẽ không chú ý ta." Kỷ Ngữ Đồng một nói xong câu đó, một loại không khỏi ủy khuất lòng chua xót bỗng nhiên tập để ý đầu, hốc mắt đỏ lên, không tự chủ được quay đầu đi.

Không khí bỗng nhiên yên lặng xuống tới.

Giang Hạ trong lòng đau nhói, tay phủ chiếm hữu nàng mặt, nhưng đụng chạm đến một mảnh ướt át, nàng đem nàng kéo vào trong ngực, để cho mặt của nàng dán lồng ngực của mình, tuyết trắng áo trong lập tức bị nước mắt thấm ướt, kia trận thấp toan tính để cho Giang Hạ trong lòng dị thường khó

chịu, qua một hồi mà, chỉ nghe nàng thấp giọng nói: "Ngữ Đồng, trước kia, rất xin lỗi. . ."

"Không, thật ra thì ta biết mình không nên trách ngươi, nếu như, nếu như không có phát sinh sự kiện kia, chỉ sợ ngươi hiện tại, vẫn là không chịu nhìn nhiều ta một cái, mà ta, cũng vẫn chán ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng lẳng lặng nằm ở nàng trong ngực, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, nàng đắm chìm ở trước kia nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới may mắn Phúc Lý, nhưng lại như cũ không có bị hướng váng đầu não. Trải qua chiều nay, nàng là như thế khát vọng cùng Giang Hạ đi xuống đi, khát vọng người yêu của mình tình hơn đủ dài xa, tốt nhất có thể xa đến cả đời, song, giờ phút này, nàng nhưng lại không thể không làm cho mình đi thi lo những thứ kia sẽ vượt qua ngăn ở các nàng trong tình yêu đang lúc đủ loại nhân tố.

Giang Hạ khẽ ngồi thẳng thân thể, đọng lại rót ánh mắt của nàng, nhận chân nói: "Ngữ Đồng, ngươi nghe, ta bất kể chúng ta là đi như thế nào cho tới hôm nay, tóm lại, ta thích ngươi liễu, không là bởi vì đáng thương ngươi, ngươi cũng yêu thích ta liễu, không là bởi vì cảm kích ta, chúng ta lẫn nhau hấp dẫn, chính là đơn giản như vậy. Đi qua, ta rất xin lỗi, không là bởi vì của ta kiêu ngạo, tàn khốc, tự cho là đúng, ta sớm nên thích ngươi liễu, ngươi đã sớm nên ở trong lòng của ta, bị đương thành trân bảo giống nhau bị che chở bị yêu quý, bởi vì, ngươi là tốt đẹp như vậy cô bé... Chuyện trước kia, cũng đã qua, hiện tại, hắn là bắt đầu khởi đầu mới, ta và ngươi khởi điểm."

Giang Hạ lời của, thật lớn an ủi liễu lòng của nàng, nàng nghĩ hướng nàng cười một cái, nhưng là chân mày mới một giãn ra, trong mắt rồi lại hiện lên một tia ưu thương, thanh âm của nàng dần dần thấp xuống đi: "Kia trước kia, ngươi những thứ kia cô bé đây? Cũng đã qua sao?"

"Cũng đã qua, mọi người. Hiện tại chỉ có ngươi, chỉ có Kỷ Ngữ Đồng."

Giang Hạ ngắm nhìn nàng ba quang liễm diễm đôi mắt đẹp, nhẹ vỗ về gương mặt của nàng, mềm nhẹ đáp.

Nàng kiên định làm người ta an tâm ánh mắt, nàng ôn nhu tràn đầy ý nghĩ - yêu thương ngôn ngữ , đem Kỷ Ngữ Đồng trong lòng bất an một tầng một tầng bóc đi.

"Nhưng là, còn ngươi nữa ba ba đây? Sau này, chúng ta làm sao bây giờ?" Kỷ Ngữ Đồng trong đầu bỗng nhiên xuất hiện Chu Văn Hàn cặp kia thâm trầm tràn đầy □ trắng trợn dục vọng ánh mắt, trong lòng run lên, thân thể không tự kìm hãm được co rúm lại một chút.

Giang Hạ dài nhỏ trong con ngươi hiện lên một tia lãnh ý, sau đó vừa trở nên bình tĩnh không có sóng, nàng nhìn Kỷ Ngữ Đồng, gằn từng chữ một: "Ngữ Đồng, ngươi hãy nghe cho kỹ liễu, ngươi là của ta, là ta Giang Hạ ! Vô luận là người nào, cũng đừng nghĩ đem ngươi từ bên cạnh ta cướp đi! Trừ phi một mình ngươi ngày nào đó không thích ta."

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng lo lắng nói: "Ta như thế nào không thích ngươi? Ta làm sao có thể không thích ngươi?"

Giang Hạ khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Ta không phải là ở chất vấn ngươi, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, không phải sợ, ta sẽ kế hoạch tốt tương lai của chúng ta, không có ai có thể trở ngại hạnh phúc của chúng ta."

Tương lai? Nàng này coi như là ưng thuận hứa hẹn đến sao? Kỷ Ngữ Đồng vừa mừng vừa sợ, nụ cười một chút xíu ở trên mặt trán phóng, tựu như mùa xuân dặm nhất sáng lạng đóa hoa, sướng được làm cho người ta hoa mắt thần mê.

"Tương lai của chúng ta?" Trong nội tâm nàng ê ẩm, vừa ấm Noãn Noãn, tựa hồ không dám tin lập lại một câu.

http://tieulun.hopto.org

"Đúng đích, tương lai của chúng ta." Giang Hạ hôn vẫn cái trán của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng hai tay ôm cổ của nàng, nhẹ nhàng mang theo khẩn cầu dường như nói: "Hạ, ôm chặt ta, được chứ?" Giang Hạ ở nàng mép lần nữa rơi xuống vừa hôn, sau đó nghe lời đem nàng ôm chặt. Kỷ Ngữ Đồng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài : "Hạ, hiện tại, ta duy nhất nguyện vọng, tựu là có thể cả đời sống ở bên cạnh ngươi, trừ cái này, ta không còn sở cầu liễu. . ."

"Ngươi có ngốc ở bên cạnh ta, hơn nữa, có vẫn rất hạnh phúc. . ." Giang Hạ ôn nhu vuốt mái tóc dài của nàng, rù rì dường như an ủi nàng, nhưng là ánh mắt nhưng bất tri bất giác trở nên ngưng trọng, chân mày cũng khẽ khóa lên, tựa hồ, đột nhiên đang nhớ lại một hết sức làm khó chuyện tình.

Giang Hạ không có nói sai, Cam Minh Châu đám người rời giường xuống lầu, đã là gần buổi trưa.

Mấy người theo thứ tự đi lúc xuống lầu, tựu thấy được làm cho người ta kinh ngạc một màn này, Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở Giang Hạ trên người, hai người ngọt ngào ôm nhau.

Dương Noãn Tô quả thực là trợn mắt hốc mồm, kết Cà Lăm ba nói: "Đồng Đồng, ngươi. . ."

Chu Tinh Hán nhưng hoan khoái huýt sáo, chỉ có Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ trong lòng hai người có chút không phải là tư vị. Cam Minh Châu hướng các nàng cười cười: "Thật là ngọt ngào a, thưởng tâm duyệt mục một đôi nha." Đi theo liền bắt đầu kêu to: "Bụng thật đói!"

Kỷ Ngữ Đồng thấy thế, đỏ mặt nghĩ đứng lên, Giang Hạ nhưng vững vàng vòng eo nhỏ của nàng, như không có chuyện gì xảy ra hướng về phía chúng nhân nói: "Ta đã kêu cơm trưa liễu, hẳn là mau tới liễu."

"Hừ! Có bản lãnh để cho ăn cơm trưa thời điểm, các ngươi cũng như vậy

ôm ôm, không nên buông ra." Khang Trữ giọng nói chua.

Giang Hạ nhíu lông mày: "Kia cũng không sao."

Lâm Nhất Phong hướng trên ghế sa lon một nằm, duỗi dài liễu chân, lười Dương Dương (dương dương tự đắc) nói: "Tối ngày hôm qua, ta nghe thấy trong phòng có Lão Thử tiếng động."

Lời này vừa ra, mọi người ngạc nhiên.

"Nói hưu nói vượn! Trong nhà của ngươi mới có Lão Thử." Giang Hạ trừng mắt liếc hắn một cái.

"Thật sự!" Lâm Nhất Phong kích động cải cọ nói: "Kia Lão Thử thật to, thật là mạnh cường tráng, hơn nữa còn ngủ ở bên cạnh ta, sau thế nào hả, nửa đêm thời điểm, nó đi ra ngoài, đoán chừng chui vào người nữ sinh gian phòng đi, ta đoán nó là chỉ công Lão Thử."

Chu Tinh Hán cười cười xấu hổ, Dương Noãn Tô mặt lại đột nhiên trướng đến đỏ bừng, không nhịn được nói thầm nói: "Là (vâng,đúng) Đồng Đồng trước ra khỏi gian phòng, ta nửa đêm tỉnh lại, bắt đầu cũng không biết bên cạnh đổi người."

Kỷ Ngữ Đồng lúng túng nhìn Dương Noãn Tô, không hiểu bạn tốt tại sao nhất định phải bán đứng nàng, Chu Tinh Hán cũng thán Khí Đạo: "Thật là một ngu lão bà a, đây không phải là không đánh đã khai không!"

"Ha ha ha ha!" Trong đại sảnh chợt bộc phát ra một trận sung sướng cười to.

Trời chiều đem ánh nắng chiều nhuộm được một mảnh Phi Hồng, giống như một đắt tiền hoa mỹ khổng lồ gấm vóc, ban đêm biển rộng, kim quang lăn tăn, sóng xanh nhộn nhạo.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Nhất Phong cùng chu (tuần) Tinh mồ hôi mặc bờ cát quần, cởi bỏ cánh tay, ở nơi đâu nghịch nước lướt sóng, thỉnh thoảng truyền đến bọn họ tứ không kiêng sợ tiếng hoan hô. Dương Noãn Tô cùng Kỷ Ngữ Đồng mặc áo tắm, chỉ dám ở nước cạn trung bồi hồi, nàng thỉnh thoảng chỉ vào Chu Tinh Hán hai người đối với Kỷ Ngữ Đồng nói: "Nhìn hai kẻ điên!"

Kỷ Ngữ Đồng nhưng có chút không yên lòng, Giang Hạ cùng Khang Trữ, Cam Minh Châu ba người hướng hải chỗ sâu bơi, khuyên cũng khuyên không được, làm cho nàng có chút tức giận. Dương Noãn Tô tựa hồ nhìn thấu tâm sự của nàng, khuyên nhủ: "Không có chuyện gì nữa, nhà ngươi sông ác ma thủy tính tốt như vậy, lo lắng cái gì."

"Ai nha, nơi này cũng không phải là hồ bơi." Kỷ Ngữ Đồng vẫn là thỉnh thoảng hướng hải cái kia bên ngắm, nhìn mấy cái điểm, trong giọng nói mơ hồ lộ ra lo âu.

"Hắc hắc, ngươi tối hôm qua đi sông ác ma trong phòng a, nhìn không ra a ngươi, hừ, làm sao đến sông ác ma trước mặt, tựu một chút căng thẳng cũng không có liễu." Dương Noãn Tô cố ý trêu ghẹo nàng, phân tán chú ý của nàng lực.

"Ta là vì đem gian phòng cho ngươi cùng Tiểu Chu ca dọn ra." Kỷ Ngữ Đồng lập tức phi đỏ mặt, đem nàng một quân.

"Phi! Chúng ta thật là làm không đến phát sinh!"

Kỷ Ngữ Đồng chỉ cảm thấy buồn cười, không nhịn được quay mặt lại: "Ta có nói ngươi cửa xảy ra chuyện gì sao?"

"Ta. . ." Dương Noãn Tô nhất thời cứng họng, đi theo Bát Quái lòng nổi lên: "Vậy các ngươi có hay không phát sinh cái gì?"

"Hai nữ sinh có thể phát sinh cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng liếc nàng một cái, cố

ý sa sầm nét mặt.

"Tốt, ngươi thật làm như ta là người ngu đúng không, ngươi cho rằng ta không biết nữ sinh trong lúc là làm sao. . . . Hắc hắc, làm sao cái kia chính là không, Khang Trữ đã sớm cho ta Kopp qua." Dương Noãn Tô vẻ mặt đắc ý.

"Khang Trữ kia tên lưu manh!" Kỷ Ngữ Đồng phun nói.

"Tốt lắm, lưu manh lội tới liễu." Dương Noãn Tô Tiếu nói.

Kỷ Ngữ Đồng lần nữa hướng bên kia nhìn lại, quả thấy Khang Trữ đang hướng bên này bơi lại, qua một lúc lâu, dần dần nhích tới gần các nàng, nàng vội vàng nghênh đón: "Giang Hạ đây?"

"Nàng a, còn không chịu trở lại đây, nàng mỗi lần cũng thích hướng chỗ sâu bơi, chinh phục dục ngắm quá cường liệt liễu." Khang Trữ lau trên mặt Thủy Châu, thở hào hển lắc đầu: "Bất quá ngươi yên tâm, nay Thiên Hải sóng cũng không rất lớn, nàng thành thạo nữa."

"Người kia thật là!" Kỷ Ngữ Đồng gấp đến độ cơ hồ muốn dậm chân.

"Không nghĩ tới Đồng Đồng mặc vào đồ tắm đến như vậy đẹp mắt, sách sách, vóc người thật tốt , hiện tại đã có một ít tình cảm." Khang Trữ đem Kỷ Ngữ Đồng trên dưới đánh giá một phen, tự đáy lòng ca ngợi . Kỷ Ngữ Đồng còn chưa nói nói, Dương Noãn Tô đã lớn tiếng nói: "Ngươi này người làm sao như vậy, người ta đang lo lắng Giang Hạ, ngươi còn có tâm tư tới chiếm tiện nghi đúng không?"

"Ta khen nàng hạ xuống, tại sao là chiếm tiện nghi nữa?" Khang Trữ vô tội mở trừng hai mắt: "Chính là tiểu Hạ ở, ta cũng vậy dám nói như vậy."

"Nhìn ngươi nhìn người lúc kia mê đắm bộ dạng, không phải là chiếm tiện nghi là cái gì?"

"Được rồi, ta đây cũng mê đắm nhìn hạ ngươi." Khang Trữ vừa nói, đen nhánh ánh mắt đi lòng vòng, nhắm Dương Noãn Tô bộ ngực nhìn lại, hơn nữa còn làm làm ra một bộ muốn lưu chảy nước miếng bộ dạng, Dương Noãn Tô giận từ trong lòng lên, ác hướng đảm bên sinh, nâng lên một đại thổi phồng nước, hướng Khang Trữ trên mặt một giội, lớn tiếng nói: "Nhàm chán!" Tựu bơi qua một bên đi.

Kỷ Ngữ Đồng chứng kiến một màn này, lại là kinh ngạc, lại là buồn cười, Khang Trữ lần nữa lau mặt, cười hướng nàng nói: "Ai, hai ngày này ngươi thật là làm cho ta thương tâm a, ta đuổi theo ngươi lâu như vậy, ngươi không chấp nhận, đột nhiên hãy cùng tiểu Hạ ở cùng một chỗ, còn tiến triển được như vậy tốc độ."

"Khang Trữ. . ." Kỷ Ngữ Đồng khẽ nhíu lại chân mày, đang muốn nói chuyện, Khang Trữ đã khoát tay ngăn cản: "Tốt lắm, cái gì đều không cần nói, ta biết ngươi rất yêu tiểu Hạ, ai, ta sớm nên đã nhìn ra, sớm đáng chết tâm mới đúng, thực ngốc a."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, không biết nàng tại sao muốn nói những thứ này, cũng không biết làm như thế nào đáp lại nàng những lời này, nhất thời có chút chân tay luống cuống.

Khang Trữ nhìn nàng, thu hồi bất cần đời vẻ mặt: "Thật ra thì đây, cùng tiểu Hạ ở chung một chỗ đúng, nàng tuyệt đối là đáng giá ngươi người yêu sâu đậm, nàng trong xương rất chuyên nhất. Nhưng là, cùng nàng ở chung một chỗ, phải chú ý hai giờ nga, một là không nên dễ dàng nói láo, hai là không nên cùng nàng ở chung một chỗ, đi theo người khác mập mờ không rõ, nàng rất hận người khác lừa gạt nàng, phản bội nàng, kia là không có một chút tha thứ dư âm địa

. Bất quá ta tin tưởng ngươi không có thể như vậy, cho nên các ngươi sẽ lâu dài. Chúc phúc ngươi nga!"

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt một chút, mới gật đầu nói: "Cám ơn ngươi!"

"Không cần." Khang Trữ trên mặt lộ ra rộng rãi nụ cười: "Ta thật còn rất ưa thích ngươi, rất Mỹ lệ, rất đơn thuần, rất thân mật, sau này tiểu Hạ nếu đối với ngươi không tốt, ta nhất định sẽ giúp cho ngươi."

"Khang Trữ, ta không có như lời ngươi nói tốt như vậy, nhưng thật rất cám ơn ngươi." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra cảm kích thần sắc, nhận chân nói.

"Được rồi, đừng cứng cõi nói cám ơn nhiều, nghe được khó chịu. Nhà ngươi ác ma muốn đã tới, ta đi tìm kia hai vị nầy lướt sóng liễu." Khang Trữ vừa nói, cũng một đầu đâm vào trong nước, hướng Chu Tinh Hán bên kia bơi đi liễu.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ càng ngày càng gần thân ảnh, cuối cùng để xuống một lòng, thần tình trên mặt nhưng tùy vui vẻ biến thành cáu giận. Giang Hạ bơi tới bên người nàng, Điềm Điềm gọi: "Bảo bối."

Kỷ Ngữ Đồng xoay người sang chỗ khác, không để ý tới nàng, Giang Hạ thở hào hển, ôm lấy nàng: "Thật tức giận nữa? Đừng như vậy nha, nơi này bơi được không kích thích."

"Tốt, ngươi ta sẽ đi ngay bây giờ kích thích sao, cách ta xa một chút." Kỷ Ngữ Đồng lạnh lùng vừa nói, liền muốn tránh thoát nàng ôm.

"Vừa không có chuyện gì, ngươi hẳn là tin tưởng năng lực của ta sao." Giang Hạ chết không buông tay, gần như vô lại ở nàng ưu mỹ thon dài cổ đang lúc chà chà, lẩm bẩm nói: "Ta bảo bối vóc người thật tốt ."

"Hãy chấm dứt việc đó!" Kỷ Ngữ Đồng thẹn quá thành giận.

"Ta liền muốn nhiều." Giang Hạ vừa nói, ở nàng trên gương mặt hôn vừa

hôn: "Mới vừa A Trữ nói cho ngươi cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng đối với nàng vô lại hận đến nghiến răng dương, con ngươi vòng vo vừa chuyển , thanh âm Điềm Điềm nói: "Nàng nói nếu như ngày nào đó ngươi đối với ta không tốt, không quý trọng ta, để cho ta với ngươi chia tay, đi theo nàng."

"Phi! Nghĩ khá lắm, nàng mơ tưởng!" Giang Hạ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi trả lời như thế nào? Ừ?"

"Ta nói có thể a, ta cảm thấy được nàng cũng rất tốt a, lớn lên tốt, vừa thể thiếp."

"Thật?" Giang Hạ trên mặt giống như là trong nháy mắt bao phủ một tầng sương lạnh.

"Thật." Kỷ Ngữ Đồng gạt gạt lông mày.

Giang Hạ trên mặt hốt nhiên đột nhiên nếu như băng tuyết tuyết tan, hiện ra một lười Dương Dương (dương dương tự đắc) mê người nụ cười, hai tay của nàng, theo Kỷ Ngữ Đồng thắt lưng Linh Lung đường cong vẫn đi lên, thanh âm trở nên trầm thấp mà gợi cảm: "Có thật không?"

"Thật. . . A! Ngươi này tên lưu manh!" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên kêu to: "Cứu mạng!"

"Không có người nào cứu được rồi ngươi nha." Giang Hạ một phát bắt được muốn chạy trốn nàng, khiến cho thân thể của nàng cùng mình thật chặc kề nhau, trong mắt vung lên vẻ nụ cười đắc ý, sau đó thật sâu hôn lên môi của nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày qua xảy ra một chút chuyện không vui tình, tâm tình không thật là tốt.

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm trước rạng sáng vừa dạ dày quặn đau, giằng co nửa đêm, Y Sinh nói là ngộ độc thức ăn.

Cho nên trì hoãn hơn đồng, cám ơn mọi người thông cảm cùng đợi chờ.

Hiện tại đại khái có thể bình thường hơn đồng liễu.

Mấy ngày qua chương tiết chất lượng, cũng mong mọi người thông cảm, mình không phải là rất hài lòng.

Khác, ngày mai kiểm tra, hiện tại không có tinh thần liễu.

38, thứ 38 chương

38, thứ 38 chương . . .

Trở lại sông chỗ ở thời điểm, đã là ban đêm liễu.

Ở bờ biển biệt thự trôi qua một ngày một đêm, thật sự là quá mức vui vẻ, thế cho nên đứng ở Giang gia đại chỗ ở trong vườn hoa thời điểm, Kỷ Ngữ Đồng có loại hoảng hốt cảm giác, tay không tự chủ kéo lại Giang Hạ vạt áo.

"Vào đi thôi, Quế mụ đã làm tốt thức ăn rồi sao." Giang Hạ hướng nàng cười một tiếng, nhưng là vẻ mặt cũng đã trang trọng liễu rất nhiều, không còn nữa ở bờ biển lúc cợt nhả, dẫn đầu đi vào bên trong nhà.

Kỷ Ngữ Đồng trong tay thoáng cái trở nên trống trơn, ngẩn ra dưới, cũng cùng ở sau lưng nàng đi vào.

Thức ăn quả nhiên đã bưng lên bàn liễu, a lam cũng đã cầm chén đũa dọn xong, làm Giang Hạ thở phào nhẹ nhõm, nàng cho Quế mụ một nhẹ nhàng ôm, ở bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Ngữ Đồng, cùng Đại tiểu thư ở bờ biển khiến cho rất vui vẻ sao?" Quế

mụ quay đầu hỏi Kỷ Ngữ Đồng.

"Ừ, thật vui vẻ." Kỷ Ngữ Đồng cười đến ôn nhu mà xấu hổ.

Quế mụ xem một chút nàng hai, trong lòng có chút vui mừng, này hai đứa bé, này trận tựa hồ chung đụng được cũng không tệ lắm, đây là một tốt dấu hiệu.

"Quế mụ, lần sau cho cùng đi bờ biển biệt thự chơi a." Giang Hạ cười muốn mời.

"Cái gì? Kia kia được, tiên sinh cũng sẽ không đáp ứng."

"Chờ hắn không lúc ở nhà, ta dẫn ngươi đi a, như vậy, chúng ta lại có thể hảo hảo chơi, lại có thể ăn vào ngươi làm mỹ vị thức ăn liễu."

"Ngữ Đồng, ngươi nhìn, Đại tiểu thư lại đang dụ dỗ ta vui vẻ liễu." Quế mụ lắc đầu cười.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ, mím môi khẽ cười, Giang Hạ nhưng không có nhìn nàng, ăn non nửa chén cơm, ngẩng đầu đối với Quế mụ nói: "Lời nói của ta nhưng là rất định đoạt, kia ngày nhất định phải dẫn ngươi đi qua. Tốt lắm, ta ăn xong rồi, lên trước lâu tắm rửa."

"Hôm nay không có gì khẩu vị sao? Làm sao mới ăn một chút như vậy?" Quế mụ lập tức hỏi.

"Không phải là, lúc trước ở bên kia ăn vài thứ, no rồi." Giang Hạ nhàn nhạt trả lời một câu, sau đó đối với Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, đứng dậy ra khỏi phòng ăn.

Kỷ Ngữ Đồng cầm lấy chiếc đũa, ngạc nhiên nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt dần dần ảm đạm đi xuống.

http://tieulun.hopto.org

Miễn cưỡng ăn cơm xong, sau đó cùng Quế mụ cùng a lam hàn huyên trong chốc lát thiên, Kỷ Ngữ Đồng đang muốn lên lầu, lại thấy Chu Văn Hàn lầu một đại sảnh cửa đi vào, nàng sắc mặt biến hóa, bước nhanh đi lên thang lầu.

Chu Văn Hàn dừng lại cỡi tây trang áo khoác động tác, gọi một tiếng: "Ngữ Đồng." Liền đạt được thành tựu, Quế mụ nghe được thanh âm của hắn, vội vàng từ phòng ăn nghênh đi ra ngoài: "Tiên sinh, ngươi đã về rồi, ăn xong cơm tối sao?"

Chu Văn Hàn thân hình dừng lại, chỉ đành phải dừng bước.

Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ là có chút kinh hoảng trở lại Giang Hạ gian phòng, vừa mới đóng cửa lại, Giang Hạ vừa cầm khăn lông xức đầu tóc, vừa từ trong phòng tắm đi ra ngoài, vừa thấy nàng cái bộ dáng này, kinh ngạc hỏi: "Tại sao?"

"Không có gì." Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt có chút trắng bệch, vẫn là miễn cưỡng mỉm cười một chút.

Giang Hạ đem khăn lông vây quanh ở trên cổ, đi tới bên người nàng, khẽ giơ lên người của nàng, con ngươi đi lòng vòng, thanh âm đã hơi có chút khẩn trương: "Hắn trở lại, các ngươi đụng phải?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu.

"Hắn làm sao ngươi sao?" Giang Hạ khóa lên chân mày, trong mắt đã mơ hồ tụ lên tức giận, nhìn dáng dấp, tựa như muốn ngay lập tức đi xuống tìm Chu Văn Hàn tính sổ dường như.

"Không có, đã bảo ta một tiếng, ta tựu vội vàng lên tới." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, có chút muốn nói lại thôi.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ thở phào nhẹ nhõm, đang định an ủi nàng, Kỷ Ngữ Đồng nhưng đem tay nàng vẹt ra, thấp giọng nói một câu: "Ta đi tắm." Liền vòng qua nàng tránh ra. Giang Hạ bước nhanh đuổi theo nàng, một tay từ phía sau nàng ôm lấy nàng eo, đi theo thân thể dán chặc thượng lưng của nàng, một cổ tắm rửa sau đích mùi thơm ngát trong nháy mắt đem nàng quanh quẩn, Kỷ Ngữ Đồng thân thể không khỏi cứng đờ.

"Ngươi sinh khí ?" Giang Hạ Noãn Noãn hô hấp phun tại tai của nàng bờ, thanh âm vô cùng mềm nhẹ .

Kỷ Ngữ Đồng chỉ cảm thấy bên tai trận trận nóng lên, nàng không nói lời nào, trong mắt tựa hồ đã bịt kín một tầng sương mù, đôi môi nhưng quật cường mân chặc.

"Bởi vì ta mới vừa ở dưới lầu đối với thái độ của ngươi? Ừ?" Giang Hạ đích tay vòng càng chặc hơn, hai người rất ít thân mật tư thái dán ở chung một chỗ.

Kỷ Ngữ Đồng chau lên lông mày, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, Giang Hạ tựa hồ cũng không nóng nảy, chỉ nhẹ nhàng ngửi nàng phát hương, lẳng lặng ôm nàng. Một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng ngọt nhưng hơi thương cảm thanh âm truyền vào trong lổ tai: "Hạ, người ngươi, mới thật sự là ngươi?"

Giang Hạ sửng sốt, Kỷ Ngữ Đồng đã tránh ra tay nàng, xoay người lại, thật sâu nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng: "Lúc trước cái kia làm cho người ta bắt đoán không ra thô bạo ngươi? Hay là sau lại cái kia giàu có đồng tình tâm anh hùng loại ngươi? Bờ biển trong biệt thự cái kia thâm tình lại không có chối cải ngươi? Hoặc là, hôm nay cái này lãnh lãnh đạm đạm, tốt giống như giữa chúng ta ngày hôm qua cái gì cũng không có xảy ra ngươi?"

Kỷ Ngữ Đồng ngừng lại một chút, trong suốt trong mắt đẹp đã lóe ra lệ quang: "Ngươi mỗi lần biến hóa, cũng làm cho ta chút nào không phòng bị,

hiện tại, ngươi để cho ta sợ."

"Hại sợ cái gì?" Giang Hạ nhích tới gần nàng.

"Sợ. . . Sợ ngày hôm qua hết thảy cũng là huyễn tượng." Kỷ Ngữ Đồng thanh âm có chút run rẩy.

"Biết không? Ngươi thật không phải là một loại ngu." Giang Hạ lắc đầu: "Trước kia, này tràng trong phòng mọi người, cũng cảm thấy ta không thích ngươi, hiện tại, ta cũng vậy hi nhìn bọn họ như vậy cho là đi xuống. Hai chúng ta ở giữa thân mật, tự chúng ta biết là tốt, ở bờ biển trong biệt thự, ở của ta căn phòng này tử dặm , ở trong trường học, chúng ta có thể không có chút nào kiêng kị, nhưng ở chỗ này, không được."

Vừa nói, nàng thật sâu thở dài, suy nghĩ một chút, rốt cục không có đem Chu Văn Hàn muốn kết hôn lời của nàng nói ra, chỉ thấp giọng nói tiếp: "Ở ta đem ngươi đưa ra nước lúc trước, ta không muốn phức tạp, ta mổ hắn, hắn đối với ngươi là Có trí thì nên, ta nhưng không hy vọng xa vời hắn biết chúng ta quan hệ trong đó sau, ý nghĩ sẽ có thay đổi, có lẽ như vậy, chuyện có trở nên bết bát hơn."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ, trong mắt lộ ra một tia xin lỗi: "Hạ, thật xin lỗi, ta không nghĩ nhiều như vậy. . ." Đi ra phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy hông của nàng.

"Không có gì, không cần xin lỗi." Giang Hạ trên mặt cũng có mấy phần bất đắc dĩ.

"Sau này, chúng ta. . . Chúng ta sẽ như thế nào ?" Kỷ Ngữ Đồng đầu tựa vào trên vai của nàng, thấp lẩm bẩm nói. Trước kia, nàng ngay cả nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, nàng cùng Chu Văn Hàn cùng Giang Hạ đây đối với kỳ quái phụ nữ trong lúc, thế nhưng có sinh ra quan hệ phức tạp như vậy.

http://tieulun.hopto.org

"Ta cũng không biết." Giang Hạ khẽ nhíu mày, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, vừa trở lại liễu dễ dàng giọng nói: "Nhưng là, ta biết không cái gì không giải quyết được vấn đề khó khăn, đi đi, đi trước tắm sao."

Trên TV ở diễn một thanh xuân thần tượng kịch, Giang Hạ nhìn ra ngoài một hồi tử, hứng thú đần độn, vừa đổi lại đến thể dục kênh, nhìn trong chốc lát trận bóng rỗ, cuối cùng dứt khoát đóng. Đem gian phòng đèn cũng đóng, chỉ để lại đầu giường một chiếc, tản ra nhàn nhạt màu sáng quang mang.

Nàng hai tay gối ở sau ót, ngưỡng nhìn trần nhà, cho đến trong tai truyền đến nhẹ nhàng tiếng bước chân, mới thu hồi nhãn thần, hướng từ bên cạnh mình vỗ vỗ: "Tới đây."

Kỷ Ngữ Đồng mặc một bộ màu trắng sợi tơ áo ngủ, đen nhánh tóc tán lạc tại trên vai, bởi vì mới vừa tắm rửa xong, trong suốt Nhược Tuyết trên da thịt lộ ra nhàn nhạt màu hồng, ở ánh đèn chiếu rọi , thoạt nhìn phá lệ xinh đẹp mê người. Nàng nghe lời bò lên giường, ở Giang Hạ trong khuỷu tay nằm xuống, Giang Hạ nghiêng đi thân thể, đem mặt vùi vào nàng cổ, Kỷ Ngữ Đồng phát ra một tiếng than nhẹ, đưa tay nắm ở liễu đầu của nàng.

Trong mũi truyền đến trận trận mùi thơm, cơ hồ khiến Giang Hạ trầm mê, một lúc lâu, nàng mới rời đi Kỷ Ngữ Đồng, luôn luôn sắc bén sáng ngời con ngươi, trở nên có chút si ngốc, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào Kỷ Ngữ Đồng xem ra tuyệt mỹ khuôn mặt.

"Hạ. . ." Mặc dù quan hệ đã thân mật như vậy, Kỷ Ngữ Đồng vẫn là bị nàng xem được có chút ý không tốt.

Giang Hạ bị nàng vừa gọi, tựa hồ phục hồi tinh thần lại, nàng hơi chút chuyển động □ thể, nằm ngửa ở trên giường, bỗng nhiên thì thào nói: "Ngữ Đồng, ta thật hi vọng, hiện tại chúng ta vẫn là ở bờ biển, ta nhưng lấy cái gì cũng không muốn nghĩ, có thể tạm thời đem tất cả phiền não quên mất, hoàn

toàn phóng túng mình, chỉ bằng mình trong đầu suy nghĩ, đi hôn ngươi, ôm ngươi... Đi làm ta bất kỳ chuyện muốn làm tình. . ."

"Hạ, ta để có gánh nặng sao?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn tới mặt của nàng.

"Ngữ Đồng, ngươi có hay không một loại cảm giác như thế, vừa về tới này sở phòng ốc, tất cả tâm tình đều đã bất đồng?" Giang Hạ ngửa đầu, nhẹ giọng hỏi.

Bất đồng? Đúng là. Ở bờ biển, ở đây sở trong biệt thự, kia hai ngày phảng phất cuộc sống ở trong thiên đường, trải qua thần tiên loại cuộc sống. Cùng người yêu, ở dưới ánh sao lẫn nhau bộc bạch cõi lòng, thân mật tự nhiên như linh hồn tương khế, bên cạnh còn có tri giao bạn tốt làm bạn. Nhưng là trở về tới nơi này, tâm tình nhưng một cách tự nhiên trở nên trầm trọng , vừa thấy được Chu Văn Hàn, những thứ kia nhớ lại lại bắt đầu Như Ảnh Tùy Hình.

Giang Hạ thấy nàng không đáp, nghiêng đi thân thể, cùng nàng tương đối , mép hiện lên vẻ tươi cười, ôn nhu nói: "Ta thật hi vọng, ta không cần phân tâm nghĩ sự tình khác, chỉ muốn ngươi là đủ rồi, ta thật hi vọng, cuộc sống của ta, đơn giản đến chỉ còn lại có tình yêu."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vẻ lo lắng, bởi vì lời của nàng dần dần tản đi, nàng ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt dần dần trở nên ôn nhu như nước, thấp giọng nói một câu: "Hạ, ta cũng vậy chỉ muốn, nhìn ngươi, nghĩ tới ngươi. . ." Nói tới đây, nàng không nhịn được giơ lên tuyết trắng cổ tay trắng, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn nàng mặt mày.

Giang Hạ trong lòng nóng lên, bắt được tay nàng, đặt ở khóe miệng tinh tế hôn, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong mắt khẽ lộ ra ý xấu hổ, sau đó, từ từ nhắm hai mắt lại, thật dài nhếch nhẹ lông mi bao trùm xuống tới, nhẹ nhàng rung động, Giang Hạ đi theo nhắm mắt lại, đôi môi đã dán lên cái trán của

nàng. Giang Hạ vẫn, không còn nữa dĩ vãng bá đạo, ôn nhu tỉ mỉ, lưu luyến triền miên. Nàng gần như cúng bái dường như hôn Kỷ Ngữ Đồng xinh đẹp tuyệt trần gương mặt, tinh sảo mặt mày, xinh đẹp rất chóp mũi, còn có béo mập môi anh đào.

Kỷ Ngữ Đồng mới đầu chẳng qua là trúc trắc đáp lại nàng, sau đó, dần dần bị nàng gây xích mích tâm tình, phản ứng trục nhiệt liệt hơn. Giang Hạ cảm giác được nàng chủ động, trong thân thể phảng phất có đoàn ngọn lửa ở thiêu đốt, một đôi vốn là trong trẻo con ngươi trở nên có chút mê mông, bỗng nhiên, nàng buông lỏng ra ôm tay nàng, kết thúc này chạy dài vừa hôn, đầu lưỡi từ nàng trong miệng lưu luyến hút ra.

Giang Hạ có chút dồn dập thở hào hển, ánh mắt nhưng bình tĩnh nhìn Kỷ Ngữ Đồng mặt.

Trước mắt cô bé, Tinh Mâu tựa như say, môi anh đào như nhuộm, là kinh người như thế Mỹ lệ, quả thực làm cho người ta nghĩ liều lĩnh có. Nhưng là, tại sao nằm ở bên cạnh nàng, nhìn nàng kia Trương Thuần thật không tỳ vết trước mặt cho, nàng luôn là có không giải thích được có loại thật sâu tự ti đây, giống như. . . Thật giống như cùng nàng tiến thêm một bước thân mật, mình tựu tiết độc nàng dường như, hơn nữa, nhất là trở lại này tràng phòng ốc sau, loại ý nghĩ này liền càng thêm mãnh liệt.

Giang Hạ chưa từng có quá cảm giác như thế, nàng cũng không biết, sở dĩ sẽ có ý nghĩ như vậy, rốt cuộc là bởi vì, mình cái kia làm người ta xấu hổ không thôi cha ruột, còn là bởi vì, mình ở trên mặt cảm tình cái kia đoạn rơi xuống thời gian.

Nàng yêu Kỷ Ngữ Đồng, tuy nhiên nó cảm giác mình không xứng với Kỷ Ngữ Đồng, loại ý nghĩ này làm cho nàng thống khổ. Kiêu ngạo Giang Hạ, tại chính mình yêu mến cô bé trước mặt, cũng nữa kiêu ngạo không, khi còn bé cái kia chút ít thời gian, đã sớm vừa đi không quay lại.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ trong lòng bỗng nhiên có chút thống hận lên mình, vì tại sao không sớm chút yêu nàng đây? Nhưng là sớm một chút yêu nàng, ngay cả không có Tưởng Tiểu Manh, cũng không có liễu Tiêu dương... Vậy cũng không cải biến được Chu Văn Hàn là cha mình sự thật này sao.

"Ngươi làm sao vậy?" Kỷ Ngữ Đồng thấy Giang Hạ ngơ ngác, vẻ mặt âm tình bất định, có chút bận tâm cầm nàng một cái tay.

"Không có. . . Không có gì." Giang Hạ từ hổn độn trong suy nghĩ tỉnh táo lại, thấy Kỷ Ngữ Đồng trong con ngươi tràn đầy quan tâm vẻ, miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng, khẽ suy tư hạ xuống, đã là dời đi liễu đề tài: "Ta đang suy nghĩ, nụ hôn đầu của ngươi hình như là cho ta."

"Kia không tính là, là ngươi đoạt đi." Kỷ Ngữ Đồng cau cái mũi đáng yêu, vẻ mặt thoạt nhìn tựa như có chút bất mãn, sáng trong Tinh Mâu nhưng tràn đầy nụ cười.

Giang Hạ nhìn nàng sáng rỡ nụ cười, tâm tình sớm bị lây, nàng cầm lấy tay nàng để ở trên mặt mình, cố ý hỏi: "Như vậy, ngươi hối hận sao?"

Lúc này, Kỷ Ngữ Đồng hồi tưởng lại cái kia có chứa bắt buộc tính vẫn, trong lòng hẳn là vạn phần ngọt ngào. Nàng xuân thông loại nhỏ non đích ngón tay từ Giang Hạ ôn nhuận cánh môi thượng lướt qua, ôn nhu nói: "Không, ta rất may mắn."

Đúng vậy, lúc ấy rất tức giận, sau lại rất mất mác, nhưng hiện tại, cũng là vạn phần may mắn. Kỷ Ngữ Đồng trong đầu hiện lên một đường, cùng Giang Hạ đủ loại, mà Chu Văn Hàn trước mặt cho, nhưng cũng đi theo ở trong hồi ức hiện lên, hơn nữa lái đi không được.

Trên mặt nàng vẫn mang theo ngọt nụ cười, nhưng là trong lòng nhưng dần dần có chút lòng chua xót.

Nếu như có thể, nàng có nhiều hi vọng, Giang Hạ không phải là Chu Văn Hàn thân sinh nữ nhi. Như bây giờ, coi là cái gì đây? Một đôi xung khắc như nước với lửa phụ nữ, đồng thời muốn có một cô bé, còn nữ kia trẻ nhỏ, thị cái kia phụ thân, giống như cầm thú, rồi lại thật sâu đã yêu nữ nhi của hắn.

Bọn họ, bọn họ thậm chí trường rất giống nhau đôi môi cùng lỗ mũi, nàng thậm chí, trước sau bị bọn họ hôn quá. . .

Kỷ Ngữ Đồng đích tay dừng ở Giang Hạ trên mũi, cái kia buổi tối nhớ lại, nhưng như rắn độc mãnh thú một loại, bỗng nhiên nhô ra, ở nàng trong lòng cắn một cái. Kỷ Ngữ Đồng thân thể run lên, bộ ngực nảy lên một trận ác tâm cảm giác, nàng không thể. . . Nàng không thể để cho chuyện như vậy lần nữa phát sinh, nếu như như vậy, nàng tuyệt đối sẽ điên mất!

"Ngữ Đồng, Ngữ Đồng, ngươi làm sao vậy?" Giang Hạ cảm giác thân thể nàng run rẩy, vội vàng ôm chặt nàng.

"Hạ, hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng hô hoán nàng, tay trợt xuống, nắm chặc y phục của nàng, đem mặt dán chặc thượng nàng mềm mại bộ ngực, nước mắt bỗng nhiên mãnh liệt ra. Nàng cần một tương lai, có Giang Hạ tương lai, song, nàng cả đời, cũng không nghĩ nhìn lại thấy Chu Văn Hàn cái kia khuôn mặt.

"Ngươi làm sao vậy? Ngữ Đồng, ngươi khóc?" Giang Hạ thanh âm trở nên cực kỳ lo âu, tay phải chống giường, đã nửa ngồi dậy, nàng cúi □ tử, ôn nhu thay nàng lau đi trên mặt nước mắt: "Bảo bối, tại sao?"

"Hạ, ngươi thật có đưa ta ra khỏi nước sao?" Kỷ Ngữ Đồng nước mắt mông lung nhìn nàng, tay vẫn nắm nàng đồ ngủ một góc. Nước mắt của nàng, để cho Giang Hạ trong lòng từng đợt mơ hồ làm đau.

"Là (vâng,đúng), ta sẽ đưa ngươi đi ra ngoài." Giang Hạ hôn một chút cái

trán của nàng, tận lực để cho giọng nói trở nên càng thêm mềm nhẹ : "Ngươi không muốn đi sao?"

"Không, ta nguyện ý đi, nhưng là, ta không muốn rời đi ngươi. Hạ, ngươi có thể theo cùng đi sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nói xong câu này, nàng có lẽ đã sớm nghĩ nói ra được nói, sau đó cơ hồ là ngừng thở, khẩn trương chờ Giang Hạ trả lời. Nhưng câu này câu hỏi, hiển nhiên ngoài Giang Hạ ngoài ý liệu, nàng há hốc mồm, trên mặt vẻ mặt thế nhưng dần dần đọng lại xuống tới, cả người cũng ngây người.

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ, trong ánh mắt có khẩn trương, có mong đợi, thậm chí, còn có khẩn cầu...

Một giây đồng hồ, hai giây chuông , mười giây đồng hồ...

Thời gian lẳng lặng trôi qua, Kỷ Ngữ Đồng tâm, cũng đang một chút xíu đi xuống chìm, đi xuống chìm...

Phảng phất đợi một thế kỷ như vậy khá dài, Giang Hạ rốt cục cúi đầu mở miệng: "Thật xin lỗi, Ngữ Đồng, ta không thể cùng ngươi đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai kiểm tra

39, thứ 39 chương

39, thứ 39 chương . . .

Khí trời bên ngoài nóng bức rất, giống như là có muốn trời mưa dấu hiệu.

Buổi sáng khóa vừa lên xong, trong phòng học rất nhanh trở nên trống rỗng. Dương Noãn Tô nửa thân thể gục ở Kỷ Ngữ Đồng trên bàn, trên mặt tràn đầy vẻ không hài lòng : "Đồng Đồng, ngươi theo ta nói, có phải hay không Giang Hạ khi dễ ngươi? Ngươi gần đây cũng rầu rĩ không vui, hừ, mỗi

ngày ngay cả ăn cơm trưa cũng muốn ta thúc dục nhiều lần."

"Không có nữa, nàng không có khi dễ ta." Kỷ Ngữ Đồng từ như đi vào cõi thần tiên Thái Hư trong trạng thái phục hồi tinh thần lại, mặt mày trong lúc nhưng có chút mệt mỏi đãi vẻ, theo bản năng đưa tay cả Lý Thư bổn : vốn, tựa hồ muốn che dấu tâm tình của mình.

"Còn nói không có, một mình ngươi không có ý thức được mình có nhiều khác thường sao?" Dương Noãn Tô nhìn chằm chằm hai mắt thật to: "Ngày đó ở bờ biển, như vậy ngọt ngào, mấy ngày qua tựu bộ dạng này bộ dáng. Ta nói, các ngươi trăng mật kỳ có phải hay không quá ngắn tạm rồi? Ta sớm cũng biết Giang Hạ không kháo phổ, đều do cái kia Hàn kéo dài thanh không tốt, hảo hảo lui cái gì học, thiếu ta như vậy coi trọng hắn, thật là làm cho người ta thất vọng..."

Kỷ Ngữ Đồng khẽ thở dài một cái, ngồi thẳng thân thể, đang muốn chuyển khai thoại đề, gọi nàng cùng đi ăn cơm, ánh mắt từ nàng đầu vai trông đi qua, thần sắc không khỏi hơi đổi, lập tức nhẹ giọng ngăn cản nói: "Tốt lắm, đừng nói những thứ này. . ."

Dương Noãn Tô tựa hồ không có chú ý tới nàng có chút khác thường vẻ mặt, tiếp tục lải nhải: "Vốn là tựu đúng vậy a, nếu là hắn không lùi học, các ngươi sớm ở cùng một chỗ, kia còn có Giang Hạ chuyện gì! Hắn mới là ngươi thứ nhất thích người, đẹp trai như vậy, như vậy chói mắt, các ngươi..."

"Noãn Noãn!" Kỷ Ngữ Đồng ngay cả nháy mắt, cũng không ngăn ngừa lời của nàng, không nhịn được nhẹ nhàng hô lên thanh. Dương Noãn Tô ngẩn ra, nhìn một chút nàng lo lắng vẻ mặt, theo bản năng ngắm phía sau nhìn lại, lại thấy Giang Hạ hai tay cắm ở trong túi quần, đang đứng ở cửa phòng học, trên mặt nhìn không ra cái gì vẻ mặt.

Dương Noãn Tô cả kinh, phản ứng đầu tiên chính là đưa tay đem miệng

che lại, thần sắc lúng túng cực kỳ.

"Giang Hạ." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng gọi một tiếng, từ chỗ ngồi đứng lên, cũng có chút không biết làm sao. Giang Hạ trầm mặc một hồi mà, giơ lên càm, hướng nàng khẽ mỉm cười: "Ta tới tìm ngươi cùng nhau ăn cơm."

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, từ nhỏ đến lớn, các nàng đều ở một trường học đi học, đây là Giang Hạ lần đầu tiên chủ động tới trong phòng học tìm nàng, hơn nữa, hay là hẹn nàng cùng nhau ăn cơm, cao hứng rất nhiều, nhìn Dương Noãn Tô, lại có chút ít do dự. Dương Noãn Tô thấy nàng cái bộ dáng này, tự nhiên hiểu nàng ở băn khoăn cái gì, cộng thêm mới vừa vừa mới nói những lời đó bị Giang Hạ nghe được, chính là chột dạ, sợ đón lấy thời gian muốn cùng Giang Hạ tương đối , vội vàng nói: "Đồng Đồng, nếu Giang Hạ chờ ngươi ăn cơm, vậy ngươi nhanh sao, ta còn có chút chuyện đây."

"Ừ, được rồi, vậy ngươi cũng sớm một chút đi ăn cơm."

Dương Noãn Tô giả cười hai tiếng, vội vàng gật đầu: "Biết rồi, mau đi đi, đừng làm cho người đợi lâu."

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng cùng đi ra liễu Giáo Học Lâu, hai người đi ở trường học bóng rừng trên đường, người nào cũng không có mở miệng nói chuyện.

Từ cái này muộn nói chuyện sau khi, quan hệ của hai người, thoáng cái tùy cực độ thân mật, trở nên có chút xa cách. Tựa hồ riêng của mình đều có được đầy bụng tâm sự, mặc dù vẫn cùng tiến lên học, về nhà, buổi tối ngủ chung ở trên giường lớn ôm nhau ngủ, nói nhưng thiếu rất nhiều, nụ cười cũng ít liễu rất nhiều.

Nhưng hôm nay, Giang Hạ tìm đến nàng cùng nhau ăn cơm, Kỷ Ngữ

Đồng trong lòng là vô cùng vui vẻ.

Đi tới một khúc quanh thời điểm, Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ, bỗng nhiên tiểu tâm dực dực mở miệng: "Hạ, Noãn Noãn hôm nay nói lời của..."

"Không sao, ta không có trách nàng." Giang Hạ lập tức cắt đứt nàng, ngữ nhanh chóng vô cùng cực nhanh, phảng phất sợ nàng muốn nói ra cái gì dường như.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, kế tiếp muốn nói liền ngăn ở liễu cổ họng miệng, Giang Hạ bỗng nhiên cúi đầu cười một tiếng, dễ dàng nói: "Thật ra thì, nàng nói, cũng là lời nói thật."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng mãn bất tại hồ vẻ mặt, trong lòng thế nhưng nổi lên một loại không khỏi khó chịu, khẽ chau nổi lên lông mày, ngậm miệng, liền không hề nữa lên tiếng.

Được xưng toàn bộ hiệu đắt tiền nhất, thức ăn cũng ăn ngon nhất một nhà trong phòng ăn. Lâm Nhất Phong chiếm cứ trong góc một cái bàn, cùng một lớp mười nữ sinh vừa ăn cơm, vừa chuyện trò vui vẻ, mà Khang Trữ ngồi ở khác một chỗ, đang vùi đầu lang thôn hổ yết, thoạt nhìn khẩu vị vô cùng tốt, ngồi ở đối diện nàng Cam Minh Châu, giống như là ở đối với nàng đang nói gì đó, thỉnh thoảng hướng về phía Lâm Nhất Phong bên kia ném đi khinh thường ánh mắt.

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng vừa tiến đến, lập tức tựu đưa tới không ít nhìn chăm chú ánh mắt. Giang Hạ cũng không thèm để ý, mọi nơi nhìn vừa nhìn, sớm đã không có chỗ trống liễu, nàng nhíu nhíu mày, chỉ đành phải mang theo Kỷ Ngữ Đồng hướng Khang Trữ chỗ ở phương hướng đi tới.

"Hoan nghênh cùng nhau dùng cơm a." Cam Minh Châu để cái chén trong tay xuống, mỉm cười nhìn nàng hai. Khang Trữ cũng đi theo đứng lên, đi tới

bên kia cùng Cam Minh Châu cũng xếp hàng ngồi: "Hai vị, mời lên ngồi."

"Ừ, thật biết điều rất biết điều." Giang Hạ cười nhạt, ngồi xuống bắt đầu gọi thức ăn. Cam Minh Châu nhưng hướng Kỷ Ngữ Đồng sử liễu cá nhãn sắc, hỏi: "Ngữ Đồng, Lâm kẻ điên mới mục tiêu, ngươi nhìn nhìn, cảm thấy như thế nào?"

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, theo ánh mắt của nàng nhìn sang, mạn bất kinh tâm khen liễu một câu: "Không tệ a, rất phiêu lượng, thoạt nhìn rất tinh khiết."

Khang Trữ hì hì cười: "Hắn đổi lời nói vị, đổi rất nhanh đến."

"Đích xác là như vậy, trước kia là yêu mẫu, hiện tại bắt đầu yêu trẻ nhỏ, cô bé kia lớn lên rất ấu răng." Cam Minh Châu hừ nhẹ một tiếng. Giang Hạ nhìn nàng một cái, không nhịn được khuyên nhủ: "Minh châu, ngươi phải đổi hạ tính cách, như ngươi vậy, chỉ biết đem thích người đẩy được càng ngày càng xa."

"Cái gì? !" Cam Minh Châu trong nháy mắt mặt đỏ lên, cơ hồ muốn nhảy dựng lên: "Ngươi nói ta thích hắn? Ta nói cho các ngươi biết, cho dù toàn bộ thế giới nam sinh cũng chết sạch, không đúng! Liên đới nữ sinh cũng chết sạch, ta cũng sẽ không thích cái kia bệnh lây qua đường sinh dục đeo người !"

Bệnh lây qua đường sinh dục đeo người? Nàng cho Lâm Nhất Phong quan tên thật đúng là làm người ta không kịp nhìn, Giang Hạ không khỏi cười khổ, sờ sờ lỗ mũi, không nói. Khang Trữ thấy Cam Minh Châu kích động như thế, vội vàng đả viên tràng: "Tốt lắm tốt lắm, không có thích sẽ không thích nha, tiểu Hạ nói loạn một câu, ngươi cứ như vậy thật tình tại sao."

Kỷ Ngữ Đồng cũng đi theo ở một bên khuyên: "Đúng vậy a, nói giỡn.

Không nói cái này liễu, ăn cơm đi, ta chút món ăn lên tới, ngươi nếm thử nhìn vị nói sao dạng."

"Hừ! Không ăn liễu, không có khẩu vị!" Cam Minh Châu vẫn là tức giận, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Giang Hạ một cái: "Lần sau người nào sẽ đem ta cùng cái loại nầy heo xé cùng nhau, ta liền với ai không xong!" Vừa nói cầm lấy bao, cũng không để ý Khang Trữ cùng Kỷ Ngữ Đồng ở phía sau kêu to, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng ăn.

Biến cố bất thình lình, làm cho người ta cảm thấy rất là mất hứng, Khang Trữ phục hồi tinh thần lại, cũng bắt đầu oán giận Giang Hạ: "Cũng là ngươi không tốt, mọi người lòng dạ biết rõ là tốt, tại sao phải nói ra?"

Giang Hạ buông tay ra, trên mặt có một tia bất đắc dĩ: "Không có biện pháp, gần đây cũng không biết trung cái gì tà liễu, đều là đắc tội với người." Khang Trữ nghe lời này, nhạy cảm nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái: "Các ngươi. . . Sẽ không cũng có chuyện gì sao?"

Kỷ Ngữ Đồng cúi đầu, không nói lời nào, Giang Hạ hướng chén của nàng dặm gắp thức ăn, nhưng cũng là không nói một lời.

"Sách sách." Khang Trữ ngưỡng dựa vào tại chỗ ngồi thượng, nhìn sang cái này, lại nhìn ngắm cái kia: "Nhìn dạng như vậy, hay là man thân mật a, nhưng là đột nhiên lại cảm thấy, có chút bằng mặt không bằng lòng mùi vị."

"A Trữ, ngươi có ra nước ngoài học ý nghĩ sao?" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên để đũa xuống, một tay chống cằm, chăm chú hỏi.

"Du học?" Khang Trữ nháy mắt, suy nghĩ một chút: "Còn không có suy nghĩ quá cái vấn đề này đây." Vừa nói nhìn Giang Hạ, kinh ngạc nói: "Tiểu Hạ, chẳng lẽ các ngươi chuẩn bị ra khỏi nước đọc đại học sao?"

"Ta. . ." Giang Hạ cười khổ một cái, có chút khó có thể nhe răng, suy nghĩ

một chút, nhẹ giọng nói: "A Trữ, chuyện này ngươi biết là tốt, không cần nói cho người khác."

"Tại sao?" Khang Trữ có chút nghi ngờ, đảo mắt vừa hưng phấn lên: "Du học cũng tốt wow, mọi người chúng ta có thể cùng đi, các ngươi muốn đi quốc gia nào? Chúng ta có thể hảo hảo thương lượng xuống. . ."

"A Trữ, ta không đi, là Ngữ Đồng đi." Giang Hạ thở dài, lên tiếng cắt đứt nàng.

"Cái gì? Vậy các ngươi không phải là mới vừa ở chung một chỗ, sẽ phải tách ra? Tại sao không cùng lúc đi a?" Khang Trữ càng thêm nghi ngờ: "Là ngươi ba ba ý tứ sao? Chẳng lẽ hắn biết chuyện của các ngươi, chuẩn bị gậy đánh uyên ương? Ngữ Đồng một người đi ra ngoài, ngươi yên tâm sao?"

"A Trữ, ngươi nghĩ đến nhiều lắm!" Giang Hạ nhíu mày.

"Nếu không là chuyện gì xảy ra a?"

Kỷ Ngữ Đồng trong suốt trong suốt đôi mắt đẹp, mang theo chút khiêu khích vẻ, nhìn Giang Hạ, đối với Khang Trữ nói: "A Trữ, nếu như đổi là bạn gái của ngươi phải ra khỏi nước, ngươi có theo nàng cùng đi sao?"

"Nếu như bạn gái của ta có ngươi đẹp như vậy lời của, ta tình nguyện mỗi ngày giống như chỉ tiểu Cẩu giống nhau coi chừng dùm nàng, một tấc cũng không rời, nàng đi chỗ nào, ta liền theo tới chỗ." Khang Trữ thân thể đi phía trước nhích lại gần, hai tay nâng cằm lên, thẳng tắp nhìn Kỷ Ngữ Đồng, cố ý làm làm ra một bộ mê gái bộ dáng: "Đồng Đồng, không bằng như vậy, nàng không cùng ngươi đi, ta cùng ngươi, ta không chọn địa phương : chỗ, ngươi đi Bắc Cực ta cũng cùng ngươi đi, tóm lại, đối với ta mà nói, có ngươi đang ở đây địa phương : chỗ, chính là Thiên đường a."

Giang Hạ biết rõ nàng cố ý, còn phải tức giận tới mức cắn răng, cười lạnh

nói: "Tiểu Cẩu đúng không? Dao động mấy cái cái đuôi đến xem trước."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng: "Tóm lại, ngươi chính là hạ quyết tâm không đi là được rồi, đúng không?"

Giang Hạ không phản bác được, chỉ đành phải nói: "Ngữ Đồng, ngươi ăn cơm trước, những thứ này chúng ta sau khi rồi hãy nói, khỏe?"

"Ta cũng vậy không có khẩu vị liễu, các ngươi từ từ ăn sao, ta trước trở về phòng học liễu." Kỷ Ngữ Đồng lạnh lùng bỏ lại những lời này, cầm lấy bao, lắc đầu phát, cũng mau đi ra khỏi liễu phòng ăn.

Khang Trữ nhìn nàng mãnh khảnh bóng lưng, trợn mắt hốc mồm: "Đây đều là tại sao? Bởi vì khí trời không tốt, cho nên tính tình cũng biến thành xấu sao?"

Buổi tối, phía ngoài quả nhiên cuồng phong gào thét, mưa xuống.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở Giang Hạ trước bàn đọc sách, vùi đầu nhìn Anh ngữ sách, trong tay thỉnh thoảng cầm lấy bút ở bổn tử thượng viết xuống chút ít từ đơn. Một lát sau, Giang Hạ bưng co lại nước trái cây đi vào, đặt lên bàn, mình cũng đi theo ở trên bàn ngồi xuống, dùng một loại nhẹ nhàng miệng Khí Đạo: "Bảo bối, đọc sách nhìn mệt mỏi sao, chịu chút nước trái cây, nghỉ ngơi một chút sao."

Vừa nói cầm lấy một viên tươi mới ô mai, đưa tới Kỷ Ngữ Đồng mép, Kỷ Ngữ Đồng nhưng chút nào không lĩnh tình, đầu khẽ tránh ra bên cạnh. Giang Hạ đích tay liền dừng tại giữ không trung trung, nàng cười cười xấu hổ, chỉ đành phải đem ô mai bỏ vào trong miệng mình. Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt, chỉ nhìn chằm chằm quyển sách, phảng phất bên cạnh căn bản không có ngồi người như vậy dường như.

Giang Hạ ngồi ở chỗ đó nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên vươn tay đoạt

Kỷ Ngữ Đồng sách, có chút nôn nóng nói: "Ngữ Đồng, ngươi đừng ngày ngày như vậy không để ý tới ta được không?"

Kỷ Ngữ Đồng cũng không nhìn nàng, đưa tay trở về đoạt, hai người kéo ra một trận, Giang Hạ bỗng nhiên buông ra, đưa tay một tay lấy nàng ôm lấy, vọng động đi đến vẫn mặt của nàng.

"Buông!" Kỷ Ngữ Đồng theo bản năng sau này trốn, thanh âm nghe cánh có mấy phần tức giận.

Giang Hạ nhưng đem nàng ôm càng chặc hơn, vừa lung tung hôn gương mặt của nàng, môi của nàng, vừa lẩm bẩm khẽ gọi: "Ngữ Đồng, Đồng Đồng. . ." Thanh âm của nàng, nghe tựa hồ rất đau đớn tâm, Kỷ Ngữ Đồng thế nhưng dần dần ngưng giãy dụa. Giang Hạ tựa hồ có chút mất đi lý trí, cực nóng đôi môi bóp quá trên mặt nàng nhẫn nhụi trơn mềm da thịt, sau đó có chút bá đạo chiếm lấy môi của nàng, điên cuồng mút hôn, Kỷ Ngữ Đồng ngọt mềm mại cánh môi, rất nhanh đã bị làm cho có một chút sưng đỏ.

Hôn hôn, Giang Hạ dần dần cảm giác được một loại mặn mặn sáp sáp mùi vị ở trong miệng lan tràn ra, nàng ngẩn ngơ, từ từ mở mắt, rời đi Kỷ Ngữ Đồng thần, quả thấy Kỷ Ngữ Đồng trong mắt đã là lệ quang Doanh Doanh (nhẹ nhàng).

"Ngữ Đồng, ta. . ." Giang Hạ trong lòng rất nhanh dâng lên một loại bứt rứt cảm, đưa tay liền muốn thay nàng chà lau nước mắt, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nghiêng đi đầu, nức nở nói: "Ta biết, không phải là tiền vấn đề. . ."

Giang Hạ ngẩn ra, Kỷ Ngữ Đồng vừa nói tiếp: "Ngươi cho ta tồn tại tiền, có vài trăm vạn, hoàn toàn có thể đủ hai người cùng đi ra nước."

"Ta chưa nói quá là bởi vì tiền vấn đề."

"Là (vâng,đúng), ngươi chẳng qua là nói cho ta biết, ngươi sẽ không theo

ta đi, sau đó cái gì cũng không giải thích." Kỷ Ngữ Đồng thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, khóe miệng lại lộ ra một tia khổ sở nụ cười: "Như vậy, là vấn đề của ta sao? Ngươi biết không? Ta vừa nghĩ tới cho tách ra đã nhiều năm, buổi tối cũng sẽ khổ sở được ngủ không ngon giấc, nhưng là ngươi, nhưng có thể làm được như không có chuyện gì xảy ra. . . Hạ, ngươi có nhiều yêu thích ta?"

Nàng lã chã - chực khóc bộ dáng, làm lòng người trung khổ sở, Giang Hạ cổ họng giống bị ngăn ngừa, tay phải từ trên bàn rút mấy tờ khăn giấy, tiểu tâm dực dực thay nàng lau chùi nước mắt trên mặt, thật lâu, mới miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, an ủi: "Chúng ta không phải là còn có gần hai năm thời gian chung đụng sao? Còn sớm đây. Rồi hãy nói, tách ra cũng là mấy năm, ta còn có thể thường xuyên đi xem ngươi."

"Mấy năm thời gian, có thể phát sinh rất nhiều chuyện. . ."

"Nhưng tình cảm của chúng ta, sẽ không thay đổi." Giang Hạ nhìn thẳng ánh mắt của nàng, nhận chân nói.

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt hồng hồng, lớn tiếng nói: "Ta chỉ biết là, nếu như ngươi đầy đủ yêu thích ta, ngươi sẽ không bỏ được theo tách ra, cũng sẽ không bỏ được để cho ta một người ra ngoại quốc! Nếu như đổi ngươi những thứ kia bằng hữu, Khang Trữ, Lâm Nhất Phong, Chu Tinh Hán, bọn họ cũng sẽ không lựa chọn cùng mình yêu người tách ra!"

"Ngươi cho là ta không đủ thích ngươi? Ngươi cho là ta thậm chí không bằng A Trữ cùng Lâm kẻ điên? !" Giang Hạ nhảy xuống, không dám tin nhìn nàng, giọng nói trở nên kích động lên.

"Vốn chính là như vậy, dù sao bên cạnh ngươi chưa bao giờ thiếu cô bé, cũng không thấy được sẽ thêm cần ta. Ta đi, tự nhiên sẽ có những người khác đến ngươi, cái gì Tiêu dương, cái gì lạc Ánh Tuyết... Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không tịch mịch!" Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng không thể chịu thỏa hiệp, càng

nói càng thương tâm tức giận, cũng từ trên ghế đứng lên.

"Ngươi chính là nghĩ như vậy của ta? !" Giang Hạ mở to hai mắt, tức giận đến xanh mặt, nàng lui về phía sau hai bước, trên mặt tựa hồ bao phủ một tầng sương lạnh, gật đầu nói: "Tốt, rất tốt!" Xoay người, sải bước tựu đi ra ngoài, Kỷ Ngữ Đồng cũng nhịn không được nữa, "Wow" một tiếng khóc ra thành tiếng.

Bên tai truyền đến tiếng khóc, phảng phất có được cái gì ma lực dường như, Giang Hạ không tự chủ được dừng bước, nàng thở dài một hơi, bỗng nhiên xoay người lại, bước nhanh đi tới Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh, thật chặc đem nàng ôm ở nàng trong ngực.

"Hạ, ta không phải cố ý khí ngươi, ta sợ. . . Cho tách ra lâu như vậy, ta sợ. . . Ta sợ ngươi thích người khác. . ." Kỷ Ngữ Đồng nằm ở nàng trong ngực, khóc đến nghẹn ngào khó tả.

"Ta biết, ta biết. . ." Giang Hạ không được vỗ nhẹ bả vai của nàng, hôn hít lấy tóc của nàng, lẩm bẩm an ủi nàng: "Ta cũng biết, ta cũng vậy rất sợ. . ."

"Không, ngươi không biết! Ta thậm chí nghĩ tới, nếu như ngươi không đi, ta lưu lại tính . . ." Kỷ Ngữ Đồng vừa nức nở, vừa làm bộ muốn đẩy ra nàng. Giang Hạ trong lòng chấn động, buông nàng ra, hai tay đang cầm mặt của nàng, gằn từng chữ một: "Ngữ Đồng, ngươi tuyệt đối không thể làm như vậy!" Nàng nhìn Kỷ Ngữ Đồng, thở dốc một hơi, lai tiếp tục nói: "Đồng Đồng, ta không muốn cho tách ra, thật, ta rất không nỡ ngươi, một chút cũng không muốn cho tách ra. Nhưng là, ta không thể chỉ muốn tình yêu, ta còn có trách nhiệm, ta đối với Giang thị có trách nhiệm!"

"Đoạt lại ông ngoại ngươi công ty, thật trọng yếu như vậy sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn ánh mắt của nàng, có chút thống khổ nói.

"Là (vâng,đúng), là rất trọng yếu." Giang Hạ vẻ mặt kích động: "Giang thị là ông ngoại từ lúc sanh ra tâm huyết, ta không thể để cho nó rơi vào người kia trong tay, đây cũng là Hoàng gia gia đối với kỳ vọng của ta, ta cùng tin cũng là ông ngoại đối với kỳ vọng của ta!"

"Chỉ có là bởi vì vì kỳ vọng của bọn hắn sao? Không có trả thù thành phần tồn tại có ở đây không? Ngươi vẫn. . . Muốn vì ngươi mụ mụ trả thù hắn."

Giang Hạ không khỏi ngây người, hai tay dần dần buông ra, nàng nghiêng đầu đi, trong mắt bỗng nhiên hiện ra một tia lệ quang.

"Hạ, để xuống những thứ này, khỏe? Để xuống kia đang lúc công ty, để xuống cừu hận." Kỷ Ngữ Đồng cầm tay nàng, nước mắt doanh cho tiệp, nhẹ giọng khẩn cầu : "Chúng ta lúc này rời đi thôi, vĩnh viễn cũng không muốn trở về liễu, chúng ta gặp qua được rất vui vẻ."

"Không, ta không bỏ xuống được." Giang Hạ thống khổ nói.

"Cho để xuống, khỏe? Ngươi có hay không thay ta nghĩ tới, thay tương lai của chúng ta nghĩ tới? Ngươi. . . Ba ba của ngươi đối với ta như vậy, ta sau này cho dù trở lại, có thể cho ở một

lên sao? Ngươi biết ta thấy được hắn có nhiều sợ sao? Ngươi biết, ta có lo lắng nhiều hắn tương lai có ngăn trở chúng ta sao? ! Chúng ta vĩnh xa lúc này rời đi thôi, có được hay không?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, thương tâm nói.

"Ngữ Đồng, tâm tình của ngươi, ta có thể hiểu được, nhưng là, thật xin lỗi. . ." Giang Hạ áy náy nhìn nàng, Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ, xây dựng tốt đẹp chính là mơ ước bị triệt để đánh nát, từ từ buông lỏng ra tay nàng.

"Bảo bối, ta thích ngươi." Giang Hạ nhìn nàng thất hồn lạc phách bộ dạng, trong lòng kim châm dường như đau , nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ở nàng bên tai

nói: "Ngươi hãy nghe ta nói, ngươi ra ngoại quốc ngốc mấy năm, đừng làm cho ta lo lắng. Có Hoàng gia gia giúp ta, ta sẽ đem Giang thị đoạt lại, hắn bị ta kiềm chế lấy, cũng không cách nào đi theo ngươi làm khó."

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, chẳng qua là khóc. Giang Hạ ôm chặt nàng, ôn nhu nói: "Bảo bối, ta thích ngươi, rất thích rất thích ngươi. Ta đã kế hoạch tốt tương lai của chúng ta liễu, chờ sau khi ngươi trở lại, chúng ta nhất định có thể ở chung một chỗ, không có bất kỳ người có thể ngăn trở, thế giới của chúng ta dặm , trừ lẫn nhau, chỉ có bằng hữu, có được hay không? Van cầu ngươi, chờ ta, có được hay không? Khác vì chuyện này giận ta liễu, ta rất khó quá. . ."

"Có thuận lợi như vậy sao?" Kỷ Ngữ Đồng chưa từng có thấy nàng như vậy ăn nói khép nép nói chuyện nhiều, trong lòng không khỏi mềm nhũn.

"Biết rồi, ta bảo đảm! Cho thời gian của ta, chờ ta, khỏe?"

"Kia không cho có nữa nữ hài tử khác!" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, cắn chặc thần.

"Tuyệt sẽ không!"

"Thế giới của chúng ta dặm , trừ bằng hữu, cũng chỉ có hai người chúng ta người?"

"Tựu hai người chúng ta!"

Kỷ Ngữ Đồng hít hít lỗ mũi, tràn đầy nước mắt trên mặt, rốt cục tràn ra vẻ tươi cười: "Được rồi, ta đi, ta cũng vậy chờ ngươi."

Giang Hạ một lòng rốt cục rơi xuống đất, cái mũi của nàng nhẹ nhàng cọ Kỷ Ngữ Đồng lỗ mũi: "Giữ lời nói?"

"Ừ, ngươi nói, cũng muốn nhớ được."

"Như vậy, rùng mình kết thúc?"

"Chẳng lẽ ngươi không hi vọng kết thúc?"

"Ta ngày ngày cầu nguyện nó có thể kết thúc." Giang Hạ vừa nói, đôi môi thấu đi qua, ôn nhu mút đi Kỷ Ngữ Đồng nước mắt trên mặt, thì thào nói: "Bảo bối."

"Ừ?"

"Ta yêu ngươi. . ."

Kỷ Ngữ Đồng mở ra một đôi nước gợn mông lung Tinh Mâu, trong bụng lại là chua xót, lại là vui sướng, một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Ta cũng vậy."

"Ngươi cũng là cái gì?"

"Ta không nói liễu." Kỷ Ngữ Đồng giọng nói vi giận.

"Rốt cục hòa hảo liễu." Giang Hạ hài lòng ôm nàng, trong mắt tràn đầy vẻ vui thích, tay giơ lên, nhẹ nhàng vuốt ve nàng khẽ sưng trướng cánh môi, giọng nói áy náy: "Bảo bối, thật xin lỗi."

Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt Phi Hồng, nhẹ nhàng từ trong miệng phun ra hai chữ: "Ngu ngốc!" Hai tay nhưng nhẹ nhàng trở về ôm lấy nàng.

Hai người đứng ở phía trước cửa sổ, ôm nhau cùng ôi, đứng yên thật lâu bất động, không nỡ buông ra.

Ngoài cửa sổ mưa, nhưng không biết lúc nào đã ngừng.

http://tieulun.hopto.org

40, thứ 40 chương

40, thứ 40 chương . . .

"Hạ, ngươi tại sao như vậy thích màu xanh biếc?"

Sáng sớm, Kỷ Ngữ Đồng đứng ở trong phòng, đánh giá chung quanh hết thảy bài biện, sau đó ngồi chồm hổm xuống, đưa tay vuốt trong góc tường kia gốc cây thực vật xanh rộng rãi lớn Diệp Tử, trên mặt vẻ mặt nhiều hứng thú.

"Bởi vì màu xanh biếc sinh cơ bừng bừng, tượng trưng cho sinh mệnh lực. Ta thích những thứ kia màu xanh biếc thực vật, tỷ như tảng đá trong khe h dài ra cỏ nhỏ, còn có có phi phàm leo lên năng lực dây thường xuân, ở cằn cỗi thổ nhưỡng trung cũng có thể khỏe mạnh trưởng thành Tiên Nhân Chưởng, bọn họ ương ngạnh sinh mệnh lực, vốn có thể mang cho ta một chút manh mối." Giang Hạ ngồi ở trên giường, hai tay chống phía sau, khẽ quay đầu, thần sắc thật tình được có chút khả ái, suy nghĩ một chút, vừa cười bổ sung nói: "Còn có, tánh mạng của ta dặm , có quá nhiều xám xịt đồ, ta chỉ muốn thoát khỏi, màu xanh biếc, là một loại rất đặc biệt màu sắc, rất đẹp, rất rõ mau, thị giác thượng thư thích, cũng sẽ mang đến tâm hồn vui vẻ, không phải sao?"

"Ừ, ngươi hiện tại nói chuyện khẩu khí, có điểm giống một Lão sư, nghiêm trang." Kỷ Ngữ Đồng nghe nàng thao thao bất tuyệt, cau cái mũi đáng yêu, khóe miệng nhưng tràn ra một tia ngọt nụ cười, nàng đi tới Giang Hạ bên cạnh, hai tay đáp thượng cổ của nàng, cười nói: "Ngươi biết không, ngươi làm cho người ta cảm giác, cũng giống như là một buội thực vật, thật giống như cả người tràn đầy sức sống giống nhau."

"Là (vâng,đúng) sao? Ta như cái gì thực vật?" Giang Hạ mặt khó khăn lắm kề nàng bộ ngực, càm nơi truyền đến như có như không mềm mại xúc cảm, trong mũi đều là nhàn nhạt chọc người xa tư mùi thơm, nàng ngửa đầu

nhìn nàng, tim đập khẽ loạn .

Kỷ Ngữ Đồng khẽ suy tư hạ xuống, trong mắt dạng lên vẻ ôn nhu vẻ, ôn nhu nói: "Giống như bạch dương, giống như một buội trắng Dương Thụ, rất cao, rất cao ngất, tinh thần phấn chấn bồng bột, thanh tân chói mắt." Nói tới đây, nàng cười ra tiếng: "Noãn Noãn luôn là nói, ngươi cùng Tiểu Chu mấy, vô luận lúc nào, cũng đứng nghiêm, cùng mấy chi tiêu thương dường như, làm cho người ta chịu không được, nàng nói các ngươi nếu như xuyên : thấu quân trang, nhất định sẽ rất tốt nhìn."

"Đây rốt cuộc là bao hay là cách chức a?" Giang Hạ sắc mặt khẽ biến thành lục, bất mãn hừ nhẹ: "Đây không phải là học võ thuật học ư, không đứng thẳng chính mình cũng khó khăn bị."

"Đương nhiên là bao nữa." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng cười một tiếng, trấn an dường như sờ sờ tóc của nàng, khẽ do dự một chút, ở trên trán của nàng hôn vẫn, Giang Hạ ngơ ngác nhìn nàng, giống như tiểu hài tử chiếm được một viên đường phần thưởng giống nhau, tức khắc ngay cả đuôi lông mày khóe mắt cũng giãn ra.

Nụ cười của nàng, là làm như vậy sạch, hồn nhiên, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Kỷ Ngữ Đồng có chút xuất thần nhìn nàng, sau đó ôm lấy nàng, đem càm đặt tại trên vai của nàng, nhẹ giọng nói: "Hạ, thế người trên, cũng thích đem cô bé so sánh xài, nhưng là xài Mỹ lệ có thừa, là quá quá nhu nhược. Ta liền thích đem ngươi so sánh cây, bởi vì ngươi tựa như của ta một thân cây giống nhau, vô luận ở địa phương nào, chỉ cần có thể gặp lại ngươi, ta liền đặc biệt an tâm. . ." Nàng lẩm bẩm vừa nói, giọng nói tựa như Mộng Nghệ một loại.

Giang Hạ nhưng cười lớn lên, nửa nói giỡn nói: "Là (vâng,đúng) sao? Kia nếu như ta là cây lời của, ngươi chính là ta sáng rỡ, ngươi để cho thế giới của

ta cũng trở nên minh phát sáng, biết không?" Vừa nói đưa tay nhất đái, hai người liền cút ở trên giường.

"Hạ, muốn đi xuống ăn điểm tâm liễu, còn có lên trên học, không náo loạn có được hay không?" Kỷ Ngữ Đồng vừa lấy tay chống đỡ giường, vừa khẽ cười lấy dụ dụ dỗ hiểu rõ giọng nói khuyên nàng, sông Scialla ở nàng, sau đó giơ cổ tay lên nhìn một chút bề ngoài, sáng trong tròng mắt nhìn thẳng nàng, miệng khẽ mân mê: "Còn có một chút thời gian, bảo bối, ta muốn hôn nhẹ."

Trên mặt nàng ít có toát ra tới làm nũng vẻ mặt, để cho Kỷ Ngữ Đồng không cách nào cự tuyệt, chỉ đành phải cúi □ đi, chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) dường như ở môi nàng hôn vẫn. Nhưng là Giang Hạ đối với cái này loại lướt qua triếp dừng lại hôn hiển nhiên không hài lòng, một tay thủ sẵn eo nhỏ của nàng, một tay về phía sau chống giường, thân thể khẽ ngẩng, Như Ảnh Tùy Hình đuổi theo nàng, lần nữa cuốn lấy nàng ngọt cánh môi, đầu lưỡi linh hoạt từ nàng răng đang lúc dò xét đi vào, giống như đói mút vào xuyết uống nàng trong miệng hương vị ngọt ngào chất lỏng. Kỷ Ngữ Đồng dưới thân thể ý thức leo lên nàng, hàng phục đáp lại nụ hôn của nàng.

Môi của nàng, da thịt của nàng, đều có được tuyệt vời nhất xúc cảm, Giang Hạ trong lòng dục vọng bị dễ dàng đốt, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng, vừa cùng nàng triền miên cùng vẫn, hai tay đã không tự kìm hãm được ở nàng lưng eo hàng đầu đi.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng bị nàng xoa nắn được thân thể như nhũn ra, không nhịn được nhẹ giọng gọi tên của nàng, nhưng là này đựng ngăn cản ý tứ thanh âm, giờ phút này nghe tới nhưng giống như là khó nhịn rên rỉ. Giang Hạ giống như nhận lấy nào đó khích lệ dường như, càng phát ra tình nhiệt như lửa, bỗng nhiên một tung mình, đem nàng áp ở dưới người mình, tay phải đã vươn ra y phục của nàng, cách áo lót đã trèo chiếm hữu nàng ngực.

Kỷ Ngữ Đồng hít sâu một hơi, phút chốc mở mắt, một thanh đè lại tay

nàng, run giọng ngăn cản: "Hạ, không nên. . ."

Giang Hạ hai gò má như lửa hồng, từ nàng cổ đang lúc ngẩng đầu lên, nhìn nàng, hô hấp dồn dập, tựa như muốn nói cái gì, rồi lại nói không nên lời dường như. Kỷ Ngữ Đồng cũng là sắc mặt Phi Hồng, lại độ lên tiếng: "Hạ, không nếu như vậy, được chứ?"

Giang Hạ nhìn nàng chốc lát, trên mặt ửng hồng dần dần rút đi, ánh mắt cũng chầm chậm trở nên thanh minh, nàng đưa tay từ nàng trong quần áo rút ra, ánh mắt tựa hồ có chút không dám nhìn nàng, cúi đầu nói: "Ngữ Đồng, thật xin lỗi."

Trong giọng nói của nàng mang theo chút xấu hổ, điều này hiển nhiên làm sâu sắc liễu Kỷ Ngữ Đồng trong lòng bất an, cho nên nàng đưa tay bưng lấy Giang Hạ mặt, có chút bối rối nói sang chuyện khác: "Không cần nói xin lỗi, chúng ta. . . Chúng ta muốn đi trường học liễu."

"Ừ." Giang Hạ tung mình ngồi dậy, sau đó đưa tay đưa về phía nàng: "Đứng lên đi."

Kỷ Ngữ Đồng dắt tay nàng, đi theo ngồi dậy, ánh mắt của nàng, vẫn có chút bất an, ấp úng nói: "Hạ, ta. . . Ta không phải là. . ."

"Cái gì đều không cần nói, không có quan hệ." Giang Hạ hướng nàng khẽ mỉm cười, đứng dậy: "Đi thôi, chúng ta đi trường học."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút nàng, thấy nàng không có gì dị thường vẻ, một lòng để xuống, gật đầu, đứng lên, kéo tay nàng ra khỏi gian phòng.

Hòa hảo sau cuộc sống, là vô cùng ngọt ngào. Cho dù có loại này mất hứng tiểu nhạc đệm, cũng không đả thương cho các nàng lâu ngày di kiên tình cảm, tóm lại, bên cạnh quen thuộc một chút người cũng biết Giang Hạ là ở cùng Kỷ Ngữ Đồng nói yêu thương liễu.

Tất cả mọi người kinh ngạc thấy được Giang Hạ biến hóa, này đoạn tình yêu, làm cho nàng giống như thoát thai hoán cốt.

Đầu tiên, nàng cả người trở nên ôn hòa liễu rất nhiều. Tiếp theo, nàng bắt đầu biết làm một chút trước kia cho tới bây giờ chưa làm qua chuyện tình, Khang Trữ giễu cợt nàng bỗng nhiên trong lúc biến thành Liễu Tình thánh.

Tỷ như, nàng hiện tại mỗi ngày buổi trưa cũng sẽ bỏ lại bằng hữu, đi Kỷ Ngữ Đồng phòng học đợi nàng cùng nhau ăn cơm. Hơn nữa trừ Cam Minh Châu chờ mấy bạn tốt ngoài, nàng cũng sẽ cố ý cùng một chút nữ sinh vẫn duy trì một khoảng cách, Tiêu dương đám người gọi điện thoại tới, nàng ít đón, tiểu tâm dực dực bận tâm Kỷ Ngữ Đồng cảm thụ. Cuối tuần, nàng có nặn ra một ít thời gian đi cùng Kỷ Ngữ Đồng đi dạo phố, có theo nàng đi ăn mình không thương cật đồ ngọt, thỉnh thoảng nàng còn có thể đưa một chút khả ái tiểu vật phẩm trang sức cho Kỷ Ngữ Đồng, cho nàng một kinh hỉ. Thậm chí, nàng có phụng bồi Kỷ Ngữ Đồng cùng nhau thật tình học tập Anh ngữ, cùng nàng cùng nhau nhớ từ đơn...

Tóm lại, Kỷ Ngữ Đồng rất hạnh phúc, mặc dù có lúc nhớ tới tốt nghiệp trung học sẽ phải chia lìa chuyện tình, nội tâm hay là có quấn quýt. Nhưng là trong khoảng thời gian này, đắm chìm ở bể tình trong đích cảm giác, đúng là làm cho nàng rất hưởng thụ.

Nhưng là từ ngày đó lên, nàng cự tuyệt Giang Hạ tiến thêm một bước thân mật sau, Giang Hạ liền không còn có quá càng hành động cùng ngôn ngữ , mỗi ngày chẳng qua là lệ hành hôn nhẹ Bão Bão, nàng lúc bắt đầu cảm thấy an tâm, sau lại rồi lại càng nghĩ càng có chút bất an.

Cho nên, có ngày nàng không nhịn được hỏi Dương Noãn Tô: "Noãn Noãn, ngươi cho nhà Tiểu Chu ca, thật không có quá vi phạm cử động sao?"

"Cái gì?" Dương Noãn Tô kinh ngạc nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ

ngươi cùng sông ác ma có sao?"

"Không có nữa, chẳng qua là. . . Chẳng qua là nàng hôn ta, ôm ta thời điểm, ta sẽ rất có cảm giác, có đôi khi. . . Cũng chẳng phải muốn cự tuyệt nàng... Mặc dù, ta vẫn đem cái này thấy vậy rất trọng yếu, thậm chí thánh khiết, Noãn Noãn, ngươi có thể sẽ cảm thấy này có chút điên cuồng, trong lòng ta đã nhận định liễu Giang Hạ, ta hi vọng nàng là cái kia có thể làm bạn ta cả đời người." Kỷ Ngữ Đồng có chút ý không tốt, trong tay bút vô ý thức chừng chuyển động, lông mi thật dài khẽ rủ xuống: "Ta nghĩ. . . Ta nghĩ ta nội tâm là nguyện ý đối với nàng không có chút nào giữ lại, chẳng qua là, cảm thấy hiện tại không thích hợp, nhưng lại sợ nàng để ý. Ai, ta cũng không rõ ta đang nói cái gì..."

"Cái gì? Để ý cái gì? Ngươi nhận định liễu Giang Hạ có làm bạn ngươi cả đời, ta còn nhận định sau này mình nhất định phải gả cho Tiểu Chu ca đây, nhưng là chỉ cần ta không muốn, hắn còn không phải là rất tôn trọng ta? !" Dương Noãn Tô trừng tròng mắt, nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên đề cao thanh âm nói: "Uy, Đồng Đồng, uy! Ban đầu nhưng là ngươi nói, nữ sinh muốn căng thẳng tự ái, dưới loại tình huống này chuyện thượng không nên tùy tiện, khác hướng còn ung những thứ kia con nhà giàu nhà giàu thiên kim : ngàn vàng cửa làm chuẩn. Tiểu Chu ca là nam sinh nga, hắn theo ngủ ở chung một chỗ, cũng có thể quy củ, nhà ngươi sông ác ma là nữ sinh, chẳng lẽ cũng làm không được sao?"

Kỷ Ngữ Đồng thân tay nâng trán: "Ta lúc nào nói nàng làm không được rồi? Ngươi đây là cái gì hiểu năng lực? Ta chỉ phải . . Chẳng qua là cho trao đổi hạ ý nghĩ, ai, không nói liễu. . ."

"Ta đây không phải là lo lắng ngươi nha, cho ngươi cảnh bày ra sao." Dương Noãn Tô nhích tới gần nàng, lời nói thấm thía nói: "Ta nói tất cả nhiều lần, càng dễ dàng nhận được, liền càng sẽ không quý trọng, ngươi phải nhớ kỹ những lời này. Ngươi nhìn nhìn, Tưởng Tiểu Manh những người đó

chính là ví dụ, sông ác ma cùng các nàng..."

"Ngừng!" Kỷ Ngữ Đồng biến sắc, lập tức cắt đứt lời của nàng, ấm ức nói: "Khác nói với ta những thứ này, ta không muốn nghe."

"Khụ, ta không có ý tứ gì khác a." Dương Noãn Tô vội vàng theo cười.

Kỷ Ngữ Đồng hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi không để ý tới nàng. Mặc dù biết rõ Giang Hạ cùng nữ hài tử đó chuyện tình cũng đã thành lịch sử liễu, nhưng là chỉ cần nghĩ tới, hoặc nghe được người khác nhắc tới, trong lòng nàng cũng có chút phát lấp, nhất là nghe được Tưởng Tiểu Manh tên, vô luận như thế nào, nàng là Giang Hạ sơ luyến, này thì không cách nào sửa đổi chuyện tình.

Dương Noãn Tô thấy nàng thật tức giận, tiến tới trước gót chân, lôi kéo tay nàng lắc lắc: "Tốt lắm, ta không phải cố ý chọc giận ngươi mất hứng nha, rồi hãy nói, những người đó cũng đã là trải qua Vân Yên liễu, sông ác ma bây giờ đối với ngươi tốt như vậy, ngươi căn bản không cần thiết đi so đo a."

"Ngươi muốn làm nũng, hướng về phía nhà ngươi Tiểu Chu ca phát đi, ta không để mình bị đẩy vòng vòng."

"Tốt lắm, ngươi đừng mất hứng, cũng là ta đây há miệng không tốt, chuyên nói không nên nói chuyện, ta sai lầm rồi." Dương Noãn Tô quắt miệng, đáng thương nhìn nàng, Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng gấp gáp, nhịn cười, vẫn là không để ý tới nàng.

Dương Noãn Tô bỗng nhiên cắn răng một cái, bất cứ giá nào liễu: "Được rồi, như vậy đi, ta cho ngươi biết một bí mật của ta, ngươi đừng nóng giận."

"Bí mật gì?" Kỷ Ngữ Đồng Tinh Mâu chợt lóe, lúc này mới nghiêng đầu lại.

Dương Noãn Tô nhăn nhó liễu hồi lâu, mới phi đỏ mặt, hạ giọng nói: "Thật ra thì, ta cùng Tiểu Chu ca, cũng không có rất thuần khiết nữa, chúng ta. . . Chúng ta. . ."

"Các ngươi làm sao?" Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng muốn nói hay không, lại càng lòng hiếu kỳ Đại Thịnh.

"Ai nha, chính là. . . Chính là chúng ta hữu dụng khác phương thức thân mật, ngươi cũng biết nữa, nam sinh cũng là nửa người dưới động vật sao. . ."

Cũng không biết Dương Noãn Tô đối với Kỷ Ngữ Đồng nói cái gì, chỉ thấy Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hốt nhiên đột nhiên bị lây rặng mây đỏ, bịt lấy lỗ tai kêu to: "Tốt lắm, đừng bảo là! Không muốn nói cho ta biết!"

Buổi tối, trường học bơi lội trong quán, ánh đèn huy hoàng, nhưng là bơi lội người nhưng le que có thể đếm được.

Khang Trữ mới từ hồ bơi trung thượng, cả người ướt nhẹp, không được cầm khăn lông phủi trên đầu cùng trên mặt Thủy Châu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào trong suốt trong nước hồ, cái kia mạnh mẽ du lịch thân ảnh.

Nói thật, nàng có đôi khi thật là rất hâm mộ Giang Hạ vóc người, cao gầy thon dài, một cặp chân dài thẳng tắp mà cân xứng, cả người đường cong lưu loát mà không mất ôn nhu, ở trong nước từng cái tư thế cũng như vậy ưu mỹ mê người, quả thực có thể so với bơi lội kiện tướng.

Nàng ngơ ngác nhìn liễu một hồi lâu, từ trên mặt đất cầm lấy một lọ nước, đã uống vài ngụm, Giang Hạ đã bắt đầu trở về bơi, chỉ nghe "Rầm" một trận tiếng nước chảy, nàng từ trong nước chui đi ra, hướng Khang Trữ lộ ra một thật to rực rỡ khuôn mặt tươi cười, người này, bất kỳ lúc thoạt nhìn cũng là một bộ thần thái sáng láng tràn đầy sức sống bộ dạng. Khang Trữ lắc đầu, cười tiến lên vươn tay ra, đem nàng kéo lên bờ.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ thở hào hển, vừa cầm qua khăn lông lau chùi trên mặt Thủy Châu, vừa cùng nàng hướng phòng thay quần áo đi.

Hai người mở ra của mình hộc tủ, lấy ra bao đặt ở trên ghế dài, sau đó ngồi xuống, bắt đầu hơn thay quần áo. Khang Trữ vừa bỏ đi áo tắm, một bên cười nói: "Minh lúc trời tối ra đi, dẫn ngươi đi một quầy rượu vui đùa một chút, nơi đó mới tới liễu mấy trú hát cô bé, lớn lên rất đẹp, ca hát cũng vô cùng gậy , gần đây làm ăn phát hỏa."

"Không có hứng thú." Giang Hạ lắc đầu.

"Nhờ cậy! Ngươi cũng thật lâu không có đi ra ngoài cho cùng nhau chơi đùa liễu!" Khang Trữ trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, có chút bất mãn nói: "Được rồi, ta hiểu rõ liễu Kỷ Ngữ Đồng, những người khác ngươi cũng nhìn không thuận mắt liễu, chỉ muốn ngày ngày coi chừng dùm nàng. Nhưng là ngươi cũng không có thể như vậy trọng sắc khinh hữu a, cho một chút xíu thời gian theo bằng hữu dễ dàng, không được? Cùng lắm thì, ngươi mang theo Kỷ Ngữ Đồng cùng đi a."

"Nàng không thích đi đâu loại địa phương, hơn nữa, ta. . . Ai!"

Gọi nàng nói như thế nào đây? Nàng muốn ngày ngày phụng bồi bạn gái của mình, phòng ngừa của mình cha ruột mơ ước cho nàng, Giang Hạ đem T-shirt mặc lên, có chút bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

"Vậy ngươi chỉ có một người tới a!" Đối với nàng gần đây biểu hiện, Khang Trữ thực tại là có chút căm tức, châm chọc nói: "Ngươi ban ngày cùng nàng như hình với bóng, buổi tối coi chừng dùm nàng chân không bước ra khỏi nhà, làm gì a? Vốn không đến nổi muộn muộn cũng muốn □ làm chuyện sao? Ừ?"

"Ngươi bệnh thần kinh a!" Giang Hạ nổi trận lôi đình, đang muốn mắng

to, vừa vặn có mấy nữ sinh cũng đi vào thay y phục váy, nàng chỉ nhịn được khí , đem trong cổ họng liên tiếp mắng chửi người lời của ngạnh sanh sanh đích nuốt xuống, sắc mặt nhưng là phi thường khó coi.

Một lát sau, kia mấy nữ sinh mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, nàng cũng hết giận, liếc Khang Trữ một cái, thản nhiên nói: "Ngươi có thể hay không nhắm lại ngươi xem ra ganh tỵ miệng, ta cùng nàng cái gì cũng còn không có phát sinh, ta chỉ phải . . Chẳng qua là phải về nhà theo nàng cùng nhau học Anh ngữ."

Khang Trữ rõ ràng ngẩn ra, đi theo nói: "Wow nga, thật là hôm nay lớn nhất tin tức!"

Giang Hạ đổi lại tốt y phục, đem đồ bỏ vào của mình hộc tủ, lần nữa khóa lên, Khang Trữ ở phía sau hỏi: "Tại sao?"

"Cái gì tại sao?"

"Tại sao thật là làm không đến phát sinh a, không phải là mỗi đêm đều ngủ ở chung một chỗ sao?"

Giang Hạ mỉm cười nói ngốc, xoay người lại, nhún vai: "Không biết, nàng. . . Nàng rất thuần khiết, nàng cùng nữ hài tử khác bất đồng. . ."

Khang Trữ khóe miệng lộ ra một nụ cười: "Từng cái thuần khiết người, cũng tổng hội bị một người khác trở nên không thuần khiết, hơn nữa, làm cho nàng sau này không bao giờ ... nữa nghĩ thuần khiết."

"Chúng ta mới mười sáu mười bảy tuổi mà thôi a. . ."

"Thật sao? Ta nhớ được, Tưởng Tiểu Manh cũng rất thuần khiết, hơn nữa, khi đó nàng nhưng là nhỏ hơn đó." Khang Trữ cố ý kéo dài thanh âm.

Giang Hạ không nói chuyện nhưng đáp, đi trở về trên ghế ngồi xuống.

"Kỳ quái, ngươi tư tưởng làm sao có đột nhiên trở nên như vậy bảo thủ truyền thống rồi? Ta cho là chúng ta trường học giáo dục đủ kiểu tây phương nữa, ngươi gần đây Trung Quốc cổ thư đã thấy nhiều sao? Loại vật này, vốn là nên cùng ăn cơm, ngủ, uống nước giống nhau tự nhiên a, hơn nữa các ngươi hay là vì ái mà tính, tại sao phải có nhiều như vậy băn khoăn."

Giang Hạ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trầm mặc, Khang Trữ nhìn nàng, càng phát ra cảm thấy buồn cười: "Được rồi, ta hỏi ngươi, ngươi không muốn sao?"

"Nghĩ a."

"Này không phải là liễu."

"Nhưng là, nàng cự tuyệt ta a." Giang Hạ thở dài, bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Ta nói đây, đối mặt với như vậy nữ sinh, gì Huống Thiên ngày còn ngủ ở trên một cái giường, không có không an phận ý nghĩ người, kia thật sự là không lớn bình thường." Khang Trữ tà tà cười, mở ra tay, làm ra thoải mái bộ dạng: "Ta sớm nên đoán được, là Kỷ Ngữ Đồng ý tứ , nàng nên là như vậy nữ sinh, loại chuyện này, hẳn là có thận trọng đối đãi. Nếu như vậy, vậy cũng rất tốt a, muốn tôn trọng ý nghĩ của đối phương sao. Được rồi, ta vì lời nói mới rồi nói xin lỗi."

Giang Hạ cho nàng một cái liếc mắt: "Nói xin lỗi có một quỷ dùng!"

"Kỷ Ngữ Đồng lại có cự tuyệt ngươi, rất khả ái sao. Ừ, trước bồi dưỡng tình cảm cũng rất tốt." Khang Trữ nụ cười bao nhiêu đeo chút nhìn có chút hả hê đắc ý vị, đi theo lại nói: "Ngươi sẽ không như vậy không có phong độ, bởi vì đối với người nhà có ý kiến sao."

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi lấy mình lòng độ người, thật là triệt triệt để để tiểu nhân. Ta cũng không phải là nam sinh, có dục vọng là bình thường, nhưng cũng không phải là không có khống chế." Giang Hạ ngưỡng tựa vào trên ghế, khẽ thở dài: "Ngươi sẽ không hiểu ta hiện tại cảm thụ, thật. Hiện tại, ngày ngày có thể nhìn nàng, phụng bồi nàng, đối với ta mà nói, cũng là lớn lao thỏa mãn."

Nàng lời nói này, đúng là phát ra từ phế phủ, nàng quả thật khát vọng có thể hoàn toàn có Kỷ Ngữ Đồng, nhưng là, hiện tại trạng huống rất tốt, nàng đã cảm giác mình rất hạnh phúc, cũng sẽ không thái quá mức chấp nhất cho trên thân thể quan hệ.

"Làm sao ta chưa từng có ngươi cảm giác như thế đây? Chẳng lẻ ta cho tới bây giờ không có yêu thương quá?" Khang Trữ nhìn nàng vẻ mặt ôn nhu ngọt ngào bộ dạng, không khỏi có chút buồn bã.

"Có lẽ sao." Giang Hạ mép vung lên vẻ nụ cười, nghiêng đầu nhận chân nói: "Ngữ Đồng một tốt nghiệp, sẽ ra khỏi nước, đến lúc đó ta có bó lớn thời gian cùng các ngươi. Cho nên đây, A Trữ, là bạn tốt sẽ phải lượng giải ta, không nên nói những thứ này nữa làm cho người tức giận lời của liễu. Ta chỉ nghĩ tại nàng trước khi đi, hảo hảo quý trọng cùng nàng chung đụng mỗi một ngày, sau đó, ngăn lưỡng địa thời điểm, mới có thật nhiều đồ cung hai người chúng ta nhớ lại a."

"Hiểu !" Khang Trữ nặng nề gật đầu, vươn tay ra: "Ta lần nữa trịnh trọng nói xin lỗi!"

Giang Hạ cười một tiếng, đưa tay qua đi, hai người đích tay chưởng thật chặc cầm lại với nhau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này mấy chương quá độ, không được tốt viết a

Thật hi vọng nhanh lên một chút nhảy qua đi.

41, thứ 41 chương

41, thứ 41 chương . . .

Ngọt ngào cuộc sống thật giống như trôi qua đặc biệt mau, rất nhanh lại đến một học kỳ vĩ thanh.

Nghỉ đông thứ một ngày, Giang Hạ một mình một người đi ô-tô đi tới Chu thị Cao ốc, kể từ khi Giang thị bị đổi thành Chu thị sau, nàng là lần đầu tiên tới công ty. Đứng trong thang máy, Giang Hạ khóe miệng hiện lên vẻ mỉm cười, cái công ty này, hiện tại có lẽ chỉ còn lại trước sân khấu không đổi đi.

Đi tới năm mươi tám tầng, một đang mặc trang phục nghề nghiệp tuổi trẻ cô gái tiến lên đón, thái độ cực kỳ cung kính: "Giang tiểu thư ngài khỏe chứ, tổng tài đang phòng làm việc chờ ngài, mời đi theo ta."

Đây là Chu Văn Hàn mới nhậm chức tổng tài bí thư, thì ra là cái kia , gần đây bị phái hướng nước ngoài phân công ty liễu. Hôm nay nàng còn là lần đầu tiên nhìn thấy Giang Hạ, nhưng là trước sân khấu điện thoại, cùng thư ký của nàng phụ tá cung cấp tin tức, đầy đủ làm cho nàng trước tiên nhận ra tổng tài vị này thiên kim : ngàn vàng.

Này thanh thúy thanh âm dễ nghe, để cho Giang Hạ ánh mắt không tự kìm hãm được quét qua mặt của nàng.

Nàng có một tờ giấy sạch sẻ xinh đẹp xinh đẹp khuôn mặt, nụ cười rất ôn nhu, nhưng là một thân màu đen trang phục nghề nghiệp lại để cho nàng bằng thêm vài phần khôn khéo giỏi giang khí chất. Đây là một hết sức chọc người nhìn chăm chú cô bé, từ chỉnh thể làm cho người ta cảm giác mà nói, so sánh với thượng một nhiệm mạnh hơn. Nhưng là Giang Hạ càng là hướng nàng giữa lông mày nhìn kỹ, liền càng cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc, một

lòng liền cũng càng thêm chấn động.

Đúng vậy, xem ra trên mặt, có thể dễ dàng tìm được Ôn Nhược Nhã bóng dáng, hoặc là nói, Kỷ Ngữ Đồng bóng dáng.

Giang Hạ trong lòng bỗng nhiên có chút phát rét, sau đó cảnh giác chi niệm đại sinh. Hắn rốt cuộc có nhiều yêu Ôn Nhược Nhã? Hay hoặc là, hắn là có nhiều muốn lấy được Kỷ Ngữ Đồng cho thống khoái?

Nàng không tự chủ được hé mở đôi môi, hít một hơi thật sâu, mà cái kia tân nhậm bí thư, đã thay nàng đem tổng tài phòng làm việc đại môn đẩy ra: "Giang tiểu thư mời vào."

Đứng ở rộng rãi lớn trước bàn làm việc, Giang Hạ cảm xúc đã là trấn định lại.

"Tiểu Hạ, ngươi đã đến rồi, muốn uống chút gì không sao?" Chu Văn Hàn để cây viết trong tay xuống, ngẩng đầu hỏi nàng câu nói đầu tiên.

"Không cần."

"Ngồi a."

"Ta không ngồi, nói cho ngươi hoàn một chuyện đã."

Chu Văn Hàn nhíu mày, hướng trong ghế dựa vào một chút, giọng nói khẽ mang theo trách cứ: "Chuyện gì trọng yếu như vậy? Không thể chờ ta đi về nhà nói, hoặc là, gọi điện thoại cũng được a, không phải là muốn đích thân tới đây đi một chuyến tại sao?"

"Ta xem ngươi gần đây rất bận rộn bộ dáng, ở nhà thời gian rất ít."

Chu Văn Hàn nghe câu này, ánh mắt khẽ mất tự nhiên, kể từ khi cùng Kỷ Ngữ Đồng phát sinh sự kiện kia sau, đối mặt Giang Hạ, hắn vẫn có chút mà

chột dạ, mà Kỷ Ngữ Đồng đối với thái độ của hắn, cũng làm cho hắn thất bại ngoài, sinh lòng vô số phiền não, mặc dù thỉnh thoảng Delta có nghĩ về thăm nhà một chút Kỷ Ngữ Đồng, nhưng trừ công việc ở ngoài, hắn đem đa số thời gian đưa hết cho Mai toa, Mai toa bộ dáng tương đối giống quá Ôn Nhược Nhã mẹ con, mấy ngày này, quả thật cho hắn rất lớn an ủi.

Chu Văn Hàn nhìn một chút Giang Hạ, thấy nàng thần sắc bình thản, cũng không có châm chọc ý tứ , trong bụng hơi chút dẹp yên. Giang Hạ nói tiếp: "Chuyện này sao, ở trong điện thoại vừa không được tốt nói."

"Chuyện gì? Ngươi nói đi."

Giang Hạ lười Dương Dương (dương dương tự đắc) tựa tại bên cạnh bàn: "Nghỉ đông ta nghĩ mang Kỷ Ngữ Đồng đi bờ biển biệt thự ở một thời gian ngắn."

Đối với nàng nói lên cái yêu cầu này, Chu Văn Hàn hiển nhiên là có chút ngoài ý muốn, mặc dù nội tâm không tình nguyện, nhưng hắn cũng không có lập tức cự tuyệt, dù sao, Giang Hạ lần này biểu hiện được coi như tôn trọng hắn.

"Tại sao muốn mang nàng đi bờ biển biệt thự? Ta nói liễu ở nàng tốt nghiệp trung học lúc trước, ta sẽ không đối với nàng như thế nào, ngươi cứ như vậy không cùng tin lời của ta?" Chu Văn Hàn vi khẽ cau mày.

"Nàng lần trước bị ngươi hù đến liễu, đến bây giờ nhìn đến ngươi còn nơm nớp lo sợ, ta nghĩ mang nàng đi bờ biển ở một thời gian ngắn, tán giải sầu." Giang Hạ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Ngươi không phải là muốn kết hôn nàng sao? Ngươi vốn không hi vọng nàng tốt nghiệp trung học sau, đối mặt ngươi lúc hay là cái bộ dáng này sao, ngay cả ngươi không cần , ta cũng vậy không muốn trong nhà sau này có nhiều một cái tinh thần có vấn đề người."

http://tieulun.hopto.org

Chu Văn Hàn trầm mặc một lúc lâu, gật đầu nói: "Được rồi, ngươi mang nàng đi qua đi."

"Ừ, ta nghĩ nói chuyện nói xong liễu, không quấy rầy công tác của ngươi, ta đi."

"Tiểu Hạ."

"Làm sao?" Giang Hạ xoay người lại.

"Ta biết, ta cùng Ngữ Đồng tuổi xê xích liễu không ít, cũng biết ngươi phản đối ta cùng nàng ở chung một chỗ." Chu Văn Hàn nói hai câu này nói, thần sắc khó xử chợt lóe lên, sau đó trầm thấp thanh âm nói: "Nhưng là chuyện này, ta tâm ý đã quyết, không thể sửa đổi. Hi vọng. . . Hi vọng ngươi cùng Ngữ Đồng ở chung một chỗ, có thể giúp ta khuyên giải hạ nàng, lần trước, ta không phải là có lòng thương tổn nàng."

Giang Hạ trên mặt hiện lên một tia cơ sắc, cũng không nói lời nào, kéo cửa ra đi ra ngoài.

Bờ biển biệt thự.

Kỷ Ngữ Đồng một lát gục ở trên ghế sa lon nhìn phía ngoài cảnh biển, một lát ngồi ở Piano bên cạnh vừa khảy đàn vài đoạn âm phù, tựa như một con mới từ trong lồng thả ra Điểu Nhi một loại hân hoan tự tại. Giang Hạ nhìn nàng như bó hoa tươi loại sáng lạng lúm đồng tiền, ngay cả đầy bụng tâm sự, tâm tình cũng không thấy được một tia lây.

"Hạ, ngươi nghĩ nghe cái gì khúc tử?" Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại cười một tiếng, trong suốt trong con ngươi lóe ra ôn nhu quang mang.

Giang Hạ nằm trên ghế sa lon, hai tay vén ở sau ót, suy nghĩ một chút nói: "Kanon sao."

http://tieulun.hopto.org

"Cái này cũng nghe lạn liễu." Kỷ Ngữ Đồng cau lỗ mũi, hai tay cũng đã nhấn phím đàn, kinh điển động lòng người Piano giai liền từ nàng linh hoạt tinh xảo đích ngón tay dưới đổ xuống mà ra.

Giang Hạ trên mặt mỉm cười, có chút say mê khẽ nhắm mắt lại, này thủ khúc, quả nhiên là vĩnh hằng kinh điển, làm cho người ta nghe hoài không chán. Mà giờ này khắc này, nghe người yêu tại chỗ khảy đàn, rồi lại lại càng có khác một phen ý nhị.

Một khúc xong, Giang Hạ còn đang trở về chỗ cũ âm nhạc dư âm vận, một mềm mại mùi thơm thân thể đã tiến sát liễu trong ngực của nàng, nàng mở mắt, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng gục ở nàng đầu vai, đang nháy trong suốt đôi mắt đẹp, ôn nhu ngắm nhìn nàng.

"Dễ nghe sao?"

"Ừ." Giang Hạ đưa tay ôm nàng, mỉm cười nói: "Vốn chính là tiếng trời, bị ngươi bắn ra, cái loại cảm giác này, tựa như thân thể lơ lửng ở đám mây giống nhau tuyệt đẹp."

"Ngươi cũng quá khoa trương sao, hừ, trong trường học cũng lão để." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Vốn là tựu rất êm tai." Giang Hạ híp mắt, nhớ lại nói: "Khi đó nhìn 'Của ta dã man bạn gái', trí nhớ sâu nhất cũng thích nhất một đoạn, chính là nữ chủ giác trước mắt bao người, bắn ra này thủ khúc, nam chủ giác giả trang thành đưa ngoài bán, tìm tiến vào các nàng trường học, sau đó vì nàng dâng lên một chi Mân Côi, kia trường cảnh rất lãng mạn a."

"Là (vâng,đúng) sao? Ta đây Mân Côi đây?" Kỷ Ngữ Đồng lướt liễu lướt tóc dài, đưa tay một cái tay.

"Mân Côi là không có nữa, bất quá, ta cảm thấy được, hôn so sánh với

Mân Côi hơn lãng mạn." Giang Hạ bắt được tay nàng hôn vẫn, trong mắt hiện lên tà ác quang mang, sau đó từ từ thấu đi qua, ôn nhu hôn lên môi của nàng.

Này một đôi tiểu tình nhân, ở nơi này sở trong phòng, có thể tận tình hô hấp lấy tự do không khí, toàn tâm hưởng thụ tình yêu ngọt ngào.

Trên ghế sa lon, hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thiếp thân tựa sát, lời lẽ dây dưa, hôn đến sầu triền miên, được phép đổi hoàn cảnh, Kỷ Ngữ Đồng không giống thường ngày loại ngượng ngùng, chủ động đưa lên cái lưỡi thơm tho, còn trêu chọc dường như khẽ cắn Giang Hạ hạ xuống, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, hai tay không ngừng vuốt ve thân thể của nàng, hôn lại càng liên miên không dứt, tựa hồ muốn cướp đoạt quang nàng trong miệng dưỡng khí.

Kỷ Ngữ Đồng thân thể khẽ run rẩy, kìm lòng không đậu phát ra cúi đầu ngâm khẽ, hai tay không bị khống chế từ bối tay vươn vào Giang Hạ áo trong, vuốt nàng trên lưng bóng loáng da thịt, hai người gương mặt dần dần trở nên nóng hổi, hô hấp càng thêm dồn dập, chỉ cảm thấy không khí tựa hồ cũng muốn bốc cháy lên.

Chính là tình nhiệt như lửa, khó có thể khống chế lúc, một trận chói tai chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Giang Hạ đột nhiên buông ra Kỷ Ngữ Đồng, thật sâu thở dốc mấy hơi thở, Kỷ Ngữ Đồng ngồi thẳng thân thể, cúi đầu sửa sang lấy tóc của mình, sắc mặt hồng hồng, tựa như nở rộ Mân Côi một loại kiều diễm ướt át. Giang Hạ càng xem nàng càng cảm thấy khả ái, vừa cười, vừa cầm lấy điện thoại di động nhìn một chút, đè xuống đón nghe khóa: "A Trữ, tại sao?"

Không biết bên kia nói cái gì, Giang Hạ trước mặt sắc tựa hồ mang theo vài phần không tình nguyện vẻ, một lát sau, mới nói: "Được rồi, vậy các ngươi ngày mai tới đây."

Cúp điện thoại, Giang Hạ đi tới trong phòng bếp cầm cái chén, từ trong tủ lạnh rót một chén nước, một chén nước trái cây, sau đó đi trở về phòng khách, đem nước trái cây đưa cho Kỷ Ngữ Đồng.

"Là (vâng,đúng) Khang Trữ sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy nước trái cây uống một hớp, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ."

"Nàng nói gì?"

"Nàng bảo ngày mai muốn cùng Lâm kẻ điên quá chúng ta bên này chơi."

"Vậy hãy để cho nàng tới đây chơi sao." Kỷ Ngữ Đồng đem cái chén thả vào trước mặt trên bàn trà, mỉm cười nói.

Giang Hạ lần nữa ở nàng bên cạnh ngồi xuống, đưa tay ôm nàng bả vai, ra vẻ bất mãn nói: "Ngươi tựu sảng khoái như vậy, ngươi không muốn theo hai người thế giới sao?"

"Ta dĩ nhiên muốn a, nhưng là, nàng là bằng hữu tốt của ngươi, hơn nữa, nghỉ đông còn có thời gian lâu như vậy." Kỷ Ngữ Đồng vuốt ve nàng nhỏ vụn tóc, giọng nói mềm nhẹ dụ dỗ nàng.

"Bảo bối, ngươi đỏ mặt bộ dạng thật đáng yêu." Giang Hạ bỗng nhiên để sát vào nàng bên tai, cúi đầu cười một tiếng, Kỷ Ngữ Đồng bên tai lại bắt đầu nóng lên, Giang Hạ đưa tay nhẹ nhàng bao quát, nàng mềm yếu thân thể liền hoàn toàn nằm ở trên người của nàng.

"Hạ, ta rất thích này sở phòng ốc, cái chỗ này, thật hi vọng, chúng ta cả đời cũng không muốn đi trở về." Kỷ Ngữ Đồng gục ở nàng đầu vai, rù rì nói.

"Cái chỗ này có tốt như vậy sao?" Giang Hạ nhẹ hôn nhẹ tóc của nàng,

trong thanh âm mang theo nụ cười.

"Dĩ nhiên, nó là chúng ta. . . Chúng ta đính ước địa phương : chỗ a." Kỷ Ngữ Đồng ôm thật chặc nàng, trong mắt đẹp bỗng nhiên tràn đầy nước mắt, thanh âm khẽ nghẹn ngào nói: "Hạ, ta rất may mắn, có thể gặp ngươi, còn có. . . Có thể cho yêu nhau."

Giang Hạ vội vàng buông nàng ra, một tay xoa mặt nàng, trong thanh âm tràn đầy thương yêu: "Đứa ngốc, khóc cái gì?"

"Không có, ta chính là. . . Thật cao hứng, thì ra là cao hứng cũng sẽ cho người trong lòng ê ẩm." Kỷ Ngữ Đồng hít hít lỗ mũi, đôi mắt đẹp ửng đỏ, hai tay ôm Giang Hạ cổ, nhìn ánh mắt của nàng nhẹ nhàng nói: "Hạ, ta yêu ngươi."

"Ta cũng vậy yêu ngươi. . ." Giang Hạ trong lòng vừa đau vừa ngọt, thật chặc ôm nàng, thì thào nói: "Ta cũng vậy yêu ngươi, hơn nữa càng ngày càng thích ngươi, yêu ngươi, mới là vận may của ta. . ."

Kỷ Ngữ Đồng nhắm mắt lại, nghe nàng lẩm bẩm đích tình nói, trong lòng tràn đầy Noãn Noãn cảm động, nhưng là nước mắt, nhưng lại càng Khê Thủy một loại, cuồn cuộn không dứt tuôn ra chảy ra.

Bữa ăn tối là Kỷ Ngữ Đồng làm, nàng sớm liền quyết định, cả nghỉ đông cũng muốn cùng Giang Hạ cùng đi ra mua thức ăn, sau đó mỗi ngày mình vì người yêu tự mình xuống bếp.

Xanh xao rất đơn giản, tỏi hương bài cốt, rau xanh xào tôm bóc vỏ, dấm lưu đại Bạch Thái (cải trắng), còn có một chén canh cà chua trứng. Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở bên cạnh bàn, cơ hồ mình cũng không có ăn cái gì, hai tay nâng cằm lên, chỉ mùi ngon nhìn Giang Hạ ăn, thỉnh thoảng hỏi nàng: "Như thế nào? Có phải hay không không dễ ăn?"

Giang Hạ phản ứng cũng là không có làm cho nàng thất vọng, thế nhưng ăn hai chén nửa cơm, món ăn phân lượng cũng không nhiều, cơ hồ đảo qua quét sạch, nhỏ dần sờ sờ bụng, tựa vào trên ghế rên rỉ nói: "Xong, ăn quá no."

Đây đại khái là nàng lần đầu tiên ăn được nhiều như vậy, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nàng mím môi cười một tiếng: "Sau này ta mỗi ngày nấu cơm, ngươi đều muốn ăn nhiều như vậy, sau đó thì sao, sẽ mập một chút."

"Mập ngươi có thể hay không không quan tâm ta a?" Giang Hạ nghiêng đầu, trêu chọc nói.

"À không, ta thích ngươi mập mạp." Kỷ Ngữ Đồng theo thói quen xoa bóp tóc của hắn, sau đó cong lên miệng: "Ta còn sợ ngươi không quan tâm ta đây."

Giang Hạ nhíu mày: "Còn ung đẹp nhất nữ sinh, tại sao có thể như vậy không có tự tin?"

"Hừ, thích ngươi người rất nhiều a..." Kỷ Ngữ Đồng nói tới đây, trong lòng bỗng nhiên tựu dâng lên liễu một cổ chua ghen tức, khẽ tựa đầu nữu hướng vừa.

Giang Hạ cũng không đón cái đề tài này, nhẹ nhàng vuốt ve nàng vi sưng mí mắt, khẽ thở dài: "Mới vừa rồi đem ánh mắt cũng khóc sưng lên, để cho ta cho ngươi dùng lãnh khăn lông thoa xuống."

Nàng thanh âm tràn đầy nói không ra lời ôn nhu trìu mến, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng cái kia chút ghen tức liền lập tức bị hướng không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tâm trong phút chốc liền hòa tan thành nước, nàng hàm răng nhẹ khẽ cắn môi dưới, bất đắc dĩ khẽ thở dài: "Ngươi người này chính là giảo hoạt như thế, luôn là tứ lạng bạt thiên cân, nhưng là. . . Ta mạn phép thiên

chính là muốn thượng ngươi làm, ai. . ."

Giang Hạ hướng nàng cười nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Ngươi ở đây dặm ngồi hội nhi, ta đi rửa chén." Vừa nói liền đứng dậy thu thập bát đũa.

"Không nhớ ngươi rửa nữa, ta đi."

"Không được, ngươi nấu cơm, ta rửa chén, như vậy mới công bình a."

"Vậy chúng ta cùng đi."

Giang Hạ dở khóc dở cười: "Mới hai chén, không cần như vậy hưng sư động chúng sao." Lời tuy nói như thế, vẫn một tay cầm bát đũa, một tay nắm nàng vào phòng bếp.

Ánh trăng chiếu rọi đại dương, cũng như thủy ngân loại lặng yên không một tiếng động tả vào cửa sổ sát đất bên trong, bỏ ra một tầng ngân quang.

Trong tai loáng thoáng truyền đến sóng biển dâng thanh âm.

Kỷ Ngữ Đồng tựa vào Giang Hạ trong khuỷu tay, hô hấp ngọt mà đều đặn, ngủ được hết sức an ổn. Giang Hạ ánh mắt, nhưng ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, hôm nay, nàng trôi qua vô cùng vui vẻ, Kỷ Ngữ Đồng ngọt nụ cười, đầy đủ làm cho nàng quên hết tất cả, đem hết thảy tâm sự cũng tạm thời để xuống.

Nhưng là hiện tại một yên tĩnh, nàng trong đầu liền không tự chủ được hiện lên ban ngày đoạn ngắn, cái kia giữa lông mày cùng Kỷ Ngữ Đồng có mấy phần tương tự chính là mới bí thư, còn có Chu Văn Hàn những lời kia, sau đó lập tức dọc theo người đến trước kia đủ loại, Ôn Nhược Nhã hình, đêm đó đem Kỷ Ngữ Đồng cửa đụng vỡ lúc đích tình cảnh, còn có Chu Văn Hàn vẻ mặt kiên định nói hắn muốn kết hôn Kỷ Ngữ Đồng bộ dạng.

http://tieulun.hopto.org

Nàng có chút nhức đầu, nàng đột nhiên cảm giác được, nàng có thể hay là đánh giá thấp Chu Văn Hàn quyết tâm, còn có hắn đối với Ôn Nhược Nhã điên cuồng trình độ.

Nàng bỗng nhiên có chút sợ, nàng bảo vệ không tốt Kỷ Ngữ Đồng, nhưng là một thanh âm khác nhưng ở trong lòng tự nói với mình, Giang Hạ, ngươi làm được đến, không cần sợ!

Hồi lâu, Giang Hạ từ trong ký ức đã tỉnh hồn lại, nàng đưa tay vuốt vuốt huyệt Thái Dương, hít một hơi thật sâu, một tia quen thuộc thiếu nữ đặc biệt sâu kín mùi thơm của cơ thể thấm vào trong mũi, làm nàng phiền não nhất thời tiêu tan không ít. Giang Hạ trên mặt hiện lên lên một tia ôn nhu nụ cười, bỗng nhiên một bên đầu, đôi môi liền dán lên liễu Kỷ Ngữ Đồng cái trán, trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc, tựa hồ cảm giác được nàng mờ ám, thân thể lại nhẹ nhàng cọ xát hai cái.

Giang Hạ càng cảm thấy khả ái, hơi chút cúi đầu, tinh tế toái toái vẫn liền rơi vào nàng giữa lông mày.

Trong ngực cô bé này, cái này cực đẹp vô cùng ôn nhu, vừa vô cùng thông minh cô bé, các nàng lẫn nhau quen thuộc, lẫn nhau yêu nhau, lẫn nhau có, nhắm mắt lại, nàng có thể dễ dàng miêu tả ra hình dạng của nàng, nàng dùng vô hạn tưởng tượng, dùng môi của nàng, tay nàng... Nàng có như tơ gấm loại đen nhánh bóng loáng tóc dài, da thịt của nàng, như mỹ ngọc loại khiết hoàn mỹ, môi của nàng, mềm mại mềm mại, lộ ra nhàn nhạt mùi thơm ngát, nàng là như vậy Mỹ lệ, rồi lại hạt bụi nhỏ bất nhiễm...

Nàng là thuộc về nàng, mà nàng, muốn cả đời bảo vệ tốt nàng. Đây là đang trước đây thật lâu, nàng chính miệng ưng thuận lời hứa, hiện tại, nàng nguyện ý dùng tánh mạng tới ưng thuận cái này lời hứa.

Giang Hạ lấy tay chống gối, không ngừng hôn Kỷ Ngữ Đồng, dần dần trở

nên có chút nhiệt liệt, có lẽ, nàng chưa từng có như hôm nay như vậy, nghĩ hoàn toàn có tất cả của nàng bộ, không chỉ là đơn thuần thân thể dục vọng, cũng bởi vì ôm trong lòng mơ hồ sợ hãi, muốn được an bình phủ.

Kỷ Ngữ Đồng ở nàng nhiệt tình như lửa công kích đến, rốt cục vuốt vuốt tỉnh táo ngủ mâu, tỉnh lại, nàng cúi đầu có chút dày kêu: "Hạ. . ."

Giang Hạ đôi môi, chậm rãi rời đi cổ của nàng, ở nàng bên tai khàn khàn tiếng nói nói: "Đồng Đồng, ta rất khát. . ."

"Ừ?" Kỷ Ngữ Đồng đầu còn ở vào không tỉnh táo trong trạng thái, dừng một chút mới nói: "Rất khát? Ta đi cấp ngươi cũng chén nước." Vừa nói, nàng liền muốn xuống giường, Giang Hạ nhìn mơ hồ tiểu mỹ nữ, kéo tay nàng, nuốt một ngụm nước bọt, khẩu khí rất bất đắc dĩ: "Ta không muốn uống nước, ta muốn ăn trái cây."

"Nước trái cây?" Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt một chút, quỳ ở trên giường, sờ soạng sờ mặt nàng: "Ta đi lên lúc không phải là bưng co lại cắt tốt quả táo đi lên ư, ngươi có muốn ăn hay không? Ta đi đưa cho ngươi, ngươi trước mở đèn."

Giang Hạ lắc đầu, từ từ ngồi dậy, cực nóng ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng, lẩm bẩm nói: "

Ta không ăn quả táo, ta muốn ăn trái cấm!" Bỗng nhiên nhào tới đi trước, vừa hôn lên môi của nàng, vừa đã xem nàng đặt ở liễu phía dưới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: buổi tối nữa sửa đổi

42, thứ 42 chương

42, thứ 42 chương . . .

Phía ngoài, đã sớm ban đêm sâu người tịch, Ngân Bạch Sắc ánh trăng, lặng lẽ sái vào cửa sổ bên trong, vì gian phòng mang đến mấy phần sáng ngời.

Trên giường hai cỗ trẻ tuổi thân thể thật chặc dây dưa , ở nơi này dạng yên tĩnh ban đêm, tiếng thở hào hển nghiêng tai có thể nghe. Giang Hạ nằm ở Kỷ Ngữ Đồng trên người, quanh thân máu phảng phất cũng muốn sôi trào, cả người mỗi cái lỗ chân lông đều ở khát vọng càng tiến một bước thân mật, Kỷ Ngữ Đồng cảm thụ được nàng như như gió bão mưa rào tàn sát bừa bãi hôn, cả người xẹt qua một trận vừa một trận rất nhỏ run rẩy, như vậy như lửa kích tình tựa hồ làm cho nàng có chút khó có thể thừa nhận, nàng vi cau lại lông mày, ngẩng tinh sảo khéo léo càm, dưới hai tay ý thức từ nàng phía sau lưng thượng dời, ngón tay xâm nhập nàng sợi tóc, trong miệng kìm lòng không đậu bật ra từng đợt bị đè nén ngâm khẽ.

"Ngữ Đồng, ta. . . Ta nghĩ muốn. . . Có thể không?" Giang Hạ miễn cưỡng bắt được cuối cùng một tia lý trí, ở Kỷ Ngữ Đồng bên tai nhẹ nói nói. Ngữ khí của nàng đã đeo một chút khẩn cầu, thanh âm cũng bởi vì dục vọng mà khẽ biến điệu.

Bất thình lình câu nghi vấn, để cho đắm chìm ở thân mật vuốt ve trong khoái cảm Kỷ Ngữ Đồng có chút tỉnh táo lại, nàng phi đỏ mặt, khẽ giương môi anh đào, ánh mắt nhưng vẫn mang theo một tia mê ly, nhìn qua có chút sợ sệt. Giang Hạ thấy nàng không đáp, ngẩng đầu lên, cùng nàng chính diện tương đối , mượn ánh trăng ánh sáng, nàng đưa tay sửa sang Kỷ Ngữ Đồng xốc xếch tóc dài, nhẹ giọng thở hào hển nói: "Đồng Đồng, ta yêu ngươi. . ." Tay theo nàng sợi tóc một đường đi xuống, đưa tay liền muốn cởi nàng áo ngủ dây lưng.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên đưa tay bắt được tay nàng, nhìn nàng mơ hồ trước mặt lỗ, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đừng như vậy, được chứ?"

http://tieulun.hopto.org

Thanh âm của nàng nghe có chút vô lực, có chút ngượng ngùng, còn có chút lo âu.

Giang Hạ đích tay cánh tay cứng đờ, trong lòng cùng thân thể nhiệt độ chợt giảm liễu không ít, quanh mình không khí tựa hồ cũng lạnh xuống. Hai người khuôn mặt tương đối , nhất thời có chút trầm mặc.

Một lát sau, Giang Hạ tung mình từ trên người nàng xuống tới, nằm chết dí liễu vừa, nàng xoa xoa mồ hôi trên trán châu, vẫn là thở dốc không dứt. Kỷ Ngữ Đồng rõ ràng cảm thấy thất vọng của nàng, lập tức bụp lên đi tựa sát nàng, sợ hãi nói: "Hạ, ngươi mất hứng?"

Thanh âm của nàng cực kỳ ngọt mềm nhẹ , làm cho người ta nghe được sinh lòng không đành lòng, chỉ là một trong nháy mắt, Giang Hạ trên mặt đã hiện đầy ôn nhu vẻ.

"Không có." Giang Hạ cười khổ lắc đầu, suy nghĩ một chút, trong lòng bỗng nhiên toát ra ý niệm trong đầu, nghiêng đi thân, đối mặt với nàng, khẩn trương hỏi: "Đồng Đồng, có phải hay không đêm đó. . . Đêm đó hắn đối ngươi như vậy, ngươi. . . Trong lòng ngươi có bóng ma?"

"Không có." Kỷ Ngữ Đồng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó vội vàng phủ nhận. Nàng nhìn Giang Hạ, trong lòng đột nhiên tràn đầy cảm động, trong mũi mỉm cười nói chua, lắc đầu nói: "Không có, cho dù có một chút, ngươi trong khoảng thời gian này cho ta hết thảy, cũng đầy đủ đem bất kỳ bóng ma bị xua tan."

Vừa nói vừa nói, mặt của nàng đã chôn đến Giang Hạ trong ngực: "Hạ, ta. . . Ta thích cho thân mật, ta thích ngươi ôm ta, thích ngươi hôn ta, thích. . . Thích ngươi đối với ta làm hết thảy, nhưng là. . . Nhưng là hiện tại quá sớm, đợi. . . Chờ chúng ta trưởng thành có được hay không?"

http://tieulun.hopto.org

"Ta cũng biết rất sớm, nhưng là. . . Nhưng là bị người cự tuyệt cảm giác quá tệ cao liễu. . ." Giang Hạ ôm lấy nàng, thán Khí Đạo: "Ta hi vọng ngươi hoàn toàn thuộc về ta, như vậy ta mới có thể an tâm."

"Hạ, tại sao ngươi không thể an tâm? Ta yêu ngươi, lòng ở ngươi nơi này, cho nên, ta vốn là hoàn toàn thuộc về ngươi, " Kỷ Ngữ Đồng từ nàng trong ngực ngẩng đầu lên, bỗng nhiên đỏ mắt vòng: "Trừ phi. . . Trừ phi ngươi ngày nào đó không quan tâm ta liễu."

"Làm sao có?" Giang Hạ cau mày, đang muốn biểu quyết tâm, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên đưa tay nhẹ nhàng phủ ở môi của nàng, kia trắng mịn mang theo u nhã mùi hương thoang thoảng nhỏ ngọc một loại đích ngón tay, nhất thời để cho lời của nàng nuốt ở cổ họng miệng, không nhịn được nhẹ khẽ hôn vẫn lòng bàn tay của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, phi đỏ mặt, rũ xuống mí mắt, chần chờ một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Huống chi. . . Huống chi. . . Nếu như hiện tại tựu đem mình cho ngươi, vậy ngươi mười chín tuổi sinh nhật, ta cũng không biết muốn đưa cái gì tốt lắm."

Giang Hạ sửng sốt dưới, vui mừng quá đỗi, cơ hồ không có từ trên giường hưng phấn được nhảy dựng lên, nàng nhào tới ôm lấy Kỷ Ngữ Đồng, liên tiếp ở trên mặt nàng hôn vài hớp, cười một điệt thanh nói: "Mười chín tuổi quà sinh nhật? Còn rất sớm đây, thì ra là ngươi đã sớm tự cấp ta nghĩ quà sinh nhật liễu có đúng hay không? Ngươi nghĩ đem mình tặng đó? Ừ, ta mười chín tuổi thời điểm, ngươi cũng trưởng thành."

Kỷ Ngữ Đồng đại quẫn, may là trong đêm tối, tất cả mọi người nhìn không rõ lắm đối phương vẻ mặt, nàng khẽ móc lên đôi môi, thấp giọng nói: "Ta cật, dùng là, xuyên : thấu, tất cả đều là ngươi cấp cho ta, đi học phí dụng cũng là ngươi ra. Cho nên, trừ chính mình, ta không biết muốn đưa cái gì lễ vật cho ngươi, bởi vì dùng tiền mua, cũng không thuộc về của chính ta."

http://tieulun.hopto.org

"Ngu bé con, giữa chúng ta còn phân cái gì lẫn nhau, của ta cũng là của ngươi." Giang Hạ trong lòng lại là chua xót, lại là vui sướng, ở khóe miệng nàng rơi xuống vừa hôn, nhẹ giọng nói: "Ta thật hi vọng mười chín tuổi sinh nhật mau chút ít đến. Ai nha, sinh nhật của ta ở tháng chín phân, khi đó ngươi đã đi Mĩ Quốc liễu, ta biết rồi!"

Nàng bỗng nhiên vỗ đầu một cái: "Hmm, bảo bối nhưng là khác có tâm tư nga, nghĩ tới ta đến lúc đó ra khỏi nước đi xem ngươi, cho cùng nhau sinh nhật, có phải hay không? Hừ hừ. . ."

Kỷ Ngữ Đồng khóe miệng mỉm cười, nhưng không nói lời nào, chỉ đưa tay vuốt ve cái trán của nàng, cười nói: "Rất nhiều mồ hôi, nữa đi tắm."

"Ừ, ngươi trước đi rửa, ta ôm ngươi đi, ta đi phía ngoài gian phòng rửa." Giang Hạ vẫn là khua tay múa chân, cao hứng đắc tượng đứa bé, cười xuống giường, một tay lấy nàng ôm lấy, đi vào phòng tắm.

Hai người riêng của mình tắm rửa xong, nữa nằm chết dí trên giường, đã là rạng sáng liễu.

Cái kia quà sinh nhật lời hứa, để cho Giang Hạ trong lòng chiếm được thật lớn thỏa mãn, lúc này chỉ cảm thấy cả người đều sướng, cũng không tái khởi ý niệm khác trong đầu, ôm Kỷ Ngữ Đồng, trên mặt vẻ mặt vẫn hưng phấn, không có nửa điểm buồn ngủ.

"Bảo bối, ngươi nói tương lai của chúng ta sẽ là như thế nào? Chúng ta có giống như hiện tại giống nhau, hai người sinh hoạt chung một chỗ, mỗi Thiên Đô nhanh như vậy vui mừng, như vậy ngọt ngào có đúng hay không?"

"Tương lai? Tương lai chúng ta có tách ra bốn năm." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới sau khi tốt nghiệp muốn tách ra, trong lòng cũng không phải là tư vị.

"Ngươi không nên như vậy mất hứng nha, ta nói rất đúng ngươi sau khi

trở về."

Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu ước mơ tương lai: "Ta hi vọng chúng ta tương lai có thể có một bộ tiểu phòng ốc, ta sẽ đem bố trí được rất Noãn Noãn rất nhã trí, màu sắc muốn lấy màu xanh nhạt làm chủ, ừ, còn muốn màu hồng phấn, ta thích cái này màu sắc... Ta sẽ tìm được một phần không tệ công việc, chúng ta buổi sáng cùng đi làm, ta sẽ nấu mỹ vị dinh dưỡng bữa ăn sáng cho ngươi ăn, sau khi tan việc, chúng ta có thể cùng nhau về nhà, cùng nhau đẩy xe đẩy, đi trong siêu thị mua thức ăn, ta cho ngươi thêm làm thịnh soạn bữa ăn tối, sau đó chúng ta có thể cùng nhau ngồi ở trên ghế sa lon nhìn TV, hoặc là cùng nhau chơi đùa Computer, buổi tối, ngươi nữa giống như như bây giờ ôm ta ngủ... . Ngày nghỉ thời điểm, tựu hẹn Tiểu Chu ấm Noãn Noãn, còn có A Trữ bọn họ cùng đi phía ngoài du lịch, thiêu nướng, leo núi, ta thích như vậy đơn giản cuộc sống, như vậy cũng rất hạnh phúc... Hạ, ngươi nói chúng ta sau này có thể hay không như vậy?"

Nói xong lời cuối cùng một câu, trong giọng nói của nàng đã đeo chút sợ hãi cùng không giúp, tựa hồ, nàng hoàn toàn không thể xác định của mình những thứ này tư tưởng sẽ hay không trở thành sự thật.

"Biết rồi, dĩ nhiên có." Giang Hạ nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, ôn nhu nói: "Nhưng là, tại sao muốn tiểu phòng ốc, ở căn phòng lớn không tốt sao?"

"Tiểu phòng ốc cảm giác Noãn Noãn chút ít. Ta không thích căn phòng lớn, không thích Giang gia phòng ốc, nếu như không có ngươi đang ở đây kia, tựu lãnh Băng Băng."

"Này tràng biệt thự đây?"

"Ta thích a, rất đẹp, hơn nữa. . . Hơn nữa nơi này có cho nhất ngọt ngào nhớ lại, nhưng là hay là quá lớn." Kỷ Ngữ Đồng đem Giang Hạ đích tay kéo đến trên mặt mình, gương mặt nhẹ nhàng chà chà, lẩm bẩm nói: "Hạ, ta tốt hi

vọng, ta sau này có thể mua một bộ thuộc về phòng ốc của chúng ta, tốt nhất ngươi ngày ngày ở lại nhà, ta nuôi ngươi. . ."

"Tại sao?" Giang Hạ ngạc nhiên.

"Không biết." Kỷ Ngữ Đồng khẽ quay lại mặt.

Giang Hạ dài nhỏ thâm thúy con ngươi khẽ nheo lại, thằng ngốc này bé con, hay là rất muốn lòng tự ái a, suy nghĩ một chút, nàng đụng lên đi nói: "Tốt, ta sau này không muốn công tác lời của, ngươi phải nuôi ta. . . Nhưng không cho đổi ý nga! Ta nhưng là nhớ lấy !"

Nghe lời này, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Ngươi nói, ngươi mới không cho đổi ý." Nàng hơi chút di động □ thể, nửa gục ở Giang Hạ trên người, bỗng nhiên tiến lên hôn vẫn Giang Hạ cái trán, sau đó vừa hôn lên chóp mũi.

Giang Hạ mỉm cười nhắm mắt lại, hưởng thụ nàng ôn nhu hôn, lại nghe Kỷ Ngữ Đồng lẩm bẩm nói: "Hạ, cám ơn ngươi. . ."

"Không cần cám ơn tạ ơn, chỉ cần hôn nhẹ. . ." Giang Hạ mới vừa nói xong câu này, càm thượng bỗng nhiên truyền đến một trận rất nhỏ đau đớn, nàng "Ti" hút một hơi khí , bản năng mở mắt nhìn người khởi xướng. Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng chật vật bộ dáng, không nhịn được phát ra một tiếng thanh thúy tiếng cười, đi theo, vươn ra hương mềm cái lưỡi, ôn nhu nhẹ nhàng liếm láp mới vừa rồi cắn qua địa phương : chỗ, sau đó ôn nhu hỏi: "Có đau hay không?"

Giang Hạ lắc đầu, phát ra một tiếng hạnh phúc thở dài, ôm chặc lấy nàng, lần nữa nhắm mắt lại, trong lòng nhưng nhẹ nhàng nói, Ngữ Đồng, ta cũng vậy càng ngày càng bỏ không được rời đi ngươi đây? Làm sao bây giờ?

Ở bờ biển trong biệt thự cuộc sống, vui vẻ hòa thuận, hai người nghiễm

nhiên một đôi tình yêu cuồng nhiệt trong đích tình lữ, trôi qua cuộc sống tựa như Kỷ Ngữ Đồng miêu tả cái kia dạng, cùng đi siêu thị mua thức ăn, cùng nhau xuống bếp, ở trên ghế sa lon tựa sát nhìn TV, buổi tối ôm nhau ngủ, còn có, cùng đi bờ biển tản bộ, cùng nhau chơi đùa. Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán những thứ kia đúng giờ tới đây thặng phạn, hoặc là cùng nhau nhiệt nhiệt nháo nháo mở thiêu nướng party...

Đủ loại tốt đẹp, không cách nào dùng ngôn ngữ nói hết, Kỷ Ngữ Đồng hận không được mỗi ngày lên tiếng hô to "Nghỉ đông vạn tuế!" Trong lòng thế nhưng hi vọng tựu trường thời gian càng về sau từ chối càng tốt.

Gần tới tựu trường mỗ một ngày buổi sáng, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng đang ngồi ở trên ghế sa lon, vừa lẫn nhau mớm nước quả, vừa nhìn một chọn tú tiết mục ti vi.

Chu Tinh Hán cùng Khang Trữ bỗng nhiên viếng thăm, người trước một bộ vô cùng lo lắng bộ dạng, người sau còn lại là vẻ mặt quỷ dị cười, Giang Hạ nhìn bọn họ, không khỏi có chút sững sờ: "Đây là tại sao? Làm sao mọi người vẻ mặt như vậy kỳ quái?"

Chu Tinh Hán lòng như lửa đốt, cũng chẳng quan tâm trả lời lời của nàng, trực tiếp vọt tới Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh, ngữ nhanh chóng vừa vội vừa nhanh: "Ngữ Đồng, Noãn Noãn giận ta liễu, nay Thiên Nhất ngày ở lại nhà, không tiếp ta điện thoại, không tiếp ta tin tức. Các ngươi là bằng hữu tốt nhất, van cầu ngươi đi nhà nàng một chuyến xem một chút nàng ra sao, giúp ta an ủi hạ nàng, theo theo nàng, được chứ?"

Vừa nghe đến là cùng Dương Noãn Tô chuyện có liên quan đến, Kỷ Ngữ Đồng lập tức đứng lên, vẻ mặt hết sức quan tâm: "Nàng tại sao? Các ngươi phát sinh sinh thước chuyện?"

Chu Tinh Hán lúng túng sờ sờ đầu: "Cái này. . . Trên đường rồi nói sau."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu đi xem Giang Hạ: "Hạ, ta. . ."

Giang Hạ cũng không đợi nàng nói xong, hội ý gật đầu: "Được rồi, ta lái xe đưa ngươi đi qua."

"Không cần, ta năm nàng đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ tốt." Chu Tinh Hán ngay cả vội mở miệng.

Hai người nói le que mấy câu, thế nhưng một trận gió liền đi ra ngoài, Giang Hạ đưa mắt nhìn bọn họ lái xe rời đi, khi trở về thấy Khang Trữ không biết lúc nào đã cầm một bình rượu đi ra ngoài, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra ngồi ở trên ghế sa lon, rót một chén tự rót uống một mình.

"Bọn họ tại sao?" Giang Hạ đi tới bên người nàng ngồi xuống, nghi ngờ nói.

"Này, có thể làm sao a, tối hôm qua cùng nhau ở bên ngoài chơi, uống nhiều quá, nhịn không được, loạn tính liễu quá." Khang Trữ nhấp một miếng rượu, cười hì hì nói: "Tiểu Chu cùng nhà hắn Noãn Noãn cô bạn gái nhỏ cũng quá mức thuần khiết, cho nên đây, cái này lần đầu thể nghiệm cảm giác không được tốt, nghe nói là thấy không ít hồng, sau đó cô bạn gái nhỏ mắng to Tiểu Chu không phải là người, lừa gạt nàng nói không đau, kết quả sự thật cùng hắn lừa gạt chi ngữ hoàn toàn không hợp, đau giận dưới, phát vừa thông suốt tính tình, không để ý tới hắn."

Giang Hạ nhất thời im bặt, một lúc lâu, mới nói: "Ta còn tưởng rằng xảy ra đại sự gì rồi sao."

"Ha ha, Tiểu Chu nói với ta, thiếu chút nữa không có cười thảm ta." Khang Trữ nhặt liễu một khối lê bỏ vào trong miệng, nghiêng đầu nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi cùng Đồng Đồng không nỡ có chốc lát tách ra, mới vừa rồi cũng sẽ cùng theo đi đây."

http://tieulun.hopto.org

"Ta mới không đi, ta vừa không thích Tiểu Chu tên khốn kia bạn gái." Giang Hạ vẻ mặt rất là khó chịu.

"A? Làm sao ngươi không thích nàng? Mặc dù nàng lão là hướng ta cửa một chút hành động ra vẻ bỉ di, hơn nữa ra ngữ có thể tính ác độc, nhưng ta không cùng cô bé so đo, ngược lại có đôi khi còn cảm thấy nàng khả ái a."

"Nàng cùng Đồng Đồng nói, hi vọng Đồng Đồng cùng Hàn kéo dài thanh ở chung một chỗ, mà không phải theo cùng nhau, trùng hợp bị ta nghe được." Giang Hạ ngưỡng tựa vào trên ghế sa lon, thản nhiên nói: "Không nhìn ở Đồng Đồng cùng Tiểu Chu phân thượng, ta để ý cũng sẽ không để ý nàng."

"Hàn kéo dài thanh?" Khang Trữ nhíu mày: "Hắn không phải là thôi học sao? Nói hắn làm gì?"

"Đồng Đồng trước kia thích quá hắn, Tiểu Chu khốn kiếp bạn gái nói, nếu như hắn không lùi học, sẽ không ta cùng Đồng Đồng chuyện gì, lời này nghe sẽ làm cho người không thoải mái."

"Ai, thật không hiểu chuyện, nói những thứ này tại sao!" Khang Trữ lắc đầu: "Bất quá đây, Hàn kéo dài thanh đích xác là rất tuấn tú, hơn nữa rất ưu tú, đây là không thể phủ nhận chuyện thực, nếu như hắn không lùi học nha, thật đúng là khó nói..."

Nói còn chưa dứt lời, Giang Hạ sắc bén mắt đao đã vứt liễu tới đây. Khang Trữ bày biện hai tay, vội vàng cười nói: "Dĩ nhiên, ngươi mị lực tăng thêm một bậc, ta cẩn thận quan sát kỷ mỹ nhân mỗi tiếng nói cử động, phát hiện nàng đã thật sâu yêu ngươi nữa, ngươi yên tâm, chính là Hàn dễ nhìn nữa giết hồi mã thương, cũng đoạt không đi nàng."

"Nàng dĩ nhiên yêu ta!" Giang Hạ liếc nàng một cái, hừ nhẹ một tiếng, cũng bởi vì biết Kỷ Ngữ Đồng hiện tại yêu chính là nàng, cho nên hắn mới

không đi so đo Dương Noãn Tô những lời đó, nhưng là nghe không vui, đó là khẳng định.

Khang Trữ cười nhẹ một tiếng, miễn cưỡng ở trên ghế sa lon nằm xuống, hai tay gối ở sau ót, bỗng nhiên nói: "Tiểu Hạ, ngươi nói Hàn kéo dài thanh tại sao đột nhiên muốn xin nghỉ học a? Hắn gia cảnh một loại, dựa vào cố gắng đi học, liều chết hợp lại sống mới vào còn ung, tại sao phải đột nhiên buông tha cho a? Ta từng nghe biết hắn mấy người nghị luận, cũng cảm thấy bất khả tư nghị đây." Vừa nói, không nhịn được nói giỡn nói: "Không phải là ngươi đã sớm coi trọng kỷ mỹ nhân, sau đó giống như kịch truyền hình dặm đích tình lễ giống nhau, ỷ vào có tiền có thế, đem người khác ép đi, sau đó lại từ từ đoạt được mỹ nhân trái tim sao?"

"Nói hưu nói vượn! Khi đó, ta còn không thích Ngữ Đồng đây, thiếu ngươi nghĩ ra." Giang Hạ trợn mắt nhìn nàng một cái, tức giận nói: "Cho dù lúc ấy yêu nàng yêu được muốn chết, ta cũng sẽ không làm như vậy bỉ ổi chuyện tình, chỉ có ngươi mới. . ."

Nói tới đây, trong đầu không biết nghĩ đến cái gì, Giang Hạ sắc mặt đột nhiên biến đổi, tiếng nói đột nhiên ngừng lại, cả người sống ở này dặm .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày gần đây có chút chuyện riêng, trì hoãn hơn đồng, hôm nay lên bình thường Cập Nhật.

43, thứ 43 chương

43, thứ 43 chương . . .

"Tiểu Hạ, tiểu Hạ!" Khang Trữ thấy Giang Hạ lăng lăng, thần sắc dị thường, không khỏi có chút kinh ngạc, liên tiếp kêu vài thanh âm, Giang Hạ mới kịp phản ứng, quay đầu lại nhìn nàng.

"Tại sao?"

Khang Trữ chống thân thể ngồi dậy, tiểu tâm dực dực nhìn nàng: "Ngươi sinh khí ?"

"A, không có, nhàm chán như vậy chủ đề, không nói liễu." Giang Hạ lập tức lắc đầu, bưng lên một chén nước, liên tiếp uống vài miệng, đã ở trên ghế sa lon nằm xuống, đem ôm gối ôm vào trong ngực, mạn bất kinh tâm hỏi: "Buổi trưa muốn ăn cái gì? Đoán chừng Ngữ Đồng muốn ở bên kia ăn cơm trưa liễu, hai ta tự mình giải quyết sao."

"Nga, chúng ta đi ra ngoài ăn đi, muốn ta ở nhà chuẩn bị thức ăn, ta nhưng không làm, coi như là trợ thủ vậy cũng không được." Một nói đến đây , Khang Trữ lập tức đem lúc trước chủ đề ném ra...(đến) sau ót.

"Tùy ngươi a."

"Tiểu Hạ. . ."

"Ừ?" Giang Hạ giương mắt nhìn nàng.

Khang Trữ ý không tốt gãi gãi đầu: "Chờ đi học, ta nghĩ giới thiệu một người cho ngươi biết."

"Người nào a?" Giang Hạ hơi suy tư, cười nói: "Ngươi mới mục tiêu?"

"Cái gì mới mục tiêu a, khó nghe như vậy." Khang Trữ bất mãn nói: "Chính là. . . Chính là ngày bị buộc bất đắc dĩ, theo mụ cùng đi ra ăn cơm, nàng một tê dại hữu đã ở, còn mang theo một nữ nhi. . ."

"Sau đó người nữ kia mà lớn lên rất đẹp, ngươi tâm động?" Giang Hạ nhìn nàng cười.

"Mặc dù so với nhà ngươi tiểu Đồng Đồng còn kém chút, nhưng đúng là rất đẹp, ta lúc ấy tựu động tâm." Khang được nói được có chút dũng cảm liễu,

ngồi thẳng người: "Nhưng là đây, cô bé kia là một thẳng a, đuổi theo đứng lên có thể có chút lao lực, ta tặng hoa a, tặng quà a, hẹn nàng đi ra ngoài chơi a, túc túc đuổi theo hơn phân nửa nghỉ đông, lúc này mới có chút hi vọng."

"Khó trách cũng không còn gặp luôn hướng bên này chạy, thì ra là làm này hoạt động đi, bất quá, người ta là ngươi mụ mụ bằng hữu nữ nhi, như ngươi vậy không tốt sao."

"Vậy thì có cái gì, chẳng lẽ ta đuổi theo nàng, nàng còn có thể đối với nàng mụ nói? Đúng rồi, nàng còn có một muội muội, cũng rất đẹp, ta lúc ấy nhìn, phản ứng đầu tiên chính là, nếu như ngươi không có kỷ Đại mỹ nhân, cùng muội muội nàng xứng một đôi không tồi a, như vậy có thể có nhiều viên mãn, hai chúng ta tỷ muội, các nàng hai tỷ muội." Nàng mi phi sắc vũ vừa nói, không nhịn được cười ra tiếng.

"Bệnh thần kinh." Giang Hạ lắc đầu: "Lời này ở trước mặt ta nói một chút coi như xong, đừng đem Ngữ Đồng mở như vậy cười giỡn."

"Này còn dùng ngươi dặn dò, ta vừa không ngốc."

"Tốt lắm, đói bụng rồi, chúng ta ra đi ăn cơm sao." Giang Hạ đứng dậy.

"Ừ, ngươi cho Đồng Đồng gọi điện thoại xem một chút." Khang Trữ đi theo đứng dậy, đi ở nàng bên cạnh, một tay đắp nàng vai, vẫn là nói liên miên cằn nhằn: "Ta với ngươi nói, lớn lên rất đẹp, tên cũng rất êm tai, cùng Lâm kẻ điên một họ, nàng Lâm Thấm, muội muội gọi Lâm Nhiễm, các nàng lúc trước đi theo ba của mình bên ngoài tiết kiệm đi học, bây giờ trở về Thúy Thành liễu, học kỳ sau khẳng định vào còn ung, chờ đi học, ta giới thiệu các ngươi biết."

"Ừ, tốt."

Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa ra khỏi biệt thự, tìm địa phương ăn

cơm đi.

Mau ăn lúc ăn cơm tối, Chu Tinh Hán lái xe đem Kỷ Ngữ Đồng đuổi bờ biển biệt thự, cũng không còn kịp nữa vào cửa cùng Giang Hạ các nàng chào hỏi, vừa vội vã đi ô-tô rời đi.

Kỷ Ngữ Đồng vừa vào cửa, liền nhìn thấy Giang Hạ cùng Khang Trữ hai người bốn ngã chỏng vó nằm trên ghế sa lon, một ở nhìn TV, một đang cầm một quyển sách đang nhìn, không khỏi mím môi cười một tiếng, đi tới Giang Hạ bên cạnh ngồi xuống: "Buổi trưa ăn cái gì rồi?"

"Tùy tiện ăn vài thứ, để cho cơm tối ba người chúng ta cũng đi phía ngoài ăn đi." Giang Hạ đem sách vứt qua một bên, hai tay nắm ở hông của nàng, trên mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn.

"Chú ý ảnh hưởng! Còn có người bên cạnh ở đây." Khang Trữ một tay chống càm, ánh mắt hướng bên này nghiêng mắt nhìn qua.

"Hai người các ngươi thiệt là, trong tủ lạnh nhiều như vậy ăn đồ, chính là lười động hạ thủ." Kỷ Ngữ Đồng nhíu nhíu mày tâm.

Khang Trữ cười hắc hắc, dời đi liễu đề tài: "Dương Noãn Noãn tiểu bằng hữu như thế nào a?"

Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới Dương Noãn Tô lại là khóc, lại là lo lắng, lại là hối hận bộ dạng, trên mặt bị lây một tầng thật mỏng đỏ ửng, chỉ nói: "Hoàn hảo."

"Cùng Tiểu Chu tốt lắm không có a? Có còn hay không ở khóc nhè?" Khang Trữ cũng là không thuận theo không buông tha.

"Tốt lắm a, chẳng qua là. . . Chẳng qua là nàng rất lo lắng có mang thai cục cưng." Kỷ Ngữ Đồng có chút ý không tốt.

http://tieulun.hopto.org

"Cái gì?" Giang Hạ kinh ngạc nói: "Tiểu Chu không có làm bảo vệ thi thố sao?"

Khang Trữ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo cười to: "Tiểu Chu quá kém sao, điểm này không bằng Lâm kẻ điên, hắn bạn gái nhỏ cũng rất khôi hài, hai người này thật là khờ a, ngươi nhanh lên gọi điện thoại cho nàng, làm cho nàng đi mua tấm thuốc ăn, hiện tại vẫn tới kịp."

"Đúng vậy." Giang Hạ đi theo phụ họa.

"Tiểu Chu gọi điện thoại cho liễu Lâm Nhất Phong, đã mua."

"Nga, này là được." Khang Trữ cười gật đầu, đưa tay ra mời lưng mỏi, tiếp tục xem nàng TV.

Kỷ Ngữ Đồng thấy hai người bọn họ vẻ mặt bình tĩnh bộ dạng, không nhịn được có chút tức giận, bỗng nhiên tránh ra Giang Hạ đích tay, lớn tiếng nói: "Noãn Noãn bởi vì ... này sự kiện rất quấn quýt, ở trong phòng vẫn khóc, làm sao chuyện như vậy đến các ngươi nơi này, tựa như ăn cơm, uống nước giống nhau lơ lỏng bình thường, các ngươi rốt cuộc có hay không một chút quan tâm nàng? Lúc này còn có tâm tư cười người ta ngu."

Nàng đột nhiên hưng sư vấn tội giá thế, để cho Giang Hạ cùng Khang Trữ có chút sờ không được đầu óc.

Hồi lâu, Khang Trữ nhẹ ho nhẹ một chút: "Khụ, ta có quan tâm nàng a, ta không phải là gọi ngươi làm cho nàng đi mua thuốc ăn sao? Về phần chuyện như vậy nha, muốn xem mọi người ý nghĩ a, ngươi đem nó thấy vậy cùng ăn cơm, uống nước giống nhau lơ lỏng bình thường, vậy nó tựu lơ lỏng bình thường, bởi vì vốn chính là một loại cần. Ngươi đem nó nhìn thành là một long trọng nghi thức, muốn chuẩn bị thật lâu, vậy nó trừ là loại cần, còn ý nghĩa trọng đại a. Làm sao ngươi có thể bởi vì ... này sự kiện trách cứ chúng

ta?"

Nàng thanh âm nghe rất ủy khuất, Giang Hạ nhìn một chút nàng, cũng bất đắc dĩ cười: "Ta tỏ vẻ ta cũng vậy rất vô tội."

"Không nói với các ngươi liễu!" Kỷ Ngữ Đồng nhất thời bị nàng nói xong cứng họng, đứng dậy, tức giận nói: "Ta đi phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối."

"Ai, ngươi hôm nay đi ra ngoài một chuyến, cũng mệt mỏi liễu, chúng ta đi ra ngoài ăn đi." Giang Hạ vội vàng ngăn cản.

"Không nên, ta không thích đi phía ngoài ăn."

"Được rồi, ta đây đi giúp ngươi rửa rau."

Khang Trữ nằm trên ghế sa lon, kinh ngạc nhìn hai người thân mật bóng lưng, nhún vai: "Được rồi, dù sao ta đang chờ ăn là được."

"Bảo bối. . ."

Kỷ Ngữ Đồng mới vừa đem một chút món ăn từ trong tủ lạnh lấy ra, bày ở trên đài, Giang Hạ liền từ phía sau nàng ôm lấy nàng, đầu tựa vào cổ của nàng dặm , thật sâu hô hấp lấy.

"Đừng làm rộn, tốt dương. . ." Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được phát ra cười khẽ, nhưng không có đẩy ra nàng, chỉ ôn nhu nói: "Hạ, ta muốn chọn món ăn liễu, ngươi còn có muốn hay không ăn cơm tối rồi?"

Giang Hạ nhẹ khẽ hôn hôn nàng bên tai đầu tóc, mặc nhiên chốc lát, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Bảo bối, ngươi khi đó. . . Có phải hay không rất thích Hàn kéo dài thanh?"

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, thân thể không khỏi cứng đờ, trên mặt nụ cười ngọt ngào dần dần nhạt đi, nàng từ từ xoay người lại, một đôi Thủy Linh

linh đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Giang Hạ, nhẹ giọng nói: "Lần trước Noãn Noãn nói, ngươi nghe được?"

"Ừ, bất quá, ta chỉ là tùy tiện hỏi hỏi." Giang Hạ miễn cưỡng cười một tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Hạ, ta trước kia đối với hắn động tâm quá, là có chút thích, nhưng. . . Nhưng chưa nói tới rất thích, Noãn Noãn lời của, ngươi đừng để trong lòng. . ."

Giang Hạ nhìn nàng, bỗng nhiên thấp giọng cắt đứt lời của nàng: "Nếu như, nếu như Hàn kéo dài thanh không có xin nghỉ học, ngươi hiện tại sẽ cùng hắn ở cùng một chỗ sao?"

Kỷ Ngữ Đồng ngạc nhiên, một hồi lâu mới nói: "Ta không biết, hạ, ta không biết. . ."

"Ừ, không có chuyện gì liễu." Giang Hạ gật đầu, đưa tay từ nàng bên hông buông ra, nghiêng đi thân thể, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười: "Ta giúp ngươi rửa rau sao."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, Tinh Mâu dặm bỗng nhiên nổi lên một tầng lệ quang: "Hạ, ngươi đang ở đây để ý những thứ gì?"

Giang Hạ cầm trong tay hai cà chua, đang chuẩn bị đi rửa, nghe lời này, không khỏi quay đầu lại, nàng khe khẽ thở dài: "Ta không có để ý."

"Kia ngươi làm gì thế đột nhiên hỏi cái này chút ít? Ngươi hỏi vấn đề, ta căn bản cũng không có suy nghĩ quá, ta căn bản không có nghĩ tới nếu như." Kỷ Ngữ Đồng đi tới bên người nàng, đưa tay ôm lấy nàng, trong mắt lệ quang lóe lên: "Ta yêu chính là ngươi, ta hiện tại chỉ yêu ngươi!"

Không nữa so sánh với những lời này càng làm cho người cảm thấy dễ

nghe liễu, Giang Hạ trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, cúi đầu hôn gương mặt của nàng. Thì thào nói: "Ta biết, ta biết ngươi yêu ta. . ."

Kỷ Ngữ Đồng tiếp tục lên án nàng: "Ngươi trước kia, cùng nữ hài tử đó, ta cũng không có để ý, ta cùng Hàn kéo dài thanh vừa không có gì, ngươi còn hoài nghi cái gì giống nhau, ta mới vừa nói không biết, ngươi. . . Ngươi sẽ ôm ta." Nói tới đây, nàng càng thêm ủy khuất, thanh âm từ từ thấp đi xuống.

"Ta cùng nữ hài tử đó, ngươi thật không ngần ngại sao?" Giang Hạ không nhịn được hài hước nàng.

Kỷ Ngữ Đồng mân chặc đôi môi, im lặng không lên tiếng.

"Tốt lắm, ta sai lầm rồi." Giang Hạ thấy nàng thật muốn khóc, liền tranh thủ trong tay đồ để qua một bên, sau đó ôm chặc lấy nàng: "Ta với ngươi nói giỡn đây, tùy tiện nói nói, khác suy nghĩ nhiều."

"Hạ, sau này khác mở loại này cười giỡn, khác hoài nghi ta đối với ngươi tâm, cũng vĩnh viễn. . . Không nên cho cơ hội để cho ta hoài nghi ngươi, khỏe?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩng một tờ tuyệt mỹ khuôn mặt, sóng mắt mông lung nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ nghe những lời này, trong lòng một trận kích động, một lúc lâu, mới gật đầu nói: "Ừ, tốt." Câu này vừa mới dứt lời, sách tóm tắt một trận nhàn nhạt mùi thơm đánh tới, sau đó, hai mảnh hơi lạnh mềm nhũn đồ đã hôn lên môi của mình, Giang Hạ trong lòng vừa mừng vừa sợ, theo bản năng nhắm mắt lại hôn trả lại, hai tay đem nàng mềm mại thân thể ôm càng chặc hơn.

Qua một lúc lâu, hai người mới kết thúc cái này chạy dài được làm cho lòng người quý vẫn, lẫn nhau thật chặc ôm ấp lấy, Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt ửng hồng, đem càm tựa vào Giang Hạ đầu vai, lẩm bẩm nói: "Hạ, ta yêu ngươi."

"Ta cũng vậy yêu ngươi." Giang Hạ vừa vuốt mái tóc dài của nàng, vừa nhẹ nhàng thở hào hển.

"Sau này, không cho hỏi vấn đề như vậy liễu, được chứ? Trên thế giới này không có nếu như, không nên suy nghĩ bậy bạ, ta không nhớ ngươi như vậy suy nghĩ."

"Không muốn liễu, không bao giờ ... nữa suy nghĩ." Giang Hạ nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, cho dù Hàn kéo dài quải niệm xin nghỉ học, thật cùng Chu Văn Hàn có liên quan, nàng cũng không nữa củ kết liễu, vô luận như thế nào, nàng yêu Kỷ Ngữ Đồng, hơn nữa vĩnh viễn không muốn mất đi nàng, nàng không muốn cuộc sống bây giờ, bị bất cứ chuyện gì sở ảnh hưởng.

Ích kỷ thử nghĩ xem, trên cái thế giới này, vốn có thật nhiều không cách nào khống chế, không hợp với lẽ thường chuyện tình, chuyện này, tổng yếu thành toàn một số người, thương tổn một số người.

Nếu như chuyện này, thành toàn nàng cùng Kỷ Ngữ Đồng tình yêu, như vậy, nàng nguyện ý hớn hở tiếp nhận.

Nghỉ đông đi qua, học kỳ mới lại bắt đầu liễu.

Tựu trường thứ một ngày xế chiều, Khang Trữ đem Giang Hạ từ trong phòng học kéo ra, trực tiếp hướng nữ sinh túc xá đi.

"Làm gì a? Tới nơi này làm gì? Ta còn muốn đi đón Ngữ Đồng đây." Giang Hạ tránh thoát mở nàng, sửa sang lại y phục trên người: "Ngươi không nói cho ta đi tại sao, ta liền không đi."

Khang Trữ ngăn nàng, cười nói: "Ta đã sớm cho nói, muốn giới thiệu bạn gái của ta cho ngươi biết a."

"Nàng tới còn ung rồi? Ở tại nữ sinh nhà trọ?"

"Ta muốn liễu một bộ hai thất nữ sinh nhà trọ, cho các nàng hai tỷ muội ở, hắc hắc, dễ dàng ta nói yêu thương, dẫn ngươi đi xem một chút sao." Khang Trữ lại duỗi thân tay kéo nàng.

"Được rồi, chính mình đi, khác kéo ta, ta cũng tò mò ngươi cái kia mới bạn gái đây."

Giang Hạ đi theo Khang Trữ, đi tới đào viên nữ sinh nhà trọ lầu sáu, Khang Trữ lấy ra cái chìa khóa, mở ra một cái phòng cửa, sau đó đưa tay nói: "Mời vào."

Còn ung học sinh nhà trọ trang tu cực kỳ xa hoa, tranh phát sáng mộc sàn nhà, xinh đẹp Suyai tường giấy, thiết bị điện các loại đầy đủ mọi thứ, cơ hồ có thể cùng hạng sang tửu điếm cùng so sánh. Giang Hạ đi vào, còn không còn kịp nữa đánh giá trong phòng bài biện, hai cô bé đã từ trên ghế salon đứng lên, trên mặt mỉm cười nhìn nàng.

Khang Trữ đóng cửa lại, cười đi tới: "Đến, giới thiệu hạ xuống, cái này là Lâm Thấm, cái này là muội muội nàng Lâm Nhiễm, đây là ta bằng hữu tốt nhất Giang Hạ, với các ngươi đề cập tới."

"Các ngươi tốt, hoan nghênh đi tới còn ung." Giang Hạ vừa chào hỏi, vừa không để lại dấu vết đánh giá đây đối với tỷ muội. Hai cô bé cũng tương đối cao, đều có được giống nhau tinh sảo ngọt khuôn mặt, ngay cả trang phục cũng giống nhau, mặc bó sát người quần jean cùng T-shirt, thanh Xuân Linh lung tư thái khiến cho các nàng toàn thân tràn đầy hấp dẫn hơi thở. Chẳng qua là tỷ tỷ Lâm Thấm tóc là lỏng loẹt vén lên, Lâm Nhiễm cũng là một đầu nhợt nhạt cây đay sắc tóc quăn, càng phát ra lộ ra vẻ da thịt trắng muốt như tuyết.

http://tieulun.hopto.org

Hai người khí chất cũng rõ ràng bất đồng, Lâm Thấm thoạt nhìn ôn nhu một chút, Lâm Nhiễm thoạt nhìn nhưng muốn cao ngạo một chút. Nhưng không nghi ngờ chút nào, là hai rất có lực hấp dẫn mỹ nữ.

"Ngươi mạnh khỏe, ta ở A Trữ nơi đó nghe được tên của ngươi không dưới một trăm lần, đã sớm nghĩ xem một chút." Lâm Thấm trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, chỉ vào ghế sa lon nói: "Ngươi ngồi."

Trên bàn trà đã sớm bày đầy một đống lớn đồ ăn vặt, Giang Hạ ngồi xuống, chỉ vào cười nói: "Những thứ này là cho chuẩn bị sao?"

"Đúng vậy a, biết ngươi mạnh khỏe ăn." Khang Trữ cũng ngồi xuống theo.

"Hai người các ngươi cũng là trường học bơi lội đội sao?" Lâm Nhiễm bỗng nhiên mở miệng, nàng giống như là đang hỏi Khang Trữ, ánh mắt lại nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ ngửa đầu uống một hớp cola, gật đầu cười nói: "Đúng vậy a, ngươi cũng có hứng thú gia nhập sao?"

"Ừ, ta thích bơi lội." Lâm Nhiễm nhẹ giọng đáp.

Giang Hạ đang muốn nói chuyện, điện thoại di động nhưng bỗng nhiên vang lên, nàng nói câu "Ý không tốt." Đứng dậy đi qua một bên nhận điện thoại, sau đó đối với Lâm Thấm hai tỷ muội nói: "Xin lỗi, ta có chút chuyện, muốn liễu, hôm nào có thời gian, xin ăn cơm."

Khang Trữ biết chắc là Kỷ Ngữ Đồng gọi điện thoại tới, cũng không lưu nàng, đứng lên nói: "Được rồi, ngươi trước đi đi, không có chuyện gì." Vừa nói đem nàng đưa đến cạnh cửa.

Giang Hạ xin lỗi hướng Lâm Thấm hai tỷ muội cười cười, liền đi ra ngoài,

Lâm Nhiễm thấy thế, cũng biết ý đứng dậy vào gian phòng, để để cho Khang Trữ cùng tỷ tỷ của nàng hai người thế giới.

Khang Trữ đóng cửa lại, đi tới Lâm Thấm bên cạnh ngồi xuống, cười hỏi: "Đối với bằng hữu ta ấn tượng như thế nào?"

Lâm Thấm suy nghĩ một chút: "Rất cao, lớn lên rất tốt, da rất trắng, ừ, ánh mắt rất sắc bén cảm giác, rất làm người khác chú ý một người, nàng ở trường học nhất định rất được hoan nghênh sao?"

"Hừ!" Khang Trữ rất là ghen: "Có ta lớn lên khỏe?"

Lâm Thấm nhìn kỹ một chút nàng, không nhịn được cười nói: "Không biết đây, mỗi người mỗi vẻ sao." Nói tới đây, nàng nhìn Lâm Nhiễm cửa phòng, hạ giọng nói: "Ta cảm giác, muội muội của ta thật giống như đối với nàng có chút hứng thú."

"Không phải đâu?" Khang Trữ sợ hết hồn: "Ngươi muội Muội Hỉ vui mừng nữ sinh?"

"A? Ta không có nói qua cho ngươi sao? Ta vẫn là thích nam sinh, nhưng muội muội của ta trước kia nộp quá một người bạn gái."

Khang Trữ ngẩn ra: "Ngươi chưa nói quá a. Được rồi, cho dù nàng thích nữ sinh, ngươi từ đâu mà nhìn ra nàng đối với tiểu Hạ có hứng thú rồi?"

Lâm Thấm liếc nàng một cái: "Bằng trực giác a, ngươi biết muội muội của ta lâu như vậy, lúc nào thấy nàng chủ động hướng người khác hỏi tới?"

Khang Trữ nghe lời này, sắc mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc lên: "Nếu như nàng thật đối với tiểu Hạ có chút hứng thú, ngươi nhất định phải đem nàng điểm này hứng thú bóp chết trong trứng nước."

http://tieulun.hopto.org

"Tại sao?" Lâm Thấm thấy nàng như vậy thật tình, cũng kinh ngạc.

"Bởi vì nàng đã có bạn gái liễu, nàng bạn gái rất ưu tú, hơn nữa còn là đại mỹ nữ."

Nàng nói chuyện khẩu khí, để cho Lâm Thấm có chút không phục, nàng không khỏi hỏi ngược lại: "Ngươi nói gì vậy, chẳng lẽ muội muội của ta không xinh đẹp không?"

Khang Trữ nhìn nàng, lắc đầu, Trịnh Trọng nói: "Nhưng là, nàng bạn gái, là ta trước mắt mới chỉ, ra mắt hoàn mỹ nhất xinh đẹp nhất cô bé, hơn nữa, quan trọng lànhất, các nàng rất yêu nhau."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta hiểu rõ những người này đây, rất hi vọng lập tức nhận được chương thứ nhất, nhưng đoán chừng muốn năm mươi chương sau liễu.

Về phần nói chuyện xưa tuyến kéo đến quá dài, ta nghĩ nói, vô luận viết cái gì, cũng là tại vì sau này nội dung vở kịch làm chăn đệm.

Ta nghĩ viết, là một cơ cấu đầy đủ chuyện xưa, ta cũng vậy nghĩ mau, nhưng vì cầu : van xin mau, khiến cho chuyện xưa nhìn có thiếu cái gì cảm giác, đó là ta không muốn nhìn qua.

Ngày mai kiểm tra

Cuối cùng, chúc mọi người đêm thất tịch lễ vui vẻ! :)

44, thứ 44 chương

44, thứ 44 chương . . .

Hết giờ học, Giang Hạ ôm sách cùng bút ký bổn đi tới Kỷ Ngữ Đồng phòng học, ở cạnh cửa vươn ra một cái đầu, phất phất tay, Kỷ Ngữ Đồng

ngẩng đầu trông thấy, hướng nàng khẽ mỉm cười, nghiêng đầu cùng Dương Noãn Tô nói mấy câu cái gì, lập tức cầm lấy bao đi ra ngoài.

"Làm sao ngươi cũng mang theo Anh ngữ sách?" Kỷ Ngữ Đồng vừa xuống lầu, vừa hướng trong tay nàng nhìn một chút.

"Cho cùng nhau nhìn quá, tối nay chúng ta đi trong thư viện tự học, chậm chút trở về đi thôi." Giang Hạ đem sách một tay ôm, rất tự nhiên dắt liễu tay nàng.

"Vậy chúng ta không phải là muốn ở trường học ăn bữa ăn tối rồi? Ngươi cùng Quế mụ nói có hay không?" Kỷ Ngữ Đồng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó tâm tình tựu không khỏi vui sướng. Nàng thích ngốc ở trường học cảm giác, thích ở Đồ Thư Quán cùng mọi người cùng nhau tự học cái kia loại không khí, mặc dù trở lại sông chỗ ở, ở Giang Hạ trong thư phòng đọc sách cũng rất an tĩnh rất thư thích, nhưng kể từ khi Chu Văn Hàn đêm đó đối với nàng làm ra cái loại nầy chuyện sau, kia tràng phòng ốc đối với nàng mà nói, đã hoàn toàn mất đi cảm giác thân thiết.

"Ừ, ta đã đã gọi điện thoại cho nàng liễu."

Hai người trong lúc nói chuyện, đã đi tới một nhà phòng ăn, Giang Hạ nắm nàng, đi vào tìm vị trí gần cửa sổ, vừa mới ngồi xuống, Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt chợt lóe, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: "Khang Trữ cùng nàng mới bạn gái cũng ở đây ăn cơm đây."

"Ta đi vào lúc đã nhìn thấy liễu." Giang Hạ ánh mắt không rời thực đơn, tựa hồ tuyệt không cảm thấy ngạc nhiên: "Muốn ăn cái gì?"

"Ngươi chút gì, ta liền ăn cái gì." Kỷ Ngữ Đồng hai tay đặt lên bàn, nghịch ngợm trát trát nhãn tình.

Giang Hạ án lấy nàng yêu thích, đối với phục vụ sinh báo vài món thức ăn

tên, ngẩng đầu lên, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng ý vị hướng phải phía trước nhìn, không nhịn được thở dài nói: "Ngươi làm gì lão hướng bên kia nhìn a, người ta nói yêu thương, ngươi đã ở nói yêu thương, có cái gì đẹp mắt ?"

"Nàng ở hướng về phía ta cười a, chào hỏi a." Kỷ Ngữ Đồng cong lên liễu miệng.

"Theo ở chung một chỗ, sẽ phải chuyên tâm, toàn bộ tinh thần cùng lực chú ý cũng muốn để trên người của ta." Giang Hạ quay đầu lại trợn mắt nhìn nháy mắt ra hiệu Khang Trữ một cái, bất mãn nói: "Ngày Thiên Đô nhìn thấy, muốn đánh cái chiêu gì hô!"

"Được rồi, không nhìn nữa." Kỷ Ngữ Đồng thu hồi ánh mắt, hai tay nâng cằm lên, nhìn chăm chú vào trước mặt cái này ăn nhiều phi dấm người, đuôi lông mày khóe mắt cũng là mỉm cười ngọt ngào toan tính.

Giang Hạ trước kia luôn là lạnh lùng, lạnh lùng, một bộ túm được không ai bì nổi bộ dạng, hiện tại ở chung một chỗ càng lâu, lại càng giống như thay đổi người dường như, tham muốn giữ lấy vô cùng mãnh liệt, hơn nữa hơn nữa thích ăn dấm, nhưng là đây, loại biến hóa này cũng là nàng vui với nhìn thấy. Nàng thích nàng chững chạc nội liễm một mặt, cũng thích nàng giống như đứa trẻ một loại, đem tất cả tâm tình cũng lộ ra ở trên mặt thuần chân đích một mặt. Như vậy bất đồng Giang Hạ, vừa làm cho nàng cảm giác an tâm, lại để cho nội tâm của nàng tràn đầy vô hạn nhu tình cùng thương tiếc.

Chỉ như vậy một lát, phục vụ sinh đã xem món ăn đã bưng lên.

Kỷ Ngữ Đồng cầm lấy chiếc đũa, cười nói: "Tốt lắm, đừng lôi kéo mặt liễu, ăn cơm đi." Vừa nói kẹp lên một khối tôm bóc vỏ thả vào Giang Hạ trong chén. Nhận được mỹ nữ trấn an, Giang Hạ lúc này mới mặt mày hớn hở, đem tôm bóc vỏ đưa vào trong miệng.

"Lâm Thấm lớn lên rất phiêu lượng, cùng A Trữ mãn xứng đây."

"Ừ, là cũng không tệ lắm, chẳng qua là không biết A Trữ ở trên thời gian có thể hay không đánh vỡ dĩ vãng yêu thương ghi chép." Giang Hạ vừa ăn cơm, vừa cũng không ngẩng đầu lên nói: "Tựu cá nhân ta thẩm mỹ mà nói, ta cảm thấy được Tiểu Nhiễm càng đẹp mắt chút ít."

Tiểu Nhiễm? Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, không khỏi sinh một tia cảnh giác, không nhịn được nói: "Ngươi cùng muội muội nàng rất thuộc sao?"

"Ừ, hoàn hảo nữa." Giang Hạ gắp một tia tử xanh biếc rau chân vịt thả vào trong chén, ngẩng đầu cười nói: "Nàng gần đây gia nhập trường học bơi lội đội, luyện tập thời điểm thường xuyên sẽ thấy a."

Kỷ Ngữ Đồng hừ nhẹ một tiếng, tự tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái: "Tiểu Nhiễm. . . Gọi được rất thân mật sao."

"Khụ! Khụ khụ. . ." Giang Hạ một ngụm thức ăn bỗng nhiên thẻ ở cổ họng mắt, liên tiếp ho khan liễu mấy tiếng, mặt đến mức đỏ bừng, một lúc lâu mới trì hoãn quá khí . Nàng lập tức ý thức được mình phạm vào một sai lầm lớn, ở bạn gái trước mặt khen một người khác xinh đẹp, hơn nữa còn gọi đối phương nhủ danh, cho nên vội vàng giải thích: "Nàng để cho ta gọi nàng như vậy, sư muội sao. Hắc hắc, nếu như không phải là Lâm kẻ điên quá mức hoa tâm, ta cùng A Trữ cũng cảm thấy hai người bọn họ cũng có thể xứng làm một đối với đây."

Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng chật vật bộ dạng, trong lòng về điểm này bất an nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đưa tay đem chén nước đẩy tới bên người nàng, trên mặt tràn ra một tia sáng rỡ nụ cười: "Ta vừa không có nói ngươi cái gì, nhìn ngươi cấp thành cái bộ dáng này,, uống chút nước."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ uống một hớp nước, ngơ ngác nhìn nàng, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, trong lòng ta, không có ai có thể so với ngươi đẹp hơn, hơn ôn nhu, hơn. . . Tốt hơn."

Kỷ Ngữ Đồng chợt đỏ mặt, cúi đầu, lông mi thật dài che lại Tinh Mâu trung mừng rỡ quang mang. Giang Hạ thấy nàng ý không tốt, mình mà càng tự nhiên lại, định bắt được tay nàng, thấp giọng nói: "Ta nói là sự thật."

"Ta biết đến." Kỷ Ngữ Đồng khóe miệng Yên Nhiên mỉm cười, duỗi ra ngón tay, cùng nàng vén ở chung một chỗ, nhẹ giọng nói: "Được rồi, ăn cơm nữa."

Đồ Thư Quán phòng tự học dặm vô cùng an tĩnh, Giang Hạ vi khẽ cau mày, chuyên chú nhớ từ đơn, trong tay bút nhưng không ngừng lại, vẫn Shasha trên giấy vạch lên.

Ước chừng qua hơn một giờ, Khang Trữ cũng tới đến Đồ Thư Quán, nàng ngồi thang máy trực tiếp tới song người phòng tự học tầng kia, sau đó cách thủy tinh từ trên cửa cửa sổ nhỏ một gian một gian hướng bên trong nhìn, sau đó đẩy ra một cánh cửa đi vào.

"Làm sao chỉ có một mình ngươi? Đồng Đồng đây?" Nàng đi tới Giang Hạ bên cạnh ngồi xuống, vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

"Ở cách vách phòng tự học." Giang Hạ cũng không ngẩng đầu lên.

"Làm sao không ngồi cùng nhau đọc sách?" Khang Trữ không giải thích được nói.

"Hai người ở chung một chỗ dễ dàng phân tâm."

"Ha ha!" Khang Trữ trên mặt lộ ra một tia mập mờ nụ cười, tựa hồ muốn nói cái gì, vừa cố gắng nhịn xuống, nghiêng đầu gục xuống bàn, một đôi đen

nhánh sáng nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ để xuống bút, nghiêng đi thân đi, bất đắc dĩ nói: "Ngươi không đi theo Lâm Thấm, vừa chạy tới đây tại sao rồi?"

"Nhớ ngươi sao."

"Thiếu gia ác tâm."

"Tiểu Hạ. . ."

"Ừ?" Giang Hạ mắt lé nhìn nàng.

"Lâm Nhiễm hôm nay tìm ngươi dạy nàng bơi lặn?"

"Nàng dùng được khác Nhân Giáo ư, chẳng qua là thay nàng sữa đúng một chút tư thế mà thôi." Giang Hạ kỳ quái nói: "Sặx sao hỏi cái này?"

Khang Trữ miễn cưỡng nói: "Không có gì, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết một tiếng, nàng thích nữ sinh."

"Kia thì thế nào?" Giang Hạ mi mao nhất thiêu: "Chẳng lẽ ngươi hoài nghi chúng ta sẽ phát sinh cái gì? Ngươi trí tưởng tượng không phải là như vậy phong phú sao."

"Ai, không có nữa, chẳng qua là thuận tiện nói một chút mà thôi, để tị hiềm quá." Khang Trữ cười khan vài tiếng, cầm qua nàng bổn tử nhìn một chút: "Sách sách, như ngươi vậy viết viết Bối Bối, dùng loại này man biện pháp nhớ từ đơn, có ích lợi gì?"

"Ngươi có cái gì biện pháp tốt, có thể chỉ giáo xuống."

"Hắc hắc, biện pháp của ta là, tìm ngoại quốc bé con nói yêu thương, bảo đảm ngươi tiến bộ thần tốc, trong trường học cũng không phải là không có,

ngươi có thể đi quải một a."

"Bệnh thần kinh!"

Khang Trữ nhìn một chút nàng, bỗng nhiên thu liễm nụ cười: "Uy, ta xem ngươi gần đây học Anh ngữ thích thú tăng nhiều, chuyện gì xảy ra a? Chẳng lẽ làm cái theo học ngươi cũng có thể làm được như vậy liều mạng?"

Giang Hạ bỗng nhiên đem quyển sách khép lại, xoay người đối mặt với nàng, nghiêm trang nói: "A Trữ, ngươi nói, tình yêu có thể hay không để cho một người mất đi ý chí chiến đấu a?"

"Cái gì ý chí chiến đấu?" Khang Trữ không khỏi kinh ngạc.

"Phần lớn người, cũng vì tương lai của mình đặt ra liễu mục tiêu, hơn nữa đối với sau này cuộc sống có một kế hoạch. Nói thí dụ như ngươi, ta biết ngươi sau này mục tiêu chính là, không dính tay gia tộc làm ăn, không cùng hắc đạo giao thiệp với, bắt đầu từ số không, đi mở mấy quầy rượu, hoặc là một đại hình ngu nhạc thành, nữa hoặc là một có đặc sắc chút tư nhân club, có uống không xong rượu ngon, bên cạnh rất nhiều mỹ nữ theo, tận tình tiêu xài kim tiền, hưởng thụ cuộc sống, hơn nữa còn không người quản, đúng không?"

Khang Trữ trợn mắt nhìn nửa Thiên Nhãn con ngươi, tức giận nói: "Nãi nãi , lại đem ta trước kia nói nhớ được rõ ràng như thế!"

"Đây không phải là trọng điểm." Giang Hạ khẽ mỉm cười: "Chúng ta là thân mật nhất bằng hữu, ngươi cũng biết ta vẫn mục tiêu là cái gì sao?"

"Dĩ nhiên biết, ngươi một lòng nghĩ sau trưởng thành nhúng tay ba ba của ngươi chuyện của công ty vụ, sau đó tẫn cố gắng lớn nhất đem Giang thị đoạt lại, sẽ đem ngươi cái kia chết tiệt ba ba đuổi ra công ty, đuổi ra nhà ngươi, sau đó lại đem Giang thị phát dương quang đại, làm tốt ngươi mụ mụ bắt nạt,

để cho ông ngoại ngươi nhắm mắt, ai!" Khang Trữ thở dài, lắc đầu nói: "Tiểu Hạ, ngươi đừng nói ta đả kích ngươi, chuyện này muốn bàn bạc kỹ hơn, đoạt lại một lớn như vậy công ty chuyện không phải dễ dàng như vậy tình."

"Ta biết, nhưng ta vẫn rất có lòng tin! Từ ta hiểu chuyện lên, ta liền quyết định sau này nếu như vậy làm, ngươi không biết, ta là có nhiều hận hắn!" Giang Hạ nắm chặt hai đấm, trong ánh mắt hiện lên một tia thống hận thần sắc, sau đó vô lực tựa vào trên ghế, thanh âm dần dần thấp xuống đi: "Ta vẫn rất kiên định tự nói với mình, sau khi lớn lên muốn đem hắn đả khoa, muốn đem hắn hao tổn tâm cơ là ngoại công ta cùng ta mụ nơi đó đoạt đi hết thảy đoạt lại, để cho hắn một lần nữa hai bàn tay trắng! Nhưng là. . . Nhưng là hiện tại của ta những ý nghĩ này đều ở dao động. . ."

Khang Trữ ngẩn ra, nhẹ giọng nói: "Là bởi vì Ngữ Đồng sao?"

Giang Hạ gật đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn cách đó không xa tuyết trắng vách tường, giống như là lâm vào trong hồi ức, trên mặt vẻ mặt bỗng nhiên trở nên có chút thống khổ, một hồi lâu, mới trầm thấp thanh âm nói: "Ngươi biết không? Kể từ khi ta mụ mụ sau khi chết, ta liền nữa không có vui vẻ quá, sau lại, thông qua một chút linh linh toái toái nhớ lại khâu, thông qua Hoàng gia gia nói cho ta biết một ít chuyện, ta biết rồi nàng được uất ức chứng nguyên nhân, biết nàng tại sao muốn lấy cái loại nầy phương thức rời đi này nhân thế, biết rồi Chu Văn Hàn tại sao phải cùng nàng kết hôn... Biết rồi hết thảy, ta hận hắn, hận hắn bạc tình, hận hắn dối trá, hận hắn hèn hạ vô sỉ! Ta có đôi khi quả thực hận không được hắn đi chết, cho dù. . . Cho dù nhưng là của ta cha ruột, ta cũng vậy vẫn muốn , sau này muốn trả thù hắn, muốn cho hắn thống khổ!" Nói tới đây, nàng không nhịn được đỏ mắt vành mắt, hít một hơi thật sâu, ngừng lại.

Khang Trữ nghĩ đến nàng đồng niên là không may mắn, trong lòng cũng hết sức khó chịu, vỗ vỗ vai của nàng, ấm giọng an ủi: "Tiểu Hạ, cũng đã qua, ngươi hiện tại có Ngữ Đồng, có chúng ta, hết thảy có càng ngày càng tốt."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ đưa tay lau mắt, miễn cưỡng lộ ra nụ cười: "Là (vâng,đúng), may là còn ngươi nữa cửa, còn có Hoàng gia gia. Nói tới đây, ta thật cảm giác mình thật xin lỗi Tưởng Tiểu Manh, ta từ nhỏ đến lớn cuộc sống, cũng là cô đơn vắng lạnh, nàng là người đầu tiên cho ta Noãn Noãn người, từng toàn tâm toàn ý rất tốt với ta quá, cho giao ra quá. Cho dù sau lại nàng phạm vào chút sai, nhưng ta làm được cũng thật là quá đáng chút ít." Nói tới đây, nàng thanh âm tràn đầy áy náy: "Thật ra thì lần thứ hai chia tay sau, nàng còn tìm quá ta mấy lần, cố gắng giải thích cũng cầu : van xin ta tha thứ, ta không có để ý nàng, sau lại đem số điện thoại di động cũng đổi. Hiện tại thử nghĩ xem, ta thật rất vô tình."

"Tiểu Hạ, cũng không toàn bộ là của ngươi sai, ngươi cũng đừng tự trách liễu, nàng bây giờ không phải là chính thức cùng Đỗ Khang rượu ở cùng một chỗ ư, hắn là trôi qua rất tốt. Hai người các ngươi, chẳng qua là duyên phận kém một chút chút." Khang Trữ nhẹ giọng khuyên giải nàng.

Giang Hạ hít hít lỗ mũi, một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "A Trữ, trải qua cái này nghỉ đông, ta một mực nghĩ, cuộc sống đến tột cùng là cái gì? Chúng ta sinh đắc ý nghĩa đến tột cùng là cái gì? Ta yêu Ngữ Đồng, hơn nữa càng ngày càng hưởng thụ cùng nàng ở chung một chỗ cuộc sống, cũng càng ngày càng. . . Có chút nhi nữ tình trường liễu." Nói tới đây, nàng xem nhìn Khang Trữ: "Đến hiện tại mới thôi, nàng đã thành ta cuộc sống trọng tâm, ta đang suy nghĩ, ta thật nhẫn tâm cùng nàng tách ra lâu như vậy, làm cho nàng một người ra ngoại quốc cuộc sống sao? Ta thật muốn như vậy chấp nhất cho đi trả thù của ta cha ruột sao? Đoạt về công ty ta sẽ vui vẻ sao? Để cho hắn hai bàn tay trắng, ta vừa sẽ thêm vui vẻ? Những thứ này, thật trọng yếu như vậy sao?"

"Ngươi. . ." Khang Trữ kinh ngạc mở to hai mắt: "Như ngươi vậy nói, chẳng lẽ là muốn cùng Ngữ Đồng cùng đi ra nước sao? Hoặc là cùng nhau ở lại Thúy Thành? Còn có, ngươi chuẩn bị buông tha cho ông ngoại ngươi công

ty rồi?"

"Ta dĩ nhiên sẽ không ở lại Thúy Thành!" Giang Hạ lẳng lặng nhìn nàng, giọng nói nhưng có chút kích động lên: "Ta không thiếu tiền, mà cho dù ta đoạt về công ty, cũng không cải biến được ta cùng người kia ở giữa huyết thống quan hệ, ta mụ mụ cũng không thể có thể nữa trở lại bên cạnh ta. Nhưng là Ngữ Đồng cấp cho ta tình yêu, Noãn Noãn liễu tánh mạng của ta, này bốn năm thời gian, là như vậy trân quý, nếu như không ở chung một chỗ, ta cảm thấy được là một loại lãng phí. A Trữ, ngươi biết không? Mỗi lần vừa nói đến du học chuyện tình, Ngữ Đồng sẽ không vui chừng mấy ngày, ta nhìn thật rất đau lòng. Trong khoảng thời gian này, ta cuối cùng là đang nghĩ, tại sao ta không thể ích kỷ một chút, mang theo ta người yêu, rời xa những thứ kia diện mục khả tăng người, rời xa những thứ kia xấu xí tính toán, rời xa những thứ kia bi thương thống khổ nhớ lại, rời xa kia cái gọi là lạnh như băng lãnh nhà, mà cao bay xa chạy, đi khác địa phương : chỗ sáng lập khác một cái nho nhỏ thuộc về hai người chúng ta nhà đây? Ta rõ ràng có thể làm được, ta hoàn toàn có thể làm cho hai người chúng ta trôi qua rất hạnh phúc! Tại sao ta không như vậy đây?"

Khang Trữ ngơ ngác nhìn nàng, hồi lâu mới hoãn quá thần lai, nhẹ giọng thở dài nói: "Nếu như ngươi thật nghĩ như vậy, ta làm bằng hữu nhất định ủng hộ ngươi, ta cũng không muốn ngươi vẫn sống cừu hận trong, sống ở ngươi mụ mụ tự sát bóng ma trong. Nhưng là, ngươi thật quyết định sao?"

"Cùng Ngữ Đồng ở chung một chỗ càng lâu, ta ý nghĩ này tựu càng mãnh liệt." Giang Hạ trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên cười khổ nói: "Nhưng ta còn không có hạ quyết định sau cùng, nói thật, ta rất sợ Hoàng gia gia đối với ta thất vọng."

Khang Trữ cầm tay nàng, trong ánh mắt tràn đầy chân thành tha thiết vẻ: "Làm sao ngươi nghĩ, tựu làm sao đi làm, nhân sinh ngắn như vậy tạm, nắm chặc tốt hạnh phúc của mình mới là trọng yếu nhất. Tóm lại, bất kể ngươi là ở

lại Thúy Thành, hay là đi nước ngoài, chúng ta cũng sẽ là thân mật nhất bằng hữu. Nếu như ngươi sau này thật muốn cùng Ngữ Đồng ở nước ngoài định cư, ta nhất định sẽ thường xuyên đi xem các ngươi, hoặc là, dứt khoát cũng tới đây với các ngươi hỗn (giang hồ) tính ."

Giang Hạ nghe lời này, trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười: "Tốt, không thành vấn đề."

"Như vậy, nghỉ hè các ngươi thì phải bắt đầu chuẩn bị xin trường học sao? Chuẩn bị xin cái gì trường học? Chú thích đồng điều kiện, nhất định cũng phải đi Thường Thanh Đằng sao, về phần ngươi nha, trước nhị tam lưu trường học cũng là được thông qua nữa."

"Đi tìm chết! Ta có như vậy kém cỏi sao?" Giang Hạ cầm bút nặng nề gõ một chút tay nàng, cười nói: "Ta còn không biết đây, gần đây một mực trường học lựa chọn thượng điệu bộ khóa. Nàng đến lúc đó xin cái gì trường học, ta liền xin cái gì trường học. Đến lúc đó không nhất định sẽ ở một trường học, ta sẽ nghĩ biện pháp cách nàng gần chút."

"Rất tốt! Ngữ Đồng là phản ứng gì? Nàng biết ngươi muốn theo nàng cùng đi nước ngoài, nhất định rất vui vẻ rất cảm động sao? Có hay không chủ động hiến thân?"

"Ta còn không có nói cho nàng biết đây." Giang Hạ khẽ mỉm cười, dặn dò: "Chuyện này ngươi trước chớ cùng bất luận kẻ nào nói, lại càng không muốn hướng Ngữ Đồng tiết lộ một chút ý nghĩ của ta, ta nghĩ đến lúc đó cho nàng một kinh hỉ."

"Như vậy a, ta biết rồi. Ngươi chơi lãng mạn, ta nhất định cố gắng phối hợp !" Khang Trữ vỗ vỗ bộ ngực, cười híp mắt một ngụm đáp ứng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần đây luôn là lười kiểm tra, đống

đứng lên cùng nhau kiểm tra sao.

Trước phát

45, thứ 45 chương

45, thứ 45 chương . . .

Đây là đoạn rất tốt đẹp chính là thời gian, mọi người tựa hồ cũng có mình muốn tình yêu, trừ Lâm Nhất Phong vẫn nơi chiêu phong chọc cho Điệp, Cam Minh Châu đối với yêu thương biểu hiện được hứng thú thiếu thiếu.

Khang Trữ mới đầu có chút lo lắng Lâm Nhiễm sẽ cho Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng mang đến phiền toái, nhưng là mấy tháng đi qua, nàng trừ cùng Giang Hạ quan hệ quen thuộc chút thân mật chút, cũng không thấy có cái gì khác biểu hiện, cho nên dần dần cũng là thả tâm.

Đảo mắt lại là hơn nửa năm đi qua, mắt thấy Kỷ Ngữ Đồng sẽ phải quá mười bảy tuổi sinh nhật, nhưng đến tột cùng muốn đưa cái gì lễ vật, Giang Hạ bị tổn thương đầu óc.

Khác cuối tuần, nàng đem Kỷ Ngữ Đồng một người ở lại Hoàng Thanh Hòa nhà, tìm lấy cớ chạy ra ngoài, sau đó lái xe đi liễu Anh Hoa đường.

Khang Trữ là một hướng tới cuộc sống tự do người, cho tới bây giờ không thích bị quản chế bị ước thúc. Trung học đệ nhị cấp sau nàng tựu chuyển ra trong nhà một mình cư ngụ, cũng may cha mẹ của nàng cũng bận rộn, hơn nữa này phương diện tương đối sáng suốt, cũng không miễn cưỡng, nàng, chẳng qua là quy định nàng một tuần nhất định phải trở về mấy lần. Nàng ở tại vị ở Anh Hoa đường đích kim Kai quốc tế, bộ kia xinh đẹp phục kiểu lâu là nàng mười tuổi sinh nhật, nàng một năm kia còn thấy không được mấy lần mặt phụ thân của đưa cho sinh nhật của nàng lễ vật.

Giang Hạ ngồi thang máy đi tới hai mươi hai tầng, nhấn thật lâu chuông cửa, Khang Trữ lúc này mới quần áo xốc xếch, còn buồn ngủ mở cửa: "Nga! Thật là muốn chết! Ngươi sáng sớm có gì muốn làm a? Nhà ta chuông cửa bị ngươi theo như được tuổi thọ đoán chừng muốn ngắn một nửa, ầm ĩ chết người."

"Sớm sao? Mười giờ hơn." Giang Hạ không để ý tới nàng oán giận, tựa tại cạnh cửa, trên mặt vẻ mặt thậm chí có một chút hưng phấn: "Ta đột nhiên nghĩ đến muốn đưa Ngữ Đồng cái gì lễ vật liễu, ngươi hôm nay theo ta đi chọn một chút sao."

"Cái gì? Ngươi tựu vì chuyện này tới đây?" Khang Trữ há to mồm, giờ khắc này ngay cả đánh lòng của nàng đều có: "Xế chiều đi sẽ chết sao?"

"Ta không phải là không muốn Ngữ Đồng biết nha, ngươi cũng biết, chúng ta hiện tại trên căn bản mỗi Thiên Đô sống chung một chỗ."

"Thật là kiếp trước thiếu ngươi! Được rồi, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta sẽ thay quần áo."

"đợi một chút." Giang Hạ đưa tay chống cửa, trên mặt lộ ra một ý vị thâm trường nụ cười: "Không mời ta đi vào uống chén đồ sao? Ta dầu gì cũng là khách người, như ngươi vậy quá không lễ phép đi?"

Khang Trữ vươn ra ngón trỏ: "Chỉ cần một lát thời gian, rồi hãy nói, ngươi chừng có tư cách tự xưng là khách nhân?" Vừa nói không chút khách khí "Phanh" một tiếng, đem Giang Hạ nhốt tại liễu bên ngoài.

Rộng rãi trên đường phố, lui tới xe cộ qua lại không dứt.

Khang Trữ ngồi ở ghế kế bên tài xế, đầu dựa vào cửa sổ xe, không được ngáp.

http://tieulun.hopto.org

"Ta nói, ngươi hiện tại cùng kỷ mỹ nữ tách ra một canh giờ cũng không nỡ, ngươi là sợ nàng bị người đoạt đi hay là làm sao ? Đối với các ngươi loại này chung đụng phương thức, ta cảm thấy được không thể tưởng tượng nổi, lẫn nhau nhất điểm không gian cũng không có. Nàng là rất đẹp rất mê người, ta đây cũng thừa nhận, nhưng là ngươi cũng quá mức đi? Ở chung một chỗ cũng gần một năm rồi sao."

"Hoàn hảo a, chúng ta chung đụng rất khoái trá." Giang Hạ vừa lái xe, vừa nhún vai.

Khang Trữ điều chỉnh một chút tư thế ngồi, lại duỗi thân tay dụi dụi mắt con ngươi: "Được rồi, ta chỉ có thể giải thích vì ngươi hai còn không có phát triển đến cuối cùng giai đoạn, cho nên vẫn mỗi ngày cùng xem không chán, xem tới được ăn không tới đồ, vĩnh viễn cũng tràn đầy lực hấp dẫn."

"Lại tới nói hưu nói vượn liễu." Giang Hạ kéo kéo khóe miệng: "Kia ngươi chừng sẽ đối với ngươi Lâm muội muội chán ghét a?"

"Cái gì?"

"Đừng giả bộ tỏi liễu, ngươi dám nói Lâm Thấm tối hôm qua không ngủ ở nhà ngươi sao."

"Nào có? Ngươi tạm thời nói xấu ta."

Giang Hạ bội phục nhất Khang Trữ địa phương : chỗ, chính là nàng vô luận làm chuyện gì bị bắt bao, cũng có thể làm đến mặt không đỏ tim không nhảy, một tia khác thường cũng nhìn không ra. Tay nàng chỉ ở trên tay lái gõ, thuận miệng nói: "Là (vâng,đúng) sao? Vậy ngươi trên cổ dấu vết là chuyện gì xảy ra? Thai ký a?"

Khang Trữ ngẩn ra, theo bản năng hướng trên cổ vừa sờ, sau đó sẽ phải đi soi gương, liếc về mắt thấy đến Giang Hạ hài hước nụ cười, lại đi chỗ ngồi

dựa vào một chút, cười mắng: "Chết dưới sông, vừa lên ngươi làm."

Giang Hạ khẽ mỉm cười: "Ngươi bây giờ là nói láo nghiện sao? Lại chút chuyện như thế còn dấu diếm lên ta tới, ngươi là cái gì đức hạnh ta còn không biết sao."

"Ai nha, không phải là có chủ tâm muốn lừa ngươi nữa, ta da mặt dày không sao, ta là sợ nàng gặp lại ngươi, có ý không tốt sao."

"Sách sách, thật thể thiếp, bất quá này thể thiếp không biết có thể giữ vững bao lâu. Tốt lắm, xuống xe sao, đến!"

Khang Trữ xuống xe, cùng Giang Hạ cùng nhau đứng ở Thúy Thành lớn nhất một nhà tiệm châu báu cửa, không khỏi trợn mắt hốc mồm: "Trời ạ! Ta nghĩ đến ngươi nghĩ ra liễu cái gì có sáng ý quà sinh nhật đây, thì ra là vẫn không thể ngoại lệ a, ai, ngươi thật là để cho ta thất vọng." Giang Hạ cũng không để ý nàng, đi thẳng vào, bên trong xinh đẹp người bán hàng lập tức đầy mặt nụ cười chào đón, lại là vấn an, lại là lần lượt trà, ân cần đầy đủ.

"Xin hỏi tiểu thư, cần phải mua chút gì?"

"Muốn mua viên hột xoàn ."

"Tốt, xin ngài đi theo ta."

Lập tức có người đem các nàng dẫn tới hột xoàn quầy. Giang Hạ tỉ mỉ chọn lựa hồi lâu, dùng bàn tay nâng lên một viên sặc sỡ loá mắt, rạng rỡ sinh huy hột xoàn , nghiêng đầu hỏi Khang Trữ: "Này viên như thế nào?"

"Ừ, không coi là nhỏ." Khang Trữ gục ở trên quầy, ánh mắt vô thần.

Giang Hạ thiếu chút nữa từ trên ghế trợt xuống đi: "Ta là hỏi ngươi lớn nhỏ sao?"

"Rất đẹp, rất nhanh chóng, vô cùng. . . Rất tục khí." Khang Trữ lười Dương Dương (dương dương tự đắc) trả lời.

"Ta chỉ nhìn trúng nó hàm nghĩa, không phải nói tượng trưng cho vĩnh hằng cùng thuần khiết không." Giang Hạ hướng người bán hàng cười một tiếng: "Tốt lắm, sẽ phải này viên.

Khang Trữ hai tay nâng lên càm: "Vậy ngươi tại sao không dứt khoát mua hột xoàn chiếc nhẫn a? Có thể vĩnh hằng thuần khiết bộ lao tay nàng, lòng của nàng, thân thể của hắn. . ."

"Nhờ cậy ngươi nói chuyện bình thường chút." Giang Hạ liếc nàng một cái: "Mua chiếc nhẫn bây giờ còn quá sớm."

Thanh toán tiền, hai người cùng đi ra liễu tiệm châu báu trở lại trên xe, Giang Hạ lại cũng không nóng lòng phát động xe, mà là ảo thuật dường như lấy ra một khéo léo tinh sảo bình thủy tinh: "A Trữ, này bình xinh đẹp sao?"

"Là (vâng,đúng) rất phiêu lượng, ngươi sẽ không nói cho ta biết đây cũng là lễ vật sao?" Khang Trữ cầm qua bình thủy tinh, ở trong tay nhìn vừa nhìn.

"Hắc hắc, cũng có thể nói như vậy." Giang Hạ vừa nói, vừa mở ra trong tay hộp gấm, đem hột xoàn lấy ra, sau đó thả vào bình thủy tinh dặm , "Leng keng" một tiếng, hột xoàn ở bình thủy tinh dặm lăn lăn, lập tức phát ra mấy tiếng thanh thúy dễ nghe tiếng vang. Nàng giơ lên bình, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý: "A Trữ, lễ vật này như thế nào? Như vậy nhìn rất thưởng tâm duyệt mục sao, sau này nàng mỗi sống một năm ngày, ta cũng đưa nàng một viên, sau đó dùng này bình giả bộ, chờ già rồi, tuyệt đối sẽ có tràn đầy một lọ tử liễu, đến lúc đó, chúng ta tựu cùng nhau, một viên một viên đếm lấy, nhớ lại từng cái sinh nhật tình cảnh."

Khang Trữ nhìn sang bình, lại nhìn ngắm Giang Hạ, mắt trợn trừng: "Trời

ạ, ta là đang nghe đồng thoại chuyện xưa sao? Ta. . . Ta đột nhiên không thể xác định, ta có biết hay không ngươi."

Giang Hạ mím môi cười một tiếng: "Ta cái ý nghĩ này chẳng lẽ không khỏe?"

"Tốt! Hay! Con mẹ nó ngươi ngay cả người khác bảy tám chục tuổi quà sinh nhật cũng nghĩ kỹ chưa, làm sao có không tốt đây?" Khang Trữ thì thào nói: "Ta hiện tại coi là tin, yêu thương thật sự có thể đem người biến thành kẻ điên. Tiểu Chu điên rồi, ngươi cũng điên rồi, cũng là Lâm kẻ điên mặc dù có như vậy ngoại hiệu, coi như bình thường."

"Vốn có một ngày ngươi cũng sẽ giống như vậy nổi điên." Giang Hạ mỉm cười phát động xe, chậm rãi lái ra khỏi bãi đậu xe, sau đó lại đi Anh Hoa nói phương hướng đi.

Đối với Kỷ Ngữ Đồng sinh nhật, Giang Hạ là như vậy an bài, trước một lúc trời tối nàng một mình cùng Kỷ Ngữ Đồng bờ biển biệt thự cùng nhau vượt qua, sinh nhật ngày đó thì tất cả mọi người đi qua, vui đùa một ngày.

Tan giờ học thời điểm, Dương Noãn Tô hướng về phía Kỷ Ngữ Đồng khanh khách cười: "Thọ tinh nữ, các ngươi tối nay hai người thế giới trôi qua vui vẻ Hmm, ngày mai chúng ta nữa tới cho ngươi sinh nhật." Vừa nói chỉ chỉ ngoài cửa sổ: "Có người tới đón rồi sao."

Kỷ Ngữ Đồng theo nàng chỉ phương hướng trông đi qua, trên mặt lập tức tràn ra nụ cười ngọt ngào: "Ừ, các ngươi sáng sớm ngày mai chút tới đây." Cõng lên bao, cùng nàng phất tay nói đừng, sau đó bước nhanh đi ra ngoài, vãn lên Giang Hạ đích tay, hai người cùng đi ra Giáo Học Lâu.

"Hạ, ngươi hôm nay thoạt nhìn có chút mất hứng, tại sao?" Ngồi xuống lên xe, Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được đặt câu hỏi.

"Không có mất hứng a." Giang Hạ cười đến có chút miễn cưỡng.

"Còn nói không có, ngươi nay ngày dọc theo đường đi cũng không nói chuyện, vẻ mặt cũng lạ trách, đã xảy ra chuyện gì sao?" Kỷ Ngữ Đồng chân mày cau lại, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Giang Hạ con mắt rót phía trước, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Ngữ Đồng, thật xin lỗi, tối nay chúng ta không thể đi bờ biển biệt thự liễu."

Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt, không giải thích được nói: "Tại sao?"

"Hôm nay Chu Văn Hàn gọi điện thoại tới đây, nói buổi tối ở nhà chờ chúng ta, cấp cho ngươi sinh nhật."

"Hắn?" Kỷ Ngữ Đồng thần sắc trở nên có chút hoảng sợ, lập tức nói: "Không! Ta không nên!"

Giang Hạ thở dài, bỗng nhiên đem lái xe đến ven đường ngừng lại, bên nàng quá thân, bắt được Kỷ Ngữ Đồng đích tay, ôn nhu nói: "Ngữ Đồng, đừng sợ, ta cũng vậy ở. Ta biết ngươi không muốn xem đến hắn, nhưng là không có biện pháp. Ở tốt nghiệp lúc trước, ta không nghĩ đắc tội hắn, không muốn hắn đối với chúng ta sinh ra một tia hoài nghi, bởi vì ta không biết hắn biết làm ra cái gì. . . Lần này hắn khẩu khí rất kiên quyết, chúng ta tựu hàng phục ý tứ của hắn, dù sao chẳng qua là ăn bửa cơm mà thôi."

"Nhưng là. . . Nhưng là. . ." Kỷ Ngữ Đồng nắm chặc tay nàng, tâm thần lung tung, nhất thời nói không ra lời.

"Ta ở bên cạnh ngươi. Nghe, chẳng qua là ăn bửa cơm, để cho ngươi muốn cám ơn hắn, khỏe?" Giang Hạ chăm chú nhìn nàng: "Ngữ Đồng, coi như là vì ta như vậy."

Hồi lâu, Kỷ Ngữ Đồng mới khó khăn gật đầu: "Hạ, ta. . . Ta tận lực."

http://tieulun.hopto.org

"Quai, ta biết làm khó ngươi." Giang Hạ thở dài liễu khẩu khí, đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực: "Sau này, sau này có tự do, chỉ có ta giúp ngươi, chỉ có ngươi thích người phụng bồi. . ."

Mười sáu tuổi sinh nhật, là Kỷ Ngữ Đồng cơn ác mộng. Làm nàng không nghĩ tới chính là, mười bảy tuổi, nàng còn muốn đối mặt với Chu Văn Hàn xem ra ra vẻ đạo mạo mặt.

Món ăn là Thúy Thành được hưởng nổi danh cao cấp tửu điếm đưa tới được, núi Trân Hải vị, bày đầy một bàn.

Chu Văn Hàn thoạt nhìn tâm tình rất tốt, hắn đã thật lâu không có hảo hảo cùng Kỷ Ngữ Đồng ngồi cùng một chỗ ăn cơm, nhưng một năm thời gian, hiển nhiên đã làm cho trước mặt người thiếu nữ này trổ mã được càng thêm Mỹ lệ động lòng người, hiển nhiên chính là nàng mẫu thân Ôn Nhược Nhã phiên bản.

Hắn nhìn nàng, suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, tâm tình không khỏi có chút kích động. Cơm ăn liễu một nửa, hắn từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp, đưa cho Kỷ Ngữ Đồng: "Ngữ Đồng, cho, đây là quà sinh nhật."

Kỷ Ngữ Đồng bản năng tựu muốn cự tuyệt, Chu Văn Hàn trước kia đưa cho nàng đồ trang sức đeo tay, y phục, toàn bộ ở lại nàng trước kia ở trong phòng, hắn làm cho nàng cảm thấy ác tâm, mà hắn đưa đồ, nàng lại càng đụng cũng không muốn chạm. Nhưng là, lúc này, Giang Hạ nhưng nhẹ nhàng lấy tay khửu tay đụng phải nàng xuống.

Qua một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng mới nhẹ nhàng nói: "Cám ơn." Cứng ngắc nhận lấy cái kia cái hộp nhỏ.

Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra một tia vẻ vui thích, hắn hàm ý thâm hậu nhìn Giang Hạ, trong lòng suy đoán là nữ nhi khuyên giải nổi lên tác dụng.

Bữa cơm này ăn được rất nặng lặng yên, quả thực khá dài đến làm cho người khó có thể chịu được. Thật vất vả ăn xong, Giang Hạ nói: "Ta ăn no, chúng ta nên lên rồi."

"Không vội." Chu Văn Hàn cười một tiếng, đột nhiên phủi tay, Quế mụ cùng a lam bỗng nhiên đẩy một ba tầng đại bánh ngọt từ phòng khách bên kia đầu nhô ra, cười nói: "Kỷ tiểu thư sinh nhật vui vẻ!"

Giang Hạ bất giác ngạc nhiên, chỉ đành phải vừa ngồi xuống.

Miễn cưỡng ăn xong bánh ngọt lên lầu, đã là đã muộn.

Một đóng cửa phòng, Kỷ Ngữ Đồng liền đem Chu Văn Hàn đưa cái kia cái hộp lấy ra ném vào liễu thùng rác, Giang Hạ nhưng đi tới, đem nó cầm lên, bỏ vào trong ngăn kéo. Sau đó đi tới Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Ta biết ngươi không vui."

"Ta không muốn xem đến hắn! Hạ, ta chỉ muốn phụng bồi ta quá. . ." Kỷ Ngữ Đồng ở nàng trong ngực khẽ lắc đầu, đưa tay nắm chặc nàng cổ áo y phục, nhẹ giọng khóc ồ lên: "Ngươi gạt người, ngươi nói muốn mang ta đi bờ biển biệt thự, ngươi nói chỉ có hai người chúng ta người. . ." Thật ra thì nàng cũng biết, Giang Hạ không có cách nào, nhưng là trong lòng nàng chính là cảm thấy ủy khuất, chính là đem bốc đồng phát tiết một phen.

"Bảo bối, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . ." Giang Hạ ý vị ở nàng bên tai nói xin lỗi, nhẹ giọng dụ dỗ nàng. Nàng cũng không nghĩ tới, một ở trong tưởng tượng vốn nên tốt đẹp ngọt ngào buổi tối, phải cái bộ dáng này vượt qua. Nhưng là nàng hiện tại thật sự có chút sợ liễu, kể từ khi bắt đầu hoài nghi lên Hàn kéo dài thanh xin nghỉ học chuyện tình, nàng chỉ sợ liễu, nàng không biết, chỉ cần một nhấc lên Ôn Nhược Nhã cùng Kỷ Ngữ Đồng mẹ con, Chu Văn Hàn đến tột cùng có thể làm ra nhiều điên cuồng chuyện tình.

http://tieulun.hopto.org

Nàng nhẹ nhàng vuốt Kỷ Ngữ Đồng vai, đợi nàng dần dần bình tĩnh trở lại, mới thấp giọng nói: "Ta cũng vậy vì ngươi chuẩn bị quà sinh nhật."

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, giơ lên nước mắt nhìn nàng, trong ánh mắt rõ ràng nhiều hơn một ti vẻ chờ mong.

"Sai sai là cái gì?"

"Ta không đoán." Nàng khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, vẫn có chút giận dỗi.

Giang Hạ một tay thay nàng xoa xoa nước mắt, một tay ảo thuật dường như lấy ra cái kia bình thủy tinh, ở trước mặt nàng rung hai cái, "Đinh đinh đương đương" thanh âm thanh thúy tuyệt đẹp.

"Này bình thủy tinh rất đẹp." Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy, nín khóc mỉm cười, sau đó đưa tay lấy ra viên này ánh sáng ngọc chói mắt đồ, kinh ngạc nói: "Hột xoàn ?"

"Ừ, thích không?" Giang Hạ mỉm cười nhìn nàng.

"Tại sao nghĩ đến mua hột xoàn ?"

Giang Hạ suy nghĩ một chút, cố ý nói: "Bởi vì nó quý a."

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, trên mặt hiện lên một tia thất vọng , Giang Hạ miệng để sát vào nàng lỗ tai, thần bí hề hề nói: "Bảo bối, thật ra thì ta còn có một dạng lễ vật muốn đưa ngươi."

"Là cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng tò mò hỏi.

"Ta chuẩn bị cùng ngươi cùng đi nước ngoài du học."

Kỷ Ngữ Đồng trợn to Tinh Mâu, không dám tin nhìn nàng: "Cái gì?

Ngươi mới vừa nói gì?"

"Ta nói, ta sẽ cho cùng đi du học."

Kỷ Ngữ Đồng ngây người có khoảng mười giây đồng hồ, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn nàng, thanh âm khẽ run: "Ngươi là nói thật?"

"Dĩ nhiên nói thật?"

"Làm sao ngươi đột nhiên thay đổi chú ý rồi?"

Giang Hạ mấp máy thần, thâm tình nhìn nàng: "Bởi vì. . . Bởi vì ta không yên lòng một mình ngươi đi dị quốc tha hương ngốc mấy năm, bởi vì ta không nỡ ngươi rời đi ta, bởi vì ta yêu ngươi. . ."

Lời còn chưa nói hết, Kỷ Ngữ Đồng đã ôm lấy nàng, cao hứng được chảy ra nước mắt: "Hạ, ngươi biết không? Đây là tốt nhất quà sinh nhật, tốt nhất. . ."

Nàng vui vẻ được vừa khóc vừa cười, bỗng nhiên lại buông nàng ra, kiễng chân, ở trên trán nàng hôn vẫn, vừa hôn hít cái mũi của nàng, sau đó thì thào nói: "Hạ, ta yêu ngươi."

Vừa nói, đem bình thủy tinh để ở một bên, thật sâu hôn lên môi của nàng, hai người vừa hôn hít lấy, vừa lui về phía sau, sau đó ôm ngã xuống kia cái giường lớn thượng, kịch liệt dây dưa lại với nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng dần dần an tĩnh lại.

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt đỏ mặt chưa rút đi, mềm nhũn nằm ở Giang Hạ trong ngực, một tay ôm lấy nàng eo, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng: "Sẽ phải xin trường học, hạ, ngươi cần phải theo xin giống nhau trường học."

"Đó là dĩ nhiên." Giang Hạ gật đầu.

"Chúng ta sẽ ở cùng một trường sao?"

"Khả năng không lớn, bất quá, này không có quan hệ, ta đến lúc đó đi xem ngươi cũng rất dễ dàng a." Giang Hạ nhẹ nhàng vuốt ve nàng khẽ sưng đỏ cánh môi, không nhịn được vừa nhẹ khẽ hôn một cái, lúc này mới nói: "Sau khi tốt nghiệp, chúng ta tựu lưu ở bên kia, đều tự tìm một phần công việc, nữa cùng nhau mua một phòng nhỏ, sau đó lại cũng không trở lại, chúng ta có bắt đầu toàn bộ cuộc sống mới, kết giao hoàn toàn mới bằng hữu. . ."

Kỷ Ngữ Đồng nghe những thứ này, trong ánh mắt tràn đầy ước mơ vẻ, không khỏi đem nàng ôm càng chặc hơn, hồi lâu, mới có chút lo lắng nói: "Hạ, hết thảy cũng sẽ rất thuận lợi sao?"

"Ừ, sẽ rất thuận lợi, có từng bước từng bước án lấy kế hoạch của ta đi." Giang Hạ mỉm cười nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: "Chúng ta có vĩnh viễn ở chung một chỗ, không còn có người quấy rầy, không còn có người có thể làm cho ngươi lo lắng hãi hùng..."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý không tốt, tối hôm qua không có phát.

Rốt cục không sai biệt lắm đem này đoạn quá độ viết xong, muốn đi vào chủ đề liễu.

Sau khi kiểm tra

46, thứ 46 chương

46, thứ 46 chương . . .

Xin trường học thời điểm, Hoàng Thanh Hòa tự thân ra mặt, để cho hiệu trưởng viết thư đề cử.

http://tieulun.hopto.org

Cái này đem Giang Hạ làm thân tôn nữ giống nhau nhìn lão nhân, ở biết được nàng muốn đi du học một khắc kia, là ôm kiên quyết phản đối thái độ, nhưng là cuối cùng, vẫn là ở nàng lần nữa khẩn cầu hạ thỏa hiệp liễu. Giang Hạ còn đau khổ khuyên hắn, để cho hắn cùng đi Mĩ Quốc yên tĩnh hưởng tuổi già, bất đắc dĩ hắn một lòng ghi nhớ lấy Giang thị, vẫn là cự tuyệt cùng các nàng cùng đi.

Tựu như Giang Hạ sở nói như vậy, hết thảy tiến hành rất thuận lợi, nhưng cách tốt nghiệp càng gần, Kỷ Ngữ Đồng nội tâm lại càng là có loại không giải thích được thấp thỏm, Giang Hạ luôn là cười trêu ghẹo nàng, nói cái kia xa lạ quốc độ chịu tải nàng quá nhiều tốt đẹp chính là mơ ước, đến nỗi cho nàng trở nên khẩn trương hề hề. Cho đến lớp mười hai cuối cùng một học kỳ, các nàng trước sau nhận được Mĩ Quốc mấy sở đại học trúng tuyển báo cho sách, sau đó đã định liễu hai tương đối mà nói nằm cạnh hơi chút gần chút ít trường học, tiếp theo thuận lợi làm tốt thị thực, Kỷ Ngữ Đồng lúc này mới thật yên tâm, chỉ chờ lớp mười hai cuối cùng một nghỉ hè đến.

Đến lúc này, chu (tuần) Tinh Hansen một phong đám kia bằng hữu tự nhiên cũng cũng biết nàng cửa sắp sửa đi du học chuyện tình, mọi người trừ mắng bọn hắn giấu diếm bằng hữu ngoài, cũng rối rít cười chúc phúc. Chẳng qua là Giang Hạ vẫn là tiểu tâm cẩn thận nói cho bọn hắn biết, để cho bọn họ không nên cùng người khác nói. Nàng không muốn ở nơi này trong lúc mấu chốt, có cái gì gió thổi cỏ lay truyền tới Chu Văn Hàn trong lổ tai.

Khoảng cách thi tốt nghiệp trung học còn có hơn một tháng thời điểm, Giang Hạ quyết định đi võ quán thượng cuối cùng một ngày khóa, một nhóm lớn đồng đảng toàn bộ hưởng ứng nàng hiệu triệu, thứ bảy buổi sáng mọi người tụ ở chung một chỗ chơi cho tới trưa, xế chiều tựu hạo hạo đãng đãng đi đến liễu võ thuật quán.

Phòng luyện công dặm , Lâm Nhất Phong bị Giang Hạ làm cho thối lui đến liễu trong góc tường, chỉ còn lại có bị đánh phân, Chu Tinh Hán cùng

Khang Trữ ở một bên đang xem cuộc chiến, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Đến cuối cùng Lâm Nhất Phong nóng nảy, chỉ đành phải giơ hai tay lên làm đầu hàng hình dáng, la lớn: "Ngừng! Ngừng! Ta nhận thua còn không được sao? Ngươi đem ta làm cừu nhân đánh đây!"

"Ta chẳng qua là muốn nhìn ngươi một chút trong hai năm qua rốt cuộc học những thứ gì." Giang Hạ trống rỗng sáng ngời hướng hắn bên hông đá một cước, sau đó xiên thắt lưng khí định thần nhàn đứng lại, lắc đầu: "Sách sách, trắng nộp liễu nhiều ... thế này tiền."

"Chính là, củi mục!" Khang Trữ liếc hắn một cái, khinh miệt nói.

Chu Tinh Hán vẻ mặt nhìn có chút hả hê nụ cười: "Hắn chính là tán gái lợi hại, khác còn có cái gì lấy được xuất thủ."

"Tán gái lợi hại, cũng không còn gặp có một cố định bạn gái ở nơi đâu a."

"Uy! Các ngươi đủ rồi Hmm!" Lâm Nhất Phong thấy hai người bọn họ một xướng một họa, rất là căm tức, tức đầy mặt đỏ bừng.

Chu Tinh Hán giá giá quả đấm: "Sặx sao? Mặt trắng nhỏ, không phục dùng cái này nói chuyện a."

Lâm Nhất Phong nhìn điệu bộ này, lập tức không dám nói tiếp liễu, hắn tình nguyện chọc cho Giang Hạ, cũng không muốn chọc Chu Tinh Hán, nếu bàn về lên đánh nhau, hắn trước mắt còn chưa từng thấy so sánh với Chu Tinh Hán mạnh hơn, nhất là, hắn năm nay còn tham gia Thúy Thành thanh thiếu niên võ thuật tranh tài, cũng chiếm trường quyền cùng kiếm thuật hai hạng vô địch. Tài nghệ không bằng người, hắn chỉ đành phải nén giận đi qua một bên, tức giận nói: "Một tên đại ngốc, làm sao ngươi không dứt khoát đi Thiếu Lâm tự xuất gia tính , Dương Noãn Tô thật đáng thương, tìm ngươi, sau này bên ngoài... Cũng không lá gan liễu."

"Đi tìm chết! Trong mồm chó nhả không ra răng ngà!" Chu Tinh Hán phác qua, đưa theo như trên mặt đất, làm bộ muốn đánh.

Giang Hạ vẻ mặt rất bất đắc dĩ: "Lại tới nữa ." Khang Trữ đi tới ngồi xổm xuống, cười hì hì rất đúng Lâm Nhất Phong nói: "Kẻ điên, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, không bằng ngươi cùng minh châu một đôi coi như hết, ngươi hai người coi như là sài lang diện mạo a."

"Ngươi mới sài lang đây!" Lâm Nhất Phong nằm trên mặt đất, không thể động đậy, tránh trát trứ kêu to: "Để làm chi! Các ngươi quản ngày quản địa còn quản người ta nói yêu thương a, xinh đẹp có ích lợi gì a, như vậy hung! Nói chuyện còn với các ngươi giống nhau khắc bạc! Uy, bây giờ là ép hôn phải không Đúng vậy a?"

Giang Hạ nhìn không được liễu, tiến lên phía trước nói: "Các ngươi đứng đắn chút được không, chuyện này theo chính bọn hắn nữa."

"Được rồi, ta cũng vậy lười vì bọn họ quan tâm." Khang Trữ đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, triển khai giá thế, hướng Chu Tinh Hán giơ lên càm: "Tiểu Chu,, chúng ta đi quá hai chiêu, ngươi phải nhường cho ta chút a."

Mười lăm lâu trong quán cà phê, Kỷ Ngữ Đồng, Dương Noãn Tô còn có Cam Minh Châu ba người nhưng ngồi ở chỗ đó, vừa nhàn nhã đi chơi uống nước trái cây, vừa trò chuyện.

"Minh châu, làm sao ngươi không theo chân bọn họ đi mười chín lâu a?" Kỷ Ngữ Đồng mỉm cười nhìn Cam Minh Châu.

Cam Minh Châu hướng ghế sa lon dặm một nằm: "Ta tại sao phải đi, ta sớm không học kia đồ chơi, cực khổ đã chết. Rồi hãy nói, ta lúc đầu học võ thuật là bởi vì ta bà má cảm thấy có thể phòng thân, chính mình cũng cho là

rất khốc, học nhiềunhư vậy tựu không sai biệt lắm. Không giống bọn họ mấy người, học là vì đánh nhau cùng chà uy phong dùng là, ngươi nhìn Tiểu Chu cùng tiểu Hạ bọn họ, từ nhỏ ở trong trường học xưng Phách Vương, không ai dám trêu chọc bọn họ."

"Là vì cường thân kiện thể được không!" Dương Noãn Tô lập tức lên tiếng vì người yêu biện hộ.

"Ngươi khi còn bé không có bị hắn khi dễ đủ đúng không?" Cam Minh Châu xuy cười, châm chọc nói.

Dương Noãn Tô nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, nhỏ giọng nói: "Khi còn bé, sông ác ma khi dễ chúng ta tương đối nhiều chút ít."

Kỷ Ngữ Đồng khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: "Tốt lắm, đừng nói cái này liễu, khi đó chuyện có cái gì kế hay so sánh."

Cam Minh Châu thở dài một tiếng, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bộ dạng: "Nhìn các ngươi điểm này tiền đồ." Bên nàng quá thân thể, đang muốn đối với các nàng tiến hành một phen dạy, điện thoại di động nhưng bỗng nhiên vang lên. Nàng xem nhìn màn ảnh: "Là (vâng,đúng) mẹ ta." Vội vàng cầm lấy điện thoại di động nhận, đầu nghiêng về vừa, không biết điện thoại bên kia nói mấy câu nói cái gì, trên mặt nàng lộ ra cao hứng vẻ mặt, luôn miệng nói: "Hảo hảo, ta trở lại ngay."

Thấy nàng cúp điện thoại, Dương Noãn Tô nghi ngờ hỏi: "Mẹ ngươi gọi ngươi về nhà?"

Cam Minh Châu đứng dậy, cười nói: "Đúng vậy a, ta không thể ở chỗ này cùng ngươi chờ những thứ kia khốn kiếp nữa, mẹ ta nói ta biểu tỷ tới nhà của ta liễu, thúc dục ta trở về đây, ngươi đến lúc đó theo chân bọn họ nói một tiếng Hmm."

Kỷ Ngữ Đồng vội vàng đứng dậy: "Vậy ngươi mau đi trở về sao, không có chuyện gì đây."

Cam Minh Châu gật đầu, vừa mỉm cười đối với Dương Noãn Tô phất tay một cái, liền sải bước ra khỏi phòng cà phê.

Kỷ Ngữ Đồng lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi, Dương Noãn Tô nhìn nàng, bỗng nhiên gục xuống bàn, quắt lên miệng nói: "Đồng Đồng, còn quá không lâu ngươi sẽ phải đi Mĩ Quốc liễu, đến lúc đó ta làm sao bây giờ kia, cũng không người theo ta liễu."

"Ngươi có Tiểu Chu sao." Kỷ Ngữ Đồng trêu ghẹo nói.

"Đó là không đồng dạng như vậy." Dương Noãn Tô không có tâm tình nói giỡn, rầu rĩ không vui.

"Tốt lắm, kia còn có minh châu sao." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng an ủi nàng: "Đến lúc đó ngươi có thể tới đây nhìn."

"Cách xa như vậy, thật là phiền phức." Dương Noãn Tô thán Khí Đạo: "Có chuyện ta còn không có nói cho ngươi đây, vốn là Tiểu Chu trong nhà cũng muốn để cho hắn đi du học, ta sau khi biết, giận đến thật nhiều ngày không có để ý đến hắn, cho nên hắn kiên quyết không chịu đi, trong nhà hắn cầm hắn không có biện pháp. Muốn là các ngươi hai cũng đi, ta. . . Ta thật sự là muốn khóc đã chết."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, cảm khái nói: "Tiểu Chu đối với ngươi thật rất tốt, rất khó được." Nói tới đây, trên mặt nàng nhịn không được lộ ra ngọt Ti Ti nụ cười, Giang Hạ không phải là không nguyện ý vì nàng để xuống hết thảy, theo nàng xa đi dị quốc tha hương.

Dương Noãn Tô trên mặt lộ ra nụ cười, ngọt ngào nói: "Đúng vậy a, hắn là hướng ta rất tốt, hơn nữa còn rất chuyên nhất, nếu là hắn giống như cái kia

Lâm kẻ điên giống nhau, ta thì xong rồi." Vừa nói chỉ vào Kỷ Ngữ Đồng bao nói: "Nga, Ngữ Đồng, ngươi điện thoại vang lên, là bọn hắn đánh tới sao?"

"Ta xem nhìn." Kỷ Ngữ Đồng vừa trả lời, vừa lấy điện thoại di động ra nhìn một chút: "Không phải là, là một xa lạ mã số đây."

"Xa lạ mã số cũng đừng nhận, quấy rầy chúng ta nói chuyện phiếm." Dương Noãn Tô không nhịn được bĩu môi.

Kỷ Ngữ Đồng theo lời nhấn cự tuyệt đón nghe, ai ngờ còn không có đưa di động thả lại chỗ cũ, tiếng chuông lần nữa đại tác phẩm, kỷ ngữ không khỏi chau nổi lên đôi mi thanh tú, suy nghĩ một chút, nhận điện thoại: "Uy? Vị kia?"

"Ngữ Đồng, là ta." Trong điện thoại lập tức truyện tới một trong sáng dễ nghe giọng nam.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, thanh âm tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng là nàng nhưng thoáng cái nghĩ không ra là ai, chỉ đành phải chần chờ nói: "Ngươi là?"

"Ta. . . Ta là Hàn kéo dài thanh, ngươi nghe không ra thanh âm của ta sao?" Thanh âm kia toát ra nhàn nhạt mất mác ý.

Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, giọng nói bỗng nhiên trở nên có chút kích động: "Hàn kéo dài thanh? Ngươi là Hàn kéo dài thanh? ! Ngươi hiện tại ở nơi đâu? Làm sao ngươi có đột nhiên xin nghỉ học a? Làm sao. . . Làm sao khi đó cũng không có cho nói một tiếng đây?" Những thứ này nghi vấn tựa hồ vẫn trong lòng hắn tồn tại, cho nên rất tự nhiên liên tiếp tựu hỏi lên.

Đối diện Dương Noãn Tô nghe bọn hắn rất đúng nói, cũng kinh ngạc trợn to hai mắt.

Hàn kéo dài thanh trầm mặc hạ xuống, trầm thấp thanh âm nói: "Ngữ Đồng, ta không phải là tự nguyện xin nghỉ học, là có người cùng ba ba ta mụ mụ nói, nói ta ở trong trường học dây dưa nữ sinh, buộc ba ba ta mụ mụ để cho ta xin nghỉ học."

"Cái gì? Dây dưa người nào?" Kỷ Ngữ Đồng không khỏi ngẩn ngơ.

"Ngữ Đồng, bọn họ. . . Nói ta dây dưa ngươi." Hàn kéo dài thanh thanh âm nghe vô cùng khổ sở, tựa hồ mất thật to sức lực, mới đem những lời này nói ra.

Kỷ Ngữ Đồng chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nắm điện thoại cơ hồ kêu lên: "Cái gì? Người nào như vậy nói hưu nói vượn? Chúng ta. . . Giữa chúng ta. . ." Lời còn chưa dứt, nàng trong đầu bỗng nhiên ý niệm trong đầu chợt lóe, há hốc mồm ngẩn người.

Dương Noãn Tô nhìn nét mặt của nàng, không khỏi nổi lên nghi ngờ: "Ngữ Đồng, tại sao?"

"Ngữ Đồng, ta hiện tại muốn gặp gặp, có thể không?" Hàn kéo dài thanh ở trong điện thoại nhẹ giọng hỏi.

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, bỗng nhiên trấn định lại: "Ngươi ở đâu dặm ?"

"Ta liền ở Thúy Thành."

"Tốt, ta ở trung tâm chợ kim đỉnh Cao ốc nơi này, ngươi trước đến chung quanh đây, ta nữa điện thoại cho ngươi." Kỷ Ngữ Đồng hạ quyết tâm muốn đem chuyện này biết rõ ràng, thật nhanh nói xong những thứ này, sau đó cúp điện thoại.

Dương Noãn Tô thấy nàng cầm lấy bao, cũng đi theo đứng dậy: "Ngữ

Đồng, làm sao ngươi này vẻ mặt? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì, trở lại cho nói, ngươi sống ở chỗ này chờ bọn hắn, ta phải đi ra ngoài xuống."

"Ngươi đi gặp Hàn kéo dài thanh sao? Ta đây để cho cùng sông ác ma làm sao nói?"

Kỷ Ngữ Đồng dừng bước lại, qua một lúc lâu, mới do dự mà nhẹ giọng nói: "Ngươi đã. . . Đã ta đi thấy một trước kia đồng học liễu, ai, đã phải đi Hàn kéo dài rõ ràng sao."

"Ngữ Đồng, ngươi đi gặp Hàn kéo dài thanh, Giang Hạ biết rồi có sinh khí : tức giận, nàng nhất so đo loại chuyện này liễu!" Dương Noãn Tô nhớ tới trước kia Chu Tinh Hán đề cập tới Giang Hạ cùng Tưởng Tiểu Manh chia tay chuyện, lập tức tỏ vẻ phản đối: "Hắn tìm ngươi đến tột cùng có chuyện gì, ngươi không thể nói với ta sao?"

"Noãn Noãn, ngươi đừng hỏi, ta là nhất định phải đi." Kỷ Ngữ Đồng nhăn đầu lông mày, trong mắt xẹt qua một tia làm khó : "Nếu như nàng tức giận, ta trở về có hảo hảo giải thích."

Dương Noãn Tô đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn bóng lưng của nàng đi xa, trong lòng nhưng càng thêm nổi lên nghi ngờ, nhìn Ngữ Đồng bộ dáng kia, chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn là thích Hàn kéo dài thanh sao?

Nàng một người ngồi ở trong quán cà phê, suy nghĩ lung tung, đợi ước chừng một canh giờ, chính là chán đến chết, Chu Tinh Hán rốt cục gọi điện thoại tới đây, gọi nàng xuống lầu. Cho nên nàng lập tức vén màn, ngồi thang máy đi tới Cao ốc lầu một, chỉ thấy Chu Tinh Hán cùng Giang Hạ đám người đã chờ ở nơi đâu liễu.

"Di, Ngữ Đồng cùng minh châu đây? Nàng không có cho cùng nhau

xuống tới?" Giang Hạ đã gặp nàng, thứ nhất đặt câu hỏi.

Dương Noãn Tô nhìn Giang Hạ, không biết tại sao, thế nhưng quỷ thất thần sai nói câu: "Minh châu muốn mua quần áo, kéo nàng theo nàng đi đi dạo phố rồi sao."

"Như vậy a, ta gọi điện thoại hỏi nàng cửa ở nơi đâu ăn cơm." Giang Hạ vừa nói, lấy điện thoại ra đang muốn quay số điện thoại, Dương Noãn Tô vội vàng ngăn cản nói: "Ai nha, người ta đi dạo nhai, ngươi đánh cái gì điện thoại, minh châu nói muốn dẫn Ngữ Đồng đi ăn món cay Tứ Xuyên đây."

Khang Trữ cũng mở miệng giễu cợt: "Chính là, làm sao ngươi như vậy dính người a, nhất thời không thấy tựu không được nữa đúng không! Thật là chịu không được ngươi! Kẻ điên buổi tối giai nhân ước hẹn, Tiểu Chu hai muốn hai người thế giới, đi thôi, tỷ tỷ ta dẫn ngươi cùng nhau ăn cơm."

"Được rồi." Giang Hạ cười cười, quả nhiên đưa điện thoại di động thả lại miệng túi, Dương Noãn Tô thấy thế, cuối cùng thở phào nhẹ nhỏm.

Lập tức Chu Tinh Hán lái xe mang theo Dương Noãn Tô rời đi, Lâm Nhất Phong liền đáp bọn hắn đi nhờ xe.

Khang Trữ nhìn phía ngoài Thiên Không, chỉ thấy trời u ám, không khỏi nhíu mày: "Thiên Không âm hiểm, nhìn dáng dấp giống như trời muốn mưa."

"Chúng ta đi kia ăn cơm a?"

"Tựu phụ cận sao, nói đến món cay Tứ Xuyên, bản thân ta nhớ tới chung quanh đây nhà kia món cay Tứ Xuyên quán liễu, làm ăn rất tốt, ngươi không lớn ăn lạt, không có đi qua, nhưng là ta mang Ngữ Đồng cùng minh châu các nàng đi qua vài lần đây, mùi vị thật sự không tệ, Ngữ Đồng rất thích, ngươi có muốn hay không đi thử hạ? Ta sẽ vì ngươi chuẩn bị xong đầy đủ khăn giấy."

http://tieulun.hopto.org

"Tốt, đi nếm thử mới cũng tốt." Giang Hạ sảng khoái gật đầu.

Khang Trữ nói xong không sai, nhà kia món cay Tứ Xuyên làm ăn vô cùng hỏa bạo, tất cả ghế lô ghế dài toàn bộ mãn, Khang Trữ cùng Giang Hạ bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi theo người bán hàng tới đến đại sảnh.

Giang Hạ một cái nhìn thấy một dựa vào tường chỗ ngồi, đang muốn gọi Khang Trữ đi qua ngồi nơi đó, lại thấy Khang Trữ sắc mặt biến hóa, ánh mắt nhìn một chỗ ngẩn người.

"Tại sao?" Giang Hạ sửng sốt, theo ánh mắt của nàng trông đi qua, chỉ thấy cách đó không xa trên bàn, chạm mặt ngồi một lông mày thanh con mắt sáng nam sinh, đương nhiên đó là bọn họ từng đồng học Hàn kéo dài thanh, mà ngồi đối diện nữ sinh kia, không cần nhìn kia đen nhánh áo choàng mái tóc, không cần nhìn quần màu sắc, chỉ nhìn kia yểu điệu mê người bóng lưng, nàng có thể xác định, đó là Kỷ Ngữ Đồng. Nàng bỗng nhiên có chút khó chịu, không chỉ là Dương Noãn Tô thay nàng tát láo làm cho nàng khó chịu, Hàn kéo dài thanh kia khẩn thiết thâm tình vẻ mặt, cùng trên bàn, hắn nắm Kỷ Ngữ Đồng đích tay đích tình cảnh, hơn nữa để cho trong lòng nàng phát ngăn.

Khang Trữ nhìn Giang Hạ dần dần đông lạnh vẻ mặt, trong nội tâm hết sức hối hận mang nàng tới nơi này, suy nghĩ một chút, ra vẻ dễ dàng nói: "Tiểu Hạ, đồng học thật lâu không có thấy, chẳng qua là ăn một bữa cơm mà thôi."

Bạn tốt loại này an ủi, chỉ có thể làm cho lòng người dặm càng thêm khó chịu. Giang Hạ nhìn nàng một cái, nhàn nhạt cười nói: "Ta cũng không có nói gì nha, bọn họ thật lâu không có thấy, tự ôn chuyện mà thôi, chúng ta đi nơi khác ăn đi."

Khang Trữ đuổi theo nàng, dùng một loại nhận chân miệng Khí Đạo:

"Tiểu Hạ, Ngữ Đồng rất yêu ngươi."

"Ta biết."

"Như vậy, chuyện này, nàng nhất định sẽ đối với ngươi có một cái giải thích, ngươi đừng vừa giống như đối đãi Tưởng Tiểu Manh như vậy."

Giang Hạ thở dài, bất đắc dĩ nhìn nàng: "Ngươi đang lo lắng cái gì? Trong lòng ta là có chút không thoải mái, nhưng ta sẽ nghe nàng giải thích, đi thôi, lên xe sao, ta đói bụng rồi."

Khang Trữ nghe lời này, mới yên lòng, cùng nàng cùng nhau lái xe rời đi nơi này.

Cơm nước xong, Giang Hạ cùng Khang Trữ chia tay, một người lái xe ở trên đường chuyển động. Nàng nhìn đồng hồ tay một chút, đã là gần hơn bảy điểm chuông , Kỷ Ngữ Đồng nhưng vẫn không có đánh điện thoại tới làm cho nàng đi đón nàng. Giang Hạ lấy ra điện thoại di động, nghĩ gọi điện thoại đi qua, cầm lên rồi lại để xuống, như thế mấy lần, mình cũng phiền não, đưa điện thoại di động ném vào trên ghế lái phụ, nghĩ thầm để cho dứt khoát phái Trương sư phó lái xe đi đón nàng, cho nên quay lại đầu xe, hướng Bạch Hạc nói phương hướng mở ra .

Lái xe liễu ước chừng một nửa lộ trình, trên bỗng nhiên mưa xuống, Giang Hạ do dự một chút, liền lại muốn trở về mở, nhưng là suy nghĩ một chút, nhưng vẫn là mặt âm trầm, cắn răng hướng nhà phương hướng dong ruỗi đi.

Cũng không lâu lắm, Giang Hạ xe đi tới sông cổng lớn ngoài, nàng đang chuẩn bị dừng lại xe, lấy diêu khống khí mở ra cửa sắt, tuy nhiên nó chợt phát hiện, sông chỗ ở ngoài cửa, tựa hồ đang đứng một bóng người, nàng khẽ kinh ngạc, tiếp tục đi phía trước mở, xe hơi hai đạo mãnh liệt ánh đèn, liền

đánh vào trên người của người kia, cái này nhìn càng thêm rõ ràng, Giang Hạ lấy làm kinh hãi, lập tức một phanh xe, xuyên thấu qua thủy tinh trông đi qua, chỉ thấy một người đứng ở trong mưa, bởi vì ánh đèn đột nhiên xuất hiện kích thích, đang giơ hai tay lên, che dấu mặt của mình lỗ.

Giang Hạ ngẩn ngơ, này màn tình cảnh, thật giống như giống như đã từng quen biết, nàng nhướng mày, cố gắng trong đầu tìm tòi một chút, chợt nhớ tới, đúng rồi, nhiều năm trước một buổi tối, nàng ngồi ở Trương sư phó trong xe, cũng là tình cảnh như thế, một kì kì quái quái người, như vậy quỷ quỷ túy túy canh giữ ở sông chỗ ở phía ngoài...

Giang Hạ luôn luôn gan lớn, vừa hết sức tò mò, một nhớ lại cái này, cũng không kịp đang trời mưa, lập tức xuống xe, lớn tiếng quát:

"Ngươi là ai? Ở chỗ này làm gì? !"

Người kia cả người chấn động, từ từ đem hai tay từ trên mặt để xuống, lộ ra một tờ thon gầy trắng bệch khuôn mặt.

Là một người đàn ông, một thoạt nhìn rất nghèo túng rất thê thảm nam nhân, nước mưa theo hắn gầy gò mặt, liên miên không ngừng đi xuống tích lạc...

Giang Hạ cũng không cảm thấy sợ hãi, đứng ở trong mưa, cẩn thận đánh giá mặt của hắn, bỗng nhiên dùng ngón tay của hắn, thì thào nói: "Lại là ngươi. . . Ta đã thấy ngươi, ta trước kia ra mắt ngươi!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này chương viết rất vội vàng rất đuổi, bởi vì ta muốn đi ra ngoài có việc, cho nên hậu thiên đấu lại sửa đổi xuống. Có cái gì chỗ không ổn mọi người bao dung xuống.

Ngày mai không hơn.

47, thứ 47 chương

47, thứ 47 chương . . .

Kia lưng gù thân thể, ở trong mưa khẽ phát run trung niên nam tử, nghe nàng lời này, trắng bệch trên mặt hốt nhiên đột nhiên hiện lên một tia hoảng sợ, liên tiếp hướng lui về phía sau mấy bước.

Giang Hạ ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm hắn, cau mày, lãnh quát lạnh nói: "Ngươi rốt cuộc là người nào? ! Ba phen mấy bận ở cửa nhà ta ngoài dáo dác rình, có mục đích gì? Ngươi nếu không nói nói, ta muốn phải gọi cảnh sát liễu!"

Cảnh sát? Người nọ ánh mắt trở nên lại càng hoảng sợ, hắn nhìn Giang Hạ, xa hơn bên cạnh lui một bước, chạy đi tựu chạy về phía trước, cũng như chạy trốn ở trong mưa mất mạng một trận chạy như điên.

Này màn tình cảnh, cũng cùng mấy năm trước giống nhau như đúc. Phải thay đổi ở bình thời, Giang Hạ có lẽ tựu bỏ mặc liễu, nhưng là tối nay, không biết là Kỷ Ngữ Đồng cùng Hàn kéo dài thanh gặp mặt đích tình cảnh, để cho trong lòng của nàng vẫn nghẹn một cổ hờn dỗi, còn tìm không được con đường phát tiết, hay là nàng bị mưa xối được mộng liễu đầu. Nàng đầu tiên là ngẩn ngơ, nghiêng người nhìn hắn chạy trốn phương hướng, tiếp theo trong lồng ngực liền dấy lên một cổ không khỏi lửa giận, cho nên nàng lau trên mặt nước mưa, lập tức lên xe, "Phanh" một tiếng đem xe cửa Cerrada, đem xe điều liễu đầu, dưới chân chợt một thải chân ga, kia cỗ xe hỏa hồng sắc xe thể thao tựa như tên rời cung một loại xông ra ngoài.

Cái kia nghèo túng nam tử chạy trốn rất nhanh, nhưng là vẫn chưa tới nửa cái nhai lộ trình, hắn đã bị Giang Hạ xe đuổi theo. Giang Hạ thắng gấp, đem xe dừng ở hắn phía trước vài mét đường xa bên, sau đó nhanh chóng mở cửa đi xuống, ngăn ở liễu trước mặt của hắn. Người nọ ngẩn ngơ, không tự chủ

được thả chậm cước bộ, ngừng lại, sau đó theo bản năng hướng phía sau xem một chút, giống như là ở do dự mà có muốn hay không nữa trốn.

Giang Hạ ở trước mặt hắn đứng lại, lạnh lùng nhìn xem ra tang thương trước mặt lỗ: "Chạy a, có loại ngươi chạy nữa! Bản thân ta muốn nhìn ngươi có thể chạy đi nơi nào! Hôm nay ta với ngươi hao tổn định rồi, ngươi muốn không nói ra như thế về sau, nhưng cũng đừng nghĩ dễ dàng rời đi!"

Nam tử kia hiển nhiên bị nàng hù đến liễu, ngẩn người, thoáng cái xem một chút nàng, thoáng cái vừa xem một chút dừng ở ven đường xe của nàng.

Giang Hạ hướng hắn đến gần liễu một chút, cười lạnh nói: "Ta nhìn ra được, ngươi không phải là kẻ điên, đừng ở chỗ này theo giả ngây giả dại. Ta đếm ba cái, ngươi nếu nữa không mở miệng, ta lập tức gọi điện thoại đến cảnh sát cục. Một. . . Hai. . ."

Không đợi nàng đếm tới ba, một khàn khàn thanh âm liền truyền vào nàng trong tai: "Ngươi. . . Ngươi là chu vốn liên hệ thế nào với?"

Chu vốn? Giang Hạ kinh ngạc, rất ý thức được hắn có thể chỉ chính là Chu Văn Hàn, nhưng là Chu Văn Hàn làm sao có biết người như vậy? Trong nội tâm nàng hết sức nghi ngờ, nhưng vẫn là rất không tình nguyện đã mở miệng: "Ta là nữ nhi của hắn."

Ai ngờ đến, những lời này vừa ra, người nọ thần sắc lập tức trở nên có chút kích động, hắn vươn tay ra, nói một câu Giang Hạ nghĩ cũng không nghĩ ra lời của: "Ta cần tiền, cho ta tiền..."

Giang Hạ giống như nghe thiên hạ nhất chuyện bất khả tư nghị tình một loại, nhất thời sống ở ở nơi đâu, nhưng trong lòng có vô số nghi ngờ mạo đi lên.

"Ngươi hôm nay làm sao sẽ đến Thúy Thành?"

Món cay Tứ Xuyên trong quán, Kỷ Ngữ Đồng cùng Hàn kéo dài thanh ngồi đối diện nhau, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, trước mặt ngồi, như cũ là năm đó cái kia mặt mày tuấn tú dấu hiệu thiếu niên, ánh mắt của hắn, cũng như cũ Noãn Noãn như hôm qua. Chẳng qua là nàng đối với hắn cái loại cảm giác này, cũng rốt cuộc không phải là như từ trước một loại.

Đối với cái này lần gặp lại, trong lòng nàng có chút vui sướng, song nàng lại tới đây gặp nhau nguyên nhân, lại cũng không là đơn giản vì muốn gặp hắn. Lần nữa đối mặt, nàng không có mong đợi, không có ngượng ngùng, không có mất tự nhiên.

Đối với phản ứng của nàng, Hàn kéo dài thanh nhưng có chút khẩn trương, hai tay hắn nắm thật chặc trong tay chén nước, nhìn Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt nhưng vô cùng mừng rỡ: "Ta bị C đại nói trước tuyển chọn, tới đây trường học xem một chút, Ngữ Đồng, sau này. . . Sau này ta có thể ở lại Thúy Thành liễu."

C đại không nghi ngờ chút nào là Thúy Thành tốt nhất đại học liễu, hắn vừa nói, trên mặt một cách tự nhiên toát ra hưng phấn nụ cười. Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, trong lòng cũng thay hắn cao hứng, nhưng theo bản năng tránh liễu hắn phóng tới được mong đợi ánh mắt, tự đáy lòng nói một câu: "Chúc mừng ngươi."

Này khách khí mà bình thản một câu, giống như một chậu nước lạnh, tưới vào liễu Hàn kéo dài thanh viên này lửa nóng nhúc nhích trong lòng, hắn nhìn Kỷ Ngữ Đồng, trên mặt vẻ mặt không khỏi có chút đọng lại.

Một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng mở miệng lần nữa, đánh vỡ giữa hai người lúng túng trầm mặc: "Ngươi nói có người ép ngươi xin nghỉ học, đây là chuyện gì xảy ra?" Nàng nhìn Hàn kéo dài thanh, khẩu khí rất vội vàng, tựa hồ cấp muốn biết rõ ràng chuyện từ đầu đến cuối.

Hàn kéo dài thanh nghe nàng hỏi cái này, tạm thời đem trong lòng thất vọng để tại vừa, trầm mặc một lúc lâu, trên mặt lộ ra một tia tức giận thần sắc, vừa nhớ lại , vừa nói: "Ta cũng không biết tại sao phải phát sinh như vậy không giải thích được chuyện tình. Ba ba ta ở chúng ta nơi đó, mở ra một nhà hàng tạp hóa, mùa hè kia, sắp tựu trường thời điểm, đột nhiên có mấy người tìm tới tận cửa rồi, đem tiệm nhà ta đập phá, ba mẹ ta vừa tức lại sợ, rất nhanh báo cảnh sát, nhưng vẫn không có tin tức gì không. Sau đó có lúc trời tối, ba ba ta trên đường về nhà, vừa bị người đánh một bữa, hắn cũng không biết là ai làm, vết thương đầy người về đến nhà, ta mụ mụ thấy, ôm hắn khóc lớn. . ."

Hắn tiếng nói rất chậm chạp, nói tới đây, tựa hồ đang nhớ lại ngay lúc đó tình cảnh, ánh mắt cũng đã ươn ướt.

"Tại sao có thể như vậy? Những người này là người nào? Chẳng lẽ có người lấy phương thức này ép ngươi xin nghỉ học?" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra không dám tin vẻ mặt, vừa liền vội hỏi: "Sau lại đây?"

"Sau lại, sau lại có một người tìm tới tận cửa rồi, đó là chúng ta địa phương một chỗ đầu xà, hắn thế lực rất lớn, rất nhiều người đều sợ hắn, hắn đối với cha mẹ ta nói, nói ta không biết trời cao đất rộng, ở trong trường học dây dưa có tiền có thế người ta cô bé, để cho ta nhanh lên xin nghỉ học, nếu không nhà chúng ta sau này sẽ gặp bị càng nhiều là vận rủi. Ba ba ta mụ mụ nghe, lúc ấy giận đến sẽ phải đánh ta, ta cố gắng giải thích, nói ta không có làm chuyện như vậy, người kia tựu cười lạnh, hỏi ta nghỉ hè đánh nhiều như vậy điện thoại, cũng là đánh cho ai, ta khi đó tựu ý thức được hắn là nói ngươi, cũng chưa có lên tiếng liễu."

Kỷ Ngữ Đồng nghe đến đó, thần sắc đại biến, tâm thình thịch nhảy dựng lên, Hàn kéo dài quải niệm những lời này, không thể nghi ngờ chứng thật liễu trong nội tâm nàng phỏng đoán .

Nàng nhớ, mùa hè kia, Giang Hạ có làm trò Chu Văn Hàn trước mặt, nói nàng ở nói yêu thương, Chu Văn Hàn sau lại còn hỏi quá nàng, sau đó vẫn không có lại đề lên liễu. Chẳng lẽ, thật sự là hắn làm? Hắn. . . Hắn còn điều tra nàng trò chuyện ghi chép?

Trời ạ, đây là nhiều đáng sợ một việc!

"Ngữ Đồng, những thứ này, cũng là chuyện gì xảy ra?" Hàn kéo dài thanh nhìn nàng vẻ mặt biến hóa, không nhịn được hỏi.

"Ta không biết." Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt tái nhợt, lắc đầu, thì thào nói: "Ta thật không biết, không phải là ta. . . Ta chưa cùng người khác nói ngươi dây dưa ta, ta sẽ không như vậy. . . Ta không biết ngươi đã gặp phải chuyện như vậy, ta sau lại. . . Sau lại vẫn đối với ngươi xin nghỉ học chuyện tình cảm thấy rất kỳ quái."

"Ta dĩ nhiên tin tưởng, ta dĩ nhiên tin tưởng ngươi!" Hàn kéo dài thanh kích động cắt đứt lời của nàng, để xuống chén nước, bắt được tay nàng: "Ngươi là tốt như vậy cô bé, hoài nghi ngươi, đối với ngươi là một loại khinh nhờn. Ta sớm biết đây hết thảy cùng không liên quan, ta cũng biết ngươi ở tại Giang Hạ gia, cái này, nhất định là nhà bọn họ giở trò quỷ."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, phản ứng đầu tiên chính là muốn đem tay rút về, nhưng là trước mặt người nam này trẻ nhỏ, hắn và nhà hắn sở gặp hết thảy, cho dù nàng không biết chuyện, đó cũng là bởi vì nàng dựng lên, ở chuyện này thượng, hắn là như vậy đáng thương vô tội, nàng bỗng nhiên có chút không đành lòng, tay giật giật, vẫn mặc hắn nắm. Nàng còn muốn vì Giang Hạ biện hộ hai câu, nhưng là há miệng, nhưng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, một hồi lâu, mới nói: "Cho nên, ba ba của ngươi mụ mụ nên đáp ứng để thôi học?"

"Đúng vậy a, còn có thể có biện pháp gì? Ba ba ta mụ mụ là đàng hoàng

người nhát gan, bọn họ còn muốn cung ta cùng đệ đệ của ta đi học, người kia nói những thứ kia, còn nói chỉ cần xin nghỉ học, sẽ cho chúng ta một khoản tiền làm bồi bổ lại sau, bọn họ lập tức đáp ứng, sau đó, ta liền dọn nhà. Ta cũng vậy bị cảnh cáo cũng đã không thể cho liên lạc."

Hàn kéo dài thanh nhìn Kỷ Ngữ Đồng, thanh âm dần dần trở nên thống khổ đứng lên: "Ta cũng vậy thật cũng không dám nữa liên lạc ngươi. Nhưng là, nhưng là không ai biết, đây đối với ta tới nói, là lớn bực nào đau khổ, Ngữ Đồng, ngươi là như vậy xuất chúng, như vậy Mỹ lệ, ưu tú như vậy, ta là cở nào hiểu rõ thích ngươi nha, những ngày kia, ta lão là đang nghĩ , sắp đi học, ta có thể nhìn thấy ngươi, ta mỗi ngày đếm trên đầu ngón tay đếm lấy cuộc sống, mỗi Thiên Đô hồi tưởng đến chúng ta chung đụng đích tình cảnh, ta hận không được thời thời khắc khắc cũng có thể cho thông điện thoại, nghe thanh âm của ngươi. . ."

Hắn như vậy chân thành, như vậy trắng ra loã lồ tâm tư của mình, Kỷ Ngữ Đồng vốn là trên mặt tái nhợt, không khỏi hiện ra chút đỏ ửng, nàng nhìn hắn, không khỏi có chút chân tay luống cuống, không biết phải nói gì cho phải.

Hàn kéo dài thanh một tờ trắng nõn tuấn tú trước mặt lỗ, bởi vì kích động cũng dần dần đỏ lên, ánh mắt của hắn cơ hồ có chút si mê ngắm lên trước mặt cái này Mỹ lệ mê người thiếu nữ, thì thào nói: "Ngữ Đồng, ta rất khó chịu, ta ngày ngày. . . Cũng rất nhớ ngươi, ta không dám nữa liên lạc ngươi, ta sợ liên luỵ cha mẹ ta, nhưng ta cho tới bây giờ không có buông tha cho quá muốn gặp ý nghĩ của ngươi. Ta. . . Ta thích ngươi, không! Xa xa không chỉ là thích. Ta chuyển đến trường học khác, trừ nổi điên tư niệm ngươi, chính là nổi điên học tập, ta thề, ta còn muốn thi lại đến Thúy Thành, ta muốn thi tốt nhất trường học, ta. . . Ta nghĩ cho ở chung một chỗ."

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt dần dần chứa đầy nước mắt, lắc đầu, thanh âm vô cùng bi thương: "Hàn kéo dài thanh, thật xin lỗi, cũng là bởi vì ta, mới hại

được các ngươi nhà ra khỏi nhiều chuyện như vậy. Còn có, ta. . . Ta cũng không đáng được ngươi đối với ta như vậy."

"Không! Cái kia cùng không liên quan, ta cho tới bây giờ không trách quá ngươi!" Hàn kéo dài thanh cuống quít lắc đầu, phát ra từ phế phủ nói: "Còn có, ngươi đáng giá ta làm bất cứ chuyện gì."

"Không, Hàn kéo dài thanh, ngươi đáng giá tốt hơn cô bé, ta. . . Ta. . ." Kỷ Ngữ Đồng trong lòng tràn đầy áy náy cùng khổ sở, ít dám đối với thị hắn Noãn Noãn thâm tình con ngươi. Nói không cảm động, đó là giả, chẳng qua là, cho dù từng trong lòng bởi vì hắn mà dấy lên quá một tia tia lửa, nhưng đã sớm theo thời gian đi tới mà dập tắt, nàng hiện tại, đã có mình người yêu sâu đậm.

Hàn kéo dài thanh ngơ ngác nhìn nàng, tâm bỗng nhiên giống như bị thứ gì xoắn ở, một trận một trận khó chịu, hồi lâu, hắn mới tối nghĩa nói: "Ngữ Đồng, ngươi. . . Ngươi trước kia thích quá của ta, phải không?"

Thanh âm của hắn có chút run rẩy, Kỷ Ngữ Đồng trong mắt lướt thương hại vẻ không đành lòng , nhẹ giọng nói: "Ta. . . Ta trước kia là có chút thích ngươi, nhưng. . . Nhưng này đã là chuyện đã qua liễu."

Hàn kéo dài thanh tâm dặm thất vọng, bởi vì ... này câu, dần dần chuyển làm tuyệt vọng, thời gian dài như vậy dặm , hắn thống khổ như vậy, lại có thể như vậy cố gắng, tất cả động lực, cũng đến từ chính trước mắt cái này làm hắn thật sâu mê muội, cam nguyện hơi bị giao ra hết thảy cô bé, nhưng là hiện tại, hắn sở nghi ngờ sủy tất cả tốt đẹp chính là mơ ước, tựu giống như kia màu sắc rực rỡ bọt xà phòng giống nhau, dễ dàng tan biến liễu.

"Tại sao? Tại sao?" Ánh mắt của hắn, bỗng nhiên dần dần trở nên trống rỗng, trong thanh âm tràn đầy bi thương.

Kỷ Ngữ Đồng một trận lòng chua xót, nhưng vẫn khiến cho mình hạ quyết tâm, sâu hít một hơi thật sâu khí , chịu đựng nước mắt nói: "Ta hiện tại có yêu người, ta rất yêu nàng. Ta hi vọng, hi vọng ngươi sau này cũng có thể tìm tới đáng giá mình yêu cô bé."

Hàn kéo dài thanh bộ mặt da thịt khẽ co quắp, hai hàng thanh nước mắt chậm rãi từ trong mắt chảy xuống, hắn sợ sệt nhìn Kỷ Ngữ Đồng một hồi lâu, rốt cục từ từ, từ từ buông lỏng ra tay của mình.

Hai ngày hàn huyên này hồi lâu, thế nhưng không có cảm giác đến thời gian trôi qua.

Thiên Không chẳng biết lúc nào đã mưa xuống, hơn nữa mưa rơi càng ngày càng hung mãnh. Mưa châu dần dần chức thành một tờ thật dầy mật mật lưới, phô thiên cái địa bao phủ chỗ ngồi này ánh sáng ngọc hoa lệ thành thị.

Hàn kéo dài thanh đi, cứ như vậy đi vào trong mưa to, la cũng la không được, Kỷ Ngữ Đồng biết, nàng bị tim của hắn, bị thương rất sâu, nàng biết này bé trai là thật tâm yêu nàng, nhưng là nàng không biết, muốn như thế nào mới có thể làm cho hắn khổ sở giảm nhẹ một chút, chỉ có thể ở trong lòng chúc phúc hắn sớm ngày gặp phải tốt hơn cô bé.

Đến lúc này, nàng mới ý thức tới, thời gian đã đã muộn, mà Giang Hạ nhưng còn không có gọi điện thoại cho nàng, cho nên, nàng này mới bắt đầu lo lắng, lập tức bấm Giang Hạ điện thoại, vang lên hồi lâu, cũng là không người nào đón nghe, nàng chỉ đành phải kiên nhẫn chờ, một lát nữa mà nữa đánh.

Nhưng là điện thoại không biết gẩy liễu bao nhiêu lần, Giang Hạ đích tay cơ thủy chung không ai đón, mà thay Giang gia lái xe Trương sư phó điện thoại nhưng đánh tới đây, hỏi nàng ở vị trí này, nói là Giang Hạ để cho hắn tới đón nàng.

http://tieulun.hopto.org

Vừa lên liễu Trương sư phó xe, Kỷ Ngữ Đồng liền khẩn cấp hỏi: "Trương bá bá, Giang Hạ để tới đón ta sao? Nàng lúc nào gọi điện thoại cho ngươi?"

"Đánh có hay không thật lâu." Trương sư phó vừa lái xe, vừa đáp.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, chẳng lẽ, nàng là cố ý không nghe điện thoại sao? Nàng vì mình thấy Hàn kéo dài thanh chuyện tình sinh khí ? Vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng hơn gấp gáp liễu, cơ hồ hận không được lập tức trở lại, hảo hảo hướng nàng giải thích một chút chuyện này.

"Trương bá bá, Giang Hạ nàng ở nhà sao?" Nàng không nhịn được lại hỏi.

"Cái này ta liền không rõ ràng lắm liễu. Bất quá ta đi ra ngoài, thật giống như không có thấy Đại tiểu thư xe."

Kỷ Ngữ Đồng không nói thêm gì nữa, tâm thần nhưng càng thêm lung tung, nàng nhất thời nghĩ đến Hàn kéo dài thanh thương tâm bộ dáng, cùng những lời kia, trong lòng khẽ khổ sở, nhất thời lại nghĩ tới Chu Văn Hàn đủ loại chỗ đáng sợ, vừa không nhịn được có chút phát run. Nhất thời vừa cảm thấy đánh nhiều như vậy điện thoại không tiếp, Giang Hạ nhất định là rất sinh khí , không khỏi vừa thập phần lo lắng.

Nàng hiện tại chỉ muốn nhanh lên trở lại kia đang lúc thuộc về Giang Hạ gian phòng, vùi đầu vào nàng Noãn Noãn hoài bão trung, như vậy, lòng của nàng mới có thể an bình xuống tới.

Một về đến nhà, Kỷ Ngữ Đồng liền lập tức lên lầu ba, mở cửa vừa nhìn, nhanh chóng tìm một lần, trong phòng ngủ, trong thư phòng cũng không có Giang Hạ thân ảnh.

Nàng càng phát ra lòng như lửa đốt, lại bắt đầu gọi điện thoại đi qua, bên kia nhưng biểu hiện tắt điện thoại, thân thể nàng bỗng nhiên một trận vô lực, ngã ngồi ở trên giường.

Phía ngoài vẫn điện thiểm Lôi Minh, mưa gió đại tác phẩm. Qua hai đến ba giờ thời gian, mưa rơi mới dần dần chậm lại.

Bởi vì Giang Hạ cũng không có nói hôm nay không trở về nhà, Quế mụ liền vẫn đang đợi nàng trở về, Kỷ Ngữ Đồng cũng ba phen mấy bận xuống lầu đến xem.

Hơn mười một giờ thời điểm, Giang Hạ rốt cục trở lại sông chỗ ở. Nàng đẩy mở đại môn, đi vào phòng khách, Quế mụ vừa thấy, liền phát ra một tiếng kinh thiên động địa tiếng kêu: "Trời ạ! Đại tiểu thư, ngươi làm sao? Làm sao đem mình biến thành liễu bộ dạng này bộ dáng?"

A lam nghe được nàng kinh hô, vội vàng đi ra nhìn, cũng lập tức trợn mắt hốc mồm, nói không ra lời.

Chỉ thấy Giang Hạ mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, đôi môi trắng bệch, đầu tóc ướt nhẹp, cả người xối được thông thấu, xiêm y dán ở trên người, nước dọc theo ống quần chảy xuống, giọt ở phòng khách danh quý trên mặt thảm, cả người quả thực giống như là mới từ trong nước mò đi ra ngoài dường như.

Quế mụ sợ tay chân, tiến lên sờ sờ tay nàng cùng mặt, chỉ cảm thấy một mảnh lạnh như băng, vội nói: "Đại tiểu thư, nhanh lên đi lên lầu, cua một tắm nước nóng, nước muốn nhiệt chút, như ngươi vậy, có ngã bệnh, ai, làm sao xối thành như vậy, ngươi sẽ không tránh mưa sao? Không phải là mở ra xe đi ra ngoài sao?"

Vừa nói, quay đầu lại liền một điệt thanh phân phó a lam: "Mau! Mau! Còn có nhanh đi chuẩn bị khương súp, muốn chịu đựng được nồng đậm !" A lam bận rộn đáp ứng vào phòng bếp.

Giang Hạ tránh ra quế mẹ kiếp tay, gật đầu nói: "Tốt, ta đây tựu đi lên lầu

tắm."

"Ta gọi điện thoại gọi Y Sinh, dùng khăn lông trước xoa một chút." Quế mụ thật nhanh đi đến cầm con tuyết trắng khăn lông khô đưa cho nàng, cuối cùng là không yên lòng, vừa chuẩn bị đi gọi điện thoại.

"Không cần!" Giang Hạ vội vàng cau mày ngăn cản: "Thân thể của ta thể rất tốt, ta không sao, nhịn súp là tốt." Vừa nói, cầm lấy khăn lông vừa lau tóc, vừa nhấc chân từng bước lên lầu, Quế mụ chỉ đành phải để điện thoại xuống, vừa vội vàng đi phòng bếp.

Kỷ Ngữ Đồng nằm ở trên giường, ánh mắt mở thật to, một mực tại chờ đợi Giang Hạ, cho nên cửa ngoài truyền tới cái chìa khóa thanh thời điểm, nàng phản xạ có điều kiện dường như, lập tức trần trụi chân nhảy xuống giường, vọt tới cạnh cửa.

"Hạ!" Nhìn thấy Giang Hạ, kinh ngạc lấn át vui sướng, phản ứng của nàng so sánh với Quế mụ cùng a lam còn muốn lớn hơn: "Trời ạ! Ngươi mắc mưa liễu, làm sao ngươi biến thành cái bộ dáng này? !"

Nàng trong mắt lộ ra đau lòng vẻ, trong lòng thêu dệt tốt giải thích ngôn ngữ sớm ném ra...(đến) ngoài chín tầng mây, cũng không kịp cái gì, xông lên trước tựu ôm chặc lấy liễu Giang Hạ, tựa hồ cấp cho nàng xối thân thể mang đến một chút nhiệt độ.

Giang Hạ cơ hồ có chút thô bạo đẩy ra nàng, trở tay đóng cửa lại, không nhịn được nói: "Đừng đụng ta, ta muốn tắm."

Nàng thái độ như vậy, đối với Kỷ Ngữ Đồng mà nói, là cực kỳ xa lạ, nàng được tôn sùng được lui về phía sau liễu hai bước, ngơ ngác nhìn Giang Hạ, trong mắt dần dần hiện ra lệ quang, Giang Hạ cũng không để ý nàng, đi tới cầm đồ ngủ, liền đẩy cửa ra đi vào phòng tắm. Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, đi

theo nàng đi vào, ôn nhu nói: "Ta cho ngươi nhường, ngươi rửa tắm nước nóng, sẽ thoải mái một chút."

Giang Hạ không đáp, không coi ai ra gì dường như, đưa tay bắt đầu cởi quần áo nút áo, sau đó cởi xuống ươn ướt y phục, tiện tay ném vào vừa, bất quá mấy bỏ công sức, liền rời khỏi tinh quang.

Kỷ Ngữ Đồng quay đầu trong lúc lơ đãng trông thấy, sắc mặt nhất thời Phi Hồng, đợi nước vừa để xuống tốt, liền đi tới vừa, nhặt lên nàng ném xuống đất y phục, chuẩn bị tự mình cầm đi thanh tẩy.

Rất khó chịu, toàn thân cao thấp cũng không thoải mái, đầu óc hơn nữa hỗn loạn hôn mê, Giang Hạ nhíu lại chân mày, miễn cưỡng nhấc chân nhảy vào bồn tắm, đem mình cả người vùi vào nóng hổi trong nước.

Tắm rửa xong đi ra ngoài, trên lầu khương súp cũng đưa lên tới, Giang Hạ cũng không nhiều nói, nhận lấy Quế mụ đưa tới chén, ngửa đầu một mạch uống sạch, lau miệng, liền một đầu ngã xuống giường, cầm lấy chăn điên cuồng đắp lên.

Quế mụ đi tới, cúi người vừa sờ sờ cái trán của nàng cùng mặt, đối với đứng ở một bên Kỷ Ngữ Đồng ân cần dặn dò: "Ngươi hảo hảo nhìn Đại tiểu thư, nếu nàng có cái gì không thoải mái, lập tức hạ tới tìm ta. Thân thể nàng luôn luôn là rất tốt, nhưng là hôm nay xối được quá không được bộ dáng, cũng không biết nàng là làm sao làm cho, ta có chút không lớn yên tâm, sợ lạnh khí nhập cốt, tốt nhất buổi tối ra chút mồ hôi cho phải."

Kỷ Ngữ Đồng lắng nghe, luôn miệng đáp ứng, nàng lúc này mới đi xuống lầu.

Chờ Quế mụ vừa đi, Kỷ Ngữ Đồng vừa thay Giang Hạ dịch liễu dịch chăn, lúc này mới tắt đèn, ở bên người nàng nằm xuống, sau đó kề bên người

nàng, ôn nhu hỏi: "Hạ, ngươi có hay không nơi nào không thoải mái ?"

Giang Hạ đóng chặt lại hai mắt, cũng không có như bình thường giống nhau dính tới đây ôm nàng, cũng không trả lời. Kỷ Ngữ Đồng cũng không thèm để ý, đưa tay hoàn ở hông của nàng, trong lòng nhưng vô hạn chua xót. Qua hồi lâu, mặt của nàng nhẹ nhàng dán lên nàng lạnh như băng mặt, lẩm bẩm nói: "Đứa ngốc, chẳng lẽ ngươi là bởi vì nghe ta cùng Hàn kéo dài thanh gặp mặt chuyện tình, cho nên mới đi gặp mưa sao?"

Giang Hạ chỉ cảm thấy cả người khó chịu, vẫn không đáp nàng, nhưng thân tay lấy ra tay nàng, sau đó xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía nàng. Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, Giang Hạ hành động này, làm cho nàng càng thêm cho là nàng là ở tức giận, nàng há mồm nghĩ giải thích, nhưng cũng biết lúc này cũng không phải là thích hợp thời cơ, cho nên miễn cố nén. Qua một lúc lâu, nàng cắn thần, vừa chịu qua đi, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, nước mắt nhưng cũng đã không thể khống chế trong mắt chảy xuống. Nàng đem mặt dán tại Giang Hạ đích lưng thượng, trong lòng tràn đầy tự trách, trong lòng trong lặng lẽ nói: "Hạ, ta yêu ngươi, ngươi nhất định phải tin tưởng điểm này, nhất định không thể hoài nghi ta. . . Ngày mai ta sẽ hướng ngươi giải thích rõ."

Giang Hạ không có nữa cự tuyệt Kỷ Ngữ Đồng ôm, nhưng là Kỷ Ngữ Đồng lo âu nặng nề , nhưng vẫn ngủ được không yên ổn.

Đại khái nửa đêm lúc, nàng ôm Giang Hạ, trong mơ mơ màng màng đột nhiên cảm giác được nàng nhiệt độ tựa hồ lên cao, cho nên lập tức tỉnh táo lại, đứng dậy đem đèn mở ra, nhẹ giọng kêu: "Hạ, hạ. . ."

Giang Hạ nhíu chặt chân mày, bộ mặt vẻ mặt thoạt nhìn hết sức thống khổ dường như, Kỷ Ngữ Đồng đưa thay sờ sờ nàng cái trán, chỉ cảm thấy nóng hổi được dọa người, nóng rần lên liễu, nàng nhớ tới quế mẹ kiếp nói, không khỏi bối rối lên, vội vàng nhảy xuống giường, dù sao hôm nay Chu Văn Hàn

cũng không còn ở nhà, này building trừ nàng cùng Giang Hạ, cũng chỉ có Quế mụ cùng a lam ở, liền cũng không kịp mặc đồ ngủ, hấp tấp vọt tới lầu dưới, dùng sức vỗ quế mẹ kiếp cửa phòng, run rẩy thanh âm kêu lên: "Quế mụ, Quế mụ! Ngươi mau ra đây! Giang Hạ nóng sốt liễu, ngươi mau mời Y Sinh tới đây!"

Quế mụ vội vàng mở cửa: "Cái gì? Nóng rần lên? Tốt, ngươi trước đi tới, ta lập tức gọi Trương thầy thuốc tới đây!" Lập tức đi gọi điện thoại.

Kỷ Ngữ Đồng nói xong những thứ này, ba bước cũng làm hai bước, vừa vội vả lên lầu, một tiến gian phòng, nàng không khỏi vừa ngây người, thì ra là Giang Hạ nằm ở trên giường, thoạt nhìn hắn là đang phát run, nàng phác qua, ôm chặc lấy Giang Hạ, gấp gáp nói: "Hạ, ngươi làm sao vậy? Ngươi làm sao vậy?"

Giang Hạ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lúc này cả người cánh lại bắt đầu rét run, trên trán cũng thẳng đổ mồ hôi lạnh, nằm ở nàng trong ngực, cả người run rẩy dường như đẩu không ngừng, hàm răng cũng khanh khách rung động.

"Hạ, ngươi làm sao vậy? Ngươi tỉnh, ngươi tỉnh a!" Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ muốn khóc ra thành tiếng, nàng đem mặt dán tại trên mặt nàng, một tấc vuông đại loạn, nghẹn ngào nói: "Ngươi đừng làm ta sợ!"

Giang Hạ tựa hồ nghe đến nàng nói chuyện, nhắm ánh mắt bỗng nhiên từ từ mở ra, nhìn nàng hạ xuống, vẻ mặt giống như đứa bé giống nhau suy yếu mà không giúp: "Lãnh, ta lạnh quá. . ."

Nói xong câu này, thân thể nàng lại là một trận run rẩy, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng ôm chặt nàng: "Quế mụ đã gọi điện thoại kêu thầy thuốc, ngươi lập tức sẽ tốt." Vừa nói, nàng một tay cầm quá chăn, vừa thật chặc thay nàng khỏa thượng.

Giang Hạ mắt Đức Chúa Trời dường như có chút dại ra, một lúc lâu, vừa nhắm mắt lại, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: "Ngữ Đồng, ta không thể cho ở cùng một chỗ."

"Hạ, ngươi nói gì?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ, một đôi Mỹ lệ trong suốt ánh mắt, không hề chớp mắt nhìn nàng tái nhợt trước mặt lỗ, trong lòng giống như là bị ngàn vạn cây kim đồng loạt đâm trúng, đau đến trì hoãn bất quá khí .

Song, Giang Hạ nhưng không có ra lại nói gì nói, chẳng qua là chân mày, thống khổ địa vắt càng chặc hơn liễu.

Kỷ Ngữ Đồng như bị làm ma pháp một loại, thân hình định ở nơi đó, chờ trong lòng một ít trận đau đớn giảm bớt tới đây, nàng bỗng nhiên không thể xác định, mới vừa nghe được câu nói kia, thật sự, hay là mình sinh ra ảo giác rồi?

48, thứ 48 chương

48, thứ 48 chương . . .

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở bên giường, đưa tay từ Giang Hạ nách hạ rút ra nhiệt kế, nhìn một chút, rốt cục thở phào nhẹ nhỏm, trên mặt lộ ra một tia vui sướng nụ cười, nhẹ giọng nói: "Đốt lui."

Giang Hạ tựa vào trên gối đầu, một bộ ốm yếu bộ dạng, ánh mắt vô thần nhìn đối diện TV tường, vẫn là không nói một lời. Kỷ Ngữ Đồng cúi người đi qua, đem mặt dán tại nàng trước ngực bạc bị thượng, ngạnh thanh nói: "Tối ngày hôm qua làm ta sợ muốn chết."

Giang Hạ bình thời rất ít ngã bệnh, lần này càng đốt, dĩ nhiên là thế tới hung mãnh, quả thật đem nàng cùng Quế mụ hù đến liễu, may mắn tốt Y Sinh kịp thời chạy tới, cho nàng đánh hạ sốt châm, Kỷ Ngữ Đồng vừa cầm

khăn lông, thỉnh thoảng thay nàng thoa cái trán, mọi người cơ hồ giằng co cả đêm không ngủ, đến hiện tại mới cuối cùng thả tâm.

Giang Hạ thu hồi nhãn thần, nhìn nàng tán lạc tại trên chăn đen nhánh sợi tóc, trong lòng có một loại mãnh liệt nghĩ xoa đi dục vọng. Kỷ Ngữ Đồng đầu vai vừa động, nhưng ngồi dậy, khẽ hít hít lỗ mũi, mỉm cười nói: "Đói bụng rồi sao? Ta đi dưới bưng cháo thượng tới cho ngươi uống."

"Ừ." Giang Hạ gật đầu.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, lại bị tiểu tâm dực dực Cerrada.

Giang Hạ ngồi dậy, đem gối na liễu na, chỉ cảm thấy tay chân không còn chút sức lực nào, lần nữa nửa nằm ở trên gối đầu, tiện tay cầm lấy diêu khống khí mở ra TV, bên trong đang bày đặt một bộ cảng thai thanh xuân thần tượng kịch, nữa đổi lại thai, vừa nhảy tới tiêu khiển tiết mục. Liên tiếp đổi mười mấy thai, nhảy đến Thúy Thành đài truyền hình, trên màn hình TV, vẻ mặt nghiêm túc nam chủ truyền bá đang thông báo bổn địa tin tức: "Buổi sáng hôm nay, có dân chúng ở Bích Thủy trong nước phát hiện một cụ xác chết trôi, đưa tới nhiều người vây xem, có người lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát. . ."

Hình ảnh bỗng nhiên cắt đến chuyện phát địa điểm, mọi người đem xác chết trôi vớt lên bờ để trên mặt đất, thi thể bởi vì ngâm trong nước, đã phù thũng : sưng vù, nhưng loáng thoáng nhưng biện, kia là một bốn mươi năm mươi tuổi trung niên phái nam.

Giang Hạ bỗng nhiên ngồi dậy, ánh mắt gắt gao ngó chừng màn hình TV, trong tay diêu khống khí rơi xuống ở trên chăn. Xem ra nghèo túng mặt, kia lam lũ y phục, kia câu lũ thân thể... Sắc mặt nàng càng ngày càng trắng, bỗng nhiên kích Linh Linh rùng mình một cái.

http://tieulun.hopto.org

Nam chủ truyền bá thanh âm vẫn không ngừng truyền lọt vào trong tai: "Trải qua cảnh phương bước đầu giám định, người chết tên là mã một lương, Thúy Thành người địa phương, từng bởi vì giao thông gây chuyện tội bị phán xử tù có thời hạn, mấy năm trước ra tù, ra tù sau từng bởi vì vợ tái giá một chuyện bị đả kích lớn, cả ngày trầm mê ở say rượu đánh bạc, hàng xóm có người xưng kia tinh thần không bình thường... Cảnh phương xưng lần này sự cố , không loại bỏ tự sát có thể..."

Giang Hạ mắt trợn trừng, to như hạt đậu mồ hôi lạnh từ nàng cái trán xông ra.

Ngoài cửa tiếng bước chân truyền đến một trận càng ngày càng gần tiếng bước chân, đi theo cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Kỷ Ngữ Đồng bưng một chén cháo đi vào, trên mặt lộ ra ôn nhu ngọt nụ cười: "Hạ, có thể ăn điểm tâm liễu."

Giang Hạ bị nàng một gọi, thân thể chấn động, thật giống như đột nhiên phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên chính là bối rối nắm lên diêu khống khí, nhanh chóng đóng TV.

"Mới vừa đang nhìn cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút TV, thuận miệng hỏi một câu, bưng chén đi tới bên người nàng ngồi xuống, thần sắc bỗng nhiên trở nên kinh ngạc: "Di, làm sao ra khỏi một đầu mồ hôi?"

"Không có gì, không có gì. . ." Giang Hạ cuống quít lắc đầu, vừa lui về sau, suy yếu vô lực tựa vào trên gối đầu.

Kỷ Ngữ Đồng cầm qua vừa khăn lông, tinh tế ở trên trán nàng xoa xoa , sau đó để qua một bên, nhìn trong chén thơm ngào ngạt gạo tẻ cháo, nửa là nhận chân nói: "Ta uy ngươi, có thể sao?"

"Không cần, ta mình có thể ăn." Giang Hạ miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi

http://tieulun.hopto.org

cười, nhận lấy trong tay nàng chén, cầm lấy thìa, múc một chước cháo liền hướng trong miệng đưa.

Kỷ Ngữ Đồng mấp máy thần, trong bụng khẽ thất vọng. Hai ngày này, nàng có thể rõ ràng cảm giác Giang Hạ đối với nàng làm bất hòa, điều này làm cho nàng có chút không biết làm sao, đồng thời vừa rất khó chịu, nhất là, tối hôm qua nàng tựa hồ thật sự rõ ràng nghe thấy Giang Hạ theo lời câu nói kia, nhưng nàng vừa hi vọng kia chỉ là của mình ảo giác, hoặc là Giang Hạ mang bệnh nói mớ.

Tóm lại, nàng hiện tại trong lòng rất loạn. Nàng nghĩ, nàng phải đối với Giang Hạ giải thích chút gì.

"Hạ. . ." Nàng nhẹ nhàng kêu.

"Ừ?" Giang Hạ liếm liếm mép cháo, ngẩng đầu ngắm nàng.

"Ngươi tối hôm qua làm sao có xối thành như vậy trở lại? Có phải hay không. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn chăm chú vào nàng, trong lúc biểu lộ mang theo vài phần khẩn cấp, mấy phần ủy khuất: "Có phải hay không bởi vì Noãn Noãn nói cho ngươi..."

Giang Hạ bỗng nhiên nhẹ giọng cắt đứt nàng: "Hiện tại khác nói với ta những thứ này."

"Không! Hạ, ta phải giải thích, ta ngày hôm qua đi gặp hắn, là bởi vì. . ."

Nói vẫn còn chưa xong, chỉ nghe "Ba " một tiếng, Giang Hạ tay phải đem chén nặng nề bỗng nhiên ở một bên trên tủ đầu giường, không nhịn được nói: "Ta nói liễu, hiện tại khác nói với ta những thứ này! Để cho ta an tĩnh hội nhi!"

Nét mặt của nàng, tựa hồ không thắng phiền não, đưa tay cầm qua khăn

giấy lau miệng ba, tung mình nằm xuống, cầm chăn tròng lên đầu.

Kỷ Ngữ Đồng không khỏi ngây người, nàng không hiểu tại sao Giang Hạ bỗng nhiên dữ dội giận lên. Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, nàng hai độ hung nàng, thái độ cơ hồ là có chút man không nói đạo lý, cùng trước kia tưởng như hai người, nếu như không là bởi vì nàng đi theo Hàn kéo dài thanh gặp mặt chuyện tình, nàng nghĩ không ra còn có nguyên nhân khác. Nàng trong bụng an ủi mình, tính , nàng hiện tại ở ngã bệnh, cho nên mới phải như vậy. Hiện tại nàng đang nổi nóng, chuyện này có thể từ từ giải thích, nàng biết chân tướng, có tha thứ của mình.

"Hạ. . ." Nàng lần nữa mở miệng khẽ gọi: "Vậy chúng ta không nói trước những thứ này, ngươi ăn thêm một chút ngủ tiếp, khỏe?"

Giang Hạ nằm ở trên giường, cũng là không nhúc nhích, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, một trận ghen tuông nảy lên xoang mũi, cũng nhịn không được nữa, nước mắt kinh ngạc rớt xuống.

Cả ngày, Giang Hạ cũng nằm ở trên giường, mà Kỷ Ngữ Đồng cũng là ở bên cạnh phụng bồi.

Buổi tối thời điểm, Giang Hạ tinh thần khôi phục không ít, đi phòng tắm tắm rửa sạch sẻ, đi ra ngoài, nhàn nhạt rất đúng Kỷ Ngữ Đồng nói: "Đi thôi, đi xuống ăn cơm tối đi."

Nàng không dám nhìn tới Kỷ Ngữ Đồng mặt, có rất lớn lên thời gian, nàng cũng không có ngủ, nàng biết Kỷ Ngữ Đồng ở bên cạnh, nàng thậm chí biết nàng đang khóc, mặc dù nàng cũng không có lên tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt hồng hồng, lắc đầu nói: "Ta không muốn ăn."

Giang Hạ gật đầu: "Như vậy, vậy ngươi tựu ở trong phòng ngốc sao." Cánh cũng không nói thêm gì nữa, thẳng mở cửa đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Đi xuống lầu, Quế mụ mở miệng tựu hỏi: "Ngữ Đồng đây, nàng làm sao không có xuống tới?"

"Nàng tối nay không muốn ăn cơm." Giang Hạ vừa trả lời, vừa đi cùng ăn sảnh, ngoài ý muốn phát hiện Chu Văn Hàn thế nhưng cũng ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

"Ngữ Đồng đây, làm sao không có hạ tới dùng cơm?" Chu Văn Hàn hướng phía sau nàng nhìn một chút, hỏi giống nhau lời của.

"Nàng không lớn muốn ăn cơm." Giang Hạ cầm lấy chiếc đũa, gắp một cây rau dưa bỏ vào trong chén.

"Tại sao không muốn ăn cơm? Có phải là có điều gì không được thoải mái hay không?" Chu Văn Hàn giọng nói không khỏi có chút vội vàng.

Giang Hạ tự tiếu phi tiếu nhìn hắn một cái: "Ta không rõ ràng lắm, có lẽ ngươi hẳn là tìm Y Sinh đi xem một chút nàng."

Chu Văn Hàn nghe ra trong lời nói của nàng chế nhạo ý, liền không lại tiếp tục cái đề tài này, lại hỏi: "Quế mụ nói, ngươi tối hôm qua nóng rần lên rồi? Hiện tại cảm giác như thế nào?"

"Hoàn hảo, tiểu bệnh mà thôi, không chết được." Giang Hạ nhìn như khẩu vị thật tốt, bắt đầu ngụm lớn ăn cơm.

Chu Văn Hàn nhìn nàng, thần sắc chần chờ một chút, lại hỏi: "Quế bá nói, tối hôm qua cửa đại môn tới kẻ điên, ngươi. . . Ngươi lái xe đuổi theo đi ra ngoài?"

Giang Hạ thân thể mỉm cười nói cương, trong bụng biết, Chu Văn Hàn nhất định là nhìn cửa đại môn quản chế lục giống liễu, hơi suy tư, nhún vai nói: "Đúng vậy a, cũng thấy hắn hai lần liễu, mỗi lần hắn vừa thấy người bỏ

chạy chạy, cho nên tò mò, tựu đuổi theo đi ra ngoài."

"Thật là hồ nháo! Một kẻ điên có cái gì tốt đuổi theo !" Chu Văn Hàn sắc mặt trầm xuống, hai đầu lông mày nhưng hiển lộ ra một tia bất an: "Vạn nhất có cái gì chuyện, vậy cũng làm sao bây giờ. Sau lại. . . Đuổi tới sao?"

"Không có đuổi kịp, kết quả còn ngâm một thân mưa."

Chu Văn Hàn hồ nghi nhìn nàng: "Ngươi tối hôm qua rất trễ mới trở về a."

"Đúng vậy a, sau lại định đi đồng học nhà liễu, khi trở về vừa ngâm một trận mưa, ai biết thế nhưng nóng rần lên liễu."

Chu Văn Hàn di động liễu một □ thể: "Ngươi lái xe đi ra ngoài, như thế nào xối đến mưa?"

"Có đôi khi ta còn rất thích ở trong mưa đi cảm giác." Giang Hạ ánh mắt chỉ mong thức ăn trên bàn, mạn bất kinh tâm nói.

Chu Văn Hàn thả tâm, liền không hỏi nữa.

Phụ nữ hai yên lặng ăn cơm, Chu Văn Hàn sức ăn rất nhỏ, ăn non nửa chén, cầm lấy khăn ăn lau miệng, liền muốn đứng dậy, Giang Hạ dừng lại đôi đũa trong tay, bỗng nhiên nghiêm trang nói: "Nếu như ta đem ta danh nghĩa công ty cổ phần cho ngươi, ngươi có thể buông tha cho cưới Kỷ Ngữ Đồng ý nghĩ sao?"

Chu Văn Hàn ngẩn ra, không rõ nàng tại sao nói ra một câu như vậy không giải thích được lời của, nhìn nàng thật lâu, mới chậm rãi nói: "Ta hết thảy tất cả, cuối cùng cũng sẽ để lại cho ngươi, ta muốn cổ phần của ngươi làm gì?"

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Là (vâng,đúng) sao? Kia vạn nhất ngươi sau này cùng người khác sinh hài tử đây?"

"Ngươi cũng đã nói, ta hết thảy tất cả, cũng là ông ngoại ngươi, như vậy, cuối cùng ta tự nhiên hay là sẽ đem hết thảy cũng lưu cho ngươi một quả người." Chu Văn Hàn trên mặt rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, Giang Hạ điểm này, đúng là cùng hắn rất giống, lúc này, liền bắt đầu lo lắng lên lợi ích của mình.

"Lời này, ngươi sau này hắn là có nhớ được, đúng không?"

"Dĩ nhiên."

Giang Hạ nhìn hắn đĩnh trực bóng lưng biến mất ở cửa nhà hàng miệng, nụ cười trên mặt từng điểm từng điểm biến mất, bất tri bất giác đem chiếc đũa cầm thật chặt, chẳng qua là như vậy thử một lần, nàng cũng biết, Chu Văn Hàn là vô luận như thế nào cũng sẽ không buông tha cho Kỷ Ngữ Đồng, có lẽ, đi nước ngoài đều chưa hắn an toàn, như vậy, nàng muốn làm sao bây giờ đây?

Thi tốt nghiệp trung học gần, trong phòng học so với trước kia, không khí lộ ra vẻ hơi có chút khẩn trương, cho dù là tan lớp, cũng có không ít người đang cầm quyển sách đang nhìn.

Dương Noãn Tô để sát vào Kỷ Ngữ Đồng: "Đồng Đồng, ngươi hôm nay sắc mặt thật giống như không được tốt a."

"Không có gì, tối hôm qua ngủ không ngon thôi." Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt mặc dù xem sách, cũng là tâm thần không thuộc về. Trước muộn vì chiếu cố Giang Hạ, nàng cơ hồ một đêm không ngủ, mà tối hôm qua cả đêm, Giang Hạ chưa cùng nàng nói qua một câu nói, hai người giống như là lâm vào rùng mình trong, hết lần này tới lần khác Giang Hạ còn không muốn nghe nàng giải thích, nàng đã không biết muốn làm thế nào mới tốt liễu.

http://tieulun.hopto.org

Dương Noãn Tô gần đây một lòng một dạ nhào vào học tập thượng, thề muốn cùng Chu Tinh Hán thi cùng một cái đại học, nghe nàng nói như vậy, cũng là không hỏi nữa, quay đầu đi tiếp tục xem sách.

Thật vất vả nhịn đến tan giờ học, Giang Hạ nhưng không có như bình thường giống nhau tới cửa phòng học đợi nàng. Kỷ Ngữ Đồng đợi vài phút, liền quyết định đi nàng phòng học tìm nàng, ai biết đi Giang Hạ phòng học, Giang Hạ chỗ ngồi hắn là không có một bóng người, cũng là Khang Trữ ngồi ở một bên, đang theo một người nữ sinh nói đùa.

"A Trữ." Kỷ Ngữ Đồng đứng ở cửa nhẹ giọng kêu to.

Khang Trữ quay đầu lại, nhìn thấy là nàng, vội vàng đi ra, trên mặt đống lên nụ cười: "Ngữ Đồng, sao ngươi lại tới đây? Tiểu Hạ không phải đi tìm ngươi sao?"

Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt, thấp giọng nói: "Nàng không có đi tìm ta."

"A? Sau giờ học nàng liền đi ra ngoài a." Khang Trữ nhìn nàng, kỳ quái nói: "Ngữ Đồng, ngươi thoạt nhìn tựa hồ có tâm sự, tại sao sao?"

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra bất đắc dĩ nụ cười, lắc đầu.

"Nghe nói tiểu Hạ ngày hôm qua ngã bệnh liễu, thân thể nàng luôn luôn rất tốt a, đây là chuyện gì xảy ra?"

"Khuya ngày hôm trước, nàng ở bên ngoài mắc mưa, một thân ướt đẫm trở lại, kết quả nửa đêm lại bắt đầu nóng rần lên liễu."

"Khuya ngày hôm trước?" Khang Trữ nhíu mày.

"Bất quá hiện tại đã tốt lắm." Kỷ Ngữ Đồng miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười: "Tốt lắm, ngươi còn bận việc của ngươi, ta đi tìm Giang Hạ liễu."

http://tieulun.hopto.org

"đợi một chút, ngươi cùng tiểu Hạ hai ngày này vẫn khỏe chứ?" Khang Trữ đi phía trước bước một bước.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, xoay người lại: "A Trữ, ngươi tại sao hỏi như thế?"

"Ngữ Đồng." Khang Trữ nuốt một ngụm nước bọt, có chút làm khó nói: "Ngày hôm trước. . . Ngày hôm trước ở kim Kai Cao ốc phụ cận món cay Tứ Xuyên quán, ta cùng tiểu Hạ, nhìn thấy ngươi cùng Hàn kéo dài rõ ràng, hắn còn nắm tay của ngươi. . ."

"Cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng trong lòng chấn động.

"Dĩ nhiên. . . Dĩ nhiên ta cảm thấy được các ngươi không có gì, ta hoàn toàn tin tưởng ngươi là yêu tiểu Hạ, nhưng là như vậy, tiểu Hạ hắn là sẽ có chút không thoải mái, ta nghĩ ngươi được tìm nàng giải thích xuống. Còn có, ta sớm đã nói liễu, tiểu Hạ rất chán người khác lừa gạt nàng, ngươi thật không nên để cho Dương Noãn Tô lừa gạt nàng nói ngươi cùng minh châu đi dạo phố đi, ngươi tựu nói với nàng lời nói thật, nói đi gặp Hàn kéo dài rõ ràng, vốn so sánh với như vậy bị đánh vỡ nói láo tốt hơn..."

"đợi một chút, chờ một chút!" Kỷ Ngữ Đồng lo lắng cắt đứt lời của nàng, kêu lên: "Ngươi nói Noãn Noãn đối với Giang Hạ nói, nói ta cùng minh châu đi dạo phố đi?"

"Là (vâng,đúng) a."

"Ta không có như vậy!" Kỷ Ngữ Đồng gấp đến độ mau khóc, có chút lời nói không có mạch lạc đứng lên: "Ta không có như vậy, ta tên là nàng nói cho Giang Hạ ta đi thấy Hàn kéo dài quải niệm, ta. . . Ta cũng không phải là các ngươi nhìn thấy cái kia dạng, hắn cầm tay của ta, không phải là. . . Không phải là ý tứ gì khác."

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi nói Dương Noãn Tô thay ngươi tát láo? Thật là giúp qua loa a." Khang Trữ vừa nghe xong không khỏi kinh ngạc, thấy nàng gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa vội vàng an ủi nàng: "Bất quá cũng không có chuyện gì, ta đã khuyên quá tiểu Hạ liễu, nàng nói nếu như ngươi giải thích, nàng sẽ không so đo."

"Không, nàng so đo ! Nàng căn bản không nghe ta giải thích." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt lóe ra lệ quang, lẩm bẩm nói: "Khó trách nàng có đối với ta như vậy, khó trách nàng hai ngày này Thiên Lý đều không để ý ta, A Trữ, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta muốn đi tìm nàng, ta hiện tại tựu phải tìm được nàng!"

Khang Trữ đại khái không nghĩ tới chuyện có nghiêm trọng như thế, thấy nàng lo lắng như vậy, vội nói: "Tốt, ta đây hãy theo ngươi đi tìm nàng giải thích."

Giang Hạ đích tay cơ thế nhưng tắt điện thoại.

Khang Trữ cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người đi bãi đậu xe, đi tất cả Giang Hạ bình thời thường đi địa phương : chỗ, lại cũng tìm không được người, cuối cùng Khang Trữ nhớ tới Giang Hạ cùng Lâm Nhất Phong là đồng thời ra phòng học, cho nên vừa gọi điện thoại hỏi Lâm Nhất Phong, Lâm Nhất Phong nói cho nàng biết, Giang Hạ đi nữ sinh nhà trọ bên kia.

Nữ sinh nhà trọ? Khang Trữ nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một loại không khỏi dự cảm xấu.

"Nữ sinh nhà trọ, nàng ở ngươi kia đang lúc trong túc xá sao? Chúng ta cái này đi qua." Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ có chút khẩn cấp liễu.

Khang Trữ suy nghĩ một chút, nhìn nàng nói: "Ngữ Đồng, không bằng ta đi gọi nàng xuống tới, ngươi ở chỗ này chờ như thế nào?"

"Không, ta nghĩ lập tức liền gặp được nàng, chúng ta cùng đi!"

Kỷ Ngữ Đồng khẩu khí là chân thật đáng tin, Khang Trữ không cách nào, chỉ đành phải cùng nàng cùng đi liễu hạnh công viên, đi tới của mình kia đang lúc nhà trọ trước, lấy ra cái chìa khóa mở cửa. Hai người đi vào, trong phòng khách không có một bóng người, Lâm Thấm ở trong phòng học, còn chưa có trở lại, cửa phòng là mở ra, Lâm Nhiễm cửa cũng là khép hờ.

Khang Trữ thấy thế thở phào nhẹ nhỏm: "Không ai, chúng ta đi thôi, đi chỗ khác tìm."

Ai ngờ mới vừa nói xong câu đó, khác trong một cái phòng nhưng truyền đến một trận tiếng cười quen thuộc. Khang Trữ ngẩn ra, sau đó phản xạ có điều kiện dường như thật nhanh di động liễu mấy bước, theo bản năng chặn lại Lâm Nhiễm cửa phòng.

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, đi tới trước mặt nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: "Nàng ở bên trong, ta nghe được."

Khang Trữ trên mặt lộ ra một tia lúng túng nụ cười: "Ngữ Đồng, ngươi. . ."

"Ta nghĩ thấy nàng." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên có chút sợ, một lòng đều ở khẽ run, song, nàng vẫn là quật cường lướt qua Khang Trữ, nhẹ nhàng đẩy ra kia phiến cửa phòng.

Trong phòng đích tình cảnh, rõ ràng ra hiện tại trước mắt. Xem ra màu trắng song người trên giường, một nhuộm cây đay sắc tóc quăn nữ sinh, trên người cởi được chỉ còn lại có một màu đen áo lót, ưu mỹ động lòng người đường cong cùng tuyết trắng trơn bóng da thịt nhìn một cái không sót gì, nàng nằm ở khác một người nữ sinh trên người, hai người đang kịch liệt ôm hôn.

http://tieulun.hopto.org

Cái này xinh đẹp nữ sinh gọi Lâm Nhiễm, Kỷ Ngữ Đồng là nhận được, mà đổi thành đang cố gắng từ phía sau giải khai nàng áo lót nút áo một người khác, nàng lại càng nữa quen thuộc bất quá.

Đó là nàng mười sáu tuổi sau này, liền tâm tâm niệm niệm yêu, vẫn ước mơ lấy có thể cùng chi cặp tay đến lão nhân.

Nàng từng thị nàng làm ác ma, sau lại rồi lại bị nàng cứu vớt cho trong tuyệt vọng, vô luận nàng đối với tình cảm của nàng nổi lên như thế nào biến hóa, có một chút là khẳng định, nàng đã sớm trong lòng hắn đánh rớt xuống thật sâu dấu vết, vĩnh viễn cũng lau không đi. Hiện tại, nàng hơn chỉ dùng của mình cả tánh mạng, cả linh hồn

Ở yêu nàng.

Song, hôm nay, nàng lại làm cho nàng thấy được một màn này.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn trên giường dây dưa hai người, cả người liền giống như là đột nhiên rơi vào liễu một lãnh hầm trong, cả người băng hàn thấu xương, nước mắt không thể ức chế từ hốc mắt mãnh liệt ra, trên mặt đã từ từ, từ từ hiện lên lên một làm lòng người chua nụ cười.

49, thứ 49 chương

49, thứ 49 chương . . .

Cửa tiếng động tựa hồ cũng kinh động liễu trong phòng người, Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm buông ra lẫn nhau, đồng thời hướng cửa phương hướng nhìn lại. Mấy người ánh mắt một giao hội, nhất thời tựa như tượng đá mộc tố một loại, lập tức cương ở nơi đâu.

Này ngắn ngủn trong nháy mắt, không khí trở nên dị thường quái dị, thời gian cũng giống như bị một con vô hình đích tay định trụ, dừng lại đi tới.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi, thân thể đột nhiên sau này vi ngưỡng, Khang Trữ tay mắt lanh lẹ, ngay cả bước lên phía trước nâng nàng eo.

"Cám ơn."

Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nói liễu câu này, vẹt ra tay nàng, quay đầu bước nhanh tựu đi ra ngoài, Khang Trữ ngẩn ra, hung hăng trợn mắt nhìn một cái Giang Hạ: "Xem ngươi làm - hảo sự!" Quay đầu tựu đuổi theo.

"Ngữ Đồng, Ngữ Đồng!" Khang Trữ lo lắng hô, vội vã đi ra cửa ngoài, ở cửa thang máy đuổi theo chiếm hữu nàng, thanh âm nhỏ đi xuống: "Ngươi. . . Ngươi không sao chớ?"

Kỷ Ngữ Đồng hàm răng chặc cắn chặc môi dưới, lắc đầu, một đôi Mỹ lệ Tinh Mâu trung nhưng tràn đầy nước mắt, nàng liền tranh thủ mặt chuyển hướng vừa.

"Nàng. . . Nàng. . ." Khang Trữ thấy nàng thương tâm muốn bộ dạng, trong lòng cánh cũng không khỏi nhéo đau, nàng muốn vì Giang Hạ giải thích mấy câu, nhưng là tận mắt nhìn đến tình cảnh như thế, nhiều hơn nữa tiếng nói cũng là lộ ra vẻ tái nhợt vô lực, lần đầu tiên trong đời, nàng có một loại bối rối luống cuống cảm giác.

Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy nàng đưa tới khăn giấy, xoa xoa nước mắt, sâu hít sâu một chút, trên mặt nỗ lực lộ ra vẻ tươi cười: "Ta biết, ta biết nàng là cố ý như vậy, nàng. . ."

Nói tới đây, nàng nghẹn ngào , cũng nữa nói không được, trong suốt trong sáng nước mắt lần nữa rối rít rơi xuống, đang lúc ấy thì, cửa thang máy mở ra, người ở bên trong, hướng các nàng quăng tới ánh mắt khác thường, Kỷ Ngữ Đồng đưa tay che miệng lại ba, không nói một lời đi vào.

"Ngữ Đồng, ngươi đi đâu vậy?" Khang Trữ kêu, liền muốn theo vào đi.

"A Trữ, cầu : van xin ngươi, chớ cùng ta. . ." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, mông lung trong nước mắt mang theo khẩn cầu vẻ: "Để cho chính mình ở lại sẽ mà, khỏe?"

Ánh mắt của nàng làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, Khang Trữ bất tri bất giác dừng bước, chỉ như vậy trong nháy mắt, thang máy cửa đã khép lại, đem nàng ngăn cách bởi bên ngoài. Nàng đứng ở nơi đó, túc túc sợ run mấy chục giây, bỗng nhiên cắn răng, nổi giận đùng đùng tựu đi trở về đi.

Khang Trữ trở lại bộ kia tiểu nhà trọ thời điểm, đang đụng với Giang Hạ từ Lâm Nhiễm trong phòng đi ra ngoài, vừa thấy được nàng, Khang Trữ tựu hùng hổ xông đi lên, một phát bắt được cổ áo của nàng: "Làm sao ngươi có thể như vậy đối với Ngữ Đồng! Ngươi có phải điên rồi hay không, a? ! Tựu vì chuyện ngày đó, ngươi cứ như vậy quá đáng!"

Sông Scialla mở tay nàng, khẩu khí không vui nói: "A Trữ, ngươi có thể hay không không quản chuyện này? Ta chuyện tình cảm, ngươi không phải là tới chộn rộn làm cái gì!"

"Ta quản ngươi chuyện? Ngươi cho rằng ta yêu quản a!" Khang Trữ nhảy dựng lên, dùng ngón tay cái mũi của nàng: "Ta là không muốn xem ngươi làm sai chuyện, có việc không thể hảo hảo câu thông sao? Ngươi diễn như vậy vừa ra là có ý gì? Cố ý sao? Ngươi tâm nhãn quả thực so sánh với châm còn nhỏ!"

"Không có gì cố ý không cố ý." Giang Hạ trên mặt không có chút nào vẻ thẹn, nàng quay đầu lại đem Lâm Nhiễm cửa phòng nhẹ nhẹ Cerrada, dằng dặc nói: "Ta chỉ thì thích thượng tiểu nhiễm, chuyện này, vẫn chưa kịp nói với các ngươi mà thôi."

"Cái gì?" Khang Trữ ngẩn ra, cơ hồ cho là mình nghe lầm: "Ngươi. . . Ngươi nói ngươi thích Tiểu Nhiễm?"

"Rất kinh ngạc sao?" Giang Hạ nhìn nàng, cũng là thần thái tự nhược.

Khang Trữ mở to mắt, liên tiếp mắng chửi người lời của sẽ phải bật thốt lên: "Giang Hạ, ngươi hỗn trướng khốn kiếp! Ngữ Đồng như vậy yêu ngươi, ngươi thế nhưng đứng núi này trông núi nọ..."

"Ngừng!" Giang Hạ nhíu mày, lạnh lùng cắt đứt nàng, khóe miệng đeo vẻ nụ cười chế nhạo: "A Trữ, ta thật chuẩn bị không rõ, ngươi có cái gì lập trường tới theo nói lời như thế, lấy ngươi quá khứ đích sở tác sở vi, ta nghĩ, ngươi còn không có tư cách tới nói với ta dạy, đúng không?"

Khang Trữ bị nàng lời này lấp kín, giận đến cơ hồ nói không ra lời: "Ngươi. . ."

"Chúng ta là bạn tốt, không phải sao? Ta không muốn vì chuyện này cho náo. Trước kia là người nào nói với ta, suốt ngày cùng một người ở chung một chỗ, chẳng lẽ không nắp khí quản mệt mỏi sao? Hiện tại như như lời ngươi nói, ta chán ghét liễu mà thôi, như vậy ngươi cái này phản ứng, coi như là tại sao?" Giang Hạ vừa nói, liếc nàng một cái, lướt qua nàng đi ra ngoài, Khang Trữ đứng ở nơi đó, gương mặt đến mức đỏ bừng, nhưng tìm không ra một câu nói qua lại nàng, đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, bỗng nhiên xoay người lại, một cước đem cửa cho nặng nề đá lên liễu.

Giang Hạ ra khỏi nữ sinh nhà trọ, trực tiếp đi tới trường học bãi đậu xe, một cái thấy Kỷ Ngữ Đồng đứng ở nàng màu đỏ xe thể thao bên cạnh, tựa hồ đang chờ nàng.

Nàng đi tới, mở cửa xe ngồi xuống, Kỷ Ngữ Đồng cũng đi theo lên xe. Xe thể thao ở trường học ngô đồng trên đường chạy , Kỷ Ngữ Đồng tựa vào cửa sổ xe thượng, ngơ ngác nhìn loang lổ bóng cây, còn có mình ảnh ngược ở cửa sổ xe thượng xem ra đau thương Mỹ lệ trước mặt lỗ, an tĩnh không nói một lời.

http://tieulun.hopto.org

Xe thể thao một chạy nhanh ra cửa trường, liền bắt đầu gia tăng tốc độ ở rộng rãi lối đi bộ Mercedes-Benz. Giang Hạ mi tâm cau lại, cũng không nhìn tới Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt, chẳng qua là chuyên chú lái xe. Hai người một đường trầm mặc, người nào cũng không có nói một câu.

"Ngươi là ở trả thù ta, phải không?" Làm xe đi tới Bạch Hạc nói, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng.

Giang Hạ ngẩn ra, nghiêng đầu ngắm nàng, lại thấy nàng đầu dựa vào cửa sổ, ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, nàng suy nghĩ một chút, trong tay phương hướng cái khay vừa chuyển , đem xe ven đường dưới một thân cây dừng lại.

Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại, mép hiện lên một tia thê lương nụ cười: "Là (vâng,đúng) sao?"

Ánh mắt của nàng hồng hồng, cắt nước loại song đồng ẩn núp thật sâu không giúp cùng bi thương, Giang Hạ tránh ra ánh mắt của nàng, nhìn đang phía trước, lắc đầu nói: "Không phải là."

"Ngươi gạt người!" Nước mắt thoáng cái từ Kỷ Ngữ Đồng hốc mắt chảy xuống, mở miệng lần nữa, nàng trong thanh âm đã đeo xoang mũi: "Ngươi chính là cố ý trả thù ta! Nhưng là chuyện không phải là như ngươi nghĩ, ta không có muốn Noãn Noãn lừa ngươi! Ta làm cho nàng nói cho ngươi biết ta đi thấy Hàn kéo dài rõ ràng, ta đi gặp, là bởi vì. . . Là bởi vì hắn nói, ban đầu hắn xin nghỉ học, là có người buộc hắn, ta đoán nghĩ, là ngươi. . . Là ba ba của ngươi gọi làm như vậy, ta nghĩ biết rõ ràng chân tướng mà thôi!"

Nàng nhìn Giang Hạ, càng nói càng là thương tâm ủy khuất, đã là nhẹ giọng khóc thút thít.

Giang Hạ đờ đẫn ngồi ở chỗ đó, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt thẳng tắp ngó chừng Kỷ Ngữ Đồng, cười lạnh nói: "Là thế này phải không? Ngươi dám

nói, ngươi hiện tại không có có một chút thích hắn, ừ? !"

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt chứa đựng nước mắt, ngơ ngác bất khả tư nghị nhìn nàng, lại là thương tâm lại là tức giận: "Ngươi hoài nghi ta? Giang Hạ, ngươi có thể khí Noãn Noãn lừa ngươi, ngươi có thể khí ta cùng Hàn kéo dài thanh gặp mặt, nhưng là, ngươi có thể nào hoài nghi ta thích hắn? Chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, ngươi thật. . . Không biết lòng sao? Làm sao ngươi có thể hoài nghi ta đối với tình cảm của ngươi?"

Giang Hạ nhìn nàng một cái, bên khóe miệng câu khởi vẻ nụ cười tàn nhẫn, thản nhiên nói: "Ta chỉ biết là, ngươi chưa bao giờ chịu để cho ta thật đụng ngươi, có lẽ ngươi một mực vì Hàn kéo dài thanh thủ thân."

Những lời này, sẽ làm cho một thanh sắc bén dao găm, hung hăng đâm trúng Kỷ Ngữ Đồng tâm. Kỷ Ngữ Đồng chỉ giận đến cả người phát run, bỗng nhiên giương một tay lên, "Ba " cho Giang Hạ một bạt tai, sau đó khóc hô nói: "Giang Hạ, ngươi hỗn trướng!"

Bên trong buồng xe không khí, bị đè nén đến làm cho người hít thở không thông.

Kỷ Ngữ Đồng còn đang thương tâm khóc, điều này thật sự là cơn ác mộng loại một ngày, nàng không rõ, chuyện tại sao phải biến thành như vậy, trước mắt Giang Hạ, là như vậy xa lạ, tàn nhẫn như vậy, lần đầu tiên trong đời, nàng động thủ đánh nàng, nhưng là, lòng của nàng nhưng đau đến lợi hại hơn liễu.

Giang Hạ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, bị đánh một rát bạt tai, nàng thậm chí không có một chút nhíu mày, đối với Kỷ Ngữ Đồng tiếng khóc, nàng cũng là mắt điếc tai ngơ.

Trầm mặc chốc lát, nàng cắn răng, ngoan quyết tâm nói: "Ngữ Đồng,

chúng ta chia tay sao."

Kỷ Ngữ Đồng thân thể chấn động, ngay cả tiếng khóc cũng dần dần dừng lại, nàng ngơ ngác nhìn Giang Hạ, tựa hồ đối với những lời này thoáng cái phản ứng không kịp: "Ngươi. . . Ngươi đây là ý gì?"

Giang Hạ cắn răng, từng chữ từng chữ nói: "Ta sớm đã nói, ta bình sinh ghét nhất người khác nói dối cùng phản bội. Ta không có biện pháp nữa cho ở cùng một chỗ, chúng ta chia tay sao."

"Cũng bởi vì chuyện này?" Hai chữ này, tới như vậy đột nhiên, như vậy gọi sợ, Kỷ Ngữ Đồng thật sự có chút hoảng hốt liễu, nàng tựa hồ ý thức được, chuyện lần này đã so sánh với trong tưởng tượng muốn nghiêm trọng rất nhiều, cũng nữa không kịp căng thẳng, nhào tới vội vàng bắt được Giang Hạ đích tay: "Không! Ta chẳng phân biệt được tay! Ta không có gọi Noãn Noãn nói láo, ngươi có thể đi hỏi nàng, ta càng không có phản bội ngươi..."

Nàng bối rối giải thích , Giang Hạ không lên tiếng, nhưng đem tay của mình rút trở lại, nàng nhìn thẳng ánh mắt của nàng, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ta thích tiểu nhiễm."

"Lâm Nhiễm?" Kỷ Ngữ Đồng trong lòng một trận độn đau, ánh mắt dần dần trở nên tán loạn, theo bản năng lập lại một câu.

"Là (vâng,đúng)." Giang Hạ gật đầu, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi."

"Ngươi thích nàng? Ta không tin." Kỷ Ngữ Đồng thì thào nói: "Mới vừa, ngươi chỉ là vì khí ta, mới cùng nàng như vậy, ta sẽ không tin tưởng lời này của ngươi."

Giang Hạ không nói, chẳng qua là dùng một loại thương hại áy náy ánh mắt nhìn nàng.

"A, ngươi lại đang gạt người!" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hiện ra một tia nụ cười cổ quái, tâm tình cũng dần dần kích động lên: "Ngươi sẽ không đối với ta như vậy."

"Thật xin lỗi."

Kỷ Ngữ Đồng hai tay nắm chặc, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà khẽ trắng bệch, nàng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào Giang Hạ, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của nàng, nhìn ra nàng nói rất đúng lời thật hay là nói dối. Hồi lâu, nàng mới tối nghĩa mở miệng: "Ngươi muốn theo chia tay, rốt cuộc là bởi vì hoài nghi ta cùng Hàn kéo dài thanh, còn là bởi vì thích Lâm Nhiễm?"

"Hai loại nguyên nhân đều có."

Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Giang Hạ, ta vẫn không tin ngươi, ta biết ngươi không phải là người như thế."

"Nga, phải không?" Giang Hạ dài nhỏ ánh mắt khẽ nheo lại, trên mặt nổi lên cơ sắc: "Vậy ngươi cũng là nói một chút, ta là như thế nào người?"

"Ngươi bá đạo, tham muốn giữ lấy mạnh, cũng không không nói đạo lý, ngươi không có cảm giác an toàn, không dễ dàng tín nhiệm người, nhưng một khi tín nhiệm, cũng sẽ không dễ dàng thay đổi tín nhiệm. Ngươi trong nóng ngoài lạnh, sẽ không theo liền giao ra tình cảm, nhưng một khi yêu, tuyệt sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ. Là trọng yếu hơn dạ, ngươi thông minh như vậy, ngươi sẽ không thật không biết, ta đến tột cùng đến cỡ nào yêu ngươi, lòng, trừ ngươi ra, người khác đã đi không vào chút nào." Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ đã khôi phục trấn định, trong mắt dần dần đầy tràn nhu tình: "Này hai cái, cũng không phải là chia tay lý do. Hạ, nếu như ngươi là bởi vì tức giận, muốn trừng phạt ta, như vậy ta cũng vậy tiếp nhận. Chẳng qua là, không nên nữa nói chia tay, có được hay không?"

Phản ứng của nàng, hiển nhiên ngoài Giang Hạ ngoài ý liệu, nàng đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo phát ra một tiếng chê cười: "Không nghĩ tới ta ở trong lòng ngươi, thế nhưng thật như vậy tốt đẹp."

"Ngươi vẫn cũng rất tốt, kể từ khi cái kia buổi tối sau này, từ từ đến gần ngươi, ta cũng biết, ngươi vẫn cũng tốt như vậy." Kỷ Ngữ Đồng không để ý tới nàng cười nhạo, một đôi sương mù mông lung đôi mắt đẹp cố chấp nhìn nàng.

Giang Hạ bỗng nhiên thấu tới đây, đưa tay nắm được nàng khéo léo chiếc cằm thon, lớn tiếng nói: "Đừng nói cho ngươi thật giống như nhiều mổ ta dường như, ngươi không biết! Bởi vì ta đêm đó cứu ngươi, cho nên ngươi như vậy cảm động đến rơi nước mắt? Ngươi đừng quên liễu, đêm đó thiếu chút nữa □ người của ngươi, là của ta cha ruột! Nếu không phải bởi vì ngươi theo giống nhau niên kỉ kỷ, ta mới lười quản ngươi! Nếu không phải bởi vì ngươi lớn lên đẹp như vậy, ta sau lại mới sẽ không đối với ngươi tốt! Ta sớm nói, ta không phải là cái gì người tốt, ta cho ngươi biết, ta cùng Chu Văn Hàn tựu là giống nhau người, ngay cả chính hắn đều cho rằng ta tính cách giống như hắn!"

Nàng càng nói, giọng nói càng là có loại tàn bạo mùi vị, ngay cả ánh mắt đều đỏ, Kỷ Ngữ Đồng càm bị nàng nắm được sinh sôi làm đau, vừa tránh trát trứ, vừa khóc kêu lên: "Không! Ngươi cùng hắn không là giống nhau người!"

Giang Hạ buông nàng ra, dồn dập thở hào hển, vừa một phát bắt được tay nàng, trong ánh mắt nhiều vài tia tà ác: "Ngươi cảm thấy ta tốt, đúng không? Nhưng là ta nhưng cảm thấy ngươi không như thế nào đây, Lâm Nhiễm lớn lên không có ngươi xinh đẹp, nhưng là, nàng so sánh với ngươi thảo nhân thích, so sánh với ngươi có làm nũng, so sánh với ngươi có tán tỉnh, ngươi biết không, cho ở chung một chỗ, ta sớm đã cảm thấy nhàm chán... Hiện tại vừa lúc, ngươi lão tình nhân cũng trở lại, chúng ta vừa lúc nhất phách lưỡng tán, ngươi cũng đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, ngươi cũng nhanh

phi Mĩ Quốc liễu, hảo hảo nắm chặc cuối cùng này thời gian cùng hắn gặp nhau, ta thậm chí nhưng nghĩ đến đám các ngươi đánh yểm trợ. . ."

"Khác nói với ta những lời này, khác nói với ta những thứ này! Đừng làm cho ta hận ngươi, Giang Hạ, ta không nên hận ngươi!" Kỷ Ngữ Đồng khóc hô, tay phải đưa tới, che Giang Hạ miệng.

Giang Hạ lăng lăng nhìn trước mắt này trương nước mắt tung hoành tuyệt mỹ khuôn mặt, cổ họng bỗng nhiên giống như bị cái gì ngăn ngừa, trong lòng tựa hồ có loại như tê liệt đau đớn, kế tiếp lời của, cánh thật cũng nữa nói không nên lời.

"Hạ, ta tha thứ ngươi hôm nay làm hết thảy, mời, cũng tha thứ ta, ta không nên cùng ngươi chia tay, khỏe?" Kỷ Ngữ Đồng nghẹn ngào , ánh mắt ưu thương được làm cho lòng người toái: "Ngươi đã nói, ngươi yêu ta, ngươi sẽ không thay đổi tâm... Ngươi nói chúng ta có vĩnh viễn ở chung một chỗ, chúng ta. . . Chúng ta có cùng nhau bắt đầu cuộc sống mới, những thứ kia lời thề, ngươi cũng không nhớ rõ sao?"

Giang Hạ đem tay nàng lấy ra, ngồi trở lại vị trí của mình, hồi lâu, mới mặt không chút thay đổi nói: "Những lời đó, ta cùng Tưởng Tiểu Manh cũng đã nói." Nói tới đây, trên mặt hiện ra một tia tự giễu nụ cười: "Ngươi biết ta là làm sao cùng nàng chia tay, đúng không? Cùng chúng ta hiện tại không sai biệt lắm."

"Không, kia căn bản không giống với!" Kỷ Ngữ Đồng kêu lên.

"Đối với ta tới nói, là giống nhau."

"Ta không sẽ rời đi ngươi." Kỷ Ngữ Đồng xóa đi nước mắt trên mặt, cơ giới tái diễn những lời này.

"Tùy ngươi."

Giang Hạ bỏ xuống này lạnh như băng một câu, phát động liễu xe, xe thể thao lần nữa Hướng Tiền bay theo đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này viêm trời nóng khí , để cho ta suốt ngày đầu óc ngất đi.

Mau tìm không được viết đồng cảm giác liễu

50, thứ 50 chương

50, thứ 50 chương . . .

Cái này ban đêm, hai nằm ở cùng trên một cái giường người riêng của mình ôm trong lòng tâm sự, tự nhiên cũng là ngủ không được.

Trong bóng tối, Kỷ Ngữ Đồng trợn tròn mắt, cùng Giang Hạ những thứ kia ngọt ngào nhớ lại, còn có hôm nay ban ngày nhìn qua một màn kia làm cho nàng đau lòng đích tình cảnh, một lần lần giao thế ở nàng trong đầu cất đi. Nàng thật sự bắt đầu hối hận, nếu là. . . Nếu là nàng không đi thấy Hàn kéo dài thanh, như vậy có lẽ hôm nay hết thảy cũng sẽ không phát sinh. Hắn đã thôi học, nàng tội gì đi truy cứu nguyên nhân? Coi như là Chu Văn Hàn làm, kia thì phải làm thế nào đây? Hết thảy đều đã không cách nào bổ túc. Mặc dù nàng rất áy náy, nhưng Hàn kéo dài thanh hiện tại rất tốt, không phải sao? Quan trọng lànhất, các nàng lập tức có thể rời xa tất cả nàng sợ chán ghét hết thảy, đi qua một loại khác nàng sở ước mơ lấy cuộc sống tốt đẹp.

Hiện tại, nàng sở yêu Giang Hạ, lại còn nói muốn cùng nàng chia tay... Điều này làm cho nàng không dám tin, nàng chưa từng có nghĩ tới có một ngày, hai người bọn họ trong lúc có dùng đến này hai chữ, cứ như vậy trong thời gian thật ngắn, thế giới của nàng đã ầm ầm sụp đổ.

Nàng cở nào hi vọng, những thứ kia làm cho nàng thương tâm hình ảnh, còn có lời nói, chẳng qua là ảo giác của nàng, nhưng là, Giang Hạ ngủ được

cách xa nàng xa, nàng không có giống ngày thường giống nhau dính tới đây, ôn nhu nhìn chăm chú nàng, nhiệt liệt ôm nàng, mê muội hôn nàng... Kỷ Ngữ Đồng thân thể dần dần có chút rét run, cả người co rúc thành một đoàn, đại viên đại viên nước mắt từ nàng khóe mắt tràn đầy ra, sau đó theo khóe mắt trợt xuống, vô thanh vô tức rơi xuống ở trên gối đầu.

Hàm răng của nàng, gắt gao cắn môi, không để cho mình phát ra âm thanh, chỉ sợ kinh động liễu Giang Hạ. Ở nơi này trong đêm tối, không tiếng động khóc...

Giang Hạ đều nằm ở trên giường, hợp liếc tròng mắt giả vờ ngủ say, lúc này vốn là sầu lo nặng nề , nhưng là trong mũi quanh quẩn từng sợi Như Lan tựa như xạ nhàn nhạt mùi thơm, nhưng vẫn là trước sau như một Noãn Noãn quen thuộc, làm cho nàng tâm thần vi dạng, nội tâm liền thản nhiên sinh ra nghĩ thân cận chạm tới khát vọng. Loại này khát vọng tựa hồ làm nàng càng thêm phiền não, dứt khoát trở mình, đưa lưng về phía Kỷ Ngữ Đồng.

Nhất cử nhất động của nàng, Kỷ Ngữ Đồng tự nhiên cảm giác được đến, bên nàng quá thân, nhìn Giang Hạ bóng lưng, một trận vừa một trận đau đớn cùng sợ hãi gắt gao quắp chặc lòng của nàng, cơ hồ làm nàng không thể hô hấp, cũng nhịn không được nữa, đưa tay ra, lục lọi bắt được Giang Hạ tay phải, trên ngón tay giao ác một sát na kia, nước mắt không bị khống chế như như nước suối mãnh liệt ra, nàng muốn gọi tên của nàng, nhưng là cổ họng nhưng tắc nghẽn ở, không phát ra được thanh âm nào.

Giang Hạ thân thể mỉm cười nói cương, sợ run có tốt vài giây đồng hồ, sau đó tránh thoát mở tay nàng, mở ra đèn, xuống giường cầm lấy y phục của mình, cũng không nhìn tới nàng, vừa đi vừa nói: "Hai người ngủ không lớn thoải mái, sau này ta còn là đi thư phòng ngủ đi."

Cửa thư phòng bị mở ra, sau đó lại bị nhẹ nhàng khép lại.

Ngoài cửa, rất nhanh truyền đến một trận thương tâm tiếng khóc lóc, Giang Hạ dựa vào ở trên cửa, thân thể cứng còng đứng ở nơi đó, hồi lâu không có hoạt động bộ tử.

Chuyện này sau khi, Giang Hạ mỗi ngày vẫn là lái xe cùng Kỷ Ngữ Đồng cùng đi trường học, cùng nhau trở về, chẳng qua là không bao giờ ... nữa sẽ đi đợi nàng cùng nhau ăn cơm, ngược lại cùng Lâm Nhiễm tiếp xúc càng thêm tần phồn, mà nàng cùng Kỷ Ngữ Đồng nói chia tay chuyện tình, dĩ nhiên cũng rất mau truyền tới liễu những người khác trong lổ tai.

Buổi trưa, Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô lo lắng Kỷ Ngữ Đồng tâm tình không tốt, chết sống muốn kéo nàng đi trường học ngọt phẩm trong điếm ăn cái gì. Nhưng là mới vừa vào cửa hàng, đã nhìn thấy Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm hai người ngồi cạnh cửa sổ một cái bàn thượng, hai người vừa nói vừa cười, nhìn dáng dấp tâm tình vô cùng tốt.

"Ác tâm!" Dương Noãn Tô trên mặt lập tức lộ ra chán ghét vẻ mặt.

Chu Tinh Hán có chút lúng túng nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng: "Không bằng, chúng ta lại đi nhà khác sao."

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, ngoài dự đoán mọi người vẻ mặt bình tĩnh: "Không cần, tựu nơi này đi, không có chuyện gì."

Ba người ở trong khắp ngõ ngách tìm cái bàn ngồi xuống, riêng của mình điểm đồ, nhất thời không khí có chút trầm mặc. Dương Noãn Tô nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt, trong mắt đột nhiên tràn đầy vẻ áy náy, thấp giọng nói: "Ngữ Đồng, thật xin lỗi, cũng là ta không tốt, ngày đó không nên thay ngươi lừa gạt nàng."

Kỷ Ngữ Đồng khóe miệng mỉm cười nói dắt, nhẹ giọng nói: "Ta không có trách ngươi."

http://tieulun.hopto.org

Chu Tinh Hán nhăn lại mày rậm, bất mãn nói: "Chuyện này nên trách nàng, vốn là tựu không nên nói láo ! Ngươi cùng tiểu Hạ biết lâu như vậy, cũng nên biết một chút tính tìnhcủa nàng sao, cũng bởi vì ngươi tự cho là đúng, làm hại tiểu Hạ cùng Ngữ Đồng náo thành như vậy, hiện tại cùng A Trữ hai người cũng lẫn nhau không thèm nhìn liễu."

Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô yêu thương tới nay, vẫn tương đối theo nàng, rất ít nói với nàng một câu lời nói nặng. Lần này bởi vì Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng chuyện tình, nhiều lần trách cứ nàng, ngay cả làm trò người, cũng không thể nể tình.

Dương Noãn Tô trong lòng vốn là tự trách, nghe hắn vừa nói như thế, nhất thời đỏ mắt vòng, nhưng là trong miệng lại nói: "Nàng kia cũng không nên vì chuyện này cùng Ngữ Đồng chia tay a, ta cũng cùng nàng giải thích qua, là ta tát láo, Ngữ Đồng không biết chuyện. Nàng căn bản. . . Căn bản là lấy chuyện này vì lấy cớ, tốt cùng Ngữ Đồng chia tay, ta xem nàng đã sớm cùng Lâm Nhiễm tốt hơn liễu, nàng. . ."

"Ngươi vội vàng câm miệng, đừng ở chỗ này nói lung tung liễu!" Chu Tinh Hán thấy Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt càng ngày càng không đúng, vội vàng ngăn cản Dương Noãn Tô nói tiếp đi xuống.

Kỷ Ngữ Đồng song tay nắm chặc trước mặt trà sữa cái chén, bỗng nhiên lắc đầu nói: "Chúng ta. . . Chúng ta không có chia tay, nàng không thật sự muốn theo chia tay, nàng chỉ là bởi vì ta đeo nàng đi gặp Hàn kéo dài thanh, trong lòng không thoải mái, cho nên hắn muốn trừng phạt ta. Ta không trách nàng, lần này là ta làm sai liễu, đợi nàng hết giận liễu, sẽ không chuyện."

Dương Noãn Tô sanh mục kết thiệt, không nhịn được reo lên: "Đồng Đồng, ngươi có phải hay không u mê, có như vậy trừng phạt người thương sao? Ngươi cũng tận mắt thấy nàng lên Lâm Nhiễm giường, hơn nữa các nàng bây giờ còn mỗi ngày dính lại cùng, ở trước mắt ngươi lúc ẩn lúc hiện,

nàng căn bản là thay lòng đổi dạ liễu, nàng bản tính chính là dạng, ta sớm nói nàng hội thương tổn ngươi, để chớ cùng nàng cùng nhau, ngươi Không nghe. Hiện tại ngươi cũng đừng nữa lừa mình dối người liễu, chỉ bằng ngươi, vô luận nam nữ, ngươi muốn hạng người gì ngươi tìm không được! Đừng nữa giống như đứa ngốc giống nhau vì nàng thương tâm, không đáng giá được, ngươi cũng trở nên không giống ngươi! Nhờ cậy ngươi có chút cốt khí có được hay không?"

Chu Tinh Hán không nhịn được nói: "Ngươi đừng như vậy nói tiểu Hạ có được hay không, nàng là bằng hữu của ta! Nếu không phải ngươi, tiểu Hạ làm sao có hiểu lầm Ngữ Đồng!"

"Nếu như nàng bởi vì nguyên nhân của ta cùng Ngữ Đồng chia tay, kia chỉ có thể chứng minh nàng lòng dạ hẹp hòi! Như vậy lòng dạ hẹp hòi bằng hữu, ngươi che rất hăng say phải không?"

Chu Tinh Hán nhất thời không có gì nói trở về nàng, chỉ ngồi ở chỗ đó, dùng ánh mắt nhìn chằm chằm nàng. Kỷ Ngữ Đồng nâng lên cái chén, uống một hớp trà sữa, ánh mắt không tự chủ được hướng Giang Hạ bên kia nhìn sang, vừa lúc thấy nàng Lâm Nhiễm cầm lấy một cái muỗng, đang uy Giang Hạ ăn kem, mà Giang Hạ thế nhưng cũng cười dài phối hợp với nàng.

Hai người cái loại nầy thân mật vẻ mặt, lập tức đau nhói Kỷ Ngữ Đồng tâm, sắc mặt nàng lập tức trở nên có chút tái nhợt, liên thủ đều ở rất nhỏ run rẩy, sau đó, nàng để xuống cái chén đứng dậy, không nói một lời liền đi ra ngoài. Cái chỗ này, nàng là một khắc cũng không cách nào ngốc đi xuống.

Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô hai người kinh ngạc, chỉ là theo chân hướng bên kia nhìn vừa nhìn, liền lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra, Dương Noãn Tô vội vàng đuổi theo, Chu Tinh Hán thì tại được kêu là người bán hàng tính tiền.

"Ngữ Đồng, Ngữ Đồng!"

Kỷ Ngữ Đồng đi được rất nhanh, Dương Noãn Tô chạy chậm bước đuổi theo nàng một lát, ở trường học bóng rừng trên đường đuổi theo chiếm hữu nàng, sau đó lôi kéo nàng, dưới tàng cây một tờ trên ghế dài ngồi xuống.

Kỷ Ngữ Đồng tuyết trắng hàm răng, thật chặc cắn môi dưới, nước mắt đã sớm ở trong hốc mắt qua lại đảo quanh. Dương Noãn Tô hai tay nắm ở tay nàng, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng vẻ: "Ngữ Đồng, thật xin lỗi, cũng là ta không tốt, đừng khóc liễu khỏe? Nhưng là ta còn là muốn, chân chính người yêu của ngươi, sẽ không nhẫn tâm để cho ngươi thương tâm như vậy, có lẽ Giang Hạ cho chia tay là vật chuyện tốt, ngươi đáng giá so sánh với nàng hơn người tốt."

"Nàng yêu ta !" Kỷ Ngữ Đồng khóc lắc đầu: "Ở bờ biển biệt thự cuộc sống, tựa như phát sinh ở ngày hôm qua, làm sao có thể có trở nên nhanh như vậy? Nàng. . . Nàng làm sao có thể đối với ta như vậy vô tình?"

"Nhưng là bọn ta cố ý muốn cho chia tay a, nàng trước kia yêu ngươi, nhưng là hiện tại có nhiều thứ đã phát sinh thay đổi a. Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy cái kia Lâm Nhiễm ánh mắt đến cỡ nào quyến rũ, có nhiều có làm nũng làm nũng sao? Ta biết ngươi rất yêu Giang Hạ, nhưng là nếu cũng đã như vậy, ngươi sẽ phải học để xuống, Đồng Đồng, như ngươi vậy tử, cũng là không làm nên chuyện gì, Giang Hạ vốn chính là cái loại nầy ngoan đứng lên so với ai khác cũng ngoan người, ta sớm liền phát hiện liễu."

"Không! Noãn Noãn, ta không bỏ xuống được, ngươi không rõ nàng đối với ta đắc ý nghĩa, nàng. . . Nàng bây giờ là tất cả của ta bộ, ta chỉ có nàng, cũng chỉ muốn có nàng. . ."

Toàn bộ? Dương Noãn Tô kinh ngạc nhìn nàng, bất quá lúc này cũng không còn kịp nữa suy nghĩ trong lời nói của nàng hàm nghĩa, vừa gấp gáp

nói: "Ngươi nói xin lỗi qua, giải thích qua, ta cũng vậy đi đi chuyện nói rõ liễu, Tiểu Chu cùng minh châu cũng khuyên nàng, bọn ta thờ ơ, sao còn muốn như thế nào a? Nàng hiện tại cùng Lâm Nhiễm, đã ở cùng một chỗ a, Đồng Đồng, ngươi tỉnh sao, hết thảy cũng vãn không trở về liễu."

Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt bi thương, đáy mắt cũng là một mảnh kiên quyết: "Noãn Noãn, ta không thể mất đi nàng, ta biết. . . Nàng cũng không phải là người như vậy, ta không tin nàng có đối với ta như vậy, không tin nàng thật theo chia tay liễu. Nàng nếu là nghĩ cầm Lâm Nhiễm tức giận ta, ta cũng vậy tùy tiện nàng, nhưng ta sẽ không buông tha cho, ta sẽ không theo nàng tách ra."

Dương Noãn Tô cái này thật ngây dại, một lúc lâu, mới thì thào nói: "Ngươi. . . Ngươi không phải là trúng nàng ma, uống nàng ở dưới thuốc sao?"

Kỷ Ngữ Đồng chảy nước mắt nói: "Ngươi không biết, ta cùng nàng chuyện giữa, ngươi không biết. . ."

"Các ngươi chung đụng từng ly từng tý, ta dĩ nhiên không rõ ràng lắm. Nhưng có một chút ta biết, ngươi dù thế nào dạng, cũng vãn không trở về liễu a."

"Có thể." Kỷ Ngữ Đồng mặt chuyển hướng vừa, đáy mắt nhưng lộ ra một cổ quật cường, nhẹ giọng nói: "Noãn Noãn, ta cùng nàng còn có cơ hội. Qua nữa một thời gian ngắn, chúng ta sẽ cùng đi Mĩ Quốc, nàng cùng Lâm Nhiễm, cũng là này nhất thời, nàng chẳng qua là khí của ta. Chờ đến bên kia, ta sẽ từ từ giải khai tâm kết của nàng, chúng ta có nữa giống như trước giống nhau."

Phía ngoài, đã sớm là Vạn gia ngọn đèn dầu.

http://tieulun.hopto.org

Chu Văn Hàn mặc một bộ rộng rãi áo tắm, trong tay bưng một chén rượu, đứng ở cửa sổ sát đất trước, quan sát tòa thành thị này Mỹ lệ cảnh đêm. Sau một lúc lâu, không biết nhớ ra cái gì đó, anh tuấn trên mặt lộ ra một tia khó được nụ cười, nhẹ nhàng lay động một chút trong chén màu hổ phách chất lỏng, sau đó ngưỡng cái cổ một ngụm uống xong.

Một xinh đẹp cô gái mặc một bộ màu trắng đích thực ti quần ngủ từ phòng tắm đi ra ngoài, đuôi lông mày khóe mắt lộ ra dạt dào xuân ý, im ắng tiêu sái đến phía sau hắn, ôn nhu kêu: "Chu vốn."

Chu Văn Hàn xoay người lại, đem chén rượu để xuống, cười nói: "Mai toa, này phòng nhỏ như thế nào?"

"Rất tốt." Mai toa tinh tế đánh giá một chút này đang lúc chủ phòng ngủ, mỉm cười nói: "Rất rộng mở, rất đẹp."

"Ta đem đưa như thế nào?"

Mai toa trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: "Thật?"

"Ta giống như là đang nói đùa sao?" Chu Văn Hàn đưa tay nắm ở nàng nhu nhược Vô Cốt eo, ở trên mặt nàng vẫn một chút: "Thích không?"

"Thích."

"Vậy ngươi muốn làm sao cảm tạ ta?" Chu Văn Hàn tâm tình tựa hồ rất tốt, thay đổi thường ngày thâm trầm Lãnh Mạc bộ dạng, nói chuyện cũng tiếu bì.

Mai toa quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, không chút nghĩ ngợi, đưa tay ôm cổ của hắn, liền chủ động hôn lên môi của hắn, đem đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa vào trong miệng hắn, một đôi xanh nhạt tay nhỏ bé cũng đi theo đưa vào hắn áo tắm bên trong. Chu Văn Hàn hô hấp lập tức trở nên dồn dập

lên, hai tay cũng không nhàn rỗi, có chút thô lỗ một tay lấy nàng áo ngủ giật xuống. Hai người dây dưa , liền cùng nhau cút ở trên giường, trong phòng, lập tức vang lên nam nhân ồ ồ tiếng thở dốc, cùng nữ nhân rên rỉ.

Qua hồi lâu, trong phòng lần nữa khôi phục lại bình tĩnh. Chu Văn Hàn trần trụi thân thể, ngửa mặt nằm ở trên giường, thoạt nhìn mệt mỏi mà thỏa mãn, Mai toa tựa sát ở bên cạnh hắn, một tay chống đầu, ngón tay có một hạ không có một chút nhẹ vỗ về hắn □ lồng ngực.

"Ngươi hôm nay tựa hồ thật cao hứng." Mai toa thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu.

"Ừ."

"Thấy ta cao hứng như thế, ta. . . Ta cũng vậy đặc biệt vui vẻ."

"Là (vâng,đúng) sao?" Chu Văn Hàn nhìn nàng, mỉm cười nói: "Vui vẻ là tốt rồi, ta chính là hi vọng ngươi thật vui vẻ, theo ta cuối cùng mấy buổi tối."

Mai toa trên mặt vẻ mặt thoáng cái có chút cứng đờ: "Cuối cùng mấy buổi tối?"

"Là (vâng,đúng), cuối cùng mấy buổi tối." Chu Văn Hàn nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, thở dài dường như nói: "Qua mấy ngày qua, sau này ta liền không có biện pháp cho ở cùng một chỗ."

"Tại sao?" Mai toa tâm tình thoáng cái rơi xuống đáy cốc, luôn miệng âm cũng thay đổi điều: "Ngươi. . . Ngươi không quan tâm ta rồi?"

"Qua nữa trận, ta liền nếu cưới một người vợ, cho nên ta sẽ không nữa ở bên ngoài có nữ nhân khác liễu."

Mai toa trong mắt hiện ra lệ quang, khua lên dũng Khí Đạo: "Thê tử? Là

ngươi bình thường thường xuyên gọi cái kia cái gì Nhược Nhã sao?"

Chu Văn Hàn sắc mặt thoáng cái trầm xuống: "Ngươi cánh muốn hỏi tới chuyện của ta sao?"

Hắn thanh âm lạnh như băng, nhất thời để cho Mai toa có chút khiếp sợ ngậm miệng lại, hồi lâu, nàng mới đưa mặt nằm Chu Văn Hàn trên lồng ngực, thì thào nói: "Ta yêu ngươi, ta chỉ phải . . Chẳng qua là không muốn cho kết thúc."

"Ta đem này phòng nhỏ cho ngươi, cộng thêm những số tiền kia, ngươi có thể quá rất khá liễu, sau này, lại đi hảo hảo tìm nam nhân sao."

Mai toa ngẩng đầu lên, nhẹ giọng khóc nói: "Ta. . . Ta không muốn tìm nam nhân khác."

"Ngươi biết, ta thích nghe nói nữ nhân. Mà ta nói ra lời của, tuyệt đối sẽ không sửa đổi." Chu Văn Hàn trong mắt lộ ra không nhịn được vẻ, thản nhiên nói: "Ta nói liễu, hi vọng ngươi thật vui vẻ theo ta cuối cùng mấy buổi tối, chớ ở trước mặt ta khóc, chọc ta không nhanh."

Mai toa ngơ ngác nhìn hắn, một hồi lâu, đưa tay xé quá khăn giấy, từng điểm từng điểm đem trên mặt nước mắt tinh tế lau đi. Chu Văn Hàn nói: "Rồi mới hướng, như vậy ngươi, mới chọc người thích." Vừa nói, đem nàng để tại chính mình trên lồng ngực tay nắm chặt, dẫn đạo nàng vẫn đi xuống vạch tới, lẩm bẩm nói: ", rất lấy lòng ta, này mấy buổi tối, cho chúng ta lưu lại nhất tốt đẹp chính là nhớ lại." Vừa nói, từ từ ngẩng đầu lên, hai người đôi môi, lần nữa dính lại với nhau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai kiểm tra

Ý không tốt, trễ như thế mới phát

51, thứ 51 chương

51, thứ 51 chương . . .

MS nhiều hiểu rõ phân tổ dặm , đường nâu đường hình cái đầu vẫn lóe lên, Giang Hạ ngồi ở trước bàn đọc sách, ánh mắt chuyên chú nhìn siêu mỏng bút ký bổn màn ảnh, tu Trường Bạch tích đích ngón tay không được đánh bàn phím. Bất tri bất giác, đã sớm hàn huyên tới ăn cơm lúc, a lam đi lên xin các nàng ăn cơm, nàng lúc này mới hái ống nghe điện thoại, ngưỡng tựa vào trên ghế, thân cánh tay giản ra liễu một □ thể, đi ra thư phòng.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở cửa sổ sát đất trước trên một cái ghế, tinh thần hoảng hốt, đầu gối bày đặt một quyển mở ra sách, hai mắt vô tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ Lam Thiên (trời xanh).

Giang Hạ cước bộ một bữa, nghiêng đầu nhìn nàng: "Hạ đi ăn cơm."

"Nga, ta hiện muộn không lớn muốn ăn cơm." Kỷ Ngữ Đồng từ ngẩn người trong trạng thái phục hồi tinh thần lại, quay đầu lại, nhẹ nhàng nói một câu.

Giang Hạ lông mày ngọn núi nhảy lên, mím môi thần không nói một lời, bước nhanh đi tới bên người nàng, một thanh kéo cổ tay của nàng, đem nàng từ trên ghế tha. Kỷ Ngữ Đồng cả kinh nói: "Ngươi làm gì?"

"Ngươi đã liên tục nhiều cái buổi tối chưa ăn cơm liễu." Giang Hạ hai đầu lông mày mơ hồ tụ lên một tia tức giận.

"Chẳng qua là không có khẩu vị mà thôi." Kỷ Ngữ Đồng bộ ngực nảy lên đau nhức cảm giác, khẽ khác bắt đầu: "Một mình ngươi đi ăn đi."

"Ngươi đây là ý gì? Ừ?" Giang Hạ nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng mà sắc bén: "Ngươi cho rằng như vậy, ta liền hội đau lòng, có áy náy? Hoặc là,

cho quay về cho tốt?"

"Ta không có!" Kỷ Ngữ Đồng âm thanh hô, một trận mãnh liệt ghen tuông nảy lên hốc mắt, nàng quay đầu lại đón nhận Giang Hạ xem kỹ ánh mắt, vẻ mặt vô cùng quật cường, tâm cũng đang rỉ máu. Ánh mắt của nàng, trên mặt nàng vẻ châm chọc, nàng khắc bạc vô tình lời của, cũng giống như dao găm, thành từng mảnh cắt lòng của nàng. Từ lúc nào lên, nàng biến thành cái bộ dáng này? Lấy trước kia ôn nhu thể thiếp người đâu?

Vốn là cho là chỉ là nho nhỏ nhạc đệm loại một chuyện vật, cánh để cho thế giới của nàng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hết thảy biến chuyển được quá đột ngột, làm cho nàng yếu ớt tâm không cách nào thừa nhận. Nàng đem hết thảy sai lầm cũng quy tội mình, không giải thích, không có trách cứ, càng sẽ không cải vả. Nàng chẳng qua là yên lặng cùng đợi, đang đợi các nàng rời đi cuộc sống, nàng thủy chung tin chắc, các nàng lẫn nhau là thật tâm yêu nhau, chia tay chẳng qua là nói nhảm, cuối cùng có một ngày, nàng có tha thứ nàng.

Nhưng là, nàng hiện tại, hẳn là càng ngày càng mất đi tự tin cùng lo lắng.

Giang Hạ ngưng mắt nhìn nàng, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, hỏi ngược lại: "Không có?"

Kỷ Ngữ Đồng cũng nhịn không được nữa, thấp giọng nói: "Hạ, ta biết ta sai lầm rồi, nhưng là, ngươi đến tột cùng muốn hành hạ ta tới khi nào? Muốn như thế nào ngươi mới có thể hài lòng? Muốn như thế nào ngươi mới có thể tha thứ? Để cho ta mỗi ngày nhìn ngươi, cùng những người khác thân mật còn chưa đủ sao? Ngươi biết. . . Ngươi biết trong lòng ta có nhiều đau không?"

Nàng cố gắng chịu đựng nước mắt, đầy mặt thống khổ nhìn Giang Hạ, thái độ là từ sở không có hèn mọn cùng tiểu tâm dực dực, cơ hồ là cầu khẩn

dường như nói ra những lời này. Giang Hạ ngơ ngác nhìn nàng, trong mắt hàn băng tựa hồ đang từ từ hòa tan, thủ nhi đại chi đau lòng cùng vẻ thống khổ.

Đây là như thế nào Mỹ lệ không tỳ vết gương mặt a! Người như vậy, tại sao có thể có người nhẫn tâm đi thương tổn đây?

Giang Hạ khóe miệng co giật liễu mấy cái, buông ra cổ tay của nàng, run rẩy tay, khẽ vuốt thượng Kỷ Ngữ Đồng mặt, chỉ bụng nhẹ nhàng lau đi liễu nước mắt của nàng. Có như vậy trong nháy mắt, Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ cho là trước kia Giang Hạ vừa trở lại, nàng tràn đầy nước mắt trên mặt, tràn đầy vẻ vui mừng, thử dò xét dường như nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Hạ. . ."

Giang Hạ ngẩn ra, yên lặng liễu vài giây đồng hồ, trong tay trên mặt nàng chảy xuống, một đôi dài nhỏ con ngươi vừa trở nên tĩnh như hàn đàm, gợn sóng không dậy nổi.

"Ta có hành hạ ngươi sao? Ta chỉ dạ, gọi ngươi đi ăn cơm mà thôi." Nàng cơ hồ là một một nói ra những lời này, sau đó nhích tới gần nàng bên tai, Noãn Noãn hô hấp quanh quẩn ở bên tai của nàng: "Muốn như thế nào, ngươi mới có thể hiểu, lần này không phải là ở quá gia gia, giận dỗi, mà là, chúng ta thật xong đây?"

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng một trận đau nhức, còn không còn kịp nữa phát ra âm thanh, Giang Hạ hai tay cắm vào quần thường trong túi, đã xoay người đi tới cửa bên, tay nàng đặt ở tay cầm cái cửa thượng, bỗng nhiên lại ngừng lại, trong trẻo lạnh lùng đạm mạc thanh âm truyền vào Kỷ Ngữ Đồng trong lổ tai: "Ta không muốn người khác cho là ta nhà ở ngược đãi ngươi, ngươi tốt nhất theo cùng nhau hạ tới dùng cơm, xuất hiện ở nước lúc trước, không nên chọc ta tức giận, nếu không nghe lời, ta không có thể bảo đảm, Hàn kéo dài hoàn trả có thể hay không đầy đủ khỏe mạnh đi đến C đại đi học."

http://tieulun.hopto.org

Nói tới đây dừng lại một chút, vừa quay đầu lại nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái: "Ngươi nên biết, ta là rất chân thành đang cùng ngươi nói chuyện." Sau đó kéo cửa ra, chậm rãi đi ra ngoài.

Lầu dưới trong phòng ăn, Chu Văn Hàn cánh cũng ngồi ở bàn ăn bên. Đối với tình huống như thế, Giang Hạ đã chút nào không ngoài ý, theo thi tốt nghiệp trung học gần, Chu Văn Hàn hiện tại cơ hồ là ngày ngày về nhà.

Giang Hạ mặt không chút thay đổi đi tới đi, cũng không chào hỏi, kéo ra cái ghế ngồi xuống, tựu cầm đũa lên.

"Ngữ Đồng đây?" Chu Văn Hàn cau mày hỏi.

"Lập tức đã đi xuống." Giang Hạ nhàn nhạt trả lời , đem một khối sườn xào chua ngọt để trong miệng.

Chu Văn Hàn cũng không động chiếc đũa, kiên nhẫn chờ giây lát, Kỷ Ngữ Đồng quả nhiên xuống lầu, ở Giang Hạ bên người trên ghế ngồi xuống. Chu Văn Hàn hướng trên mặt nàng nhìn một chút, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, không nhịn được quan tâm nói: "Ngữ Đồng, ánh mắt ngươi làm sao đỏ? Tại sao sao?"

Nói tới đây, không tự chủ được hướng Giang Hạ nhìn sang, Giang Hạ tự nhiên chú ý tới hắn ánh mắt hoài nghi, trong lỗ mũi phát ra một tiếng cười khẽ, phối hợp ăn cơm.

Có lẽ là Giang Hạ mang cho nổi thống khổ của nàng thất vọng, tiêu trừ nàng đối với Chu Văn Hàn sợ hãi, Kỷ Ngữ Đồng thế nhưng lần đầu tiên trả lời một câu: "Ta không sao."

Chu Văn Hàn vẻ mặt nghi ngờ, trong mắt lại - lộ ra vẻ vui thích, vừa không tin nói: "Không có gì ánh mắt tại sao lại hồng vừa sưng?"

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng cúi đầu không nói thêm gì nữa, Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra ngượng ngùng vẻ, nhẹ ho nhẹ một tiếng, ôn hòa nói: "Ngươi nhìn ngươi, gần đây luôn là không lớn nguyện ý ăn cơm, thoạt nhìn gầy gò liễu rất nhiều, không bao lâu sẽ phải thi tốt nghiệp trung học, ngươi muốn. . . Ngươi cùng tiểu Hạ cũng muốn dưỡng tốt thân thể mới là."

Vẫn không ai nói chuyện, Chu Văn Hàn vi cảm giác lúng túng, chỉ đành phải cúi đầu mặc nhiên ăn cơm.

Kỷ Ngữ Đồng ăn non nửa chén cơm, liền buông đũa xuống, Giang Hạ cũng không nhìn nàng, nhưng mở miệng nói: "Nữa uống chén súp." Ngữ khí của nàng rất nhẹ, cũng tựa hồ mang theo một chút ra lệnh mùi vị. Kỷ Ngữ Đồng ngồi tới đó, cầm khăn ăn đích tay nhất thời dừng ở giữa không trung.

Chu Văn Hàn mặc dù vi cảm giác kỳ quái, nhưng cũng đi theo nói: "Đúng vậy a, nữa uống chén canh đi, bổ sung chút dinh dưỡng, ngươi nhìn ngươi ăn được ít như vậy."

Trong lúc nói chuyện, a lam đã sớm cầm qua Kỷ Ngữ Đồng chén, thay nàng đựng non nửa chén tuyết cáp thịt bò súp, Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải để xuống khăn ăn, yên lặng từng miếng từng miếng đem chén kia súp uống xong liễu.

Cơm nước xong, Kỷ Ngữ Đồng không nói tiếng nào đi ra khỏi phòng ăn.

Chu Văn Hàn cầm lấy tuyết trắng khăn ăn lau miệng ba, nhìn Giang Hạ: "Tiểu Hạ, nhìn Ngữ Đồng bộ dạng, rõ ràng cho thấy mới vừa đã khóc, ngươi có thể nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra sao?"

Giang Hạ ngẩng đầu nhìn hắn một cái: "Một mười bảy mười tám tuổi cô bé, biết được mình muốn gả cho một hơn 40 tuổi trung niên nam nhân, ngươi có thể mong đợi nàng có phản ứng gì? Vô cùng sao?"

http://tieulun.hopto.org

Chu Văn Hàn vẻ mặt hơi chậm lại: "Ngươi nói cho nàng biết rồi?"

"Ta chỉ là thay nàng đánh dự phòng châm mà thôi, dù sao nàng rất nhanh cái gì cũng sẽ biết liễu." Giang Hạ thâm thúy trong con ngươi xẹt qua cơ sắc, lạnh nhạt nói.

Chu Văn Hàn trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Thời gian sẽ làm nàng nghĩ thông suốt." Vừa nói đứng dậy, xoay người hướng trong đại sảnh đi tới.

"Đừng quên ngươi hứa hẹn quá ta cái gì." Giang Hạ nhìn bóng lưng của hắn, cố ý tăng thêm này một câu.

"Dĩ nhiên."

Giang Hạ ngồi ở bàn ăn bên, sợ run hồi lâu, thừa dịp Quế mụ tới thu thập bát đũa công phu : thời gian, đứng lên đem nàng kéo qua vừa, nhỏ giọng dặn dò: "Quế mụ, Ngữ Đồng trong khoảng thời gian này khí sắc không tốt, ngươi sau này nhiều mua chút bổ dưỡng dinh dưỡng nguyên liệu nấu ăn, mỗi lúc trời tối một mình cho nàng chưng súp uống."

Quế mụ gật đầu lia lịa: "Tốt, mới vừa rồi tiên sinh cũng đã phân phó, nói các ngươi mau cuộc thi, muốn ta chú ý đến dinh dưỡng phối hợp đây." Nói thở dài một hơi: "Ngữ Đồng đứa bé kia, gần đây cũng gầy được không được bộ dáng, tinh thần quả thật không được tốt đây, càm cũng lần tiêm liễu. Chúng ta mỗi ngày biến đổi hoa dạng tố thái, nàng luôn là ăn được ít, hiện tại buổi tối còn không chịu ăn cơm, mới vừa rồi tiên sinh nói với ta nói khẩu khí, rất là trách cứ đây."

"Không liên quan chuyện của ngươi, có thể là bởi vì cuộc thi, có chút áp lực sao." Giang Hạ nắm cả bả vai của nàng, an ủi nàng: "Ngươi không cần tự trách. Nhớ được lời của ta a, mỗi lúc trời tối chưng ăn lót dạ súp đưa lên đi cho nàng uống."

http://tieulun.hopto.org

Quế mụ đáp ứng, mập mạp hiền lành trên mặt vừa lộ ra một tia làm khó : "Nàng mỗi ngày cơm cũng ăn ít như vậy, vạn nhất không muốn uống đây?"

Giang Hạ nhìn nàng, trên mặt tràn đầy chắc chắc vẻ: "Ngươi mỗi ngày tự mình đưa lên đi, hảo hảo nói với nàng, liền nói ngươi nhìn nàng tinh thần sai, thập phần lo lắng nàng, nàng sẽ không nhẫn tâm nghịch tâm ý của ngươi."

"Tốt, ta biết rồi."

Giang Hạ trên mặt lộ ra nụ cười, vừa dặn dò: "Nhớ được, đừng nói cho nàng đây là ta để làm."

"Tại sao?" Quế mụ kinh ngạc hỏi.

"Không tại sao, không muốn làm cho nàng biết, ta cũng không phải là quan tâm nàng, sợ đồng học cho là nàng ở nhà ta chịu hành hạ đợi đây. Tốt lắm, ta lên lầu a, nhớ được lời nói của ta."

Quế mụ nhìn nàng thon dài bóng lưng, không nhịn được cười lắc đầu, Đại tiểu thư vẫn giống như đứa bé, rõ ràng mình cũng quan Tâm Ngữ Đồng, lại cứ càng muốn tìm ra loại này trẻ con buồn cười lý do.

Cách thi tốt nghiệp trung học thời gian càng ngày càng gần liễu.

Bởi vì gần đoạn phát sinh đủ loại chuyện, các nàng cái kia người bằng hữu vòng các loại hoạt động cũng yên lặng xuống tới. Khang Trữ bởi vì Kỷ Ngữ Đồng chuyện tình, cơ hồ cùng Giang Hạ đoạn giao, mà Giang Hạ thoạt nhìn nhưng cũng không thèm quan tâm.

Kỷ Ngữ Đồng càng ngày càng là trầm mặc, Giang Hạ trong lòng nhưng càng ngày càng nôn nóng bất an, nhất là mỗi ngày tan giờ học sau này, thấy Chu Văn Hàn ngồi thẳng ở trong phòng khách thân ảnh, nàng liền càng thêm phiền não.

http://tieulun.hopto.org

Nàng mỗi ngày trốn trong thư phòng, không ngừng gọi điện thoại, Kỷ Ngữ Đồng không biết nàng ở đánh cho ai, cũng nghe không rõ nàng theo lời nội dung. Có lẽ, là ở đánh cho Lâm Nhiễm, trong nội tâm nàng nghĩ như vậy, cho nên ở nhà, nàng liền càng thêm trầm mặc ít nói, có đôi khi, ngồi ở cửa sổ sát đất trước trên ghế, ngồi xuống chính là tốt mấy giờ.

Các nàng dần dần không có bất kỳ trao đổi, nhưng là bất kể Giang Hạ biểu hiện được cở nào vô tình, nhưng Kỷ Ngữ Đồng thủy chung ôm một tia hi vọng, có lẽ ra khỏi nước sau, Giang Hạ có hồi tâm chuyển ý. Sớm định ra ra khỏi nước thời gian là trung tuần tháng bảy, nàng mỗi Thiên Đô ở mong đợi cái kia cuộc sống đến.

Nhưng là làm cho nàng không nghĩ tới chính là, qua một thời gian ngắn, Giang Hạ bắt đầu đêm không về ngủ. Nàng mỗi ngày vẫn biết lái xe đưa Kỷ Ngữ Đồng về nhà, sau đó ở buổi tối tám chín giờ thời điểm đi ra ngoài, sáng ngày thứ hai đi học lúc trước tới đón Kỷ Ngữ Đồng đi trường học.

Mỗi lúc trời tối đi ra ngoài trước, Giang Hạ cũng muốn đối với nàng dặn dò một câu: "Đừng đi ra, tướng môn khóa trái tốt, nếu có chuyện gì, gọi điện thoại cho ta."

Không có Giang Hạ sông chỗ ở, không thể nghi ngờ là để cho Kỷ Ngữ Đồng sợ cùng kinh hoảng, nàng nghe lời một bước không dám rời phòng, buổi tối nhưng lại càng cả đêm mất ngủ. Nhưng là nàng không dám giữ lại Giang Hạ, càng không muốn hỏi tới nàng đi nơi nào, nàng hiện tại tựa như một con hèn yếu đà điểu, đem mình giấu ở thế giới của mình dặm , sợ thấy không muốn xem đến, nghe được không muốn nghe đến.

Tối hôm đó, Chu Văn Hàn ăn xong bữa ăn tối, ở trong phòng khách một vừa uống trà, vừa nhìn tài chính và kinh tế tin tức, cũng không lâu lắm, chỉ cảm thấy buồn ngủ, cho nên đứng dậy lên lầu. Trong lúc Giang Hạ xuống lầu mấy lần, cầm cao điểm cùng nước trái cây đi tới ăn.

http://tieulun.hopto.org

Hơn tám điểm thời điểm, Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở đầu giường, hai tay ôm đầu gối ngẩn người, trên TV ở diễn cái gì, nàng không một chút nhìn vào đi. Cửa thư phòng bỗng nhiên mở ra, Giang Hạ mặc chỉnh tề, kéo một khéo léo hành lý quan tài đi ra, nhìn dáng dấp giống như là muốn đi ra ngoài.

"Ngươi. . . Ngươi đi đâu vậy?" Kỷ Ngữ Đồng để tay xuống tới, không nhịn được mở miệng hỏi.

Giang Hạ hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy ta sẽ đi chỗ nào?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng quan tài, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoảng, không nhịn được xuống giường, rung giọng nói: "Hạ, tối nay đừng đi ra có được hay không? Đừng rời bỏ ta, ta. . . Ta sợ."

Giang Hạ ngẩn ra, thu hồi nụ cười trên mặt, đi tới trước mặt nàng: "Thay khác một bộ quần áo, nữa mang theo một bộ thích y phục, một dầy chút áo khoác, ta dẫn ngươi đi một chỗ."

"Đi chỗ nào?" Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc nói.

"Cái gì cũng đừng hỏi, đi theo ta là được."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: viết đến hiện tại, này chương viết 9 hơn ngàn chữ

Như vậy, phân lưỡng chương phát.

Còn có chương xế chiều hôm nay phát

52, thứ 52 chương

52, thứ 52 chương . . .

Trong đêm tối, một chiếc màu đỏ xe thể thao chạy nhanh ra khỏi sông chỗ

ở đại môn, ở tòa thành thị này ánh sáng ngọc phồn hoa trên đường phố quanh đi quẩn lại liễu một chút, sau đó nhiễu lên xa lộ cao tốc.

Công hai bên đường, tối như mực mênh mông vô bờ, Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở ghế kế bên tài xế, trong bụng vốn là vừa sợ vừa nghi, nhưng là quay đầu nhìn sang một bên hết sức chăm chú lái xe Giang Hạ, một lòng vừa kỳ dị loại an tĩnh lại. Đi nơi nào vừa có quan hệ gì? Chỉ cần bên cạnh có người này, tùy tiện nàng mang nàng đi nơi nào, bọn ta là nguyện ý a.

"Nếu là mệt mỏi lời của, ngươi có thể ngủ một giấc, còn có hơn ba giờ, mới vừa tới mục đích." Giang Hạ tay nắm lấy tay lái, bỗng nhiên mở miệng nói: "Còn có, đưa di động đóng."

"Chúng ta hiện tại muốn đi đâu?" Kỷ Ngữ Đồng dựa vào tại chỗ ngồi thượng, giọng nói vẫn là tò mò, chẳng qua là cả người đều đã thanh tĩnh lại.

"Đi Y thành."

"Đi đâu làm gì?"

Giang Hạ ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái: "Đi ngươi sẽ biết."

Thấy nàng không nói, Kỷ Ngữ Đồng cũng không lại có cái vấn đề này hỏi tiếp. Một lát sau, nàng không nhịn được mở miệng đánh vỡ bên trong buồng xe trầm mặc: "Mấy ngày hôm trước buổi tối, ngươi. . . Ngươi đi đâu vậy rồi?"

"Ngươi phải biết rằng sao?"

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, lông mi thật dài buông xuống xuống tới, che ở ba quang liễm diễm hai tròng mắt: "Ta. . . Ta không phải biết rằng."

Giang Hạ khóe miệng vi dắt, lộ ra một tia tàn nhẫn nụ cười tới : "Ta đi Lâm Nhiễm nhà liễu, nàng gian phòng giường, rất thoải mái."

http://tieulun.hopto.org

Quả thế sao? Kỷ Ngữ Đồng quay đầu đi, tựa đầu tựa vào cửa sổ xe thượng, đột nhiên có chút căm hận lên mình, tại sao không phải hỏi lên cái đề tài này đây? Tại sao muốn làm cho mình nan kham khổ sở đây? Nàng chân mày cau lại, thần sắc trên mặt làm như không thắng thống khổ, tả tay đè chặt liễu lồng ngực của mình, cái trán nhưng nhẹ nhàng để ở thủy tinh, từ từ nhắm hai mắt lại, hai khỏa trong suốt nước mắt từ khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Giang Hạ vốn định rồi hãy nói chút gì, nghiêng đầu nhìn một chút nàng, bỗng nhiên lại ngậm miệng, nhịn xuống không nói liễu.

Một đường không nói chuyện .

Tới Y thành thời điểm, đêm đã khuya liễu, Giang Hạ đem lái xe đến một nhà trung tâm chợ một nhà tửu điếm cấp năm sao, sau đó mang theo Kỷ Ngữ Đồng đi vào xanh vàng rực rỡ đại đường, phía trước thai trên báo liễu tên của mình, cầm một tờ phiếu phòng.

"Cái này tửu điếm lão bản, là Hoàng gia gia bạn tốt." Hai người đứng ở tư nhân chuyên chúc trong thang máy, Giang Hạ nói này một câu, Kỷ Ngữ Đồng không có lên tiếng, giờ này khắc này, trong lòng nàng tự nhiên có càng nhiều là nghi ngờ, nhưng Giang Hạ ở trong xe nói, nhưng dễ dàng đau nhói lòng của nàng, làm cho nàng nói cái gì cũng không muốn hỏi.

Các nàng chỗ ở Tổng Thống phòng xép ở vào tầng cao nhất, bên trong bố trí được xa hoa. Đứng ở khổng lồ cửa sổ sát đất trước, Y thành phố cảnh đêm có thể thu hết vào mắt. Bất quá Giang Hạ giờ phút này cũng là Vô Tâm thưởng thức, vừa vào cửa, đem Kỷ Ngữ Đồng mang vào một gian xa hoa chủ nằm, chỉ chỉ phòng tắm: "Ngươi trước đi tắm, để cho ta có lời nói cho ngươi." Mình liền đi khác một cái phòng.

Ước chừng nửa giờ sau, Giang Hạ mặc áo tắm, lần nữa đẩy cửa đi vào, Kỷ Ngữ Đồng vẫn nằm ở xoa bóp trong bồn tắm ngẩn người. Giang Hạ hướng

phòng tắm phương hướng nhìn một chút, sau đó đi tới kia trương siêu cấp lớn trước giường, ở màu trắng tơ dệt trên giường đơn nằm xuống, hai tay gối ở sau ót, khe khẽ thở dài, sau đó có chút mỏi mệt nhắm hai mắt lại. Giường dị thường mềm mại thoải mái, nhưng là nét mặt của nàng, thoạt nhìn nhưng không giống như là ở hưởng thụ, giống như là tràn đầy thống khổ.

Hồi lâu, một trận nhẹ nhàng tiếng bước chân truyền đến, Giang Hạ mở mắt, chẳng qua là ngắn ngủn trong nháy mắt, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, nhưng là ánh mắt một chuyển qua Kỷ Ngữ Đồng trên người, liền đã thu hồi lại.

Kỷ Ngữ Đồng mặc một bộ đồng dạng màu trắng áo tắm, đứng ở trước giường, tuyết trắng hàm răng nhẹ khẽ cắn môi dưới, lẳng lặng nhìn nàng. Hai loan Tân Nguyệt loại lông mày nhẹ nhàng chau lên, tựa hồ mang theo nhàn nhạt vẻ u sầu, một đôi trong suốt linh động uyển nhược Ngôi Sao con ngươi, mặc dù khẽ sưng đỏ, không chút nào không thể che hết rạng rỡ sinh huy thần thái, bởi vì mới vừa tắm rửa xong đi ra ngoài, răng ngà loại khiết hoàn mỹ trên da thịt, lộ ra trẻ nít một loại nhàn nhạt phấn hồng, phảng phất trơn mềm được có thể bấm nổi trên mặt nước...

Nàng cứ như vậy tiếu sanh sanh đứng ở nơi đó, sướng được cơ hồ làm cho không người nào có thể hô hấp.

Có nhiều lâu không có như vậy tinh tế nhìn quá nàng? Giang Hạ ánh mắt có chút si ngốc, trong lòng lại đột nhiên sinh ra vô hạn bi thương, này sướng được giống như tiên tử một loại cô bé, cuối cùng nhất định không phải là thuộc về nàng.

Hai người cứ như vậy thật sâu nhìn chăm chú vào đối phương, đều có được chốc lát thất thần. Một lúc lâu, Giang Hạ mới như ở trong mộng mới tỉnh loại ngồi dậy, Kỷ Ngữ Đồng cũng đi theo ở bên giường ngồi xuống, đưa tay đem sau ót trâm gài tóc nhổ, đen nhánh mềm mại sợi tóc tựa như nước

chảy một loại phi tả xuống, tán lạc tại đầu vai.

"Ngươi. . . Ngươi nói có lời gì nói với ta?" Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng nói, hỏi những lời này thời điểm, trong nội tâm nàng là thấp thỏm.

"Ừ." Kia chui vào trong mũi quen thuộc nhàn nhạt mùi thơm, để cho Giang Hạ phản ứng hơi chút chậm lụt, song lập tức, nàng tựu đứng dậy, đưa lưng về phía Kỷ Ngữ Đồng, lấy lại bình tĩnh, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Ta đã lấy lòng liễu vé phi cơ, tối nay chúng ta ở chỗ này ở một buổi chiều, ngày mai, ngươi tựu trực tiếp từ nơi này phi Chicago."

Vé phi cơ? Chicago? Tin tức này tới quá đột ngột, đột nhiên đến làm cho Kỷ Ngữ Đồng nhất thời cánh không có nghe ra trong lời nói của nàng ý tứ , chỉ kinh ngạc hỏi: "Không phải là trung tuần tháng bảy mới đi sao?"

Giang Hạ cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: "Kia đã quá muộn."

Đã muộn? Cái gì đã muộn? Kỷ Ngữ Đồng có chút mê hoặc, nhưng là trong lòng nhưng vui mừng, này có phải hay không ý nghĩa, sau này dài dòng trong thời gian, hai người bọn họ trong thế giới, trên căn bản cũng chỉ có lẫn nhau liễu.

Giang Hạ sâu hít một hơi thật sâu khí , ánh mắt khẽ ướt át, tiếp tục nói: "Ngày mai sáng sớm phi cơ, hộ chiếu, nhập quan văn kiện : giấy tờ, trúng tuyển báo cho sách cùng phiếu điểm vân vân, ta tất cả đều giúp ngươi sửa sang lại tốt lắm, thẻ tín dụng cùng đổi một chút Đô-la, tất cả cũng đặt ở hành lý trong rương. Đường Đường tỷ đến lúc đó sẽ đi phi trường đón ngươi, ngươi trước đi Chicago, nàng sẽ vì ngươi an bài tốt chỗ ở, chờ tựu trường sau, nàng cho ngươi thêm đi trường học..."

"đợi một chút!" Kỷ Ngữ Đồng thoáng cái từ trên giường đứng lên, vội

vàng cắt đứt lời của nàng: "Ta một người đi không? Chúng ta. . . Chúng ta tách ra đi sao?"

Giang Hạ mấp máy thần, trầm mặc một hồi mà, mới nhẹ nhàng nói: "Là (vâng,đúng), một mình ngươi đi, ta chuẩn bị ở lại Thúy Thành lên đại học, mấy ngày nữa ta sẽ đi tham gia thi tốt nghiệp trung học."

"Ngươi không đi?" Những lời này không khác tình thiên phích lịch, ở Kỷ Ngữ Đồng trên đầu nổ tung, sắc mặt của nàng chà địa biến trắng liễu, mở to hai mắt nhìn Giang Hạ bóng lưng, không được lắc đầu, thì thào nói: "Ngươi đã nói, ngươi muốn theo cùng đi, ngươi đã nói ! Làm sao ngươi có thể gạt ta? Làm sao ngươi có thể nói chuyện không tính toán gì hết!"

"Thật xin lỗi, Ngữ Đồng, ta đột nhiên thay đổi chú ý liễu." Giang Hạ cứng ngắc đứng ở nơi đó, tiếng nói nghe cánh có mấy phần khổ sở.

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng tâm tình dần dần kích động, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai: "Ta không nhớ ngươi thật xin lỗi, ta chỉ muốn ngươi theo ta cùng đi, ngươi không đi, ta cũng sẽ không đi ! Ta tuyệt sẽ không đi !"

Giang Hạ nghe lời này, lập tức quay đầu lại, như đinh chém sắt nói: "Ngữ Đồng, ngươi nhất định phải đi, ngươi biết ba ba ta hắn đối với ngươi tồn lấy cái dạng gì tâm tư, ngươi phải đi!"

"Ta không sợ hắn! Ta chỉ muốn theo ở bên cạnh ngươi, hạ, van cầu ngươi không muốn đối với ta như vậy, van cầu ngươi!" Kỷ Ngữ Đồng nhào tới đi trước, hai tay nắm ở tay nàng, chảy nước mắt cầu khẩn nói.

"Ngữ Đồng, ta đã có tiểu nhiễm, ta yêu nàng, ta không muốn rời đi nàng." Giang Hạ khẽ khác tục chải tóc, nhẹ giọng nói.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng truyền đến một trận bén nhọn đau đớn, nàng buông ra Giang Hạ, hai mắt vô thần nhìn nàng: "Hạ, ngươi thật không thương

ta sao?"

Giang Hạ nhìn nàng, hạ quyết tâm gật đầu.

"Tựu vì. . . Vì sự kiện kia, ngươi thật hận ta như vậy sao?" Kỷ Ngữ Đồng giọng nói đau khổ thê lương bi ai, cơ hồ làm người ta không đành lòng nghe nói: "Như vậy, ngươi tại sao hoàn nguyện ý quản ta đây? Ngươi tại sao còn muốn thay ta an bài hết thảy đây? Ba ba của ngươi như thế nào đối với ta, ngươi. . . Ngươi cần gì phải để ý?"

"Ta chỉ là trong lòng rất áy náy, hắn làm ra chuyện như vậy, ta nghĩ thay hắn làm ra chút đền bù, ta. . . Ta không nghĩ tới sau lại có bởi vì thương sinh yêu." Giang Hạ trên mặt, đúng là mang theo thật sâu vẻ thẹn: "Ta thừa nhận, ta có yêu ngươi, chúng ta từng. . . Cũng rất vui vẻ. Nhưng là hiện tại, ta thật không có biện pháp nữa cho ở chung một chỗ."

Bởi vì thương sinh yêu? Kỷ Ngữ Đồng bộ ngực giống như là bị đánh một cái ám côn, cơ hồ đứng không vững, chỉ tái diễn nói: "Ngươi gạt người, ngươi gạt người! Không phải như thế!"

"Ngữ Đồng, đừng nữa lừa mình dối người liễu." Giang Hạ bất đắc dĩ cười, đưa tay vịn nàng: "Ngươi rời đi, vô luận đối với ngươi đối với ta mà nói, cũng là vật chuyện tốt, ngươi sống ở Thúy Thành cũng không an toàn, ở Mĩ Quốc đọc đại học, ta sẽ gọi Đường Đường tỷ trợ giúp ngươi, để lưu ở bên kia. Khuya hôm nay, ngươi tựu sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngày mai còn muốn ngồi lâu như vậy phi cơ đây."

Kỷ Ngữ Đồng đứng ở nơi đó, ánh mắt dại ra, không nói không động, tựu như không nghe đến lời của nàng giống nhau.

Giang Hạ nhìn nàng một cái, từ từ cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Cứ như vậy đi, ta trở về phòng trước." Vừa nói, nàng cánh thật buông ra Kỷ Ngữ Đồng, xoay

người tựu hướng cạnh cửa đi tới.

"Giang Hạ!"

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng thê lương tiếng la, Giang Hạ cước bộ không tự chủ được dừng lại, Kỷ Ngữ Đồng đã từ phía sau xông lên ôm lấy nàng, đem mặt dán tại nàng trên lưng, thất thanh khóc rống.

Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn biểu hiện được rất an tĩnh, rất nhẫn nại, nàng xem thấy người yêu cùng người khác ra song vào đúng, mình cũng không khóc không náo, không đành lòng đi trách cứ nàng, cũng không muốn đi dây dưa, một mình nhẫn thụ lấy thống khổ cùng bi thương. Nàng ngây thơ cho là, chỉ cần ẩn nhẫn nhất thời, hết thảy cũng sẽ nữa trở lại bình thường quỹ đạo thượng, nàng tin tưởng Giang Hạ chỉ là một lúc khí mới có thể như vậy đối với nàng. Chờ đi Mĩ Quốc, nàng cũng hết giận chút ít, sớm chiều tương đối , nàng tự nhiên có nghĩ biện pháp nhận được sự tha thứ của nàng, vãn hồi lòng của nàng. Nhưng là hiện tại, Giang Hạ lại muốn làm cho nàng một người rời đi cái này quen thuộc địa phương : chỗ, rời đi bên cạnh nàng, này cuối cùng một tia hi vọng cũng đã tan biến, tâm tình nhất thời nhiều lần gặp hỏng mất.

Nàng ôm Giang Hạ, nước mắt như Khê Thủy một loại cuồn cuộn không dứt chảy xuôi theo: "Hạ, làm sao ngươi có thể đối với ta như vậy? Ba ba mụ mụ rời đi ta, ngươi cũng không quan tâm ta sao? Mất đi ngươi, ta liền hai bàn tay trắng liễu a, ta là như vậy yêu ngươi, như vậy tín nhiệm ngươi, làm sao ngươi nhẫn tâm? Làm sao ngươi nhẫn tâm..."

Giang Hạ nắm thật chặc tay cầm cái cửa, cắn răng không ra một tiếng, nhưng là hai hàng nước mắt, nhưng không bị khống chế từ gương mặt chảy xuống. Kỷ Ngữ Đồng gắt gao ôm lấy nàng, khóc đến giống như nước mắt người, nghẹn ngào nói: "Nếu như. . . Nếu như ngươi có cái gì nổi khổ tâm, ngươi có thể nói với ta. Nhưng là, cầu : van xin ngươi đừng rời bỏ ta. . . Ta

biết đến, ngươi yêu ta, ngươi không lại nhanh như vậy thay lòng đổi dạ, ngươi không phải là người như vậy, ngươi sẽ không như vậy vô tình. . . Ta không có thích Hàn kéo dài thanh, càng không có. . . Không có vì người nào thủ thân, chỉ cần ngươi muốn, ta cái gì cũng có thể đưa cho ngươi, trong lòng ta, ta sớm sẽ là của ngươi liễu. . ."

Nàng khóc đến cơ hồ không thở nổi, bỗng nhiên buông ra Giang Hạ, hai tay run run giải khai áo tắm dây lưng, kia vật màu trắng áo tắm liền từ trên người nàng chậm rãi trợt xuống, vẫn cởi từ mắt cá chân.

Giang Hạ lặng lẽ lau đi má bên nước mắt, chậm rãi xoay người lại, một cụ đường cong Linh Lung, có lồi có lõm thiếu nữ thân thể, liền hoàn toàn thu vào trong mắt, nàng vừa thấy dưới, không khỏi ngừng lại rồi hô hấp. Kỷ Ngữ Đồng lông mi thật dài ở rất nhỏ rung động, khóc đến lê hoa đái vũ hơi có vẻ trên mặt tái nhợt, giờ phút này hiện ra một tia nhàn nhạt đỏ ửng, thoạt nhìn ta thấy yêu tiếc, có loại khiếp người tâm hồn Mỹ lệ.

Kia Trương Mỹ lệ tuyệt luân khuôn mặt, tái phối thượng này hoàn mỹ không tỳ vết thân thể, cơ hồ là Tạo hóa tinh điêu mảnh khắc kiệt tác, mỗi một con đường cong, từng cái đường viền cũng sướng được vừa đúng. Ở nơi này nhu hòa dưới ánh đèn, trên người nàng trong suốt trong sáng da thịt lóe ra thánh khiết quang mang, tràn đầy kỳ dị hấp dẫn.

Giang Hạ bỗng nhiên có chút hiểu, tại sao qua nhiều năm như vậy, Chu Văn Hàn vẫn điên loại nhớ thương Ôn Nhược Nhã, thậm chí không tiếc hết thảy thủ đoạn tốt đến, Kỷ Ngữ Đồng như thế, như vậy kia mẫu năm đó phong thái, tự nhiên có thể tưởng tượng. Nhưng là kỳ quái chính là, nàng như vậy nhìn nàng, giờ phút này trong lòng nhưng không có chút nào dục vọng, có chỉ tràn đầy thương tiếc cùng đau lòng.

Kỷ Ngữ Đồng ở liên tiếp kích thích đả kích dưới, đánh bạo tác hành động này, nhưng là cho dù trước mắt là mình yêu người, nàng vẫn cả người cũng

không được tự nhiên, dưới hai tay ý thức chống đở bộ ngực, nhẹ giọng nức nở nói: "Hạ, không nên hiểu lầm ta, nếu như ngươi muốn, ta nhưng lấy đưa cho ngươi. . . Cái kia sinh nhật sau khi, ta cũng biết, ta sẽ không nữa yêu người khác." Vừa nói, nàng tựa đầu nhẹ khẽ tựa vào Giang Hạ trên vai, hai tay hoàn ở hông của nàng.

Yêu nhau người, có thể dễ dàng đốt lẫn nhau dục vọng.

Người nào bắt đầu trước vẫn người nào, đã không làm - rõ được liễu, Giang Hạ trong tay ôm Kỷ Ngữ Đồng □ thân thể, mà Kỷ Ngữ Đồng mềm mại hương thơm cái lưỡi đinh hương, đang ôn nhu liếm mút nàng môi dưới. Răng môi trong lúc, tràn ngập quen thuộc say lòng người hương thơm, ngọn lửa loại nhiệt độ, từ gương mặt lan tràn đến thân thể các nơi, hô hấp của nàng bỗng nhiên dồn dập lên.

Giờ khắc này, trong lòng đạo kia phòng tuyến đã bị đánh tan, lý trí nhất thời bị ném ra...(đến) ngoài chín tầng mây.

Giang Hạ áo tắm, chẳng biết lúc nào cũng bị cởi xuống, hai người trẻ tuổi tràn đầy vô hạn thanh xuân sức sống tốt đẹp thân thể quấn giao ở chung một chỗ, sau đó cùng nhau té ở xem ra rộng rãi thư thích trên giường. Giang Hạ đem Kỷ Ngữ Đồng áp dưới thân thể tại hạ, thỉnh thoảng thật sâu hôn nàng mát mẻ mềm mại cánh môi, tham lam hấp thụ lấy nàng trong miệng ngọt nước miếng, thỉnh thoảng lè lưỡi, ôn nhu bú liếm trên mặt nàng nước mắt. Hai tay nhưng một khắc không ngừng vuốt ve nàng bóng loáng như sa tanh loại da thịt, kia tuyệt đẹp xúc cảm cơ hồ làm nàng điên cuồng.

Lúc mới bắt đầu, Kỷ Ngữ Đồng còn đang nhẹ giọng nức nở, dần dần, kia tiếng khóc tựu biến thành cúi đầu rên rỉ. Nàng thử cắn môi dưới, cố gắng không để cho kia tu nhân thanh âm phát ra tới, cũng là đồ lao vô công. Kia đè nén ngâm khẽ, nhưng cho Giang Hạ đeo lớn hơn nữa kích thích, trong lòng nàng tựa hồ có một đoàn ngọn lửa, ở hừng hực thiêu đốt lên, cháy sạch nàng

miệng đắng lưỡi khô, cả người máu cũng sôi trào lên, nàng nóng hổi thần bóp áp quá Kỷ Ngữ Đồng mỗi một tấc da thịt, vẫn càng thêm như mưa rơi rơi xuống. Nàng nhiệt liệt hôn hít lấy Kỷ Ngữ Đồng thon dài duyên dáng cổ, ôn nhu liếm láp nàng mềm mại vành tai, đột nhiên lại cúi đầu xuống, gặm hôn nàng tinh sảo xương quai xanh, lưu luyến quên về, hai tay nhưng vẫn vuốt ve nàng bộ ngực chung quanh.

Kỷ Ngữ Đồng chỉ cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng nóng, trên người mỗi một tế bào cũng sinh động. Nàng nhắm mắt lại, tận tình cảm thụ được Giang Hạ thỉnh thoảng ôn nhu thỉnh thoảng tàn sát bừa bãi hôn, như vậy thân mật, làm cho nàng cũng nữa không cảm giác được giữa các nàng khoảng cách. Này trận sở được thương tổn, trong nháy mắt này, tựa hồ nhận được bồi bổ lại.

Giang Hạ rõ ràng cảm giác được Kỷ Ngữ Đồng thân thể phản ứng cùng phối hợp, cho nên trở nên chưa từng có hưng phấn, thần bỗng nhiên đi xuống đi, ngậm nàng ngực trái thượng kia đỏ bừng Bội Lôi, nhẹ nhàng một mút."A!" Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được chau lên lông mày, trong cổ họng bật ra một tiếng nhẹ la, tay cũng không tự kìm hãm được xâm nhập nàng sợi tóc trung. Giang Hạ khẽ dừng dừng một cái, hàm chứa nó thật sâu bú, nhẹ nhàng gặm phệ, tay cũng không nhàn rỗi, cầm bên kia mềm mại, ngón cái cùng ngón trỏ xoa nhẹ chậm vân vê phía trên phấn hồng xinh đẹp nổi lên.

"Ừ. . . A. . ." Kỷ Ngữ Đồng thân thể, tựa hồ có dòng điện xẹt qua, mang đến từng đợt không cách nào nói rõ khoái cảm, thân thể của nàng chợt run rẩy lên, hai tay không tự chủ được nắm chặc Giang Hạ tóc, trong miệng phát ra từng đợt giống như vui vẻ lại như thống khổ rên rỉ cùng nhẹ la.

Nàng kia mới vừa trổ mã được không sai biệt lắm bộ ngực, cũng không cần thiết có nhiều đẫy đà, tuy nhiên nó mượt mà mà cao ngất, hình dáng xinh đẹp cực kỳ. Giang Hạ cơ hồ là yêu không thích miệng. Nàng đầu tựa vào lồng ngực của nàng, tiếp tục tàn sát bừa bãi , tay phải nhưng vẫn đi xuống tìm

kiếm, ngón tay đến mức, quả nhiên đã sớm là một mảnh ôn nhuận ươn ướt.

"Ừ, hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng hai chân theo bản năng kẹp chặc, thở gấp lấy kêu nàng một tiếng.

Giang Hạ ngẩng đầu lên, thở hào hển nhìn nàng, chỉ thấy Kỷ Ngữ Đồng Tinh Mâu nửa mở, ánh mắt mê ly, hai gò má đỏ bừng, bộ dáng kia, có mấy phần vô tội, mấy phần luống cuống, mấy phần ngượng ngùng, còn có mấy phần quyến rũ, thoạt nhìn nhưng đặc biệt gợi cảm mê người. Giang Hạ không nhịn được đụng lên đi trước, hôn nàng ngọt thần

Biện, đầu lưỡi dò vào nàng trong miệng, lại là một trận kịch liệt tác thủ, một lúc lâu, mới thở hào hển rời đi môi của nàng, nhẹ giọng ở nàng bên tai nói: "Quai, đem chân tách ra. . ."

Nàng thanh âm trầm thấp tràn đầy dụ dụ dỗ cùng đầu độc, nóng hổi mềm mại cánh môi ở nàng bên tai khẽ trương khẽ hợp, nóng rực hơi thở phun nàng non mềm trên da thịt, làm cho Kỷ Ngữ Đồng nóng mặt tim đập, nghe lời từ từ tách ra hai chân. Giang Hạ mép dạng lên vẻ nụ cười, ngón tay ở nàng chỗ tư mật ôn nhu vuốt ve.

Kia giác quan thượng kỳ dị cảm giác, để cho Kỷ Ngữ Đồng thân thể không nhịn được trận trận run rẩy, nàng rõ ràng cảm giác được □ có một giòng nước ấm xông ra. Trong lòng không khỏi đại xấu hổ , vừa muốn chạy trốn cách, vừa mâu thuẫn khát vọng nhận được nhiều hơn, không nhịn được nhẹ nhàng gọi Giang Hạ tên: "Hạ, hạ..."

"Ừ?" Giang Hạ vừa hôn hít lấy vành tai của nàng, vừa đáp lời nàng, ngón giữa đã nàng dục vọng lối vào dừng lại, từ từ đi phía trước đẩy vào một chút. Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng rên rỉ , trèo khẩn vai của nàng bối, xen lẫn một tia khóc âm: "Hạ, ta yêu ngươi, đừng rời bỏ ta, ta không nên một người đi Mĩ Quốc."

Giang Hạ thân thể cứng đờ, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng, bất tri bất giác dừng lại động tác trong tay. Kỷ Ngữ Đồng nhận thấy được biến hóa của nàng, ánh mắt có chút mê mang, thở hào hển còn gọi là một tiếng: "Hạ. . ."

Giang Hạ thần sắc thay đổi mấy lần, bỗng nhiên đưa ngón tay rút ra, tung mình xuống giường, sau đó nhặt lên trên mặt đất áo tắm, thật nhanh mặc vào người. Kỷ Ngữ Đồng thân thể nhiệt độ chợt biến mất, hai tay miễn cưỡng chống thân thể, một đôi nước gợn mông lung mê ly đôi mắt đẹp, ngơ ngác nhìn nàng: "Hạ. . ."

Giang Hạ trong mắt xẹt qua thật sâu vẻ thống khổ, cắn răng, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ta không thể cùng như ngươi vậy, ta đã cùng Tiểu Nhiễm ở cùng một chỗ, ta yêu nàng, ta không thể thật xin lỗi nàng."

"Ngươi không thể thật xin lỗi nàng?" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt huyết sắc trong nháy mắt bị rút đi, tay chân trở nên lạnh như băng, nàng run rẩy đôi môi, tái diễn lời của nàng nói một câu, qua thật lâu, vừa nhẹ nhàng nói: "Giang Hạ, ta đây đây? Ngươi có hay không thật xin lỗi ta?"

Đến giờ này khắc này, Kỷ Ngữ Đồng mới hoàn toàn tuyệt vọng, nàng bắt đầu tin tưởng, Giang Hạ thật sự đã yêu người khác, thật sự vứt bỏ nàng. Buồn cười chính là, nàng đem các nàng ngọt ngào trải qua , các nàng tất cả rất đúng nói, vững vàng nhớ ở trong lòng, kết quả, nàng có cũng chỉ là những thứ này, cái kia từng cho nàng hạnh phúc, cho phép cho nàng lời hứa người, nhưng thay đổi tâm, cho dù, nguyện ý kính dâng của mình tất cả để van cầu được sự tha thứ của nàng, vãn hồi nàng tình yêu, cho dù nàng ở trước mặt nàng hèn mọn đến bụi Ely, nàng cũng vẫn kiên lạnh như Thiết.

Có lẽ, tựu như Noãn Noãn theo như lời, nàng vốn là bạc tình hoa tâm người, Hàn kéo dài quải niệm chuyện, chẳng qua là nàng chia tay lấy cớ mà thôi, nàng đã sớm cùng Lâm Nhiễm tốt hơn liễu. . . Noãn Noãn vừa bắt đầu

tựu nhắc nhở nàng, tựu phản đối với các nàng ở chung một chỗ, nhưng nàng lúc ấy nhưng giống như váng đầu một loại, vẫn là thiêu thân lao đầu vào lửa một nhảy vào liễu ngực của nàng.

Là nàng quá ngu sao? Ngu đến tự cho là vậy là đủ rồi cởi nàng, kết quả, cùng khi còn bé so sánh với, nàng chẳng qua là đổi một loại thương tổn phương thức của nàng mà thôi. Khi còn bé, nàng chẳng qua là khi dễ người của nàng, hiện tại, nàng cũng đang chà đạp lòng của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng đau lòng được cơ hồ chết lặng, ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt trống rỗng, cả người giống như một mất đi linh hồn Mỹ lệ búp bê.

Giang Hạ nhìn nàng, muốn nói cái gì, rồi lại muốn nói mà dừng, hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Ngươi đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai ta tới gọi ngươi." Vừa nói cơ hồ cũng như chạy trốn, vội vã kéo cửa ra đi ra ngoài.

Cả buổi tối, Giang Hạ ở trên giường trằn trọc trở mình, khó có thể ngủ. Nàng lo lắng đến Kỷ Ngữ Đồng tình huống, nhưng vừa rồi không có dũng khí chạy nữa đi gian phòng kia, nàng thật sự là sợ tất cả cố gắng cuối cùng cũng uổng phí.

Thời gian trở nên hơn nữa khá dài, Giang Hạ thỉnh thoảng mang cổ tay nhìn đồng hồ đeo tay, thật dễ dàng đợi đến buổi sáng hơn sáu giờ đồng hồ, nàng đổi một bộ quần áo đi ra ngoài, nhẹ nhàng gõ Kỷ Ngữ Đồng cửa phòng, sau đó tướng môn đẩy ra. Tình cảnh bên trong lại làm cho nàng trái tim đột nhiên chặt lại, Kỷ Ngữ Đồng trong phòng ánh đèn vẫn là lóe lên, mà nàng, vẫn vẫn duy trì tối hôm qua ngồi tư thái, ánh mắt tranh được thật to, ngồi co rúc ở nơi đó, liên y dùng cũng không có mặc vào, lưng □ trong không khí.

Chẳng lẽ, nàng cánh như vậy ngồi một đêm sao?

Giang Hạ khiếp sợ nhìn một màn này, trong lòng vừa tức vừa đau , đi tới một thanh dùng chăn đem nàng khỏa chặc, gầm nhẹ nói: "Ngươi đang làm gì đó?"

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu, nhìn nàng một cái, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ chán ghét, vươn tay ra, một tay lấy tay nàng đẩy ra, sau đó cầm lấy bên giường y phục, chậm con Tư Lý từng cái từng cái mặc vào, sau đó đi vào rửa mặt.

Trong tửu điếm bữa ăn sáng rất thịnh soạn, nhưng Giang Hạ căn bản không có gì khẩu vị ăn, Kỷ Ngữ Đồng nhưng khẽ nhíu lại chân mày, bắt buộc mình uống một chén sửa tươi, ăn một mảnh trứng tươi cùng một sandwich. Sau đó hai người liền vội vã đi phi trường.

Dọc theo đường đi, Kỷ Ngữ Đồng mặt lạnh, ngay cả khóe mắt cũng không liếc về phía Giang Hạ một cái, đến phi trường, vừa cố ý mình cầm hành lý cái hòm. Nàng đối với Giang Hạ thái độ biến chuyển vô cùng to lớn, Giang Hạ biết mình thật sâu thương tổn nàng, chỉ không nói tiếng nào tiêu sái ở nàng bên cạnh.

Hai người dọc theo đường đi, cơ hồ không có nói một câu. Xong xuôi lên phi cơ thủ tục, đưa Kỷ Ngữ Đồng đến yên tĩnh kiểm miệng thời điểm, Giang Hạ mấp máy thần, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Đến bên kia phải chú ý chiếu cố mình, sau này. . . Sau này tựu hảo hảo ở tại bên kia cuộc sống, cũng nữa khác trở lại."

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nghiêng đầu, thấp giọng nói: "Giang Hạ, ta hận ngươi!"

Giang Hạ nhìn nàng, trong con ngươi ôn nhu vẻ chợt lóe rồi biến mất, gật đầu nói: "Ta biết."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng nghiến, trong mắt tràn đầy thống hận vẻ: "Không, ngươi không biết! Ta trước kia có nhiều yêu ngươi, hiện tại thì gấp mấy lần hận, ta vĩnh viễn hận ngươi!"

Giang Hạ khóe miệng hiện lên một tia nhàn nhạt nụ cười, gật đầu nói: "Ta một chút cũng không muốn ngươi hận ta, ta chỉ hi vọng ngươi quên ta, buông ta xuống. Vào đi thôi, ở bên kia hảo hảo tìm một người chân chính người yêu của ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên từng chữ từng chữ nói: "Vốn có một ngày, ta sẽ nhường ngươi hối hận, hối hận hôm nay đối với ta như vậy !" Vừa nói, nàng cầm hành lý cái hòm, cũng không quay đầu lại đi tới yên tĩnh kiểm miệng.

Ước chừng hơn bốn mươi phút đồng hồ sau, một đoàn từ Y thành bay đi Mĩ Quốc Chicago chuyến bay bay lên Lam Thiên (trời xanh). Mà ngoài phi trường mặt, một đang mặc áo sơ mi trắng, vóc người thon dài cao ngất tuổi trẻ cô bé, hai tay cắm ở trong túi quần, tà tà dựa một chiếc hỏa hồng sắc xinh đẹp xe thể thao, ngẩng đầu nhìn lên xanh lam vô ngần Thiên Không, thật lâu vẫn duy trì cái tư thế kia, không nhúc nhích.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cục viết xong

Tố cáo một đoạn

53, thứ 53 chương

53, thứ 53 chương . . .

Một chiếc bạc màu lam BugattiVeyron ở rộng rãi bằng phẳng lối đi bộ bay theo , cho đến mau muốn đi vào trung tâm chợ, mới bắt đầu thả chậm tốc độ. Đặt ở trên ghế lái phụ đích tay cơ, bỗng nhiên vui sướng kêu lên, Giang Hạ nghiêng đầu nhìn một chút, một tay nắm lấy tay lái, một tay đem ống

nghe điện thoại nhét vào trong lổ tai.

"Không phải là muốn uống trà sao? Ở chỗ nào?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến Khang Trữ nhất quán miễn cưỡng thanh âm.

"Trên đường." Trả lời hết sức đơn giản.

"Ta mới vừa gọi điện thoại cho minh châu, nàng trong bệnh viện có chút việc đi không được, cho nên hôm nay theo ta hai liễu."

"Ừ." Giang Hạ nhàn nhạt đáp lời, tựa hồ hoàn toàn mất đi liễu mở miệng nói chuyện hăng hái.

Bọn họ một nhóm người này, bốn ở Giang thị tập đoàn, cô đơn Cam Minh Châu một người đại học đọc y khoa, tốt nghiệp sau, vào thúy trong thành bệnh viện, thành một ưu tú Y Sinh, năm trước, Giang Hạ vừa xích tư mở ra một nhà tư nhân bệnh viện, khuyên nàng từ liễu chức, đi qua đảm nhiệm liễu viện trưởng.

"Vừa nghĩ tới muốn cho một mình cùng ăn, ta đã cảm thấy có chút thống khổ." Khang Trữ ở trong điện thoại thật dài thở dài một hơi, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển: "Nàng. . . Trở lại?"

Trong điện thoại trầm mặc một lúc lâu, Giang Hạ mới nhẹ nhàng phun ra một chữ: "Dạ."

"Ta đói bụng rồi, một người uống hồi lâu đồ, mau tới đây mời ta ăn cơm đi." Khang Trữ không hề nữa nói cái đề tài kia, ngữ điệu khôi phục dễ dàng.

Nếu như nói, nhiều ... thế này năm qua, có cái gì để cho Giang Hạ cảm thấy an ủi, đó chính là bằng hữu. Đúng vậy, không phải là kim tiền, quyền lợi, địa vị, mà là vẫn theo ở bên người mấy người bằng hữu.

Đứng tại vị ở Tử Kinh đại đạo một nhà hạng sang tư nhân club trong thang máy, Giang Hạ nghĩ như thế .

Không phải là không có quá mâu thuẫn, tốt nghiệp cao tam lúc trước, hãy cùng Khang Trữ bởi vì Kỷ Ngữ Đồng chuyện, huyên có nửa năm nhiều thời giờ không nói gì. Cũng không phải là không có quá tranh chấp, tốt nghiệp đại học sau, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, thường bởi vì giải thích bất đồng, vì một chuyện tranh được mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng là, cùng đi quá nhiều năm như vậy, lẫn nhau trong lúc thâm hậu nồng đậm tình nghĩa, khiến cho bọn họ lẫn nhau hiểu rõ, tín nhiệm, tha thứ, thông cảm, cho nên, vô luận phát sinh chuyện gì, hiện tại hắn cửa vẫn chặc chẽ đoàn kết ở chung một chỗ.

Nhà này tư nhân club, là trong thành thương nhân chính tinh anh thường xuyên thăm nơi, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong nhàn hạ lúc cũng sẽ tới nơi này ngồi một chút, bọn họ thích ngồi ở một gần cửa sổ miệng vị trí, cái chỗ kia, có thể quan sát hơn phân nửa Mỹ lệ mê người Thúy Thành.

"Ngươi tới trễ thật lâu, cho nên ta trước gọi thức ăn liễu, hơn nữa đã ăn trước liễu." Khang Trữ nhìn Giang Hạ, dùng chiếc đũa chỉ chỉ trước mặt mình thức ăn, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Giang Hạ ngồi xuống, gật đầu nói: "Tốt."

Một bên bồi bàn cầm qua ướp lạnh trôi qua chai rượu, cho Giang Hạ trước mặt thủy tinh trong chén, rót đỏ lòm sáng bóng chất lỏng, nhưng ngay sau đó ở Khang Trữ ánh mắt ý bảo hạ thối lui.

Giang Hạ hướng Khang Trữ cười cười: "Ta cũng vậy thật đói bụng." Vừa nói cầm lấy chiếc đũa.

Khang Trữ cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng nếm một ngụm: "Tiểu Hạ, ta

ngày hôm qua đi xem dưới Lâm Thấm."

"Ừ, ngươi là nên đi xem một chút nàng. Nghe minh châu nói, còn có hơn một tháng lại muốn sinh sao." Giang Hạ vừa ăn món ăn, vừa thản nhiên nói.

Khang Trữ cùng Lâm Thấm ở còn ung trung học đệ nhị cấp đi học lúc quen biết mến nhau, hai người ở chung một chỗ đại khái bốn năm năm, đây đối với Khang Trữ tham mới không chừng tính cách mà nói, coi như là hết sức khó được liễu. Song, này đoạn tình yêu, cuối cùng bởi vì người nhà cho áp lực, còn có Khang Trữ là không đủ coi trọng mà chung kết. Hôm nay, Lâm Thấm đã gả vi nhân phụ, nhi tử cũng ba bốn tuổi.

Nhắc tới lên nàng, Khang Trữ bao nhiêu có chút buồn bã, bất kể nàng tính cách nhiều không câu chấp không kềm chế được, người đối với từng thích trôi qua hơn nữa từng thuộc về mình người, vốn nghi ngờ có một loại vi diệu không thể nói thuật đích tình cảm. Hồi lâu, nàng thấp giọng nói: "Hi vọng nàng lần này có thể sinh nữ nhi, có rất đẹp."

"Ừ." Giang Hạ tỏ vẻ nhận đồng.

Khang Trữ điều chỉnh một hơn thoải mái tư thế ngồi, như có điều suy nghĩ nhìn Giang Hạ: "Ngươi hôm nay tựa hồ có chút trầm mặc."

"Có sao? Ta vẫn cũng như vậy."

"Cũng là, kể từ khi Ngữ Đồng đi Mĩ Quốc, ngươi tựu không thế nào nói chuyện tình yêu liễu, dĩ nhiên, trừ công việc thời điểm." Khang Trữ khẽ ngửa đầu, chậm rãi nói: "Chẳng qua là, ngươi hôm nay đặc biệt trầm mặc chút ít."

Giang Hạ gắp thức ăn đích tay trên không trung có chút dừng lại, khẽ nhíu nhíu mày, vừa mỉm cười giãn ra: "Là (vâng,đúng) sao?"

Khang Trữ khóe miệng khẽ xé ra một nụ cười, đổi đề tài: "Đi phi trường

thời điểm, cảm giác như thế nào?"

"Cái gì?"

"Nhìn thấy Ngữ Đồng rúc vào cái kia Quý Vị Ương bên người, cảm giác như thế nào?" Khang Trữ một đôi con ngươi đen nhánh nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ, bỗng nhiên chỉ chỉ bộ ngực: "Nơi này đau không?"

"A Trữ!" Giang Hạ tròng mắt trầm xuống, thanh âm cũng khẽ đề cao.

Khang Trữ trên mặt nhưng vẫn là một bộ mãn bất tại hồ bộ dạng, phối hợp nói đi xuống: "Nhiều ... thế này năm qua, ngươi cùng Lâm Nhiễm một mực cùng nhau, thân mật như trước. Minh châu, Tiểu Chu bọn họ mọi người, cũng bắt đầu tin tưởng hai người các ngươi thật sự yêu nhau, hơn nữa tình so sánh với kim kiên. Cho nên về ngươi cùng Ngữ Đồng trải qua , không có ai nhắc lại kịp ."

Trên mặt nàng bỗng nhiên hiện ra một tia châm chọc nụ cười, Giang Hạ để đũa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, sau đó hướng trong ghế dựa vào một chút, dài nhỏ ánh mắt khẽ nheo lại: "A Trữ, ngươi hôm nay là tại sao? Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Cũng không có gì." Khang Trữ nhìn nàng, buông tay nói: "Ta chỉ muốn nói, ta thiếu chút nữa cũng tin, mặc dù ta vẫn cảm thấy, Lâm Nhiễm vô luận kia cái địa phương cũng không thể cùng Ngữ Đồng so sánh với, mặc dù cảm thấy tự nói đồng sau khi đi, ngươi có chút rất nhỏ biến hóa, nhưng ngươi diễn được tốt như vậy, ta thật mau phải tin tưởng liễu. Nhưng là, trong lòng ta vẫn vừa tồn lấy một chút nghi ngờ, nói thí dụ như, tại sao ngươi nhất định không để cho Ngữ Đồng trở về nước, ngươi tựu như vậy không muốn xem đến nàng? Thẳng cho tới hôm nay, nghi ngờ của ta làm sâu sắc, ngươi như vậy vội vàng chạy tới phi trường, chỉ là vì chặn lại Ngữ Đồng, ngươi thậm chí âm thầm phái hộ vệ bảo vệ nàng."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ há miệng, vẫn không nói gì, Khang Trữ đã dùng ánh mắt ngăn trở nàng: "Không nên hỏi ta là làm sao biết điều này, đừng tưởng rằng ngươi cùng Lâm kẻ điên một chút cử động, có thể giấu diếm được đôi mắt của ta. Lại càng không muốn cho là, ta hôm nay là vô duyên vô cớ nhắc tới Lâm Thấm, nàng nhưng là nói cho ta biết một chút hữu quan với muội muội nàng chuyện nha."

Giang Hạ vẻ mặt cứng đờ, sau đó chậm rãi nói: "Nàng theo như ngươi nói cái gì?"

Khang Trữ khóe môi khẽ cong lên, trên mặt lộ ra ngoạn vị vẻ mặt: "Nói rất nhiều, ta cũng muốn không lớn nổi lên, nhưng đơn giản là hướng ta nhắn nhủ một cái tin tức, mặc dù ngươi đối với muội muội nàng mọi cách thể thiếp, muôn vàn che chở, nhưng muội muội của nàng, cũng không hạnh phúc."

Giang Hạ ánh mắt buồn bả, không nói thêm gì nữa.

"Tính cách của ngươi ta là biết đến, nếu có chút ít chuyện, ngươi không muốn nói, như vậy, dù ai cũng không cách nào để mở miệng. Mà ta cũng vậy ý thức được, đối với ngươi cùng Ngữ Đồng chuyện tình, ngươi như thế trăm phương ngàn kế, nội tình tất nhiên cực kỳ phức tạp, không phải là tình tình yêu yêu đơn giản như vậy. Ta từng có nghĩ qua, ở Ngữ Đồng sau khi đi, ngươi như vậy nhanh chóng đem ngươi cha ruột đuổi ra sông chỗ ở, mấy năm trước, vừa làm được như vậy quyết tuyệt, bắt được hắn trốn thuế cùng một mình tham ô công ty khoản tiền lớn đầu tư mỏ hai điểm này không tha, một lòng muốn cho hắn vào cai ngục, làm cho hắn cả đêm lẩn trốn, đến nay không biết tung tích. Những thứ này, chỉ là bởi vì ngươi mẫu thân sao? Mặc dù ta không có gì chứng cớ, nhưng ta trực giác cho là này cùng Ngữ Đồng bao nhiêu có chút quan hệ, nếu không tại sao, Ngữ Đồng trở lại, ngươi muốn phái hộ vệ đi theo đây? Tiểu Hạ, ngươi đang sợ cái gì?"

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ cắn răng, đem mặt nghiêng về liễu vừa.

"Ngươi không nói cho ta, nhất định là có lý do của ngươi, ta có thể hiểu, bằng hữu trong lúc, cũng có thể có bí mật." Khang Trữ vẻ mặt dần dần kích động lên, thanh âm cũng khẽ đề cao: "Nhưng là Lâm kẻ điên hiển nhiên cái gì cũng biết, là tình cảm của các ngươi tốt hơn chút ít, hay là hắn so với ta hơn có thể tin? Ừ? !"

"A Trữ. . ."

Khang Trữ tuấn mỹ trên khuôn mặt hiện lên lên một tia sắc mặt giận dữ, chăm chú nhìn chằm chằm nàng: "Có liên quan Ngữ Đồng chuyện, tại sao không thể để cho ta biết? !"

Giang Hạ hai tay giao ác, không hề nữa giải thích, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, thần sắc nhưng hết sức do dự, Khang Trữ nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, bỗng nhiên vươn người đứng dậy, sửa sang lại một □ thượng tiễn tài đắc thể màu trắng tây trang, vẻ mặt đã khôi phục tĩnh táo: "Được rồi, nếu như ngươi hay là không muốn nói, tùy ngươi, ta sẽ đợi đến ngươi muốn mở miệng cái kia ngày."

Vừa nói, nàng bưng lên rượu trên bàn chén, ngửa đầu đem trong chén chất lỏng uống một hơi cạn sạch, trên mặt lộ ra kia tà tà chiêu bài kiểu nụ cười: "Nghe bảo ngày mai Ngữ Đồng hẹn Dương Noãn Tô gặp mặt, ta nghĩ, ta cũng có thể đi thấu hạ náo nhiệt, ta cũng vậy bạn tốt đây, không phải sao? Ta thật sự là muốn nhìn một chút, mười năm không thấy, năm đó kỷ mỹ nhân biến thành cái gì bộ dáng, có phải hay không trải qua năm tháng lắng đọng, nàng sướng được càng thêm đẹp mắt chói mắt? Còn có quý không trắng cái kia không có danh tiếng gì muội muội, là cái gì chính là hình thức hóa sắc, nàng rốt cuộc bằng điểm nào nhất đứng ở Ngữ Đồng bên cạnh? !"

Kỷ Ngữ Đồng mặc một bộ màu lam nhạt sợi tơ áo ngủ, lẳng lặng đứng ở

lầu ba rộng rãi sáng ngời cửa sổ sát đất trước, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn trong hoa viên u ám ánh đèn.

"Gõ gõ." Ngoài cửa vang lên nhẹ nhàng tiếng gõ cửa.

"Đi vào." Kỷ Ngữ Đồng thu hồi xuất thần ánh mắt, một lướt bên tai mái tóc, từ từ xoay người lại.

"Đoán được ngươi có thể không ngủ." Quý Vị Ương mang theo cửa, cầm trong tay một bình rượu, hai chén thủy tinh, mỉm cười đi tới, ở một tờ một mình trên ghế sa lon ngồi xuống: "Ta cũng vậy, sai giờ không có đảo lại, cùng nhau uống một chén?"

"Có thể a." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, cũng ngồi xuống theo.

"Kim thiên hạ xe thời điểm, ngươi tựa hồ có chút kinh ngạc, ta vẫn muốn hỏi một chút còn ngươi." Quý Vị Ương vừa hướng trong chén đổ đầy màu hổ phách chất lỏng, vừa nói.

Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy nàng đưa tới chén rượu, cười nhạt: "Chẳng qua là không nghĩ tới nhà ngươi cũng ở tại tiên hạc nói."

"Cũng?" Quý Vị Ương lông mày chau lên: "Ngươi đừng nói cho ta, nhà nàng cũng là ở chỗ ?"

"Không phải là." Kỷ Ngữ Đồng khẽ lắc đầu: "Candy tỷ nhà ở chỗ này mà thôi." Nàng chỉ Candy, chính là Hoàng Thanh Hòa cháu gái đường nâu đường.

"Candy? Nàng một nhà không cũng là ở Mĩ Quốc sao?" Bởi vì Kỷ Ngữ Đồng nguyên nhân, Quý Vị Ương tự nhiên cũng đã sớm biết đường nâu đường, không khỏi có chút kinh ngạc.

http://tieulun.hopto.org

"Đúng vậy a, nhà bọn họ người vẫn đều ở Mĩ Quốc cuộc sống, bất quá Hoàng gia gia là sớm mấy năm trôi qua, lúc trước vẫn một người sống ở Thúy Thành, hắn chỗ ở tòa nhà cách nhà ngươi không xa." Kỷ Ngữ Đồng vừa nói, dùng ngón tay liễu chỉ đại khái phương hướng: "Hắn là hiện tại, kia phòng ốc hay là đám bọn hắn nhà đích."

"Nha. Thật ra thì này sở phòng ốc là quý nhà đích nhà cũ, là ba ba ta mụ mụ trước kia ở, đại ca của ta bình thời cũng ở tại Phỉ Thúy trên núi trong biệt thự." Quý Vị Ương gật đầu, bưng chén rượu lên uống một hớp, ánh mắt có chút xuất thần nhìn Kỷ Ngữ Đồng: "Ngữ Đồng, đại ca của ta ngày mai từ Nhật Bản trở lại, ta giới thiệu các ngươi biết."

"Hôm nào rồi nói sau, ngày mai bắt đầu, ta muốn vì mình đi tìm một phòng nhỏ, dĩ nhiên, còn có một phân công việc." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, một đôi mắt đẹp như một cái đầm trong suốt nước suối, trong suốt trong suốt.

Quý Vị Ương để xuống cái chén, có chút ảo não gọi: "Ngữ Đồng, ta nói qua bao nhiêu lần liễu, ngươi trước ở nhà của ta không được sao? Về phần công việc, ngươi sẽ tới Al Qaida giúp ta, tại sao ngươi luôn muốn cự tuyệt ta đây?"

Kỷ Ngữ Đồng đôi mi thanh tú cau lại: "Vị Ương, ta hi vọng có chúc cho không gian của mình, ta không muốn ở trong nhà người khác, về phần công việc vấn đề, chúng ta có thể bàn lại, khỏe?"

Quý Vị Ương ngây người một hồi lâu, nhục chí nói: "Được rồi, ngươi đã không muốn ở nơi này, ta sẽ gọi giúp ngươi đi tìm phòng ốc, ngươi không cần phải tự mình đi."

"Ta còn cần một chiếc xe."

"Những thứ này đều không có vấn đề, ngươi nghĩ đồ ngươi muốn, ta cũng

sẽ mau sớm đưa đến trước mặt ngươi." Quý Vị Ương bất đắc dĩ nói.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười: "Vị Ương, cám ơn ngươi."

Quý Vị Ương lắc đầu, qua thật lâu, mới nhẹ giọng nói: "Hôm nay đại ca của ta ở trong điện thoại nói với ta, muốn đem tập đoàn dưới Khải Mỹ điền sản giao cho ta quản lý, ngươi. . . Ngươi nếu không muốn đi qua giúp ta, ta cũng vậy không miễn cưỡng, ."

Kỷ Ngữ Đồng có chút không giải thích được nhìn nàng, cũng là không nói một lời.

"Có lẽ ngươi mới vừa trở về nước, đối với có chút tình hình ngươi còn không lớn mổ, Giang thị là chúng ta Al Qaida đồng loại hình công ty, những năm trước đây cũng là lấy điền sản khai phá làm chủ, sau lại nữa giao thiệp với tài chính, điện tử chờ lĩnh vực, hôm nay phát triển thế sức lực mãnh liệt, đã thành cho chúng ta mạnh mẽ nhất đối thủ. Nếu như. . . Nếu như ngươi bởi vì Giang Hạ. . ."

"Chớ nói." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt bỗng nhiên bịt kín một tầng mỏng sương, lạnh lùng cắt đứt nàng: "Ta dĩ nhiên nguyện ý đi qua giúp ngươi."

Quý Vị Ương nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên cười khổ nói: "Ngữ Đồng, ngươi đang giận lẩy, ở phi trường, ta thấy được các ngươi gặp nhau một màn, nét mặt của ngươi, ánh mắt của ngươi, ta cũng biết, ngươi còn yêu nàng."

"Không, ta đối với nàng chỉ có hận!" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên đứng lên, xoay người đưa lưng về phía Quý Vị Ương, giọng nói dần dần bằng phẳng: "Ngươi không biết, ngươi cái gì cũng không biết. . ."

"Là (vâng,đúng), về chuyện của các ngươi, ta là không đủ hiểu rõ, nhưng

là. . ."

"Lúc trước, ta đã nói với ngươi, ta đi Mĩ Quốc sau, nàng chưa có tới xem ta một lần, ta là lừa gạt ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nhẹ nói liễu này một câu, Quý Vị Ương mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn nàng yểu điệu bóng lưng, dưới lời của liền nuốt ở cổ họng bên. Kỷ Ngữ Đồng xoay người lại, trên mặt cánh dạng lên vẻ ngọt nụ cười, bỗng nhiên giơ lên tay trái, hướng về phía Quý Vị Ương quơ quơ: "Ngươi đã từng hỏi ta, cái này là chuyện gì xảy ra, ta không ngươi, có phải hay không?"

Quý Vị Ương ngơ ngác nhìn nàng trắng noãn trên cổ tay trắng đạo kia chói mắt dấu vết, mơ hồ đoán được những thứ gì, hô hấp nhất thời có chút không khoái: "Kia đạo vết thương, ngươi là. . ."

"Ta từng tự sát quá, vì nàng."

Quý Vị Ương bộ ngực đau xót, phút chốc đứng dậy, bắt được cổ tay của nàng, run rẩy thanh âm nói: "Ngươi. . . Ngươi tại sao. . ."

Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt nhưng dị thường bình tĩnh, giọng nói cũng phá lệ tỉnh táo: "Ở ta 20 tuổi sinh nhật đêm hôm đó, ở bằng hữu của ta đồng học cho ăn mừng xong, lần lượt sau khi rời đi, tựa như kịch truyền hình dặm diễn giống nhau, ta nằm trong bồn tắm, lấy cắt liễu cổ tay của mình. Kỳ quái chính là, ta thế nhưng không cảm giác được có nhiều đau, ta chỉ là muốn nàng, không ngừng nghĩ tới nàng, đau lòng tựa như có lẽ đã lấn át trên cổ tay đau... . Chỉ là của ta không nghĩ tới, Candy tỷ có lần nữa trở lại. . ."

Quý Vị Ương lại là ghen tỵ với, lại là lòng chua xót, đột nhiên tựu đỏ mắt vành mắt: "Ngữ Đồng, ngươi mạnh khỏe ngu. . ."

Kỷ Ngữ Đồng không để lại dấu vết rút về tay, hai tay ôm ở trước ngực,

nhẹ nhàng dựa cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh được tựa hồ ở giảng thuật người khác chuyện xưa: "Ta đi Mĩ Quốc sau, nàng chưa từng có bắn quá một cú điện thoại, phát quá một phong bưu kiện, thậm chí, ta không có từ Candy tỷ nơi đó nghe qua nàng chuyển đạt thăm hỏi một câu, mà ta, cũng liên lạc không tới nàng. Ta quá nghĩ nàng, quá yêu nàng, thế cho nên một ngày so sánh với một ngày hơn tuyệt vọng. 20 tuổi sinh nhật, đối với một cô bé mà nói, là rất đặc biệt, nhớ tới chúng ta từng, ta nghĩ nàng có lẽ sẽ có chút coi trọng. Ta một mực mong đợi nàng một cú điện thoại, hoặc là một phong bưu kiện, ta si ngốc coi chừng dùm điện thoại, một khắc cũng không dám tránh ra, ta suy nghĩ nhiều nghe được thanh âm của nàng... Ta không ngừng nảy sinh cái mới hòm thư, ta vẫn giắt msn thượng, nhưng là từ rạng sáng, mãi cho đến đêm khuya, tất cả khách nhân đều tản mát , hết thảy cũng không hề có động tĩnh gì, hết thảy cũng làm cho ta nữa cũng không cách nào thừa nhận..."

"Ngữ Đồng, chớ nói!" Quý Vị Ương cũng nhịn không được nữa, cắt đứt nàng, nàng ngắm lên trước mắt cái này tập thanh thuần cùng xinh đẹp cho một thân cô gái, trong lòng du nhiên nhi sanh ra thật sâu thương tiếc ý, mấy lần vọng động nghĩ lên trước đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi, che chở thương yêu, nhưng là còn sống cái kia một chút lý trí lại làm cho nàng không dám lỗ mãng. Như vậy Mỹ lệ, tốt đẹp như vậy cô bé a, tại sao có thể có người nhẫn tâm thương tổn? Quý Vị Ương nắm thật chặc hai đấm, đau lòng dưới, lửa giận cũng đi theo hừng hực thiêu đốt, nếu như cái kia Giang Hạ hiện tại ra hiện tại trước mặt nàng, đoán chừng nàng ngay cả giết lòng của nàng đều có.

Kỷ Ngữ Đồng cái trán chống đỡ thủy tinh, chậm rãi nhắm hai mắt lại, giống như là hoàn toàn đắm chìm liễu nhớ lại trong, nàng không để ý tới lời của nàng, tiếp tục nói: "Ở ta ý thức

Dần dần mơ hồ thời điểm, ta thật giống như thấy được nàng, nàng mặc màu trắng áo trong, đứng ở trên cỏ hướng về phía ta cười, nụ cười của nàng

rất sạch sẻ, thật Noãn Noãn, giống như hoa hướng dương giống nhau rực rỡ. Ta lúc ấy đang suy nghĩ, ta rốt cục nhìn thấy nàng, ta rất vui vẻ, lại có chút bi ai, nếu như ta chết, nàng có thể hay không có chút đau lòng, có thể hay không cho lưu một chút nước mắt đây?"

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên mở mắt, nghiêng đầu đi xem Quý Vị Ương, lại thấy nàng một tờ tuấn tú trên mặt, tràn đầy nước mắt, không khỏi ngẩn ra: "Ngươi tại sao khóc?"

Quý Vị Ương cắn chặc đôi môi, đỏ hồng mắt lắc đầu.

"Đứa ngốc, cũng đã chuyện đã qua liễu, khóc cái gì? Ta cũng không có cảm giác gì liễu." Kỷ Ngữ Đồng khóe môi lộ ra nhàn nhạt nụ cười.

Đứa ngốc, đứa ngốc. . . Cái thanh âm này sao sẽ như thế thanh thúy ngọt, xưng hô thế này sao sẽ cho người như thế rung động? Quý Vị Ương nước mắt mơ hồ nhìn nàng Yên Nhiên cười yếu ớt trước mặt lỗ, trong lòng chỉ khát vọng, nàng có thể vẫn gọi nàng như vậy, vẫn như vậy gọi đi xuống. . .

Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút nàng, qua thật lâu, thu liễm lên mặt Thượng Thanh lãnh nụ cười, tiện đà thấp giọng nói: "Nhìn thấy nàng, chỉ là ảo giác của ta mà thôi, hoặc là, là ta trong đầu tưởng tượng. Nhưng là. . . Làm như ta mở mắt, nhìn thấy tuyết trắng phòng bệnh, tuyết trắng cái chăn tử thời điểm, ta thật nhìn thấy nàng, nàng ngồi ở giường của ta bên, ánh mắt đỏ bừng, trong tay, còn nắm tay của ta, lúc ấy, nước mắt của ta xôn xao tựu rơi xuống. . . Ta biết, nàng thật sự đi tới bên cạnh ta liễu, ta nhìn thấy ánh mắt của nàng sưng đỏ , trong lòng nói không ra lời đau lòng, nhưng là. . . Nhưng là ngươi biết sau lại nàng nói với ta cái gì sao? Không có an ủi, không có ôn tình, ngược lại, trong ánh mắt tràn đầy trách cứ, nàng nói nàng rất chán làm chuyện điên rồ, không lý trí người, nàng nói ánh mắt của nàng là thức đêm chịu đựng, nàng tuyệt sẽ không vì không yêu quý tánh mạng người khóc, nàng còn nói. . . Còn nói là Candy tỷ gọi nàng tới được."

http://tieulun.hopto.org

Nói tới đây, Kỷ Ngữ Đồng một đôi trong suốt thâm thúy tròng mắt, lần nữa chuyển dời đến Quý Vị Ương trên người: "Ngươi nói, người này, nàng thật từng có yêu ta sao? Ta. . . Thật còn có thể tiếp tục yêu nàng sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: phần sau bộ so sánh với nửa phần trước khó tả

Quan trọng lànhất, ta là vừa cấu tứ vừa hơn đồng, không có viết đại cương đích thói quen.

Cho nên hai ngày này nghĩ đến kế tiếp muốn viết như thế nào, bội cảm Alexander.

Hi vọng mọi người thông cảm tốc độ của ta a.

Tốt lắm, trước phát, để cho nữa kiểm tra

54, thứ 54 chương

54, thứ 54 chương . . .

"Đó là mười năm, nàng duy nhất một lần tới đây nhìn." Ở nơi này an tĩnh thanh u trong phòng, Kỷ Ngữ Đồng thanh âm nghe nhưng nói không ra lời lạnh lẽo bi thương: "Nàng mỗi ngày ngồi ở bệnh của ta trước giường, lâu dài trầm mặc cùng ngẩn người, ánh mắt trên căn bản không có ở đây trên người của ta. Mà ta, mặc dù bị lời của nàng khiến cho lạnh như băng thấu xương, cũng rất bất tranh khí, trong lòng trong lặng lẽ hưởng thụ hai người chung đụng thời gian, ta vừa hận nàng, vừa thống hận mình, nhưng là nàng một cái ánh mắt, một rất nhỏ động tác, thế nhưng cũng có thể tác động trong lòng ta mỗi một cái thần kinh, chỉ sợ chẳng qua là nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng ta cũng nói không ra lời thỏa mãn. Ta nghĩ ta thật sự là vì nàng điên liễu... Song, bốn ngày sau, nàng nói quốc nội có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, đem ta giao phó cho Candy tỷ, giọng nói của nàng nhàn nhạt theo cáo biệt,

không có có một ti lưu luyến, thật cứ như vậy đi trở về, ở nàng xoay người đưa lưng về phía của ta một khắc kia, ta thật muốn giết nàng, sau đó lại theo nàng cùng đi chết. . ."

Ngữ khí của nàng mặc dù vẫn là bình tĩnh, nhưng Quý Vị Ương lại có thể tưởng tượng được đến, nàng lúc ấy thật sâu đau đớn cùng tuyệt vọng. Một cô linh linh cô bé, không có thân nhân, không có bằng hữu, một mình cuộc sống ở dị quốc tha hương, lần bị cô tịch cùng tương tư đau khổ, nhưng là, nàng thâm tình, cánh đổi lấy như vậy tuyệt tình rất đúng đợi.

Quý Vị Ương cả bộ ngực đều ở thấy đau, nàng bộ ngực kịch liệt phập phồng , một lúc lâu, mới lắc đầu nói: "Ngữ Đồng, ngươi đây là tội gì? Ngươi chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ không biết mình có nhiều tốt? Ở. . . Ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi thời điểm, ta cũng biết, ngươi trời sanh chính là loại nên bị sủng ái người, ngươi tội gì làm cho này dạng một đối với người của ngươi..."

Kỷ Ngữ Đồng không nói lời nào, chỉ hơi hơi nhăn đầu lông mày, sau đó đem chén rượu đưa tới mép, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới nhẹ khẽ thở ra một hơi, khẽ mỉm cười: "Thật là kỳ quái, ngươi cùng nàng nói lời của thế nhưng không sai biệt lắm."

Quý Vị Ương kinh ngạc, không nhịn được hỏi: "Thập. . . Nói cái gì?"

"Nàng rời đi, cũng nói với ta liễu nhất đoạn văn." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một cái, thanh âm trở nên vừa nhẹ vừa trì hoãn: "Nàng nói, Ngữ Đồng, ngươi cần gì như vậy? Giống như ngươi như vậy Mỹ lệ, như vậy xuất chúng cô bé, chỉ cần ngươi nghĩ, ngươi có thể tập hàng vạn hàng nghìn sủng ái cho một thân. Ngươi vốn nên giống như một kiêu ngạo tự tin công chúa giống nhau, sống được huyến lệ nhiều vẻ, ngươi đáng giá người khác quỳ gối trước mặt ngươi, hướng ngươi kính dâng bọn họ đích thực tâm, mà không phải giống như như bây giờ, lựa chọn phương thức cực đoan, dĩ cầu đổi lấy của ta thùy thương. Đi theo soi gương sao, đi xem một chút ngươi xem ra mặt, còn

trẻ như vậy, đẹp như thế gương mặt, làm sao ngươi nhẫn tâm chế tạo như vậy bi kịch? Nếu như ngươi chết, có có rất nhiều bởi vì thương thế của ngươi tâm, ta dám cam đoan, so sánh với trong tưng tượng của ngươi hơn. Đem đối với ta yêu, toàn bộ dùng đi yêu mình sao, như vậy ngươi nội tâm mới có thể trở nên cường đại, ngươi còn nhớ rõ tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp tiệc tối, ngươi nhảy cái kia tràng khiêu vũ sao? Ngươi tựa như một Mỹ lệ Tinh Linh, kinh sợ liễu toàn trường, để cho mọi người vì ngươi mê muội. Như vậy, hiện tại đem người sinh cũng làm như một võ đài sao, ngươi đem lực chú ý toàn bộ thả vào trên người mình đi, Thượng Đế như vậy thiên vị ngươi, cho ngươi nhiều như vậy ưu thế, ngươi cũng có thể thiện Gia Lợi dùng, ở trên võ đài sáng lên nóng lên, ngươi có sống được so sánh với đại đa số người đặc sắc, có lẽ tới lúc đó hậu, ta sẽ hối hận hôm nay không có lựa chọn ngươi. . . Ngươi biết không? Lâm Nhiễm không có ngươi xinh đẹp, cũng không giống như ngươi giống nhau, mềm yếu, lệ thuộc vào, tính cách của ngươi để cho ta mệt chết đi. . ."

Quý Vị Ương kinh ngạc nghe, mấy lần há to mồm muốn nói cái gì, rồi lại nhịn xuống.

"Những lời này, nàng đưa lưng về phía ta nói, ta thấy không rõ nét mặt của nàng, nhưng lời của nàng, từng chữ từng câu ta cũng là nhớ được." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia mê mang: "Vị Ương, ta tính cách làm cho người ta cảm thấy mệt không? Ngươi biết ta. . . Ta mềm yếu, lệ thuộc vào sao?"

"Không, dĩ nhiên không!" Quý Vị Ương lắc đầu liên tục, bỗng nhiên cười khổ nói: "Thật ra thì, so sánh với ngươi hiện tại như vậy tự lập, như vậy kiên cường bộ dạng, ta thích hơn mới quen lúc ngươi, ánh mắt tinh khiết được không có có một ti tạp chất, rất dễ dàng là có thể nhìn thấu tâm tư của ngươi, thỉnh thoảng lộ ra một tia nhu nhược, chỉ biết. . . Chỉ có làm cho đau lòng người, còn có. . . Nghĩ bảo vệ."

Nàng nói đến phần sau, thanh âm dần dần thấp xuống đi, Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt, mấp máy thần, nghiêng đầu dời đi liễu đề tài: "Nếu như không yêu một người, có thể tìm Xuất Thiên(chơi bẩn) trăm loại lý do, không phải sao?"

Trên mặt nàng hiện lên một tia châm chọc nụ cười, Quý Vị Ương ngơ ngác nhìn nàng duyên dáng mặt nghiêng, bỗng nhiên cảm xúc mênh mông, cũng đã không thể từ ức, vọng động tiến lên bắt được tay nàng: "Ngữ Đồng, ta yêu ngươi, van cầu ngươi, đừng nữa cự tuyệt ta khỏe? Ngươi. . . Ngươi trước kia đối với tâm tình của nàng, tựu như ta bây giờ đối với ngươi, làm bạn gái của ta, khỏe?"

Kỷ Ngữ Đồng thân thể mỉm cười nói cương, nhưng cũng không có tránh thoát nàng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: "Vị Ương, ta tâm tình bây giờ, không thích hợp vùi đầu vào một ... khác tràng tình cảm bên trong. . ."

Quý Vị Ương sợ run vài giây đồng hồ, trong mắt lại - lộ ra kiên định thần sắc: "Không sao, ta có thể đợi."

"Ta. . ."

Quý Vị Ương không đợi Kỷ Ngữ Đồng mở miệng, lập tức cắt đứt nàng: "Ngươi cái gì đều không cần nói, hơn không cần có tư tưởng gánh nặng, yêu ngươi là chuyện của ta, chờ ngươi cũng là ta quyết định của mình. Ba năm trước đây biết ngươi thời điểm, ta cũng biết, ta đã trầm luân liễu."

Kỷ Ngữ Đồng nhắm lại hai mắt, nghiêng đầu thấp giọng nói: "Vị Ương, ngươi nên đi nghỉ ngơi liễu."

"Ừ, ngươi cũng đi ngủ sớm một chút."

Quý Vị Ương gật đầu, ánh mắt có chút lưu luyến nhìn nàng, chốc lát, vừa nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon." Lúc này mới đứng dậy đi từ từ hướng cạnh cửa.

http://tieulun.hopto.org

Một đóng cửa lại, nàng cũng không có lập tức rời đi, chẳng qua là nhẹ nhàng ỷ ở trên cửa, vừa nghiêng đầu hướng bên trong phương hướng nhìn một chút, đột nhiên thật sâu thở dài: "Ngữ Đồng, tại sao. . . Tại sao không phải là ta sớm một chút gặp phải còn ngươi?"

Giang thị đại lâu năm mươi tám lâu.

Giang Hạ ngồi ở trước bàn làm việc, có chút không yên lòng xem lấy trong tay một phần văn kiện : giấy tờ, sau đó để xuống, ngửa đầu hướng rộng rãi ghế da dặm dựa vào một chút, khẽ nhắm lại hai tròng mắt.

Cửa bỗng nhiên nhẹ nhàng vang lên hai tiếng, một mặc màu lam nhạt bộ váy, lớn lên thanh linh Tú Nhã cô gái bưng một ly cà phê đi đến, trên mặt lộ ra nhợt nhạt nụ cười: "Giang tổng, cà phê của ngài."

Giang Hạ mở mắt, khẽ gật đầu. Trước mắt cô bé này tên là kha linh, là nàng tổng tài bí thư, này năm mươi tám lâu, tổng cộng cũng chỉ có bốn người, nàng, kha linh, còn có phối cấp kha linh một nam một nữ hai gã trợ thủ. Kha linh năm nay mới hai mươi lăm tuổi, nhưng là xử sự khôn khéo lưu loát, ngoại hình rồi lại thanh tân động lòng người, nầy đây rất được Giang Hạ thích.

Kha linh để xuống cà phê, liền muốn che cửa đi ra ngoài. Giang Hạ mang cổ tay nhìn một chút bề ngoài, lại gọi ở nàng: "Tiểu Linh."

"Giang tổng còn có cái gì phân phó?" Kha linh vội vàng dừng lại thân hình.

"Cũng hơn sáu giờ, ngươi gọi bọn hắn tan việc sao, ngươi cũng sớm một chút trở về."

Kha linh chần chờ nói: "Nhưng là ngài. . ."

Giang Hạ nói: "Công ty quy định lúc nào tan việc, các ngươi tựu lúc nào tan việc, sau này không dùng tại nơi này phụng bồi ta."

"Ta đây gọi bọn hắn trở về đi thôi, nhưng là ta không cần." Kha linh tiếu bì cười: "Dù sao công ty sẽ cho làm thêm giờ phí."

Giang Hạ cười lắc đầu, kha linh thấy nàng không nói cái gì nữa, liền tiểu tâm dực dực lui ra ngoài cửa, sau đó đem hai cánh cửa lôi kéo. Giang Hạ bưng chén lên, nhẹ nhàng nếm một ngụm cà phê, trên bàn điện thoại di động nhưng vang lên.

"Uy?" Nàng đè xuống đón nghe khóa.

"Làm sao còn chưa có trở lại? Ta đã về nhà, mới vừa ở siêu thị mua gọi thức ăn, để cho làm mấy ngon miệng chút thức ăn cho ngươi ăn." Bên kia là Lâm Nhiễm hơi làm nũng thanh âm.

"Công ty còn có chút chuyện, lập tức sẽ trở lại liễu." Giang Hạ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Nhanh lên một chút nha."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Giang Hạ nụ cười trên mặt yên lặng xuống tới, không biết tại sao, mấy ngày qua nàng vốn hy vọng có thể một mình một người ngơ ngác. Nầy đây tối hôm qua cùng Khang Trữ ăn xong sau bữa cơm chiều, nàng cũng không trở về đi, mà là cùng Lâm Nhiễm nói láo nói uống rượu say liễu ngủ ở Khang Trữ kia liễu. Nhưng là hôm nay, là không có biện pháp nữa nói láo liễu. Ngữ Đồng trở lại, Tiểu Nhiễm khẳng định cũng biết, như vậy, nàng có nghĩ như thế nào đây?

Giang Hạ thở dài, đi qua một bên, cầm lên quần áo mũ trên kệ màu đen

tây trang áo khoác.

Bạc màu lam xe thể thao ở trên đường Mercedes-Benz, đi thẳng tới hoa quế trên đường bạc uyển nhà trọ. Cái này lâu cái khay là Giang thị trước kia kinh điển lâu cái khay, lúc ấy là Lâm Nhất Phong chịu trách nhiệm. Tất cả đều là phục kiểu lâu, một tầng mới hai hộ gia đình, không gian hết sức rộng rãi sáng. Bọn họ cái kia cái vòng nhỏ hẹp người cũng biết, Giang Hạ ở đệ nhất : thứ nhất nóc tầng mười tám giữ một bộ, làm vì mình cùng Lâm Nhiễm yêu sào.

Giang Hạ lấy ra cái chìa khóa mở cửa, đổi giày đi vào, trong phòng khách không có một bóng người, trong phòng bếp nhưng truyền đến tiếng vang, nàng không nhịn được đi vào, một trận mê người mùi đồ ăn liền xông vào mũi, một Mỹ lệ bóng lưng liền đập vào mi mắt.

"Thơm quá." Giang Hạ cảm giác mình trong bụng tham côn trùng cũng bị phác thảo liễu đi ra ngoài, không nhịn được khen.

Lâm Nhiễm quay đầu lại, cho nàng một cái mị nhãn: "Trước đi tắm, đem y phục trên người đổi, sau đó có thể ăn cơm."

Giang Hạ cười gật đầu, xoay người đi trở về phòng khách, sau đó lên lầu, đi vào của mình chủ phòng ngủ, cầm y phục đi vào phòng tắm.

Tắm rửa, đổi một cái màu xanh quần thường, một màu trắng T-shirt, sau đó hai tay cắm ở trong túi quần, trần trụi chân miễn cưỡng đi xuống. Lâm Nhiễm đã tại trong phòng ăn chờ liễu, ngay cả cơm cũng thịnh tốt ở trên bàn liễu."Thật hiền lành." Giang Hạ ở trên ghế ngồi xuống, cầm lấy chiếc đũa, vừa lái cười giỡn nói: "Nhưng là tại sao tối nay không có rượu?"

"Ngươi hôm qua mới uống rượu say, vừa uống gì, phạt ngươi mấy ngày không cho uống rượu." Lâm Nhiễm ngẩng một tờ tinh sảo ngọt khuôn mặt, vi

hơi sắn giọng.

Giang Hạ lướt liễu lướt bên tai tóc dài, cười cười xấu hổ, đem một khối vàng óng ánh thịt gà để vào trong miệng, Lâm Nhiễm hai tay nâng cằm lên, tự đáy lòng thở dài nói: "Còn ngươi, một mặc vào chính trang, tựu thật sự có một tổng tài giá thế, làm cho người ta cảm giác cũng là thịnh khí lăng nhân, nhưng là một thay hưu nhàn trang phục giả trang, rồi lại giống như tại trường học sinh viên đại học, bất quá. . ."

"Bất quá cái gì?" Giang Hạ vừa ngụm lớn dùng bữa, trong mắt toát ra khẽ cười toan tính.

"Bất quá cũng là ngạo khí bức người."

Giang Hạ làm làm ra một bộ vô tội bộ dạng: "Thật sự ta cũng không có ỷ thế hiếp người a."

"Ngươi thì." Lâm Nhiễm hừ nhẹ một tiếng, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển: "Ngày hôm qua có hay không xem của ta tiết mục?"

"Có, đại mỹ nữ tiết mục, ta tại sao có thể không nhìn?"

Lâm Nhiễm đại học học chính là tin tức chuyên nghiệp, tốt nghiệp sau, tựu vào Thúy Thành đài truyền hình, hiện tại chịu trách nhiệm sáng sớm đang lúc tin tức thông báo, cuối tuần còn có một đương chủ trì tiết mục. Dựa vào xuất sắc dáng ngoài, hơn nữa lưu loát tài ăn nói, nàng hiện tại ở Thúy Thành, cho tới cả nước, lực ảnh hưởng cũng không thua gì một minh tinh, thành mọi người đều biết mỹ nữ chủ truyền bá.

Giang Hạ trả lời rất để cho Lâm Nhiễm đầy toan tính, nàng lang thôn hổ yết tướng ăn càng làm cho nàng vui sướng, nàng thích Giang Hạ ở trước mặt nàng, này buông lỏng tùy ý bộ dạng, như vậy, nàng mới có thể cảm giác được giữa các nàng so sánh với người khác xa vì thân cận.

http://tieulun.hopto.org

"Làm sao ngươi không ăn?" Giang Hạ gắp một tôm bóc vỏ thả vào nàng trong chén, hướng nàng cười một tiếng.

"Xem ngươi ăn, thật giống như trong lòng càng vui vẻ hơn chút." Lời tuy nói như thế, Lâm Nhiễm hay là đem tôm bóc vỏ đưa vào liễu trong miệng.

Cơm nước xong, Lâm Nhiễm cố ý một người thu thập bát đũa, Giang Hạ chỉ đành phải trở lại phòng khách, ở trên ghế sa lon ngồi xuống, sau đó mở ra TV. Trên TV bày đặt một làm hồng minh tinh concert, Giang Hạ vô tình vô tự nhìn , qua một lúc lâu, Lâm Nhiễm đi tới, ôm lấy một ôm gối, ở bên cạnh nàng ngồi xuống.

Hai người tựa hồ cũng ở chuyên chú nhìn TV, người nào cũng không nói gì, qua tốt một chút, Lâm Nhiễm dịch tới đây, thân thể khẽ nghiêng, đem đầu gối ở liễu Giang Hạ trên bờ vai.

Giang Hạ bỗng nhiên cầm lấy diêu khống khí, đem TV thanh âm điều nhỏ, sau đó thấp giọng nói: "Tiểu Nhiễm, lại đi tìm mình yêu người sao, đừng đem thời gian lãng phí ở trên người của ta liễu."

Lâm Nhiễm thân thể mỉm cười nói chấn, không nói gì, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Có phải hay không bởi vì nàng trở lại, cho nên. . . Cho nên ngươi lại bắt đầu đối với ta nói lời như vậy?"

"Cùng nàng không có quan hệ, nàng có trở về hay không, ta cùng bọn ta không thể nào liễu."

"Kia. . . Vậy tại sao. . ." Lâm Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng, Giang Hạ rõ ràng nhìn thấy, nàng trong mắt lóe ra trong suốt nước mắt.

"Tỷ tỷ của ngươi đối với A Trữ nói, ngươi trôi qua bất hạnh phúc. . ."

"Không, ta thật là làm không đến đối với tỷ tỷ ta nói, chẳng qua là có một lần, gặp lại ngươi ôm hình của nàng ngủ, ta. . . Vừa lúc ngày thứ hai tỷ tỷ ta gọi ta đi uống rượu, uống rượu say liễu, ở trước mặt nàng khóc, có thể nói một ít lời, chính mình cũng không nhớ rõ."

"Đây chính là say rượu ói chân ngôn sao." Giang Hạ bỗng nhiên cười một tiếng, tự giễu nói: "Làm sao có thể hạnh phúc đây? Ta vẫn biết đến, buồn cười ta thế nhưng một lần lại một lần bị ngươi thuyết phục, nói cho cùng, hay là ta quá ích kỷ, ta không thương ngươi, nhưng hưởng thụ ngươi đối với người thương loại thật là tốt."

"Không, không phải là bản thân mình tư! Là chính mình cố ý nếu như vậy, ta. . . Ta chỉ nghĩ sống ở bên cạnh ngươi." Lâm Nhiễm nước mắt chảy xuống: "Ngươi chẳng qua là để cho ta phối hợp ngươi diễn liễu một lần hí mà thôi, là chính mình, vùi lấp ở đây hí bên trong không nghĩ ra được."

Giang Hạ vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, có chút thống khổ: "Tiểu Nhiễm, ngươi hiện tại tuổi cũng không nhỏ, ta không muốn làm trễ nãi ngươi, huống chi, ta thật không đáng giá được như ngươi vậy."

Lâm Nhiễm lắc đầu, nhìn nàng thì thào nói: "Không, ngươi đáng giá, ngươi không biết mình có nhiều mị lực sao? Ngươi không biết. . . Ngươi có thể làm cho người điên cuồng sao? Hạ, Giang Hạ. . . Ngươi đã nói, nàng nếu như ở nước ngoài kết hôn, có lẽ ngươi có lại đi thử tiếp nhận một ... khác đoạn tình cảm, ta một mực các loại..., từ trung học đệ nhị cấp bắt đầu, một mực các loại..., nhưng là hiện tại nàng cùng quý không trắng muội muội đi lại với nhau, vậy làm sao bây giờ đây?"

Giang Hạ kinh dị nàng biết hết thảy, rồi lại làm khó không biết trả lời thế nào: "Ta. . ."

Giang Hạ còn chưa nói hết, một con mềm mại đích tay chưởng đã che

thượng môi của nàng: "Giang Hạ, vậy cũng không có quan hệ, chỉ cần có thể theo ở bên cạnh ngươi là tốt rồi, ngươi không nên đánh tốt với ta danh nghĩa, đem ta đuổi khỏi cuộc sống của ngươi. Mấy năm trước ta nói như thế, hiện tại ta cũng vậy nói như thế."

"Nhưng là. . . Tiếp tục như vậy làm sao bây giờ đây? Tiểu Nhiễm, ta thật không có nắm chặc cho ngươi cái gì a, ngươi chấp nhất, sẽ làm bị thương liễu một mình ngươi, ngươi không rời đi ta, làm sao đi mở mới cuộc sống mới? Tiếp nhận mới đích người?" Giang Hạ thanh âm trung tràn đầy thống khổ cùng đau lòng.

"Không, ta cái gì cũng không muốn ngươi cho, ta chỉ muốn sống ở bên cạnh ngươi." Lâm Nhiễm lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, trong ánh mắt tràn đầy kiên định: "Ta không có thương hại chính mình, ta cũng không cách nào đi tiếp thu người khác, chẳng lẽ ngươi không biết, có thể phụng bồi mình yêu người, cũng là một loại xa xỉ sao? Không nên tước đoạt của ta điểm này hạnh phúc, khỏe? Cầu : van xin ngươi. . ."

Giang Hạ lắc đầu, nói không ra lời, Lâm Nhiễm quỳ gối trên ghế sa lon, đang cầm mặt của nàng, ở trên trán nàng nhẹ nhàng ấn xuống vừa hôn, sau đó nhẹ giọng nói: "Cứ như vậy, ngươi sớm một chút nghỉ ngơi, ta về trước đi ngủ."

Vừa nói, nàng giống như là sợ Giang Hạ phản đối dường như, nhảy Hạ Sa phát, mở cửa đi ra ngoài, đứng ở trên hành lang, nàng giơ tay lên xoa xoa nước mắt, sau đó lấy ra cái chìa khóa, mở ra đối diện phòng ốc cửa.

Quý nhà đại chỗ ở trong đình viện.

Quý Vị Ương phải giơ tay lên, một chuỗi ngân quang lóng lánh xe cái chìa khóa trên không trung tìm một duyên dáng đường vòng cung, Kỷ Ngữ Đồng đưa tay tiếp được, sau đó xuống đài cấp, ánh mắt mang theo vẻ kinh dị,

nhìn trước mắt kia cỗ xe mới tinh vượt qua huyễn màu bạc xe ferrari.

"Ta là muốn ngươi cho ta chiếc xe không sai, nhưng đây cũng quá khoa trương sao." Kỷ Ngữ Đồng trợn mắt hốc mồm nói.

Quý Vị Ương nhún vai, lơ đễnh cười: "Hương xe xứng mỹ nhân, từ xưa như thế."

"Trung văn không tệ nha." Kỷ Ngữ Đồng trêu chọc nói.

"Nói đùa gì vậy! Ta cũng không phải là Mĩ Quốc lớn lên ABC, ta tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp mới đi ra ngoài đây, hơn nữa ngữ văn vẫn vượt qua tốt." Quý Vị Ương không khỏi kiêu ngạo vừa nói, sau đó kéo ra tay lái phụ thất cửa xe: "Đi, mang ta hóng gió đi."

Kỷ Ngữ Đồng mỉm cười ngồi vào đi, phát động liễu xe. Xe thể thao rất nhanh chạy nhanh ra khỏi quý chỗ ở đại môn, đi tới rộng rãi trên đường phố.

"Phòng ốc cũng tìm xong rồi, đang ở Anh Hoa trên đường, hai thất một phòng khách, phù hợp ngươi đối với phòng ốc tiểu cùng với Noãn Noãn yêu cầu." Bên trong buồng xe truyền đến nhàn nhạt thanh nhã mùi thơm, Quý Vị Ương nhẹ nhàng ngửi mũi

Tử, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Anh Hoa đường? Khang Trữ thật giống như ở bên kia, Kỷ Ngữ Đồng không dễ dàng phát giác cau lại lông mày, chợt cười nói: "Xe, phòng ốc, ta tổng cộng cần cho ngươi bao nhiêu tiền?"

"Ngươi đang ở đây theo nói giỡn?" Quý Vị Ương mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn về phía nàng: "Muốn ngươi tiếp nhận ta đưa một ít đồ vật, thật là khó khăn như thế sao?"

"Ta không có thói quen tiếp nhận bất luận kẻ nào tặng, nhất là quý trọng." Kỷ Ngữ Đồng đôi mi thanh tú chau lên: "Vị Ương, ta là nhận chân."

Quý Vị Ương biết tính tìnhcủa nàng, không tốt nói cái gì nữa, chỉ nói: "Được rồi, xem ra ngươi đang ở đây Mĩ Quốc công việc kia mấy năm, thu vào so với ta trong tưởng tượng cao hơn."

"Ngươi sai lầm rồi, Thúy Thành tấc kim tấc đất, của ta thu vào, có thể đủ mua một phòng nhỏ, nhưng cộng thêm mắc như vậy xe, nhất định là không được." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một cái, khóe miệng nứt hở ra một tia nhàn nhạt nụ cười: "Nhưng là, của ta gởi ngân hàng, nhất định là vượt qua tưởng tượng của ngươi."

Quý Vị Ương đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu được: "Giang Hạ cho ?"

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt hiện lên một tia tự giễu vẻ: "Nàng đối với ta, những khác phương diện mặc dù keo kiệt rất, kim tiền thượng cũng là quá mức khẳng khái. Ta ra khỏi nước, nàng tựu cho tồn tại liễu mấy trăm vạn, sau lại mỗi một năm, bọn ta muốn gửi nhiều lần tiền, hơn nữa một năm so sánh với một năm nhiều hơn, chỉ sợ ta công việc sau, cũng không có đình chỉ, hiện tại đã là thiên văn số tự liễu."

"Vậy tại sao ngươi có thể dùng tiền của nàng, nhưng không thể dùng của ta? !" Quý Vị Ương thần sắc rõ ràng tức giận ủy khuất.

"Có lẽ lòng ta đáy cảm thấy nàng thiếu của ta, ta yên tam thoải mái một chút." Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi dưới, vừa nói tiếp: "Nhưng trên thực tế, nàng chẳng qua là không thương ta, cũng không thiếu ta bất kỳ. Ta cũng chỉ là tham ô một chút tiền kia, chờ ta nữa công việc kiếm tiền, có từ từ bổ sung, sau này có cơ hội nữa toàn bộ trả lại cho nàng."

http://tieulun.hopto.org

Quý Vị Ương nghe nàng vừa nói như vậy, trong lòng nhất thời thư thái rất nhiều, trên mặt cũng rõ ràng có nụ cười, nhưng khi nhìn liễu nhìn ngoài cửa sổ, lại là ngẩn ra: "Ngươi đang ở đây hướng thành đông mở?"

"Ừ, ta hôm nay hẹn trước kia một người bạn gặp mặt, hiện tại muốn đi nhà nàng, dẫn ngươi cùng đi bái phỏng a."

"Lấy thân phận gì?" Quý Vị Ương nửa là thật tình nửa là nói giỡn nói.

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng làm làm ra một bộ suy tư bộ dạng, đi theo mỉm cười nói: "Bạn nữ giới thân phận sao."

"Bạn gái a? Ta vui lòng phụng bồi." Quý Vị Ương tự động quên nhiều ra tới cái kia chán chữ, tâm tình bỗng nhiên giống như ngoài cửa xe sáng rỡ giống nhau, phá lệ sáng rỡ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai kiểm tra

55, thứ 55 chương

55, thứ 55 chương . . .

Mười năm thời gian, người niên kỉ tuổi ở từ từ gia tăng, nhưng là tòa thành thị này, so với năm đó lộ ra vẻ càng thêm trẻ tuổi, càng thêm phồn vinh, tràn đầy hiện đại cảm. Mới đích một cái nhà nóc cao lầu Cao ốc đều đi lên, mỗi một chỗ đường phố xe nước Mã Long, làm người ta hoa cả mắt, may là Kỷ Ngữ Đồng ở chỗ này sinh sống nhiều năm như vậy, cũng có một loại ở đi mê cung cảm giác.

"Biết không? Thúy Thành có một chút ta còn là rất thích, chính là phần lớn đường phố, cũng là lấy xài tên hoặc là điểu tên mệnh danh, tràn đầy tình thơ ý hoạ mùi vị." Quý Vị Ương mi phi sắc vũ, giống như tiểu hài tử giống nhau hưng phấn: "Tỷ như nhà ta ở tiên hạc nói nữa, còn có Tử Kinh đại đạo,

Anh Hoa đường, cùng với tiến lan nói nữa, bằng hữu của ngươi nhà ở chi Tử Lộ, cũng rất êm tai, nghe có loại nghe thấy được sơn chi mùi hoa cảm giác."

"Thúy Thành xinh đẹp như vậy, dĩ nhiên muốn lấy chút ít xinh đẹp tên tới xứng." Kỷ Ngữ Đồng bị nụ cười của nàng lây, tâm tình cũng đi theo du mau dậy đi.

Ở vào thành đông chi Tử Lộ, là một mảnh mới đích khu biệt thự. Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô sau khi kết hôn thì ở lại đây.

Kỳ quái chính là, một chút xe, Quý Vị Ương cánh thật nghe thấy liễu sơn chi xài mùi thơm, nàng nhìn chung quanh, quả thấy trong vườn hoa loại thành từng mảnh tuyết trắng sơn chi xài, cùng xanh tươi lá xanh, cùng với bích lục sân cỏ hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, thoạt nhìn hết sức thưởng tâm duyệt mục, trận trận mùi thơm ngào ngạt hương thơm xông vào mũi.

"Thơm quá, không khí thật tốt ." Quý Vị Ương vừa sâu hít sâu , vừa khen.

Dương Noãn Tô khuôn mặt hưng phấn nụ cười, lớn tiếng kêu lên: "Ngữ Đồng, Ngữ Đồng!" Từ kia tràng màu trắng phòng ốc trên bậc thang xuống tới, một đường chạy chậm đến Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, tiến lên ôm lấy nàng, khóe mắt bỗng nhiên tràn ra nước mắt: "Ngữ Đồng, ngươi rốt cục trở lại. . ."

"Noãn Noãn. . ." Kỷ Ngữ Đồng vỗ vỗ bả vai của nàng, nhất thời cổ họng ngạnh ở, cũng là cảm khái không nói gì. Quý Vị Ương ở bên cạnh yên lặng nhìn này gặp lại cảnh tượng,

"Để cho ta nhìn ngươi, để cho ta hảo hảo xem một chút ngươi." Dương Noãn Tô cao hứng được vừa khóc vừa cười, buông nàng ra, đánh giá cẩn thận liễu một phen, tự đáy lòng nói: "Xem ngươi, trổ mã thành Đại mỹ nhân liễu, lần này trở về Thúy Thành, không biết lại muốn mê chết bao nhiêu người."

"Noãn Noãn, nói chuyện với ngươi khẩu khí, cùng năm đó không có chút

nào chia ra. Cũng làm mấy năm nương nương, còn không có đứng đắn ." Kỷ Ngữ Đồng không khỏi lắc đầu, khóe môi nhưng loan ra một xinh đẹp độ cong.

"Nhưng là nàng nói rất đúng lời thật đây."

Quý Vị Ương không nhịn được chen vào một câu miệng, Dương Noãn Tô lúc này mới chú ý tới nàng dường như, kinh ngạc xoay người lại, trước mắt cái này đang mặc màu trắng hưu nhàn trang phục cô bé, vóc người cùng Khang Trữ không sai biệt lắm, một đầu nhỏ vụn phiêu dật tóc ngắn, lớn lên mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, trong ánh mắt mang theo Noãn Noãn nụ cười, làm người ta vừa thấy dưới, tựu không khỏi từ trong lòng sinh ra hảo cảm.

"Này. . . Vị này là. . ." Mặt nàng vẫn hướng Quý Vị Ương, ánh mắt nhưng nhìn về phía liễu bên cạnh chiếc xe kia, cuối cùng bắn về phía liễu Kỷ Ngữ Đồng.

"Nga, đã giới thiệu, nàng gọi Quý Vị Ương, là ta ở Mĩ Quốc lúc biết. . . . Bằng hữu." Kỷ Ngữ Đồng ngừng lại một chút, nói ra bằng hữu hai chữ, Quý Vị Ương chân mày bất mãn nhẹ mặt nhăn, nhân cơ hội đi tới bên người nàng, đưa tay nhẹ nhàng nắm ở nàng.

Tình hình bỗng nhiên trở nên có chút mập mờ, Kỷ Ngữ Đồng vừa mở miệng nói: "Vị Ương, đây là ta trung học đệ nhị cấp lúc bằng hữu tốt nhất, Dương Noãn Tô."

"Ngươi mạnh khỏe." Quý Vị Ương vội vàng cười vấn an: "Rất hân hạnh được biết ngươi, lần này tới cửa, có chút mạo muội, ta cũng không nghĩ tới Đồng Đồng có bỗng nhiên lái xe tới nơi này."

"Không sao, Đồng Đồng bằng hữu tựu là bằng hữu của ta, hoan nghênh

ngươi tới đây chơi." Dương Noãn Tô nhìn hai người thân mật đích tình cảnh, không khỏi có chút sợ run, thì ra là đây chính là Quý Vị Ương, ngay từ lúc hai ba năm trước, nàng có lần trong lúc vô tình nghe bọn hắn nói đến, nói Ngữ Đồng ở Mĩ Quốc cùng Al Qaida thái tử nữ đi lại thân mật, nhưng là nàng chưa từng có từ Ngữ Đồng trong miệng chứng thật quá, cũng vẫn không tin, hôm nay xem ra, hắn là là sự thật.

Vấn đề là, Al Qaida cùng Giang thị nhưng là kình địch a, quý không trắng cùng Giang Hạ ở tòa thành thị này, là Vương không thấy Vương, coi như là Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán đám người, bình thời nhắc tới lên Al Qaida hoặc là quý không đến không, cũng như dính dấp liễu một cây nhạy cảm thần kinh. Ngữ Đồng muốn cùng nàng ở chung một chỗ, này...

Dương Noãn Tô không hiểu làm ăn thượng đồ, nhưng là những thứ này, nàng hay là hiểu.

"Noãn Noãn, tiểu Hạo đây? Ta quả thực khẩn cấp muốn gặp hắn."

Dương Noãn Tô này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: "Ở đại sảnh vui đùa một chút cụ đây, nhìn ta, bị vui sướng làm cho hôn mê đầu liễu, cho các ngươi đứng bên ngoài đầu nói chuyện, đi thôi, vào đi thôi."

Đi vào phòng khách đại môn, Kỷ Ngữ Đồng một cái liền nhìn thấy một ba bốn tuổi không công mập mạp thằng bé trai, hắn người mặc một cái màu lam quần yếm, đang ngồi ở màu sáng trên mặt thảm, cầm trong tay một Transformers đẩy , bộ dáng hết sức nhận thức thật đáng yêu. Hắn chính là Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô ái tử chu (tuần) Vi trắng bóc. Chu Tinh Hán là bọn hắn nhóm người kia trung một người duy nhất kết hôn, hắn nhi tử, tự nhiên cũng là trong mắt mọi người tiểu bảo bối, sinh ra, phải có được vô hạn sủng ái.

Kỷ Ngữ Đồng vừa nhìn gặp bộ dáng khả ái, khóe miệng không khỏi lộ ra

vẻ mỉm cười, cái này thằng bé trai, từ mới ra đời bắt đầu một thằng đến hiện tại, nàng không biết nhìn rồi bao nhiêu hình, này còn là lần đầu tiên thấy chân nhân.

"Tiểu Hạo,, có khách nhân đến liễu nga, mau gọi a di." Dương Noãn Tô bước nhanh đi qua đưa ôm, chỉ chỉ Kỷ Ngữ Đồng cùng Quý Vị Ương hai người: "Đã mụ mụ buổi sáng đã nói với ngươi cái gì sao? Làm sao lại chỉ lo vui đùa một chút cụ đây."

Chu (tuần) Vi trắng bóc một đôi thịt núc ních tay nhỏ bé, vẫn nắm chặc lấy trong tay món đồ chơi, một đôi đen lúng liếng màu đen con ngươi ở Kỷ Ngữ Đồng cùng Quý Vị Ương trên người quay một vòng, có chút mờ mịt kêu lên: "A di tốt, ta tên là chu (tuần) Vi trắng bóc."

Một tiếng này trong trẻo đồng âm, lập tức đưa tới mọi người cười khẽ, Kỷ Ngữ Đồng đi lên vươn về trước ra muốn ôm hắn, Dương Noãn Tô còn chưa kịp mở miệng, chu (tuần) Vi trắng bóc liền một đầu chìm vào Kỷ Ngữ Đồng trong ngực.

"Tốt quai." Kỷ Ngữ Đồng mừng rỡ, khi hắn phấn đô đô trên mặt ngay cả hôn mấy cái.

Dương Noãn Tô lại là ngạc nhiên lại là buồn cười: "Bình thời không quen người, một ôm hắn hắn sẽ khóc, không nghĩ tới nhìn thấy ngươi, cứ như vậy chủ động."

"Mỹ nữ mị lực sao." Quý Vị Ương ở bên cạnh trêu ghẹo nói.

"A di lớn lên thật xinh đẹp, trên người tốt Hương Hương." Chu (tuần) Vi trắng bóc ở Kỷ Ngữ Đồng trong ngực, mặt mày hớn hở, xem ra hết sức thích Kỷ Ngữ Đồng, đi theo, hắn tựa hồ lại nghĩ tới liễu một cái vấn đề, quay đầu hỏi Dương Noãn Tô: "Mụ mụ, tại sao ta có nhiều như vậy a di?"

Dương Noãn Tô ngẩn ra, đây chính là cái vấn đề khó khăn, Quý Vị Ương nhưng cười trêu chọc nàng: "Ngươi có mấy người a di a?"

Chu (tuần) Vi trắng bóc suy nghĩ một chút, lại bài nổi lên đầu ngón tay: "Có Giang Hạ a di, Lâm Nhiễm a di, minh châu a di, Khang Trữ a di, còn có kha linh a di, các nàng thường xuyên tới nhà của ta, còn có không lịch sự thường tới nhà của ta, ta nhớ không rõ liễu."

Kỷ Ngữ Đồng nghe câu này, trong suốt Tinh Mâu dặm hiện lên một tia vẻ kinh dị, rất nhanh vừa khôi phục bình thường, Dương Noãn Tô nghiêng đầu, tiểu tâm dực dực nhìn hướng nàng, thấy nàng thần sắc như thường, này mới yên lòng, cho nên chào hỏi: ", cũng tới đây ngồi a. Chớ đứng, tiểu Hạo ngươi xuống tới, Ngữ Đồng a di ôm luy."

"Không nha, ta không dưới." Chu (tuần) Vi trắng bóc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, ôm khẩn Kỷ Ngữ Đồng cổ.

Kỷ Ngữ Đồng ôm hắn đi về phía trên ghế sa lon ngồi xuống, dụ dỗ nói: "Tốt, tiểu Hạo không dưới."

Trước sô pha mấy trên bàn, bày đầy mới mẻ nước trái cây, rất nhanh có dong người đi tới, thay các nàng rót nước trà. Dương Noãn Tô cầm chu (tuần) Vi trắng bóc không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mặc hắn quấn Kỷ Ngữ Đồng, vừa cười nói: ", miệng khát nước rồi, uống ít đồ."

Quý Vị Ương càng xem chu (tuần) Vi trắng bóc, lại càng thấy được thích, cầm lấy một viên ô mai, uy đến trong miệng hắn, tiếp theo trêu chọc hắn: "Kia tiểu Hạo thích nhất người a di a?"

"Thích nhất. . ." Tiểu Vi trắng bóc nghiêng đầu qua suy nghĩ một chút: "Ta thích nhất Lâm Nhiễm a di cùng minh châu a di, các nàng mỗi lần tới đây, cũng sẽ lấy lòng chơi nhiều cụ cho ta, còn có rất nhiều ăn ngon, không

thích nhất Khang Trữ a di cùng Lâm Nhất Phong thúc thúc, hai người bọn họ, lão thì thích nắm mặt của ta, thật đáng ghét, ừ, ta sợ nhất Giang Hạ a di, nàng không thích nói chuyện, cũng không thích cười, ánh mắt của nàng một xem ta , ta cũng không dám bướng bỉnh liễu." Chu (tuần) Vi trắng bóc trong miệng ăn đồ, mơ hồ không rõ nói một nhóm lớn.

Kỷ Ngữ Đồng hơi ngẩn ra, Quý Vị Ương nhìn nàng một cái, vội vàng cười nói: "Tiểu Hạo có thích hay không Ngữ Đồng a di?"

"Thích!" Chu (tuần) Vi trắng bóc không chút nghĩ ngợi nói.

"Kia có thích hay không ta?"

"Không thích."

"Tại sao?" Quý Vị Ương Khí Đạo.

"Bởi vì ngươi không có mua món đồ chơi cho ta!" Chu (tuần) Vi trắng bóc khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhếch.

"Tiểu Hạo!" Dương Noãn Tô nhăn đầu lông mày gọi một tiếng, chu (tuần) Vi trắng bóc nhìn mụ mụ, le lưỡi, có chút sợ hãi đem mặt chôn ở Kỷ Ngữ Đồng trên vai.

Quý Vị Ương vừa bực mình vừa buồn cười, Kỷ Ngữ Đồng chẳng lẽ mua món đồ chơi rồi? Suy nghĩ một chút, nhịn xuống cùng đứa trẻ cải cọ ý niệm trong đầu, lại hỏi: "Ngươi nghĩ muốn cái gì? Lần sau a di mua cho ngươi."

"Ta nghĩ muốn Đại Phi cơ."

"Tốt, lần sau tựu mua Đại Phi cơ cho ngươi." Quý Vị Ương sảng khoái vừa nói, sau đó đưa tay đưa về phía hắn: "Ngươi tiểu Bàn Tử, Ngữ Đồng a di mệt mỏi, ta ôm ngươi một cái, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu: "Vị Ương, không có chuyện gì, ta không mệt." Vừa quay đầu hỏi Dương Noãn Tô: "Làm sao không thấy được Tiểu Chu?"

"Hắn a, muốn lúc ăn cơm chiều mới trở về đây. Hôm nay bởi vì ngươi đến, ta để cho người giúp việc chuẩn bị một bàn món ăn, có mấy thứ hay là ta đích thân làm cho, để cho ngươi nếm thử nhìn, trước kia cho ở chung một chỗ, ta vẫn còn không tố thái đây."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng thanh tú như trước dung nhan, không khỏi cảm khái đứng lên: "Ta rời đi lúc chúng ta hay là học sinh trung học đệ nhị cấp, sau khi trở về, ngươi nhi tử cũng lớn như vậy liễu."

"Năm tháng thúc dục người lão a, không có biện pháp."

Quý Vị Ương quay đầu lại cười nói: "Nơi nào già rồi? Xinh đẹp như vậy trẻ tuổi mụ mụ ta còn là lần đầu tiên thấy đây."

Mấy người vui vẻ trò chuyện, chu (tuần) Vi trắng bóc thỉnh thoảng ngắt lời, đưa tới mọi người từng đợt tiếng cười. Quý Vị Ương cùng Dương Noãn Tô từ từ quen thuộc. Bất tri bất giác nhanh đến lúc ăn cơm phân, phía ngoài đột nhiên vang lên tiếng kèn xe hơi, Dương Noãn Tô lập tức đứng dậy chạy đến đại môn bên miệng đi xem, sau đó phát ra kinh ngạc thanh âm: "Lại đều đã tới!"

Chu Tinh Hán màu đen Audi phía sau, còn có ba cỗ xe màu sắc không đồng nhất xe từ cửa sắt nối đuôi nhau mà vào, ở đây tràng ba tầng màu trắng trước biệt thự xếp thành một hàng. Cam Minh Châu, Lâm Nhất Phong, Khang Trữ ba người đồng thời xuống xe.

Kỷ Ngữ Đồng nghe được Dương Noãn Tô tiếng kêu sợ hãi, cũng tò mò đi ra, nàng ngơ ngác đứng ở trên bậc thang, nhìn càng ngày càng gần mấy người, bỗng nhiên có loại làm như cách một thế hệ cảm giác.

http://tieulun.hopto.org

Chu Tinh Hán mặt mũi vẫn lúc trước bộ dáng, mày rậm mắt to, màu đồng cổ da thịt, chẳng qua là cả người thoạt nhìn hơn chững chạc thành thục. Khang Trữ đi theo phía sau hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo tà tà nụ cười, lưu động sóng mắt trong có loại không câu chấp không kềm chế được mùi vị, một thân Italy tinh khiết thủ công chế luyện màu trắng tây trang, đem nàng cả người vừa sấn thác nhiều lắm vài phần ưu nhã.

Lâm Nhất Phong cũng là một thân hưu nhàn trang phục giả trang, thoạt nhìn như cũ anh tuấn lỗi lạc. Trừ phi cái loại nầy cực kỳ chánh quy trường hợp, hắn rất ít mặc chính trang, Giang Hạ cùng Khang Trữ hai người, ở công ty nhưng nhất định là mặc tây phục, hơn nữa hai người một người hỉ đen, một người tốt trắng, hắn thường xuyên hí xưng các nàng hai vì Giang thị "Hắc bạch Song Sát" .

Cam Minh Châu cũng không có cái gì biến hóa, hay là như vãng tích giống nhau xinh đẹp Xinh đẹp, ở đầu tiên nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng thời điểm, chỉ có nàng không che dấu chút nào biểu đạt liễu của mình vui sướng cùng kích động.

Khang Trữ đứng ở nơi đó, ánh mắt sáng quắc nhìn trên bậc thang cô gái. Vậy cũng từng ở nàng trong mộng xuất hiện quá vô số lần cô gái.

Nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, chỉ sợ vẫn duy trì như vậy một khoảng cách, cũng có thể như đá nam châm một loại, thật sâu hấp dẫn ở khác ánh mắt của người. Vẫn là như vậy Mỹ lệ tuyệt luân gương mặt, không bày nửa điểm son phấn, da thịt tuyết trắng cơ hồ vô cùng mịn màng, như sao quang loại ánh sáng ngọc con ngươi tản ra mê người thần thái.

Nàng có xài dung mạo, tháng thần vận. Tóc dài đen nhánh như lưu thủy bàn phi trên vai, một bộ màu lam nhạt quần, đem nàng có lồi có lõm vóc người sấn thác được gần như hoàn mỹ, Uyển Như một không cẩn thận rơi vào phàm trần tiên tử.

http://tieulun.hopto.org

Môi của nàng giác bên, treo một tia vân đạm phong thanh thản nhiên cười toan tính, lại làm cho người nhịn không được tim đập thình thịch.

Khang Trữ thật sâu hít vào một hơi, không thể phủ nhận, Kỷ Ngữ Đồng đúng là đẹp hơn liễu, so với trước kia, nhiều vài phần phong tình, nhiều vài phần mị thái, hơn nữa còn là tự nhiên lộ ra, từ trong xương tản mát ra phát mỵ, thanh thuần cùng quyến rũ hai loại ở trên người nàng hoàn mỹ dung hợp ở chung một chỗ, làm cho người ta cũng không dám có khinh nhờn lòng, nhưng là, vừa nhịn không được ở trong lòng, len lén mọc lên một chút tội phạm ý niệm trong đầu.

Lâm Nhất Phong phản ứng cùng Khang Trữ cơ Bổn Nhất dồn, mọi người nhất thời đều có chút sợ run. Cho đến Cam Minh Châu phát ra một tiếng hoan hô, nhào tới đi trước cùng Kỷ Ngữ Đồng ôm lại với nhau, Khang Trữ mới phục hồi tinh thần lại, ánh mắt cũng từ từ làm lạnh, mang theo một tia địch ý quét về phía một bên Quý Vị Ương.

Mười năm không thấy, mọi người trong lòng, cũng mang một phần vui sướng. Nhất là Cam Minh Châu, từ bên ngoài đi vào trong phòng, vẫn nắm Kỷ Ngữ Đồng đích tay. Lâm Nhất Phong vừa mới đi vào, sẽ đem chu (tuần) Vi trắng bóc ôm lấy, trên không trung vứt một chút, lại duỗi thân tay tiếp được, nhắm trúng chu (tuần) Vi trắng bóc khanh khách cười.

Cũng không phải là trước kia mười mấy tuổi thiếu niên nam nữ liễu, mọi người mặc dù trong lòng có chút kích động, nhưng chỉ là cười lẫn nhau hàn huyên vấn an, nhưng là ở Dương Noãn Tô đem Quý Vị Ương giới thiệu cho Chu Tinh Hán đám người, không khí tựu rõ ràng có điều bất đồng.

Chu Tinh Hán trước là có chút kinh ngạc, tiếp theo trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, vươn tay ra cùng Quý Vị Ương đém nắm, khách sáo nói: "A, nguyên lai là quý nhà Nhị tiểu thư, hạnh ngộ." Nói xong nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, như có không giải thích được vẻ. Kỷ Ngữ Đồng giống như là không nhìn thấy

một loại, chỉ tựa sát Quý Vị Ương, Quý Vị Ương trên mặt cũng đống lên lễ phép nụ cười, nhất nhất theo chân bọn họ chào hỏi.

Trên bàn thịnh soạn rượu và thức ăn, biểu hiện ra nữ chủ nhân dụng tâm.

Song, bữa cơm này không khí nhưng dị thường khách khí, không giống lão hữu gặp lại, trái ngược với làm ăn trên trận rượu cục.

Thật dễ dàng ăn xong bữa cơm này, thừa dịp Chu Tinh Hán bọn họ cùng Quý Vị Ương đang đàm luận Mĩ Quốc một chút kiến thức. Dương Noãn Tô đem Kỷ Ngữ Đồng kéo lên trên lầu gian phòng.

"Ngữ Đồng, ngươi mấy năm này trôi qua như thế nào? Ta vẫn rất nhớ ngươi." Dương Noãn Tô ngồi ở trên giường, nắm Kỷ Ngữ Đồng đích tay, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Kỷ Ngữ Đồng khẽ mỉm cười: "Ngươi cũng thấy được a, ta hiện tại rất tốt."

Dương Noãn Tô ánh mắt khẽ đỏ lên: "Ngươi có phải hay không bởi vì năm đó ta đối với Giang Hạ nói láo, vẫn đối với ta có chút ít ý kiến, nếu không, ngươi. . . Ngươi sau lại ở lưới cũng không nữa để ý ta, ta nghĩ đi xem ngươi, ngươi cũng nói không cần."

"Ta không có trách ngươi." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, cắn cắn môi, ánh mắt khẽ dời về phía vừa: "Ta ngay lúc đó tâm tình, đúng là không lớn nguyện ý người khác đi nhìn, hơn nữa sau lại, ta cũng vậy trên căn bản không hơn lưới liễu."

"Ngữ Đồng, cái kia Quý Vị Ương, cho là quan hệ như thế nào?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, mỉm cười hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Dương Noãn Tô không lên tiếng, từ vừa mới bắt đầu, nàng tựu hi vọng bạn tốt có thể cùng một nam sinh ở chung một chỗ, nhưng là hết lần này tới lần khác Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh luôn là quay chung quanh từng bước từng bước nữ sinh, hơn nữa còn cũng như vậy xuất sắc. Giang Hạ, Khang Trữ cũng từng thích quá nàng, hiện ở bên người lại thêm một Quý Vị Ương. Dương Noãn Tô trầm tư trong lúc, trong bụng không khỏi đem ba người này âm thầm tương đối.

Nếu như bàn về ngũ quan mà nói, vô luận là Khang Trữ, hay là Quý Vị Ương, cũng so sánh với Giang Hạ lớn lên tinh ranh hơn dồn một chút. Khang Trữ khuôn mặt tuấn mỹ, nụ cười tà khí, có loại bất cần đời mùi vị, Quý Vị Ương thoạt nhìn hào hoa phong nhã, làm cho người ta một loại ôn đồng Erya cảm giác, Giang Hạ cũng là trầm ổn giỏi giang, bất lộ : dấu diếm thanh sắc, cả người toát ra một loại đế vương loại khí phách cùng quý khí, nhất là nàng cao gầy hoàn mỹ như người mẫu loại vóc người, đem nàng loại này cao quý xuất chúng vương giả khí chất sấn thác được vô cùng nhuần nhuyễn, khiến nàng vô luận hướng nơi nào vừa đứng, cũng như hạc giữa bầy gà một loại bắt mắt.

Thấy Dương Noãn Tô trầm mặc, Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ đoán được tâm tư của nàng, không nhịn được nói giỡn nói: "Ngươi cảm thấy nàng cùng Giang Hạ so sánh với như thế nào?"

Dương Noãn Tô suy nghĩ một chút, lại thật tình đáp: "Ừ, nàng so sánh với Giang Hạ lớn lên tốt đi một chút, Giang Hạ chủ yếu là cái trán chiều rộng liễu chút, hơn nữa, nàng ánh mắt mặc dù mê người, ánh mắt lại không giống là Khang Trữ cùng Quý Vị Ương giống nhau, là cái loại nầy truyền thống xinh đẹp mắt to. Nhưng là, Giang Hạ thật giống như, có loại rất đặc biệt

Mị lực, tựu giống với. . . Giống vậy các nàng đồng thời ra hiện tại một chỗ, mọi người hắn là có hơn chú ý Giang Hạ một chút."

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, trầm mặc không nói, Dương Noãn Tô ngắm nhìn nàng, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Đồng Đồng, ngươi hay là. . . Không có để xuống Giang Hạ, đúng không?"

"Dĩ nhiên không phải là, ta cùng nàng, sớm đã là trải qua Vân Yên liễu." Kỷ Ngữ Đồng khẽ cau lông mày.

"Nhưng là. . . Nhưng là ta nhớ được, là ta đã nói với ngươi, Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm ở chung liễu sau, ngươi. . . Sẽ thấy cũng không còn ở lưới trở lại lời của ta, cũng không đón thêm điện thoại của ta." Dương Noãn Tô có chút ủy khuất nói.

"Noãn Noãn. . ." Kỷ Ngữ Đồng thở dài, nhẹ giọng nói: "Người đang chết qua một lần sau, tổng hội đem rất nhiều thứ nhìn đạm."

Dương Noãn Tô cả kinh: "Chết qua một lần? Ngươi. . . Ngươi đây là ý gì?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng kinh ngạc thần sắc, qua một lúc lâu, cuối cùng hiểu được, về nàng tự sát tin tức, Giang Hạ không có nói cho bất cứ người nào, khó trách, trong đoạn thời gian đó, không có một người cho quá nàng thăm hỏi một câu, lần nữa cùng Dương Noãn Tô ở lưới đụng phải, nàng chỉ tự nói với mình một cái tin, hãy cùng Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm ở đến cùng nhau liễu.

Cho nên nàng nản lòng thoái chí dưới, đoạn tuyệt cùng mọi người liên lạc.

Giang Hạ, nàng thế nhưng thật có thể làm được như vậy, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng trận trận phát rét, bàn tay không nhịn được rất nhỏ run rẩy lên.

Trong phòng khách, Chu Tinh Hán cùng Cam Minh Châu vẫn cùng Quý Vị Ương lễ phép trò chuyện. Khang Trữ nhưng chán đến chết tựa tại trên ghế sa lon, đem co lại vàng óng ánh cây quýt để ở trước mặt mình, lột một con

vừa một con, nhưng đều để ở đó dặm không ăn.

Lâm Nhất Phong nhìn hồi lâu, rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi: "Ngươi lột nhiều như vậy, rồi lại không ăn, ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Nha." Khang Trữ cũng không ngẩng đầu lên, lười Dương Dương (dương dương tự đắc) đáp: "Ta chỉ dạ, rất hưởng thụ loại này đem người nhà y phục lấy hết cảm giác mà thôi."

"Biến thái a!" Cam Minh Châu nghe nói như thế, không khỏi rùng mình một cái, vội vàng hoạt động vị trí, làm cho mình cách đây cái đồ biến thái xa một chút.

Đang nói chuyện phiếm Quý Vị Ương, cũng nhịn không được nữa nhìn Khang Trữ một cái, chân mày không dễ dàng phát giác mặt nhăn một chút. Thật ra thì, từ mới vừa rồi thấy lần đầu tiên lên, nàng cũng cảm giác được liễu Khang Trữ đối với địch ý của mình, lúc này nghe nàng nói lời này, cũng liền đối với nàng càng thêm ghét.

Thời gian tựa hồ trở nên chậm lại, trong đại sảnh người, cũng trên căn bản mất đi nói chuyện phiếm hăng hái. May mà Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô tức thời ra hiện tại liễu cửa thang lầu.

Kỷ Ngữ Đồng đi tới Cam Minh Châu bên cạnh, khẽ mỉm cười: "Minh châu, hôm nay nhìn thấy ngươi, thật sự là rất vui vẻ. Nhưng bọn ta hạ còn muốn chuẩn bị đem gia sự, cho nên hiện tại muốn cho nói lời từ biệt liễu, mấy ngày nữa ta nữa hẹn ngươi."

"Nhanh như vậy đã? Lâu như vậy không có thấy, tối nay ở a, mọi người hảo hảo họp gặp, quý tiểu thư cũng lưu lại sao." Chu Tinh Hán ngẩn ra, ngay cả vội vàng đứng lên nhiệt tình lưu khách.

"Không được, hôm nào tái tụ sao, dù sao ta bây giờ trở về Thúy Thành

liễu, sau này có khi là thời gian." Kỷ Ngữ Đồng nhìn quanh trên ghế sa lon ngồi mấy người, trên mặt tách ra ngọt nụ cười, đi theo hướng Quý Vị Ương vẫy vẫy tay: "Vị Ương, chúng ta đi thôi."

Quý Vị Ương ước gì một tiếng, cũng liền vội vàng đứng lên: "Đa tạ hôm nay nhiệt tình khoản đãi, chúng ta cái này cáo từ."

Dương Noãn Tô vợ chồng cùng Cam Minh Châu đi theo Kỷ Ngữ Đồng đi ra ngoài, đem các nàng đưa ra phía ngoài, Lâm Nhất Phong ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon, cùng Khang Trữ hai mặt nhìn nhau. Khang Trữ nhớ tới Kỷ Ngữ Đồng mới vừa rồi cơ hồ là dùng khóe mắt quét bọn hắn một cái, sau đó tựu cũng không quay đầu lại cùng Quý Vị Ương đi ra ngoài, trong nội tâm càng nghĩ càng không phải là tư vị, đến cuối cùng đã là nổi trận lôi đình, bỗng nhiên từ trên ghế salon một nhảy dựng lên, cũng đi theo đi ra ngoài.

Ở Kỷ Ngữ Đồng mở cửa xe thời điểm, Khang Trữ đuổi theo, một thanh kéo qua Kỷ Ngữ Đồng đích tay, trầm thấp thanh âm nói: "Ngữ Đồng, chúng ta là nhiều năm lão bằng hữu liễu, ngươi có phải hay không cũng nên theo hẹn, hôm nào một mình gặp nhau đây?"

"Bằng hữu?" Kỷ Ngữ Đồng nghiêng mặt qua, Mỹ lệ trên mặt lộ ra một tia lạnh lùng nụ cười, thanh âm cũng là vừa nhẹ vừa mỵ: "Ta chưa từng nhớ được, ta có như ngươi vậy một, mười năm thời gian, không có điện thoại, không có câu thăm hỏi bằng hữu đây? Khang vốn, ngươi cùng Giang tổng kia mới gọi bằng hữu chân chính, ta là trăm triệu cũng không dám với cao."

Vừa nói, nàng chậm rãi tránh thoát mở Khang Trữ đích tay, Mỹ lệ trong đôi mắt mang theo một tia khiêu khích vẻ, nhìn một chút Khang Trữ, lúc này mới lên xe.

Khang Trữ kinh ngạc đứng ngay tại chỗ, nhìn kia cỗ xe màu bạc xe thể thao chạy nhanh cách phương hướng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng hôi

bại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: viết được có chút vội vàng, sau khi tắm xong đấu lại đổi đổi

Trước phát

56, thứ 56 chương

56, thứ 56 chương . . .

Mấy ngày kế tiếp, Kỷ Ngữ Đồng bận rộn dọn nhà. Mà Quý Vị Ương, cũng đang quý không trắng an bài, chính thức tiếp quản liễu Al Qaida tập đoàn thuộc hạ Khải Mỹ điền sản.

Đứng ở phòng làm việc cửa sổ sát đất trước, Quý Vị Ương cúi đầu nhìn dưới chậm rãi lưu động xe sông, cùng với Tiểu Như con kiến người đi đường, không khỏi buồn bã thở dài, chẳng qua là hồi lâu không thấy, làm sao lại bắt đầu tư niệm rồi sao?

Chính là suy nghĩ xuất thần, phía ngoài nhưng truyền đến mấy tiếng nhẹ nhàng tiếng gõ cửa.

"Đi vào." Nàng thu hồi có chút mất mác ánh mắt, từ từ xoay người lại.

Phụ tá tiểu Điền đem một chồng đặt tốt trang giấy đặt lên bàn: "Tổng kinh lý, đây là ngài đồ ngươi muốn."

"Ừ, rất tốt." Quý Vị Ương gật đầu, ở trước bàn làm việc ngồi xuống. Phụ tá hướng nàng khẽ mỉm cười, xoay người đi ra ngoài, nữa tiểu tâm dực dực tướng môn mang theo.

Trên bàn rõ ràng là một phần về Giang Hạ tư chất lường trước.

Giang Hạ, nữ, hai mươi tám tuổi, Giang thị tập đoàn chủ tịch kiêm tổng tài.

Bình sinh chủ yếu sự kiện:

Năm tuổi tang mẫu.

Mười chín tuổi lúc cùng sinh phụ náo lật, đem đuổi ra khỏi nhà, cũng lấy tại trường học học sinh thân phận, kiêm Nhâm Giang thị tập đoàn đổng sự, tham dự công ty lớn nhỏ quyết sách. Chuyện này một lần trở thành Thúy Thành nhiệt môn tin tức đề tài.

Hai mươi ba tuổi, lấy kia kiên nghị quả cảm tính cách cùng độc đáo ánh mắt, đạt được Giang thị những khác cổ đông khẳng định, dần dần cùng Thì Nhậm tổng tài Chu Văn Hàn địa vị ngang nhau.

Tốt nghiệp đại học sau, cùng đồng đảng Khang Trữ, Chu Tinh Hán, Lâm Nhất Phong kết phường sáng lập hoằng thịnh điện tử, cho dù chủ tịch. Lúc ban đầu lấy sản xuất thấp bưng điện thoại di động Chip là chủ yếu nghiệp vụ, tiện đà tận sức cho Trí Năng điện thoại di động Chip nghiên phát, bởi vì Chip chất lượng cùng công hao không tệ, dần dần bị một chút nổi danh điện thoại di động thiết kế công ty cùng chế tạo thương nhân chọn dùng, lành nghề nghiệp bên trong bắt đầu bộc lộ tài năng, từ từ nuốt trôi vốn là thuộc về Al Qaida thị trường số định mức, thị trường đoạt lấy tỷ số đạt tới bảy mươi phần trăm, tiến tới đi về phía quốc tế thị trường.

Ba năm sau, đẩy ra thủ khoản Trí Năng điện thoại di động, lấy kia mỹ quan ngoại hình, đặc biệt bàn phím thiết kế, đạt được đương thời người trẻ tuổi truy phủng, thậm chí ở trên quốc tế khai hỏa liễu nổi tiếng. Sau đó lại lần đẩy ra ba khoản thời thượng cơ hình, cũng tìm kiếm đến đến Âu Mĩ điện tín đầu sỏ hợp tác, nhanh chóng phát triển lên của mình nhãn hiệu, tiện đà tiến quân Computer thị trường.

http://tieulun.hopto.org

Hai mươi bảy tuổi, sinh phụ Chu Văn Hàn kẻ khả nghi tham ô công ty khoản tiền lớn cùng với trốn lớn thuế bị điều tra, cả đêm cuốn khoản lẩn trốn, tập đoàn cổ phiếu tùy theo đại ngã, Giang Hạ chính thức thu mua Giang thị, cũng đem hoằng thịnh nhập vào Giang thị. Cho tới bây giờ, Giang thị tập đoàn đã là tập điện tử, IT, internet, tửu điếm, điền sản cho nhất thể nhảy qua nước đầu sỏ, nhất là nó dưới cờ hoằng thịnh điện tử, đã là toàn cầu xếp hạng trước mấy khoa học kỹ thuật công ty...

Đây là gần như hoàn mỹ một phần lý lịch sơ lược, sở dĩ nói xong mỹ, là bởi vì một hai mươi tám tuổi nữ sinh, sáng tạo liễu nghiệp bên trong kỳ tích, nàng trên đầu có rất nhiều hào quang, nàng là hậu nhân của danh môn, là trẻ tuổi nhất giàu có nhất thương nhân, là kiệt xuất phái nữ, ở Forbes bảng xếp hạng dặm , ngươi vốn có thể ở phía trước nhìn thấy tên của nàng. Nhưng là, nếu như nhìn kỹ phần này lý lịch sơ lược, ngươi vừa có kìm lòng không đậu suy đoán, trên người nàng định có thật nhiều không muốn người biết chuyện xưa, giống như bó hoa tươi dưới Bụi Gai, ánh mặt trời sau lưng bóng ma...

Quý Vị Ương đem Giang Hạ tư chất lường trước phản phục nhìn mấy lần, thật tình mà chuyên chú. Qua hồi lâu, mới đem trong tay đồ thả lại trên bàn, hai đạo tú khí lông mày nhưng không tự kìm hãm được khẽ nhăn lại, bỗng nhiên phát ra nhẹ giọng thở dài: "Đều nói muốn biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, nhưng là Ngữ Đồng a, tên địch nhân này thật sự là quá cường đại a, ở sự nghiệp thượng, ở trên mặt cảm tình, có lẽ ta cũng không có thể cùng nàng địch nổi. Nhưng là, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không thả ngươi, ta muốn làm sao bây giờ đây?"

Giang thị đại lâu năm mươi tám tầng xa hoa trong phòng họp.

Giang Hạ một thân tiễn tài tinh sảo màu đen tây trang, ngồi ở rộng rãi màu trắng hình hình bàn hội nghị thủ tịch, tu Trường Bạch tích mười ngón tay nhẹ nhàng ở trước người giao ác, một đôi dài nhỏ thâm thúy con ngươi, nhưng nhìn đứng ở một bên Chu Tinh Hán.

http://tieulun.hopto.org

Chu Tinh Hán đem ba phân thiết kế sách chia ra đặt ở Giang Hạ, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong trước mặt trước. Sau đó sửa sang y phục, ở vị trí của mình ngồi xuống, lúc này mới không chút hoang mang nói: "Về cạnh tiêu mới phong mảnh đất trống kia đầu tư thiết kế sách, ta đã dựa theo tiểu Hạ ý tứ , tác một chút sửa đổi, các ngươi nữa nhìn một chút, nhìn có cái gì chỗ không ổn."

Bên trong phòng họp nhất thời một mảnh an tĩnh, chỉ thỉnh thoảng truyền trang giấy phiên động "Shasha" thanh. Giang Hạ vừa nhận lấy kha linh đưa tới một chén đen cà phê, nhẹ nhàng nhấp một miếng, vừa cẩn thận nhìn bắt tay vào làm trung kia điệp thật dầy thiết kế sách.

Qua một lúc lâu, thấy tất cả mọi người đã xem xong, Chu Tinh Hán nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Mảnh đất trống này, ở vào mới phong phân biệt giao thông yếu hại, vị trí trung tâm. Không nghi ngờ chút nào, theo như Thúy Thành hiện tại phát triển thế, nơi đó chắc chắn trở thành người mới phát trung tâm thương nghiệp. Lần này chính phủ công khai cạnh tiêu, là một tuyệt hảo cơ hội, trước mắt Thúy Thành phàm là có chút thực lực điền sản công ty cũng xuẩn xuẩn dục động, nghe nói có chút công ty còn chuẩn bị liên hiệp cạnh tiêu. Ta vốn là ý nghĩ là cạnh tiêu mảnh đất trống này, sau đó xây hạng sang Offices cùng tửu điếm cấp năm sao, nhưng tiểu Hạ cố ý đem mảnh đất trống này khai phá thành một đại quy mô buôn bán quảng trường. Đây là ta cùng thủ hạ ta đoàn đội, xài mấy ngày mấy đêm thời gian một lần nữa làm được thiết kế sách, hiện tại các ngươi cũng nhìn rồi, có ý kiến gì, cũng nói ra sao."

Lâm Nhất Phong đem vật cầm trong tay thiết kế sách thả lại trên bàn, cười nói: "Nội dung tường tận, suy nghĩ nghiêm cẩn, quả nhiên là xuất từ tinh anh đoàn đội tay."

Khang Trữ ở trên ghế khom người tử, đem mặt chuyển hướng Giang Hạ:

"Mảnh đất trống này tựu giá trị nhiều cái ức, xây đại hình buôn bán quảng trường? Này tướng cần một khoản khổng lồ tư chất kim a, hiện tại chúng ta ở mới một đời cao đoan Trí Năng điện thoại di động Chip nghiên trên tóc đầu nhập vào đại lượng tài lực, ta chỉ là lo lắng, vạn nhất đến lúc hậu công ty vốn lưu động chưa đầy..."

Giang Hạ lắc đầu, rất khẳng định nói: "Công ty tài chính sẽ không có bất cứ vấn đề gì."

Lâm Nhất Phong bỗng nhiên nghĩ đến một cái vấn đề: "Khải Mỹ tự nhiên cũng tham dự lần này cạnh tiêu rồi?"

"Dĩ nhiên." Chu Tinh Hán nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng noãn: "Hiện tại quý không trắng đem Khải Mỹ giao cho muội muội của hắn, đến lúc đó tự nhiên là nàng mang người tham gia cạnh tiêu."

Vừa nghe đến Quý Vị Ương cái tên này, Khang Trữ sắc mặt tựu đen lại, Lâm Nhất Phong nhưng hừ nhẹ một tiếng: "Chính là lần trước ở nhà ngươi thấy cái kia một đứa con nít rồi? Ngữ Đồng hiện tại cũng là Quý Vị Ương Tổng kinh lý phụ tá liễu, đến lúc đó lão đồng học sẽ phải ở trên thương trường xung đột vũ trang liễu."

Chu Tinh Hán không lên tiếng, ánh mắt lại nhìn Giang Hạ. Giang Hạ thần sắc cũng là dị thường bình tĩnh, nhẹ nhàng linh hoạt dời đi liễu đề tài: "Ngũ lão đầu bên kia, ngươi có thể cũng muốn thêm chút sức liễu."

Nàng theo lời ngũ lão đầu, là Thúy Thành Phó thị trưởng Ngũ trưởng thắng, nói là lão đầu, thật ra thì cũng là khoảng bốn mươi tuổi, hắn chủ quản thành thị xây dựng kế hoạch, chịu trách nhiệm xây dựng, quốc thổ quản lý bất động sản chờ phương diện công việc, trong tay quyền lực rất nặng, ở Thúy Thành điền sản giới sắm vai liễu một cực kỳ trọng yếu nhân vật.

http://tieulun.hopto.org

"Ta biết." Chu Tinh Hán nghe lời này, không khỏi cắn răng cười: "Chết tiệt lão già kia, bình thời giả bộ được so sánh với cái gì cũng đứng đắn , bí mật vừa là tham tiền, vừa háo sắc cực kỳ, xem ra ta lại phải dẫn hắn đi kẻ điên tư nhân club đi một chuyến liễu."

Lâm Nhất Phong nghe vậy cả kinh, không nhịn được kêu to: "Cái gì của ta tư nhân club a! Ta kia cũng không phải là □ nơi có được hay không! Nãi nãi , lần trước ở ta kia đùa giỡn của ta người bán hàng, ta còn chưa nói đây! Thúy Thành như vậy địa phương : chỗ, ngươi cho hắn tìm mấy tiểu thư chính là, này rất khó sao? !"

"Ha ha! Ngươi nơi đó tương đối bí ẩn sao." Khang Trữ gặp hổn hển bộ dạng, không nhịn được cười ra tiếng.

Lâm Nhất Phong năm ngoái ở tiến lan trên đường mở ra một nhà tên là rời cung cao nhất tư nhân club, Giang Hạ cùng Khang Trữ đều có đầu tư, nhưng hai người bọn họ đi rất ít, cũng là Chu Tinh Hán thường xuyên mang theo một chút làm ăn thượng đồng bạn thăm.

Lâm Nhất Phong đối với cái này tư nhân club là trút xuống liễu thật lớn tâm huyết, đối với bên trong người bán hàng trình độ học vấn cùng với ngoại hình thậm chí tài ăn nói cũng muốn cầu : van xin cực cao, người bán hàng là thanh nhất sắc tuổi trẻ cô bé, mọi người ngoại hình đẹp đẽ, thanh xuân bức người, trên căn bản cũng là danh bài tốt nghiệp đại học, cũng có tại trường học sinh viên đại học cuối tuần đi ra ngoài kiêm chức. Mà các nàng lúc lương, cũng là hàng trăm .... Nhưng là, mặc dù cách cung người bán hàng tất cả đều là chút ít xinh đẹp nữ lang, nhưng cùng □ phục vụ chút nào không quan hệ, bên trong quy củ dạ, ngươi nếu thì thích người người bán hàng, ngươi có thể chỉ danh gọi nàng tới đây cùng nhau ăn cơm, hoặc là nói chuyện phiếm, như vậy, ngươi cần cho nàng tiền trà nước. Nhưng là nếu muốn có cái gì tiến thêm một bước phát triển, kia được song phương đều có cái này ý nguyện, hơn nữa, phải ra khỏi liễu rời cung mới có thể, ở bên trong là tuyệt

đối không thể bắt buộc hoặc là làm loạn.

Theo như bình thường mà nói, rời cung hội viên cũng là chút ít có địa vị người, phần lớn cụ bị cơ bản nhất tố chất tu dưỡng, cho nên cũng cho tới bây giờ không có phát sinh quá cái gì loạn tử, nhưng là lần trước Chu Tinh Hán đem Ngũ trưởng thắng mang đến hội sở, kết quả ở trong rạp, hắn thừa dịp say rượu, đối với một xinh đẹp cô bé giở trò, cuối cùng khiến cho cơ hồ không thể thu thập, Lâm Nhất Phong cũng rất là căm tức. Cho nên hiện tại vừa nghe Chu Tinh Hán muốn đem Ngũ trưởng thắng mang đi đâu, liền giống bị một con Hạt Tử cắn một cái dường như, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

"Tìm tiểu thư?" Chu Tinh Hán liếc hắn một cái: "Nhìn ngươi nói được, ngũ lão đầu mặc dù không phải thứ gì, nhất định là một Phó thị trưởng, đối với nữ nhân yêu cầu còn rất cao, tìm chút ít dong chi tục phấn cho hắn, hắn không thoải mái, sau này chẳng phải là khắp nơi theo làm khó. Rồi hãy nói, ngươi nơi đó nữ nhân, vừa không tất cả đều là trinh tiết liệt nữ, ngươi lần này chọn mấy đi ra ngoài theo hắn, nếu thật có cái gì, ta chịu trách nhiệm kinh tế bồi bổ lại nữa, sẽ có người nguyện ý."

Nhất thời không có ai lên tiếng.

Chu Tinh Hán lại nói: "Lần này đối thủ cạnh tranh quá nhiều, nếu là đem ngũ lão đầu làm xong, nói không chừng đến lúc đó giá tiền so sánh với những công ty khác thấp chút, mảnh đất trống này cũng có thể tới tay."

"Không, chúng ta nhất định phải lấy hợp lý giá tiền chụp được mảnh đất trống này." Giang Hạ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ngũ lão đầu mặc dù giảo hoạt, có che dấu, nhưng hắn tham lam lòng quá nặng, đắc tội người quá nhiều, không chừng ngày nào đó cũng sẽ bị người vặn ngã, chúng ta muốn đề phòng cái này, tránh cho đến lúc đó bị dính líu."

Lâm Nhất Phong đôi mắt - trông mong nhìn Giang Hạ: "Tiểu Hạ. . ."

Giang Hạ nhíu lại chân mày, thần sắc cũng có chút làm khó, bất kể như thế nào, Ngũ trưởng thắng phải không có thể được tội. Khang Trữ lại nói: "Tiểu Chu, thật sự không được lời của, ngươi tìm hạ cha ngươi thấy thế nào? Hiện thị trưởng chính là ngươi ba ba chọn ra lên, hắn đi lời nói nói, tuyệt đối quản dụng."

"Không được!" Chu Tinh Hán còn chưa nói nói, Giang Hạ đã xuất miệng bác bỏ Khang Trữ lời của: "Trước đừng nói như vậy hữu dụng hay không. Tiểu Chu ba ba đã về hưu liễu, chúng ta tuyệt đối không thể đem hắn nữa dắt vào này đục trong nước. Huống chi, Tiểu Chu cùng cha của hắn cha quan hệ, tựu bọn họ người trong nhà cùng chúng ta biết, về cái này, nhất định phải vĩnh cửu giữ bí mật, nếu không, trước kia có một số việc cũng nói không rõ ràng."

Chu Tinh Hán cảm kích nhìn liễu Giang Hạ một cái, im lặng không lên tiếng. Hắn là Tư Sinh Tử, từ nhỏ tùy hắn mụ mụ một người mang lớn, phụ thân của hắn, chính là Thúy Thành trước thị trưởng chu (tuần) vĩnh minh. Chu Tinh Hán vẫn không muốn nhận thức cha của mình, nhưng là bởi vì hắn cửa tầng này không muốn người biết phụ tử quan hệ, chu (tuần) vĩnh minh vẫn lợi dụng trong tay mình chức quyền, cố ý Vô Ý cho Giang thị trợ giúp, thật to tăng nhanh Giang thị nặng mới quật khởi nện bước.

Lâm Nhất Phong ai thán nói: "Xem ra, lại muốn hy sinh ta."

"Hy sinh ngươi cái gì, vừa không có muốn ngươi bán đứng nhan sắc!" Khang Trữ mắng.

Giang Hạ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười một tiếng: "Chờ ta suy nghĩ, có lẽ còn có càng hữu hiệu đích phương pháp xử lí."

Chu Tinh Hán nắm chặt hai đấm, vẻ mặt kiên quyết: "Tóm lại, không dùng được biện pháp gì, mới phong mảnh đất kia, ta Có trí thì nên!"

http://tieulun.hopto.org

Mở hoàn biết, Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong cùng đi vào thang máy. Khang Trữ nhưng đi theo Giang Hạ phía sau, vào nàng tổng tài phòng làm việc.

"Có việc?" Giang Hạ thanh thản ở trên ghế sa lon ngồi xuống, mang trên mặt vẻ tươi cười nhìn Khang Trữ.

Khang Trữ ở nàng đối diện ngồi xuống, lạnh lùng nhìn nàng: "Ngươi biết sao, ta bị ngươi làm liên lụy tới."

"A?" Giang Hạ không giải thích được nhìn nàng.

Khang Trữ khí hô hô đem ở chu (tuần) Tinh nhà Hán thấy Kỷ Ngữ Đồng chuyện tình nói một lần, sau đó tức giận nói: "Cũng là bởi vì ngươi, hiện tại Ngữ Đồng ngay cả ta cũng hận lên! Ngươi đem nàng đưa ra nước, mình không cùng nàng liên lạc cũng được liễu, còn cấm chúng ta cùng nàng lui tới, hết lần này tới lần khác ta lại bất tỉnh đầu, còn như vậy nghe lời ngươi."

"Ta nói rồi, không cho các ngươi cùng nàng lui tới, là không muốn làm cho nàng nhớ tới ta, ta nghĩ nàng rời xa hết thảy cùng ta có liên quan người cùng sự." Giang Hạ thản nhiên nói.

"Kia hiện tại kết quả ngươi hài lòng không?" Khang Trữ không biết làm sao, đột nhiên trở nên rất kích động: "Thấy Quý Vị Ương giắt bên người nàng, hài lòng không!"

Giang Hạ không lên tiếng, nhưng tựa đầu hướng bên liễu vừa.

Hồi lâu, một thanh âm trầm thấp truyền vào trong lổ tai: "Ta. . . Vẫn thích Ngữ Đồng."

Giang Hạ xoay đầu lại nhìn Khang Trữ, trầm mặc một hồi mà, nhẹ giọng nói: "Ta biết."

http://tieulun.hopto.org

"Nhưng nàng thích chính là ngươi, là ngươi, ta tòng phục! Ta từ trong lòng cảm thấy, ngươi so với ta mạnh hơn, ta cũng biết, ngươi thật sự thích nàng. Cũng là bởi vì cái nguyên nhân này, nàng ở nước ngoài thời điểm, ta vẫn chịu đựng không có liên lạc nàng." Khang Trữ cắn răng, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Nhưng là hiện tại, bên người nàng đứng người khác, ta rất không thoải mái!"

Giang Hạ vuốt vuốt huyệt Thái Dương, tựa đầu ngưỡng ở trên ghế sa lon.

Khang Trữ chăm chú nhìn chằm chằm nàng, điều chỉnh tâm tình của mình, bỗng nhiên nói: "Tiểu Hạ, trong lòng ta cái kia chút ít nghi ngờ, ngươi có thể vì ta giải đáp sao?"

Giang Hạ do dự một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Được rồi, tất cả ngươi muốn biết, ta cũng nói cho ngươi biết."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không có biện pháp liễu, này chương liên lụy tới một chút chuyên nghiệp đồ, hết lần này tới lần khác ta cái gì cũng đều không hiểu, rất nhiều đông Tây Đô muốn tra, thì càng chậm chút.

Nếu như hay là không chuyên nghiệp, xin mọi người vỗ nhẹ.

Khác, ta bây giờ còn đang viết. Bởi vì sợ mọi người gấp gáp, trước tiên đem này chương phát ra tới.

Ta đã viết một chút, tối nay có thể hay không phát là không biết bao nhiêu, tất cả mọi người sớm một chút nghỉ ngơi, không cần chờ.

Khác, hiện tại không có thể bảo đảm ngày hơn, chỉ có thể nói tận lực. 8 tháng Cập Nhật đếm không quá đối được, Cập Nhật nhất định sẽ vượt qua 8 tháng.

57, thứ 57 chương

57, thứ 57 chương . . .

Nhìn thấy quý không trắng, là Kỷ Ngữ Đồng đi Khải Mỹ đi làm chuyện về sau liễu.

Ngày đó, Quý Vị Ương đem nàng gọi vào phòng làm việc, đang thương thảo mới phong phân biệt mảnh đất trống kia cạnh tiêu chuyện tình. Bí thư bỗng nhiên gõ cửa: "Quý vốn, tổng tài đã tới."

Vừa mới dứt lời, một giày Tây thanh niên nam tử liền đẩy cửa ra đi đến.

"Đại ca." Quý Vị Ương lập tức đứng dậy, Kỷ Ngữ Đồng cũng đi theo đứng lên, xoay người lại mỉm cười gọi một tiếng: "Quý vốn."

Quý không trắng ánh mắt đảo qua hướng nàng, đầu tiên là ngẩn ra, trong mắt tươi đẹp vẻ chợt lóe rồi biến mất, tiếp theo trên mặt đống lên một nụ cười thân thiết: "Ngươi là Kỷ Ngữ Đồng sao? Vị Ương đã theo nhắc tới ngươi mạnh khỏe nhiều lần, mấy ngày hôm trước đã nghĩ xem một chút."

Quý Vị Ương vội vàng nói: "Đại ca, Ngữ Đồng hai ngày trước đang bận dọn nhà, hôm nay mới tới công ty trình diện."

"Ừ." Quý không trắng gật đầu: "Các ngươi cũng tới đây ngồi." Vừa nói đi về phía một bên ghế sa lon, Quý Vị Ương cùng Kỷ Ngữ Đồng cùng đi theo qua, sau đó đối diện với hắn ngồi xuống.

Quý không trắng thân hình cao lớn to lớn, cho dù là cách một thân tây trang, cũng có thể nhìn ra được hắn nhất định thường xuyên tập thể hình. Ngũ quan nhưng lớn lên thanh tú tuấn lãng, cùng Quý Vị Ương loáng thoáng có chút giống, ngay cả ôn văn khí chất cũng không sai biệt lắm, chẳng qua là màu da so sánh đen một chút.

Này là lần đầu tiên gặp mặt, Kỷ Ngữ Đồng đối với quý không trắng ấn

tượng.

Quý không xem thường con ngươi nhìn về Kỷ Ngữ Đồng: "Hồ sơ cá nhân của ngươi ta toàn bộ nhìn rồi, dựa vào ngươi trình độ học vấn, cùng với ở Newyork tài chính đầu tư công ty công việc kinh nghiệm, ta cho là, Vị Ương cho ngươi một quả Tổng kinh lý phụ tá chỗ ngồi , thật sự quá chịu thiệt liễu."

Hắn vừa nói chuyện, vừa không để lại dấu vết đánh giá trước mặt hơi đưa tới hắn mấy phần hứng thú cô gái. Mới vừa vừa đi vào lúc đến mềm mại thoáng nhìn, nhìn ra ra thân thể của hắn cao lớn hẹn ở một trăm sáu mươi tám centi mét chừng, dưới chân giẫm phải một đôi màu trắng mảnh cao cái giày, một thân màu lam nhạt nghề nghiệp bộ váy đem nàng cao gầy yểu điệu vóc người sấn thác được hết sức động lòng người.

Như tơ gấm loại rủ xuống tóc đen, làm tôn thêm được nàng da như nõn nà, xinh đẹp ngũ quan, như trải qua tên tinh xảo tượng tinh điêu tế trác quá một loại, một đôi tràn đầy linh động con ngươi, tựa hồ trong suốt hồn nhiên được không chứa bất kỳ tạp chất. Làm nàng mang trên mặt nụ cười, trên hai gò má sẽ gặp hiện ra hai nhợt nhạt mê người lúm đồng tiền, hơn nàng tăng thêm mấy phần quyến rũ, làm người ta tim đập thình thịch.

Rất đẹp, sướng được cơ hồ làm người ta không thể thiêu dịch, quý không trắng trong lòng thầm khen.

Kỷ Ngữ Đồng khẽ mỉm cười: "Quý vốn coi trọng ta. Đây là ta sau khi về nước phần thứ nhất công việc, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc điền sản hành nghề, dĩ vãng kinh nghiệm cũng có thể một khoản bôi quá. Chức vị này rất có tính khiêu chiến, cũng có thể học được rất nhiều việc, cá nhân ta thật ra thì tương đối hài lòng."

Quý không xem thường dặm hiện lên một tia tán thành: "Chỉ cần ngươi muốn học đồ, bất kể ở chức vị gì thượng cũng có thể. Ta đã quyết định ủy

nhiệm ngươi vì Khải Mỹ phó quản lý, nếu như các ngươi có cái gì không hiểu, có thể khiêm tốn hướng trong công ty những thứ kia các nguyên lão thỉnh giáo, hoặc là, trực tiếp đi hỏi ta. Tóm lại, ta đối với các ngươi hai tràn đầy lòng tin, Khải Mỹ tương lai, sau này tựu xem ngươi cùng Vị Ương liễu."

Quý Vị Ương thấy ca ca của mình lần đầu gặp mặt, tựu đối với Kỷ Ngữ Đồng ủy thác trách nhiệm nặng nề, không khỏi mừng rỡ: "Ta cũng vậy tin tưởng Ngữ Đồng có thể đảm nhiệm chức vị này."

Kỷ Ngữ Đồng còn muốn nữa từ chối, quý không trắng đã đứng dậy, khoát tay nói: "Ta đã quyết định, trừ phi ngươi không muốn ở giúp muội muội của ta."

Kỷ Ngữ Đồng bất đắc dĩ, chỉ đành phải ngậm miệng, Quý Vị Ương nhưng nhìn nàng cười trộm.

Quý không uổng công đến trước bàn làm việc, cầm lấy trên bàn một chồng văn kiện : giấy tờ: "Ở thương thảo cạnh tiêu mới phong đất chuyện?"

"Là (vâng,đúng)." Quý Vị Ương vội vàng trả lời.

"Có mấy thành nắm chặc?" Quý không trắng quay đầu lại.

"Nói thật, thật đúng là không có gì nắm chặc." Quý Vị Ương cười khổ: "Mảnh đất trống này bây giờ là một khối thịt béo, ai cũng muốn cướp đoạt tới tay."

"Mảnh đất kia đúng là thương nhân cơ vô hạn." Quý không trắng khẽ ngẩng đầu lên, nhưng phát ra một tiếng thở dài.

Kỷ Ngữ Đồng chân mày cau lại, to gan nói ra khỏi ý nghĩ của mình: "Ta cảm thấy được, tiền của chúng ta thẻ được quá đã chết chút."

Quý không trắng lắc đầu, dựa lưng vào bàn làm việc, mâu quang vi thầm: "Hiện ở công ty tài vụ trạng huống không quá lý tưởng, gần đây, Giang thị vừa liên tiếp đẩy ra mới một đời cứng nhắc Computer cùng đời thứ tư Trí Năng điện thoại di động, ở trên thị trường lần nữa nhấc lên dậy sóng, đưa đến chúng ta Al Qaida điện tử sản phẩm tiêu thụ công trạng dưới đường đi trơn. Điện tử là Al Qaida trọng yếu nghiệp vụ, ta phải đầu nhập đại lượng tư chất kim ở sản phẩm mới thượng, nếu không không có cách nào cùng Giang thị chống lại. Nói thật, cho dù bắt lại mảnh đất trống kia, ta cũng không thể bảo đảm, có đầy đủ tư chất kim đi một mình khai phá, nhưng là, đến lúc đó muốn tìm những công ty khác hợp tác, đó là dễ dàng."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, nàng không nghĩ tới, lần đầu tiên gặp mặt, quý không trắng cánh có thể như vậy trắng ra ở trước mặt nàng thổ lộ tâm sự. Quý Vị Ương nhìn ca ca của mình, nhớ tới Giang Hạ người này, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị.

Quý không trắng thấy hai người cũng không nói lời nào, trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười: "Chuyện này các ngươi hết sức chính là, nếu bắt lại liễu, tương lai mang đến tiền lời nhất định là khả quan, không có bắt lại cũng là hợp tình lý." Vừa nói mặt chuyển hướng Kỷ Ngữ Đồng: "Nghe nói ngươi khi còn bé vẫn ở tại Giang Hạ gia?"

"Là (vâng,đúng)." Kỷ Ngữ Đồng không rõ hắn nói lời này dụng ý, vẫn gật đầu hào phóng trả lời.

Quý không trắng nhưng không nói gì, chẳng qua là cười nói: "Giang Hạ người này, đúng là trên buôn bán kỳ tài, hết lần này tới lần khác còn nghĩ thiên thời địa lợi nhân hoà chiếm hết. Bên người nàng mấy người kia, phó tổng tài Khang Trữ là tiêu khiển ăn uống đầu sỏ Khang Nam Thiên nữ nhi, trong nhà còn có hắc đạo bối cảnh, nghiên phát bộ tổng lý Lâm Nhất Phong, là một IQ cực cao chuyên nghiệp nhân tài, hoằng thịnh mỗi một khoản kiểu mới điện tử sản phẩm, cũng ngưng kết liễu tâm huyết của hắn, chủ quản điền

sản Chu Tinh Hán, chuyên sẽ cùng chính phủ quan lớn giao thiệp với, hơn nữa cho tới nay, người khác nhất cầm lấy giấy nợ của hắn, lần này hắn cũng tham dự cạnh tiêu, ta xem. . ."

Nói tới đây, hắn có chút dừng lại, dừng lại câu chuyện. Kỷ Ngữ Đồng nghĩ thầm Chu Tinh Hán là tiền nhiệm thị trưởng Tư Sinh Tử, hiện tại thị chính phủ phòng làm việc chủ nhiệm, vừa là của hắn đường huynh, vốn là có ngoại lực âm thầm tương trợ , hắn ở làm ăn trên trận lịch lãm mấy năm này, vừa già được không ít, tự nhiên am hiểu luồn cúi những thứ này. Bất quá những thứ này, nàng dĩ nhiên sẽ không nói ra miệng.

Quý không trắng trầm ngâm hạ xuống, cũng dời đi liễu đề tài: "Được rồi, các ngươi bận rộn, buổi tối ta xin ăn cơm." Vừa đi vừa về phía sau khoát tay áo, trực tiếp kéo cửa ra đi ra ngoài.

Giang Hạ trong phòng làm việc, Khang Trữ trợn mắt hốc mồm nhìn Giang Hạ, khuôn mặt khiếp sợ: "Ngươi nói. . . Ngươi nói ba ba của ngươi thích Ngữ Đồng mụ mụ, Ngữ Đồng mụ mụ sau khi chết, hắn nhận nuôi liễu Ngữ Đồng, lại đem yêu say đắm chuyển tới Ngữ Đồng trên người?"

"Không sai." Giang Hạ nhắm lại hai mắt, thanh âm phá lệ trầm thấp chậm chạp: "Hắn đối với Ngữ Đồng mụ mụ có một loại thật sâu cuồng nhiệt mê luyến, cái loại nầy mê luyến gần như đến biến thái trình độ, hơn nữa càng không chiếm được, càng là không cam lòng. Hết lần này tới lần khác Ngữ Đồng cùng nàng mụ mụ lớn lên giống nhau như đúc, Uyển Như một khuôn mẫu khắc đi ra ngoài giống nhau, cho nên hắn tựu... Còn nhớ rõ năm ấy ngươi cười ta, nói ta đột nhiên trong lúc biến chuyển liễu đối với Ngữ Đồng thái độ, làm cái gì cũng đem nàng mang theo trên người sao? Thật ra thì, ngay cả ngủ, nàng cũng là ngủ ở phòng ta. . . Bởi vì, bởi vì Ngữ Đồng mười sáu tuổi sinh nhật đêm đó, Chu Văn Hàn ý muốn. . . Ý muốn □ nàng, bị ta phát hiện, cứu nàng, từ đó về sau, vì phòng ngừa phát sinh lần nữa tình huống tương tự, ta vẫn mang theo nàng."

"Cái gì? □? !" Khang Trữ vẻ mặt tức giận, bỗng nhiên từ trên ghế salon hô hiểu rõ đứng lên: "Mười sáu tuổi sinh nhật? Quả thực là súc sinh!"

Nàng hai tay xiên eo, kích động qua lại đi vài bước, lại nói: "Cái lão súc sinh, nghĩ trâu già gặm cỏ non!" Vừa nói ý thức được có cái gì không đúng, vừa dùng ngón tay Giang Hạ: "Ta tuyệt đối không có mắng ý của ngươi là!"

Giang Hạ ánh mắt ảm nhiên, khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không có quan hệ.

"Sau lại đây?"

"Sau lại, hắn vô tòng hạ thủ, nhưng nói lý ra theo nói chuyện, nói hắn yêu Ngữ Đồng, chỉ cần chờ Ngữ Đồng tốt nghiệp, hắn sẽ cưới nàng, hơn nữa tỏ vẻ, chuyện này dù ai cũng không cách nào ngăn cản."

"Mẹ kiếp !" Khang Trữ không nhịn được đại phát nói tục, sau đó sâu hít sâu hạ xuống, lại nói: "Cho nên ngươi cùng hắn dùng liễu kế hoãn binh? Ngươi muốn đến muốn đem Ngữ Đồng đưa ra nước?"

"Vừa mới bắt đầu là như vậy, nhưng sau lại theo chúng ta tình cảm ngày càng nồng đậm, ta có liễu muốn cùng nàng cùng đi ra nước ý nghĩ. Hơn nữa ta cũng vậy đúng là từng bước chuẩn bị, khi đó đối với ta mà nói, vô luận là vẫn ẩn sâu trong lòng trả thù ý niệm trong đầu, hay là Hoàng gia gia đối với kỳ vọng của ta, hay là ngoại công ta tâm huyết, khách quan cho Ngữ Đồng mà nói, hết thảy cũng trở nên không trọng yếu như vậy, ta nghĩ cho nàng một cuộc sống mới, cũng muốn. . . Bỏ qua cho mình."

Khang Trữ điều chỉnh một chút tâm tình của mình, lần nữa ở trên ghế sa lon ngồi xuống, ánh mắt nhưng mang theo một tia khẩn cấp vẻ nhìn Giang Hạ: "Nhưng là tại sao, ngươi cuối cùng vừa không đi đây?"

Giang Hạ nhìn nàng, mép bỗng nhiên hiện lên một tia bi thương nụ cười:

"Bởi vì, ta đột nhiên trong lúc vô tình phát hiện, Ngữ Đồng cha mẹ năm đó tai nạn xe cộ, là Chu Văn Hàn một tay tạo thành."

Khang Trữ há to miệng, cả người hoàn toàn ngây người.

Rộng rãi tổng tài trong phòng làm việc, Giang Hạ thanh âm nghe có một chút khàn khàn: "Ở nơi này đem gần mười năm thời gian dặm , ta mỗi lần nhớ tới cái kia buổi tối, tâm cũng nhịn không được co rút lại, có đôi khi, ta sẽ thật sâu hối hận, nếu như, nếu như ta lúc ấy lòng hiếu kỳ chẳng phải tràn đầy, như vậy, ta hiện tại cùng Ngữ Đồng, nhất định sẽ ở nước ngoài cuộc sống e rằng so sánh với vui vẻ cùng hạnh phúc. Nhưng có đôi khi, ta vừa may mắn ta còn là biết rồi chuyện này, nếu Chu Văn Hàn vì nhận được Ngữ Đồng mẫu thân, không tiếc bất cứ giá nào, như vậy, hắn đối với Ngữ Đồng nhất định cũng là như thế, cho dù chúng ta đi được nữa xa, cũng hay là trốn bất quá tay của hắn tâm."

Khang Trữ nghe xong nàng nói được những thứ này, chỉ cảm thấy cả người rét run, một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Ngươi nói. . . Hắn tìm người hại mã một lương?"

"Theo ta đoán hắn là như thế. Hắn thông qua một người khác sai sử lập tức một lương, sau đó mã một lương đụng Ngữ Đồng cha mẹ, bị phán bỏ tù, lúc ấy, hắn cho mã một lương lão bà cùng hài tử một số tiền lớn. Nhưng là, ai biết mã một lương bị tù trong lúc, hắn lão bà không chịu nổi tịch mịch, đi theo người khác. Hắn ra tù sau, tìm hắn lão bà, chỉ lấy trở về một chút tiền, bị kích thích, cho nên cả ngày say rượu đánh bạc, thiếu hạ một số lớn trái, cùng đường dưới, liền ba phen mấy bận đi tìm cái kia người trung gian muốn tiền. Sau lại, không biết hắn làm sao biết là Chu Văn Hàn sai sử chuyện này, cho nên tựa như phát hiện mỏ vàng một loại, tìm tìm được Chu Văn Hàn, cầm chuyện này uy hiếp vơ vét tài sản, cuối cùng còn tìm đến Giang gia đại chỗ ở. Tiền là không có vấn đề gì, nhưng ta đoán chừng Chu Văn Hàn cuối cùng cũng là không thể nhịn được nữa."

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ lại nói: "Ngươi. . . Ngươi nói hắn yêu Ngữ Đồng mụ mụ, như vậy hắn tại sao ngay cả nàng mụ mụ cùng nhau hại chết đây?"

Giang Hạ hít một hơi thật sâu: "Mã một lương nói, bọn họ chẳng qua là để cho hắn hại chết Kỷ Tư Thành, chẳng qua là không nghĩ tới, ngày đó Ôn Nhược Nhã sẽ đi Kỷ Tư Thành đơn vị, đón hắn cùng nhau tan việc, cho nên, này ra bi kịch tựu trở nên hơn bi kịch."

"Đích xác là bi kịch. . ." Khang Trữ thì thào nói.

Hai người nhất thời cũng không nói gì, bên trong phòng lâm vào một trận trầm mặc trong.

Qua một lúc lâu, Khang Trữ nhẹ giọng nói: "Kia. . . Hàn kéo dài quải niệm chuyện, chẳng qua là ngươi cùng Ngữ Đồng chia tay lấy cớ, ngươi tự nhiên là biết trong lòng nàng chỉ có một mình ngươi ? Phải không?"

"Là (vâng,đúng)." Giang Hạ gật đầu.

Khang Trữ bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng: "Tiểu Hạ, như ngươi vậy đối với Ngữ Đồng rất tàn nhẫn, ngươi biết không? Nàng không có làm sai bất cứ chuyện gì! Cha mẹ của nàng cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì, nàng. . . Nàng là nhất người đáng thương liễu!"

Giang Hạ trong mắt mơ hồ hiện lên một tia lệ quang, một hồi lâu, tiếng nói tối nghĩa nói: "Ta dĩ nhiên biết."

"Ngươi cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì! Tại sao ngươi không mang theo nàng đi? ! Ngươi không cần nói cho nàng biết thật tình, coi như làm một cắt cũng không có phát sinh không được sao? Làm thành dạng này tính cái gì!"

Giang Hạ lắc đầu, trên mặt bỗng nhiên lộ ra thật sâu vẻ thống khổ: "Ta quả thật không muốn đem thật tình nói cho nàng biết, nàng từ nhỏ tựu nếm cả tang phụ tang mẫu chi đau, nếu như lúc này biết cha mẹ nàng là vì người làm hại, như vậy, không khác ở nàng không sai biệt lắm khép lại trên vết thương, nữa mở ra máu tươi lâm ly một đao. Nhưng là. . . Nếu như giấu diếm nàng, ta. . . Ta quá không được trong lòng mình một cửa ải , trên thực tế, ở biết sự kiện kia sau, lần nữa đối mặt nàng, trong lòng ta tựu tràn đầy chịu tội cảm, ta vừa nhìn nàng, đã nghĩ , là ta cha ruột hại chết cha mẹ của nàng, làm cho nàng từ nhỏ tựu biến thành cô nhi. . . Trong lòng ta, đặc biệt đặc biệt khó chịu, ta làm không được như không có chuyện gì xảy ra cùng nàng ở chung một chỗ, ta không cách nào thừa nhận nàng đối với ta yêu, cho nên, tựu sinh cùng nàng chia tay ý niệm trong đầu. . . Huống chi, huống chi Chu Văn Hàn khi đó thay đổi như chong chóng, bàn tay như mưa, vì Ngữ Đồng an toàn, ta phải lưu ở quốc nội kiềm chế hắn. . ."

Khang Trữ nhìn nàng thống khổ bộ dạng, há miệng, rồi lại nhắm lại. Đổi người nào, đối mặt tình huống như thế, cũng sẽ lâm vào lưỡng nan sao. Khang Trữ nhịn không được nghĩ đến mình, nếu là mình gặp phải chuyện như vậy, vừa có làm sao làm đây?

Giang Hạ tựa vào trên ghế sa lon, trên mặt tràn đầy mỏi mệt vẻ, thì thào nói: "Ta thường không tự chủ được nghĩ, nếu như nàng kia trời mới biết chân tướng, có sẽ không hối hận yêu ta, có thể hay không hận ta. . . A Trữ, ta sợ nàng chán ta, ta sợ ta nghĩ kết quả. . ."

Khang Trữ nhìn nàng, sợ run một hồi lâu, nhẹ giọng an ủi: "Tiểu Hạ, sẽ không, nàng sẽ không hận ngươi, sẽ không chán ngươi, hơn sẽ không hối hận yêu ngươi! Chu Văn Hàn lúc ấy nghĩ □ nàng, nàng không phải là cũng không có trách ngươi sao? Ngươi là ngươi, ba ba của ngươi. . . Là ba ba của ngươi."

"Không! Đó là bất đồng !" Giang Hạ ngồi dậy, kích động nói: "Chu Văn Hàn lần đó thương tổn chẳng qua là nàng, hơn nữa, ta cứu nàng! Nhưng là

hiện tại, là cùng cha mẹ có liên quan thâm cừu đại hận! Vô luận ta cùng Chu Văn Hàn quan hệ có được hay không, vô luận ta như thế nào hận hắn, hắn là của ta cha ruột, trên người của ta chảy máu của hắn, ngươi biết không, ở Ngữ Đồng trước mặt, ta cảm giác mình cũng là tội nhân, ta có thể nào cùng nàng nữa ở chung một chỗ!"

Nàng thở dốc một hơi, nói tiếp: "Ta sau lại hỏi thăm được, Ngữ Đồng cha mẹ cùng ngoại công ta cùng ta mụ mụ chôn cất ở cùng một cái mộ công viên, mười năm này, mỗi đến bọn họ sinh nhật ngày giỗ, ta cũng phải đi bọn họ trước mộ dâng lên một bó hoa, gặp, nhưng là tuy vậy, lại như cũ không thể có thể giảm bớt trong lòng ta đắc tội ác cảm."

Khang Trữ thật sâu nhíu mày: "Tiểu Hạ, kia tất cả đều là hắn làm ở dưới nghiệt, ngươi cần gì như vậy hành hạ mình?"

"Chẳng lẽ ta nguyện ý như vầy phải không?" Giang Hạ nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Trung Quốc còn có câu gọi phụ trái tử hoàn đây, ngươi cho là ta thật có thể cùng hắn hoàn toàn vạch rõ quan hệ? Ngươi nói cho ta biết phải nên làm như thế nào?"

"Ta không biết." Khang Trữ thở dài: "Ta chỉ là cảm thấy, ngươi có lẽ quá bi quan liễu chút ít, nói cho Ngữ Đồng, kết quả chưa chắc thật có bết bát như vậy, nhưng đổi là ta, cũng không đành lòng nói cho nàng biết chân tướng. Chẳng qua là. . . Chẳng qua là hiện tại, ta vừa cảm thấy, Ngữ Đồng vì tình yêu sở bị thương hại, cũng không so với kia chân tướng sở mang cho thương thế của nàng hại Thiếu "

Giang Hạ mặc nhiên, sau đó đứng dậy, chậm rãi đi về phía sau bàn công tác, đứng ở chỗ này, có thể xuyên thấu qua khổng lồ cửa sổ sát đất, quan sát Thúy Thành phồn hoa.

Một lúc lâu, nàng trầm thấp thanh âm nói: "Ta một lòng nghĩ nàng đi Mĩ

Quốc, bắt đầu một loại khác cuộc sống mới, gặp phải. . . Gặp phải người yêu nhau người, dần dần đem ta quên lãng, chỉ cần nàng trôi qua hạnh phúc, như vậy, ta cũng yên lòng liễu. Ta chỉ phải . . Không có nghĩ đến cái này nha đầu đã vậy còn quá hết hy vọng mắt, đi đâu không mấy năm, nàng. . . Nàng lại cắt cổ tay tự sát. . ." Nói tới đây, nàng trong mắt bỗng nhiên tràn đầy nước mắt, câu nói kế tiếp thế nhưng nói không được.

"Cắt cổ tay tự sát?" Khang Trữ mặt liền biến sắc, từ từ đứng dậy.

"Là (vâng,đúng), ở. . . Nàng hai mươi tuổi sinh nhật ngày đó, nàng. . . Nàng trong bồn tắm cắt cổ tay tự sát." Nước mắt theo Giang Hạ trắng bệch gương mặt cuồn cuộn chảy xuống, nàng bả vai khẽ run, thanh âm bởi vì sợ hãi mà thay đổi điều: "May là Đường Đường tỷ lúc ấy đuổi tới, nàng nói. . . Trong bồn tắm một mảnh đỏ lòm, đem nàng cũng gây sợ hãi cho."

"Chính là lần, ngươi nói đi Mĩ Quốc thị sát công ty con nghiệp vụ? Ta còn tưởng rằng ngươi nghĩ thông suốt liễu, đi len lén cho Ngữ Đồng sinh nhật liễu, cũng không có hỏi nhiều ngươi cái gì, ai biết. . ." Khang Trữ đỏ tròng mắt, nắm chặt quả đấm nói: "Ngươi

Khốn kiếp! Ngươi lại gạt mọi người chúng ta! Khó trách Ngữ Đồng hiện tại có như vậy hận ngươi, còn ngay tiếp theo hận thượng chúng ta! Khó trách sau khi ngươi trở lại, tinh thần trở nên kém như thế, có đoạn thời gian đầu óc cũng không tốt khiến! Ngươi quả thực là đáng chết!"

"Ta. . . Lần đó thiếu chút nữa liều lĩnh cùng nàng ở cùng một chỗ, nhưng là cuối cùng, vẫn là khôi phục lý trí." Giang Hạ xóa đi nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói: "Trông nàng bốn ngày, ta ngoan quyết tâm, vừa bay trở về liễu. Nhưng là ở phía sau tới dài đến mấy năm trong thời gian, ta cũng bị vây mãnh liệt sợ sau trong, ta không dám tưởng tượng, nếu như nàng đã chết, ta sẽ như thế nào . . . Vừa nghĩ tới nàng nằm ở trên giường bệnh bộ dạng, ta liền đau lòng được muốn hít thở không thông... Vốn là, ta vẫn cũng phái người

âm thầm bảo vệ nàng, sau lại, về nhất cử nhất động của nàng, ta mỗi Thiên Đô muốn gọi điện thoại hỏi thăm, ta cơ hồ muốn cho người hai mươi bốn giờ đi theo nàng. Ta trở nên rất tố chất thần kinh, ở ban đầu trong vòng một hai năm, ta tần phồn làm cơn ác mộng, không phải là mộng thấy nàng bị Chu Văn Hàn bắt, chính là mộng mơ thấy nàng đã chết, ta thường xuyên đầu đầy mồ hôi lạnh, hoặc là khuôn mặt nước mắt, ở nửa đêm tỉnh lại, sau đó gọi điện thoại cho Đường Đường tỷ, cho nàng người bên cạnh, hỏi tình huống của nàng. . ."

"Như vậy, ngươi cũng biết nàng cùng Quý Vị Ương ở cùng một chỗ? Ngươi cảm thấy nàng hạnh phúc sao? Ngươi yên tâm sao?" Khang Trữ vẫn là đầy mặt sắc mặt giận dữ, ra khỏi miệng châm chọc nói.

"Ta vốn là hi vọng nàng yêu một nam sinh, ở bên kia xây dựng một gia đình. Quý Vị Ương chuyện tình, là ta không có dự liệu được, các nàng cùng nhau trở lại Thúy Thành, hơn ở ngoài ý liệu của ta, nhưng là, hết thảy ta đều không thể ngăn cản." Nói tới đây, Giang Hạ xoay người lại, đầy mặt nước mắt nhìn Khang Trữ: "A Trữ, ta có phải làm sai hay không? Có phải hay không vừa bắt đầu liền làm sai lầm rồi?"

Bất kể là lúc nào, Khang Trữ cũng chưa từng thấy qua Giang Hạ như vậy yếu ớt bộ dạng, lòng của nàng bất tri bất giác mềm nhũn ra, chậm rãi đi ra phía trước, lắc đầu thấp giọng nói: "Chuyện này, không có cách nào đi định đối với sai. Như ngươi vậy làm, cũng là không có biện pháp, tiểu Hạ, mười năm này, ta biết, trong lòng ngươi khẳng định cũng rất khổ."

Hai người mặt đối mặt, yên lặng nhìn đối phương, hốc mắt đều có chút ướt át. Khang Trữ bỗng nhiên nói: "Lâm Nhiễm đây? Là chuyện gì xảy ra?"

"Ta từng đem những chuyện này nói cho Lâm kẻ điên, bởi vì hắn trên mặt mặc dù không đứng đắn, nhưng không dễ dàng xử trí theo cảm tính, cũng có thể bảo vệ cho bí mật. Không nói cho ngươi, là sợ ngươi vọng động." Giang

Hạ nhìn nàng, cười khổ nói: "Bạc uyển nhà trọ là kẻ điên chịu trách nhiệm lâu cái khay, tầng kia hai phòng nhỏ, cũng là ta tên là kẻ điên để lại cho ta, ta cùng Lâm Nhiễm làm hàng xóm. Có đôi khi, nàng sẽ đi qua nấu cơm cho ta ăn, hoặc là theo ta nói chuyện phiếm, ta. . . Thật xin lỗi nàng."

Khang Trữ kinh ngạc nhìn nàng: "Các ngươi. . . Không có gì cả phát sinh?"

"Không có gì cả phát sinh, nàng rất tốt, cũng rất. . . Si, nói thật, ta không phải là không có nghĩ tới cùng nàng ở chung một chỗ, nhưng ta nội tâm không cho phép ta làm ra cái gì thật xin lỗi Ngữ Đồng chuyện." Giang Hạ thấp giọng nói, trên mặt có thống khổ, cũng có bất đắc dĩ.

"Chỉ sợ nàng cùng người khác ở chung một chỗ?"

"Ta hiện tại cũng không chấp nhất cho cùng Ngữ Đồng ở chung một chỗ người giới tính, nếu như nàng yêu Quý Vị Ương, nàng thật quên ta. Có lẽ, ta cũng có thể đi theo người khác ở chung một chỗ, bất kể đó là hay không cùng tình yêu có liên quan."

"Nhưng nàng hiển nhiên chưa quên ngươi, chẳng qua là vì ái sinh hận." Khang Trữ nhìn thật sâu nàng, vẻ mặt cũng thật tình đứng lên: "Như vậy, ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Giang Hạ suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói: "Ta vẫn không biết muốn làm sao làm. Ta hiện tại duy nhất lo lắng, chính là Chu Văn Hàn lần nữa tìm tới nàng. Ta tra trôi qua, hắn cũng không có xuất cảnh, vẫn ở quốc nội."

Khang Trữ sửng sốt, còn chưa nói nói, bên trong phòng bỗng nhiên vang lên một trận dễ nghe chuông điện thoại di động. Giang Hạ đi tới xem ra rộng rãi trước bàn làm việc, cầm lấy điện thoại di động, nhìn một cái, đè xuống trò chuyện khóa: "Uy, Quế mụ?"

http://tieulun.hopto.org

"Đại tiểu thư, hơn sáu giờ, ngươi hiện tại tan việc đi?" Quế mẹ, nghe tựa hồ đặc biệt vui sướng.

"Tại sao? Có chuyện gì không?" Giang Hạ trong lòng mơ hồ đoán được cái gì, trong mắt hiện lên một tia phức tạp thần sắc.

"Là như vậy, Ngữ Đồng tới trong nhà liễu, nàng trở về Thúy Thành liễu, làm sao ngươi không có nói cho ta biết? Lâu như vậy không gặp nàng, đã thành đại cô nương liễu, bộ dáng càng phát ra thảo nhân thích liễu. Ta hôm nay muốn hảo hảo chuẩn bị một bàn món ăn, ngươi nhất định phải trở lại cùng nhau ăn cơm a."

Quả nhiên như vậy, Giang Hạ ngây người vài giây, cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn về một bên Khang Trữ: "A Trữ, ta hiện tại được trở về một chuyến."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vị kia phát trường bình luận đồng học, cực khổ

May là còn không có quá 12 chút, trước phát, nữa kiểm tra.

58, thứ 58 chương

58, thứ 58 chương . . .

Giang gia phòng ốc nhìn ra được nội bộ nạp lại sức quá một lần, bên trong sắc điệu lấy màu sáng hệ đại thế vốn là màu cà phê, rất nhiều thứ cùng bài biện cũng đổi, trong đại sảnh ghế sa lon đổi thành liễu vàng nhạt, bàn ăn cũng đổi thành liễu màu trắng. Những khác cũng không quá lớn thay đổi.

Năm đó a lam hiện đã kết hôn sống chết, nhưng là hay là ở lại sông chỗ ở bên trong, khác, Giang Hạ lại để cho quế bá chiêu vào một tên gọi Tiểu Vũ tuổi trẻ cô bé đi vào sai sử.

http://tieulun.hopto.org

Quế mụ so với trước kia, rõ ràng cho thấy già nua liễu một chút, nhưng là bởi vì cuộc sống trôi qua sống an nhàn sung sướng, thoạt nhìn mặt mày hồng hào, tinh thần vẫn hết sức sức khoẻ dồi dào. Kỷ Ngữ Đồng hôm nay trang phục rất hưu nhàn, mặc một cái màu lam nhạt vải bạt quần, một màu trắng mang theo nếp uốn áo trong, thoạt nhìn đơn giản hào phóng , rồi lại sáng rỡ động lòng người. Quế mụ càng xem Kỷ Ngữ Đồng, liền càng cảm giác yêu thích, chỉ cười đến thấy nha không thấy mắt, nàng một điệt thanh gọi Tiểu Vũ bưng trà chút bưng nước trái cây, lại để cho a lam đi chuẩn bị bữa ăn tối, mình vẫn không yên lòng, còn muốn thỉnh thoảng đi vào đối với nàng dặn dò mấy câu.

Kỷ Ngữ Đồng đứng ở trong sảnh đánh giá chung quanh, nhớ tới từ trước đủ loại, vốn thì không cách nào bình tĩnh, trong lòng không bị khống chế kích động lên. Quế mụ ở một bên cười nói: "Mười năm chưa đi đến này phòng liễu, thấy nơi này lần bộ dáng liễu, cảm giác có chút không lớn thói quen đúng không? Trước kia lão gia cùng tiên sinh cũng không lớn thích tiên minh màu sắc, hiện tại Đại tiểu thư làm chủ, hết thảy cũng vừa bất đồng, người trẻ tuổi nha, rất hỉ hoan nơi thoạt nhìn sáng trưng, ta vừa mới bắt đầu nhìn cũng không có thói quen đây, hiện tại khen ngược liễu, ngồi ở đây trong nhà, cảm giác mình cái thanh này lão già khọm cũng trẻ tuổi liễu mấy tuổi dường như."

Gặp lại sau Tiểu Vũ đã xem trà bánh dọn xong, vội vàng kéo qua Kỷ Ngữ Đồng cùng đi đến trường hình dạng trên ghế sa lon ngồi xuống, chỉ chỉ mấy trên bàn để kỷ bàn trà bánh: ", Ngữ Đồng, quá tới uống trà, nột-chậm rãi (nói chuyện), có Mân Côi cao, ngươi khi còn bé tựu thích ăn đây."

Kỷ Ngữ Đồng hàng phục cùng nàng đi qua ngồi xuống, thấy nàng khuôn mặt vẻ chờ mong đang nhìn mình, cười cười, vươn ra xanh nhạt đích ngón tay nhặt lên một khối bỏ vào trong miệng, tinh tế nhai mấy cái, chỉ cảm thấy cửa vào miên nhuyễn, ngọt mà không nị, răng môi đang lúc còn giữ chút nhàn nhạt Mân Côi mùi thơm ngát, gật đầu nói: "Cùng đi qua giống nhau ăn

ngon."

Quế mụ cười dài nói: "Ăn ngon tựu ăn nhiều một chút."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn một bên bộ dáng biết điều Tiểu Vũ: "Ngươi là lúc nào tới nơi này ?"

"Ta tới nơi này hai năm liễu." Tiểu Vũ có chút ngượng ngùng đáp.

Quế mụ thán Khí Đạo: "Hiện tại Đại tiểu thư cơ hồ cũng không trong nhà, thật ra thì căn bản không có cần thiết nữa nhận người tiến vào, ta còn khuyên quá nàng, nhưng là nàng nói coi như chiêu người cho ta chia sẻ một ít chuyện, thuận tiện giải buồn, ai, có cái gì bận rộn tốt giúp, có thể có bao nhiêu chuyện? Bất quá hiện tại cũng tốt, Tiểu Vũ đứa nhỏ này biết điều vừa hiểu chuyện, có nàng, trong nhà náo nhiệt chút ít, hơn nữa Đại tiểu thư đối với các nàng vừa tốt. . ."

Nghe được câu nói đầu tiên, Kỷ Ngữ Đồng đích tay liền không tự chủ được trên không trung ngừng lại một chút, sau đó vừa như không có chuyện gì xảy ra bưng quá chén trà, uống một hớp nhỏ. Quế mụ kế tiếp nói cái gì, nàng thế nhưng không có nghe được rất rõ ràng.

Quế mụ nhìn một chút bên kia trên vách tường đại đồng hồ thạch anh, lại nói: "Đoán chừng Đại tiểu thư cũng mau trở lại liễu, ta phải đi trong phòng bếp cho các ngươi làm mấy thứ chuyên môn, Tiểu Vũ, ngươi ở đây bên phụng bồi Kỷ tiểu thư, khác buồn bực nàng."

"Dạ." Tiểu Vũ vội vàng đáp ứng.

"Quế mụ, ngươi ở đây mà theo ta sao, khác mệt nhọc, a lam đích tay nghề không phải là cũng phải ngươi đích thực truyền ư, là giống nhau sao." Kỷ Ngữ Đồng liền vội vàng kéo nàng.

"Vậy cũng không được, ngươi nhiều ... thế này năm cũng không trở lại, ta nhất định được tự mình xuống bếp làm cho ngươi một chút ăn ngon." Quế mụ phủi tay, đứng dậy: "Ngươi chờ a."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Quế mụ bóng lưng, nhất thời có chút hoảng hốt, rất nhiều năm trước, thỉnh thoảng Chu Văn Hàn không ở nhà, Giang Hạ cùng nàng ở nơi này trong phòng trên ghế sa lon đùa giỡn thời điểm, Quế mụ cũng nói như thế: "Các ngươi chờ a, lập tức có thể ăn cơm." Khi đó, các nàng nhiều vui vẻ...

Tiểu Vũ đứng ở một bên, thấy nàng ánh mắt bỗng nhiên trở nên có chút ngơ ngác, không nhịn được nhẹ giọng kêu một câu: "Kỷ tiểu thư."

"A?" Ngữ Đồng nhìn về nàng, đi theo đứng dậy: "Ta đi trên lầu xem một chút, ngươi không cần phụng bồi ta, đi cho Quế mụ giúp đỡ chút sao."

Từng bước từng bước lên thang lầu, bộ tử lại có chút trầm trọng , ngay cả một lòng, tựa hồ cũng nặng trịch. Nơi này, mỗi một cái góc nhỏ, cũng chịu tải liễu quá nhiều nàng đồng niên thiếu niên lúc nhớ lại, tốt, hư, bi thương, vui sướng... Ngay cả mỗi một ti trong không khí, đều có quen thuộc được làm cho lòng người đau mùi vị.

Thời gian bóp quá thanh xuân, đến nay ngày, đã sớm cảnh còn người mất.

Kỷ Ngữ Đồng khẽ run bắt tay vào làm, nhẹ nhàng đẩy ra lầu ba phía bên phải cuối cái kia gian phòng cửa phòng, sau đó mở mắt, đập vào mi mắt, là đang lúc rộng thoáng trong vắt gian phòng, ánh mắt quét qua nơi, là một mảnh nhợt nhạt lục, trắng trong thuần khiết trắng.

Trong phòng, vẫn là xem ra tuyết trắng rộng rãi giường, màu xanh nhạt thêu tinh sảo hoa văn cái chăn tử, điệp được thật chỉnh tề. Mỗi nơi hẻo lánh, vẫn bày đặt lục toan tính um tùm đại gốc cây bồn hoa, cho trong gian phòng

đó mang đến mấy phần dạt dào đích sinh khí, sáng ngời cửa sổ sát đất trước, bay một tầng màu xanh nhạt lụa mỏng, thoạt nhìn như sương như khói.

Kỷ Ngữ Đồng đi tới bên giường, thân thể bỗng nhiên có chút như nhũn ra, nhân thể ngồi ở trên giường, nàng nhỏ trắng đích ngón tay chậm rãi từ trắng noãn nhẵn nhụi trên giường đơn một đường xẹt qua, cùng Giang Hạ tất cả nhớ lại liền giống như thủy triều mãnh liệt tới, trong lòng thoáng cái bị thứ gì ngạnh ở dường như, đau nhức dị thường, nàng một tay đè chặt bộ ngực, một tay nắm chặc kia chỉ màu xanh nhạt gối, một chuỗi trong suốt trong sáng nước mắt từ trên gương mặt chậm rãi rơi xuống.

Nàng bỗng nhiên có chút buồn cười, có đã bao lâu? Bao lâu không có rụng xem qua nước mắt rồi? Lại có bao nhiêu lần như vậy báo cho mình, đừng khóc, không nên lại vì nàng khóc, không nên vì bất kỳ có liên quan chuyện của hắn khóc. Không nên bị người khác xem nhẹ , hơn không nên bị mình xem nhẹ . Qua nhiều năm như vậy, nàng cho là mình đã trở nên đầy đủ kiên cường, nàng đem tim của mình biến thành một quả quả hạch, cho là ở bên ngoài tăng thêm một tầng thật dầy kiên cố xác ngoài, cũng sẽ không nữa bị thương tổn.

Nhưng là, thì ra là một về tới đây, trở lại gian phòng này, nàng nhưng thoáng cái bị đánh trở về nguyên hình, biến thành năm đó cái kia nhu nhược không giúp cô bé.

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác ngồi ở trên giường, trong lòng ngũ vị tạp trần, suy nghĩ lật quấy, cơ hồ có chút không thở nổi, hồn nhiên đã ngoài thân hết thảy. Cũng không biết qua bao lâu, nàng phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy cần cổ có chút cương đau, theo bản năng trắc liễu nghiêng đầu, liền bắt đến một ánh mắt phức tạp, nàng không khỏi ngẩn ra.

Một đang mặc màu đen tây trang, vóc người cao to cao ngất cô gái, hai tay cắm ở trong túi quần, tà tà tựa tại cạnh cửa, nàng một đầu màu đen thẳng

phát lưu loát sau ót co lại, thoạt nhìn vốn là hết sức khôn khéo giỏi giang, nhưng là bởi vì này tùy ý thế đứng, nhưng thêm vài phần dày gợi cảm.

Nàng không nhúc nhích đứng ở nơi đó, thật giống như đã đứng yên thật lâu thật lâu, một đôi dài nhỏ sáng ngời ánh mắt, một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào Kỷ Ngữ Đồng, trong mắtcủa nàng, tựa hồ nhúc nhích yêu say đắm ngọn lửa, vừa tựa hồ tràn đầy nhu tình nước gợn, cũng đang Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại một khắc kia, vừa quy về lạnh nhạt.

Hai người hai mắt nhìn nhau một sát na kia, thời gian bỗng nhiên tĩnh xuống tới.

Các nàng từng là người thương, là bằng hữu, là đồng học, lẫn nhau quen thuộc được có thể tan ra làm một thể. Song, giờ này khắc này tương đối , nhưng là như thế trầm mặc cùng xa lạ. Thật sự không phản bác được, hay là trong lòng chồng chất liễu thiên thiên vạn vạn ngôn ngữ ?

Kỷ Ngữ Đồng thật sâu nhìn chăm chú vào Giang Hạ mặt, xem ra phảng phất ở nàng trong đầu in dấu khắc thành ấn mặt, tâm tình bỗng nhiên kỳ dị loại bình tĩnh trở lại. Cái này đặc thù gặp lại hoàn cảnh, cho nàng một loại ảo giác, qua nhiều năm như vậy, các nàng cũng không có chia lìa, hết thảy cũng còn dừng lại ở nàng mười sáu tuổi một năm kia, có lẽ, chẳng qua là người nào từng xuống lầu liễu một chuyến. . .

Các nàng vẫn tương thân tương ái , ở nơi này thuộc về trong phòng của các nàng . Các nàng buổi sáng có cùng nhau tắm súc miệng, sau đó nhìn trong gương miệng đầy phao mạt rất đúng phương cười, các nàng có trong thư phòng riêng của mình điệu bộ khóa, thỉnh thoảng nhìn nhau hạ xuống, trao đổi một chút ngọt ngào ánh mắt, nàng chơi Computer thời điểm, có khi có đem nàng ôm ở trên gối, chọn một bộ phim cùng nhau nhìn, buổi tối, các nàng có nằm ở trên giường nhìn một lát TV, nữa ôm nhau ngủ, sau đó, nàng có quấn nàng, không ngừng tác vẫn...

Hai người thật sâu nhìn chăm chú vào đối phương, ánh mắt từ từ trở nên ôn nhu quấn quýt si mê, ngay cả trong không khí, cũng bắt đầu tràn ngập một cổ hương vị ngọt ngào mập mờ.

"Đại tiểu thư, Kỷ tiểu thư, ăn cơm liễu."

Một đột ngột thanh âm đột nhiên từ hành lang bên kia truyền tới, Giang Hạ trong lòng cả kinh, lập tức đứng thẳng thân thể, Kỷ Ngữ Đồng cũng như ở trong mộng mới tỉnh loại phục hồi tinh thần lại, hồi tưởng lại mình mới vừa rồi thất thố, trên mặt mặc dù bất động thanh sắc, nội tâm nhưng gấp bội xấu hổ tức giận, lập tức đứng dậy, ngay cả khóe mắt cũng không nữa liếc về phía Giang Hạ, không nói một lời từ bên người nàng đi tới. Giang Hạ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, đi theo một trận hương gió thổi qua, phía sau liền vang lên cao dép lê thanh âm, nàng tựa đầu dựa vào ở trên cửa, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ.

Hết thảy cũng là ảo giác, mới vừa rồi hết thảy cũng là ảo giác. Lúc xuống lầu, Kỷ Ngữ Đồng như vậy tự nói với mình, sắc mặt dần dần trấn định như thường.

Trong phòng ăn bày đầy một bàn nóng hôi hổi thức ăn, mùi thơm bốn phía, Kỷ Ngữ Đồng đi vào, trên mặt lộ ra vui mừng nụ cười: "A! Thơm quá, có ta thích ăn hương tô gà cùng muối tiêu tôm."

Quế mụ cười híp mắt nói: "Ngươi khi còn bé yêu ăn cái gì, ta cũng nhớ được nột-chậm rãi (nói chuyện)."

Kỷ Ngữ Đồng cười nói: "Quế mụ,, ngươi cũng ngồi xuống cùng nhau ăn."

Quế mụ vội vàng khoát tay: "Vậy cũng không được, nào có quy củ như vậy, ngươi cùng Đại tiểu thư cùng nhau ăn đi." Vừa mới dứt lời, phía sau đã truyền đến Giang Hạ thanh âm: "Ngươi ngồi xuống cùng nhau ăn đi."

http://tieulun.hopto.org

Quế mụ ngạc nhiên quay đầu lại nhìn về nàng, nàng mang trên mặt một tia nhàn nhạt nụ cười, nhẹ giọng nói: "Ngươi đang ở đây Giang gia nhiều năm như vậy, tựu giống với người nhà một loại, cùng nhau ăn cơm không có gì."

Thanh âm của nàng tuy nhẹ, nhưng lại tựa hồ như mang theo một loại làm người không thể kháng cự uy nghiêm, Quế mụ này mới có hơi nhăn nhó ở Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh ngồi xuống, Tiểu Vũ vội vàng cơ trí tăng thêm liễu một đôi bát đũa đi lên.

Kỷ Ngữ Đồng vừa ăn cơm, vừa hướng Quế mụ đích tay nghề khen không dứt miệng, Quế mụ nhìn nàng cùng Giang Hạ, nhưng có chút kỳ quái, làm sao Đại tiểu thư cùng Ngữ Đồng trong lúc, thoạt nhìn không lắm thân mật dường như.

", Quế mụ, một mình ngươi làm món ăn, cần phải ăn nhiều một chút mà." Kỷ Ngữ Đồng cười dài hướng Quế mụ trong chén gắp thức ăn.

Quế mụ nhìn nàng, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngữ Đồng, ngươi nói ngươi hiện tại ở Thúy Thành công tác, ngươi ở chỗ a? Mới vừa thật cao hứng, ta cũng không kịp hỏi ngươi đây."

"Nga, chính mình ở bên ngoài tìm phòng nhỏ ở." Kỷ Ngữ Đồng mỉm cười đáp.

"Một người ở sao? Hãy tìm liễu bạn trai?" Quế mụ không nhịn được Bát Quái đứng lên: "Nếu là một người ở, ta còn muốn cùng Đại tiểu thư nói để ở về nhà đây, dù sao này phòng ốc lớn như vậy, ngươi trở lại, trong nhà vừa nóng náo điểm." Đang khi nói chuyện nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, lại nhìn ngắm Giang Hạ.

Kỷ Ngữ Đồng chần chờ một chút, cười nói: "Ừ, ta là. . . Một người ở,

thỉnh thoảng có bằng hữu tới đây ở."

"Bằng hữu? Bạn trai sao?" Quế mụ vẻ mặt rõ ràng cao hứng trở lại: "Ta cũng vậy lão hồ đồ, chúng ta Ngữ Đồng xinh đẹp như vậy, khẳng định thật là nhiều người ngó chừng đây, cho dù không có kết hôn, sao có thể không có cố định bạn trai."

"Không phải rồi, ta kia bằng hữu, là nữ hài tử." Kỷ Ngữ Đồng có chút lúng túng nói.

Giang Hạ thần sắc mỉm cười nói cương, sau đó như không có chuyện gì xảy ra gắp một đại đũa dấm đường cá thả vào trong chén, Quế mụ lơ đãng trông thấy, ánh mắt không khỏi kinh ngạc, đạo này cá nàng là vì Kỷ Ngữ Đồng làm, Giang Hạ bình thời không lớn thích ăn ê ẩm Điềm Điềm món ăn, miệng nàng thần giật giật, muốn nói cái gì, nhưng là Kỷ Ngữ Đồng lại đi nàng trong chén gắp thức ăn, dời đi liễu chú ý của nàng lực, chỉ nghe nàng thở dài nói: "Ngữ Đồng a, ngươi tuổi cũng không nhỏ, nên sớm một chút tìm bạn trai, tốt mang về vội tới Quế mụ nhìn, lời nói không sợ ngươi trách móc lời của, Quế mụ vẫn nhìn ngươi lớn lên, trong lòng nhưng đem ngươi trở thành nữ nhi một loại nhìn đây."

"Ta làm sao hội kiến trách, ta vốn chính là cô nhi, Quế mụ chịu đem ta đích thân người, ta chính là cầu cũng không được đây." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới cha mẹ của mình, trong lòng một không khỏi đau xót, Giang Hạ giương mắt nhìn nàng, nhưng bất tri bất giác dừng lại chiếc đũa.

Quế mụ thấy Kỷ Ngữ Đồng nói xong chân thành tha thiết, trong lòng cực kỳ vui sướng, luôn miệng nói: "Tốt, tốt." Vừa nói giỡn nói: "Ngươi a, cũng không nên cùng Đại tiểu thư cùng nàng đám kia bằng hữu học, những hài tử kia, trừ cái kia chu (tuần) thiếu gia, những thứ khác Lâm thiếu gia a, cam tiểu thư a, Khang tiểu thư a, mọi người không được nhà, nói gì thừa hành độc thân chủ nghĩa, tên này từ nghe mới mẻ. Ngươi cùng bọn họ đều là đồng học,

hẳn là đều biết sao, nga đúng rồi, còn có một Lâm Nhiễm tiểu thư, cũng là cái bộ dáng này, này có thể trách liễu."

Giang Hạ trên mặt lộ ra một tia thần sắc bất đắc dĩ, biết Quế mụ nhắc tới lên Lâm Nhiễm, lại phải không dứt liễu, quả nhiên, Quế mụ ngừng một chút, vừa nói tiếp: "Ngữ Đồng, ngươi mới vừa trở về nước, Lâm Nhiễm tiểu thư ngươi biết sao? Nàng là Đại tiểu thư trung học đệ nhị cấp đồng học, vậy các ngươi cũng có thể là đồng học nữa. Nàng hiện tại nhưng không được, thành đại minh tinh liễu, nàng tiết mục, ta bình thời cũng thắt thời gian canh giữ ở TV bên cạnh nhìn đây. . . Đứa bé kia, bộ dáng mà mỹ, mồm miệng vừa ngọt, làm cho người ta thích, ta mỗi trở về đã gặp nàng, liền nhớ lại còn ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt vẫn là treo vẻ mỉm cười, chuyên tâm nghe Quế mụ nói chuyện, Giang Hạ cũng đã buông đũa xuống, lấy tay chống được cái trán.

Cơm nước xong, Kỷ Ngữ Đồng liền hướng Quế mụ cáo từ, Quế mụ kinh ngạc nói: "Ngươi phải đi về? Tối nay đi nằm ngủ nơi này a, trên lầu còn có phòng của ngươi đây, chúng ta cũng vẫn có vệ sinh quét dọn, rất sạch sẻ."

"Không phải là, để cho trở về còn có chút chuyện." Kỷ Ngữ Đồng cười giải thích: "Quế mụ, ngươi yên tâm, một có thời gian ta liền sẽ đi qua xem ngươi, hiện tại không thể so với ở nước ngoài liễu, ngươi cũng đừng lưu ta."

Quế mụ nghe nàng nói như vậy, chỉ đành phải thôi, dặn dò: "Vậy ngươi cần phải thường xuyên đến xem ta."

"Biết rồi, ta còn không nỡ của ta Mân Côi cao cùng hương tô gà đây." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra ngọt tiếu bì nụ cười.

Quế mụ cũng bị nàng nói đùa: "Ta đi đưa tiễn ngươi."

Giang Hạ vốn là vẫn không có mở miệng, lúc này lại nói: "Ta đi đưa sao."

Kỷ Ngữ Đồng cùng Quế mụ cùng Tiểu Vũ a lam nhất nhất nói Saionara, cầm lấy bao, trực tiếp đi về phía ngoài cửa, Giang Hạ vội vàng đi theo. Hai người một trước một sau đi ra phòng ốc, một đường không nói gì, thật ra thì cho dù Giang Hạ muốn nói gì, cũng không có cơ hội, Kỷ Ngữ Đồng cước bộ thật sự là quá là nhanh.

Màu bạc xe ferrari, ở trời chiều dư âm huy tản ra chói mắt quang mang, Kỷ Ngữ Đồng đi tới bên cạnh xe, sau đó quay đầu lại, trên mặt tràn ra vẻ như có như không nụ cười: "Giang đại tổng tài, ta hôm nay là tới nhìn quế mẹ kiếp , ai biết lao động ngươi đại giá liễu, trong lòng ta rất băn khoăn, ngươi cái này mời trở về đi."

Giang Hạ tựa hồ là ngơ ngác một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Cẩn thận một chút lái xe."

Trả lời nàng là một tiếng "Phanh" tiếng đóng cửa, sau đó là xe thể thao phát động thanh âm.

Xe ở trong hoa viên đang lúc trên hành lang càng lúc càng xa, Kỷ Ngữ Đồng tay nắm lấy tay lái, kính chiếu hậu dặm Giang gia đại chỗ ở, cùng vẫn đứng ở nơi đó cái kia cao to bóng người ở nước mắt của nàng trung cũng dần dần mơ hồ.

Mười năm lúc trước, nàng mất đi người yêu sâu đậm.

Mười năm sau, tất cả mai táng các nàng ngọt ngào nhớ lại địa phương : chỗ, cũng có người khác dấu chân.

Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới cái kia màu xanh biếc gian phòng, cái kia từng chuyên chở nàng ngây ngô tâm sự địa phương : chỗ, cái kia từng làm cho nàng hưởng thụ quá ngắn ngủi hạnh phúc địa phương : chỗ, cái kia ở nàng trong trí nhớ, hãy cùng đồng thoại dặm công chúa ở tòa thành giống nhau địa

phương : chỗ, nàng tình yêu ở nơi đâu lặng lẽ nảy sinh, vừa ở nơi đâu nhanh chóng điêu linh...

A, thì ra là nàng hay là để ý, nàng để ý Giang Hạ đem khác người tới liễu thế giới của các nàng , ở trong lòng của nàng, kia vẫn là thuộc về lãnh địa của nàng. . .

Giang Hạ, ngươi đến tột cùng có thể làm được nhiều tuyệt? Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên có chút buồn cười, song, nước mắt nhưng không bị khống chế ở trên mặt càng chảy càng nhiều, càng chảy càng nhiều...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trước phát chương một, tạm không kiểm tra.

Hiện đang tiếp tục viết Canh [2], tận lực cho hai người quan hệ mang đến chút đột phá.

Lần nữa cảm tạ phát trường bình luận ngữ hạ!

59, thứ 59 chương

59, thứ 59 chương . . .

Không ra sở dự liệu của mọi người, cũng không lâu lắm, Chu Tinh Hán thành công cạnh được mới phong phân biệt mảnh đất trống kia, sau đó bắt đầu bắt tay vào làm xây đại hình buôn bán quảng trường chuyện tình. Giang Hạ đem điều này hạng mục toàn quyền nộp tùy chỗ hắn để ý.

Kế tiếp trong thời gian, Chu Tinh Hán trở nên đặc biệt bận rộn, cũng đặc biệt có nhiệt tình, Khang Trữ cái này vốn là sẽ đại quản sự phó tổng tài, nhưng bắt đầu chơi mất tích, ba ngày hai đầu không thấy bóng dáng, Lâm Nhất Phong cũng là một chút ban, cũng không biết nhanh chóng đi đâu liễu.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ cuộc sống vốn là giống như cục diện đáng buồn, nhưng là bởi vì Kỷ Ngữ Đồng trở về nước, cánh trở nên gợn sóng lưu động, chính là tự lo còn không rảnh, hơn không tâm tư đi quản chuyện của bọn hắn. Không biết chuyện gì xảy ra, hiện tại đối mặt Lâm Nhiễm, nàng áy náy cảm bắt đầu trở nên hơn mãnh liệt, thế cho nên sau khi tan việc không lớn nguyện ý về nhà, nhưng là nếu như trở về sông chỗ ở, nằm tại chính mình trong phòng kia, rồi lại bội cảm hao tổn tinh thần.

Kỷ Ngữ Đồng từ cái này lần đến sang sông chỗ ở sau, cũng nữa không có cùng nàng chạm qua mặt, nhưng là thanh danh của nàng, ở Thúy Thành nhưng dần dần vang lên, nàng xuất chúng xinh đẹp, cộng thêm nàng ở Khải Mỹ địa vị, khiến cho một chút buôn bán tạp chí xu chi nhược vụ, quả thực đem nàng làm minh tinh một loại tới thổi phồng, ba ngày hai đầu có thể ở trên tạp chí đã gặp nàng Mỹ lệ ưu nhã thân ảnh.

Như vậy không thấy mặt, không có giao tập cuộc sống, Giang Hạ cũng không biết là may mắn, hay là mất mác, nhưng là bất kể như thế nào, trong lòng nữa không bình tĩnh, trên mặt nhưng vẫn là một mảnh bình tĩnh quá, bổn sự như vậy, nàng nhiều năm trước đã luyện tựu.

Ngày nào đó qua giờ tan sở, Giang Hạ vẫn ngồi ở trước bàn làm việc, hai tay không nhanh không chậm xao kích trứ bạch kim siêu mỏng Computer bút ký bổn bàn phím, xử lý thuộc hạ một chút quản lý chia nàng bưu kiện.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến hai tiếng nhẹ nhàng tiếng gõ cửa, Giang Hạ ánh mắt chuyên chú nhìn màn ảnh, khắp thanh nói: "Đi vào."

Cửa bị đẩy ra, đi theo lại bị nhẹ nhàng Cerrada, Giang Hạ giương mắt vừa nhìn, vẻ màu bạc thân ảnh liền ánh vào trong mắt, nàng ngừng lại trong tay động tác, không nhịn được phát ra cười khẽ: "Làm sao đổi xuyên : thấu màu bạc rồi?"

http://tieulun.hopto.org

"Cũng là chết tiệt Lâm kẻ điên không tốt!" Khang Trữ vừa nói cái này sẽ tới khí , mặt mày vo thành một nắm: "Trước kia hắn bảo chúng ta hắc bạch Song Sát, hiện tại hơn quá đáng, biến thành Hắc Bạch vô thường liễu. Thật không rõ làm sao như vậy, một xấp dầy tuổi còn ngây thơ như vậy, chơi cái loại nầy tiểu học lúc lấy ngoại hiệu trò chơi, ta nguyền rủa hắn cả đời cũng tìm không được vợ."

Giang Hạ mím môi thần cười, ánh mắt quét về phía trong tay nàng một tinh xảo màu vàng hộp gỗ, giơ lên càm: "Kia là vật gì? Chẳng lẽ là tặng cho ta lễ vật?"

"Lần này ngươi cũng là nói đúng, đúng là đưa lễ vật của ngươi."

Khang Trữ vừa nói, đem hộp gỗ thả vào nàng trên bàn làm việc, sau đó vòng vo một cái phương hướng.

Giang Hạ nhìn nàng một cái, không nhịn được lòng hiếu kỳ nổi lên, cười nói: "Ngươi vừa làm cái gì thần bí?" Đem Laptop đẩy hướng vừa, sau đó mở ra hộp gỗ, vừa nhìn dưới không khỏi mắt choáng váng, bên trong màu trắng nhung tơ thượng, thế nhưng nằm một thanh đen nhánh sáng loáng đích tay thương : súng.

"Hoa ngươi ý vị P99 tự động thủ thương : súng, an toàn nhất đích tay thương : súng, ta cho mình cũng giữ một thanh." Khang Trữ híp híp mắt, cười hì hì nói: "Xinh đẹp sao? Mấy chục vạn đây, dĩ nhiên, chút tiền kia đối với ngươi mà nói không coi vào đâu, quan trọng là ... Tâm ý của ta sao."

Giang Hạ thân thể sau này dựa vào một chút, hai tay thanh thản gõ tay vịn: "Ngươi vô duyên vô cớ đưa ta đây tại sao?"

"Tóm lại không phải là để tự sát." Khang Trữ tay khẽ chống bàn làm việc, nhảy đến phía trên ngồi xuống, sau đó thán Khí Đạo: "Ta nghĩ ta dò thăm một

chút về Chu Văn Hàn tin tức."

"Nga?" Giang Hạ nhíu lông mày.

"Có lời đồn đãi hắn tựu ẩn thân cho Y thành, hơn nữa. . . Gia nhập Chu Tước có."

"Y thành? Chu Tước có?" Giang Hạ sửng sốt, Y thành không phải là nàng đem Ngữ Đồng đưa đi địa phương : chỗ ư, xem ra chính mình cùng cái thành phố này thật là có một chút duyên phận.

Khang Trữ thở dài: "Chính là Y thành một Hắc bang đích danh xưng, cùng buôn lậu cùng ma túy có liên quan, có lẽ, còn cùng súng ống đạn được có một chút quan hệ."

Giang Hạ thần sắc bỗng nhiên trở nên có chút ngưng trọng: "Ngươi gần đây không thấy bóng dáng, là hỏi thăm những thứ này đi? Tin tức có thể tin được không?"

"Hắn là tương đối có thể tin, Hắc bang trong lúc có nhiều lui tới, ta là từ ba ba ta trước kia huynh đệ nơi đó hỏi thăm được."

Giang Hạ sợ run một hồi lâu, cầm lấy cây súng lục kia nhìn một chút, thản nhiên nói: "Ngươi lo lắng hắn nghĩ muốn mạng của ta?"

"Dĩ nhiên không phải là, ta chỉ là để giữ lại lấy phòng ngừa vạn nhất sao."

"Ngươi yên tâm, dù thế nào dạng, hắn cũng sẽ không nghĩ muốn mạng của ta." Giang Hạ cầm lấy súng lục, hướng bên kia tác nhắm trúng động tác, trên mặt hiện lên lên một tia cười lạnh: "Hắn chỉ muốn muốn hai dạng đồ vật, một là của ta tiền, khác chính là Ngữ Đồng người."

Vừa nói khẩu súng đặt lên bàn, trên mặt hiện ra một tia mệt mỏi thần sắc:

"Hắn rời đi Giang thị, trong ngân hàng tư chất kim cũng bị đống kết, bất quá vẫn là cuốn đi liễu không ít tiền mặt, chẳng qua là hắn những năm gần đây đã tiêu xài thành tánh, ta đã đoán những thứ kia cung hắn không hao phí mấy năm, sớm muộn sẽ đi làm chút ít tội phạm hoạt động, cộng thêm lại bị cảnh phương truy nã, Hắc bang có thể nói là tốt nhất ẩn thân địa phương : chỗ, cho nên ngươi nói, ta cũng vậy không có cảm thấy có nhiều kinh ngạc. Thật ra thì nói cho cùng, ta cũng vậy cũng không muốn đem hắn ép lên tử lộ, hắn như muốn tiền, ta cũng vậy cho phép cấp cho hắn, nhưng ta rõ ràng, theo tính cách của hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ qua Ngữ Đồng, cho nên, biện pháp tốt nhất, chính là để cho hắn vào cai ngục, tốt nhất có nhiều lâu quan bao lâu!" Cuối cùng một câu, nàng cơ hồ là cắn răng nói.

Khang Trữ lắc đầu nói: "Chỗ ẩn thân hắn là nhất thời rất khó tìm đến, bất quá ta có tận lực nghĩ biện pháp sai người qua bên kia dò tin tức."

"Cái kia sao giảo hoạt tính cách, thử nghĩ xem cũng là khó tìm." Giang Hạ suy nghĩ một chút, cau chặt chân mày: "Hiện tại chỉ có như vậy, ngươi thông qua ba ba của ngươi bên kia quan hệ, hết sức đi thăm dò tuần tung tích của hắn, vô luận xài cái gì thật nhiều cũng không sao cả. Về phần ta đây bên, ừ, ta nghĩ ta phải từ hắn lấy trước kia chút ít tình phụ trên người hạ thủ, ta phải từng bước từng bước đem các nàng cho tìm ra."

"Những tình phụ?" Khang Trữ mở to hai mắt nhìn.

"Hắn Nhâm Giang thị tổng tài, bên cạnh không có trên trăm nữ nhân, cũng có mười mấy." Giang Hạ khẽ trầm ngâm, bỗng nhiên nảy sinh ác độc nói: "Có thể nhất thời muốn toàn bộ tìm được có chút khó khăn, nhưng tìm chút thời giờ, tốn chút kim tiền, dùng điểm tâm tư, luôn là không có vấn đề gì, ta cũng không tin liễu, ở những nữ nhân kia trong, tựu không có một người nào, không có một cái nào đối với hắn mà nói là hơi chút đặc biệt chút, hắn tựu thật một cũng không liên hệ rồi? !"

"Má ơi, nhiều như vậy a! So với ta gia lão đầu còn lợi hại hơn!" Khang Trữ thẳng chắc lưỡi hít hà: "Hắn nhiều như vậy nữ nhân, còn băn khoăn Ngữ Đồng làm gì? Hãy nói lấy hắn trước kia địa vị, vừa phải như thế nào nữ nhân nếu không đến!"

"Hắn tìm những nữ nhân kia, nghe nói một loại cũng cùng Ngữ Đồng mụ mụ có một người địa phương : chỗ giống như." Giang Hạ quét nàng một cái, thản nhiên nói.

Qua một hồi lâu, Khang Trữ mới phát ra "Ti" một tiếng: "Thật biến thái!"

Giang Hạ không có lên tiếng, Khang Trữ lại nói: "Xem ra ngươi muốn phái thêm chọn người nhìn Ngữ Đồng liễu, vạn nhất có một không may, ta. . . Ta không dám suy nghĩ giống."

"Đó là tự nhiên." Giang Hạ vuốt vuốt huyệt Thái Dương, hai đầu lông mày hiện ra một tia ít có lo âu: "Bất kể như thế nào, ta nhất định phải tìm được hắn! Mặc hắn ở bên ngoài, tựa như thả một không định giờ bom, ngươi không biết lúc nào sẽ nổ tung, hết lần này tới lần khác hiện tại Ngữ Đồng vừa ở quốc nội, ai!"

"Còn cao như vậy điều, luôn thượng tạp chí." Khang Trữ nhận một câu miệng, lại nói: "Khải Mỹ gần đây không tệ a, mặc dù cùng Tiểu Chu cạnh tiêu lần đó thất bại, nhưng sau lại liên tục bắt lại hai khối không tệ đất khai phá quyền, trong đó một khối chuyển bán đi, tựu buôn bán lời hơn ngàn vạn đây, bọn họ hiện tại ở đầu cơ đất đây đây là."

Giang Hạ trên mặt rốt cục không nhịn được lộ ra một nụ cười: "Xem ngươi bình thời đông hỗn (giang hồ) tây hỗn (giang hồ), những thứ này vẫn còn là chú ý đến. Nói không chừng kia một trăm ngàn dặm , có một nửa đưa cho ngũ lão đầu rồi sao."

"Ha ha." Khang Trữ cười lớn một tiếng, vỗ vỗ bả vai của nàng: "Nói hồi lâu không vui, ta xin ngươi uống rượu đi, tìm tới Lâm kẻ điên, chúng ta thật lâu không có tụ cùng nhau liễu, Tiểu Chu cùng minh châu kia hai công việc điên cuồng, cũng không cần gọi điện thoại kêu."

"Được rồi." Giang Hạ đóng Computer, đứng dậy.

Buổi tối, Giang Hạ quả nhiên cùng Khang Trữ, Lâm Nhất Phong ba người đi ô-tô đi quầy rượu.

Cái này quầy rượu là một nhà hội viên chế quầy rượu, tới cũng là chút ít Thúy Thành tinh anh nhân vật nổi tiếng. Trong quán rượu trang tu vô cùng có đặc sắc, có rất nhiều phục cổ nguyên tố, bên trong không khí cũng tốt vô cùng.

Giang Hạ ngồi ở bên quầy bar, đối với bồi bàn khoát tay nói: "Cho ta một chén Long Thiệt Lan."

"Cùng nàng giống nhau." Khang Trữ mượn nói chuyện hết sức, ánh mắt mọi nơi quét một vòng, thấy mấy coi như đoạt mắt mỹ nữ, cho nên hài lòng gật đầu.

Rượu rất nhanh đưa đến trước mặt, Giang Hạ bưng chén uống một hớp, một cổ hỗn hợp có cây chanh mùi thơm ngát cay độc khổ sở chất lỏng thẳng tràn vào hầu, Khang Trữ cùng nàng đồng thời để chén rượu xuống, hơi nhíu chân mày giãn ra, thở dài nói: "Rượu này thật là sức lực." Vừa nói, nhìn một chút bên cạnh vùi đầu uống rượu Lâm Nhất Phong, lấy tay khửu tay đụng phải hắn một chút: "Kẻ điên, ngươi hôm nay làm sao không lớn nói chuyện a? Này không giống ngươi a."

"Không muốn nói chuyện." Lâm Nhất Phong miễn cưỡng nói.

"Tại sao?" Khang Trữ kinh ngạc hỏi.

"Còn có thể có cái gì." Giang Hạ liếc nàng một cái: "Nghe nói gần đây có một dễ nhìn luật sư ở đuổi theo minh châu, so sánh với Lâm đại công tử còn muốn đẹp trai một chút như vậy chút, cho nên. . ."

Kế tiếp lời của, nàng không có nói thêm gì đi nữa, Khang Trữ cũng là lấy làm kinh hãi: "Thật a? Ta làm sao không biết a."

"Ngươi thật nghĩ đến ngươi mọi chuyện đều biết a." Giang Hạ liếc nàng một cái: "Nói trắng ra là ngươi chính là không quan tâm minh châu."

"Ta nào có không quan tâm nàng, ta gần đây bận rộn, không có công phu : thời gian Bát Quái." Khang Trữ giải thích liễu hai câu, nhìn Lâm Nhất Phong, sách sách có tiếng: "Xem ra, người này chính là bối thương thương a, nhớ năm đó, ta ý vị cho các ngươi dắt tơ hồng, ngươi nói chúng ta ôn nhu hiền thục tiểu Minh châu giội, kia, hiện tại, người ta bị so với ngươi còn mạnh hơn người đuổi theo, ngươi tựu bộ dạng này chết dạng, ngươi thật là bối thương thương nam một a."

"Nàng ôn nhu hiền thục? Coi như hết." Lâm Nhất Phong làm khoa trương vẻ mặt, sau đó vừa giơ lên chén rượu, thán Khí Đạo: "Tốt lắm, chúng ta hôm nay không nói những thứ này, nói thật, ta hôm nay chính là tới uống rượu, không phải là tới nói chuyện phiếm."

Giang Hạ tiếp lời nói: "Ta cũng vậy giống nhau."

"Được, không nói chuyện phiếm, chẳng qua là uống rượu phải không?" Khang Trữ trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra một tia tà ác nụ cười: "Đây cũng là hai người các ngươi nói Hmm, hôm nay không nhiều lắm uống vài loại rượu, ta còn với các ngươi không xong liễu." Vừa nói đối với bồi bàn nói: "Đấu lại ba chén Vodka, không cần thêm khối băng."

May là Giang Hạ cùng Lâm Nhất Phong này hai tửu lượng coi như có thể

người, uống qua vài loại bất đồng rượu mạnh sau, cũng là mặt đỏ tới mang tai liễu, chỉ có Khang Trữ còn hơi chút tốt đi một chút, mấy người cơ hồ giận dỗi dường như uống một chút, cuối cùng, Khang Trữ phải đánh mấy điện thoại, gọi trong công ty mấy tài xế lái xe tới đây, đem mấy người bọn họ chia ra đón trở về.

Một hai màu đen Maybach kiệu xa ở lối đi bộ vững vàng chạy , Giang Hạ đầu óc choáng váng ngưỡng tựa vào chỗ ngồi phía sau thượng, nhìn một chút trên cổ tay đích tay bề ngoài, kim chỉ giờ chưa chỉ đến tám giờ, trong nội tâm nàng không nhịn được thầm mắng: "Khang Trữ này kẻ điên! Làm hại ta sớm như vậy tựu phải trở về đi ngủ."

Nàng đưa tay chà xát có chút đỏ lên mặt, sau đó ấn vào trên cửa xe theo như nữu, chỗ ngồi về phía sau khuynh đảo, đồng thời vươn ra đặt chân chiếc, Giang Hạ nằm xuống, đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, bên trong buồng xe bỗng nhiên vang lên một trận dồn dập chuông điện thoại di động, nàng nhíu mày, lục lọi lấy điện thoại ra đặt ở bên tai: "Uy?"

Bên kia không biết nói cái gì nói, rượu của nàng tựa hồ cũng thoáng cái tỉnh: "Cái gì? Nàng đi rời cung? Đi đâu làm gì? Cùng ngũ Phó thị trưởng? !" Nàng lập tức đem điện thoại di động theo như rụng, sau đó cầm lấy bên trong xe điện thoại, cơ hồ là hổn hển nói: "Nhanh lên quay đầu, đi tiến lan nói rời cung hội sở!"

Tài xế lập tức thi hành mệnh lệnh của nàng, ở phía trước lộ khẩu quay lại liễu phương hướng. Giang Hạ suy nghĩ một chút, vừa gọi một cú điện thoại mã số, nhanh chóng nói: "Uy, căn dặn, ta hỏi ngươi, ngũ Phó thị trưởng có phải hay không ở hội sở dặm ? Ở đâu ghế lô?" Lên tiếng hỏi Sở Chi sau cúp điện thoại, chỉ cảm thấy lòng như lửa đốt, hận không được chắp cánh bay tới đó.

Ngũ trưởng thắng là ở một quý không trắng cử hành một tiệc rượu thượng

biết Kỷ Ngữ Đồng, lúc ấy quý không trắng riêng đem muội muội của mình cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người giới thiệu cho hắn biết, hắn so sánh với bất luận kẻ nào cũng biết, Khải Mỹ phát triển cùng cái này quyền cao chức trọng Phó thị trưởng có mật không thể phần đích quan hệ.

Ở đây sau, Khải Mỹ đúng là Ngũ trưởng thắng dưới sự giúp đở của, lấy được hai khối địa khai phá quyền, dĩ nhiên, Quý Vị Ương không ít cho hắn chỗ tốt. Nhưng là, hắn liền vẫn liên lạc lên Kỷ Ngữ Đồng, đem Quý Vị Ương giận đến muốn chết, mấy lần ở trong phòng làm việc vì chuyện này đại phát giận, Kỷ Ngữ Đồng mỗi lần cũng khuyên nàng lấy công ty làm trọng, mình thì hành sự tùy theo hoàn cảnh, cũng may Ngũ trưởng thắng mặc dù háo sắc, trước mắt bao người hay là muốn mặt. Nhưng là hôm nay, hắn cánh mấy lần gọi điện thoại cho Kỷ Ngữ Đồng, không nên hẹn nàng đi ra ngoài ăn cơm tối.

Bởi vì gần đây công ty một chút tương quan thủ tục xử lý để ý, cần hắn cung cấp tiện lợi, Kỷ Ngữ Đồng không tốt khước từ, hơn nữa nàng cũng biết, rời cung lão bản là Lâm Nhất Phong, lường trước cũng không có việc gì, cùng lắm thì trống rỗng lấy Uy di một phen, cho nên cũng không còn cùng Quý Vị Ương nói, liền dẫn liễu công ty một ngành chủ quản đi qua.

Ai ngờ Ngũ trưởng thắng vừa thấy này ngành chủ quản, liền lòng tràn đầy không nhanh, hắn cố ý gọi tài xế lái xe đưa bọn họ dẫn tới rời cung, hơn nữa lập tức giúp Kỷ Ngữ Đồng làm hội viên, rời cung thị phi hội viên không thể vào, cái kia ngành chủ quản không thể làm gì khác hơn là ngốc ở bên ngoài, mà Kỷ Ngữ Đồng đến lúc này, cũng là cỡi hổ khó xuống liễu. Hết lần này tới lần khác hơn xui xẻo chính là, nàng hỏi bên trong người bán hàng, cũng đáp nói Lâm giám đốc hôm nay không có ở đây, mượn đi toilet cơ hội, đánh Lâm Nhất Phong điện thoại, ai biết chấm dứt cơ.

Ngũ trưởng thắng mặt mày hớn hở ngồi ở trong rạp, đầy bàn món ngon cơ hồ không động tới, trong rạp người bán hàng cũng bị hắn gọi dưới đi, chỉ còn lại có hai người bọn họ. Hắn một đôi mê đắm ánh mắt, không ngừng nhìn từ

trên xuống dưới Kỷ Ngữ Đồng, quả thực là hỉ động màu sắc, không được mời rượu: "Tiểu Kỷ, ngươi yên tâm, có ta ở đây, công ty của các ngươi vô luận là phải phê địa cũng tốt, hay là muốn thay đổi thổ địa tính chất cũng tốt, còn là đừng cái gì thủ tục, một chút vấn đề cũng không có, này chút mặt mũi ta tuyệt đối cho ngươi., ta hiện Thiên Tâm tình đặc biệt tốt, đi theo ta uống vài chén."

"Ngũ thị trưởng, ta thật sự là không thể uống. Không bằng như vậy, này chén ngươi giúp ta uống sao." Kỷ Ngữ Đồng trong lòng nôn nóng cực kỳ, cố gắng nhịn xuống tính tình, trên mặt giả bộ làm ra một bộ nụ cười.

"Vậy cũng không được, ta đã uống rất nhiều." Ngũ trưởng thắng vừa kề nàng một chút, mồm miệng đều cơ hồ có chút không rõ liễu: ", nữa theo ta uống chút, Tiểu Kỷ, ngươi lớn lên thật là mỹ, lời nói thật sự nói, ta ngũ người khác ở nơi này Thúy Thành, ra mắt nhiều nữ nhân liễu đi, cũng. . . Cũng không người bì kịp được ngươi một nửa, gặp lại ngươi, ta cảm thấy được ta nửa đời trước cũng sống vô dụng rồi."

Nói xong này một câu, bưng chén rượu đích tay bỗng nhiên run lên, một chén tiên diễm rượu đỏ liền giội cho đi ra ngoài, đang té ở Kỷ Ngữ Đồng bộ ngực trên mặt quần áo, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng thối lui, trong lòng vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới người này công khai trường hợp biểu hiện được như vậy ra vẻ đạo mạo, bí mật vô sỉ như vậy.

Nàng nhất thời giận tái mặt tới : "Ý không tốt, ngũ thị trưởng, ta phải đi."

"Ai, đi cái gì!" Ngũ trưởng thắng nhưng lung la lung lay đứng lên, hai tay ngăn nàng cười nói: "Ai nha, thật là ý không tốt, làm sao nâng cốc cho tới trên người của ngươi đi, Tiểu Kỷ, nói thật, ngươi xinh đẹp như vậy, làm cái gì nữ cường nhân, không bằng đi theo ta đi, ta bảo đảm so sánh với ngươi đang ở đây Khải Mỹ tốt hơn vạn lần, ngươi phải như thế nào , ta cho cái gì. . ."

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng lông mày vén lên , đang muốn trở mặt, cửa đột nhiên bị "Phanh" một tiếng đẩy ra, Ngũ trưởng thắng giật mình, cùng Kỷ Ngữ Đồng Đồng thời hướng cạnh cửa nhìn lại.

Giang Hạ đứng ở cạnh cửa, thở hồng hộc, diện mục đỏ ngầu, phía sau còn đi theo rời cung phó quản lý căn dặn. Nàng hơi chút ít mê ly vẻ hai mắt, nhanh chóng ở trong rạp quét một lần, làm nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng thước màu trắng trên đồ Tây, bộ ngực kia bắt mắt một mảnh đỏ lòm, trong mắt lập tức nổi lên một tia mãnh liệt tức giận, ngay cả trên trán gân xanh đều cơ hồ muốn dữ dội lên.

"Giang tổng, đinh quản lý, các ngươi đây là chuyện gì xảy ra?" Ngũ trưởng thắng hồn phách vốn là bị sợ bay một nửa, giờ phút này thấy là Giang Hạ, trong lòng hơi dẹp yên, mặc dù khó mà nói cái gì, nhưng khẩu khí đã vô cùng không vui.

Giang Hạ khẽ nheo mắt lại, ngắn ngủn vài giây đồng hồ trong lúc, bỗng nhiên từ một đầu nổi giận sư tử

Tử, biến chuyển thành một con mang trên mặt nhợt nhạt nụ cười hồ ly, dị thường thong dong nói: "Ngũ thị trưởng, là như vậy, tôn phu nhân mới vừa gọi điện thoại cho ta, nói muốn cùng khác mấy vị phu người đi tới uống trà, ta vội vàng từ chỗ khác chạy tới, chuẩn bị tới tương bồi, vừa vặn nghe đinh quản lý nói ngươi ở đây dặm , cho nên liền quá để xem một chút."

"Cái gì? Nàng muốn tới đây?" Ngũ trưởng thắng vừa nghe lời này, liền bị làm cho sợ đến một nửa khác hồn phách cũng bay đi, luôn miệng nói: "Ngươi. . . Các nàng ở đâu ghế lô?"

"Ngũ thị trưởng, ngươi muốn đi qua cùng các nàng chào hỏi sao?"

"Không không!" Ngũ trưởng thắng sắc mặt trắng bệch: "Giang tổng,

ngươi ngàn không được nói với nàng lên ta ở chỗ này, ta phải đi." Nói lúc không quên đối với Kỷ Ngữ Đồng nói một câu: "Tiểu Kỷ, chúng ta hôm nào Saionara tốt lắm."

Vừa run giọng hỏi: "Không. . . Sẽ không gặp phải sao?"

Giang Hạ quay đầu lại hướng căn dặn gật đầu: "Đinh quản lý, ngươi đem ngũ thị trưởng từ bí mật lối đi mang đi ra ngoài, đừng làm cho hắn cùng phu nhân đụng phải."

"Dạ." Căn dặn vội vàng đáp ứng.

Kỷ Ngữ Đồng đứng ở nơi đó, bị đột nhiên xuất hiện biến cố ngơ ngẩn, nhưng khi nhìn đến Giang Hạ, cũng không có bị giải cứu vui sướng, ngược lại có một loại nhục nhã cảm giác, tay phải vẫn theo bản năng ngăn chặn tại chính mình trước ngực, lúc này thấy chỉ còn lại có hai người các nàng, cắn cắn môi dưới, liền muốn cùng đi theo đi ra ngoài, nhưng là trải qua Giang Hạ bên cạnh, cổ tay nhưng bị hung hăng bắt được, đi theo bị một cổ lực mạnh lôi đi ra ngoài.

Kỷ Ngữ Đồng thấp giọng gọi: "Ngươi làm gì? ! Buông!"

Giang Hạ cắn răng, sắc mặt trong nháy mắt rét lạnh tựa như băng, ánh mắt cũng không thèm nhìn tới nàng, tựu một đường đem nàng kéo vào trong thang máy, chẳng được bao lâu, thang máy đi tới tầng cao nhất, Giang Hạ lại đem nàng đẩy ra ngoài, hai người vào một gian 'phòng cho tổng thống' bên trong, nàng "Phanh" một tiếng đóng sầm liễu cửa phòng, lao thẳng đến nàng kéo đến phòng tắm trước, Kỷ Ngữ Đồng kêu to: "Ngươi có phải bị bệnh hay không a! Ngươi bắt đau ta!"

Giang Hạ chỉ vào cái mũi của nàng, nổi giận nói: "Ngươi tốt nhất hiện tại không nên chọc ta, đi tắm, đem này thân chết tiệt y phục cho ta đổi!"

Vừa nói đem nàng đẩy mạnh đi, tướng môn "Ba " một tiếng Cerrada. Sau đó lấy ra điện thoại di động, bấm kha linh điện thoại: "Lấy tốc độ nhanh nhất, cho ta đi thương trường mua thân y phục tới đây, không, không phải là ta xuyên : thấu. . ." Nói xong nhắm mắt lại, ở trong đầu tái hiện một chút Kỷ Ngữ Đồng vóc người, sau đó thật nhanh dưới báo một chuỗi số đo cùng địa chỉ.

Để điện thoại xuống, không hiểu được là rượu cồn tác dụng, vẫn bị mới vừa một màn kia giận đến không nhẹ, trong lòng giống như là có một đoàn ngọn lửa ở hừng hực thiêu đốt, người cũng đầu cháng váng não trướng, chỉ cảm thấy cả người nóng rang, nàng một thanh cởi xuống tây trang áo khoác, rất xa quăng đi ra ngoài, sau đó đi tới rửa mặt, mở ra vòi nước, thật nhanh thổi phồng nước tưới mặt của mình. Sau đó ngồi ở trên giường, không ngừng thở hổn hển, trong lòng đã dùng ác độc nhất ngôn ngữ đem Ngũ trưởng thắng mắng một vạn lần, cơ hồ hận không được gọi Khang Trữ tìm người đem hắn đánh một bữa mới hết giận.

Kha linh tốc độ quả nhiên rất nhanh, cũng không lâu lắm, bên ngoài tựu vang lên tiếng chuông cửa, Giang Hạ xuyên : thấu hoặc phòng khách, đi tới mở cửa, kha linh một tay giơ lên một cái túi, Tú Nhã trên mặt lộ ra vẻ nụ cười ngọt ngào: "Mua hai bộ, một quần, còn có một bộ quần áo quần."

"Rất tốt." Giang Hạ trong mắt lộ ra khen ngợi vẻ.

Kha linh thấy nàng đỏ bừng cả khuôn mặt, trên người còn mang theo mùi rượu, thần sắc vừa hết sức cổ quái, không nhịn được có chút ngạc nhiên, cũng không dám hỏi, Giang Hạ nói: "Tài xế của ta tựu ở dưới mặt, ngươi để cho hắn đưa ngươi trở về."

"Xe của ngươi ta cũng không dám ngồi." Kha linh le lưỡi.

"Ta gọi điện thoại cho hắn liễu, đi đi." Vừa nói, nàng không hề nữa dài

dòng, đưa tay đem cửa Cerrada, thăm dò hướng trong túi nhìn một chút, sau đó lấy ra một cái màu trắng Chanel V dẫn váy, lấy tay sờ soạng, chỉ cảm thấy xúc cảm mềm nhẹ thư thích, cho nên liền không hề nữa đi nhìn kỹ khác trong một cái túi đồ, trực tiếp cầm quần, đưa tay gõ cửa, đưa cho đi vào.

Kỷ Ngữ Đồng thay quần đi lúc đi ra, Giang Hạ vẫn như một đầu ngủ thú một loại, ở trong phòng không ngừng đi qua đi lại, không thể phủ nhận, nàng quay đầu lại thời điểm, trong lòng nho nhỏ chấn một chút, nầy quần đắt tiền cùng ưu nhã, bị người trước mắt thuyết minh được vô cùng nhuần nhuyễn, ánh mắt của nàng, không tự chủ được cái chăn nàng hấp dẫn ở.

Kỷ Ngữ Đồng đối mặt nàng, trong lòng có loại xấu hổ không thôi cảm giác, trên mặt vẻ mặt cũng là kiêu ngạo mà lãnh đạm, qua một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Đa tạ ngươi hôm nay vừa đã cứu ta một lần, ta đi trước."

Giang Hạ nhìn nàng Mỹ lệ bóng lưng, bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Là (vâng,đúng) Khải Mỹ đáng giá như ngươi vậy? Hay là Quý Vị Ương đáng giá như ngươi vậy? Ngươi thế nhưng không tiếc bán đứng của mình nhan sắc, ừ? !"

Kỷ Ngữ Đồng đột nhiên quay đầu lại, trong suốt đôi mắt đẹp mở thật to, một hồi lâu, cắn răng từng chữ từng chữ nói: "Vị Ương đáng giá ta vì nàng làm bất cứ chuyện gì, ngươi hài lòng sao?"

"Hài lòng? Ta hài lòng cực kỳ! Ngươi tìm một như vậy bạn gái, ta có thể nào không là ngươi cảm thấy cao hứng? !" Giang Hạ khí vô cùng ngược lại cười: "Nàng đây? Hiện tại ở đâu? Vì lợi ích của mình, không tiếc đem ngươi giao cho một lão nam nhân, a? ! Tình cảm của các ngươi thật đúng là vĩ đại, mới vừa ở trong rạp thời điểm, ngươi là hưởng thụ a, vì mình người thương giao ra cảm giác cở nào tốt a, vâng(là) sao?"

"Đúng!" Kỷ Ngữ Đồng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, gắt gao nhịn

xuống nước mắt, trong ánh mắt tất cả đều là hận ý: "Ta hưởng thụ vô cùng! Vì Khải Mỹ lợi ích, ta đâu chỉ có thể hy sinh nhan sắc, ta thậm chí có thể đi theo người khác lên giường, nhưng là Giang tổng, ngươi tại sao muốn tới phá hư chuyện tốt của ta đây?"

Giang Hạ ngẩn ra, bỗng nhiên trong cơn giận dữ, một tay lấy nàng đẩy tới trên tường, hai tay chống ở hai bên, tàn bạo nói: "Là (vâng,đúng) sao? Vậy không bằng ngươi trước đi theo ta lên giường, ngươi nói thế nào? Nói không chừng ngươi yêu cầu Ngũ trưởng thắng làm chuyện, ta cũng có thể thay ngươi làm được đây!" Nàng hôm nay uống nhiều quá chút rượu, hoàn toàn mất đi liễu bình thời tĩnh táo lý trí, lại là dưới cơn thịnh nộ, xuất thủ liền không có bận tâm nặng nhẹ, Kỷ Ngữ Đồng đích lưng nặng nề đụng vào cứng rắn lạnh như băng trên tường, đau đến cơ hồ muốn kêu ra tiếng, rồi lại không muốn ở trước mặt nàng yếu thế, thật chặc cắn đôi môi, quật cường không ra. Hai người mặt lúc này nằm cạnh quá gần, Giang Hạ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, thở hào hển dặm , mang theo nồng đậm mùi rượu, còn kèm theo một loại cây chanh vị mùi thơm ngát, nàng nóng rực hơi thở nhào vào trên mặt của nàng, làm nàng khiết hoàn mỹ trên da thịt, bị lây một mảnh Phi Hồng.

Giang Hạ bộ ngực kịch liệt phập phồng , trong ánh mắt tràn đầy khát vọng, trong lòng dục vọng thành liệu Nguyên Chi thế lan tràn, giờ này khắc này, nàng cái gì cũng không nguyện suy nghĩ, vừa nghĩ tới Ngũ trưởng thắng cái kia hèn mọn bộ dạng, nàng tựu hận không được giết hắn rồi, sau đó đem nàng chiếm vi mình dùng, nữa hung hăng giày xéo nàng.

Nhưng là, này Trương Mỹ lệ tuyệt luân khuôn mặt gần trong gang tấc, tươi nhuận cánh môi khẽ mở ra, đang mang theo nói tố vô tận hấp dẫn, kia như Mân Côi loại thanh tân mềm mại ngọt, là nàng đã sớm thưởng thức trôi qua hơn nữa vẫn nhớ mãi không quên quen thuộc tư vị, song, Giang Hạ nhưng bi ai phát hiện, nàng bỗng nhiên ngay cả đi phía trước di động một tấc dũng khí cũng mất đi, bởi vì, nàng kinh ngạc nhìn cách nhìn, Kỷ Ngữ Đồng

trong suốt mê người trong con ngươi, bỗng nhiên đầy tràn liễu nước mắt, kia trong suốt trong suốt Thủy Châu, chánh đại viên đại viên đi xuống rơi xuống.

Giang Hạ tức giận một chút xíu biến mất ở vô hình, lúc này đã không biết có muốn hay không lại tiếp tục giằng co nữa, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc dị thường, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên đờ đẫn nói: "Giang Hạ, ngươi giữ lời nói sao?"

Giang Hạ trong lòng chấn động, hai tay bỗng nhiên mềm nhũn thùy xuống, nàng rũ xuống tròng mắt, không hề nữa nhìn nàng, hữu khí vô lực nói một câu: "Ngươi đi đi." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt bỗng nhiên lộ ra oán hận hiểu rõ thần sắc, đưa tay một phát bắt được nàng màu trắng áo trong cổ áo, sau đó ngưỡng mặt lên bàng, dùng hết tất cả khí lực hôn lên đôi môi của nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý không tốt, vượt qua 12 điểm

Nhưng là không có biện pháp, thật sự quá dài, trước phát nữa kiểm tra

http://tieulun.hopto.org

ÁC MA TRƯỚC MẶT

Nghiễm Lăng Tán Nhân

end

60, thứ 60 chương . . .

Đột nhiên trong lúc, Giang Hạ chỉ cảm thấy bộ ngực căng thẳng , sau đó một trận mùi thơm đánh tới, miệng bị hai mảnh ôn nhu mềm nhũn đồ ngăn ngừa. Nàng hơi kinh hãi, theo bản năng đôi môi khẽ nhếch, một cái hương mềm trơn trợt cái lưỡi đinh hương liền đưa vào trong miệng, nàng đầu "Oanh" một tiếng, vốn là bởi vì rượu cồn tác dụng mà đỏ ngầu mặt, lập tức nóng hổi như lửa, mà mới vừa khôi phục cái kia một chút lý trí, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không còn kịp nữa đi suy nghĩ nhiều cái gì, ôm chặc trong ngực người, cơ hồ có chút khẩn cấp mút ở đầu lưỡi của nàng.

Đầu có chút nặng, có chút ngất, rượu cồn cùng dục vọng đồng thời ở trong thân thể thiêu đốt, cả người vô cùng nóng rang, hai người vừa kịch liệt ôm hôn , vừa lẫn nhau kéo ra đi về phía bên giường, sau đó ngã xuống trên giường. Giang Hạ nằm ở Kỷ Ngữ Đồng trên người, trên trán thế nhưng thấm ra khỏi một mảnh mật mật mồ hôi hột, môi của nàng từ từ lưu luyến không rời rời đi nàng, hai tay chống sự cấy, nặng nề thở hào hển, hai mắt giống như là mang theo chút mê võng, vừa tràn đầy khát vọng, không hề chớp mắt ngắm lên trước mắt này trương quen thuộc mỹ làm cho người khác mê muội khuôn mặt. Một màn này tình cảnh, rất nhanh sẽ làm cho Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới mười năm trước chia tay một màn kia, kia đối với nàng mà nói, không chỉ là thương tổn, lại càng sỉ nhục, ở dị quốc tha hương cuộc sống, nàng vô số ban đêm, cũng sẽ nhớ tới ngày đó đích tình cảnh, sau đó ngồi ở trên giường nhẹ giọng khóc, tư niệm cùng thống hận đồng thời cắn nuốt nàng, có đôi khi,

nàng thậm chí sẽ được mất ngủ đến Thiên Minh.

Kỷ Ngữ Đồng tâm, bỗng nhiên tới một trận châm đâm loại đau đớn.

Nàng cắn cắn môi, bỗng nhiên ngưỡng đứng người dậy, có chút nảy sinh ác độc dường như lần nữa dán lên liễu Giang Hạ thần, hai tay nhưng đưa tới, giải khai nàng áo trong nút áo. Giang Hạ trên người, còn có trong miệng, nơi tràn ngập rượu mạnh tinh khiết và thơm, còn có nhàn nhạt cây chanh hơi thở, Kỷ Ngữ Đồng đầu lưỡi ở nàng răng môi trong lúc du tẩu, tựa hồ cũng đi theo say mê.

Áo trong, quần, từng kiện bị tiện tay ném ra...(đến) liễu dưới giường, trên giường hai người kịch liệt quấn giao , trong phòng rất nhanh vang lên thở dốc cùng tiếng rên rỉ, mười năm sau, lần nữa gặp phải cảnh tượng như vậy, không có căng thẳng, không có ngượng ngùng, có, chẳng qua là kia không che dấu chút nào muốn đoạt lấy dục vọng.

Yên lặng nhiều năm thân thể thoáng cái bị dễ dàng tỉnh lại, Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ có chút không chịu nổi thừa nhận, tâm bất tranh khí nhảy được phá lệ lợi hại, toàn thân đều ở nhẹ nhàng phát run, nàng nhẹ chau lại lông mày, leo lên Giang Hạ đích tay, bắt quá chặt chẽ, thỉnh thoảng buông lỏng ra, rồi lại ở một giây sau bắt càng chặc hơn. Nàng muốn gọi Giang Hạ tên, muốn mời cầu : van xin nàng chậm một chút, ôn nhu một chút, rồi lại quật cường cắn chặc môi của mình. Giang Hạ đầu mờ mịt, vẫn bị vây nửa thanh tĩnh nửa mơ hồ trạng thái, tinh thần nhưng vô cùng phấn khởi, nàng chưa từng có nhiều đích ôn nhu cùng thương tiếc, nóng bỏng mà khát cắt cánh môi, lấy cướp đoạt tư thái, ở Kỷ Ngữ Đồng khiết hoàn mỹ thân thể thượng lưu lại chuyên chúc dấu vết của mình, mang cho nàng nhất ba hựu nhất ba run rẩy, thân thể cũng không lúc nhẹ nhàng ma sát thân thể của nàng, đưa tới Kỷ Ngữ Đồng từng đợt bị đè nén vui vẻ rên rỉ.

Ở tiến vào Kỷ Ngữ Đồng thân thể một khắc kia, Kỷ Ngữ Đồng chau chặc

chân mày, không nhịn được phát ra một tiếng kêu đau đớn, hai chân không tự chủ được kẹp chặc liễu Giang Hạ đích tay, Giang Hạ sửng sốt, trong mắt vẻ nghi hoặc chợt lóe lên, Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ biết nàng đang suy nghĩ gì, nhưng chịu không được nàng lần nữa chạy trốn một loại, ngược lại ôm chặt nàng, cong người lên tử đón chào, một khắc kia, nàng đau đến nước mắt cũng rớt đi ra ngoài, nhưng cố nén không nói tiếng nào.

"Ngữ Đồng. . ."

Giang Hạ đem mặt chôn ở Kỷ Ngữ Đồng mềm mại ôm trọn bộ ngực, một chuỗi trong suốt nước mắt tùy theo tích lạc, sâu trong thân thể cảm giác đau đớn cảm giác, để cho Kỷ Ngữ Đồng chân mày quấn quýt ở một chỗ, nhưng là bộ ngực truyền đến ẩm ướt, cùng Giang Hạ kêu gọi, lại làm cho nàng ngẩn ra, có như vậy trong nháy mắt, nàng cơ hồ có loại ảo giác, thanh âm kia dặm , bao hàm thâm tình cùng thống khổ, nhưng là, nàng lập tức vừa hủy bỏ liễu ý nghĩ của mình, có lẽ, nàng chỉ là có chút kinh ngạc, nhưng là thâm tình? A, đối với cái này người, nàng không muốn lại đi ôm bất kỳ ảo tưởng.

Giang Hạ nằm ở lồng ngực của nàng, trầm mặc chốc lát mà, bỗng nhiên vươn ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm đi trên da thịt mặn sáp nước mắt, tiện đà nhẹ nhàng mút vẫn, một trận tê dại tê tê cảm giác truyền đến, Kỷ Ngữ Đồng "Ti" hít sâu một hơi, Giang Hạ chấp nhất nhận chân một chút xíu mút đi nước mắt của mình, sau đó ôn nhu hôn hít lấy trước ngực nàng mềm mại, ngón tay nhưng nhẹ nhàng chậm chạp bắt đầu ở thân thể của nàng chỗ sâu ra vào, Kỷ Ngữ Đồng môi anh đào khẽ nhếch, bật ra nhẹ nhàng tiếng rên rỉ, Giang Hạ ngưng hôn, một miệng ngậm chặt nàng trước ngực phấn hồng Bội Lôi, nhẹ nhàng khẽ cắn, sau đó lại nắng nặng khẽ hấp.

"A. . ." Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được phát ra một tiếng nhẹ la, hai tay ôm chặc đầu của nàng, Giang Hạ ở nàng trước ngực không ngừng mút vào , ngón tay ở nàng trơn trợt □ sâu trong thân thể động tác, nhưng bắt đầu càng ngày càng nhanh chóng kịch liệt. Kỷ Ngữ Đồng ngửa đầu, sắc mặt càng phát

ra tiên diễm ướt át, cắn chặc đôi môi rồi lại không tự chủ được mở ra, phát ra từng đợt càng thêm dồn dập cao vút rên rỉ, nàng vươn ra một cái tay, thật chặc bắt được sàng đan, cái tay còn lại nhưng lục lọi nhổ Giang Hạ trên đầu cây trâm, Giang Hạ một đầu tóc đen, liền ở nàng trước ngực rơi lả tả ra, cùng nàng năm ngón tay thật sâu triền ở chung một chỗ.

Ở cuối cùng một khắc, không biết là bởi vì không cách nào thừa nhận kích tình, còn là bởi vì mãnh liệt hận ý, Kỷ Ngữ Đồng hung hăng cắn Giang Hạ đầu vai, cho đến trong miệng truyền đến ngọt tinh mùi vị, trong mắt nhưng nhanh chóng đầy tràn nước mắt trong suốt.

Giang Hạ đau đến hừ nhẹ một tiếng, hai tay nhưng ôm chặc lấy nàng.

Đêm đã khuya, trong phòng cũng rốt cục bình tĩnh trở lại.

Ở nơi này buổi tối, mặt quay về phía mình người yêu sâu đậm hoàn mỹ không tỳ vết thân thể, Giang Hạ rốt cục nhượng bộ liễu mình nội tâm dục vọng, nhưng là dục vọng chi cửa vừa mở ra, nàng cơ hồ có chút không cách nào điều khiển tự động, đoạt lấy dục vọng dĩ nhiên là mãnh liệt như vậy, chỉ sợ cho dù biết Kỷ Ngữ Đồng thân thể giống như mười năm trước một loại thuần khiết, nàng cũng không cách nào cho nhiều hơn ôn nhu, mười năm tới tư niệm, làm cho nàng trở nên gần như muốn điên cuồng.

Trong thân thể lưu lại không có phát huy rượu cồn, cộng thêm thể lực vô cùng tiêu hao sau đích mỏi mệt , làm cho nàng rất nhanh trầm lắng ngủ, nàng vây quanh Kỷ Ngữ Đồng eo, ngủ được như vậy buông lỏng, thơm như vậy ngọt, không một chút bị trên bả vai vết thương ảnh hưởng, mặc dù để ý biết mơ hồ lúc trước, nàng còn có thể cảm giác được nơi đó truyền đến đau đớn.

Kỷ Ngữ Đồng đưa lưng về phía Giang Hạ, nàng có thể cảm giác được nàng dán chặt lấy nàng bóng loáng nhẵn nhụi khẽ mang theo mồ hôi toan tính thân thể, cũng có thể cảm giác được bên tai càng ngày càng là đều đều Noãn

Noãn hô hấp.

Ở vừa bắt đầu, nàng là muốn rời đi, nhưng là thân thể bủn rủn được vừa động cũng không muốn động, không, có lẽ không phải là thân thể nguyên nhân, chẳng qua là nàng không muốn thừa nhận, nàng vẫn thật sâu quyến luyến cái này đã không thuộc về ngực của nàng, nàng, đã có đem gần mười năm không có ôm qua nàng...

Nếu là ở mười năm trước, phát sinh hôm nay hết thảy, như vậy, nàng nhất định sẽ cảm giác mình rất hạnh phúc. Bởi vì ngay từ lúc mười sáu tuổi sinh nhật sau, nàng tựu chấp nhất cho là, nàng cuộc đời này đã cùng định người này. Nhưng là hiện tại, nàng chỉ cảm giác mình rất vô sỉ, biết rất rõ ràng Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm ở chung một chỗ, nhưng muốn ra chuyện như vậy, nàng quả thực giống như đáng xấu hổ người thứ ba.

Kỷ Ngữ Đồng một lát hận mình, một lát hận Giang Hạ, một lát kìm lòng không đậu nhớ lại các nàng mới vừa thân mật đích tình cảnh, một lát nhưng lại nghĩ tới ở mười năm này, Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm cũng như vậy tương thân tương ái, liền ghen tỵ với tức giận e rằng pháp tự giữ. Trong lòng lại có muôn vàn quấn quýt, tất cả tư vị, thật lâu không cách nào ngủ.

Trong bóng tối, nước mắt của nàng, như trân châu loại từ khóe mắt rối rít rơi xuống.

Giang Hạ lúc tỉnh lại, sắc trời đã là sáng choang, trong phòng nhưng bởi vì rèm cửa sổ che được nghiêm nghiêm thực thực mà có chút tối, mở mắt thời điểm, trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc làm cho nàng mỉm cười nói ngạc, trong đầu lập tức khâu ra tối hôm qua đoạn ngắn, nhưng là làm cho nàng có chút lúng túng chính là, trong tay nàng thật giống như nắm một mềm mại đẫy đà đồ, mặt của nàng nhất thời đỏ lên, ngay cả bên tai cũng bắt đầu nóng lên, vội vàng buông ra, như làm trộm nhẹ nhàng rút tay về, nhưng là tay vừa mới động, trên vai liền vừa truyền đến một trận đau đớn.

http://tieulun.hopto.org

Thì ra là, nàng cùng Quý Vị Ương căn bản không có cái gì, Giang Hạ bỗng nhiên khe khẽ thở dài, hối hận sao? Không biết. Rất vui vẻ sao? Cũng chưa chắc, bất quá, bao nhiêu vẫn còn có chút mừng thầm, dĩ nhiên, hơn nữa là lòng chua xót.

Giang Hạ kinh ngạc nghĩ một lát mà, trong đầu một đoàn đay rối, sau đó rón rén xuống giường. Đứng ở trong phòng tắm, nhìn này mặt đại gương, Giang Hạ không khỏi ngẩn ngơ, bộ ngực, bả vai tất cả đều là màu sáng dấu hôn, trên vai cắn ấn đã vảy kết, khẽ nhất tay một cái, sách tóm tắt xé đau, bết bát nhất chính là, trên cổ cũng có mấy viên, cái này xem ra, mấy ngày cũng không xảy ra cửa.

Nàng cười khổ nằm đi tắm trì, rót tắm rửa, sau đó vây quanh khăn tắm đi ra ngoài.

Này đang lúc phòng, là nàng cùng Khang Trữ tới đây hội sở chơi lúc nghỉ ngơi nơi. Giang Hạ đi tới trong phòng khách, nhấn linh, rất nhanh có người như bình thường giống nhau, tặng đủ loại kiểu dáng bữa ăn sáng đi lên.

Trở lại phòng ngủ, Kỷ Ngữ Đồng còn đang ngủ, Giang Hạ ngồi ở bên giường, không nhịn được mở đèn lên, chỉ thấy Kỷ Ngữ Đồng nằm nghiêng , một đầu tóc dài đen nhánh như nước chảy tả ở trên gối đầu, một tờ tuyệt mỹ khuôn mặt nhuộm nhàn nhạt phi sắc, Xinh đẹp không gì sánh được, hai hàng lông mày khẽ chau lên, ánh mắt lại có chút sưng đỏ, dày quyến rũ trong, lộ ra một tia nhu nhược, phá lệ chọc người thương tiếc, Giang Hạ trong lòng nóng lên, không nhịn được đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt của nàng.

Có đồ vật gì đó, một mực trên mặt nhích tới nhích lui, Kỷ Ngữ Đồng thật sâu nhíu mày, bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng, từ từ mở ra đôi mắt đẹp, sau đó, liền đối với thượng một đôi lửa nóng con ngươi.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, ngó chừng Giang Hạ ánh mắt, thật lâu, mới nói:

"Giang đại tổng tài, ngươi ngày hôm qua đã nói lời của, định đoạt sao?"

"Nói cái gì?" Giang Hạ bất động thanh sắc vừa nói, ngón tay nhưng tiếp tục nhẹ vỗ về mặt của nàng.

"Ngươi nói nếu là ta cùng ngươi lên giường, ngươi có thể thay ta làm được ta nghĩ làm chuyện tình." Kỷ Ngữ Đồng nhịn xuống trong lòng đau nhức, lạnh lùng nói.

"Định đoạt." Giang Hạ nhìn nàng, đơn giản nói.

Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên một thanh mở ra tay nàng, ngồi dậy, mềm trơn cái chăn tử từ nàng trên vai chậm rãi chảy xuống, một mảng lớn mịn nhẵn trong suốt trên da thịt, loang lổ điểm một cái vết đọng rõ ràng có thể thấy được. Giang Hạ ánh mắt kinh ngạc một đường xuống phía dưới, trong mắt đau lòng vẻ chợt lóe lên. Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng ngơ ngác ánh mắt, trong lòng vừa thẹn vừa căm phẫn, vội vàng nắm lên chăn phủ ở mình.

Giang Hạ trong lòng có chút buồn cười, trên mặt nhưng một mảnh lạnh nhạt, bỗng nhiên nói: "Ngươi cùng Quý Vị Ương. . ."

"Ngươi không nên loạn tưởng, ta chỉ phải . . Chỉ là vì rửa sạch mười năm trước sỉ nhục thôi." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng nói: "Ngươi sẽ không phải tự mình đa tình cho là ta đến bây giờ còn yêu ngươi sao!"

"Rửa sạch sỉ nhục? Ngươi đem kia làm như sỉ nhục?" Giang Hạ nhíu nhíu mày, lúc ấy mình chẳng qua là cho là mình không đủ tư cách có, ai biết bị nàng làm như sỉ nhục.

Kỷ Ngữ Đồng khí vô cùng ngược lại cười: "Ta lột sạch quần áo ở trước mặt ngươi chủ động câu dẫn ngươi, ngươi nhưng vừa đi liễu chi, nếu không ngươi cho rằng đối với một người nữ sinh mà nói, này coi là cái gì?"

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ không lên tiếng, chuyện tối ngày hôm qua, bị nàng tìm tới một người ngây thơ như vậy lấy cớ che dấu, thật thiếu nàng nghĩ ra được. Nhưng là hiện tại việc đã đến nước này, làm sao bây giờ đây? Cũng chết như vậy tâm nhãn, cuối cùng lànhất đi tới một bước này, xem ra là nhất định trói ở cùng một chỗ, mười năm này khổ tâm, coi như là uổng phí liễu. Nhưng là Chu Văn Hàn chuyện tình, làm sao bây giờ đây? Nàng có có phản ứng gì? Lâm Nhiễm vẫn thế nào làm đây? Giang Hạ trong lòng thở dài , không nhịn được đi xem Kỷ Ngữ Đồng mặt, tối hôm qua đủ loại vừa xông lên đầu, trong lòng nàng không khỏi rung động.

Dù sao, cũng đã xảy ra, còn đang ư nhiều một lần thiếu một lần không. Giang Hạ nghĩ như vậy, tạm thời đem tất cả làm cho nàng nhức đầu làm khó tâm sự bỏ qua một bên, thân thể không nhịn được hướng Kỷ Ngữ Đồng nhích tới gần.

"Ngươi muốn làm gì?" Kỷ Ngữ Đồng sợ hãi kêu.

"Bang ngươi lại tẩy chà một lần sỉ nhục." Giang Hạ thản nhiên nói.

"Ngươi vô sỉ. . ." Kỷ Ngữ Đồng còn chưa có nói xong, cũng đã bị miệng nàng thần ngăn ngừa.

Kỷ Ngữ Đồng vừa vội vừa tức, trong lòng một vượt qua, hàm răng liền cắn đầu lưỡi của nàng, Giang Hạ một bộ heo chết không sợ mở nước nóng bộ dạng, cho dù nàng cắn, ngược lại thân lưỡi đi liếm nàng lợi, hai người giằng co một hồi lâu, Kỷ Ngữ Đồng cuối cùng thì không cách nào ngoan quyết tâm đi, Giang Hạ mép vung lên vẻ nụ cười, thật sâu, trằn trọc hôn nàng, tận tình thưởng thức nàng trong miệng ngọt cam lộ, ở nàng ôn nhu thế công, Kỷ Ngữ Đồng rốt cục bại hạ trận.

"Thật xin lỗi, tối hôm qua không đủ ôn nhu, hiện tại, ta muốn hảo hảo yêu ngươi một lần." Giang Hạ Tùng mở Kỷ Ngữ Đồng, thần lướt qua gương mặt

của nàng, nàng nóng rực hơi thở, dâng lên ở tai của nàng cái nơi, nhắm trúng nàng bên tai ngứa, gương mặt nhanh chóng nóng lên. Ác ma này, thanh âm ôn nhu được quả thực muốn cho người sa vào, hơn nữa, nàng còn dùng liễu yêu chữ, Kỷ Ngữ Đồng có một lúc thất thần, đi theo vừa bắt buộc mình tỉnh táo lại, vô luận như thế nào, nàng không nên lại bị nàng mê hoặc tâm trí.

Giang Hạ vừa hôn hít lấy nàng, hai tay nhưng tham luyến theo thân thể nàng đường cong du tẩu, vuốt nàng mềm nhẵn nhẵn nhụi da thịt, nàng trong mắt tựa hồ tràn đầy như nước nhu tình, động tác mềm nhẹ chậm chạp, so với tối hôm qua, quả thực là tưởng như hai người. Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt mê mông, không nhịn được đưa tay giải khai nàng khăn tắm, hai người lần nữa ôm ấp lấy ngã xuống giường. Giang Hạ nhẹ nhàng thở hào hển, hôn hít lấy nàng mặt mày cùng lỗ mũi, đang nhìn nhau trong nháy mắt đó, Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ cho là, đây chính là mười năm trước Giang Hạ, nàng cơ hồ chẳng bao giờ lần quá, nàng lỗ mũi đau xót, thiếu chút nữa sẽ phải rơi xuống nước mắt.

Nhưng là Giang Hạ cũng không có cho nàng cơ hội này, nàng chỉ thật sâu nhìn chăm chú nàng một lát, sau đó theo nàng duyên dáng cổ, xinh đẹp xương quai xanh, một đường hôn hôn đi."Thân thể của ngươi rất đẹp, so sánh với mười năm trước đẹp hơn, còn muốn mê người." Giang Hạ lẩm bẩm vừa nói, đôi môi đã chiếm lấy nàng ngực trái thượng cái kia đóa hồng mai, tay phải nhưng xoa bên kia, xoa nhẹ chậm vê.

"Ừ. . ." Kỷ Ngữ Đồng bắt được bả vai của nàng, phát ra cúi đầu rên rỉ.

Nàng mang trên mặt một loại một số gần như dáng vóc tiều tụy thần sắc, cúng bái thân thể của nàng, nàng hôn nhẹ trên người nàng mỗi một chỗ, mỗi một tấc da thịt, đầu lưỡi của nàng, theo Kỷ Ngữ Đồng bắp đùi hệ rễ nhẵn nhụi da thịt qua lại liếm mút, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt đỏ ửng gắn đầy, lộ ra thống khổ cùng vui vẻ nảy ra thần sắc, hai chân không nhịn được kẹp chặc đầu của nàng: "Không nên. . ."

Giang Hạ cũng không để ý nàng, lấy tay đem hai chân của nàng tách ra, bỗng nhiên một cúi đầu, tựu khống chế nàng dục vọng trọng yếu.

"Giang Hạ, không nên!" Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, rốt cục không nhịn được kêu lên tên của nàng, nhưng là trong lòng rồi lại có một loại cảm giác kỳ quái, cái bộ dáng này, thật sự là quá bất nhã liễu, nàng không muốn nàng như vậy, rồi lại mâu thuẫn là không nghĩ nàng dừng lại, đối với cho phản ứng của mình, nàng quả thực vừa thẹn vừa sợ. Giang Hạ đối với lời của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, nàng không ngừng hôn hít lấy nàng, trêu chọc nàng, Kỷ Ngữ Đồng khống chế không được rên rỉ , thế nhưng không tự chủ được đè lại đầu của nàng, khiến nàng hơn gần sát mình, theo Giang Hạ động tác, có nhiều hơn trơn trợt chất lỏng từ nàng sâu trong thân thể chạy trào ra...

Mất hồn tiếng rên rỉ dần dần tứ không kiêng sợ, vang dội liễu cả cái gian phòng.

Trong phòng cũng lần nữa rơi vào bình tĩnh thời điểm, đã mau buổi trưa.

Kỷ Ngữ Đồng cả người mềm thành một bãi nê, nằm ở Giang Hạ trong ngực, cho dù nàng ôm mình, mọi cách hôn vuốt ve. Nàng không nghĩ tới, tên khốn kiếp này, lại dùng phương thức này làm cho mình đạt đến □. Nàng cao siêu kỹ thuật hôn, rất quen trêu chọc kỷ xảo, không một không biểu hiện nàng trải qua kinh nghiệm phong phú, nghĩ đến đây , nàng tựu khí không đánh một chỗ, nàng mới vừa rồi hắn là cho nàng mấy bạt tai, hoặc là một ngụm cắn xuống đầu lưỡi của nàng, nàng oán hận nghĩ tới, nhưng là thân thể lại cứ thiên rất thành thực hưởng thụ Giang Hạ hầu hạ.

Giang Hạ lấy tay làm theo nàng xốc xếch mái tóc, sau đó không ngừng vuốt ve thân thể của nàng, có chút môi khô khốc, hôn hít lấy nàng ửng hồng gương mặt. Miệng nàng bên chứa đựng vui vẻ nụ cười, hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn không biết Kỷ Ngữ Đồng ở chuyển cái gì ý niệm trong đầu.

http://tieulun.hopto.org

Nếu lòng của nàng vẫn trung với mình, như vậy, sẽ làm cho thân thể của nàng, cũng trung với mình sao, nàng nghĩ như vậy, dù sao tối ngày hôm qua chuyện đã xảy ra, đã không có cách nào thay đổi, nàng không nên đi theo Khang Trữ uống rượu, hơn không nên khống chế không được của mình lòng ganh tỵ cùng tức giận cảm xúc.

Chẳng qua là Ngữ Đồng, ngươi chuẩn bị xong cùng cừu nhân của mình chi nữ ở cùng một chỗ sao? Ngươi xem rồi mặt của ta, sẽ nhớ lên cha mẹ ngươi sự tình bị hại, cho nên sinh ra chán ghét sao? Ngươi sau này, còn có thể giống như hiện tại như vậy yêu ta sao?

Giang Hạ ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ngươi có đói bụng không?"

Kỷ Ngữ Đồng không biết đang suy nghĩ gì, nhẹ nhàng ở nàng nghi ngờ

Dặm lắc đầu.

"Kia. . . Ta ôm ngươi đi tắm?"

"Ta nghĩ muốn cùng các ngươi cùng chung khai phá mới phong mảnh đất kia."

"Cái gì?" Giang Hạ nhíu mày.

"Ta nói." Kỷ Ngữ Đồng ngồi dậy, bình tĩnh nhìn nàng: "Chúng ta Khải Mỹ, muốn cùng các ngươi cùng chung khai phá mới phong mảnh đất kia."

Giang Hạ nhìn nàng không lên tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng gạt gạt đôi mi thanh tú: "Ngươi đáp ứng rồi, ta đã cùng ngươi trải qua giường. Đấu giá giá tiền, chúng ta có thể chia sẻ một nửa."

Ngươi là theo ta trải qua giường, nhưng là hưởng thụ chính là ngươi.

Giang Hạ ở trong lòng nhận này một câu, nhưng cũng không nói đến thanh, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Có thể."

Cái này đến phiên Kỷ Ngữ Đồng giật mình liễu, này ác ma lại trả lời được sảng khoái như vậy, chẳng lẽ có gạt sao? Nàng không tin nhìn nàng, lại lặp lại liễu một câu: "Ta nói chúng ta muốn cùng Giang thị cùng chung khai phá mới phong mảnh đất kia, cùng nhau xây buôn bán quảng trường."

"Ta nghe rõ ràng." Giang Hạ thản nhiên nói, không phải là một khối địa sao? Coi như làm như vậy mấy năm qua, Quý Vị Ương chiếu cố nàng làm bạn nàng trả thù lao.

"Về phần cùng chung khai phá cặn kẽ sự nghi, chúng ta đến lúc đó sẽ đến công ty của các ngươi nói chuyện."

"Tốt." Giang Hạ gật đầu.

"Ngươi tại sao sảng khoái như vậy?" Kỷ Ngữ Đồng nghi ngờ nói.

Giang Hạ xuống giường, nheo lại dài nhỏ ánh mắt nhìn nàng, như vậy vì Quý Vị Ương suy nghĩ đúng không, nàng bỗng nhiên vén chăn lên, chỉ vào tuyết trắng trên giường đơn một ít bôi đỏ sẫm bắt mắt vết máu, không khỏi ác ý nói: "Bởi vì cảm thấy ngươi trị giá a."

Vừa mới dứt lời, một con tức giận gối liền hướng nàng đập phá tới đây.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trời ạ, ta cũng không biết viết cái gì, này H viết được ta quả thực là. . . Đoán chừng ta ngày mai nhìn sẽ nhớ tự sát.

Hiện tại ta phải ở chỗ này nói rõ, sau này phàm là ta viết H, cũng không đúng thúc dục đồng.

Bởi vì ta không...nhất có viết H, viết H nhất quấn quýt, lúc đầu muốn thẻ

mấy ngày mới có thể viết ra.

Cứng rắn là muốn đi hơn, ảnh hưởng chất lượng a đám tỷ tỷ.

61, thứ 61 chương

61, thứ 61 chương . . .

Bạc màu lam xe thể thao ở trung tâm chợ trong dòng xe cộ chậm rãi di động, Giang Hạ ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, vừa nghĩ tới buổi trưa Kỷ Ngữ Đồng nổi giận đùng đùng rời đi hội sở bộ dạng, khóe miệng của nàng không khỏi vung lên vẻ như có như không mỉm cười, nhưng khi lái xe đến Thúy Thành đài truyền hình thời điểm, tâm tình của nàng vừa bất tri bất giác trầm trọng .

Đem xe dừng tốt, mở ra điện thoại di động, vô số điện tới nhắc nhở, nhìn màn ảnh xuất thần chỉ chốc lát, phát ra mấy không thể ngửi nổi tiếng thở dài, sau đó gẩy thông điện thoại.

"Uy, hạ, ngươi ở đâu dặm ? Tối hôm qua ngươi không có về nhà, đánh điện thoại di động của ngươi vẫn tắt điện thoại." Bên kia truyền đến Lâm Nhiễm có chút lo lắng thanh âm, tùy theo là nhẹ nhàng xô cửa thanh âm, cao dép lê thanh thúy tiếng vang, thanh âm của nàng bỗng nhiên trở nên trống trải ra, Giang Hạ biết, nàng giờ phút này nhất định đứng ở mỗ con hành lang thượng.

"Ừ. . ." Giang Hạ tay trái nhẹ nhẹ xoa huyệt Thái Dương, trong mắt xẹt qua một người nào vẻ áy náy: "Ta ở đài truyền hình nơi này, ta. . . Ta tới đón ngươi tan việc."

"Là (vâng,đúng) sao?" Lâm Nhiễm trong thanh âm rõ ràng mang theo vui mừng nụ cười, nói chuyện càng thêm ôn nhu vài phần: "Có tốt như vậy ư, trước kia cho tới bây giờ không có tới nhận lấy ta, không phải là tối hôm qua

làm cái gì thật xin lỗi chuyện của ta sao?"

Giang Hạ nghe vậy thần sắc cứng đờ, có chút lúng túng cười cười: "Không phải sợ quá Trương Dương bị phách đến ư, như vậy nhưng là sẽ cho này minh tinh chủ truyền bá thượng tiêu khiển tin tức. Mau xuống đây sao, ta dẫn ngươi đi ăn cơm tối."

Lâm Nhiễm cúp điện thoại, trên mặt tràn ra vui vẻ cười ngọt ngào, trong lòng vẻ lo lắng đảo qua quét sạch, trở về phòng làm việc cầm đồ đạc của mình, ngồi dưới thang máy liễu lâu.

Ra khỏi đài truyền hình đại môn, vẻ đẹp mắt màu lam lập tức đập vào mi mắt, Lâm Nhiễm theo bản năng mọi nơi xem một chút, sau đó đi tới mở cửa xe, thật nhanh lên xe. Nơi xa ngừng một chiếc xe cửa sổ xe bên, tia sáng huỳnh quang đèn liên thiểm mấy cái, tựa hồ có người ở chụp hình, đi theo, bạc màu lam xe thể thao tuyệt trần đi, chiếc xe kia cũng thật chặc đuổi theo.

Tử Kinh nói Giang Hạ cùng Khang Trữ thường đi tư nhân club dặm , Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm ngồi đối diện nhau, nàng tỉ mỉ thay nàng đem trong mâm bò bới ra cắt thành mảnh nhỏ.

Lâm Nhiễm hai tay nâng cằm lên, sóng mắt khẽ nâng, có chút xuất thần nhìn chăm chú vào nàng: "Lần trước ngươi đối với ta như vậy thời điểm, là sinh nhật của ta thời điểm. Hạ, tại sao trong lòng ta sẽ có chút bất an?"

Giang Hạ ngẩn ra, động tác trong tay ngừng lại.

"Ngươi tối hôm qua đi đâu?"

Nhìn nàng ôn nhu lo lắng vẻ mặt, Giang Hạ trong lòng chỉ cảm thấy có thiên quân nặng, hồi thứ nhất, nàng không dám nhìn nhau một ánh mắt của người, che dấu dường như cầm qua cốc có chân dài, khẽ nhấp một miếng, mới nhẹ giọng nói: "Cùng A Trữ cùng kẻ điên đi quầy rượu uống rượu liễu."

http://tieulun.hopto.org

Lâm Nhiễm nhẹ nhàng nhăn nhíu mày đầu: "Uống rượu say rồi? Ngươi đã thật lâu không có như vậy phóng túng quá mình, là bởi vì. . ." Suy nghĩ một chút, kế tiếp lời của, cuối cùng là không có nữa hỏi tiếp, cúi đầu xiên lên một ít đồng bò bới ra.

Giang Hạ cúi đầu, cổ họng giật giật, rốt cục quyết định mở miệng: "Ta tối hôm qua. . . Cùng nàng ở chung một chỗ."

"Đinh đương" thanh thúy một thanh âm vang lên, dĩa ăn hợp với bò bới ra đánh rơi trong mâm, này đột ngột thanh âm để cho Giang Hạ sợ hết hồn, mãnh liệt địa ngẩng đầu lên, khẩn trương bắt được Lâm Nhiễm đích tay: "Nhiễm Nhiễm, ngươi không sao chớ?"

Lâm Nhiễm lắc đầu, trong mắt cũng đã tràn ngập lên một tầng hơi nước, Giang Hạ nhìn nàng, trong lòng vạn phần khổ sở: "Nhiễm Nhiễm, thật xin lỗi. . ."

"Ngươi đã nói, ngươi cùng nàng không có có duyên phận, sẽ không nữa ở chung một chỗ." Hồi lâu, Lâm Nhiễm thấp giọng nói.

"Là (vâng,đúng), nhưng rất nhiều chuyện, đều ở ngoài ý liệu của ta. Coi như là hiện tại, ta cũng không có cùng nàng ở chung một chỗ nắm chặc." Giang Hạ từ từ buông nàng ra đích tay, khẽ nghiêng đi liễu đầu: "Ta chỉ dạ, chỉ là không có nghĩ đến, nàng có trở về nước, ta không nghĩ tới, mười năm, nàng thủy chung chỉ yêu ta một người, ta càng không nghĩ đến, nàng..."

Lâm Nhiễm bỗng nhiên nhìn nàng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hốc mắt nhưng có nước mắt giọt chảy xuống: "Giang Hạ, mười năm, ta cũng vậy thủy chung yêu ngươi, ngươi thấy được sao?" Vừa nói, nàng cầm lấy bao, không nói một tiếng đứng dậy đi ra ngoài.

Giang Hạ ngẩn ngơ, đi theo đứng dậy đuổi theo, ở thang máy khép lại lúc

trước, chen chúc thân đi vào.

"Nhiễm Nhiễm. . ." Nàng xem thấy thấp cúi thấp đầu Lâm Nhiễm, nhẹ nhàng gọi, Lâm Nhiễm cúi đầu nức nở, chẳng qua là không lên tiếng, Giang Hạ không nhịn được kề đi trước, hai tay nâng lên liễu mặt của nàng, chỉ thấy một tờ ngọt xinh đẹp trên khuôn mặt, đã sớm là lệ quang điểm một cái , làm người ta thấy trong lòng không đành lòng.

Trong tay ẩm ướt cảm giác, để cho Giang Hạ trong lòng rút ra chặc, nàng lẩm bẩm nói: "Nhiễm Nhiễm, ta. . ." Cắn cắn môi, thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, Lâm Nhiễm nhưng thoáng cái ôm cổ của nàng, đem nàng chôn ở vai của nàng hang ổ nơi, nghẹn ngào nói: "Hạ, ta yêu ngươi, ta cũng vậy yêu ngươi, tại sao ngươi không sẽ để ý?"

Nàng thật chặc ôm nàng, không ngừng vừa nói "Ta yêu ngươi", Giang Hạ trong lòng đau xót, phút chốc đỏ tròng mắt, hai tay không tự chủ đem nàng hoàn càng chặc hơn.

"Cái gì? Cùng Khải Mỹ cùng chung khai phá mảnh đất kia?" Chu Tinh Hán ánh mắt trừng được giống như chuông đồng loại lớn, rộng rãi an tĩnh trong phòng họp, thanh âm của hắn kích động được gần như gầm thét: "Tại sao? Ta thật vất vả cạnh tiêu đến mảnh đất kia! Hơn nữa, đan tựu mảnh đất kia giá tiền ngắn ngủn một thời gian ngắn đã tiêu thăng liễu mấy ngàn vạn, tại sao phải để cho bọn họ cắm vào một cước, ngươi dù sao cũng phải cho ta lý do sao!"

Một bên Khang Trữ nhíu chặt chân mày, chỉ mong Giang Hạ, Lâm Nhất Phong thấy không khí kiếm bạt nỗ trương, cũng tạm thời không muốn lên tiếng.

Giang Hạ nhìn Chu Tinh Hán, thần sắc cũng rất bình tĩnh: "Không có bất kỳ lý do."

"Không có bất kỳ lý do?" Chu Tinh Hán không thể tin nhìn nàng, tức giận nói: "là ai nói có liên quan xây đại hình thương trường chuyện tình, toàn bộ cũng nộp tùy ta một người chịu trách nhiệm? Là ai nói cho ta biết, không có ích lợi chuyện tình, vĩnh viễn không nên làm, thậm chí cũng không muốn đi động ý nghĩ kia? Tiểu Hạ, ngươi không phải là thiện biến thành người, đúng không?" Vừa nói, hắn nhìn một chút Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong, khí hô hô nói: "Ngươi hai cũng nói câu a, liên quan đến đến công ty lợi ích chuyện tình, các ngươi cứ như vậy trơ mắt nhìn nghe, hay là này vốn chính là ba người các ngươi người ý tứ ?"

Lâm Nhất Phong không khỏi cười khổ, quan bọn họ chuyện gì? Bọn họ cũng là vừa mới nghe được có được hay không? Lâm Nhất Phong hắng giọng một cái, lên tiếng khuyên nhủ: "Tiểu Chu, ngươi bình tỉnh một chút, tiểu Hạ làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân của nàng, ngươi trước tĩnh hạ tâm lai nghe nàng nói. . ."

"Ngươi không nghe thấy nàng nói sao? Nàng nói không có bất kỳ lý do." Chu Tinh Hán hổn hển, mặt cũng đỏ lên liễu, quay đầu nhìn Giang Hạ: "Là bởi vì Kỷ Ngữ Đồng, bởi vì nàng ở Khải Mỹ? Các ngươi lửa tình châm lại liễu hay là như thế nào? Cho nên vì lấy lòng nàng, ngươi không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí làm trái với nguyên tắc của mình? !"

"Tiểu Chu." Giang Hạ lên tiếng cắt đứt hắn: "Chuyện này ta đã quyết định, đã nói lời của, cũng sẽ không nữa đổi lời nói, ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi, nhưng là, ta hiện tại thật không cách nào đối với ngươi làm ra cái gì giải thích."

Chu Tinh Hán nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên gật đầu nói: "Tốt, tùy ngươi, công ty là ngươi, ngươi thích làm sao dạng được cái đó, chỉ sợ ngươi đem Giang thị đưa cho Quý Vị Ương, ta cũng vậy bất kể!" Vừa nói, hắn cầm lấy trên bàn văn kiện : giấy tờ, thoáng cái đứng lên, sau đó nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, cửa "Ba " một tiếng bị hắn tiện tay đóng sầm.

http://tieulun.hopto.org

Lâm Nhất Phong nhìn một chút Giang Hạ, sau đó sờ sờ lỗ mũi: "Ta đi khuyên nhủ hắn." Đi tới cửa bên, vừa quay đầu lại: "Dĩ nhiên ta cũng vậy không hiểu cách làm của ngươi, ngươi đây là đang cho quý không tặng không tiền đây."

Trở lại phòng làm việc của mình, Giang Hạ có chút phiền não đem áo khoác cởi xuống, kha linh khi hắn cửa sau khi tiến vào, tiểu tâm dực dực mang theo liễu hai cánh cửa.

"Tiểu Chu nói đúng sao? Nhất định là vì Ngữ Đồng liễu." Khang Trữ hai tay ôm ngực, mím môi thần cười.

"A Trữ, ta làm sai chuyện." Giang Hạ nhìn nàng, bỗng nhiên cười khổ nói.

"Cái gì?" Khang Trữ kinh ngạc.

"Đêm đó, chúng ta uống rượu say rượu rồi, trên nửa đường đi theo người của nàng gọi điện thoại cho ta, nói Ngũ trưởng thắng đem Ngữ Đồng mang đến rời cung dùng cơm."

Khang Trữ vừa nghe danh tự này, thì loại được kinh sợ cảm giác: "Kia lão sắc quỷ coi trọng Ngữ Đồng rồi?"

Giang Hạ gật đầu.

"Không có phát sinh cái gì sao?" Khang Trữ phá lệ khẩn trương hỏi, trong lòng thầm thầm hạ quyết tâm, nếu là Ngũ trưởng thắng đối với Kỷ Ngữ Đồng làm cái gì, nàng ngày nào đó không phải là tìm người bạo đầu của hắn.

"Bọn họ dĩ nhiên không có phát sinh cái gì, là ta cùng Ngữ Đồng xảy ra chuyện gì." Giang Hạ trên mặt hiện lên một tia lúng túng, có chút ảo não nói: "Ta cũng không biết ta lúc ấy tại sao, rất tức giận, rất hỏa lớn, ta không cách

nào ngăn cản được nàng hấp dẫn, nàng so sánh với trước kia hơn hấp dẫn người, ta quả thực không có cách nào làm được lý trí. . ."

"Các ngươi. . ." Khang Trữ dùng hỏi thăm ánh mắt nhìn nàng.

Giang Hạ không ra, coi như là chấp nhận.

"Để cho ta suy nghĩ, ngươi mỹ nhân cứu mỹ nhân cứu nàng, sau đó mang nàng đến liễu gian phòng của chúng ta, sau đó sắc tâm bùng cháy mạnh, đem nàng đụng ngã rồi?" Khang Trữ vừa hỏi, vừa nhìn Giang Hạ thần sắc, thấy nàng không có phủ nhận, bỗng nhiên trong lòng cũng không phải là tư vị, một chưởng vỗ vào trên bàn làm việc: "Ối vãi lồn! Giang Hạ, ngươi cũng thật là quá đáng sao! Ở trên giường của ta, theo thích người, làm để cho ta đau lòng chuyện tình, ngươi muốn chết a ngươi!"

Giang Hạ liếc xéo nàng một cái: "Cái gì giường của ngươi? Ta ở phòng của ta được không!"

Khang Trữ nghiến răng nghiến lợi nói: "Hai ta cái giường đều ngủ."

"Ai, ta không phải là muốn tới cho thảo luận cái vấn đề này a." Giang Hạ bất đắc dĩ nhìn nàng.

Khang Trữ điều chỉnh một chút trong lòng khó chịu cảm xúc, nhẹ khẽ hừ một tiếng, sau đó nói: "Muốn cùng chung khai phá mảnh đất kia, là Ngữ Đồng nói ra rồi? Nàng hiện tại chỉ sợ lòng tràn đầy cũng là trả thù ngươi này phụ lòng người ý niệm trong đầu, mà bản thân mình đột nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, đúng không?"

"Là (vâng,đúng)." Giang Hạ thở dài.

Khang Trữ ngơ ngác một chút, không nhịn được cảm khái: "Nàng một buổi tối thật là đáng giá, lúc đầu chính là hơn ức." Vừa mới dứt lời, Giang Hạ

sắc bén ánh mắt tựu quét tới đây, Khang Trữ buông tay ra: "Đừng như vậy nhìn, ta chỉ nói là nói mà thôi, không có ý tứ gì khác."

"Coi như, đây là đưa cho Quý Vị Ương một phần đại lễ tốt lắm, dù sao nàng cũng làm bạn ở Ngữ Đồng bên người chiếu cố mấy năm." Một hồi lâu, Giang Hạ nhẹ giọng nói.

Khang Trữ con ngươi đi lòng vòng: "Xem ngươi đối với Quý Vị Ương này thái độ, kia Ngữ Đồng cùng quan hệ của nàng, nhất định không phải là nàng cái gọi là bạn gái Vân Vân liễu. Ngươi sẽ không nói cho ta biết, tiểu Đồng Đồng rơi vào ngươi ma chưởng một khắc kia, hay là hoàn bích thân sao."

Giang Hạ vẫn là không ra, Khang Trữ không nhịn được xuy một tiếng huýt sáo: "Wow nga! Ở America như vậy tà ác không bị cản trở quốc độ, Ngữ Đồng thật sự là sống sờ sờ một đóa hoa tuyệt thế, nàng tuyệt đối thích hợp cuộc sống ở Trung Quốc cổ đại, cái gì từ một ... mà ... Cuối cùng, trinh tiết liệt nữ, người ca ngợi từ bọn ta có thể xứng đôi. . ."

"Được rồi được rồi!" Giang Hạ nhăn đầu lông mày: "Không còn hàn huyên có được hay không? Ta hiện tại cũng không có nói giỡn tâm tình."

"Tại sao?" Khang Trữ biết rõ còn cố hỏi: "Ta muốn là ngươi, ta liền đi mở Champagne ăn mừng. Đẹp như vậy cô gái, hết lần này tới lần khác còn như vậy cuồng dại, đi nơi nào tìm? Ngươi tiền bối tử làm cái gì chuyện tốt rồi?"

"A Trữ, ta không biết nên làm sao bây giờ liễu." Giang Hạ ngưỡng tựa vào trên ghế, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ: "Hết thảy cũng không có dựa theo ta nghĩ muốn phương hướng phát triển, mười năm liễu, quanh đi quẩn lại, hay là trở lại nguyên điểm."

Nói tới đây, nàng đưa tay che lại mặt, lẩm bẩm nói: "Trời ạ, ta cũng ta đã

làm gì! Nàng không có quên ta, không có yêu người khác, càng không có xây dựng lên một mỹ mãn hạnh phúc gia đình, hơn nữa còn trở lại Thúy Thành tới. Mười năm thời gian, trừ tăng thêm thống khổ, trừ làm trễ nãi hai người, ta không có gì cả làm! Ta cảm giác mình. . . Làm một rất chuyện ngu xuẩn tình. . ."

"Là (vâng,đúng) rất ngu xuẩn, hơn nữa ngu không ai bằng." Khang Trữ ngưng mắt nhìn nàng, tĩnh táo nói: "Nhưng ngươi dĩ nhiên vẫn làm một ít chuyện, ngươi đoạt lại liễu Giang thị, ngươi bảo vệ liễu an toàn của nàng, còn có, mười năm thời gian, chứng minh các ngươi đối với lẫn nhau tình yêu cứng như bàn thạch."

"Nàng đối với ta hận chỉ sợ cũng cứng như bàn thạch." Giang Hạ cảm giác mình đầu vai vết thương, còn đang mơ hồ làm đau.

Hai người một hồi lâu không nói gì.

"Chuẩn bị sau này làm sao bây giờ?" Khang Trữ thanh âm bỗng nhiên phá vỡ trong không khí yên lặng.

Giang Hạ nhìn nàng một cái: "Còn có thể làm sao, không phải là nàng đối với ta phụ trách nhiệm, chính là ta đối với nàng phụ trách nhiệm quá. Chẳng qua là, về Chu Văn Hàn chuyện tình, ta đến hiện tại cũng không có nắm chắc nàng biết rồi thì như thế nào. Dĩ nhiên, còn có Lâm Nhiễm, ta thua thiệt nàng rất nhiều. Ta hiện tại. . . Trong lòng rất loạn."

"Ta cho ngươi mấy đề nghị."

"Ngươi nói."

"Thứ nhất, từ từ làm bất hòa Lâm Nhiễm, dĩ nhiên không nên thoáng cái đối với người nhà hờ hững, chúng ta những người bạn nầy đây, cũng sẽ từ từ giới thiệu một chút ưu tú người cho nàng biết. Thứ hai, dù sao ngươi cùng

Ngữ Đồng đã là như vậy, đại khả hậu trứ kiểm bì, sau này nhiều tìm xem nàng, bồi dưỡng hạ tình cảm, dần dần tiêu trừ trong lòng nàng hận ý, coi như nữa đuổi theo một lần nàng, bàn lại một lần yêu thương, dù sao, nàng qua nhiều năm như vậy, quả thật yêu được sâu, bị thương có nặng, lập tức tha thứ ngươi, đó là tuyệt đối không thể có thể."

"Thứ ba đây?"

Khang Trữ nhìn nàng, nhận chân nói: "Thứ ba, trước đừng nói cho nàng Chu Văn Hàn chuyện tình, một là có thể miễn đi nàng lo lắng hãi hùng, hai nha, ta cảm thấy phải đợi ngươi bắt liễu Chu Văn Hàn, đích thân đưa đầu nhập cai ngục, khi đó, nữa cùng Ngữ Đồng đỡ ra toàn bộ chân tướng, Ngữ Đồng có thể càng thêm dễ dàng tha thứ ngươi một chút."

Giang Hạ thở dài liễu khẩu khí: "Theo nghĩ cơ Bổn Nhất dồn, nhưng là Nhiễm Nhiễm nơi đó, không có dễ dàng như vậy, nếu như, nàng không có tìm được thuộc về nàng hạnh phúc của mình, ta nhưng có thể vĩnh viễn đều không thể an tâm."

"Từ từ sẽ đến sao, nàng tốt như vậy cô bé, nhất định có thể hạnh phúc."

"Ta quả thực lãng phí một cách vô ích mười năm thời gian." Giang Hạ thở dài một tiếng.

"Khác nghĩ như vậy nha, dù sao mười năm trước, dù thế nào dạng ngươi cũng không có thể theo Ngữ Đồng ra khỏi nước. Huống chi, về Ngữ Đồng chuyện của cha mẹ tình, quả thật rất nghiêm trọng, ngươi khi đó còn nhỏ, cũng nghĩ không ra tốt hơn xử lý đích phương pháp xử lí. Nếu là Ngữ Đồng đối với ngươi tình cảm không có sâu như vậy lời của, điều này cũng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, nói không chừng nàng hiện tại ngay cả hài tử đều có liễu, ở nước ngoài cuộc sống rất hạnh phúc đây." Khang Trữ cùng thở dài một hơi, sau đó nhẹ giọng an ủi: "Mọi chuyện cần thiết, cũng thì không

cách nào dự liệu, không nên nghĩ tới đã qua, này là của các ngươi duyên phận, trời cao nhất định các ngươi ở chung một chỗ, cho nên, lần này không nên từ chối. Ta cảm thấy được, trải qua nhiều như vậy đau khổ, hiểu lầm, sau này nếu các ngươi thật có duyên ở chung một chỗ, các ngươi nhất định sẽ rất hạnh phúc, so sánh với mười năm trước còn muốn hạnh phúc, hơn nữa hơn hiểu được quý trọng."

Giang Hạ gật đầu, một lúc lâu, thấp giọng nói: "A Trữ, cám ơn ngươi."

"Trên đầu lưỡi tạ ơn có ích lợi gì, đi thôi, mời ta đi ra ngoài ăn cái gì sao."

"Tốt, muốn ăn cái gì? Ngươi nói đi." Giang Hạ trên mặt rốt cục miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, một tay đáp nắm lên áo khoác, một tay đắp Khang Trữ bả vai, đi ra khỏi phòng làm việc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta thật là tự gây nghiệt, tối hôm qua nhìn hành thi tẩu nhục thấy hơn năm giờ.

Được rồi, tiếp tục viết Canh [2]

62, thứ 62 chương

62, thứ 62 chương . . .

Kỷ Ngữ Đồng lấy Dương Noãn Tô vì lấy cớ, hướng Quý Vị Ương mời suốt một ngày giả ở nhà nghỉ ngơi, này một ngày, không có ai tới quấy rầy nàng, không có điện thoại, không có tin tức. Nàng một người co rúc ở trong chăn, cho đến ngoài cửa sổ bóng đêm dần dần thầm xuống.

Vốn là tựu không nên có bất kỳ chờ đợi, ở ngủ quá trước khi đi, nàng đưa tay quan điện thoại di động.

Thứ hai ngày sáng sớm, cùng ngày thường một loại đi ô-tô đi công ty đi

làm. Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, tiện tay lấy mấy phân báo chí đến xem, trong đó một nhà nổi danh báo chí tiêu đề lập tức dẫn liễu chú ý của nàng "Giang thị tập đoàn tổng tài Giang Hạ tự mình lái xe đi trước đài truyền hình đón nổi danh chủ truyền bá Lâm Nhiễm tan việc, hư hư thực thực song tính yêu."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, tiếp theo đi xuống nhìn lại, "Giang thị tập đoàn trẻ tuổi tổng tài Giang Hạ, vẫn được khen là buôn bán kỳ tài, kiệt xuất nhất nhà giàu có sau, bị đông đảo đề tài quay chung quanh nàng, tính hướng cũng vẫn thành mê, lần trước nàng nhiều lần bị chụp được cùng phái nam có người cùng đi ra không ở trên quán ăn đêm, cũng cùng đi tư gia biệt thự qua đêm, hôm nay lại bị mục kích tự mình giá yêu trước xe hướng đài truyền hình đón mỹ nữ chủ truyền bá Lâm Nhiễm tan việc, Lâm bị lây xe lúc ánh mắt mọi nơi dò xét, lộ ra vẻ có chút cảnh giác, từ nay về sau hai người hơn cùng đi Tử Kinh trên đường tư nhân club đi ăn cơm..."

Phía trên còn đăng liễu mấy tấm hình, Lâm Nhiễm trước mặt con mắt rõ ràng nhưng biện, Giang Hạ thì ngồi ở trong xe, cũng không có bị phách đến, nhưng là kia cỗ xe bạc màu lam Bugatti Veyron, đương nhiên đó là Giang Hạ ngồi giá. Phía trên nhật kỳ, biểu hiện đây chính là ngày hôm qua chuyện đã xảy ra.

Báo chí khinh phiêu phiêu từ Kỷ Ngữ Đồng trên tay rơi xuống trên bàn, nàng sợ run một hồi lâu, yên lặng đưa tay đem báo chí điệp tốt để ở một bên. Suốt một xế chiều, cũng bình thường giống như chuyện gì cũng không còn phát sinh dường như, nghĩ tốt cùng chung khai phá mới phong đất hiệp ước, đưa đến Quý Vị Ương trong phòng làm việc, không có quá mười phút đồng hồ, vẻ mặt hơi có vẻ vẻ mỏi mệt đi ra ngoài, sau đó đưa đến Al Qaida tầng chót quý không trắng nơi đó.

Lần nữa trở lại phòng làm việc của mình dặm , bí thư lập tức đưa lên liễu một chén hương nồng cà phê, Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy uống một hớp, sau đó nhẹ nhẹ đặt lên bàn.

http://tieulun.hopto.org

Không có mấy phút nữa, phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Quý Vị Ương một trận gió dường như đẩy cửa đi vào, còn không có đứng vững tựu vội vàng hỏi: "Về mới phong mảnh đất kia khai phá, đại ca của ta nói như thế nào ?"

"Tổng tài biểu hiện được rất kinh ngạc, cũng rất vui sướng, đối với ta sắp xếp hiệp ước cũng phi thường hài lòng, mở miệng ngợi khen ta mấy câu, những khác cũng không nói thêm gì." Kỷ Ngữ Đồng hời hợt nói.

Quý Vị Ương kinh ngạc nói: "Hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Hắn dĩ nhiên kỳ quái, nhưng là hắn cho không giống với, sẽ không hỏi nhiều. Quan trọng là ... Kết quả, không phải là quá trình, không phải sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ: "Vị Ương, làm sao ngươi đối với chuyện này vẫn canh cánh trong lòng."

"Ta chính là muốn biết tại sao!" Quý Vị Ương nhìn ánh mắt của nàng: "Giang Hạ tại sao phải đáp ứng? Trên thương trường chỉ có ích lợi, không có bằng hữu, huống chi, Giang thị cùng Al Qaida cho tới bây giờ cũng không phải là bằng hữu. Ngữ Đồng, ngươi. . . Ngươi có phải hay không cùng nàng nối lại tình xưa rồi?" Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng đã có một tia run rẩy.

"Nếu là như vậy, ta đại khái có thể trực tiếp đi Giang thị công việc, cần gì còn muốn ở lại Khải Mỹ. Vị Ương, không nên nữa hỏi tới ta cái vấn đề này liễu khỏe? Ta có chút luy, về trước phòng làm việc của mình liễu." Kỷ Ngữ Đồng Mỹ lệ khuôn mặt lộ ra vẻ uể oải vẻ.

Quý Vị Ương đoạt ở phía trước ngăn cản nàng, xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, ta không phải là muốn đuổi theo hỏi ngươi, chẳng qua là. . . Chẳng qua là chuyện này thật sự rất kỳ quái, ngươi. . ."

"Vị Ương, ta mệt mỏi." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nói liễu này một câu, vòng qua nàng mở cửa đi ra ngoài.

Tan việc, Kỷ Ngữ Đồng trực tiếp ngồi thang máy tới xuống đất bãi đậu xe, mới vừa mở cửa xe, đem bao bỏ vào trong xe, chuông điện thoại di động một trận đón một trận vang, nàng xem nhìn màn ảnh, chỉ thấy Quý Vị Ương tên ở phía trên không ngừng lóe lên, suy nghĩ một chút, đưa điện thoại di động để ở một bên, phát động liễu xe, hướng cây tường vi nói phương hướng Mercedes-Benz đi.

Về đến nhà, ở trên ghế sa lon để xuống bao cùng cái chìa khóa, vén lên một đầu mái tóc, cầm một màu trắng đai đeo đồ ngủ tựu vào phòng tắm. Trên người màu sáng sáo trang bị từng cái từng cái cởi xuống, trong gương lập tức bày biện ra một cụ đường cong hoàn mỹ, Linh Lung không tỳ vết hiểu rõ phái nữ thân thể, một mảng lớn Đại Nhất tấm béo mập trong suốt trên da thịt, hiện đầy hoặc sâu hoặc cạn vết đỏ, thoạt nhìn hơn nữa bắt mắt. Kỷ Ngữ Đồng nhỏ non Như Ngọc đích ngón tay, nhẹ nhàng từ trước ngực một khối trên dấu vết phật quá.

Hối hận sao? Nàng xem thấy trong kính kia đôi mắt sáng thiện lãi tuyệt mỹ nữ tử, cũng ở trong lòng nhẹ giọng hỏi mình. Không, thật không có một tia hối hận, phảng phất đương nhiên là như vậy, nàng sớm vừa muốn đem mình cho nàng, mười chín tuổi quà sinh nhật.

Chẳng qua là, không nghĩ tới là ở hoàn cảnh như vậy, tình huốngnhư vậy dưới.

Chẳng qua là, không nghĩ tới nàng thật đem chuyện này làm như một cuộc giao dịch, nếu như có thể, nàng tình nguyện nàng không phải đáp ứng điều kiện của nàng, song, nàng đáp ứng được như vậy sảng khoái.

Kỷ Ngữ Đồng nhảy vào bồn tắm, đem mình cả người ngâm ở Noãn Noãn

trong nước, nước ấm vừa đúng, thân thể vừa mới bị nước ấm bao vây, thoải mái đắc tượng tình nhân ôn nhu vuốt ve, làm cho người ta muốn phát ra vui vẻ thở dài. Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi nhắm mắt lại, đêm hôm đó từng cái kích tình hình ảnh ở trong đầu tái hiện, sau đó đầy đủ truyền phát ra.

Trong mũi phảng phất còn lưu lại đêm đó nồng đậm mùi rượu, nhẹ nhàng khoan khoái cây chanh hơi thở, kia nóng rực hơi thở phảng phất xuy phất ở bên tai, còn có vậy cũng ác trêu chọc, nhiệt liệt hôn... Kỷ Ngữ Đồng thân thể khẽ run rẩy, gương mặt cùng chỗ cổ dần dần bị lây một tầng nhàn nhạt mỏng ngất, trải qua một cuộc □ tẩy lễ, Mỹ lệ nhưng tịch mịch liễu nhiều năm thân thể phảng phất bị kích hoạt, mỗi một tế bào cũng trở nên nhẹ nhàng toát ra, từng cái lỗ chân lông đều ở khát vọng thân mật xúc giác.

"Rầm" một tiếng tiếng nước chảy, Kỷ Ngữ Đồng không thể nhịn được nữa từ trong bồn tắm đứng lên, cả người ướt đẫm đi ra ngoài, nàng không rõ, tại sao mình sẽ nhớ đọc những thứ kia, những thứ này ý niệm trong đầu làm nàng cảm thấy cảm thấy thẹn và ủy khuất.

Cái kia gọi Giang Hạ ác ma, từ bỏ nàng mười năm, lòng của nàng, ở hoang dã dặm trôi liễu mười năm, ở dài dòng vô vọng trong khi chờ đợi, tịch mịch cùng cô đơn cỏ dại giống nhau sinh trưởng tốt, nàng là thương tâm như vậy, như vậy tuyệt vọng. Rõ ràng là nên hận nàng, nhưng là vừa về tới Thúy Thành này đồng thổ địa thượng, liền thân thể cũng hướng đối với nàng tư niệm khuất phục.

Nhưng là, nàng đang làm gì đấy? Nàng ngày thứ hai tựu khẩn cấp đối với mình chính quy bạn gái biểu hiện thể thiếp đi, tại sao? Là bởi vì làm sai chuyện áy náy sao?

Từng cái mối tình đầu thiếu nữ, cũng từng có quá một tốt đẹp chính là nguyện vọng. Mình quý giá nhất nhất quý trọng đồ, cũng muốn để lại cho người yêu dấu nhất.

Mười sáu tuổi Kỷ Ngữ Đồng, từng cũng nghĩ như vậy.

Không, hiện tại nàng cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là, hiện tại nàng đã không phải là cái kia đơn thuần cô gái xinh đẹp, Giang Hạ, lại càng không là năm đó cái kia che chở nàng, bảo vệ nàng, mỗi đêm đem nàng ôm vào trong ngực sủng ái người của nàng.

Cái kia buổi tối, không nhất định là một cái cọc giao dịch, bởi vì mười năm trước, nàng có thể dễ dàng có nàng, nó càng giống là người trưởng thành ở giữa một cuộc trò chơi, nàng tâm huyết dâng trào lúc trò chơi.

Nàng là quan tâm nàng, này không cần hoài nghi, nhiều năm như vậy dặm , nàng có thể có hết thảy, cũng nguyên từ cho nàng, nàng cũng là thật tâm sợ nàng rơi vào quyền sắc giao dịch trong vòng luẩn quẩn, chẳng qua là, kia đã sớm cùng tình yêu không liên quan.

Kỷ Ngữ Đồng mâu quang thầm chìm, sắc mặt biến ảo. Báo chí thượng Lâm Nhiễm hình nhất nhất ở nàng trong đầu hiện lên, mặt nàng gò má cổ đang lúc ửng hồng vẻ dần dần rút đi, nàng bỗng nhiên cầm lấy tuyết trắng khăn tắm, liều mạng lau chùi thân thể của mình, giống như là muốn xua đuổi lấy mình tội ác ý niệm trong đầu, vừa giống như muốn lau đi Giang Hạ lưu lại dấu vết, cho đến thân thể trở nên đỏ bừng.

Xức xức, nàng ném khăn tắm, quay đầu lại trong lúc, mới giật mình đến, trong gương mình, không biết lúc nào đã sớm rơi lệ đầy mặt.

Đổi lại quần ngủ, miễn cưỡng ngã vào liễu mỏng vàng nhạt ghế sa lon dặm , thân thể mềm nhũn, khí lực toàn thân tựa hồ cũng bị tháo nước, vừa động cũng không muốn động. Bữa ăn tối không, cũng không đói bụng, đầu tóc cũng có chút ươn ướt, nhưng là nàng cũng không muốn để ý tới, nàng đã nghĩ uốn tại này thư thích dặm ghế sa lon dặm , cái gì cũng không phải nhớ , cái gì cũng không muốn, nàng thậm chí, ngay cả TV cũng lười được mở.

http://tieulun.hopto.org

Trong mơ mơ màng màng, chuông cửa tựa hồ ở vang, Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng chau lên lông mày, trở mình, không thêm để ý tới. Nhưng là tùy ý nàng liều mạng, tiếng chuông cửa cũng là không thuận theo không buông tha, làm cho nàng không được an bình, nàng chỉ đành phải bất đắc dĩ đứng dậy, nhưng là thấu đi qua hướng Miêu Nhãn dặm vừa nhìn, trong mắt liền xuất hiện một tờ thoạt nhìn muôn vàn ghê tởm, tất cả đáng hận khuôn mặt.

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác đứng ở nơi đó, cho dù chuông cửa vẫn vang lên, thôi, dạng như vậy, có quấy rầy đến hàng xóm, Kỷ Ngữ Đồng ngây người chốc lát, rốt cục mở cửa.

Ngoài cửa Giang Hạ, thay đổi trước mấy lần gặp mặt lúc giả dạng , mặc màu lam nhạt vải bạt quần, một thật mỏng màu trắng châm chức áo, thoải mái đứng ở ngoài cửa, cả người nói không ra lời nhẹ nhàng khoan khoái đẹp mắt, chẳng qua là kỳ quái chính là, trong tay nàng còn mang theo một cái màu trắng túi.

"Có phải hay không tùy tiện người nào tới đây, ngươi cũng mặc dạng như vậy mở ra cửa." Giang Hạ ngẩn ra dưới, không khỏi nhíu mày, Kỷ Ngữ Đồng mặc trên người một màu trắng đai đeo quần ngủ, tảng lớn trắng noãn béo mập da thịt □ cho ngoài, đường cong mê người vóc người cũng như ẩn như hiện. Trên da thịt, còn ấn nàng cái này người khởi xướng lưu lại hoặc sâu hoặc cạn dấu hôn, Giang Hạ một cái quét qua đi, trong lòng không khỏi tình triều gợn sóng.

"Ta xuyên : thấu cái gì không liên quan chuyện của ngươi sao. Ngươi tới làm gì?" Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống.

"Tới mời ăn bữa ăn tối nha." Giang Hạ giơ giơ túi, sợ nàng một giây sau chuông đóng cửa, phối hợp đi vào, giống như trở lại nhà mình giống nhau tùy tiện. Kỷ Ngữ Đồng ngân nha thầm cắm, đóng cửa lại, lại hỏi: "Làm sao ngươi biết ta ở chỗ?"

"Ngươi này vấn đề hỏi được quá mức ngây thơ trẻ con , ta cự tuyệt trả lời." Giang Hạ vừa ở trên ghế sa lon ngồi xuống, vừa đem trong túi đóng gói đồ tốt đặt tới trên bàn trà.

Bích lục mạo hiểm nhàn nhạt nhiệt khí rau dưa cháo, mấy thứ tinh sảo chút thức ăn . Nho nhỏ bên trong phòng khách, nhất thời tràn ngập lên một cổ mê người mùi thơm."Tới chịu chút, nhà này rau dưa cháo rất ngon miệng." Giang Hạ ngoắc nói.

Kỷ Ngữ Đồng ôm hai tay, rời đi nàng rất xa, giống như nhìn thấy gì nguy hiểm vật phẩm giống nhau.

"Ngươi nói ngươi tới đây là vì cho ta đưa những đồ này?" Kỷ Ngữ Đồng hướng về phía trên bàn trà đồ giơ lên càm.

Giang Hạ thấy nàng một bộ thần sắc hoài nghi, nhìn chằm chằm nàng, bỗng nhiên nói: "Nếu như ta nói ta nghĩ ngươi liễu, ngươi tin sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một hồi lâu, thả tay xuống, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, gật đầu: "Hmm, Funny." Cuối cùng đã đi tới đây, ở trên ghế sa lon ngồi xuống.

Đối với một không bữa ăn tối người mà nói, loại này nhẹ ngon miệng thức ăn nhất thích hợp, Kỷ Ngữ Đồng không khách khí nữa, uống một chén cháo, ăn chút ít món ăn, nàng cũng không cùng Giang Hạ nói chuyện với nhau, cũng không nhìn tới nàng, ăn được nhưng đặc biệt hương vị ngọt ngào. Uống xong cháo, đi súc súc miệng, khi trở về Giang Hạ đã đem trên bàn trà đồ thu thập xong.

"Mời ta ăn bữa ăn tối đúng không? Hiện tại ngươi có thể đi." Kỷ Ngữ Đồng đi tới ngồi xuống, sau đó tiện tay mở ra TV.

"Ngươi người này người thật là không hợp cách a, nhanh như vậy sẽ phải

đuổi người đi." Giang Hạ thở dài, bỗng nhiên na liễu na vị trí, kề nàng, đưa tay vuốt ve nàng khẽ ướt át tóc dài: "Làm sao đầu tóc hay là thấp ? Như vậy rất dễ dàng cảm mạo."

"Ngươi làm gì?" Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu nhìn nàng, trong suốt trong mắt đẹp đã nổi lên một tầng thật mỏng tức giận. Giang Hạ cảm giác mình đời này cũng không có dầy như vậy da mặt quá, mình cũng có chút lúng túng, không tự chủ cúi đầu, tuy nhiên nó một cái liếc thấy nàng tay trái trên cổ tay đạo kia nhàn nhạt vết thương, trên mặt vẻ mặt không khỏi cứng đờ, không bị khống chế cầm qua tay nàng, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng thân thể chấn động, bỏ rơi tay nàng, liền muốn đứng lên, Giang Hạ nhưng sớm đoán được nàng có thể như vậy dường như, Như Ảnh Tùy Hình theo kịp, hai tay bắt được nàng hai cái tay, hai người kịch liệt xé rách liễu một hồi, Giang Hạ nửa đứng lên, sau đó đem nàng đặt ở liễu trên ghế sa lon. Hô hấp của hai người đều có chút dồn dập, tuy nhiên cũng không nói lời nào, Kỷ Ngữ Đồng vẫn là tại liều mạng giãy dụa, nhưng là đồ lao vô công, Giang Hạ so sánh với nàng cao, khí lực cũng so sánh với nàng lớn.

Một hồi lâu, Kỷ Ngữ Đồng tiệm cảm giác vô lực, Giang Hạ nhân cơ hội đem tay trái của nàng thả vào mép, tinh tế trằn trọc hôn hít lấy đạo kia nhàn nhạt vết thương, Kỷ Ngữ Đồng thân thể run lên, bỗng nhiên khóc ra thành tiếng: "Ngươi buông!"

"Ngữ Đồng, thật xin lỗi." Giang Hạ trầm thấp thanh âm nói.

Thật xin lỗi? Những lời này đã sớm mất đi ý nghĩa. . . Kỷ Ngữ Đồng nước mắt không ngừng đi xuống rơi xuống, nghẹn ngào được không thể thành thanh âm, theo bản năng cắn chặc đôi môi, hàm răng xâm nhập trong thịt.

Giang Hạ nhìn nàng, đau lòng được liền hô hút cũng trở nên khó khăn, nàng để xuống tay nàng, cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi nàng nước mắt trên mặt,

sau đó ngậm nàng môi trên, ôn nhu mút vào , thỉnh thoảng còn liếm hạ nàng tuyết trắng hàm răng, Kỷ Ngữ Đồng cuối cùng buông lỏng ra môi của mình, Giang Hạ lộ ra đầu lưỡi, qua lại nhẹ chà nàng dấu răng.

Ôn nhu như vậy, để cho Kỷ Ngữ Đồng không cách nào kháng cự, hai tay dần dần không hề nữa làm vô vị giãy dụa, rốt cục hé mở môi anh đào, cùng nàng lời lẽ quấn giao ở một chỗ. Giang Hạ cảm thấy nàng hàng phục, cũng thả nàng, hai tay theo nàng mê người trên đường cong hạ du đi, linh lưỡi đồng thời cạy mở nàng hàm răng, liếm láp nàng trong miệng mỗi một cái góc nhỏ, đôi môi tham lam mút vào nàng hương mềm ướt át cái lưỡi đinh hương, hương vị ngọt ngào chất lỏng ở lẫn nhau răng môi đang lúc trao đổi dung hợp.

Kết thúc này chạy dài ngọt ngào làm người ta tim đập rộn lên vừa hôn, Giang Hạ đã là thở hồng hộc, nàng cái trán chống đỡ Kỷ Ngữ Đồng, chóp mũi nhẹ nhàng cọ nàng, hưởng thụ hô hấp lấy trên người nàng mùi thơm quen thuộc, lẫn nhau lẳng lặng cảm thụ được đối phương kịch liệt tim đập. Một lúc lâu, Giang Hạ nhắm lại hai mắt, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ta rất nhớ ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng không lên tiếng, đợi hô hấp hơi chút bằng phẳng xuống tới, mới đáp lại nói: "Ta cũng vậy rất nhớ ngươi cút ngay đi."

Giang Hạ nghe nàng thanh âm lạnh như băng, nghĩ tới nàng mới vừa rồi lửa nóng phản ứng, trong mắt không khỏi lộ ra một nụ cười, cho nên, nàng lần nữa cúi đầu, ở Kỷ Ngữ Đồng trên trán nhẹ nhàng ấn xuống vừa hôn, sau đó vừa hôn lên nàng mềm mại ôn nhuận đôi môi, một cái tay làm mất đi Kỷ Ngữ Đồng quần ngủ dưới tham tiến vào, một đường hướng về phía trước vuốt ve đi qua. Kỷ Ngữ Đồng thân thể nhẹ nhàng run rẩy , hai tay nhưng từ Giang Hạ bên hông xuyên thấu đi, bỏ đi nàng châm chức áo.

Không nhiều lắm một lát, trong phòng khách tựu vang lên đứt quãng mất

hồn tiếng rên rỉ.

Giang Hạ chỉ cảm thấy tình nhiệt như lửa, cả người máu tựa hồ cũng muốn sôi trào lên, bỗng nhiên một tay lấy Kỷ Ngữ Đồng ôm lấy, đi vào phòng trong phòng ngủ.

Trên giường hai cỗ tốt đẹp chính là trẻ tuổi thân thể dây dưa , giãy dụa, không ngừng trình diễn từng màn kích tình, nho nhỏ trong phòng, tràn ngập □ hơi thở, đầy dẫy vui mừng ngâm gọi.

Trong phòng khách, Kỷ Ngữ Đồng đích tay cơ một mực vang, nhưng không có bất kỳ người để ý tới.

Trận này hoan hảo, kéo dài hồi lâu, hai người cuối cùng cũng là kiệt sức. Trên giường một mảnh xốc xếch, trên giường đơn không biết là mồ hôi còn cái gì, ướt một mảng lớn. Kỷ Ngữ Đồng đổ mồ hôi lâm ly, thân thể như nước giống nhau xụi lơ ở Giang Hạ trong ngực, cảm thụ được cực độ vui vẻ sau đích dư vị, Giang Hạ đem đèn vắt phát sáng, đưa tay mang tới khăn giấy, thay nàng đem □ chà lau sạch sẻ. Sau đó ôm nàng, môi khô khốc thỉnh thoảng hôn hít lấy nàng cánh môi, tay tại nàng mềm mại bộ ngực nơi nhẹ nhàng vuốt phẳng.

"Đi tắm?" Giang Hạ dán lỗ tai của nàng ôn nhu hỏi.

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng dày ngọt thanh âm truyền vào trong lổ tai, làm người ta cảm thấy tô tận xương tủy. Giang Hạ miễn cưỡng lên tinh thần, đi phòng tắm thay nàng thả nước, mình vội vã vọt tắm vòi sen, tùy tiện cầm một khối nàng khăn tắm vây quanh đi vào, sau đó kiên trì đem nàng ôm đi bồn tắm để xuống, trở lại vừa tìm đồng sạch sẻ sàng đan đổi.

Tắm rửa xong, hai người nằm ở trên giường, Giang Hạ đưa tay muốn Kỷ Ngữ Đồng ôm vào lòng dặm , nàng nhưng nhẹ nhàng trở mình, đưa lưng về

phía nàng, Giang Hạ đích tay ở giữa không trung ngừng một chút, vẫn dán tới, đổi khác ngón tay từ phía sau hoàn ở hông của nàng, nhẹ nhàng vuốt nàng bằng phẳng trắng mịn bụng, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại, tham luyến nhẹ ngửi nàng mái tóc cùng da thịt nhàn nhạt mùi thơm, thỉnh thoảng ở nàng trên lưng nhẹ mổ xuống.

Kỷ Ngữ Đồng nhắm mắt lại, trong lòng nhưng bắt đầu xé đau.

Các nàng hiện ở cái bộ dáng này, rốt cuộc coi là cái gì? Tình nhân? Bạn trên giường? Nàng không muốn đi hỏi, không muốn biết, như vậy

Ôn nhu thể thiếp, nhanh như vậy vui mừng chí cực thân mật triền miên, nàng không muốn cự tuyệt, cũng không biết muốn làm sao cự tuyệt. Giang Hạ người này, vẫn là nàng kiếp số, nàng tai nạn.

Nếu như vậy, kia cứ như vậy đi, vô luận lấy như thế nào một loại quan hệ chung đụng, nếu không thể rời bỏ, cũng chỉ có tiếp nhận. Yêu cũng được, hận cũng được, không tín nhiệm cũng được, còn có cái gì tình hình, có thể so sánh ở Mĩ Quốc cái kia đoạn thời gian còn muốn hỏng bét đây? Coi như là theo như nhu cầu thôi. Nàng cuối cùng, là muốn làm cho nàng con mắt nhìn của mình, mà không phải giống như mười năm trước giống nhau, bị quẳng đi sau, lâm vào dài dòng không giúp cùng thê lương trong, giống như một lạc đường hài tử giống nhau không biết làm sao. Mà nàng, càng không có thật xin lỗi Lâm Nhiễm, khi đó, là Lâm Nhiễm đã tham dự giữa các nàng, nàng cần gì phải nên vì lần này cảm thấy áy náy?

Vừa nghĩ như thế, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng dễ dàng không ít, hai người tựa sát , riêng của mình nghĩ tới lẫn nhau tâm sự, mỏi mệt dần dần đánh tới. Giang Hạ thân thể dính sát vào nhau Kỷ Ngữ Đồng, đã phát ra đều đều tiếng hít thở.

Bỗng nhiên, một trận dồn dập tiếng chuông cửa truyền đến, cả kinh Kỷ

Ngữ Đồng mở ra mông lung thụy nhãn, Giang Hạ cũng đi theo thức tỉnh, Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, trong lòng đã có một loại không tốt phỏng đoán , vội vàng kéo ra Giang Hạ đích tay, không mặc y phục vội vã đi ra ngoài, xuyên qua phòng khách đi tới trước đại môn, đi ra ngoài vừa nhìn, Quý Vị Ương đứng ở bên ngoài, vẻ mặt lo lắng thần sắc, tay phải còn cầm lấy điện thoại di động đặt ở bên tai, không biết cho ai ở gọi điện thoại.

Kỷ Ngữ Đồng theo bản năng hướng ghế sa lon phương hướng nhìn, quả nhiên mình chuông điện thoại di động bắt đầu vang lên. Tại sao tối nay, hai người kia hết lần này tới lần khác cũng hướng nơi này đuổi đây? Kỷ Ngữ Đồng nhìn sang phòng ngủ, lại nhìn ngắm ngoài cửa, đưa tay nâng đỡ cái trán, trong khoảng thời gian ngắn, không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nói là canh hai, nhưng đã đã muộn.

Lần này canh hai đưa cho xx đồng học trường bình luận

Đã muộn, mệt mỏi quá, ngày mai kiểm tra, có cái gì sai lầm địa phương : chỗ xin lượng giải, hơn nửa đêm đầu không tỉnh táo sao.

63, thứ 63 chương

63, thứ 63 chương . . .

Tiếng chuông cửa kéo dài không ngừng vang, ngay cả Giang Hạ cũng mặc quần áo xong, nàng đi ra, thấy Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt lúng túng vẻ làm khó , thấu đi qua nhìn một chút, đưa tay vây quanh ở nàng, trên mặt lộ ra thật to nụ cười: "Thân ái, làm sao không mở cửa đây?" Kỷ Ngữ Đồng một tay lấy tay nàng hất ra, trong lòng biết Quý Vị Ương tính cách, không mở cửa nàng chỉ sợ không sẽ rời đi, thở dài, lộn trở lại phòng đổi y phục, mở cửa ra, Giang Hạ thì thức thời trở về phòng khách ngồi xuống.

"Ta cũng biết ngươi ở nhà, tại sao lâu như vậy mới đến mở cửa?" Quý Vị

Ương nhìn thấy nàng, thở dài liễu khẩu khí, nôn nóng trên mặt lập tức triển khai vẻ tươi cười.

"Vị Ương, ngươi đang làm gì thế? Ngươi thì không thể để cho ta yên lặng ngốc một ngày sao?" Kỷ Ngữ Đồng hai tay chống ở cạnh cửa, có chút bất đắc dĩ nói.

"Ta tới gọi ngươi ra đi ăn cơm."

"Ta ăn cơm xong liễu." Kỷ Ngữ Đồng rũ xuống mí mắt, có chút không dám nhìn nhau ánh mắt của nàng.

"Không, ngươi không có." Quý Vị Ương cười nhìn nàng, khẳng định nói: "Ngươi nay ngày tâm tình không tốt, ta biết ngươi, tâm tình một ... không ... Tốt, cũng sẽ không biết điều một chút ăn cơm."

Này vừa mới dứt lời, trong phòng một mang cười thanh âm liền truyền vào trong lổ tai: "Là (vâng,đúng) sao? Ta xem ngươi nói sai rồi sao, nàng hôm nay vui vẻ rất, hơn nữa, đã ăn xong cơm tối liễu."

Quý Vị Ương mặt liền biến sắc, lập tức vẹt ra Kỷ Ngữ Đồng đích tay, vọt vào trong phòng, chỉ thấy Giang Hạ đang hai chân tréo nguẩy, đang nhàn nhã đi chơi ngồi ở trên ghế sa lon, còn hướng nàng báo lấy mỉm cười."Nàng tại sao lại ở chỗ này?" Quý Vị Ương một lòng nhắm trầm xuống, quay đầu nhìn Kỷ Ngữ Đồng, trong lòng hiểu lầm lòng nổi lên: "Ngươi không phải nói cùng nàng không có. . ."

Kỷ Ngữ Đồng một tay xiên eo, một tay vịn cái trán: "Vị Ương, ngươi hãy nghe ta nói, không phải là như ngươi nghĩ. . ."

"Nói gì? Nói ta đã vì ngươi chuẩn bị ái tâm bữa ăn liễu, còn là giữa chúng ta trôi qua rất khoái trá?" Giang Hạ cười híp mắt nhìn nàng, đem "Khoái trá" hai chữ cắn được phá lệ nặng, Kỷ Ngữ Đồng tức giận ánh mắt quét về phía

nàng, nàng vội vàng giơ hai tay lên, biết điều một chút ngậm miệng lại.

Quý Vị Ương lại là ghen tỵ với, lại là thương tâm, ánh mắt trong nháy mắt ảm đạm xuống tới: "Ngữ Đồng, khó trách ngươi không chịu mở cửa, ta thật không thể tin được, ngươi. . . Ngươi lại có gạt ta. . ."

"Vị Ương, ta. . ." Mặt đối trước mắt lúng túng cảnh tượng, Kỷ Ngữ Đồng cũng là một tấc vuông đại loạn, Quý Vị Ương bị thương bộ dáng làm cho nàng rất khó chịu, nàng vẫn đối với nàng tốt như vậy, như vậy chiếu cố nàng, nhưng là, lúc này, nàng thế nhưng không biết muốn chút ít cái gì tài năng làm cho nàng sống khá giả một chút.

Quý Vị Ương cắn cắn đôi môi, ngón tay hướng Giang Hạ, kích động nói: "Ngươi là làm sao nói với ta ? Người này, nàng mười năm trước tựu phản bội ngươi, từ bỏ ngươi! Nàng làm hại ngươi thiếu chút nữa chết! Ngươi nói ngươi hận nàng, tuyệt sẽ không nữa yêu nàng, chẳng lẽ đây chính là ngươi hận phương thức của nàng sao? ! Ngữ Đồng, ta nhờ cậy ngươi cho mình chừa chút tự ái có được hay không?"

Lời của nàng, một câu so sánh với một câu càng lớn tiếng, tựa như từng chuỗi đạn, vô tình bắn trúng Kỷ Ngữ Đồng mới vừa bị ôn tình an ủi trôi qua yếu ớt trái tim, nàng nhìn Quý Vị Ương, nước mắt kinh ngạc tích lạc. Giang Hạ trên mặt nhưng trong nháy mắt bao phủ thượng một tầng mỏng sương, nàng đứng lên, đi tới Quý Vị Ương bên cạnh, sắc bén tròng mắt nhìn thẳng nàng: "Quý vốn, ta rất cảm tạ ngươi đang ở đây tình cảm của chúng ta trong lúc, cố gắng sắm vai một quan toà nhân vật, chẳng qua là, những thứ này vạch trần vết thương cũ lời của, cũng đừng có nói ra, được chứ?"

Nàng đột nhiên nhích tới gần thân hình, nhẹ nhàng nhàn nhạt lời của, cánh mang cho người một loại mơ hồ cảm giác bị áp bách, Quý Vị Ương không tự chủ được lui về phía sau liễu một bước, đi theo tức giận đứng lại thân thể, chua ngoa nói: "Ta không nói, chẳng lẽ chuyện này có thể làm như chưa từng

có xảy ra sao? Giang tổng, mười năm này ngươi đang làm cái gì vậy? Lúc này tại sao lại đột nhiên như vậy quan tâm thể thiếp đứng lên?"

Vừa nói, nàng chỉ chỉ mình: "Nàng thương tâm thời điểm, cô đơn thời điểm, là ta ở phụng bồi nàng! Là ta ở chiếu cố nàng! Ta có tư cách ở tình cảm của nàng dặm sắm vai quan toà nhân vật, ta cũng vậy có nghĩa vụ nhắc nhở nàng, không nên như năm đó giống nhau, ngây ngốc đem thật lòng phụng cho người khác chà đạp!"

Giang Hạ ngẩn ra, ánh mắt dần dần chuyển làm nhu hòa, một hồi lâu, gật đầu: "Là (vâng,đúng), ngươi quả thật đối với nàng không tốt, nhưng ngươi hữu tình, nàng cũng có nghĩa, cho nên vô luận lúc nào, bọn ta nghĩ tới các ngươi Khải Mỹ lợi ích, ta như vậy nói, trong lòng ngươi có hay không cảm thấy an ủi chút ít?"

"Khải Mỹ lợi ích?" Quý Vị Ương ngẩn ra, vừa nghiêng đầu đi xem Kỷ Ngữ Đồng: "Ngươi không muốn ta mới phong mảnh đất trống kia. . ."

Kỷ Ngữ Đồng vội vàng lắc đầu, lo lắng nói: "Không, Vị Ương, ngươi đừng nghe nàng nói nhảm!"

"Nói nhảm?" Giang Hạ khóe miệng dạng lên vẻ có chút tà ác nụ cười: "Quý vốn, có thể ở người khác xem ra, Giang thị lần này là chắp tay tặng một khối thịt béo cho Al Qaida. Nhưng trong lòng ta, đây đại khái là ta từ lúc chào đời tới nay nhất thành công nhất một khoản giao dịch, chúng ta là song doanh, đúng không?" Vừa nói, nàng đưa tay kéo qua ngốc như tượng gỗ Kỷ Ngữ Đồng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, khẽ thở dài: "Ngươi nói, trên thế giới này còn có thể có đồ vật gì đó, ở trong mắt ta so sánh với nàng còn muốn trân quý đây?"

Quý Vị Ương tức giận đến xanh mặt, trong lồng ngực khí huyết cuồn cuộn, nàng nhìn đắc ý Dương Dương (dương dương tự đắc) Giang Hạ, vừa

nhìn nhìn sắc mặt tái nhợt Kỷ Ngữ Đồng, bỗng nhiên gật đầu, khàn khàn thanh âm nói: "Tốt, Ngữ Đồng, ngươi rất tốt. . ." Nói xong cắn răng, xoay người bước nhanh đi ra ngoài, cửa ở nàng thân thủ "Phanh" một tiếng đóng sầm.

"Ngữ Đồng, chúng ta. . ." Giang Hạ cười buông ra Kỷ Ngữ Đồng, quay đầu đối mặt nàng, nhưng là nói còn không có vừa dứt, chỉ nghe "Ba " một tiếng giòn vang, trên mặt nàng đã bị đánh rát một cái.

Trong phòng đột nhiên lâm vào cực độ an tĩnh trong.

Thật lâu, Giang Hạ mới từ từ khép lại kinh ngạc miệng, theo bản năng đưa tay xoa khuôn mặt của mình. Này một bạt tai thực tại đánh cho không nhẹ, Kỷ Ngữ Đồng cũng có thể cảm giác bàn tay của mình ở mơ hồ làm đau, nàng đưa tay thả vào phía sau, nước mắt doanh cho tiệp, gật đầu nói: "Giao dịch sớm tại cái đó buổi tối tựu kết thúc, ngươi hiện tại có thể lăn, không phải sao?"

Giang Hạ sâu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Ngữ Đồng, ta không phải là ý tứ kia."

"Ta không không cần biết ngươi là cái gì ý tứ! Tóm lại ngươi hiện tại tựu cho ta lúc này rời đi thôi!" Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng kề, vừa không được lui về phía sau, vừa có chút thất khống gọi.

"Ta cảm tạ Quý Vị Ương một mực bên cạnh ngươi chiếu cố ngươi, mảnh đất kia, chỉ là một loại cảm tạ phương thức."

"Cảm tạ phương thức? Vậy ngươi nhìn thấy Vị Ương mới vừa rồi phản ứng rồi? Nàng có phải hay không đối với ngươi cảm động đến rơi nước mắt?" Kỷ Ngữ Đồng lui không thể lui, tựa vào trên tường, trên mặt lộ ra châm chọc thần sắc, nhẹ giọng nói: "Ngươi đang ở đây thương tổn người khác, lại nói là

ở cảm kích người khác, ngươi đối với ta có thể dài đến mười năm chẳng quan tâm, nhưng bây giờ biểu hiện một bộ khắp nơi để ý quan tâm bộ dạng. Giang Hạ, ta không tin, ngươi nói ta cũng không tin."

"Đó là bởi vì, ta không thích nàng ở trước mặt ta sung làm của ngươi thần hộ mệnh nhân vật, thái độ của nàng để cho ta khó chịu! Ta thừa nhận ta cố ý làm cho nàng khó chịu, nhưng ngươi không thể phủ nhận ta cho nàng thực tế ích lợi." Giang Hạ khuôn mặt nhích tới gần nàng, nóng rực hô hấp nhào vào trên gương mặt của nàng, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Ngữ Đồng, ngươi còn yêu ta sao?"

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, khí vô cùng mà cười: "Ngươi không cảm thấy ngươi hỏi cái này rất buồn cười không?"

"Ngươi còn yêu ta sao?" Giang Hạ nhưng tiếp tục tái diễn.

"Yêu ngươi, ngươi đang nằm mơ sao?" Kỷ Ngữ Đồng phản hỏi một câu, liền muốn tránh ra, Giang Hạ hai tay chống ở vách tường, cũng không làm cho nàng rời đi, nàng thật sâu nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, thấp giọng nói: "Ta nghe được, ngươi đang nói láo, nhưng là, ta mổ ngươi, cho nên ta tuyệt đối sẽ không bởi vì ngươi nói láo, mà mất đi đối với tín nhiệm của ngươi."

Đúng vậy, nàng mổ, nàng từ nhỏ đã có một loại bổn sự như vậy, có thể rõ ràng nhìn thấu bên cạnh bất cứ người nào, vì vậy, nàng nhất định mất đi rất nhiều vui vẻ, song, nàng vừa rất giỏi về giấu diếm mình, như vậy, vừa khiến cho yêu người của nàng tăng thêm rất nhiều mê hoặc cùng thống khổ.

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt lộ ra sắc mặt giận dữ, Giang Hạ nhẹ giọng cười một tiếng, tiếp tục nói: "Hư, đừng nóng vội mở miệng phủ nhận. Ngữ Đồng, ta nghĩ nói cho ngươi biết, lần này tới đây, là bởi vì ta thật rất nhớ ngươi, ta. . . Ta. . ."

Nàng mấp máy thần, tựa hồ muốn nói cái gì, vừa cảm thấy có chút khó với mở miệng.

"Là (vâng,đúng) sao? Nghĩ thân thể của ta sao?" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ, bỗng nhiên vươn ra thon dài tuyết trắng tay trắng ôm cổ của nàng, thanh âm nhu đắc tượng muốn chảy ra nước: "Lần này trở về, tất cả mọi người nói với ta, Ngữ Đồng, ngươi so sánh với trước kia đẹp hơn liễu, hơn mê người rồi sao." Nói đến đây câu, nàng học người khác khoa trương vẻ mặt cùng giọng nói, sau đó làm nũng dường như hướng Giang Hạ trên người chà chà: "Ngươi là hay không cũng có loại cảm giác này? Ta đã không phải là mười năm trước cái kia ngây ngô cô bé liễu, có đúng hay không? Ngươi nhưng là rất mê luyến thân thể của ta nga, ta cảm giác được đến, hạ, ngươi có thể hay không lặng lẽ nói cho ta biết một tiếng, ta cùng Lâm Nhiễm hai, người nào vóc người tương đối khá, người nào ở trên giường tương đối hấp dẫn còn ngươi? Nga đúng rồi, ngươi cùng nàng ở chung một chỗ đã mười năm liễu, bàn về mới mẻ cảm, nàng nhất định là không bằng ta, khẳng định là như vậy, đúng không?"

Giang Hạ nghe những lời này, mở to hai mắt ngơ ngác nhìn nàng, cơ hồ giống như lần đầu tiên biết trước mắt người này, Kỷ Ngữ Đồng nhưng đối với phản ứng của nàng rất hài lòng dường như, vừa lắc lắc thân thể của nàng, lạc lạc thanh nói: "Nói cho ta biết nha, tại sao không nói chuyện?"

Giang Hạ sợ run một hồi lâu, bỗng nhiên đem cánh tay của nàng thoáng cái hất ra, trong mắt lộ ra một tia tức giận: "Kỷ Ngữ Đồng, ta cảnh cáo ngươi, khác mưu toan chọc giận ta!"

"Nói những thứ này tại sao? Không rõ tinh khiết rồi? Đâm trung tâm bệnh của ngươi rồi?" Kỷ Ngữ Đồng hai tay ôm cánh tay, trên mặt lộ ra Yên Nhiên nụ cười: "Ta đây rõ ràng là ở đón ý nói hùa ngươi yêu thích, làm sao phải ở chọc giận còn ngươi? Lâm Nhiễm khi đó không phải là được xưng cả năm cấp vóc người tốt nhất nữ sinh ư, vừa có làm nũng, còn rất chủ động, nếu

không làm sao sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn tựu phác thảo đi ngươi hồn đây, đáng tiếc, Giang đại tổng tài có mới nới cũ tính cách không có nửa điểm thay đổi."

Giang Hạ sâu hít sâu , hết sức đè trong lòng lửa giận, một hồi lâu, gật đầu nói: "Ngữ Đồng, ngươi có lý do nghĩ như vậy ta, ngươi nghĩ như vậy, ta không trách ngươi! Ta quả thật làm sai liễu rất nhiều chuyện, quả thật mang cho ngươi rất nhiều thương tổn, nhưng là, nếu tin chắc ngươi bây giờ còn yêu ta, như vậy lần này ta tuyệt đối sẽ không nữa buông ra tay của ngươi, ta hi vọng. . . Có một ngày ngươi có thể tha thứ ta."

"Không, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ ngươi!" Kỷ Ngữ Đồng trong nháy mắt lạnh xuống mặt, nhưng là chỉ có ngắn ngủn vài giây đồng hồ, môi của nàng bên vừa dạng lên một tia ngọt nụ cười: "Thật ra thì đã nhiều năm như vậy liễu, nói đến những thứ này, thật đúng là không có ý gì, bất quá. . ." Nàng duỗi ra ngón tay, nhẹ nhàng ôn nhu xẹt qua Giang Hạ khuôn mặt: "Giang đại tổng tài, khâm phục người hay là rất không tệ, muốn gia thế có gia thế, nếu có thể lực có năng lực, muốn gương mặt có gương mặt, muốn thân cao có người cao, trên giường kinh nghiệm phong phú, hơn nữa còn khó được vô cùng thể thiếp, quả thực thập toàn thập mỹ, sách sách, nếu là ta mười năm trước là có thể nghĩ thông suốt những thứ này, kia về phần không công thương tâm phí thời gian liễu nhiềunhư vậy năm, ngươi nói có đúng hay không?"

"Ngươi. . ." Giang Hạ mới đầu bị trên mặt tô tô ngứa cảm giác dời đi liễu lực chú ý, đợi đến kịp phản ứng nàng những lời này ý tứ , đã sớm tức nổ phổi.

Kỷ Ngữ Đồng thừa dịp nàng ngu ngơ công phu : thời gian, đẩy ra nàng trực tiếp đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, cầm lấy cái chén uống một hớp nước, cũng không thèm nhìn tới nàng, không chút khách khí nói: "Ngươi có thể đi, khuya hôm nay ta không cần người theo ngủ."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ đứng ở nơi đó, ngó chừng nàng xem túc túc mười mấy giây, không nói một lời đi tới cửa bên, đổi lại tốt giày đi ra ngoài. Cho đến một tiếng nhẹ nhàng tiếng vang truyền vào trong lổ tai, Kỷ Ngữ Đồng lúc này mới hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy cửa đã bị nhẹ nhẹ Cerrada, cả cái gian phòng vừa vô ích được chỉ còn lại có nàng một người. Nàng nhắm lại hai mắt, nhìn thấy nàng tức giận bị thương bộ dạng, là trong nháy mắt khoái ý, nhưng là những lời đó, cảm giác không phải là ở đả thương tim của mình, nàng vẻ mặt dại ra, ở trên ghế sa lon ngồi hồi lâu, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia quật cường thần sắc, cắn chặc đôi môi, ôm lấy một ôm gối, mềm nhũn nằm xuống.

Quý Vị Ương dưới chân cuồng thải chân ga, xe hơi phi một loại ở trên đường Mercedes-Benz, liên tiếp xông nhiều lần đèn đỏ. Tức giận, ghen tỵ với, thương tâm, thất vọng... Các loại tâm tình ở trong lòng đan vào quay cuồng , nước mắt không ngừng đi xuống rụng, mơ hồ hốc mắt, lau đi, trước mắt lại lần nữa mơ hồ, nàng cơ giới động tác lặp đi lặp lại, đau lòng được gần như muốn nổi điên.

Trở lại tiên hạc nói quý nhà đại chỗ ở, tiện tay đem xe cái chìa khóa ném, đi tới quầy ba cầm một bình rượu cùng một chén thủy tinh, nghiêng về một phía rượu, vừa lảo đảo đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, ngưỡng cái cổ đem một chén rượu kể hết ngã vào trong miệng, trong cổ họng cay độc cảm giác khiến cho một trận kịch liệt ho khan, nước mắt càng thêm mãnh liệt ra.

Nàng đem chén rượu nặng nề một bữa, bỗng nhiên đưa tay đem trên bàn trà đồ toàn số quét đến trên mặt đất, trong đại sảnh bỗng nhiên vang lên "Binh binh bàng bàng" tiếng vang, trong nhà người giúp việc bị kinh động, vội vàng đã chạy tới hỏi: "Nhị tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Có hay không thương tổn được tay?"

"Không có chuyện gì." Quý Vị Ương sợ chật vật bộ dạng bị nàng xem

đến, vội vàng cúi đầu, tay vỗ về trán của mình, trầm thấp thanh âm nói.

Người giúp việc vội vàng ngồi chồm hổm □, muốn thu thập trên mặt đất đồ, Quý Vị Ương phiền não nói: "Hiện tại không muốn thu thập, ngươi đi làm chuyện của ngươi, không nên ở chỗ này."

"Nhưng là. . ." Nàng có chút sợ hãi nhìn Quý Vị Ương, đang chần chờ, một trong sáng giọng nam bỗng nhiên truyền vào trong lổ tai: "Nhị tiểu thư nếu nói không cần thu thập, ngươi phải đi bận rộn chuyện khác sao."

"Là (vâng,đúng), đại thiếu gia." Nàng thở phào nhẹ nhỏm, nói xong câu này đi ra.

Quý Vị Ương cuống quít lau đi nước mắt trên mặt, xoay người lại ngập ngừng nói: "Đại ca, ngươi hôm nay làm sao tới nơi này?"

"Thật lâu không có quá bên này ở, tối nay tâm huyết dâng trào, nghĩ tới thăm ngươi một chút, nữa bận rộn, tổng yếu rút ra chút thời gian cho người nhà, đúng không?" Quý không trắng cũng đi quầy ba rót chén rượu, cười đi tới: "Ngươi muốn uống rượu phải không? Đại ca đến cùng ngươi."

Quý Vị Ương nhìn một ít địa đống hỗn độn, trên mặt hết sức khó xử, quý không trắng nhưng giống như không nhìn thấy những thứ kia dường như, đi tới nàng bên cạnh ngồi xuống, giơ nâng chén, sau đó uống một hớp.

Quý Vị Ương khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nói không ra lời, quý không trắng để chén rượu xuống, mỉm cười nói: "Này chén coi như là mời ngươi, đi Khải Mỹ sau, thành tích không tầm thường, đây đều là ngươi cùng Ngữ Đồng công lao. Mới phong buôn bán quảng trường sau này lợi nhuận tuyệt đối hết sức khả quan."

Vừa nghe đến hắn nhắc tới công ty cùng Kỷ Ngữ Đồng, Quý Vị Ương mặt lập tức trướng đến máu cũng dường như hồng, không nói tiếng nào.

"Vị Ương, ngươi thích Ngữ Đồng?"

Hắn câu này câu hỏi tới hết sức đột ngột, Quý Vị Ương chỉ gọi được một câu: "Đại ca. . ." Kế tiếp cũng không biết làm sao mở miệng.

Quý không trắng thanh thản tựa vào trên ghế sa lon, ôn hòa nói: "Ngươi cũng biết, về tình cảm của ngươi vấn đề, ba ba mụ mụ thái độ cũng rất sáng suốt, đại ca đương nhiên là càng thêm ủng hộ ngươi."

"Ừ." Quý Vị Ương gật đầu nói.

"Ngữ Đồng cùng Giang Hạ trước kia là người thương sao?"

"Đại ca, ngươi. . . Làm sao biết?" Quý Vị Ương kinh ngạc nhìn hắn.

"Các nàng hai trước kia ở còn ung đi học, biết cái này cũng không khó." Quý không trắng cười nhạt: "Thúy Thành cái này vòng tròn, nói nhỏ không nhỏ, nói đại khả cũng không phải là quá lớn."

Quý Vị Ương cúi đầu, một trận trầm mặc, qua thật lâu, mới nhẹ giọng nói: "Đại ca, ta cảm giác mình rất vô dụng, mới phong mảnh đất kia, là Giang Hạ nhìn ở Ngữ Đồng đích tình chia lên, để cho cho chúng ta. Ý của ta là, Ngữ Đồng là tự chúng ta người, chẳng qua là, Giang Hạ thiếu nàng tình."

"Không, không thể nói ngươi vô dụng, ta chỉ nhìn kết quả cuối cùng."

"Đại ca, ta tình nguyện không nên mảnh đất kia, không muốn cái kết quả này." Quý Vị Ương ngẩng đầu lên nhìn ca ca của mình, trong mắt hàm chứa nước mắt, cái kết quả này làm cho nàng cảm thấy nhục nhã.

"Vị Ương, ngươi vẫn sống ở ba ba mụ mụ bên cạnh, không buồn không lo, chuyện gì đều không cần suy nghĩ, cho nên, hiện tại như vậy lớn, như cũ ngây thơ như vậy." Quý không trắng lắc đầu, sắc mặt dần dần trở nên ngưng

trọng: "Ngươi một lòng một dạ nhào vào trên mặt cảm tình, xem một chút mới vừa rồi, ngươi cũng đang làm cái gì vậy, phát giận, té đồ! Al Qaida hiện tại đã lâm vào trước nay chưa có nguy cơ, ngươi biết không? Chúng ta sắp sửa bị Giang thị từng bước từng bước đánh sụp liễu, ngươi biết không! Ngươi thân là quý nhà đích một thành viên, ngươi đối với chính nhà mình đích công ty có một chút điểm trách nhiệm tâm sao? !"

"Đại ca. . ." Quý Vị Ương thấy đại ca phát giận, vội vàng lau đi khóe mắt nước mắt.

"Ngươi nghĩ thắng được Ngữ Đồng tâm sao? Muốn đem nàng từ Giang Hạ nơi đó đoạt lấy tới sao?" Quý không

Trắng chăm chú nhìn nàng.

Quý Vị Ương ngẩn ra, nặng nề gật đầu: "Nghĩ!"

"Vậy trước tiên ở sự nghiệp thượng thắng Giang Hạ!" Quý không trắng lạnh lùng nói: "Vị Ương, ngươi phải hiểu được, hiện tại trừ đi ngươi trên đầu đẩy lấy quý nhà đích hào quang, ngươi cái gì cũng không phải là! Giang Hạ cái gì cũng so với ngươi còn mạnh hơn!"

"Đại ca, ta muốn làm sao làm?"

"Đầu tiên thu hồi ngươi Đại tiểu thư này tính tình, sau đó, giao trái tim tư để trong công ty đi." Quý không trắng đứng dậy.

"Cứ như vậy?" Quý Vị Ương kinh ngạc.

"Đây chính là ngươi muốn tốt bước đầu tiên." Quý không trắng nhìn nàng một cái, sau đó chỉ chỉ trên mặt đất: "Tìm người đem cái này thu thập, ta đi lên lầu liễu."

Quý Vị Ương ngơ ngác nhìn hắn cao lớn bóng lưng, qua một lúc lâu, ngồi chồm hổm □, bắt đầu từng điểm từng điểm thu thập trên mặt đất té phá đồ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thật xin lỗi, ngày hôm qua nuốt lời liễu, đau bụng kinh người đả thương không dậy nổi, kính thỉnh lượng giải. Sau mấy ngày qua ta sẽ bổ sung.

Sau đó ngày hôm qua thấy rất nhiều vô sỉ trộm đồng võng trạm đồng bộ Cập Nhật của ta đồng, rất tức giận, ta rất chán mình lao lực viết ra đồ, bị người ta lập tức dễ dàng động thủ lấy đi, như vậy ta sẽ có một loại cảm giác, này đồng rốt cuộc là người nào viết đây? Thật sự là rất hỏa lớn, vọng động dưới cơ hồ nghĩ dừng hơn.

Sau đó thấy dưới nhiều như vậy khả ái độc giả, ở dưới nhắn lại muốn ta uống đường đỏ nước chờ ngữ, bị hung hăng cảm động một thanh, trong lòng Noãn Noãn. Quả nhiên thân thể khó chịu người, ngay cả tâm linh cũng là yếu ớt.

Đột nhiên tựu không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, trộm đồng và vân vân cũng là mây trôi, cần gì vì những thứ kia vô sỉ trộm đồng, làm hại thật lòng yêu thích ta quan tâm của ta độc giả cũng phải đau khổ chờ đồng đây.

Cho nên, không hề nữa quấn quýt.

Lần nữa cảm tạ các vị nhắn lại.

64, thứ 64 chương

64, thứ 64 chương . . .

"Phốc!" Khang Trữ một ngụm rượu phun ra ngoài, vừa bận rộn cầm khăn ăn lau miệng ba, vừa phát ra một trận cuồng tiếu: "Ngữ Đồng thật nói như vậy? Ha ha, ha ha ha. . ."

"Có tốt như vậy cười?" Giang Hạ mặt hàn như băng.

"Tốt, tốt." Khang Trữ khoát khoát tay, trên mặt nụ cười không chút nào không giảm: "Ngữ Đồng thật sự là thật là đáng yêu, ha ha."

Giang Hạ đem chiếc đũa để xuống, sắc mặt bất thiện nhìn nàng.

"Ai, đừng nóng giận nha, ta câm miệng. Ta chỉ phải . ." Khang Trữ suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói: "Bỗng nhiên rất thưởng thức nàng, có thể đem ngươi khí đến như vậy giận sôi lên không dễ dàng a, sách sách."

Giang Hạ trong lổ mũi nặng nề hừ một tiếng, lúc này mới từ từ nuốt xuống trong miệng thức ăn.

"Được rồi, ngươi bị ủy khuất nữa, nhiều năm như vậy thủ thân Như Ngọc không dễ dàng, còn rơi vào đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ danh tiếng." Khang Trữ nói câu dường như trấn an lời của, nhưng chọc cho tới một cái liếc mắt, một hồi lâu, nàng rốt cục nhịn cười, thần sắc khôi phục đứng đắn : "Tiểu Hạ, ngươi đi tra nhà ngươi biến thái lão đầu đích tình phụ, tra ra chút gì dấu vết tới không có?"

Một nói đến đây , Giang Hạ không nhịn được nhẹ nhàng nhăn đầu lông mày: "Không có, trước mắt đã đã tìm được mười hai người, nhưng tất cả đều nói không biết tung tích của hắn, cũng không có liên lạc quá, ta cũng vậy âm thầm phái người giám thị quá các nàng, trước mắt chứng thật các nàng theo như lời nói tất cả đều là lời nói thật."

"Ta bên kia cũng không có gì tiến triển, nhưng là, ta trong lúc vô tình nghe được một chút hữu quan với quý không trắng tiếng gió, ngươi có muốn hay không biết?" Khang Trữ vẻ mặt thần bí.

"Cái gì?"

"Nghe nói hắn ở Y thành phân công ty, cùng Chu Tước có dưới sự khống chế công ty còn sống toan tính thượng lui tới, nói cách khác, hắn rất có thể tham dự ma túy cùng buôn lậu cái kia chút ít hoạt động."

Giang Hạ không khỏi ngây người, một lúc lâu mới nói: "Hắn thiếu tiền thiếu đến cái này phân thượng đến sao?"

"Người nào có ngại nhiều tiền? Huống chi, Al Qaida hiện tại quả thật đã lâm vào khốn cảnh, sản phẩm không có điểm sáng, nhóm lớn đại lý thương nhân cự tuyệt nhập hàng, vì bảo đảm tài chính liên không ngừng rách, chỉ cần lợi nhuận cao, làm chút chuyện phạm pháp cũng không phải là kỳ."

"Mặc dù như thế, nhưng chết gầy Lạc Đà so sánh với ngựa lớn, còn không đến mức muốn tới loại tình trạng này sao." Giang Hạ không đồng ý nói.

"Này, này không có gì kỳ lạ, ta lão đầu cũng không phải làm cái này khởi gia, ta là cảm thấy không có gì, cẩn thận một chút mà là được." Khang Trữ tựa vào trên ghế, vẻ mặt không sao cả bộ dạng: "Huống chi, đây cũng là tin tức nho nhỏ, không có chứng cớ, ai biết hắn có hay không làm cái gì hoạt động đây."

"Có cũng cùng chúng ta không liên quan, chuyện này cũng không cần quan tâm."

"Kia hoàn thị hữu quan, Giang thị là Al Qaida lớn nhất đối thủ cạnh tranh, Al Qaida hiện tại lâm vào trước nay chưa có thung lũng, cẩn thận quý không trắng chó cùng rứt giậu, cho nhà biến thái lão đầu liên thủ đối phó ngươi." Khang Trữ nửa nói giỡn nửa nhận chân nói.

Giang Hạ trong lỗ mũi cười lạnh một tiếng, cầm lấy áo khoác: "Ăn xong rồi, đi thôi."

"Ngồi nữa một lát sao." Khang Trữ nhìn đồng hồ tay một chút: "Còn

sớm."

Giang Hạ lắc đầu: "Không được, ta phải sớm một chút về nhà." Vừa nói nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Tiểu Nhiễm gần đây trở nên rất nhạy cảm, chiều nào ban đúng lúc về nhà, ngồi ở trong phòng khách chờ ta, vẫn chờ ta về nhà mới có thể đi ngủ, mặc dù nàng cái gì cũng không hỏi ta, ta biết nàng là đang sợ ta đi tìm Ngữ Đồng."

Khang Trữ sờ sờ lỗ mũi: "Đây đúng là vấn đề lớn a, nga đúng rồi, có chuyện quên mất theo như ngươi nói, ta lần trước đi tìm minh châu, đụng phải các nàng bệnh viện mới tiến vào một Y Sinh, khí chất cho có chút giống đây, lạnh lùng, túm túm, lớn lên không tồi, ta lúc ấy tựu giữ tâm, để cho minh châu tìm cơ hội mang nàng đi ra ngoài chơi mấy lần, ta có nghĩ thầm đem nàng giới thiệu cho Tiểu Nhiễm, ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Tại sao nhất định phải tìm cảm giác theo giống như ?" Giang Hạ cau mày.

"Ai nha, nàng thích ngươi loại này hình nha, như vậy dời tình khả năng có thể lớn chút ít."

Giang Hạ khẽ suy tư hạ xuống, gật đầu nói: "Được rồi, ngươi hẹn cái thời gian tìm Tiểu Nhiễm đi ra ngoài, nhớ được a, khác làm được quá rõ ràng liễu, tự nhiên chút."

"Biết rồi, ta còn nhờ ngươi dạy." Khang Trữ vừa nói, cũng mặc vào áo khoác: "Đi thôi."

Hôm nay sáng rỡ rất tốt, phía ngoài tinh không vạn lí.

Kỷ Ngữ Đồng ôm hai tay, đứng ở phòng làm việc cửa sổ sát đất trước, hai mắt nhìn nơi xa nổi lơ lửng Đóa Đóa Bạch Vân xuất thần. Vài tuần đã qua, Giang Hạ không còn có đi tìm nàng, Quý Vị Ương nhưng vẫn như ngày

thường giống nhau, ân cần đầy đủ, hẹn nàng cùng nhau ăn cơm, uống trà, như cái gì cũng không có phát sinh quá giống nhau. Mà Giang Hạ cũng cũng không có nuốt lời, Khải Mỹ cùng Giang thị tựu mới phong cái kia hạng mục chính thức triển khai hợp tác, trong lúc Kỷ Ngữ Đồng cùng Quý Vị Ương đi qua mấy lần Giang thị, cùng Chu Tinh Hán không giữ quy tắc làm chuyện tiến hành mấy lần hiệp đàm cùng câu thông, nhưng cũng không có nhìn thấy Giang Hạ.

Nhưng là, vô luận dù thế nào không muốn thừa nhận, trong lòng cuối cùng là có chút mất mác, có lẽ, không chỉ là mất mác mà thôi.

"Soạt soạt." Mấy tiếng tiếng gõ cửa, để cho Kỷ Ngữ Đồng phục hồi tinh thần lại, xoay người lại, chỉ thấy Quý Vị Ương vẻ mặt nụ cười, đã đẩy cửa vào: "Hắc, bữa trưa đã đến giờ."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười: "Hôm nay ở trong công ty ăn đi."

"Công ty trong phòng ăn thức ăn không dễ ăn." Quý Vị Ương nói xong vẻ mặt ghét bỏ bộ dạng.

"Là (vâng,đúng) sao? Ta cảm thấy được hoàn hảo, rất phong phú." Kỷ Ngữ Đồng có chút buồn cười: "Đây là ngươi nhà mình công ty đây, nếu như công nhân viên phòng ăn thức ăn không dễ ăn, là ngươi cái này lão bản trách nhiệm nha."

"Không ở công ty ăn nữa, hôm nay chúng ta đi ăn món ăn Quảng Đông, món ăn Quảng Đông tương đối nhẹ dinh dưỡng, ngươi gần đây thoạt nhìn có chút tiều tụy đây."

"Nào có tiều tụy?" Kỷ Ngữ Đồng đang giải thích , Quý Vị Ương nhưng tới đây lôi tay nàng: "Đi thôi, lão bản xin thuộc hạ ăn cái gì, thuộc hạ dù sao

cũng phải cho chút mặt mũi a."

Kỷ Ngữ Đồng bất đắc dĩ, chỉ đành phải cùng nàng vào thang máy.

Nhà này phòng ăn cách công ty không xa, chuyên kinh doanh món ăn Quảng Đông, danh tiếng không tệ, lúc này chính là ăn trung xan giờ cao điểm, không còn chỗ ngồi, may là Quý Vị Ương nói trước đặt liễu vị trí.

Kỷ Ngữ Đồng đối với Quý Vị Ương chút mấy món chính không có gì hứng thú, đối với quảng kiểu nồi súp cùng một chút điểm tâm nhưng tình hữu độc chung, nhất là những thứ kia điểm tâm, thủy tinh tôm giáo, cây cải củ cao, sỉ nhục chưng gạch cua xíu mại các loại, làm cho nàng khẩu vị mở rộng ra.

Quý Vị Ương thấy nàng xài được tâm, kìm lòng không đậu để đũa xuống, nâng cằm lên nhìn nàng ăn, Kỷ Ngữ Đồng gắp một cây vải tôm cầu đặt ở trong chén, ngẩng đầu thấy nàng nháy mắt cũng không nháy mắt đang nhìn mình, không nhịn được nói: "Như ngươi vậy xem ta tại sao?"

"Không có, chẳng qua là. . . Chẳng qua là cảm thấy ngươi ăn cái gì bộ dạng, cũng so sánh với người khác đẹp mắt." Quý Vị Ương nhìn nàng Mỹ lệ khuôn mặt, ánh mắt mang theo một tia si mê: "Như vậy nhìn ngươi, cho cùng nhau ăn cơm, trong lòng có loại rất hạnh phúc rất thỏa mãn cảm giác."

Kỷ Ngữ Đồng mặc nhiên rũ xuống trường tiệp, đem phức tạp cảm xúc niêm phong cất vào kho đáy mắt, chỉ cảm thấy giữa cổ họng thức ăn bỗng nhiên trở nên có chút khó có thể nuốt xuống.

"Ngữ Đồng, ta không có ý tứ gì khác, ta cũng không phải là cho ngươi áp lực." Quý Vị Ương nhìn bộ dáng của nàng, vội vàng giải thích: "Ta chỉ dạ, trình bày ta hiện tại trong lòng đích thực thực cảm thụ."

Kỷ Ngữ Đồng bưng chén lên, uống một ngụm trà, sau đó khó khăn nói:

"Vị Ương. . ."

"Ngữ Đồng, ngươi cái gì đều không cần nói với ta, cũng không muốn khuyên ta." Quý Vị Ương nhìn chằm chằm nàng, nhận chân nói: "Ta yêu ngươi, bất kể ngươi cùng Giang Hạ xảy ra chuyện gì, điểm này không sẽ cải biến. Giang Hạ không thích hợp ngươi, một mình ngươi cũng nói, nàng mang đưa cho ngươi chỉ có thương hại. Hơn nữa nàng vẫn có bạn gái, các nàng ở chung một chỗ mười năm liễu, sẽ không tách ra, cái kia gọi Lâm Nhiễm chủ truyền bá, ta biết đến, nàng cũng rất đẹp, rất ưu tú. Ngữ Đồng, ngươi tỉnh sao!"

Kỷ Ngữ Đồng không lên tiếng, từ từ buông đũa xuống, vừa cầm lấy khăn ăn lau miệng ba cùng tay, một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Vị Ương, ta chỉ có một lòng, thật lâu lúc trước, ta mang đối với tình yêu thành kính, hai tay đem nó phụng cho người khác, nhưng là người kia, nhưng không chút nào lưu luyến đem nó vứt bỏ, chính mình tìm nhiều năm như vậy, nhưng vẫn tìm không trở lại, ta không muốn như vậy, một chút cũng không muốn như vậy, cảm giác như vậy rất hỏng bét, nhưng là, ngươi. . . Có thể hiểu cảm giác của ta sao?"

Nàng trong suốt đôi mắt đẹp, lóe ra khẽ lệ quang, thanh âm nghe cánh có một ti thê lương đắc ý vị, làm người ta nghe không nhịn được sinh lòng trắc ẩn, Quý Vị Ương trong lòng đau nhức, thật lâu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, bất kể như thế nào, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi! Bốn năm trước biết ngươi, ta là nói như vậy, hiện tại, ta vẫn là nói như vậy, vốn có một ngày, ta sẽ giúp ngươi giao trái tim tìm trở về. . ."

Trở lại công ty, nhớ tới Quý Vị Ương lúc ăn cơm nói, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vẫn không cách nào bình tĩnh, mấy năm trước nàng cự tuyệt Quý Vị Ương, nói hai người chỉ có thể làm bằng hữu, nhưng là Quý Vị Ương nhưng đánh bằng hữu danh nghĩa, xông vào cuộc sống của nàng, mấy năm qua này, nhìn nàng càng lún càng sâu, trong nội tâm nàng áy náy bất an, một lần nghĩ

rời xa, nhưng là Quý Vị Ương cũng là mềm triền cứng rắn mài, mỗi lần cợt nhả có lệ nàng. Nhưng là hiện tại một khi trở lại Thúy Thành, đụng phải Giang Hạ, nàng vẫn che dấu ẩn sâu tình cảm tựa hồ toàn bộ bị dẫn phát ra, tựa hồ thay đổi một người. Ở Mĩ Quốc, nàng sẽ không tần phồn tìm nàng, cũng không dám nhiều gọi điện thoại, nàng dùng một loại ôn hòa phương thức biểu đạt đối với nàng thích, sợ chọc cho nàng phiền cùng bất an. Nhưng hiện tại, nàng có cảm giác nguy cơ, hận không được thời thời khắc khắc phụng bồi nàng, coi chừng dùm nàng, lúc này mới có thể đủ yên tâm, hôm nay, nàng lấy một loại trước nay chưa có cố chấp thái độ nói cho nàng biết, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng...

Kỷ Ngữ Đồng có chút nhức đầu, một xế chiều cũng không ở trạng thái, tan việc, nghe bí thư nói Quý Vị Ương có việc rời đi trước liễu công ty, thế nhưng thở phào nhẹ nhõm, thu lại đồ đi xuống lầu, chuẩn bị trở về nhà, điện thoại di động nhưng bỗng nhiên vang lên, nàng xem nhìn màn ảnh, là một xa lạ mã số, suy nghĩ một chút, hay là nhận: "Uy?"

"Uy, Ngữ Đồng, là ta, ta là Hàn kéo dài thanh." Trong điện thoại truyện tới một ôn hòa quen thuộc giọng nam.

"Hàn kéo dài thanh?" Kỷ Ngữ Đồng vừa nghe đến cái tên này, nhất thời cứng tại sảng khoái.

Kỷ Ngữ Đồng cúp điện thoại, đi ô-tô đi Hàn kéo dài thanh theo lời trà phòng ăn. Mười năm trước Giang Hạ cố ý cùng nàng chia tay, cùng Hàn kéo dài quải niệm lần đó gặp mặt, là một ngòi nổ, về lần đó gặp mặt, trí nhớ tiên minh, hậu quả đả thương nàng sâu vô cùng, chỉ sợ hôm nay nhớ tới, nàng vẫn sẽ có chút thấp thỏm, thậm chí Hàn kéo dài thanh nói lên muốn gặp mặt, nàng cơ hồ phản xạ có điều kiện muốn mở miệng cự tuyệt.

Nhưng là, cho đến ngày nay, nàng tại sao muốn bận tâm Giang Hạ cảm thụ? Kỷ Ngữ Đồng vừa lái xe, vừa cắn chặc đôi môi.

Ở ghế dài dặm ngồi xuống, Kỷ Ngữ Đồng muốn một chén Hồng Trà, phục vụ sinh rất nhanh lui xuống đi, nàng này mới bắt đầu đánh giá đối diện cái kia thoạt nhìn đã lộ ra vẻ có chút xa lạ nam nhân.

Đúng, là nam nhân, hắn đã không còn nữa là trong trí nhớ cái kia lông mày thanh con mắt sáng thiếu niên, khuôn mặt của hắn, loáng thoáng có năm đó bóng dáng, chẳng qua là, hiện tại đã lột xác biến thành một thành thục anh tuấn nam nhân.

Kỷ Ngữ Đồng bình tĩnh nhìn cái này năm đó từng lần đầu động tâm nam sinh, trong lòng cảm khái năm tháng lưu chuyển, Hàn kéo dài thanh nhìn thấy nàng, nhưng lập tức lần hơi khẩn trương lên.

"Ngữ Đồng, lần trước ra mắt sau, ta một mực tìm ngươi, nhưng là nghe người ta nói, ngươi. . . Ngươi ra khỏi nước liễu, ta vẫn. . . Nhớ thương ngươi." Hàn kéo dài thanh thấy Kỷ Ngữ Đồng nhìn hắn, bưng lên cà phê uống một hớp, che dấu của mình kích động: "Đoạn thời gian trước, ngươi trở về Thúy Thành liễu, ta cũng biết, vốn là đã sớm nghĩ tới tìm ngươi, nhưng bên cạnh ngươi luôn luôn người đi theo, hơn nữa. . . Hơn nữa ngươi hiện tại nhậm chức cho Al Qaida, tìm ngươi cũng không phải là rất dễ dàng."

"Tại sao không có phương tiện?" Kỷ Ngữ Đồng thấy Hàn kéo dài Thanh Ngữ khí chần chờ, không nhịn được tò mò hỏi.

"Ta. . . Ta hiện tại ở Giang thị công việc."

"Cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ.

"Ta trước mắt là Giang thị nghiên phát bộ phó quản lý, ở Lâm Nhất Phong thủ hạ, ngươi biết hắn." Hàn kéo dài thanh bổ sung nói.

Kỷ Ngữ Đồng thần sắc khiếp sợ, thì thào nói: "Ngươi. . . Tại vì Giang Hạ công việc?"

"Là (vâng,đúng), ta vì Giang tổng công việc, nàng là trời sinh người lãnh đạo, rất nhiều người cũng muốn vào Giang thị vì nàng công việc." Hàn kéo dài quải niệm trong giọng nói, mơ hồ toát ra sùng bái tình: "Ta có thể có hôm nay, toàn dựa vào nàng thưởng thức cùng chọn ra ."

Kỷ Ngữ Đồng nhất thời nói không ra lời.

"Al Qaida mấy lần cao hơn lương đào ta đi qua, cho nên, ta muốn tị hiềm." Hàn kéo dài thanh mấp máy thần, nghi ngờ nói: "Ngữ Đồng, ngươi khi còn bé không phải là vẫn ở tại Giang tổng nhà ư, ta nghe nói là nàng đưa ngươi ra khỏi nước đọc sách, tại sao ngươi sẽ ở Al Qaida dưới cờ công ty công việc?"

"Cái này, nhất thời khó có thể nói rõ." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, ra vẻ dễ dàng nói: "Ngươi những năm này trôi qua như thế nào? Thành gia có hay không?"

Hàn kéo dài thanh ngẩn ra, vội vàng phủ nhận: "Không có Thành gia, chẳng qua là. . . Chẳng qua là nộp liễu mấy nữ bằng hữu, nhưng cũng phân ra. Ngươi. . . Còn ngươi?"

"Ta? Ta cũng không có, vẫn độc thân một người." Kỷ Ngữ Đồng thản nhiên nói.

Hàn kéo dài thanh trong mắt lộ ra khó có thể ức chế vẻ vui thích, trong lòng thẳng thắn làm nhảy, không thể tin được nói: "Làm sao có thể? Ngươi đẹp như vậy. . . Không, ngươi tốt như vậy, nhất định có bó lớn người theo đuổi."

Kỷ Ngữ Đồng khẽ mỉm cười, chuyển dời đi đề tài: "Thật nhiều năm chưa có trở về, rất nhiều từng biết đồng học, đã sớm mất đi liên lạc, ngươi theo ta nói một chút chúng ta trước kia người quen biết sao."

http://tieulun.hopto.org

Cùng Hàn kéo dài thanh ở trà trong phòng ăn hàn huyên mấy giờ, không khí càng ngày càng vui vẻ với nhau, thấy sắc trời đã tối, Kỷ Ngữ Đồng liền nói lên phải về nhà, Hàn kéo dài thanh không thể làm gì khác hơn là gọi tới phục vụ sinh tính tiền, lưu luyến không rời đứng dậy.

Hai người đi đi ra bên ngoài, Hàn kéo dài thanh do dự một hồi, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ta sau này có thể thường xuyên liên lạc ngươi sao?"

"Dĩ nhiên có thể a." Kỷ Ngữ Đồng đối với hắn nói lên cái vấn đề này, tựa hồ có chút kinh ngạc.

"Kia, ta còn có cơ hội không?" Hàn kéo dài thanh nhìn nàng, khua lên dũng Khí Đạo: "Khi đó, ta không có gì cả, cho dù như vậy như vậy thích ngươi, cũng không dám rất lớn mật tử đi cho thấy lòng dấu vết, không dám liều lĩnh theo đuổi ngươi, nhưng là hiện tại, ta cảm giác mình có lo lắng, ta không là năm đó cái kia hai bàn tay trắng, chẳng qua là đọc sách đệ tử nghèo, Ngữ Đồng, nói cho ta biết, ta còn có cơ hội không? Ngươi nói, ngươi không có có bạn trai, phải không? Có thể tiếp nhận ta sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn hắn khẩn cấp vẻ mặt, nhất thời có chút sợ run, đang không biết như thế nào trả lời, một thanh thúy thanh âm nhưng bỗng nhiên truyền vào trong lổ tai: "Kỷ quản lý, ngươi cũng ở nơi đây uống trà sao?"

Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại đi, chỉ thấy một trang phục thời thượng tuổi thanh xuân nữ lang, tay kéo một người đàn ông cánh tay, đang hướng bọn họ đi tới, nàng nhận được, nữ tử này gọi Quách thái Vay, chính là quý không trắng bên cạnh bí thư. Nàng vừa thấy dưới, đột nhiên có loại thấy cứu tinh cảm giác, vội vàng cười nói: "Quách bí thư, tốt đúng dịp a."

Quách thái Vay nhìn một chút một bên đứng Hàn kéo dài thanh, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cười tùy tiện hàn huyên hai câu, liền cùng nam kia tiến

vào.

Hàn kéo dài thanh nhìn Quách thái Vay bóng lưng: "Kia là công ty của các ngươi người nào bí thư a?"

"Quý vốn."

"Quý không trắng?" Hàn kéo dài thanh kinh ngạc há to miệng.

"Ừ."

"Ngữ Đồng, về ta mới vừa rồi vấn đềkia. . ."

"Kéo dài thanh, chúng ta có thể là đồng học, là bằng hữu, nhưng là, không có kia loại khả năng." Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, khẳng định nói.

Hàn kéo dài thanh trên mặt tràn đầy vẻ thất vọng: "Tại sao? Ngươi đã nói không có bạn trai."

"Đó là hai việc khác nhau, ta hiện tại căn bản không muốn nói tình cảm." Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, trực tiếp đi ra phía trước lấy xe.

"Ngữ Đồng, ta vẫn thích ngươi, ta cho tới bây giờ chưa ghi tội ngươi."

Một cúi đầu, tràn đầy bi thương thanh âm từ phía sau truyền đến, Kỷ Ngữ Đồng không khỏi dừng bước, một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Kéo dài thanh, về nhà sao."

Bên cạnh mình vĩnh không thiếu người theo đuổi, nam, nữ, tuấn, xinh đẹp, ưu tú xuất chúng, nhưng là, những thứ này có thể thỏa mãn nữ nhân trời sanh lòng hư vinh đồ, đến nàng nơi này, thế nhưng biến thành gánh nặng, làm cho nàng thở không nổi, làm cho nàng mệt mỏi ứng phó. Có lẽ, nữ vóc người quá mức Mỹ lệ, bản thân tựu là một loại tội ác, nàng cự tuyệt, ở người khác nơi đó, không có có một chút tác dụng, hơn bi ai chính là, nàng muốn người,

vĩnh viễn cũng không chiếm được.

Kỷ Ngữ Đồng thật cảm thấy mệt chết đi, luy đồng thời, trong lòng không thể ngăn chặn sinh một loại tức giận, đối với cái kia trong vòng mười năm, phụ lòng tuyệt tình, mười năm sau, như gần như xa, chợt xa chợt gần người

Tức giận.

Cho nên khác cuối tuần, nàng không nghe sai sử đi ô-tô đi sông chỗ ở. Ở trước khi đi, nàng tự nói với mình, ta là đi xem quế mẹ kiếp .

Nhưng là đi sau, vừa tiến vào lầu một đại sảnh, vừa nhìn thấy ngồi ở trên ghế sa lon bóng người kia, vừa nhìn thấy xem ra trán phóng rực rỡ nụ cười trước mặt lỗ, nàng tựu hối hận, ngắn ngủn trong nháy mắt, nàng phải hướng mình thừa nhận, nàng tới được ý đồ chân chánh.

Nàng là nghĩ nàng, cho dù nhìn không thấy tới người của nàng, cũng muốn thấy cùng nàng có liên quan hết thảy.

Quế mụ nhìn thấy nàng, vẫn là hưng cao thải liệt, bận rộn chuẩn bị cật, hư hàn vấn noãn, ngay cả a lam cùng Tiểu Vũ cũng bởi vì nàng đến mà hưng phấn không thôi.

"Ngươi không biết đây, nhận được điện thoại của ngươi, ta liền lập tức gọi điện thoại cho Đại tiểu thư liễu, sau đó Đại tiểu thư trong nửa giờ tựu gấp trở về liễu, ngươi muốn nhiều trở về để xem một chút ta, ngươi trở lại, trong nhà mới náo nhiệt." Trên bàn ăn, Quế mụ cười nói.

Kỷ Ngữ Đồng giật mình, tận lực quên trong lòng dâng lên một tia vui sướng, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn hướng Giang Hạ, Giang Hạ vừa vặn đã ở nhìn nàng, trong mắt, trên mặt đều là ôn nhu nụ cười, nhàn nhạt, nhợt nhạt, lại tựa hồ như có thể làm cho người sa vào.

Không nên cử động tâm, không nên cử động tâm. . . Kỷ Ngữ Đồng mặc niệm những lời này, liền tranh thủ ánh mắt dời đi, trong lòng đau nhức được gần như muốn rơi lệ, lần trước nàng như vậy nhìn nàng, là thời điểm nào đây?

Miễn cưỡng lên nụ cười, ăn xong bữa cơm này, Quế mụ liền gọi nàng đi phòng khách uống trà, Kỷ Ngữ Đồng còn chưa mở miệng, Giang Hạ từ nàng bên người đi qua, thuận thế cầm tay nàng, cười nói: "Không uống trà liễu, chúng ta đi lên lầu còn có việc hàn huyên đây, tối nay Ngữ Đồng để ở nhà ngủ, Quế mụ, ngươi nhớ được sáng sớm ngày mai chuẩn bị nàng thích ăn bữa ăn sáng nha."

"Có thật không?" Quế mụ cao hứng nói: "Ta đây sáng mai nhưng được hảo hảo chuẩn bị."

Kỷ Ngữ Đồng nghĩ rút ra bản thân đích tay, nài sao Giang Hạ bắt quá chặt chẽ, lúc này nghe nàng nói như vậy, vội vàng nói: "Ta không phải là. . ."

Giang Hạ không đợi nàng nói xong, lập tức cắt đứt: "Quế mụ, vậy chúng ta trước lên rồi nha."

"Tốt, các ngươi đã có chuyện muốn hàn huyên, ta liền không chộn rộn liễu." Quế mụ cười đáp ứng.

Giang Hạ cười híp mắt gật đầu, lôi kéo Kỷ Ngữ Đồng tựu hướng trên lầu đi, Kỷ Ngữ Đồng kiếm kiếp trước, la lại không thể la, chỉ đành phải nhịn xuống tức giận tình, đi theo nàng vẫn lên lầu.

"Ngươi buông!" Đến lầu ba, Kỷ Ngữ Đồng rốt cục không thể nhịn được nữa, kêu ra tiếng.

"Không tha." Giang Hạ trả lời được vô cùng ngắn gọn, cũng không nhìn tới nét mặt của nàng, chỉ vẫn hướng gian phòng của mình đi.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi ghê tởm!"

"Ta không phủ nhận."

Giang Hạ không chút hoang mang vừa nói, một đi vào phòng, đóng cửa lại, tựu khẩn cấp đem nàng theo như ở trên cửa, cúi đầu thật sâu hôn lên nàng mềm mại cánh môi, linh lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, tiến quân thần tốc. Nàng bưng lấy Kỷ Ngữ Đồng khuôn mặt, tinh tế thưởng thức , kịch liệt cướp đoạt , giống như chờ này vừa hôn, đã đợi thiên trường địa cửu.

Bị đè nén vài tuần tư niệm ở nàng đến chết phương nghỉ ngơi trong khi hôn hít như vỡ đê loại hỏng mất, Kỷ Ngữ Đồng thân thể dần dần mềm nhũn đi xuống, hai tay không tự chủ được bắt được nàng trên lưng y phục.

Cho đến cảm giác được sắp hít thở không thông, Giang Hạ mới buông nàng ra, đem mặt chôn ở cổ của nàng, thật sâu thở hào hển, Kỷ Ngữ Đồng gương mặt đã là một mảnh Phi Hồng, thoạt nhìn càng cảm thấy quyến rũ mê người.

Hai người lẳng lặng tựa sát , người nào cũng không có khí lực nói chuyện, chỉ có lẫn nhau dồn dập nóng rực hô hấp ở bên tai quanh quẩn, trái tim ở trong lồng ngực kịch liệt đụng nhau.

Qua thật lâu, Giang Hạ ngẩng đầu lên, ánh mắt ngắm nhìn nàng: "Hôm nay xuyên : thấu nầy quần rất đẹp, thoạt nhìn, ừ, rất ưu nhã, rất gợi cảm. . ."

Kỷ Ngữ Đồng khẽ nữu mở đầu, tránh ra nàng ánh mắt nóng lửa, hai tay cũng buông lỏng ra y phục của nàng.

"Hôm nay tại sao cũng tới?" Giang Hạ tựa hồ lơ đễnh, nhưng thân lưỡi trêu chọc dường như khẽ liếm một chút nàng béo mập môi trên.

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng vừa - xấu hổ, sâu hít sâu một chút, mới nói:

"Ta tới nhìn quế mẹ kiếp ."

"Là (vâng,đúng) đến xem quế mẹ kiếp , hay là nghĩ tới ta rồi? Ừ?" Giang Hạ một tay chống cửa, một tay nhẹ nhàng ôm người của nàng, thanh âm nói không ra lời mềm nhẹ .

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng tràn đầy dụ dụ dỗ vẻ mặt, có loại một giây sau chuông sẽ phải luân hãm cảm giác, không nhịn được tức giận kêu lên: "Ta nói liễu đến xem quế mẹ kiếp !" Vừa nói đã nghĩ thoát khỏi khống chế của nàng.

Giang Hạ ngay cả vội vươn tay ôm eo nhỏ của nàng, thân thể thật chặc để ở thân thể của nàng, sau đó ở trên trán nàng rơi xuống nhẹ nhàng vừa hôn, phát ra như có như không thở dài: "Của ta Đồng Đồng một chút cũng không thành thực, không đáng yêu, ngươi rõ ràng là nghĩ tới ta, ngươi nghĩ môi của ta, của ta vuốt ve, còn có. . . Của ta nhiệt độ, có đúng hay không?"

Nàng nói "Của ta Đồng Đồng" để cho Kỷ Ngữ Đồng có trong nháy mắt tiêu sái thần, bỗng nhiên tựu không bao giờ ... nữa nguyện ý từ chối.

Giang Hạ đôi môi dán tai của nàng cái, vừa hôn, vừa thở hào hển tiếp tục nói: "Ta cũng nhớ ngươi, muốn ở tai ta bên hô hấp, nghĩ trên người của ngươi mùi thơm, muốn da thịt mềm nhẵn, hôn ngọt, còn nghĩ tới ngươi. . . Rên rỉ, đó là trên thế giới nhất động thính chương nhạc. . ."

Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, nghe vào tai dặm , nói không ra lời gợi cảm cùng đầu độc, coi như là vừa nói có chút □ lời của, cũng sẽ không chút nào chọc người ghét, chỉ biết vén lên người sâu trong nội tâm dục vọng. Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên đưa tay ôm chặc nàng, khóc nói: "Giang Hạ, ngươi ác ma này!"

"Là (vâng,đúng), ta là ác ma, cho nên, xin cứu vớt ta, không nên tránh ra

ta." Giang Hạ nhẹ nhàng dụ dỗ nàng, dùng chỉ bụng lau đi nước mắt của nàng, sau đó lại độ cúi đầu, ôn nhu hôn lên môi của nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tốt lắm, bao trùm thì ra là nội dung liễu.

Ta chưa từng có nghĩ tới muốn xem trộm đồng người đến nhìn đồng, ta mỗi thiên cũng bị trộm quá, nhưng người ta trộm, lúc đầu còn có chút hành vi thường ngày.

Lần này thật sự là rất ảnh hưởng tâm tình, của ta 63 chương, chân trước phát, chân sau bị đánh cắp.

Trong lòng không thoải mái, ta không muốn làm cho người khác thống khoái trộm, tựu ý này, không có khác cho dù ý tứ gì.

Đối với của ta độc giả trung thực, ta tỏ vẻ vạn phần xin lỗi, cũng xin hơi chút hiểu hạ tâm tình của ta.

65, thứ 65 chương

65, thứ 65 chương . . .

Này thật sâu chạy dài ngọt ngào vừa hôn, tựa hồ có thể đem người cả người hòa tan.

Giang Hạ trắng nõn gương mặt khẽ nóng lên, có chút mê muội nhìn chăm chú trước mắt làm cho người ta tim đập thình thịch Mỹ lệ khuôn mặt, kìm lòng không đậu đưa tay vung lên liễu mái tóc dài của nàng, nàng yêu chết nàng giờ phút này Tinh Mâu như say, má phấn đỏ bừng bộ dáng, không nói không cười, khóe mắt đuôi lông mày trong lúc, nhưng tự có muôn vàn quyến rũ, phong tình vạn chủng.

Để cho nàng vui mừng chính là, hôm nay ánh mắt của nàng, cũng không

như dĩ vãng một loại quật cường, thế nhưng toát ra một tia khó được nhu nhược hoà thuận cho tới bây giờ.

"Đi trước tắm, được chứ?" Giang Hạ hôn vẫn ánh mắt của nàng, thanh âm ôn nhu vô hạn.

Kỷ Ngữ Đồng giương mắt lên nhìn nàng, nàng đã xoay người tránh ra, không một lát nữa mà, lấy ra một màu hồng sợi tơ quần ngủ: "Xuyên : thấu cái này, mới đích."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, thần sắc mỉm cười nói cương, Giang Hạ tâm tư xoay chuyển thật nhanh, vội vàng tăng thêm một câu: "Ta đã sớm mong đợi ngươi tới nơi này liễu, đặc biệt vì ngươi chuẩn bị."

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, bỗng nhiên một thanh từ trong tay nàng đoạt lấy quần ngủ, không nói một lời đi tới phòng tắm, mới vừa kéo cửa ra, liền phát hiện Giang Hạ cũng cùng ở phía sau, không nhịn được tức giận nói: "Ngươi làm gì?"

"Cho cùng nhau tắm a, trước kia chúng ta cũng không như vậy sao?" Giang Hạ cười đến có chút vô lại, nhưng cũng có chút khả ái.

Trước kia? Kỷ Ngữ Đồng lông mi thật dài rất nhỏ đẩu giật mình, sau đó mặc nhiên đi vào.

Cất kỹ nước, đem tắm mành để xuống, Kỷ Ngữ Đồng nằm vào bồn tắm, Giang Hạ nhưng đi qua một bên, vọt tắm vòi sen.

Cũng không lâu lắm, rửa tốt tắm, thay đồ ngủ, nàng nhưng không vội mà đi ra ngoài, mà là đi tới bồn tắm bên cạnh mềm sập trước, sau đó thư thích ở phía trên nằm xuống.

Bọt nước kích thích thanh âm, trong mũi truyền đến sâu kín mùi thơm, hết

thảy cũng rất quen thuộc, quen thuộc được tựa như ngày hôm qua phát sinh quá. Giang Hạ tập trung tại hai tay, từ từ nhắm hai mắt lại, trên mặt nhưng tràn ra một tia ngọt ngào nụ cười.

Rất nhiều năm trước, nàng thường xuyên như vậy, ở Kỷ Ngữ Đồng muốn đi tắm thời điểm, quấn muốn theo nàng, có đôi khi, nàng thậm chí có thổi phồng quyển sách, nằm ở trên giường giả bộ giả vờ giả vịt, thật ra thì nhưng không yên lòng, cho tới bây giờ không có nhìn trải qua một tờ nội dung. Ở nơi này trong quá trình, nàng thường xuyên có trò đùa dai vén rèm lên, rước lấy Kỷ Ngữ Đồng liên tiếp thét chói tai.

Thường ngày đích tình cảnh, từng màn ở trong đầu hiện lên, mà Kỷ Ngữ Đồng bên kia, tựa hồ cũng an tĩnh lại, Giang Hạ không nhịn được nghiêng đầu, cách rèm nhìn một chút, Ngữ Đồng trong lòng, hiện tại nghĩ đến cùng nàng giống nhau chuyện tình đây?

"Rầm nữa" một tiếng tiếng nước chảy, phá vỡ trong phòng tắm yên lặng, Kỷ Ngữ Đồng ngọt cũng không mang nhiệt độ thanh âm từ tắm phía sau rèm truyền đến: "Ta muốn đi ra ngoài thay quần áo liễu."

Giang Hạ sửng sốt, lập tức nói: "Ta che kín ánh mắt không nhìn."

Đây đối với nói, cũng cùng năm đó một không kém, Kỷ Ngữ Đồng hít một hơi thật sâu, vén rèm lên đi ra, nghiêng đầu vừa nhìn, Giang Hạ quả thật dùng bàn tay đắp liếc tròng mắt. Lập tức thu hồi ánh mắt, cầm qua khăn tắm đem trên người Thủy Châu lau sỉ nhục, sau đó yên lặng thay áo ngủ, đi theo mắt nhìn thẳng từ Giang Hạ bên người đi qua, mở ra cửa phòng tắm.

Theo tiếng bước chân đi xa, Giang Hạ đưa tay để xuống, khe khẽ thở dài, tại sao hôm nay biểu hiện được như vậy quai, nhưng không có một người nào, không có một cái nào phần thưởng hôn đây?

http://tieulun.hopto.org

Nằm trong phòng xem ra màu xanh nhạt trên mặt giường lớn, quen thuộc hơi thở, quen thuộc xúc giác, trong nháy mắt để cho Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đau nhức nảy ra, tay nàng nắm chặc mềm mại cái chăn tử, cả người co rúc thành một đoàn, sinh sôi đem nước mắt nhịn đi xuống. Trời mới biết, ở nước ngoài những năm kia, nàng là có nhiều tưởng niệm gian phòng này, tưởng niệm về gian phòng này hết thảy, cái kia buổi tối, nàng làm sao lại nghĩ đến, vội vã rời đi, rồi trở về cái này nhớ thương địa phương : chỗ, hắn là thập... nhiều năm?

Giang Hạ đi ra phòng tắm, nhìn trên giường Kỷ Ngữ Đồng, hơi ngẩn ra, từ từ chịu lên giường, đưa tay đem đầu giường kia chén nhỏ tản ra nhu hòa phấn sắc quang mang đèn vắt thầm một chút, sau đó đem nàng ôm vào liễu trong ngực, chỉ cảm thấy thân thể nàng cánh ở lạnh run, trong lòng một trận đau đớn, không tự chủ được đem nàng ôm càng chặc hơn, không ngừng nhẹ vỗ về nàng thuận trơn sợi tóc.

"Giang Hạ, ta rốt cuộc là thiếu ngươi cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng đem mặt chôn ở nàng bộ ngực, nhẹ giọng nghẹn ngào , thân thể run rẩy được lợi hại hơn: "Ta muốn như thế nào. . . Mới có thể bỏ qua cho mình?"

Giang Hạ mi tâm nhéo ở chung một chỗ, cúi đầu hôn vẫn tóc của nàng, tay thuận thế trượt đến nàng nhu nhược đầu vai, như dỗ hài tử giống nhau vỗ nhè nhẹ đánh, nhưng trong lòng nói, Ngữ Đồng, cho thêm ta chút thời gian, cho thêm ta một chút thời gian, đến lúc đó, ta sẽ đem quyền lựa chọn giao cho trên tay ngươi, ta nguyện ý dùng của ta tất cả, tới bồi bổ lại ngươi mười năm này bị trôi qua khổ, Ngữ Đồng, ta sai lầm rồi, ta đánh giá thấp ngươi đối với cảm tình của ta. Nếu như ngươi cuối cùng cũng không thể nhận được hạnh phúc, ta kiên trì như vậy vừa có cái gì ý nghĩa?

"Quai, đừng khóc." Một trận mãnh liệt ghen tuông lan tràn tới xoang mũi, Giang Hạ ôn nhu dụ dỗ nàng, vừa đem khuôn mặt của nàng giơ lên, một chút xíu mút đi nàng nước mắt trên mặt, đột nhiên di động về phía sau liễu một □

thể, hai tay ôm ở nàng, thấp giọng tái diễn: "Ngữ Đồng đừng khóc. . ."

"Giang Hạ, ta hận ngươi." Kỷ Ngữ Đồng thanh âm mang theo nặng nề giọng mũi.

"Ta biết, nhưng. . . Nhưng. . ." Giang Hạ mất thật to sức lực, câu kia "Nhưng ta yêu ngươi, vẫn yêu ngươi" nhưng làm sao cũng nói không nên lời, bất kể như thế nào, ở xảy ra nhiều như vậy chuyện, trải qua thời gian lâu như vậy sau, những lời này như thế nào cũng lộ ra vẻ quá mức đột ngột.

Nàng biết, nơi này hết thảy tất cả, cũng đụng chạm lấy Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vết thương, nhìn nàng thương tâm bộ dáng, lòng của nàng cũng vắt thành một đoàn, những thứ kia vết thương, cũng là nàng đích thân lấy xuống, giờ phút này, trừ đem nàng ôm càng chặc hơn một chút, nàng có thể làm cái gì?

Thời gian phảng phất đã dừng lại, cái này từ từ ban đêm bị kéo đến vô hạn dài, chờ kia nhẹ nhàng tiếng khóc lóc dần dần an tĩnh lại, Giang Hạ trong lòng thật dài thở ra một hơi, căng thẳng tiếng lòng mới dần dần buông lỏng.

Nàng khẽ chống thân thể, sờ sờ Kỷ Ngữ Đồng cái trán, sau đó đem nàng trên trán vài đầu tóc vuốt, Kỷ Ngữ Đồng tựa vào nàng một cánh tay thượng, đóng chặt lại hai mắt, ánh mắt chung quanh hồng hồng, Giang Hạ ngưng mắt nhìn nàng, trên mặt không nhịn được nở một nụ cười, đây là các nàng gặp lại sau, Kỷ Ngữ Đồng lần đầu tiên chịu mặt hướng nàng ngủ, điều này làm cho trong lòng nàng có một loại nói không ra lời vui sướng, nàng cúi đầu hôn vẫn cái trán của nàng, sau đó một lần nữa nằm xuống.

Chẳng biết lúc nào lên, trong cơ thể nàng khiếu hiêu dục vọng, đã theo Kỷ Ngữ Đồng thương tâm khóc mà yên lặng đi xuống, tối nay, nàng đã nghĩ như vậy ôm nàng, cùng nhau ngủ, sau đó vào ngày mai sáng sớm sáng rỡ dặm , cùng nhau tỉnh lại.

http://tieulun.hopto.org

Giống như trước, vô số trong cuộc sống giống nhau.

Giang Hạ nghĩ như vậy, sau đó thỏa mãn nhắm hai mắt lại, nhưng là, đang ở khốn ý dần dần đánh tới thời điểm, nàng bỗng nhiên cảm giác được trong ngực người động vừa động, sau đó, một nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) loại vẫn, tựu rơi vào trên trán của nàng, nàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng mừng rỡ, đang muốn mở mắt, một mềm nhẹ ngọt thanh âm liền truyền vào trong lổ tai: "Không nên mở mắt." Thanh âm của nàng tựa hồ hàm chứa một tia xấu hổ, mang theo một tia vội vàng, lấy một loại ra lệnh giọng nói ra, mà Giang Hạ, liền giống bị làm ma pháp một loại, đừng nói mở mắt, ngay cả thân thể cũng không dám làm một cử động nhỏ nào liễu, nhưng là, khóe miệng của nàng, nhưng kìm lòng không đậu khẽ giơ lên, tràn ra vẻ nhàn nhạt nhưng phát ra từ phế phủ nụ cười.

Thấy nàng thật vô cùng nghe lời, Kỷ Ngữ Đồng phác thông nhúc nhích tâm, cuối cùng hơi chút khôi phục một tia bình thường, nàng ngừng thở, ánh mắt lúc này mới mang theo chút tứ không kiêng sợ mùi vị, rơi vào trước mắt xem ra mị lực thiên thành trên gương mặt.

Rộng rãi trơn bóng cái trán, xinh đẹp tuyệt trần đĩnh trực sống mũi, xinh đẹp phấn mỏng đôi môi. Cặp kia dài nhỏ sáng ngời ánh mắt lúc này là nhắm, làm cho người ta ở đối mặt nàng, nhiều hơn một phần dễ dàng tự tại.

Chính là khuôn mặt này, ở khá dài đến làm người ta nổi điên trong năm tháng, làm cho nàng ngày nhớ đêm mong, làm cho nàng tương tư tận xương, làm cho nàng ái hận đan xen. Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được đưa tay ra, ngón tay ôn nhu phật quá nàng ngũ quan, nàng là hận nàng, nhưng là gian phòng này, này cái giường, nhưng đem hận sau lưng ý nghĩ - yêu thương tất cả đều tỉnh lại, làm cho nàng đột nhiên tựu quên hết tất cả. Nàng từ từ cúi đầu, tinh tế hôn nàng mặt mày, cái mũi của nàng, gương mặt của nàng. . .

Trên mặt truyền đến tô tô ngứa cảm giác, để cho Giang Hạ không nhịn

được sâu hít sâu, nàng hiển nhiên chưa đủ cho như vậy lướt qua triếp dừng lại đụng vào, nhưng là Kỷ Ngữ Đồng lần đầu tiên như vậy chủ động, lại làm cho nàng kỳ dị nhịn xuống tính tình, nàng vừa đáp lại Kỷ Ngữ Đồng hôn, vừa đem nàng kéo ngồi ở trên người mình, sau đó hai tay ôm lấy hông của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng giạng chân ở Giang Hạ trên người, sắc mặt đã là tiên diễm ướt át, nàng lướt liễu lướt tóc dài, cúi đầu, nhẹ khẽ hôn một cái môi của nàng biện, do dự một chút, vừa ngậm vào nàng môi trên, Giang Hạ ôm eo nhỏ của nàng, nhưng nhẹ nhàng mút lấy nàng môi dưới, hai người dây dưa một phen, thân thể cũng là kịch liệt ấm lên, Kỷ Ngữ Đồng chủ động đem hương thơm mềm trơn cái lưỡi đưa vào Giang Hạ trong miệng, Giang Hạ lập tức ngậm chặt, tham lam mút vào . Dục vọng ngọn lửa lấy liệu Nguyên Chi thế lan tràn, Giang Hạ hai tay, đã dán Kỷ Ngữ Đồng mỏng như cánh ve quần ngủ, trên dưới dao động. Kích hôn một trận, Kỷ Ngữ Đồng vô lực nằm ở trên người nàng, thật sâu thở hào hển, Giang Hạ lúc này mới mở mắt, mỉm cười nhìn nàng, chờ hô hấp vững vàng xuống tới, dán tại nàng bên tai nhẹ nhàng thổi hơi, buồn cười nói: "Tối nay là ngươi muốn ta, hay là ta muốn ngươi? Ừ?"

Kỷ Ngữ Đồng gục ở nàng đầu vai, chẳng qua là thở dốc, làm bộ như không có nghe được lời của nàng, Giang Hạ cười nhẹ một tiếng, đưa tay cắt tỉa một chút mái tóc dài của nàng, bỗng nhiên một tung mình, đem nàng áp dưới thân thể tại hạ, thở dài nói: "Bảo bối thật hay là cần ta hảo hảo điều giáo." Vừa nói cúi đầu lần nữa hôn nàng béo mập cánh môi, tay nhưng theo nàng bóng loáng nhu nị bắp đùi, một đường đi lên tìm kiếm.

Trong phòng nhất thời vang lên vui thích ngâm khẽ. . .

Kích tình sau khi, Kỷ Ngữ Đồng nằm ở Giang Hạ trong khuỷu tay, vừa động cũng không muốn động, Giang Hạ cầm qua khăn giấy, lau đi nàng cái trán mật mật đổ mồ hôi, như mưa rơi tinh tế toái toái vẫn, liền rơi vào gương mặt của nàng cùng cổ, không nhiều lắm một lát, Kỷ Ngữ Đồng liền ở nơi này ngọt ngào trong khi hôn hít mỏi mệt ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ mặt hướng nàng, lưu luyến nhìn chăm chú một lúc lâu, cũng cảm thấy chút ít mệt mỏi, đang muốn xoay người tắt đèn ngủ, nhưng thấy đầu giường đích tay cơ, đang một chút một chút không tiếng động lóe ra tia sáng. Ở trước khi ngủ, nàng đã đem điện thoại di động điều liễu yên lặng âm, Giang Hạ không khỏi có chút sợ run, số di động của nàng con ngựa, chỉ có rất thân cận rất người trọng yếu biết, chẳng lẻ người nào đã trễ thế này, có cái gì quan trọng hơn chuyện sao?

Nàng quay đầu lại nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, suy nghĩ một chút, rốt cục tiểu tâm dực dực rút ra tay, sau đó mặc quần áo vào, cầm điện thoại di động, rón rén đi tới thư phòng.

Điện thoại là Khang Trữ đánh tới, bên kia thanh âm có chút ầm ĩ, nàng "Uy" liễu mấy tiếng, mới nghe rõ chưa Khang Trữ lo lắng thanh âm: "Tiểu Hạ, ngươi ở đâu dặm ?"

Giang Hạ tay phải sờ sờ cái trán, có loại dự cảm xấu: "Ở nhà, đã trễ thế này, có cái gì việc gấp sao?"

"Ai nha, ta lần trước không phải là nói cho ngươi, muốn đem minh châu trong bệnh viện một Y Sinh giới thiệu Tiểu Nhiễm sao, hôm nay ta đột nhiên tâm huyết dâng trào, đem các nàng tất cả đều hẹn đi ra, vốn là vừa mới bắt đầu, mọi người ở quầy rượu khiến cho còn vui vẻ, nhưng là sau lại, không biết chết Lâm kẻ điên cùng nàng nói cái gì, nàng đột nhiên phát giận liễu, tại chỗ té cái chén rời đi, hiện tại không biết đi nơi nào, ngay cả xe cũng không mở, ra khỏi quầy rượu sẽ không gặp người liễu, đả thủ cơ cũng tắt điện thoại, đi nhà nàng tìm không gặp trở về, nàng có thể hoài nghi đây là của ngươi mà ý tứ, rất đau đớn tâm bộ dạng, ta thật sợ nàng xảy ra chuyện gì!"

Giang Hạ vừa nghe, cũng không khỏi được nôn nóng đứng lên: "Mấy người các ngươi người, nhìn đại người sống cũng xem không ở a, đã trễ thế

này, cho dù nàng một người ở bên ngoài đi, các ngươi quả thực. . ."

"Nàng cùng bị thiên đại kích thích giống nhau, chạy trốn quá là nhanh. Chúng ta cũng không muốn như vậy a, hiện tại Lâm kẻ điên cùng minh châu bọn họ cũng lái xe nơi đang tìm nàng, bây giờ còn không có nửa điểm tin tức, làm sao bây giờ a?"

Giang Hạ qua lại đi vài bước, gấp gáp nói: "Ngươi đi Lâm Thấm nơi đó tìm xem nhìn, ta sẽ đem nàng mấy bạn tốt mã số cho ngươi, ngươi cũng hỏi hỏi bọn hắn, khác, nàng bình thời thích đi vài chỗ, ta cho ngươi biết, ngươi gọi chia nhau đi xem một chút."

Khang Trữ ngẩn ngơ: "Ngươi không đến sao?"

Giang Hạ đi ra ngoài nhìn thoáng qua, vuốt vuốt trên trán tóc: "Ta hiện tại không qua được, A Trữ, nhờ cậy ngươi, ngươi giúp ta đi tìm tìm, ngàn vạn đừng làm cho nàng xảy ra chuyện gì."

Cúp điện thoại, Giang Hạ cảm giác mình thoáng cái từ Thiên đường rơi xuống, hiện tại cũng không có thể đem Kỷ Ngữ Đồng một người ném ở chỗ này, vừa ghi nhớ lấy Lâm Nhiễm an nguy, trong bụng vô cùng lo lắng, qua một lúc lâu, mới mở cửa đi ra ngoài, nhưng là trở lại phòng ngủ, một cái trông đi qua, tâm đột nhiên nguội nửa đoạn, kia cái giường lớn thượng, không biết lúc nào, đã rỗng tuếch, chỉ còn lại có một đoàn xốc xếch cái chăn nhục. Giang Hạ sửng sốt vài giây loại, bỗng nhiên điên như vậy, mở cửa, trần trụi chân chạy ra ngoài.

"Ngữ Đồng, Ngữ Đồng!" Nàng vừa bối rối kêu, vừa vịn thang lầu một đường đuổi theo, lầu một trong đại sảnh đèn là mở ra, nhưng không có một bóng người, nhưng là phía ngoài tựa hồ truyền đến xe hơi phát động thanh âm, Giang Hạ nhanh chóng xông ra, ở u ám đèn đường chiếu rọi xuống, chỉ thấy một chiếc màu bạc xe thể thao, đang chậm rãi dọc theo trong vườn hoa

dũng đạo lái đi.

Giang Hạ quát to một tiếng "Ngữ Đồng!", một đường chạy trốn, đi theo chiếc xe kia phía sau đuổi theo đi, thở hổn hển kêu to: "Ngữ Đồng, chớ, Ngữ Đồng! Ngươi lưu lại! Ngươi hãy nghe ta nói..."

Kỷ Ngữ Đồng tay nắm lấy tay lái, nhìn kính chiếu hậu trong kia càng ngày càng nhỏ thân ảnh, ở nước mắt ra trước khi đến, dùng sức thật sâu cắn môi dưới. Tối nay, có lẽ chỉ là một mộng, một nàng hồi lâu trước liền làm trôi qua ngọt ngào mộng, hiện tại tỉnh mộng, như vậy, nàng cũng không nếu ở. . .

Giang Hạ đuổi theo chiếc xe kia, liều mạng chạy trước, nhưng là chiếc xe kia, nhưng rốt cục biến mất ở nàng trong tầm mắt, nàng dừng bước, thở hào hển đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn Kỷ Ngữ Đồng phương hướng ly khai, bỗng nhiên hai đầu gối mềm nhũn, chán nản quỳ gối liễu lạnh như băng Thạch Tử Lộ thượng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nói thật, viết đồng kích tình có chút giảm bớt, này chương không có viết xong, mình là như vậy cảm thấy, cho nên số chữ dứt khoát cũng giảm liễu.

Ta không muốn như vậy, hi vọng hạ chương có thể viết ra cảm giác, mọi người yên tâm, này đồng ta sẽ viết xong, tận lực bảo đảm chất lượng.

Khác, ta phát hiện một cái vấn đề, trộm đồng lưới đem tác giả có lời gì nói nội dung cũng bắt đi, chính là ta hiện tại đập đập lục chữ.

Như vậy, ta muốn nói, ta đây đồng chỉ phát ở tấn sông, trộm đồng võng trạm cũng là tiện lưới, trộm đồng mọi người là tiện nhân!

Xin trộm đồng lưới đem ta hai câu này nói cũng bắt được đồng đi xuống đi, cám ơn phối hợp!

66, thứ 66 chương

66, thứ 66 chương . . .

Tổng tài chuyên dụng trong thang máy, Khang Trữ vừa tay che miệng ba, ngáp, vừa vô tinh đả thải nói: "Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây rồi? Hoặc là ta còn ở vào ngủ mơ trong trạng thái? Từ trước đến giờ gác lúc đem so với cái gì cũng trọng yếu Giang tổng, ở đột nhiên khoảng thời gian này mới ra hiện ở công ty."

Giang Hạ hai tay cắm ở quần Tây trong túi, lưng thẳng tắp, một lúc lâu, mới thản nhiên nói: "Tối hôm qua ngủ chậm."

"Muộn? Có ta muộn?" Khang Trữ chỉ chỉ của mình mắt quầng thâm, khoa trương gọi: "Ngươi biết sao, ta tìm Tiểu Nhiễm tìm được rạng sáng!"

"Nàng hôm nay đi làm."

"Hiện tại ta dĩ nhiên cũng biết." Khang Trữ tức giận nói.

Thang máy đến năm mươi bảy tầng, Giang Hạ một thanh kéo lại Khang Trữ: "Đi lên, đi theo ta, có chút việc nói cho ngươi."

"Tại sao? Người cũng không còn ném, không phải là còn muốn tìm ta phiền toái sao?" Khang Trữ đi vào nàng phòng làm việc, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon.

Kha linh vừa thấy được các nàng, lập tức từ trên ghế ngồi đứng dậy, theo vào, đem một văn kiện túi đưa cho Giang Hạ: "Giang tổng, đây là Lâm giám đốc sáng nay đưa tới đồ."

Giang Hạ gật đầu, kha linh theo như lệ cũ cho hai người bọn họ một người rót một chén cà phê, đang muốn đi ra ngoài, Khang Trữ kêu lên: "Tiểu Linh,

ngươi gọi phụ tá đi xuống giúp ta mua chút bữa ăn sáng đi lên được chứ?"

"Khang vốn còn không có ăn điểm tâm?" Kha linh đầu tiên là kinh ngạc, tiện đà mỉm cười: "Ngươi muốn ăn cái gì?"

"Tiên được non nớt trứng gà, còn có Hương Hương gạch cua bao, đúng rồi, phải là trương nhớ đích, muốn hai phần."

Kha linh ánh mắt không tự chủ được nhìn về Giang Hạ, thấy nàng không nói thêm gì, liền gật đầu nói: "Là (vâng,đúng), ta lập tức đi làm."

Giang Hạ vừa hóa giải túi văn kiện, vừa đi đến Khang Trữ đối diện ngồi xuống: "Tiểu Chu gần đây như thế nào?"

"Rất tốt, cuộc sống mỹ mãn, thân thể khỏe mạnh, cùng Khải Mỹ thật giống như cũng hợp tác rất khoái trá." Khang Trữ lười Dương Dương (dương dương tự đắc) nói.

"Ừ, như vậy là tốt rồi."

"Ai nha, ngươi biết cái kia cá tính tử, tức giận cũng là nhất thời. Dĩ nhiên, lần này hay là đã lâu chút."

Giang Hạ không nói lời nào, rút ra mấy tờ giấy nhìn một chút, nhét trở về, sau đó vừa lấy ra một tờ hình, đoan trang hồi lâu, Khang Trữ tò mò nói: "Thứ gì?"

"Thứ mười ba ."

"Cái gì thứ mười ba ?" Khang Trữ mở ra nửa khép lấy tròng mắt.

Giang Hạ không nói lời nào, nhưng đem kia tấm hình đưa tới, Khang Trữ ánh mắt đảo qua đi qua, không khỏi ngây người, trong tấm ảnh là một vô cùng Mỹ lệ thiếu phụ, thần sắc đang lúc mị thái mười phần, kia tinh sảo xinh

đẹp tuyệt trần ngũ quan, cánh cùng Kỷ Ngữ Đồng có năm sáu phân tương tự, nàng giờ mới hiểu được Giang Hạ theo lời thứ mười ba là có ý gì, không nhịn được nhẹ giọng khen: "Rất đẹp, nói thật, nhà ngươi biến thái lão đầu khác ta không dám gật bừa, về phần này chọn nữ nhân ánh mắt nha, hay là rất để cho ta thưởng thức."

Giang Hạ bưng chén lên, mút nhẹ liễu một ngụm cà phê: "Nàng gọi Mai toa, kết quá một lần cưới, không có một năm cách liễu, mở ra một nhà kích thước không coi là nhỏ thẩm mỹ viện, bên cạnh có một tuổi còn ấu nhi tử, dĩ nhiên, đây là mấy năm trước tư chất lường trước liễu."

"Hiện tại đây?"

"Hiện tại, không biết hạ lạc : tung tích." Giang Hạ trong mắt vẻ thất vọng chợt lóe lên, khẽ trầm ngâm hạ xuống, lại nói: "Hai ngày trước đã có người ở lưới truyền tống liễu hình của nàng cho ta, ngươi biết không, ta xem trước mười hai người hình, chưa từng có quá một loại mảnh liệt như vậy cảm giác."

Khang Trữ khẽ nhếch miệng, nói: "Ngươi cho là nàng chính là , so với những người khác, sẽ đối với nhà ngươi biến thái lão đầu mà nói tương đối đặc biệt người?"

Giang Hạ gật đầu: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy sao?"

"Ta chỉ phải . ." Khang Trữ vừa cúi đầu nhìn một chút hình, đồng ý nói: "Được rồi, ta cảm thấy được nàng rất đẹp, rất trẻ tuổi, ta đồng ý suy đoán của ngươi."

"Nàng xuất thân cũng không rất tốt, có năng lực mở như vậy Đại Nhất nhà thẩm mỹ viện, Chu Văn Hàn khẳng định cho nàng không ít tiền, nếu cho không ít tiền, kia nhất định là được sủng ái. Nhưng là hảo hảo thẩm mỹ viện không ra liễu, chính là ở Chu Văn Hàn trốn nhảy lên hai năm chuyện về sau,

như vậy, cái này có vấn đề liễu."

"Nói cách khác, có thể có Chu Văn Hàn tìm được rồi nàng, cùng nàng tình cũ phục đốt, nhưng là đây, hắn vẫn là lo lắng người khác theo nầy đằng đuổi theo hắn, cho nên làm cho nàng đóng thẩm mỹ viện, núp vào."

"Ta nghĩ hắn là như thế, Chu Văn Hàn là cái rất người cẩn thận, nhưng theo ta phỏng đoán, nàng hắn là còn đang Thúy Thành." Giang Hạ đem văn kiện trong tay túi đưa cho Khang Trữ, nhận chân nói: "A Trữ, ta bên kia đã phái người đang tìm, nhưng cái này không tầm thường, cần ngươi cũng đi tốn nhiều làm ơn liễu, ta quả thực. . . Hận không được lập tức tìm được nàng."

"Ngươi kiên nhẫn luôn luôn rất tốt, làm sao đột nhiên. . . Gấp đến độ muốn giơ chân bộ dạng a." Khang Trữ nhìn nàng, có chút nghi ngờ.

Giang Hạ hướng trên ghế sa lon dựa vào một chút, nặng nề thở ra một hơi, thanh âm trầm thấp nói: "A Trữ, ta đúng là mất đi kiên nhẫn liễu, ta không muốn. . . Cùng Ngữ Đồng dạng như vậy liễu, rất đau, nhìn nàng đau, hơn đau. . ."

Quý Vị Ương ngồi ở trong phòng khách, cầm lấy điện thoại di động không biết với ai nói cái gì, nụ cười trên mặt dần dần mở rộng, cúp điện thoại, khẽ suy tư hạ xuống, sau đó cầm lấy áo khoác sải bước đi ra ngoài.

Ban đêm đã tới, đèn rực rỡ mới lên, Thúy Thành đầu đường, nghê hồng lóe lên, chảy hết tràn ngập các loại màu sắc, tố vô tận phồn hoa. Trên đường nhiều xe như sang sông chi tức, Quý Vị Ương xe theo dòng xe chạy chậm rãi di động tới, trong lòng nói không ra lời lo lắng, nàng kiềm chế hạ tính tình, đem ống nghe điện thoại nhét vào trong lổ tai, bấm Kỷ Ngữ Đồng điện thoại: "Ngữ Đồng, ở nhà sao?"

"Ừ, chuyện gì?"

"Ta hiện tại đang hướng ngươi ở đâu tới, ta lần trước không phải là theo như ngươi nói ư, ta biểu tỷ một đồng học mở ra một gian quầy rượu, nơi đó người pha rượu rất khen, tối nay quá đi chơi như thế nào?"

"Vị Ương, ta không phải là rất muốn đi ra ngoài."

"Đi nha, nơi đó thật rất tốt đây, rất nhiều minh tinh nghệ nhân cũng thường thăm. Ngươi trừ đi làm, suốt ngày tựu buồn bực ở nhà, mọi người có buồn bực hư. . ." Quý Vị Ương hao hết lời lẽ, cố gắng lời khuyên nàng đi.

Bên kia Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc một hồi mà, rốt cục miễn cưỡng nói: "Được rồi."

"Ngươi hiện tại xuống tới chờ ta, ta lập tức đến liễu, khác lấy xe a, ta năm ngươi đi, sau đó chịu trách nhiệm đưa ngươi trở lại." Quý Vị Ương thần sắc mừng rỡ cúp điện thoại.

Nhà này quầy rượu tên gọi gió thu, bên trong trang tu, cũng không cần thiết có nhiều xa hoa, nhưng cảm giác vô cùng dụng tâm tỉ mỉ. Quý Vị Ương tuyển đi một lần quầy ba tương đối gần sợi tổng hợp ngồi ngồi xuống, ở vị trí này, người khác không phải là rất dễ dàng chú ý tới các nàng, nhưng các nàng nhìn qua phạm vi lại tương đối rộng.

Kỷ Ngữ Đồng muốn một chén màu lam Hawai, sau đó có chút hăng hái mọi nơi đánh giá.

Trong quán rượu đang bày đặt thư trì hoãn nhạc nhẹ, rõ ràng là tọa lạc tại Thúy Thành phồn hoa náo nhiệt hoàng kim khu vực, nhưng là ngồi ở chỗ nầy, rồi lại một loại rời xa huyên náo huyền phù cảm, Kỷ Ngữ Đồng rất nhanh thích nơi này.

"Như thế nào? Thỉnh thoảng đi ra ngoài hạ xuống, cảm giác cũng không có bết bát như vậy sao?" Quý Vị Ương cười hỏi nàng, trong ánh mắt nhưng

toát ra một vẻ khẩn trương.

"Ừ, nơi này rất an tĩnh, ta rất thích."

"Nơi này Kê Vĩ Tửu vị rất tốt, ăn vặt cũng rất ngon miệng, bọn ngươi hạ nếm, có thích hơn nơi này."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng cười trở về nàng một câu, đang muốn nghiêng đầu nói với nàng nói, nhưng là ánh mắt thoáng cái không biết nhìn thấy gì, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ.

"Tại sao?" Quý Vị Ương cũng quay đầu nhìn lại, lại thấy bên quầy bar, một thân hình nhỏ nhắn mềm mại cô gái đang đưa lưng về phía các nàng, ngồi ở cao chân trên ghế, ngửa đầu uống rượu, một người khác thân vóc người cao gầy, đang mặc màu đen tây trang cô gái, đang đứng ở nàng bên cạnh, tay đắp vai của nàng, tựa hồ muốn nói cái gì.

Cái kia xuyên : thấu màu đen tây trang người, vừa nhìn liền biết là Giang Hạ, người, nhất định là Lâm Nhiễm không thể nghi ngờ, mặc dù trước kia ở trong trường học, Kỷ Ngữ Đồng cùng Lâm Nhiễm thậm chí không có gặp phải quá mấy lần, nhưng rất kỳ quái, chẳng qua là bóng lưng của nàng, nàng lập tức là có thể xác nhận là nàng, giống như, thân ảnh kia từng ở nàng trong đầu xuất hiện quá vô số lần dường như.

Nàng trong suốt Oánh nhuận hai tròng mắt, dần dần ảm đạm đi xuống.

Giang Hạ đứng ở quầy ba trước, giữa lông mày dần dần có tức giận, nàng xem nhìn chung quanh, tận lực giảm thấp xuống thanh âm: "Nhiễm Nhiễm, ngươi uống đủ rồi không có?" Đem một xấp tiền đặt ở trên quầy ba, ý bảo tửu bảo không nên cho thêm nàng rượu.

Lâm Nhiễm sắc mặt ửng đỏ, như hoa đào trán phóng, nàng loạng choạng chén rượu, liếc xéo nàng một cái: "Ta còn không có uống đủ." Ngửa đầu vừa

rót hạ một miệng lớn Whiskey, sau đó phất phất tay: "Cho thêm ta một chén."

Giang Hạ không thể nhịn được nữa, đoạt được chén rượu của nàng, để qua một bên, một thanh giữ nàng lại đích tay: "Lâm Nhiễm, ta cảnh cáo ngươi, không nên náo loạn nữa!"

Lâm Nhiễm đứng trên mặt đất, dưới chân bỗng nhiên lảo đảo một cái, Giang Hạ vội vàng đở lấy nàng, Lâm Nhiễm ở nàng trong ngực ngẩng đầu: "Ta biết, ngươi đã không muốn nữa để ý đến."

"Ta. . ." Giang Hạ nhìn nàng, lửa giận đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Ngươi không để ý đến, không quan tâm ta liễu, này cũng tính , ngươi còn tìm bằng hữu của ngươi giới thiệu cho ta đối tượng, khẩn cấp đem ta đẩy cho người khác. Giang Hạ, như vậy rất đau đớn người tự ái, ngươi biết không?"

Giang Hạ nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên một trận áy náy khó chịu, nhất thời cắn đôi môi, nói không ra lời.

Lâm Nhiễm nhìn nàng, trong mắt bỗng nhiên xông ra nước mắt: "Giang Hạ, ta yêu ngươi, không muốn đối với ta như vậy. . . Sẽ làm cho ta sống ở bên cạnh ngươi, ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần sống ở bên cạnh ngươi. . ."

"Nhiễm Nhiễm, thật xin lỗi, ta. . ." Giang Hạ còn chưa nói xong, bỗng nhiên một trận mùi thơm ngát lao vào trong mũi, Lâm Nhiễm hai tay ôm cổ của nàng, nóng bỏng mà khát cắt mềm mại cánh môi, đã ngăn chận đôi môi của nàng, đem nàng còn dư lại lời của phong ở trong miệng.

Giang Hạ theo bản năng nghĩ đẩy ra nàng, Lâm Nhiễm nhưng đem nàng ôm càng chặc hơn, có lẽ là cảm nhận được nàng hôn lúc thương tâm tuyệt vọng, Giang Hạ đột nhiên có chút mềm lòng, hai tay dừng lại một chút, sau

đó cố gắng đem thân thể của các nàng tách ra, có chút thở dốc ở nàng bên tai nhẹ giọng dụ dỗ nàng: "Nhiễm Nhiễm, chúng ta trở về, có được hay không?"

"Ngươi đừng rời bỏ ta." Lâm Nhiễm nhẹ nhàng nức nở nói.

Giang Hạ một tay cầm liễu bọc của nàng cùng áo khoác, một tay ôm nàng, nửa ôm nửa ôm, cùng nàng cùng đi ra khỏi quầy rượu, sau đó đem mở cửa xe, làm cho nàng ngồi ở vị trí kế bên tài xế trong phòng, thay nàng nịt lên giây nịt an toàn, đã biết mới lên xe, lái xe nhắm bạc uyển nhà trọ.

Xe hơi ở trên đường nhanh chóng Mercedes-Benz, Lâm Nhiễm mềm nhũn dựa vào tại chỗ ngồi thượng, khóe mắt vẫn treo nước mắt, Giang Hạ thỉnh thoảng lo lắng nhìn nhìn nàng, lại là ảo não mình đem chuyện biến thành như vậy, vừa là có chút đau lòng.

Đến nhà trọ, đem xe dừng tốt, sông Scialla nàng xuống xe, Lâm Nhiễm cả người mềm nhũn, cước bộ có chút không yên, đi được không có mấy bước, Giang Hạ dứt khoát một thanh ôm lấy nàng, bước nhanh đi vào thang máy.

Đi tới chỗ ở tầng lầu, Giang Hạ có chút lao lực từ trong bọc của nàng lấy ra cái chìa khóa, mở ra cửa phòng, sau đó dùng chân đá lên, trực tiếp đem nàng ôm vào phòng ngủ, tiểu tâm dực dực để ở trên giường, thay nàng rời khỏi giày, vừa kéo qua chăn che ở trên người nàng, làm xong đây hết thảy, nàng đã là thở hồng hộc, ở trước giường đứng yên vài giây đồng hồ, xoay người đi ra ngoài.

"Hạ. . ." Phía sau truyền đến Lâm Nhiễm nhẹ nhàng tiếng kêu.

"Ta đi cấp ngươi cầm khăn lông lau mặt." Giang Hạ từ trong lòng thở dài, trực tiếp đi tới phòng rửa tay, cầm đồng màu trắng khăn lông, ở trong nước nóng thấm ướt, sau đó vắt khô, trở lại phòng ngủ, thay nàng xoa xoa mặt và tay. Lâm Nhiễm có chút mông lung ánh mắt, một khắc cũng không có rời đi

quá mặt của nàng.

Một lát sau, Giang Hạ vừa lần nữa đi tới phòng rửa tay, đem khăn lông rửa gạt tốt, lần nữa trở lại Lâm Nhiễm bên giường ngồi xuống, trầm mặc một trận, ôn nhu nói: "Ngươi. . . Ngươi nghỉ ngơi thật tốt, ta đi trở về."

Nói xong, nàng vừa muốn đứng dậy, Lâm Nhiễm nhưng đưa tay giữ nàng lại đích tay, Giang Hạ ngẩn ra, quay đầu lại ngắm nàng, lại thấy Lâm Nhiễm cắn môi, một bộ Sở Sở bộ dáng đáng thương, hồi lâu, mới dùng thấp không thể ngửi nổi thanh âm nói: "Hạ, tối nay. . . Có thể ở theo ta sao?"

Nàng nói những lời này, tựa hồ khua lên liễu toàn bộ dũng khí, luôn miệng âm đều ở phát run.

Giang Hạ nhìn nàng, trong lòng vô hạn chua xót, một lúc lâu, mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Thật xin lỗi, Nhiễm Nhiễm, ta không thể." Nàng đem mặt chuyển hướng vừa, không đi ngắm nàng, tiếp tục nói: "Nhiễm Nhiễm, nếu như sớm một chút biết ngươi, có lẽ. . . Hôm nay chúng ta phải bất đồng kết cục, có lẽ. . . Ta sẽ yêu ngươi, bởi vì ngươi là đáng giá nhân ái, đáng giá người che chở cô bé. Nhưng là, ta trước gặp được Ngữ Đồng, ta đã yêu nàng, thật ra thì mười năm thời gian, chẳng qua là để cho ta càng sâu khắc hiểu một việc, nàng vẫn thật sâu trú đóng ở lòng ta linh chỗ sâu nhất, cho dù là chính mình, cũng không pháp đem nàng bắt đi, phảng phất ngày đó sinh ra vốn là thuộc về vị trí của nàng, nàng cùng ta đã dung vi liễu nhất thể." Nói tới đây, nàng tự giễu cười: "Người ta nói gì bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, ta cùng nàng cũng là mạo cách thần hợp, dị giường cùng mộng. Cho nên, Nhiễm Nhiễm, chúng ta đời này nhất định hữu duyên vô phận liễu, rất xin lỗi, ta vốn có hết thảy, ta cũng nguyện ý cho ngươi, trừ tình yêu, bởi vì. . . Bởi vì ta cấp không nổi, chính mình cũng không thể ra sức. . ."

Lâm Nhiễm trong mắt tràn ngập nước mắt, nắm ngón tay của nàng dần dần buông ra, từ từ trượt, từ lòng bàn tay của nàng chảy xuống, rớt tại trên

chăn.

Giang Hạ nhắm lại hai mắt, không dám nhìn tới nét mặt của nàng, xoay người từ từ ra khỏi phòng ngủ.

Cửa phát ra nhẹ nhàng tiếng va chạm, sau đó đem các nàng quan thành hai cái thế giới, Lâm Nhiễm bỗng nhiên kéo qua chăn, vẫn đắp lên đỉnh đầu, sau đó, trong chăn liền truyền đến bị đè nén mà mà tuyệt vọng tiếng khóc.

Rất nhiều chuyện, biết cùng nhìn thấy, cảm thụ là hoàn toàn không đồng dạng như vậy.

Tựu giống với, Kỷ Ngữ Đồng vẫn biết Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm ở chung một chỗ, nàng rất để ý, rất khó quá. Nhưng là, làm Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm thật ở trước mặt nàng ôm hôn, cái loại nầy khổ sở cùng đau đớn, vừa hoàn toàn không giống với.

Người trước nghĩ tới, tựu giống với lòng đang bị Lăng Trì, dĩ nhiên, không muốn thời điểm, thống khổ sẽ có giảm bớt.

Nhưng là người sau, kia quả thực chính là một mủi tên xuyên tim, ngay cả thở dốc dư âm địa cũng không có, trong nháy mắt liền máu tươi lâm ly.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở quầy rượu sợi tổng hợp ngồi dặm , ánh mắt vẫn nhìn quầy ba phương hướng, mặc dù vị trí kia, đã đổi thành liễu người khác, nhưng là, ánh mắt của nàng nhưng không cách nào thu hồi lại. Nàng không nói không động, không ăn không uống, cứ như vậy, đã là hơn một giờ đã qua, Quý Vị Ương lo lắng, đã biến thành lo lắng cùng sợ.

"Ngữ Đồng, ngươi không sao chớ? Ngươi đừng làm ta sợ, ngươi nói câu a!" Nàng ngồi vào Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh, nhẹ lời mềm giọng khẩn cầu, lời khuyên, một lần vừa một lần.

"Ngươi nếu không nói nói, ta liền gọi điện thoại cho Giang Hạ, làm cho nàng đã tới!" Quý Vị Ương đến cuối cùng, dưới tình thế cấp bách nói một câu mình cũng không nghĩ ra lời của.

Nhưng là hết lần này tới lần khác những lời này, nhưng nổi lên tác dụng, Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ thoáng cái từ sâu tận xương tủy trong đau đớn hoãn quá thần lai, nghiêng đầu nhìn về Quý Vị Ương: "Ngươi nói gì?"

Quý Vị Ương cuối cùng thở dài liễu khẩu khí, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Không có gì, không có gì! Ta nói, chúng ta trở về đi thôi, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn thật sâu nàng, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Ngươi cố ý đem ta mang tới nơi này, ngươi biết các nàng ở, có phải hay không?"

"Ta. . ." Quý Vị Ương á khẩu không trả lời được.

"Có phải hay không?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn ánh mắt của nàng.

"Dạ." Quý Vị Ương sâu hít một hơi thật sâu, sau đó xin lỗi nói: "Nhưng là, ta hối hận. Ngữ Đồng, nhìn ngươi thương tâm như vậy bộ dạng, ta liền hối hận, thật. . . Rất xin lỗi."

"Sau này không nên làm chuyện như vậy tình liễu." Kỷ Ngữ Đồng mỗi một câu nói, cũng rất chậm rất chậm, phảng phất mất thật to khí lực dường như: "Ngươi không cần nói xin lỗi, có lẽ, từ ý nào đó đã nói, ta hẳn là cảm tạ như ngươi vậy làm. Nhưng là, sau này không nên làm chuyện như vậy tình, cố ý đi đến làm chuyện như vậy, lộ ra vẻ rất không lỗi lạc, ngươi trong lòng ta, từ trước đến giờ không phải là người như thế."

Quý Vị Ương đỏ mặt, thấp cúi thấp đầu, hồi lâu mới nói: "Ngữ Đồng, ta sau này không bao giờ ... nữa biết."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, chậm rãi đứng dậy: "Chúng ta đi thôi."

Quý Vị Ương kinh ngạc ngẩng đầu, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Đưa ta về nhà."

"Ngữ Đồng, ngươi thật. . . Không có chuyện gì sao?" Quý Vị Ương tiểu tâm dực dực hỏi.

"Đi thôi."

Quý Vị Ương mang thấp thỏm tâm tình, lái xe đem Kỷ Ngữ Đồng đuổi liễu cây tường vi nói, hai người một đường không nói chuyện . Tới mục đích địa sau, Kỷ Ngữ Đồng cỡi giây nịt an toàn ra, nói một câu: "Tiểu

Tâm lái xe." Liền xuống xe.

"Ngữ Đồng, chờ một chút! Ta nhưng trở lên đi ngồi một lát sao?" Quý Vị Ương vội vàng la ở nàng.

Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại: "Không thể, đã muộn, về nhà sao."

"Ngươi. . . Ngươi thật không có chuyện gì sao? Ta cảm thấy cho ngươi. . ."

Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ mất đi kiên nhẫn, nhẹ nhàng chau nổi lên lông mày: "Vị Ương, ngủ ngon." Xoay người rời đi, không lâu lắm tựu biến mất ở Quý Vị Ương trong tầm mắt. Quý Vị Ương nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng vô cùng bị đè nén, đúng vậy, nàng trăm phương ngàn kế, mới để cho Ngữ Đồng nhìn thấy một màn này, thậm chí là ở ngoài dự liệu một màn, tối nay, nàng hẳn là người thắng, hết thảy đều ở nàng nắm giữ trong, nhưng là, tại sao nàng giờ phút này trong lòng nhưng cảm thụ không tới một chút xíu vui sướng đây? Tại sao?

http://tieulun.hopto.org

Quý Vị Ương bỗng nhiên thấp đầu tựa tại trên tay lái, thật sâu nhắm hai mắt lại.

Vào thang máy, ra thang máy, cầm cái chìa khóa, mở cửa, đóng cửa.

Hết thảy cũng cùng thường ngày về nhà không có gì khác biệt, chẳng qua là, tâm lần nữa rách thành tấm, bể tra. Mấy cái buổi tối ở trên giường đến chết triền miên, ở bên tai ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, hiện tại nhớ tới Như Mộng Tự Huyễn, phảng phất chưa từng phát sinh quá.

Ác ma kia, nàng bá đạo, nàng ôn nhu, vĩnh viễn không sẽ thuộc về là một loại người.

Nàng cướp lấy lòng của nàng sau, ý giày xéo, nữa vứt bỏ, hiện tại vừa quay lại, cùng nàng chơi mèo bắt Lão Thử trò chơi. Nàng thế nhưng lần nữa đáng xấu hổ sa vào, nàng thế nhưng nguyện ý ngây thơ đi đến tin tưởng, nàng đối với nàng hoàn thị hữu một tia chân tình.

Tối ngày hôm qua, nàng còn nghĩ nàng kéo nhẹ thương mật yêu, tối nay, trong ngực đổi người, nàng thần sắc như vậy tự nhiên, tự nhiên đến vô sỉ như vậy.

Mười năm lúc trước, các nàng còn có quá tình yêu, mười năm sau, chỉ còn lại có dục vọng.

Kỷ Ngữ Đồng vô lực tựa vào lạnh như băng trên cửa, thân thể một chút xíu từ từ trượt, nàng ánh mắt dị thường trống rỗng, nhưng là, đã không có nước mắt.

Qua nhiều năm như vậy, nàng không biết vì nàng đã khóc liễu bao nhiêu lần, lần này, nước mắt của nàng, rốt cục đã chảy khô.

Thời gian từng điểm từng điểm trôi qua, nàng chợt hiểu ra bất giác. Cũng

không biết qua bao lâu, nàng bỗng nhiên cắn cắn ngân nha, lục lọi từ trong bọc lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại mã số.

"Uy, Hàn kéo dài thanh, cuối tuần này có thời gian hay không? Ta nghĩ mời ăn cơm." Nàng vô lực ngồi tê đít cạnh cửa, cả người lạnh như băng, cố gắng duy trì thanh âm trấn định, từ trên mặt ngạnh sanh sanh đích nặn ra một nụ cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đa tạ kiên nhẫn chờ đồng.

67, thứ 67 chương

67, thứ 67 chương . . .

Trong kính người một thân cao quý thẳng màu lam tây trang, đầu tóc sơ được cẩn thận tỉ mỉ, thoạt nhìn anh tuấn giỏi giang, mị lực bức người.

Hàn kéo dài thanh thật sâu hô hấp lấy, nhìn trong kính mình, thỉnh thoảng sửa sang lại một chút cà vạt. Như vậy, có thể hay không quá chính thức liễu chút? Nhưng là, Ngữ Đồng lần đầu tiên hẹn mình, là hẳn là chính thức chút sao? Bất quá tùy ý chút trang phục, sẽ làm Ngữ Đồng nhớ tới trung học đệ nhị cấp lúc chung đụng thời gian sao... Hàn kéo dài thanh chân mày quấn quýt , phiền não được muốn vò đầu, bàn tay đến giữa không trung vừa để xuống.

Do dự tốt một chút, hắn một bữa đem tây trang rời khỏi, từ tủ quần áo dặm lấy ra một cái quần thường, một ô vuông áo trong thay, sau đó hướng đối diện xem ra ánh mặt trời anh tuấn khuôn mặt khẽ mỉm cười, lúc này mới quơ lấy xe cái chìa khóa, thổi hoan khoái huýt sáo ra cửa.

Ước định địa điểm khá xa, ở thành nam bên kia một nhà cao cấp nhà hàng Tây.

Đi vào ghế lô thời điểm, Hàn kéo dài thanh hoặc nhiều hoặc ít có chút ảo não, hắn người nam này sĩ lại tới trễ, để cho một cô bé tới trước địa điểm ước hẹn chờ hắn.

Kỷ Ngữ Đồng cũng là thần sắc như thường, gặp đi vào, tự nhiên hào phóng đứng lên, hướng hắn khẽ mỉm cười: "Ngươi đã đến rồi."

Hàn kéo dài thanh ánh mắt từ trên người nàng quét qua, tim đập lập tức trở nên không quy luật, Kỷ Ngữ Đồng hôm nay mặc một bộ màu đen DK nhiềuY váy liền áo, vươn người ngọc lập, đường cong mê người, một tờ tinh sảo khuôn mặt vẫn như bình thường giống nhau không chút phấn son, cũng là kinh người Mỹ lệ gợi cảm.

"Ta. . . Trên đường kẹt xe, cái kia. . . Thật xin lỗi, tới trễ." Hàn kéo dài thanh bối rối vừa nói, lòng bàn tay bất giác cầm ra khỏi mảnh mồ hôi.

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, ôn nhu nói: "Không sao, ngươi ngồi."

Hàn kéo dài thanh nghe, lúc này mới ngồi xuống, hắn có chút bối rối thu hồi ánh mắt, mọi nơi xem một chút, này đang lúc ghế lô hết sức rộng rãi , có thể ngồi nhiều cái người, Hàn kéo dài thanh lung tung nghĩ tới, cuối cùng định ra thần trí.

Bồi bàn lần lượt bữa ăn đan thời điểm, cũng nhịn không được nữa nhiều nhìn mấy lần đây đối với tuấn nam mỹ nhân.

Hàn kéo dài kiểm kê liễu cách thức tiêu chuẩn bò bới ra, Kỷ Ngữ Đồng lại chỉ muốn một phần salad, một chén cây chanh nước. Hàn kéo dài thanh kinh ngạc nói: "Ngữ Đồng, ngươi tựu ăn cái này sao?"

"Không có gì muốn ăn, rồi hãy nói bữa ăn tối mà thôi, không có quan hệ." Kỷ Ngữ Đồng mỉm cười nói: "Nhưng là nam sinh muốn ăn nhiều một chút, ta giúp ngươi dùng cơm là tốt."

http://tieulun.hopto.org

"Kia nhiều ý không tốt." Hàn kéo dài thanh nhìn nàng, bỗng nhiên ấp úng nói: "Ngữ Đồng, ngươi tối nay rất đẹp."

"Cám ơn." Kỷ Ngữ Đồng nhận thấy được hắn khẩn trương, trên mặt lộ ra một tia ngọt nụ cười, cố ý nói giỡn: "Trừ tối nay, lúc thoạt nhìn cũng tạm được phải không?"

Hàn kéo dài thanh trong nháy mắt mặt đỏ lên, lắc đầu nói: "Dĩ nhiên. . . Dĩ nhiên không phải là ý tứ này."

Kỷ Ngữ Đồng bưng chén lên, uống một hớp nước, trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Thật ra thì, ta hôm nay hẹn ngươi đi ra ngoài, cũng không phải là đơn thuần tìm ngươi ăn cơm."

"Vậy là ngươi. . ." Hàn kéo dài thanh nghi ngờ nhìn nàng, mặc dù lần trước biểu lộ bị cự, nhưng là nàng những lời này, lại làm cho trong lòng hắn thản nhiên bắt đầu sinh ra một tia hi vọng, một đôi con ngươi đen nhánh, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nàng.

Đang khi nói chuyện, bọn họ chút đồ đưa đi lên, Kỷ Ngữ Đồng cũng lập tức ngừng câu chuyện, bồi bàn đem thức ăn cùng đồ uống dọn xong, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Hàn kéo dài thanh vừa không nhịn được hỏi một câu: "Ngữ Đồng, ngươi hẹn ta đi ra ăn cơm, còn vì cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng giương mắt da, đôi mắt đẹp cùng hắn nhìn nhau: "Kéo dài thanh, nếu như, ta nghĩ muốn ngươi rời đi Giang thị, ngươi có nguyện ý sao?"

"A?" Hàn kéo dài thanh kinh ngạc mở to mắt: "Tại sao?"

Kỷ Ngữ Đồng chỉ nhìn của hắn, không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, Hàn kéo dài thanh mới kinh ngạc nói: "Ngươi nghĩ tới ta đi Al Qaida?"

"Ngươi nguyện ý sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt nhưng có chút phức tạp: "Nếu như ta lấy bằng hữu thân phận yêu cầu ngươi rời đi nơi đó, ngươi có sao?"

Bằng hữu? Hàn kéo dài thanh ôm trong lòng chút hi vọng tâm bỗng nhiên thất bại, ánh mắt lập tức lờ mờ xuống tới, chỉ chốc lát sau, mới khó khăn nói: "Ngươi biết, Giang tổng đối với ta không tệ."

"Ta biết, ngươi đã nói." Kỷ Ngữ Đồng Yên Nhiên mỉm cười, thân thể khẽ tà tựa tại trên ghế, một đôi Minh Nhược thu thủy ánh mắt, lại như cũ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, giống như là tính trước kỹ càng.

Trước mặt này Yên Nhiên cười yếu ớt, sóng mắt liễm diễm Mỹ lệ chí cực cô gái, nàng một lời cười một tiếng, nhất cử nhất động, cũng tựa hồ mang theo làm người ta không thể kháng cự lực lượng.

Ghế lô Ryan yên lặng đến làm cho người có chút hoảng hốt, mà một màn này, cũng làm cho người cảm thấy có chút quỷ dị, nghiêng nước nghiêng thành tuyệt mỹ nữ tử, anh khí bừng bừng thanh niên tài tuấn, ở mông lung ánh nến dặm ngồi đối diện nhau, ánh mắt của bọn họ nhìn lẫn nhau, là như vậy chuyên chú, cho dù ai nhìn, cũng sẽ cho rằng đây là một đối với ao ước sát người bên cạnh, tình yêu cuồng nhiệt trong đích tình lữ.

Hàn kéo dài thanh ở nàng nhìn soi mói, chỉ cảm thấy sự khó thở, mỗi một giây đồng hồ, đối với hắn mà nói, cũng là một loại đau khổ, một loại hành hạ, nội tâm của hắn, đang kịch liệt giao chiến , ngay cả trên trán cũng khẽ toát ra một tầng mật mật mảnh mồ hôi. Này đối với hắn mà nói, đích xác là một lựa chọn khó khăn, lý trí của hắn cùng tình cảm, đang hướng phương hướng ngược nhau đi.

http://tieulun.hopto.org

Thật giống như qua thật lâu, vừa thật giống như mới quá vài phần chuông , lý trí của hắn rốt cục hướng tình cảm khuất phục, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ta không cách nào cự tuyệt yêu cầu của ngươi."

Rất kỳ quái, thật giống như ở rất nhiều người trước mặt, bất kể là quen thuộc thật lâu người, hay là chỉ có một mặt chỉ duyên người xa lạ, chỉ cần vừa nhìn người khác ánh mắt cùng vẻ mặt, nàng là có thể lập tức đoán được, tự ra nói cái gì, đối với cái này người có hiệu quả như vậy. Cũng tỷ như, ở thấy Hàn kéo dài thanh lúc trước, nàng tựu có nắm chắc, hắn có đáp ứng nàng cái này xấp xỉ vô lý yêu cầu.

Nếu như mười năm lúc trước, Kỷ Ngữ Đồng chỉ là u mê đơn thuần, thậm chí bởi vì mất đi gia đình dựa vào mà có chút tự ti thiếu nữ, như vậy hiện tại, nàng hoàn toàn hiểu rõ nàng tự thân tất cả ưu thế, nàng xuất chúng ngoại hình, nàng đặc biệt mị lực, nàng Thông Tuệ, nàng hết thảy hết thảy, có thể như thế nào kết hợp lợi dụng, do đó đạt tới mình muốn mục đích.

Thật ra thì, này cơ hồ là trăm thử khó chịu, chỉ trừ, ở đối mặt ác ma kia.

Kỷ Ngữ Đồng âm thầm cắn răng, sau đó giơ tay lên nhìn một chút bề ngoài, tận lực lộ ra vẻ mỉm cười: "Rất tốt, như vậy, ta muốn giới thiệu một người cho ngươi biết." Vừa nói đứng dậy, kéo ra liễu ghế lô cửa, ngoài cửa đứng một giày Tây anh tuấn thanh niên, đương nhiên đó là quý không trắng.

"Quý vốn." Hàn kéo dài thanh ngạc nhiên, vội vàng đứng dậy.

Quý không trắng lại có vẻ rất hiền hoà dễ thân, mình kéo qua một cái ghế ngồi xuống: "Hàn quản lý mời ngồi, đừng có khách khí như vậy, các ngươi tiếp tục ăn đồ, coi như ta cũng không đến giống nhau."

Hàn kéo dài thanh ánh mắt nhìn Kỷ Ngữ Đồng, Kỷ Ngữ Đồng cười nói: "Kéo dài thanh, cám ơn ngươi chịu đáp ứng ta không yêu cầu hợp lý. Hiện tại

quý vốn tới, chuyện còn lại, hai người các ngươi đại nam nhân nói đi."

"Ngữ Đồng. . ." Hàn kéo dài thanh thấy nàng cầm bao muốn đi, vội vàng gọi nàng.

"Kéo dài thanh, hôm nào ta nữa mời, chúng ta hảo hảo nữa ăn bửa cơm, khỏe? Ta nghĩ, sau này, chúng ta có khi là cơ hội ở chung một chỗ, đúng không?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy trấn an vẻ.

Hàn kéo dài thanh chần chờ một chút, rốt cục gật đầu.

Lớn như thế trong rạp, nhất thời liền chỉ còn lại có quý không trắng cùng Hàn kéo dài thanh hai người.

Quý không trắng chỉ chỉ Hàn kéo dài thanh trong mâm bò bới ra: "Hàn quản lý tiếp tục ăn đồ, chờ ăn xong, chúng ta nữa hàn huyên."

Hàn kéo dài thanh chậm rãi ngồi xuống, lắc đầu nói: "Ta đã ăn no."

"Ta xem Hàn quản lý tựa hồ tâm thần không thuộc về bộ dạng." Quý không trắng khẽ mỉm cười, cầm qua một cái chén, rót một chén rượu đỏ: "Nói thật, ta cũng vậy có thể nhận thức ngươi tâm tình bây giờ. Giang thị hiện tại đích xác là ở vào huy hoàng thời kỳ, ngươi có thể làm như vậy quyết định, chứng minh ngươi cùng Ngữ Đồng tình cảm thật sự là rất thâm hậu."

Thâm hậu sao? Hàn kéo dài thanh khóe miệng lộ ra bất đắc dĩ nụ cười.

"Bất quá, ta nghĩ Hàn quản lý nhất định cũng hiểu ta cầu : van xin mới nếu khát tâm tình, ta tên là người cho tiếp xúc, cũng không phải là lần một lần hai liễu, đúng không?" Quý không trắng nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu, không chút hoang mang nói: "Nhưng là hiện tại, thẳng thắn nói, Al Qaida tình hình so sánh với trước kia càng thêm bất đồng, Hàn quản lý hẳn là rất hiểu rõ, cho nên, ta mới vận dụng Ngữ Đồng tầng này quan hệ."

http://tieulun.hopto.org

"Ta biết."

"Ngươi biết?" Quý không trắng nhìn hắn, cười nói: "Vậy ngươi có biết hay không, chỉ cần có Lâm Nhất Phong, ngươi đang ở đây Giang thị tựu vĩnh viễn không cách nào ra mặt, ngươi vừa có biết hay không, hiện tại thắng bại chưa định, ngươi gia nhập Al Qaida lựa chọn, là sáng suốt, hoặc là ngu xuẩn, hết thảy cũng là không biết. Những năm gần đây, Al Qaida trải qua bao nhiêu những mưa gió, đến hôm nay, vẫn là đứng vững vàng không cũng, đúng không?"

Hàn kéo dài thanh nhìn hắn: "Ta đã đáp ứng Ngữ Đồng gia nhập Al Qaida liễu, vô luận là phúc hay họa, ta cũng sẽ không đổi ý."

Quý không trắng cười một tiếng: "Ta biết ngươi đáp ứng Ngữ Đồng liễu, nhưng là ta hiện tại cho nói, là khác chuyện tình."

Hàn kéo dài thanh ngạc nhiên: "Ngươi. . . Còn muốn nói chuyện gì?"

Quý không chân trắng chân nhìn hắn mười giây đồng hồ, lúc này mới từng chữ từng chữ nói: "Ta nghĩ muốn Giang thị mới nhất đích tay cơ Chip thiết kế tài liệu."

"Cái gì?" Hàn kéo dài thanh cả kinh dưới cơ hồ đứng lên.

"Đây là có thể khiến cho Al Qaida khôi phục nguyên khí nhanh nhất phương pháp." Quý không trắng nhận chân nói: "Nếu như ngươi giúp ta làm được chuyện này, đem ngươi là Al Qaida đại công thần, ta nhất định dạ có nặng báo. . ."

Dĩ nhiên có thể khôi phục nguyên khí, đi qua hơn một năm, Giang thị ở Chip lĩnh vực đầu nhập nhưng là vài tỷ tư chất kim, mà hắn nhưng bây giờ nghĩ dựa vào phương thức này nhận được người khác tâm huyết cùng thành quả...

Hàn kéo dài thanh trên mặt lộ ra khẽ cười lạnh, lắc đầu nói: "Quý vốn, chuyện này, ta chỉ sợ là làm không được. Đi Al Qaida, bởi vì nhìn ở Ngữ Đồng đích tình chia lên, nhưng là, cái này cũng không đại biểu, ta muốn đem đối với Giang thị đích lưng phản bội tiến hành được như vậy hoàn toàn, Giang tổng nàng đối đãi không tệ. . ."

"Nói trước đừng nói được như vậy tuyệt đối." Quý không trắng mở miệng cắt đứt lời của hắn.

Hàn kéo dài thanh hít một hơi thật sâu, có chút phiền não nói: "Mới vừa rồi Ngữ Đồng cũng không có nói với ta những thứ này, chẳng lẽ, đây cũng là ý của nàng sao?"

"Nàng có ý tứ này, cũng không nên nói ra khỏi miệng, phải không? Ngươi cũng đúng nàng nói qua, nói Giang Hạ thưởng thức ngươi, chọn ra ngươi tri nhân thiện nhậm. Ngươi mổ Ngữ Đồng tính cách, vốn là muốn ngươi gia nhập Al Qaida, nàng đã cảm thấy rất khó vì ngươi, rất áy náy liễu, huống chi là nói cho ngươi cái này."

Hàn kéo dài thanh nhất thời ngơ ngẩn, xem ra Ngữ Đồng đúng là có ý này liễu, nàng ngay cả giữa bọn họ rất đúng nói cũng nói cho quý không trắng. Quý không trắng thật cũng không buộc hắn, chỉ lẳng lặng chờ phản ứng của hắn.

Hồi lâu, Hàn kéo dài thanh thở dài: "Chip thiết kế đầy đủ tài liệu, chỉ có sông tổng Lâm giám đốc hai người nắm giữ. Giang tổng kia căn bản không cách nào hạ thủ, nghiên phát bộ nơi là quản chế, Lâm giám đốc bên trong phòng làm việc, còn có một giữ bí mật thất, cần hắn vân tay mới có thể mở ra, bên trong Computer, lại càng nặng nề mã hóa, ta không thể ra sức."

"Không, chỉ cần ngươi có lòng là được rồi." Quý không trắng lắc đầu: "Ngươi là nghiên phát bộ phó quản lý, cũng là Lâm Nhất Phong tín nhiệm

người, bằng ngươi đang ở đây Giang thị địa vị, còn ngươi nữa thông minh đầu óc, ngươi có thể làm được, huống chi, ngươi còn là một Computer cao thủ, không phải sao?"

Hàn kéo dài thanh trầm mặc một lúc lâu, trong mắt lộ ra kiên định thần sắc: "Thật xin lỗi, ta không thể làm chuyện như vậy tình."

"Nếu như ta cho ngươi biết, Ngữ Đồng từng là Giang Hạ đích tình người, nàng hôm nay sở dĩ muốn cùng Giang Hạ đối lập, là bởi vì Giang Hạ thật sâu thương tổn quá nàng, như vậy, ngươi nguyện ý đi làm chuyện này sao?" Quý không trắng chăm chú nhìn chằm chằm hắn, bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Hàn kéo dài thanh tâm dặm chấn động, từ từ há to miệng, trong mắt lộ ra bất khả tư nghị vẻ mặt.

"Tiểu Hạ, ta cho ngươi biết một trị giá phải cao hứng chuyện tình." Trong điện thoại truyền đến Khang Trữ hưng phấn thanh âm.

"Cái gì?" Giang Hạ để xuống văn kiện trong tay.

"Thứ mười ba ta tìm được rồi, ngươi chừng muốn gặp?"

Giang Hạ ngẩn ra, thật nhanh nói: "Ta hôm nay sẽ phải nhìn thấy, có thể thay ta an bài sao?" Cúp điện thoại, lập tức đứng dậy, cầm lấy quần áo mũ trên kệ áo khoác, đi ra cửa đi.

"Giang tổng, ngươi đi đâu vậy?" Kha linh ngồi tại chính mình khu làm việc trong vực, một cái nhìn thấy nàng, vội vàng đuổi đi lên: "Mỹ thịnh Vương phó tổng nhưng là dự ước ngươi kia, còn có năm phút đồng hồ thời gian tựu đã tới rồi."

"Thay ta nói với hắn tiếng xin lỗi, đã ta hôm nay có chút việc gấp, ngày mai nữa rút thì gian cùng hắn gặp mặt." Giang Hạ vừa mặc vào tây trang áo

khoác, vừa mắt nhìn thẳng, sải bước đi về phía trước.

Kha linh còn muốn nói điều gì, nàng đã một cước bước vào liễu thang máy, cửa thang máy rất nhanh ở trước người của nàng khép lại, kha linh chỉ đành phải ngậm miệng, xoay người trở lại chỗ ngồi của mình.

Hơn bốn giờ sáng thời điểm.

Một mặc thời thượng Mỹ lệ thiếu phụ đúng lúc ra hiện tại một nhà tên là dục thánh quý tộc nhà trẻ cửa, nàng đi vào không lâu, trong ngực ôm một đứa bé trai đi ra ngoài.

"Mụ mụ, ta nghĩ ăn ngày hôm qua ngươi mua cấp cho ta cái loại nầy ô mai bánh ngọt, có được hay không?" Trong ngực nam hài ôm cổ của nàng, làm nũng nói.

"Tốt, ngươi muốn ăn cái gì, mụ mụ cũng mua cho ngươi." Mai toa sờ sờ nhi tử hồng nhuận khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn hắn hoạt bát khả ái khuôn mặt tươi cười, nàng chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới cũng sáng lên.

Mẫu tử hai vừa nói vừa cười, cách mình dừng xe địa phương : chỗ còn có vài chục bước bộ dạng, mấy thân mặc tây phục tráng hán bỗng nhiên từ bên cạnh màu đen trong ghế xe xuống tới, đem các nàng mẫu tử vây quanh: "Mai toa tiểu thư là sao? Có người muốn gặp ngươi, có thể hay không được dễ dàng, đi theo chúng ta một chuyến?"

Mai toa nụ cười lập tức đọng lại ở trên mặt, ánh mắt hoảng sợ mọi nơi nhìn một chút, ôm chặc lấy trong ngực hài tử, rung giọng nói: "Các ngươi là ai? Người nào. . . Ai muốn thấy ta?"

Cầm đầu đại hán vạm vỡ mặt không chút thay đổi: "Ai muốn gặp, ngươi đi thì biết liễu, nếu như ngươi không hi vọng trong tay ngươi hài tử xảy ra chuyện gì lời của, ta hi vọng ngươi tốt nhất không nên làm ra la to các loại

ngu xuẩn cử động, xin mời!"

Vừa nói đưa tay đưa về phía phía sau một chiếc phòng xe.

Mai toa chần chờ trong chốc lát, rốt cục run lẩy bẩy tác tác hướng chiếc xe kia đi tới.

Thấy xe hơi đi tới một nhà khách sạn 5 sao cửa, mà không phải là cái gì kinh khủng địa phương : chỗ, Mai toa âm thầm thở phào nhẹ nhỏm.

Ở mấy người trước ủng sau hợp, nàng không tự chủ được đi tới thang máy, sau đó bị dẫn tới tầng chót một gian 'phòng cho tổng thống' bên trong. Một tiến gian phòng, trong tay nàng hài tử liền bị một đại hán đoạt lấy đi, sau đó đi vào một gian trong phòng ngủ, cửa phòng rất nhanh bị nặng nề Cerrada, bên trong lập tức truyền đến đứa trẻ kêu khóc thanh.

"Không nên!" Mai toa phát ra tê tâm liệt phế một tiếng la, lập tức nhào tới đi trước chủy cửa: "Các ngươi muốn làm gì? Đem của ta nhi tử trả lại cho ta!"

Nàng đang gào khóc, một không nhịn được thanh âm bỗng nhiên truyền vào trong lổ tai: "Đi! Nghĩ ôn hòa chút biện pháp, để cho đứa bé kia ngừng tiếng khóc!"

"Dạ!" Một tây trang nam tử lập tức cung kính đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài cửa.

Mai toa nghe được cái thanh âm này, từ từ ngừng khóc khóc, xoay người lại, này mới phát hiện, rộng rãi bên trong phòng khách, trừ những thứ kia tây trang nam tử, lại còn có hai người, một mặc màu trắng tây trang, khuôn mặt tuấn tú cô gái, đang ngồi ở một trương sofa thượng, khuôn mặt không nhịn được vẻ mặt, mới vừa nói chuyện hắn là nàng, mà rộng rãi cửa sổ sát đất trước, còn đứng một cao gầy thân ảnh, chẳng qua là nàng đang đưa lưng về

phía bọn họ, nàng không nhìn thấy mặt của nàng.

Hai người kia, xem ra là những người này Đầu Mục liễu, nhưng là, nàng chưa từng thấy qua các nàng nha. Trong nội tâm nàng đang nghi ngờ, cái kia đi ra ngoài tây trang nam tử đã lần nữa trở lại, hơn nữa trong tay đẩy tràn đầy đẩy xe thức ăn ngon vào kia đang lúc phòng ngủ, không nhiều lắm một lát, bên kia tiếng khóc đã biến mất, nàng lúc này mới yên tâm, sau đó từng bước hướng kia mặc đồ trắng sắc tây trang cô gái đi tới.

"Các ngươi. . . Các ngươi là ai? Đem chúng ta mẫu tử mang tới nơi này làm gì, ta cũng không nhận ra các ngươi." Mai toa rung giọng nói.

Nghe xong những lời này, cửa sổ sát đất trước thân ảnh bỗng nhiên quay tới, phát ra thanh thanh thanh âm lạnh lùng: "Thật sao? Ngươi thật không nhận ra ta sao?"

Mai toa ánh mắt vừa chạm vào kịp mặt của nàng, tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt từ từ trở nên hoảng sợ, kia lông mày, kia lỗ mũi, kia đôi môi. . . Nàng ngơ ngác nhìn nàng, đột nhiên lắc đầu liên tục: "Không nhận ra, ta không nhận ra ngươi! Các ngươi tại sao muốn đem ta mang tới nơi này?"

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ chậm rãi tiêu sái đến trước mặt nàng, mặt

Thượng lộ ra một tia cười nhẹ: "Nhưng là ngươi mới vừa vẻ mặt ở nói cho ngươi biết, ngươi đang nói láo nha." Nàng so sánh với nàng túc túc cao hơn một mảng lớn, trên cao nhìn xuống nhìn nàng, thanh âm vô cùng ôn hòa : "Tại sao ánh mắt như vậy bối rối, như vậy kinh ngạc? Có phải hay không cảm thấy ta lớn lên cho rất quen thuộc một người rất giống? Ừ? Nga, đúng rồi, nhắc nhở một câu, ta rất không thích người khác đối với ta nói láo., nói cho ta biết."

Mai toa sắc mặt có chút trắng bệch: "Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì. . ."

"Chu Văn Hàn ở nơi đâu?" Giang Hạ bỗng nhiên nói.

Mai toa hai chân mềm nhũn, bỗng nhiên ngã ngồi dưới đất, trong miệng nhưng thì thào nói: "Ta không biết."

Giang Hạ nhìn nàng, trong mắt dần dần ngưng kết thượng một tầng băng sương, chẳng qua là thanh âm vẫn là bất từ bất tật: "Chu Văn Hàn ở nơi đâu?"

Mai toa bỗng nhiên ngẩng đầu, đầy mặt nước mắt: "Hắn là ba ba của ngươi a! Cho dù hắn làm sai liễu chuyện gì, hắn cuối cùng là ngươi cha ruột a! Ngươi thì không thể bỏ qua cho hắn một lần sao? ! Ngươi không nên hắn đi ngồi tù sao? Công ty ngươi đã đoạt đi trở về, ngươi cũng không kém hắn chuẩn bị rụng những số tiền kia. . ."

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả Khang Trữ có chút kinh ngạc, nữ nhân này thật là có loại, râu hổ cũng dám vuốt, cảm tình là chán sống?

Quả nhiên, Giang Hạ đã ngồi xổm xuống đi, đưa tay dùng sức siết chặc liễu người của nàng, trong thanh âm lạnh lẻo bức nhân: "Ta cho ngươi biết, nói chuyện trước muốn trước biết rõ ràng thân phận của mình, tựu ngươi, cũng xứng theo nói những thứ này? !"

Mai toa chỉ cảm thấy xương càm cũng muốn vỡ vụn, nhưng không dám phản kháng, Giang Hạ nhìn nàng một bộ nhu nhược bộ dáng đáng thương, lửa giận hơi rơi xuống, dùng sức đem mặt của nàng hất ra, trầm thấp thanh âm nói: "Ta cuối cùng hỏi một lần, hắn ở nơi đâu?" Không đợi Mai toa trả lời, nàng vừa cắn răng nói: "Không nên nữa để cho ta nghe được không biết ba chữ kia, nếu không, ta không biết, trong phòng tiểu quỷ, có thể hay không

xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có còn hay không mạng sống đến ngày này sang năm!"

"Tốt! Ngươi tùy tiện nghĩ phương pháp gì giết chết hắn sao! Chỉ cần ngươi xuống tay được, chỉ cần ngươi có thể đối với ngươi cùng cha khác mẹ thân đệ đệ hạ thủ!" Mai toa bỗng nhiên thân tay gạt đi nước mắt, một bộ bất cứ giá nào liễu bộ dạng.

"Cái gì?" Giang Hạ ngẩn ra, Khang Trữ cũng ngạc nhiên từ trên ghế salon đứng lên, chỉ nghe "Ba " một tiếng, Giang Hạ bỗng nhiên giơ tay một nặng nề bạt tai vứt tới: "Ngươi nói láo! Ngươi dám đối với ta tát như vậy láo! Ngươi cho rằng ta không biết ngươi tiện nhân kia kết quá cưới sao?"

"Hmm!" Mai toa lấy tay vỗ về mình rát khuôn mặt, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười: "Ngươi nếu biết được rõ ràng như vậy, làm sao không biết ta là mang thai sau mới kết hôn? Không tin phải không? Hay là không muốn đi tin tưởng? Như vậy, ngươi đi nhìn nhìn mặt hắn, xem hắn cho giống như không giống!"

Giang Hạ bộ ngực kịch liệt phập phồng , nhất thời cánh nói không ra lời, Khang Trữ đi tới bên người nàng, suy nghĩ một chút, đang muốn lên tiếng, chỉ thấy Giang Hạ bỗng nhiên thoáng cái đứng lên, thần sắc nổi giận chỉ vào kia đang lúc cửa phòng ngủ, tàn bạo nói: "Cho dù ngươi nói là sự thật thì thế nào? Ngươi cho là ta không dám động bên trong cái kia dã chủng sao? !"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý không tốt a, đáp ứng mấy chữ đồng học hôm nay muốn hơn, vượt qua 12 điểm

Có cái gì không ổn ngày mai kiểm tra, chậm

68, thứ 68 chương

68, thứ 68 chương . . .

Giang Hạ cùng Khang Trữ ra khỏi đại đường, đã có người đứng ở bên cạnh xe chờ chực, nhìn thấy các nàng hai, lập tức kéo mở cửa xe, hai người không nói một lời lên xe, kia cỗ xe màu đen Maybach liền chậm rãi nhanh chóng cách rời tửu điếm.

"Nữ nhân kia rõ ràng cùng Chu Văn Hàn có liên lạc." Khang Trữ thư thích nằm tại chỗ ngồi thượng, khẽ nheo mắt lại, lộ ra vẻ điều khản nụ cười: "Ta cũng biết, ngươi thật đúng là sẽ không động kia cái gọi là tiểu dã chủng, bởi vì kia tiểu dã chủng, liền cũng sẽ không động đến hắn mụ."

Giang Hạ đôi môi mân thành một đường, sâu hàn tròng mắt đen dặm , lại tựa hồ như nổi lên lửa giận ngập trời.

"Tiểu Hạ, thật ra thì ngươi trong xương còn là thiện lương. . ."

"Ngươi câm miệng! Ta cho ngươi biết, đừng nói loại này ác tâm lời của chọc ta!" Giang Hạ nghiêng đầu, trên mặt là không che dấu được vẻ tức giận.

Khang Trữ thấy nàng thật muốn phát giận, lập tức chuyển biến tốt là tốt rồi, "Hắc hắc" cười hai tiếng: "Tốt, không nói chính là sao." Trong bụng nhưng sách sách thở dài, cõi đời này thật là có Giang Hạ như vậy quái thai, người khác mắng nàng nàng cũng sẽ không tức giận, một khen hai câu còn nhảy dựng lên cho cấp. Khang Trữ lắc đầu, từ trong tủ lạnh lấy ra một bình rượu, nhìn một chút, kinh ngạc nói: "Di, Vinho Verde? Ngươi chừng ở chỗ này để thượng cái này rồi?"

"Rượu chẳng phân biệt được giá cả thế nào, vị tốt là được. Cảm thấy mới mẻ sướng miệng, này trận vẫn uống cái này chơi." Giang Hạ dựa vào tại chỗ ngồi thượng, thật sâu nhắm hai mắt lại, nàng hết chỗ chê dạ, ngày đó ở Kỷ Ngữ Đồng chỗ ở, nhìn thấy trong phòng ngủ bày một lọ như vậy rượu.

Khang Trữ cười nói: "Ngươi thích màu xanh biếc, uống rượu cũng muốn

uống lục rượu. Hắc, này kia là rượu gì, đối với ta mà nói chính là đồ uống." Vừa nói lấy ra cái chén, đầu tiên cho nàng rót một chén: " này, tiếp theo."

"Không uống." Giang Hạ nhắm mắt lại không để ý tới nàng.

Khang Trữ chậm rãi đưa đến mình mép, uống một hớp, lúc này mới nói: "Làm sao? Đột nhiên toát ra đệ đệ, tâm tình khó chịu?"

Giang Hạ nhắm mắt lại, mặc nhiên trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Nữ nhân này rất thương hắn."

"Ừ?" Khang Trữ kinh ngạc nhìn nàng.

"Chu Văn Hàn từng nói với ta, hắn tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân khác nghi ngờ hài tử của hắn, những nữ nhân kia không xứng với. Hắn nói hắn đã có ta, khác, hắn chỉ muốn thích nhất bởi vì hắn sanh con."

"Hắn chẳng qua là trấn an ngươi."

"Không, ta biết hắn là thật tâm nghĩ như vậy, bởi vì khi đó hắn đã cho thấy muốn kết hôn Ngữ Đồng. Cho nên, đứa bé này, nhất định là nữ nhân này len lén sinh hạ tới, nàng hắn là không dám nói cho Chu Văn Hàn, kết hôn một năm, sau đó cách liễu, chẳng qua là che dấu mà thôi."

"Kia thì thế nào?"

Giang Hạ lắc đầu: "Không có như thế nào, nàng một nhược nữ tử, mang theo đứa bé cuộc sống, rất không dễ dàng, hơn nữa hôm nay ngươi cũng thấy đấy, nàng còn như vậy che chở Chu Văn Hàn, chứng minh là rất thương hắn liễu."

Khang Trữ xuy cười một tiếng: "Đáng tiếc yêu sai lầm rồi người."

"A Trữ, ngươi nói đây là tại sao vậy chứ? Có một như vậy yêu người của

mình, có một đáng yêu như thế nhi tử, chuẩn bị cho tới hôm nay, lại là cần gì? Lại là tội gì?"

Khang Trữ cầm lấy bên trong xe điện thoại đối với tài xế nói: "Trước vòng quanh trung tâm chợ chuyển vài vòng, để cho sẽ nói cho ngươi biết chúng ta đi nơi nào."

Vừa nói điều chỉnh một chút tư thế ngồi, nhìn Giang Hạ một cái: "Được rồi, chúng ta đi tâm sự, ta thích nằm ngươi xe này dặm nói chuyện phiếm. Ta hỏi ngươi, ngươi kim tiền, địa vị, cái gì cũng không thiếu, còn trường một tờ giấy mê chết người không đền mạng khuôn mặt, chỉ cần ngươi nguyện ý, cái gì cũng dễ như trở bàn tay, bên cạnh ngươi còn có yêu ngươi yêu được muốn chết, yên lặng đợi ngươi mười năm Lâm đại mỹ nữ, nhưng là ngươi nhưng dám coi chừng dùm ngươi kia phòng trống, trôi qua khổ cực như vậy, khiến cho suốt ngày trên mặt khó được nhìn thấy vẻ tươi cười, như ngươi vậy lại là cần gì?"

Giang Hạ khẽ nhíu mày, lên giọng: "Ta cùng chuyện của hắn, có thể quơ đũa cả nắm sao?"

"Chấp nhất trình độ thượng là giống nhau, cho nên các ngươi dù sao cũng là phụ nữ, luôn luôn chút ít chỗ tương tự, ngươi đừng vội phủ nhận, ngay cả các ngươi yêu nữ nhân, cũng là cùng hình. Dĩ nhiên, bất đồng chính là, ngươi cái này gọi là si tình, cái kia gọi biến thái, thật ra thì si tình cùng biến thái cũng là một đường chi sai." Khang Trữ không để ý tới nàng tức giận vẻ mặt, chậm con Tư Lý nói: "Nhưng nói thật, tiểu Hạ, có lẽ ta cũng có chút biến thái, ta thậm chí có chút ít hiểu nhà ngươi biến thái lão đầu tâm tình, Ngữ Đồng mụ mụ là hiếm thấy mỹ nhân, vô luận lớn lên hay là khí chất, cũng siêu quần bạt tụy, tiên ít có người có thể so sánh vai, vẫn nhớ mãi không quên rất bình thường a, về phần Ngữ Đồng sao, ai kêu nàng đem nàng mụ mụ ưu điểm tất cả đều kế thừa, liều lĩnh muốn có tâm tình ta nhưng thật ra là hiểu, không chiếm được đồ vĩnh viễn là tốt nhất, huống chi thật đúng là vô cùng tốt.

Chẳng qua là, thủ đoạn quá không thể làm liễu. Tựu giống với ta, mỗi lần thấy xinh đẹp danh quý vượt qua chạy, chỉ cần là so sánh với xe của ta tốt hơn, ta cũng nhớ mãi không quên, ta mơ ước ngươi kia cỗ xe thật, vẫn chảy nước miếng đây, ngươi không biết sao? Dĩ nhiên, ta tuyệt đối sẽ không vì cái này đi giết chết ngươi."

Giang Hạ không khỏi nhoẻn miệng cười: "Ngươi hoàn toàn có năng lực đi mua cỗ xe tốt hơn, chỉ cần ngươi nguyện ý, ngươi thậm chí có thể đưa cho ngươi xe độ thượng một tầng hoàng kim, như vậy, lái đi bảo đảm không ai có thể so sánh ngươi hơn phong cách."

Khang Trữ sờ sờ đầu, cố ý nói: "Ai, mặc dù tuổi trẻ khinh cuồng lúc từng có quá như vậy lý tưởng hào hùng, nhưng hiện tại ta lại muốn giữ vững một chút đê điều, nhân sinh kia, luôn là tràn đầy mâu thuẫn."

Giang Hạ dần dần biến mất liễu nụ cười, lấy tay bám lấy đầu, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Khang Trữ biết trong lòng nàng thủy chung không thoải mái, lại nói "Thật ra thì đây, nhiều ra tới một người thân đệ đệ, cảm giác cũng không phải là hư hỏng như vậy sao, trên thế giới này lại thêm một người thân."

"Ta không có thân nhân, bất động hắn cũng không có nghĩa là ta nhận khả hắn!" Giang Hạ vuốt vuốt mi tâm, không nhịn được cắt đứt nàng.

"Được rồi, ngươi hiện tại định làm như thế nào?"

"Có thể làm sao? Toàn diện quản chế điện thoại của nàng cùng hành tung quá."

Khang Trữ cầm lấy chén rượu uống một hớp, bỗng nhiên lắc đầu nói: "Thật không biết, Ngữ Đồng mẹ con cùng các ngươi phụ nữ, rốt cuộc ai là ai cướp."

http://tieulun.hopto.org

Này vừa mới dứt lời, bên trong buồng xe bỗng nhiên vang lên một trận chuông điện thoại di động, Giang Hạ nuốt ở phải ra khỏi miệng lời của, đè xuống đón nghe khóa: "Uy?"

Không biết bên kia nói cái gì, nàng ánh mắt dần dần lạnh xuống, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên dị thường bình tĩnh, luôn miệng âm cũng vững vàng được không nữa một tia phập phồng : "Tốt, ta biết rồi, ta lập tức tới ngay."

Cúp điện thoại, Khang Trữ nói: "Có công sự?"

"Ừ." Giang Hạ đối với tài xế hạ đạt hoàn chỉ lệnh, rồi hướng Khang Trữ nói: "Trước đưa ta về công ty, cho ngươi thêm trở về."

"Vừa nhìn thấy ngươi này vẻ mặt, ta đột nhiên cũng cảm giác, mình không phải là ngồi ở trong xe, mà là ngồi ở trong phòng làm việc nghe ngươi khai hội, không có tí sức lực nào thấu." Khang Trữ đưa tay ra mời lưng mỏi, Giang Hạ nghiêm chỉnh lại, cùng không đứng đắn thời điểm, hoàn toàn tưởng như hai người, biết nhiều năm như vậy, nàng đều không thể thích ứng tới đây, thấy nàng bưng tọa tại tọa vị thượng, không nói thêm gì nữa, không nhịn được lại hỏi: "Người không biết thú gọi điện thoại tới?"

"Lâm kẻ điên." Giang Hạ ánh mắt nhìn về ngoài cửa sổ, hời hợt nói: "Về phần nội dung sao, ngươi sẽ không cảm thấy hứng thú, đừng hỏi liễu."

Khang Trữ vừa nghe, quả nhiên không có hứng thú, ngậm miệng lại, vừa miễn cưỡng nằm xuống.

Tan việc sau, Quý Vị Ương trực tiếp lái xe đi theo Kỷ Ngữ Đồng nơi đó, nhõng nhẽo cứng rắn triền, không nên thường thủ nghệ của nàng, Kỷ Ngữ Đồng không cách nào, chỉ đành phải cùng nàng cùng đi liễu siêu thị.

"Ta muốn ăn thịt kho tàu cá."

http://tieulun.hopto.org

"Này rau chân vịt rất mới mẻ a, đi chuẩn bị rau chân vịt đậu hủ như thế nào?"

"Mua chút ma cô trở về làm súp a."

Quý Vị Ương đẩy xe đẩy một đường đi tới, hưng phấn đắc tượng đứa bé, vẫn lải nhải vừa nói, tựa hồ hận không được đem nhìn qua cảm thấy hứng thú đông Tây Đô bàn hồi đi, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng khua tay múa chân bộ dạng, trong lòng mấy ngày liên tiếp vẻ lo lắng tựa hồ tản đi liễu một chút, cũng đi theo tỉ mỉ chọn lựa.

Hai người ra khỏi siêu thị, Quý Vị Ương cố ý một người dẫn ba bốn túi, hai người cười một tràng đi trở về, đến nàng chỗ ở cái kia cư xá, Kỷ Ngữ Đồng nụ cười không khỏi ngưng kết ở trên mặt, Quý Vị Ương trang bị tâm thần đều ở trên người nàng, nhận thấy được nàng có cái gì không đúng, lập tức theo ánh mắt của nàng nhìn lại, cũng không khỏi được sửng sốt, mã lộ bên cạnh, đang ngừng lại một chiếc bạc màu lam xinh đẹp xe thể thao.

Giang Hạ đã gặp các nàng, lập tức xuống xe, cười dài tiêu sái tiến lên đây, gật đầu mỉm cười: "Quý vốn, tốt đúng dịp." Nhìn một chút nàng cái túi trong tay, lại nói: "A, làm sao mua nhiều như vậy món ăn, Ngữ Đồng, chẳng lẽ ngươi biết ta muốn tới sao?"

Kỷ Ngữ Đồng bất khả tư nghị nhìn nàng, nàng không thể tin được, nàng hiện tại da mặt dày đứng lên thế nhưng có thể đạt tới cái trình độ này.

Quý Vị Ương trong mắt cơ hồ muốn toát ra hỏa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ý không tốt, Giang tổng, Ngữ Đồng hôm nay chuẩn bị tự mình cho xuống bếp, cho một chút quan hệ cũng không có."

Giang Hạ cũng là không thể khí , nhìn một cái Kỷ Ngữ Đồng: "Thật sao? Thoạt nhìn cũng là ngươi nông ta nông, ao ước sát người bên cạnh bộ dạng."

Vừa nói nhún vai: "Tốt lắm, bất kể như thế nào, sỉ nhục đứng ở chỗ này, vốn không phải là đạo đãi khách sao."

Không đợi Kỷ Ngữ Đồng từ tức giận trung phục hồi tinh thần lại, đưa tay cầm qua bọc của nàng, lấy ra cái chìa khóa, sau đó dẫn đầu đi vào cư xá đại môn.

"Ngươi. . ." Quý Vị Ương muốn mắng cái gì, rồi lại mắng không ra, Giang Hạ lại vẫn giơ cao cái chìa khóa, đưa lưng về phía các nàng vung liễu hai vung.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng cao gầy tú kỳ bóng lưng, cố gắng khiến cho mình trấn định lại, thật lâu, mới đúng Quý Vị Ương nói: "Vị Ương, chúng ta lên đi, ngươi đừng nóng giận, người như thế, ngươi cầm nàng không có biện pháp, không để ý tới nàng là được."

"Chúng ta báo cảnh sát, hoặc là, ta tên là mấy người tới đem nàng đuổi đi ra!" Quý Vị Ương bị tức được không nhẹ, lấy điện thoại di động ra đã nghĩ gọi điện thoại.

Kỷ Ngữ Đồng không khỏi cười khổ, báo cảnh sát? Vị Ương ở nước ngoài ngẩn đến quá lâu, thật sự là quá ngây thơ rồi, gọi? Trước đừng nói ác ma kia hiện tại ở Thúy Thành thế lực, chính nàng mười mấy tuổi, có thể đánh nằm úp sấp mấy người. Nàng vội vàng xông về phía trước đi trước, một thanh túm lấy điện thoại của nàng: "Vị Ương, khác trắng phí sức lực liễu, ngươi đấu không lại nàng, lên đi."

Về đến nhà, Giang Hạ đã cỡi □ thượng tiểu tây trang áo khoác, chỉ mặc màu trắng áo trong, nằm trên ghế sa lon, mở ra một lọ Vinho Verde, đang tự châm uống một mình, thấy các nàng đi vào, trên mặt lộ ra cười híp mắt hoan nghênh vẻ mặt, thật giống như nàng mới là này trong nhà chủ nhân.

Quý Vị Ương nhìn nàng, trong lòng cực kỳ biệt khuất, Kỷ Ngữ Đồng cũng là thì làm như không thấy, đi vào phòng bếp, bắt đầu thu thập những thức ăn kia, Quý Vị Ương nghĩ đi hỗ trợ, không có mấy phút nữa, bởi vì càng giúp càng bận rộn, bị Kỷ Ngữ Đồng chạy ra. Nàng chỉ đành phải ngồi vào Giang Hạ đối diện, nghĩ đến hảo hảo một buổi tối đã bị như vậy phá hủy, càng nghĩ càng giận, "Xôn xao" một tiếng, mở ra một quyển sách đến xem.

Kỷ Ngữ Đồng vừa rang thức ăn, vừa nghĩ Giang Hạ đủ loại chỗ đáng hận, tâm niệm vừa động, cũng không kịp Quý Vị Ương sẽ gặp bị vạ lây, bó lớn đồ gia vị cùng muối hướng trong thức ăn tát.

Chờ thức ăn bưng lên bàn, trên ghế sa lon hai người cũng tự động đứng dậy, Kỷ Ngữ Đồng cố ý chỉ bày hai bộ bát đũa, Giang Hạ nhưng mình khứ thủ liễu bát đũa tới đây.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi xuống, đựng chén súp cúi đầu uống, trong lòng cánh mang một ít trò đùa dai mùi vị, chờ nhìn mọi người phản ứng, bỗng nhiên chỉ nghe Quý Vị Ương hô to một tiếng: "Trời ạ, mùi vị tốt trách! Vừa lạt vừa đau." Tay nàng che miệng ba, kích thích được trong mắt cơ hồ tràn ra nước mắt, hận không thể phun ra, sau đó đi súc miệng, tuy nhiên nó vừa ý không tốt làm như vậy.

Giang Hạ bất động thanh sắc ăn món ăn, khóe miệng lại - lộ ra điều khản nụ cười: "Quý vốn, như ngươi vậy nói, thật đúng là rất không nể tình, Ngữ Đồng hôm nay nhưng là vì ngươi xuống trù nha. Hơn nữa, giống như quý vốn như vậy xuất thân danh môn, có lẽ phép có nuôi dạy người, tại sao có thể làm trò trước mặt người khác nói đối phương làm món ăn mùi vị rất quái lạ đây? Huống chi nói hay là mình Tâm Nghi người, sách sách, ta thật là hết sức không giải thích được."

Quý Vị Ương bị nàng một châm chọc, mặt trướng đến đỏ bừng, nàng vốn là bất thiện ngụy sức người, lúc ấy phản ứng đầu tiên là như vậy, sau khi

cũng cảm thấy không ổn, nhìn Kỷ Ngữ Đồng, ấp úng nói: "Ngữ Đồng, thật xin lỗi, ta. . . Ta. . ." Nghĩ giải thích hạ xuống, rồi lại không biết làm sao ra khỏi miệng.

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, cười an ủi: "Không có quan hệ, đúng là mùi vị trách, ngươi không thấy ta mình cũng không ăn không."

Quý Vị Ương nghe nói như thế, chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu, cho nên cầm lấy chiếc đũa, chuộc tội dường như lại đem chiếc đũa đưa về phía kia cái khay rau chân vịt đậu hủ, một thường dưới, chân mày vừa củ kết khởi, quả thực mặn được muốn chết, lần này nàng đã có kinh nghiệm, không biểu lộ ra, ngược lại kiên trì nuốt xuống, gật đầu lia lịa: "Ăn ngon, mùi vị rất tốt."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nét mặt của nàng, mình cũng cảm thấy khó chịu, nghĩ thầm này người làm sao ngu, bị ác ma kia một kích, lại như vậy khẩu thị tâm phi, không nhịn được nói: "Vị Ương, khác ăn, không có chuyện gì."

"Không, ta muốn ăn." Quý Vị Ương cũng là hết sức cố chấp, nhưng là mạnh chống ăn hai cái, cuối cùng là chịu không được, nếu không đi gắp thức ăn, yên lặng đem non nửa chén cơm ăn xong rồi.

Giang Hạ trên mặt nhưng không có chút nào khó chịu vẻ, ngược lại giống như ăn được rất vui vẻ, hơn nữa rất khó được ăn hai chén cơm, Kỷ Ngữ Đồng giống như nhìn quái dị nhìn nàng, ánh mắt hết sức kinh ngạc, nàng cơ hồ cho là nàng nhũ đầu có vấn đề, nhưng điều này hiển nhiên là chuyện không thể nào, trong lòng nàng không khỏi có chút phát rét, trước mắt ác ma này thức sự quá thâm trầm đáng sợ, có thể đem mình chân thật cảm thụ che dấu đến nước này, người như vậy tâm sự, lại có người nào có thể nhìn thấu?

Ánh mắt của nàng không tự chủ được vừa ảm đạm xuống tới.

Trầm mặc ban đêm, không khí trầm mặc, trầm mặc ba người, các chiếm

cứ lấy ghế sa lon một đầu.

Rốt cục, hay là Quý Vị Ương không nhịn được mở miệng: "Uy, ngươi chừng đi?"

Giang Hạ khinh miệt liếc nàng một cái, học miệng của nàng Khí Đạo: "Uy, ngươi vừa khi nào thì đi?"

Kỷ Ngữ Đồng tọa sơn quan hổ đấu, lười nói chuyện, cũng không có khí lực nói chuyện, Quý Vị Ương tức giận nói: "Ta hiện muộn không chuẩn bị đi!"

"Kia rất tốt a." Giang Hạ khom người tử, thản nhiên nói: "Ta cũng vậy không chuẩn bị đi, dù sao nơi này có hai gian phòng。, chúng ta một gian, ngươi một gian."

Quý Vị Ương giận dữ, "Hô" địa đứng dậy, chỉa về phía nàng nói: "Ngươi này người làm sao như vậy vô lại, vừa không ai mời, ngươi vẫn chối cải ở chỗ này, ngươi cũng sẽ không ý không tốt sao? !"

"Có cái gì ý không tốt ?" Giang Hạ làm như nghe được một hết sức buồn cười chuyện tình, mở ra tay tới : "Ta cùng này phòng chủ nhân lên giường thời điểm, cũng không cảm thấy ý không tốt, chẳng lẽ ở chỗ này ngồi một chút, còn muốn ý không tốt?"

Lời này vừa ra, chẳng những Quý Vị Ương giận đến thân thể phát run, ngay cả Kỷ Ngữ Đồng cũng ngồi không yên, lớn tiếng nói: "Giang Hạ, ngươi còn có hết hay không? !"

Giang Hạ thấy nàng khí đến sắc mặt đỏ bừng, khe khẽ thở dài, nói: "Ngữ Đồng, nếu để cho ngươi lựa chọn, tối nay ngươi là muốn nàng đi, hay là ta đi?"

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói: "Ta không nhớ ngươi đi, ta chỉ muốn ngươi cút."

Quý Vị Ương nghe lời này, trên mặt mới trở lại một tia hỉ, Giang Hạ gật đầu, thế nhưng mềm nhẹ nói: "Tốt." Đứng dậy cầm áo khoác, đổi giày đi ra ngoài.

Cử động này đại xuất Kỷ Ngữ Đồng đắc ý lường trước, Quý Vị Ương nói với nàng liễu câu cái gì, nàng hoàn toàn không có nghe đi vào, kinh ngạc nhìn Giang Hạ đi ra ngoài, vài giây đồng hồ sau, bỗng nhiên mở cửa, đuổi theo.

Đi ra ngoài thời điểm, Giang Hạ đang ở nơi đâu chờ thang máy, Kỷ Ngữ Đồng từ từ nhích tới gần nàng, bỗng nhiên tức giận nói: "Giang Hạ, tại sao ngươi luôn muốn tới trêu chọc ta? Tại sao?"

"Bởi vì. . . Ta yêu ngươi, ngươi tin tưởng sao?" Giang Hạ quay đầu lại, bình tĩnh nhìn nàng.

Hai người thật sâu nhìn chăm chú vào đối phương, không khí trầm mặc trung, lại thêm điểm một cái mập mờ, qua hồi lâu, Kỷ Ngữ Đồng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cười lạnh một tiếng: "Ta muốn tin ngươi, ta đây tựu thật điên rồi."

Sông cây trồng vụ hè chủ đề quang, trầm thấp thanh âm nói: "Vậy ngươi coi như ta một mà tiếp tới tìm ngươi, là bởi vì mê luyến thân thể của ngươi, là vì theo đuổi mới mẻ cảm sao."

Không biết tại sao, nàng nói lời này lúc vẻ mặt ôn tồn âm, thậm chí có loại nói không ra lời cô đơn, một sát na kia, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng thế nhưng hiện lên một tia khẽ đau lòng.

Bất quá, ngắn ngủn trong nháy mắt, Giang Hạ vẻ mặt vừa khôi phục bình

thời mãn bất tại hồ bộ dạng, quay đầu cười nói: "Ngươi trước kia không thì thích Trương Ái Linh ư, kia đoạn kinh điển về trắng Mân Côi cùng trắng Mân Côi lời của, ngươi dĩ nhiên biết rồi, như vậy, ngươi tựu đem ngươi là ta

Bạch Nguyệt quang, hoặc là ngực ta miệng chu sa nốt ruồi sao."

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, giận đến muốn chết, đang muốn mắng nàng vô sỉ, Giang Hạ nhưng lấn trên người trước, cúi đầu hôn lên môi của nàng, Kỷ Ngữ Đồng không kịp nghĩ nhiều, một ngụm nặng nề cắn đi xuống.

Giang Hạ đau nhức dưới, vội vàng buông lỏng ra nàng, này một ngụm cắn rất nặng, chính nàng cũng có thể cảm giác được phần môi có Noãn Noãn chất lỏng đang không ngừng chảy ra, đưa tay vừa sờ, trong lòng bàn tay một mảnh đỏ sẫm.

Kỷ Ngữ Đồng tựa hồ cũng hù đến liễu, sắc mặt có hơi trắng bệch, đôi môi khẽ run , nhìn nàng, nhưng nói không ra lời.

Giang Hạ đè lại thang máy, liếm liếm trên môi vết máu, nhẹ giọng nói: "Ta hiện Thiên Tâm tình rất hỏng bét, rất nhớ ngươi theo theo ta. . . Ngươi yên tâm, hôm nay hết thảy, còn có ta trên môi này một ngụm, ngươi ngày nào đó tổng yếu gấp bội bồi bổ lại cấp cho ta." Vừa nói nhìn nàng một cái, xoay người vào thang máy.

Ở cửa thang máy khép lại lúc trước, Kỷ Ngữ Đồng thế nhưng quỷ thần xui khiến một câu nói thốt ra ra: "Hôm nay ngươi tại sao muốn ăn nhiều như vậy món ăn?"

Giang Hạ thản nhiên nói: "Bởi vì ta muốn cho ngươi bắt nạt."

Cửa thang máy đóng lại, nhưng là câu nói kia, nhưng vẫn quanh quẩn Kỷ Ngữ Đồng bên tai, "Bởi vì ta muốn cho ngươi bắt nạt, ta nghĩ để bắt nạt..."

Kỷ Ngữ Đồng lỗ mũi đau xót, một trận mãnh liệt thấp toan tính bỗng nhiên mãnh liệt xông lên hốc mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không kiểm tra, bằng hữu sinh nhật hẹn ăn cơm, muốn lập tức đi ra ngoài, có sai lầm địa phương : chỗ trước đem đã đi xuống.

Hắc hắc, đây cũng là sớm phát nguyên nhân.

69, thứ 69 chương

69, thứ 69 chương . . .

Từ Kỷ Ngữ Đồng nơi đó sau khi trở về, Giang Hạ không có đi công ty, thậm chí cũng không có sống ở bạc uyển nhà trọ hoặc sông chỗ ở, mà là một người đi bờ biển biệt thự, cùng công ty cao tầng trao đổi vẻn vẹn dùng lưới lạc tới duy trì, thật sự có cái gì trọng yếu văn kiện : giấy tờ muốn ký tên, cũng làm cho kha linh trực tiếp đưa đến nàng nơi này.

Hai ngày sau, Khang Trữ cái này đại người rảnh rỗi tìm tới tận cửa rồi.

Vừa thấy Giang Hạ, nàng đầu tiên là cả kinh, tiếp theo cuồng tiếu: "Ơ, này người nào ác tâm như vậy kia? Đây cũng quá kịch liệt đi. Khó trách hai ngày này lần đầu tiên đều không đi công ty liễu, thì ra là ở chỗ này nuôi ngọt ngào vết thương đây."

"Đi tìm chết!" Giang Hạ theo bản năng sờ sờ trên môi vết thương, tức giận nói: "Ngươi đứng đắn đi nói tràng yêu thương sao ngươi, không có chuyện gì suốt ngày quấn ta làm gì."

Khang Trữ hướng trên ghế sa lon một nằm: "Ai kêu ta đem bằng hữu đặt ở vị thứ nhất đây, mấy ngày qua không gặp ngươi, ta lo lắng vô cùng đây."

http://tieulun.hopto.org

"Không có nói tìm nói đúng không." Giang Hạ dừng lại đánh Computer động tác, ngẩng đầu liếc mắt.

Khang Trữ nằm nghiêng , một tay bám lấy đầu, mười phần hứng thú bộ dạng: "Nói đi, là nhỏ nhuộm cắn, còn Ngữ Đồng cắn ?"

"Dĩ nhiên Ngữ Đồng liễu!" Giang Hạ tức giận dưới bật thốt lên, xong sau mới phát giác lên Khang Trữ kế hoạch lớn, Khang Trữ quả nhiên càng thêm vui: "Ha ha, ngươi vẫn thế nào chọc nàng?"

Giang Hạ dứt khoát đem trên đầu gối bạch kim siêu mỏng Laptop để qua một bên, cười khổ một cái, sau đó đem chuyện ngày đó nhất nhất giảng thuật liễu một lần.

"Kia Quý Vị Ương dính được thật đúng là chặc, quý thị huynh muội giống nhau chán!" Khang Trữ không nhịn được cau mày.

Giang Hạ hai tay chà xát mặt, sau đó vẻ mặt mệt mỏi mệt mỏi ngưỡng tựa vào trên ghế sa lon.

"Không thoải mái?"

"Rất không thoải mái." Giang Hạ lần này cũng là rất thành thực: "Đã gặp các nàng hai cùng nhau bao lớn bao nhỏ cùng nhau từ siêu thị đi ra ngoài, còn phải về nhà nấu cơm ăn, nghiễm nhiên một đôi người thương, cái loại nầy tâm tình, quả thực không có cách nào nói rõ."

"Di, ta có nghe lầm hay không? Là ai ban đầu không nên đem người nhà đưa ra nước ngoài, cũng phải không được người ta về đích? Là ai nói hi vọng người ta yêu khác người, sau đó có thể sống sống được rất hạnh phúc ? Nga, hiện tại một đi dạo siêu thị, ngươi lại vẫn chịu không được rồi? Thật là kỳ lạ." Khang Trữ cố ý nói.

"Khi đó, ta là hi vọng nàng có thể yêu người khác. Ta cũng vậy đúng là hi vọng nàng hạnh phúc, nhưng không có nghĩa là ta hi vọng nàng ở trước mặt ta hạnh phúc cho ta xem!" Giang Hạ trợn mắt nhìn nàng một cái: "Huống chi, nàng cũng không có yêu người khác, ta đây cũng không có cách nào a, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục như vậy hạ đi không được?"

Nói tới đây, sắc mặt bỗng nhiên chuyển làm phiền não: "Ai, đừng nói những thứ này! Ta gọi điện thoại, gọi ít đồ tới ăn đi, cũng nên ăn cơm trưa liễu, ngươi muốn ăn cái gì? Hải sản sao?" Nàng cầm lấy điện thoại, đang muốn quay số điện thoại, Khang Trữ bỗng nhiên nói: "Tiểu Hạ, đem chân tướng cũng nói cho nàng biết sao, vô luận nàng có thể hay không tiếp nhận, có thể hay không tha thứ, cũng nói cho nàng biết sao, như vậy mang xuống, đối với các ngươi hai không có chỗ tốt."

Giang Hạ cầm điện thoại đích tay cứng đờ, nghiêng đầu nhìn nàng, lại thấy Khang Trữ trên mặt là trước nay chưa có thật tình vẻ, Giang Hạ cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu, mới tối nghĩa nói: "Ta. . . Ta còn không có chuẩn bị xong."

"Nếu như ngươi không tốt nói, ta thay ngươi nói, ngươi biết không, ta mấy ngày hôm trước đi một nhà phòng ăn ăn cơm, còn nhìn thấy Ngữ Đồng cùng quý gia huynh muội ở chung một chỗ đây, mấy người vừa nói vừa cười, nàng hiện tại đã theo chân bọn họ là càng chạy càng thân cận liễu, đây cũng không phải là chuyện tốt. Quý không trắng nhưng không phải là cái gì chánh nhân quân tử, Ngữ Đồng trước kia cho là đồng học, vừa ở trong nhà của ngươi, hắn có thể đã sớm biết, nói không chừng tình cảm của các ngươi gút mắt cũng nghe được đi ra ngoài, vạn nhất hắn đến lúc đó lợi dụng Ngữ Đồng để đối phó ngươi, vậy cũng. . ."

"Hừ." Giang Hạ cười lạnh một tiếng: "Hắn đã tại lợi dụng nàng."

"Nói như thế nào?" Khang Trữ ngẩn ra, liền vội vàng hỏi.

Giang Hạ lắc đầu: "Hiện tại nói cho ngươi biết, gắn liền với thời gian còn sớm, quá trận nhìn lại sao. Về phần nói cho Ngữ Đồng chân tướng chuyện tình, hay là chậm rãi, ta thật còn không có chuẩn bị tâm lý cho tốt, ta quả thực. . . Quả thực không biết muốn làm sao mở miệng."

"Nhưng là. . ."

"Khác nhưng là, chúng ta gọi ít đồ tới ăn, sau đó xế chiều trên bờ biển bơi lội đi, thật lâu không có buông lỏng liễu."

"Được rồi." Khang Trữ đáp ứng, miễn cưỡng nhắm hai mắt lại.

Suốt đến trưa, Giang Hạ cùng Khang Trữ cũng sống ở trên bờ biển, hoặc là đi hải lý bơi một lát, hoặc là nằm che nắng tán hạ nghỉ ngơi một lát, vừa uống đồ uống, vừa nói chuyện phiếm, được không thích ý. Ban đêm thời điểm, hai người trở lại biệt thự, riêng của mình đi tắm rửa sạch sẻ, đổi thân y phục, lại từ phụ cận trong tửu điếm gọi đồ tới đây ăn.

Liên tiếp mấy ngày, Giang Hạ cùng Khang Trữ cũng núp ở trong biệt thự, trải qua cuộc sống như thế.

Hai người đều có loại trở lại thiếu niên thời đại cảm giác, như vậy vô câu vô thúc, tự do tự tại, thế nhưng bắt đầu có chút vui đến quên cả trời đất liễu.

Mỗ lúc trời tối, các nàng còn gọi là liễu một bàn lớn hải sản tới đây ăn.

"Thật sự sảng khoái, muốn ngày ngày như vậy sống thật tốt, tiểu Hạ, không bằng công ty đừng động tới đi, chúng ta tựu ngốc nơi này tính . Ngươi sẽ đem Ngữ Đồng nhận lấy, sau đó lại cho ta tìm cùng nàng giống nhau xinh đẹp. Đúng rồi, công ty tựu giao cho Tiểu Chu quản, hắn dù sao là công việc điên cuồng, tới Vu Lâm kẻ điên, hắn bởi vì giết hại quá nhiều vô tội thiếu nữ, đoán chừng sẽ có báo ứng, hắn là cả đời cô độc mạng, sẽ làm cho hắn tự sanh tự diệt đi đi." Khang Trữ lột một con Đại Hà bỏ vào trong miệng, sau đó

uống một hớp rượu lớn.

"Nhìn ngươi điểm này tiền đồ." Giang Hạ có chút im lặng, nhìn nàng một cái: "Ngươi giết hại cũng không so sánh với Lâm kẻ điên ít hơn bao nhiêu, ngươi tại sao không nói ngươi có gặp báo ứng a."

"Phi! Ta nào có?" Khang Trữ khua lên ánh mắt nhìn nàng.

"Tốt lắm, không tranh luận cái này, ta xem Lâm kẻ điên cùng minh châu hay là rất có hí, ngươi cũng đừng nguyền rủa hắn."

"Làm sao ngươi biết? Minh châu đối với hắn trước kia phong lưu nhưng so đo đây!"

"Nhìn như ngươi vậy tử, thật giống như rất không hi vọng Lâm kẻ điên cùng minh châu tu thành chánh quả giống nhau."

"Mới không phải!" Khang Trữ lớn tiếng cải cọ , thanh âm vừa dần dần thấp đi xuống: "Ta chỉ là hi vọng không nên nhanh như vậy, không nên khiến cho ta một mình một người thê lương, các ngươi cũng muốn tình nhân người có tình, muốn vợ có vợ, ta làm sao bây giờ a?"

Giang Hạ thấy nàng vẻ mặt đưa đám, thế nhưng thật cảm xúc xuống thấp, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Cười cái gì, không cho phép!" Khang Trữ trên mặt không nhịn được, có chút thẹn quá thành giận, lại nói: "Gần đây Lâm kẻ điên làm sao vậy, đi làm lúc không thấy hắn ra phòng làm việc, tan việc cũng không còn bóng người, gọi điện thoại nói không được hai câu tựu treo, chuyện gì xảy ra? Ngươi khai báo bí mật gì công việc để cho hắn đi làm sao?"

Giang Hạ dừng lại tróc con cua động tác, khẽ mỉm cười, hời hợt nói: "Không có a, không phải là để cho hắn gọi người đang bảo vệ Ngữ Đồng

sao."

Khang Trữ khẽ nhíu mày, còn phải lại hỏi, để ở phòng khách trên ghế sa lon đích tay cơ nhưng bén nhọn vang lên, nàng sửng sốt, sau đó thật sâu thở dài: "Ai, ăn một bữa cơm cũng không thể sống yên ổn." Xoa xoa tay, đi ra ngoài cầm qua điện thoại, nhìn một chút trên màn ảnh "Lâm Thấm" hai chữ, không khỏi sửng sốt.

"Uy." Khang Trữ thật nhanh đè xuống đón nghe khóa.

"Giang Hạ ở nơi đâu?" Bên trong điện thoại truyền đến Lâm Thấm lãnh Băng Băng thanh âm.

"Cái gì?" Khang Trữ ngẩn ra, theo bản năng nghiêng đầu hướng Giang Hạ phương hướng nhìn.

"Giang Hạ cái kia động vật máu lạnh ở nơi đâu? ! Điện thoại di động tắt điện thoại là có ý gì! Có phải hay không muội muội của ta chết đi sống, cũng cùng nàng không quan hệ? !"

Lâm Thấm thanh âm bỗng nhiên đề cao tám độ, chấn đắc Khang Trữ màng nhĩ một trận khó chịu, nàng theo bản năng đem điện thoại dời được cách lỗ tai xa một chút, đại não cũng rất mau bắt được trong lời nói của nàng trọng điểm, vội vàng nói: "Tiểu Nhiễm? Tiểu Nhiễm làm sao vậy?"

Lâm Thấm nghe lời này, đột nhiên bộc phát ra một tiếng vô cùng tức giận khóc la: "Muội muội của ta ra xe họa liễu!"

Nhận cú điện thoại này, Giang Hạ cùng Khang Trữ cơ hồ là hoảng hốt thất thố, lập tức đi ô-tô chạy tới Cam Minh Châu cho dù viện trưởng trường thái bệnh viện, cũng không kịp dọc theo đường đi ngay cả xông nhiều cái đèn đỏ.

Đi tới bệnh viện, Lâm Thấm đang lo lắng mà khẩn trương ở phòng cấp cứu phía ngoài chờ, vừa thấy Giang Hạ cùng Khang Trữ hai người, lập tức nổi trận lôi đình, bước nhanh đi tới Giang Hạ trước mặt, cả giận nói: "Giang Hạ, ngươi này coi là có ý gì! Mười năm này, muội muội của ta đối với ngươi có tình có nghĩa, thủy chung canh giữ ở bên cạnh ngươi, hiện tại ngươi tình nhân cũ trở lại, ngươi có phải hay không tính toán đối với nàng chẳng quan tâm rồi? Nếu như hôm nay ta không có gọi điện thoại cho Khang Trữ, có phải hay không muội muội của ta đã chết, ngươi cũng không chuẩn bị xuất hiện!"

"Ta không muốn cho ầm ĩ!" Giang Hạ khẩn trương lo lắng dưới, cực kỳ nôn nóng, cũng tức giận nói: "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi không nên nguyền rủa nàng!"

Khang Trữ vội vàng ngăn ở hai người các nàng trong lúc, lo lắng nói: "Tiểu thấm, có lời gì hảo hảo nói, ngươi đừng như vậy, tiểu Hạ nàng không phải là không quan tâm Tiểu Nhiễm, chẳng qua là. . . Mấy ngày qua công ty chuyện tương đối nhiều, nàng bề bộn nhiều việc, cho nên đưa di động đóng."

"Bận rộn?" Lâm Thấm cười lạnh một tiếng, bỉ di nhìn Khang Trữ khẽ đỏ lên mặt: "Bận rộn uống rượu sao, thật là vật họp theo loài, ngươi cùng bằng hữu của ngươi, cũng là một đường hóa sắc, người nào yêu các ngươi, người nào sẽ phải xui xẻo !"

Khang Trữ cực kỳ lúng túng, mọi nơi nhìn, thấp giọng khuyên nhủ: "Tiểu thấm, ta biết ngươi hiện tại rất lo lắng rất gấp gáp, tâm tình của chúng ta là giống nhau, ngươi bình tỉnh một chút, được chứ? Đây là bệnh viện đây."

"Bệnh viện thì thế nào! Các ngươi không biết xấu hổ, cũng phải không được ta nói liễu!" Lâm Thấm nhớ tới muội muội, đau lòng dưới sự phẫn nộ, ngược lại nói được càng lớn tiếng.

Giang Hạ dùng ngón tay cái mũi của nàng: "Lâm Thấm, nhìn ở Tiểu

Nhiễm cùng A Trữ phân thượng, ta không muốn cho so đo, ngươi nếu là nữa như vậy nói năng lỗ mãng, cũng đừng trách ta không khách khí!"

"Tốt, bản thân ta muốn nhìn làm sao ngươi không khách khí pháp!" Lâm Thấm tránh thoát Khang Trữ đích tay, ngược lại xông về trước liễu mấy bước: "Ta biết ngươi rất bản lãnh, dù sao tỷ muội chúng ta hai, đã có một bị ngươi làm hại nằm ở bên trong liễu, ngươi muốn đem ta như thế nào, ngươi nói đi!"

Khang Trữ gấp đến độ trên trán mạo xuất mồ hôi hột, một lát cản cái này, một lát khuyên cái kia, chính là không thể tách rời ra, phòng cấp cứu cửa bỗng nhiên mở ra, Cam Minh Châu mang theo mấy Y Sinh đi ra, ba người vội vàng ngưng cải vả tức giận mắng, đồng loạt tiến ra đón.

"Minh châu, Tiểu Nhiễm như thế nào?" Giang Hạ hỏi những lời này thời điểm, thanh âm cũng đang run rẩy.

Cam Minh Châu vừa hái khẩu trang, vừa nói: "Xương sườn chặt đứt một cây, đầu rất nhỏ chấn động, khác đầu còn có chút ngoại thương, tổng thể mà nói không có gì đáng ngại."

Thốt ra lời này xong, ba người nhất thời thở phào nhẹ nhỏm.

"Ta có thể đi xem một chút nàng sao?" Lâm Thấm mang mang hỏi.

"Có thể." Cam Minh Châu gật đầu: "Ta đã gọi đem nàng an bài đi khác phòng bệnh, ngươi có thể cùng đi qua."

Vừa nói, Lâm Nhiễm quả nhiên bị đẩy đi ra ngoài, Lâm Thấm nói rõ: "Cám ơn!" lập tức đuổi theo kịp đi, Giang Hạ đang muốn đuổi theo, Lâm Thấm dừng bước, trợn mắt nhìn: "Ngươi tốt nhất chớ cùng, ta đoán nàng hiện tại cũng không muốn nhìn thấy ngươi!" Vừa nói vội vã rời đi, lưu lại một đường đích cao dép lê thanh âm.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ nhìn về phía Khang Trữ, oán hận nói: "Nữ nhân này thật sự là ghê tởm, nếu không xem ngươi phân thượng, ta mới vừa rồi quả thực muốn gọi người đem nàng đuổi đi ra!"

Khang Trữ lúng túng sờ sờ lỗ mũi, không lên tiếng.

Cam Minh Châu cười nói: "Còn không phải là bởi vì người khác ban đầu bội tình bạc nghĩa, cho nên hắn vẫn không có hoàn toàn quên được, cộng thêm muội muội nàng hôm nay ra khỏi chuyện này, thù mới hận cũ cùng nhau phát tác đến trên người của ngươi liễu, đáng thương tiểu Hạ."

"Cái gì a! Ban đầu là nàng muốn đi lập gia đình có được hay không!" Khang Trữ không cam lòng nói.

"Kia cũng là bởi vì ngươi không sao cả thái độ, làm cho nhân gia cảm thấy không có cảm giác an toàn. Còn có, cùng người ta nói nhiều năm như vậy, ngươi chừng thu đa nghi rồi? Trừ bắt đầu tổ công ty kia hai năm, ngươi quả thực sẽ không dừng lại quá cua quán ăn đêm, cùng hình hình sắc sắc nữ nhân mập mờ. Ngươi cùng Lâm kẻ điên, chính là đang đứng đắn trải qua sanh đôi."

Cam Minh Châu nói chuyện lên, từ trước đến giờ không để cho người lưu chút nào mặt mũi, Khang Trữ chán nản ngoài, cũng cầm nàng không có một chút biện pháp, chỉ đành phải tiến lên một thanh ôm nàng, cùng nàng tư triền đứng lên: "Châu châu, ta liền thích ngươi xuyên : thấu này thân trắng đại quẻ bộ dạng, xích ~ lõa lồ trắng trợn chế phục hấp dẫn."

"Cút!" Cam Minh Châu đẩy ra tay nàng, tức giận nói: "Lão nương ngươi cũng đùa giỡn!" Quay đầu đối với Giang Hạ nói: "Đi phòng làm việc của ta ngồi một chút, ngươi lần trước tặng cho ta trà ngon, ta cũng còn không động tới, đi, đi qua cho các ngươi một người cua một chén."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ lắc đầu, phiền não nói: "Ta muốn đi xem Tiểu Nhiễm, nhưng là Lâm Thấm ở chỗ này, ta cũng vậy lười cùng nàng ầm ĩ

Chiếc."

Cam Minh Châu khẽ mỉm cười: "Không có chuyện gì, ngươi trước đi ta kia ngồi một chút, nàng tỉnh lại, khẳng định thứ nhất là muốn gặp, đến lúc đó Lâm Thấm tự nhiên sẽ tìm đến ngươi, đi thôi." Vừa nói một tay lôi một, hướng phòng làm việc của mình đi tới.

Cam Minh Châu nói xong không sai, đêm khuya Lâm Nhiễm tỉnh lại sau, câu nói đầu tiên hỏi đúng là Giang Hạ, Lâm Thấm không cách nào, chỉ đành phải gọi điện thoại cho Khang Trữ, làm cho nàng chuyển cáo Giang Hạ Khứ Bệnh phòng.

Giang Hạ tiểu tâm dực dực mở cửa, vừa nhẹ nhàng Cerrada, sau đó đi tới Lâm Nhiễm trước giường rbệnh ngồi xuống, Lâm Nhiễm một đôi đen nhánh sáng trong ánh mắt, vẫn nhìn nàng không chớp mắt. Giang Hạ trên mặt miễn cưỡng lộ ra vẻ mỉm cười, một tay lôi kéo tay nàng, một tay thay nàng đầu tóc gẩy hướng sau tai, nhẹ giọng nói: "Có phải hay không rất đau?"

Lâm Nhiễm có chút phí sức lắc đầu, trên mặt lại - lộ ra ôn nhu vẻ.

"Tại sao lái xe như vậy không cẩn thận? Cảnh sát giao thông bên kia nói, ngươi là sai lầm phương."

"Ta. . . Ta cũng không biết tại sao, này trận thường xuyên thất thần." Lâm Nhiễm trong đôi mắt đẹp bỗng nhiên hiện lên một tia lệ quang.

Giang Hạ nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên nói: "Ta hôm nay nghe được. . . Ngươi gặp chuyện không may tin tức sau, rất sợ. . ." Nàng trong thanh âm tràn đầy sợ hãi, hai hàng nước mắt bỗng nhiên theo nàng trơn bóng khuôn mặt, lặng yên không một tiếng động chảy xuống, nàng cúi đầu, đem mặt vùi

vào Lâm Nhiễm trong lòng bàn tay, thanh âm đẩu gay gắt: "Nhiễm Nhiễm, cầu : van xin ngươi không muốn đối với ta như vậy. . ."

"Hạ, thật xin lỗi." Lâm Nhiễm nhìn nàng cực kỳ bi ai bộ dáng, nước mắt cũng đi theo mãnh liệt ra, thấy Giang Hạ như vậy quan tâm nàng, hết thảy tất cả, nàng bỗng nhiên cũng không muốn đi quan tâm đi so đo, nàng yêu người nào, nàng với ai ở chung một chỗ, cũng không trọng yếu như vậy, quan trọng là ..., trong lòng nàng có nàng, ở trên thế giới này, các nàng vẫn thấy được lẫn nhau.

"Sau này, ta sẽ yêu quý mình, không để cho ngươi lo lắng. . ." Lâm Nhiễm nghẹn ngào nói.

Rất lâu sau đó, Giang Hạ nỗ lực khắc chế của mình bi thương, ngẩng đầu lên, đỏ hồng mắt nhìn nàng, tận lực dùng dễ dàng ngữ Khí Đạo: "Xuất viện sau này, ta nên suy nghĩ vì ngươi xứng tài xế liễu."

Lâm Nhiễm đầy mặt nước mắt, ngón tay nhẹ vỗ về tay nàng, trên mặt lộ ra một hỉ an ủi nụ cười. Giang Hạ nhịn không được giơ tay lên, thay nàng lau chùi nước mắt trên mặt.

"Tỷ tỷ nói, nàng tối nay phải ở chỗ này theo ta, nhưng là ta. . . Ta. . ." Lâm Nhiễm bỗng nhiên cắn môi, bỗng nhiên muốn nói lại thôi.

Giang Hạ trong lòng sáng tỏ, lập tức nói: "Ta ở chỗ này cùng ngươi, mãi cho đến ngươi xuất viện."

"Thật?" Lâm Nhiễm không thể tin được nhìn nàng.

"Thật." Giang Hạ trên mặt lộ ra an ủi thần sắc, nhưng là trong túi đích tay cơ, lại đột nhiên vừa chấn động lên, nàng nhíu nhíu mày, hay là lấy ra nhận: "Uy?"

"Tiểu Hạ, ngươi ở đâu dặm ?" Bên kia truyền đến Lâm Nhất Phong vội vàng và mang một ít hưng phấn thanh âm.

"Tại sao?"

"Trong khoảng thời gian này, ta theo ngươi phân phó, vẫn lưu ý lấy Hàn kéo dài quải niệm hướng đi, như ngươi đoán, khuya hôm nay hắn quả nhiên lẻn vào công ty, muốn vào giữ bí mật thất đánh cắp Chip tài liệu, kết quả xúc động báo động hệ thống, bị tại chỗ bắt được, hiện tại chứng cớ vô cùng xác thực, ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Muốn lập tức gọi cảnh sát sao? Ngươi hiện tại quá không đến?" Lâm Nhất Phong ngữ nhanh chóng thật nhanh.

Giang Hạ sắc mặt khẽ biến thành hơi chìm, nhìn một chút Lâm Nhiễm có chút lo lắng thần sắc, liền không chút nghĩ ngợi nói: "Ta gần đây không có thời gian, cũng sẽ không quá công ty, chuyện này ngươi trước xử lý sao."

"Tốt." Lâm Nhất Phong cũng không dài dòng, lập tức cúp điện thoại.

Giang Hạ đưa điện thoại di động thả lại trong túi, nhìn Lâm Nhiễm, khẽ mỉm cười: "Xem đi, ta giữ lời nói."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: còn có một chương, có thể muốn chậm chút phát, tốt nhất khác chờ quá muộn.

Còn có, này chương tạm không kiểm tra, đến lúc đó lưỡng chương cùng nhau

70, thứ 70 chương

70, thứ 70 chương . . .

Lâm Nhiễm ở bệnh viện ở năm sáu ngày, xác định đã hoàn toàn vô ngại, Lâm Thấm mới đem chuyện này báo cho cha mẹ của mình, Lâm phụ Lâm

mẫu chạy tới nhìn lên, vẫn là tâm thương yêu không dứt, lúc này ở bệnh viện lưu lại. Giang Hạ cảm giác mình ở lại kia đã bất, mà bởi vì Hàn kéo dài quải niệm chuyện, Lâm Nhất Phong cái này tiếp theo cái kia điện thoại đánh tới, cho nên cũng liền trở về công ty.

Trở lại Giang thị chủ lâu năm mươi tám tầng tổng tài phòng làm việc, Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ một trước một sau đi lên.

Giang Hạ ngồi vào rộng rãi ghế da dặm , lúc này mới nhìn Lâm Nhất Phong nói: "Tại sao? Gọi ngươi xử lý chuyện kia có vấn đề gì sao?"

Lâm Nhất Phong vẻ mặt hơi có mấy phần bất đắc dĩ: "Là như vậy, ta vốn là ý tứ là đem chuyện này giao cho cảnh sát xử lý, nhưng là Hàn kéo dài thanh lúc ấy tựu gọi điện thoại cho Ngữ Đồng, Ngữ Đồng lập tức chạy tới liễu, nàng tìm ngươi tìm không được, này mấy Thiên Nhất thẳng vì chuyện này ba ngày hai đầu tìm ta, tóm lại chính là hi vọng ta bỏ qua cho Hàn kéo dài thanh, ta thật sự là không có biện pháp liễu, ai!"

"Hàn kéo dài thanh đây?" Giang Hạ tĩnh táo hỏi.

"Thả a, mấy ngày qua đoán chừng ở nhà ẩn núp đây."

"Gọi điện thoại gọi hắn tới gặp ta."

Lâm Nhất Phong lập tức đi ra ngoài gọi điện thoại, nơi này Khang Trữ nín thật lâu, rốt cục đã mở miệng: "Làm sao đột nhiên ra khỏi chuyện này, là Ngữ Đồng để cho Hàn kéo dài thanh làm như vậy sao? Hơn nữa nhìn ngươi hai bộ dạng, thật giống như đã sớm biết, đây là chuyện gì xảy ra a?"

"Ngươi đã? Kẻ điên vẫn phái hộ vệ ở bảo vệ Ngữ Đồng, cho nên Ngữ Đồng lén đáy với ai tiếp xúc liễu, bọn họ cũng đều biết, hình có chụp được, truyền đi qua cho kẻ điên nhìn. Nàng sau khi trở về, cùng Hàn kéo dài thanh tiếp xúc liễu hai lần, chúng ta cũng biết."

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ kinh ngạc nói: "Ngươi tựu bởi vì hoài nghi sao? Ngươi hoài nghi Ngữ Đồng?"

"Ta không nghi ngờ Ngữ Đồng, nhưng nàng hiện tại chính là hận ta thời điểm, Hàn kéo dài thanh ở công ty vị trí vừa rất nhạy cảm, ta chỉ là sợ quý không trắng ở trong bóng tối đùa bỡn hoa gì dạng, dù sao hắn vẫn muốn đào Hàn kéo dài thanh đi qua." Giang Hạ ngón tay gõ ghế da tay vịn, thản nhiên nói: "Giang thị là ta sinh mệnh đệ nhị trọng đồ ngươi muốn, ngưng tụ liễu ngoại công ta cùng mấy người chúng ta tâm huyết, hơi chút gặp phải chuyện gì, ta đều không thể không suy nghĩ nhiều một chút."

"Kia đệ nhất trọng muốn đây?" Khang Trữ cố ý hỏi.

Giang Hạ nhẹ khẽ hừ một tiếng, lặng yên chưa trả lời, Lâm Nhất Phong lần nữa đẩy cửa đi vào: "Tiểu Hạ, Hàn kéo dài thanh đã tại trên đường liễu."

Trước kia đi ở Giang thị đại lâu, Hàn kéo dài thanh luôn là ngẩng đầu mà bước, hăng hái, hắn chưa từng có quá chật vật như vậy thời điểm, đi ở trong công ty, hắn cơ hồ cảm giác ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người hắn, tất cả mọi người ở chỉ chỗ, nghị luận hắn, khiển trách tới hắn, hắn có loại mồ hôi đầm đìa, xấu hổ không thôi cảm giác.

Đến lúc này, hắn thật có chút hối hận. Một đường bị mang theo đi tới Giang Hạ phòng làm việc, hắn vừa có loại thở phào nhẹ nhỏm cảm giác, một lòng rồi lại trở nên càng thêm trầm trọng , hắn ít dám ngẩng đầu, đi nghênh thị cặp kia luôn là sáng ngời ánh mắt nhạy cảm.

Lâm Nhất Phong cầm một bọc đồ, đi tới Giang Hạ trước mặt, nói: "Đây là chứng cớ."

Giang Hạ hơi nhìn một cái, trên mặt hốt nhiên đột nhiên triển lộ liễu vẻ tươi cười: "Xem ra thật tốn không ít tâm tư cùng thời gian a, phục chế liễu

thẻ ra vào, lấy chỉ tay vân tay, đáng tiếc, ngay cả kia Đạo Môn cũng còn chưa kịp đi vào."

Hàn kéo dài thanh cúi đầu xuống, ở nơi này nhiệt độ thích hợp trong phòng, trên trán mồ hôi hột nhưng tích tích ra bên ngoài mạo.

"Không biết là quý không trắng quá để mắt ngươi, hay là hắn quá coi thường ta." Giang Hạ nhìn hắn, trên mặt lộ ra giọng mỉa mai vẻ: "Hắn đây là chó cùng rứt giậu đến sao? Lại đối với ngươi ký thác liễu nặng như vậy dầy ngắm. Nhưng là, ngươi biết không? Ngay cả để tiến vào Lâm giám đốc phòng làm việc, cũng là ta để cho hắn cố ý gây nên."

Hàn kéo dài thanh nghe lời này, không nhịn được ngẩng đầu lên.

"Ngươi cho rằng ngươi là nghiên phát bộ phó quản lý, hết thảy ngươi tựu liễu như lòng bàn tay rồi? Ngươi đang ở đây Giang thị, có thể như vào chỗ không người rồi? Không phải là ta xem thường ngươi, ta chính là để vào giữ bí mật thất, ngươi cũng biết không tới quý không trắng nghĩ đồ ngươi muốn!" Giang Hạ bỗng nhiên một chưởng phách ở trên bàn, khắc bạc nói: "Ngươi thậm chí cũng còn không có đếm rõ, các ngươi nghiên phát bộ tầng kia rốt cuộc có bao nhiêu cỡ nhỏ nhiếp tượng đầu!"

Trong phòng làm việc nhất thời yên lặng được một cây châm rụng dưới mặt đất cũng có thể nghe thấy, hồi lâu, Giang Hạ trong miệng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: "Ngu xuẩn không thể thành."

Hàn kéo dài thanh trên mặt trở nên máu cũng dường như hồng, rũ xuống mí mắt không lên tiếng.

Khang Trữ nhìn Giang Hạ trên mặt sắc mặt giận dữ, nghĩ đến cái này người, dù sao từng là trung học đệ nhị cấp đồng học, cho nên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Hàn kéo dài thanh, Giang tổng luôn luôn đối đãi ngươi

không tệ, làm sao ngươi làm ra bực này chuyện ngu xuẩn tới?"

"Ta. . . Ta biết." Hàn kéo dài thanh rốt cục mở miệng.

Giang Hạ thanh âm đã khôi phục thường ngày Lãnh Mạc: "Kia là nguyên nhân gì, để không để ý đạo đức, không để ý hành vi thường ngày, làm ra chuyện như vậy tới ? Mới vừa vào công ty lúc ký kết giữ bí mật hiệp định, đã sớm vứt xuống ngoài chín tầng mây đi sao?" Nói tới đây, trong miệng phát ra khinh thường cười lạnh: "Chẳng lẽ nói, thật sự là anh hùng nan quá mỹ nhân quan sao?"

Hàn kéo dài thanh tâm dặm chấn động, bỗng nhiên ngồi thẳng lên, lớn tiếng nói: "Chuyện này là chính mình làm, cùng hắn không người nào quan, làm sao ngươi trừng phạt ta, ta cũng không sao cả, nhưng là khác lôi kéo người khác!"

"Ngươi nếu là thật không sao cả, thật có loại này gánh chịu dũng khí, ngươi cần gì phải ở chuyện phát, bối rối gọi điện thoại viện binh." Giang Hạ sắc bén ánh mắt, như muốn xuyên thủng nội tâm của hắn.

Hàn kéo dài thanh trên mặt da thịt co quắp , hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Chuyện này cùng Ngữ Đồng không liên quan."

"Cùng nàng có hay không quan ta không có hứng thú biết, ngươi chỉ nói cùng quý không trắng có quan hệ hay không sao!"

Hàn kéo dài thanh nhìn nàng, bỗng nhiên bất cứ giá nào liễu, cắn răng nói: "Không có, với ai cũng không có quan hệ! Tựu có liên hệ với ngươi, ngươi khi dễ Ngữ Đồng ăn nhờ ở đậu, là một nữ cô nhi, cho nên ngươi hoa ngôn xảo ngữ lừa nàng, sau đó vừa vứt bỏ nàng, đem nàng đưa đến nước ngoài, là như vậy sao! Đáng hận ta lúc này mới biết được những thứ này!"

Lời kia vừa thốt ra, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong cũng là kinh ngạc

đột nhiên, người trong cuộc Giang Hạ cũng là thần thái tự nhiên.

Lâm Nhất Phong không nhịn được cau mày nói: "Ngươi nghe ai nói ?"

"Khá hơn chút đồng học cũng biết! Theo ta như vậy ngu xuẩn!" Hàn kéo dài thanh kích động nói.

Giang Hạ lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên nói: "Là (vâng,đúng), ta lừa nàng, ta đoạt lấy nàng, đùa bỡn nàng, sau đó lại từ bỏ nàng, xin hỏi này cho có quan hệ gì? Ngươi lấy cái gì lập trường tới theo coi là này trướng? Ngươi ngàn vạn đừng nói, nầy đây đồng học thân phận, tình trường thất ý giả thân phận, như vậy truyền đi, biết cười rụng người khác nha, có biết hay không?"

"Làm sao không quan hệ với ta! Nàng thì thích của ta! Là ngươi! Nhất định là ngươi ghen tỵ, dựa trong nhà thế lực để cho ta lui học! Buồn cười chính là, ta thế nhưng vì ngươi bán những năm này mạng, ta. . . Ta. . ." Hắn dưới sự kích động, thế nhưng nói không ra lời.

Giang Hạ rời ghế dựng lên, đi tới trước mặt hắn, Hàn kéo dài thanh không tự chủ lui về phía sau liễu một bước, Giang Hạ một tay cắm ở trong túi, một tay chỉ vào lỗ tai của mình: "Ta có nghe lầm hay không? Ta ghen tỵ với ngươi? Ngươi có kia chút đáng giá ta ghen tỵ với? Gia đình? Lớn lên? Kim tiền? Địa vị? Tài hoa? Thông minh? Vậy thì ngươi cho là, dưới người của ngươi □, mới là đoạt được một người tình yêu duy nhất tư cách?"

Nàng từng bước từng bước đi tới, mỗi đi một bước, sẽ phải phát ra một câu nghi vấn, môi của nàng giác hiện lên Thanh Thanh nhợt nhạt nụ cười, ánh mắt nhưng lạnh như băng đến làm cho người không rét mà run, cái loại nầy vô hình cảm giác bị áp bách, để cho Hàn kéo dài thanh có loại không thở nổi cảm giác, không tự chủ được từng bước lui về phía sau, hắn cố gắng tránh ra ánh mắt của nàng, khẩn trương được cũng có thể cảm giác được trên người da thịt rung động.

"Ta cho tới bây giờ mới biết được, ngươi nguyên lai là như vậy có tự tin người, mặc dù ta không biết ngươi loại này tự tin lai nguyên ở nơi nào." Giang Hạ nhìn từ trên xuống dưới hắn, cái loại nầy ánh mắt, giống như là đang nhìn một con đợi cắt sơn dương, tràn đầy vẻ thương hại: "Bất quá ngươi thật tiêu khiển đến ta."

Trên mặt nàng cánh thật tràn ra vẻ nụ cười sáng lạn, ánh mắt cũng ôn hòa lại: "Về phần ngươi nói cho ta bán mạng, sách sách, ngươi có biết hay không, có bao nhiêu người nguyện ý tha thiết ước mơ đúng là cho ta bán mạng, ngươi không để cho ta bán mạng, ngươi xe hơi, phòng ốc của ngươi, từ đâu tới đây? Người khác nhìn ánh mắt của ngươi, có có mấy phần tôn kính? Buồn cười, ban đầu là một mình ngươi tới Giang thị cầu chức, hay là ta đem ngươi mời tới ? Ngươi có phải hay không đầu óc không rõ ràng lắm?"

Hàn kéo dài thanh nhìn nàng thương xót vẻ mặt, nội tâm đột nhiên dâng lên một loại mãnh liệt sỉ nhục cảm, nhất thời máu nảy lên não, tâm một Hoành Đạo: "Ta hôm nay không nói cho ngươi những thứ kia! Tóm lại như ngươi vậy đối với Ngữ Đồng, ta đối với ngươi đã không có nhất phân tôn kính! Nam nữ yêu nhau, mới là thiên kinh địa nghĩa! Như ngươi vậy là biến thái!"

Khang Trữ cũng nhịn không được nữa, quát to: "Con mẹ nó ngươi câm miệng cho ta!"

Giang Hạ nhưng không tức giận, chỉ tĩnh táo nhìn của hắn: "Là (vâng,đúng) sao, nhưng là vận mệnh của ngươi, nhưng nắm giữ ở ta đây cái đồ biến thái trong tay đây, ta đây cái đồ biến thái có bản lãnh để ở trong ngục vượt qua ngươi nửa đời sau, cho đến tóc của ngươi hoa râm, từ đó về sau, ngươi không cần vì bất luận kẻ nào bán mạng, ngươi chờ xem!"

Hàn kéo dài thanh một nghe đến mấy cái này, trong mắt lộ ra một tia e sợ sắc, đi theo vừa cắn chặc hàm răng.

Giang Hạ đối với Lâm Nhất Phong khoát tay áo, cơ hồ là ghét nói: "Dẫn hắn đi ra ngoài!" Lâm Nhất Phong vội vàng gọi tới hai người, đem hắn hiệp đi ra ngoài, chỉ nghe Hàn kéo dài hoàn trả đang gọi: "Để cho chính mình đi! Khác kéo ta!"

Trong phòng làm việc lần nữa còn dư lại ba người bọn họ.

Khang Trữ căm tức nói: "Tức chết người đi được! Người như thế cùng hắn như vậy nói nhảm cái gì, nhân chứng vật chứng đều tại, còn có quản chế lục giống, trực tiếp gọi người đi tới mang đi, biến thái phải không! Ném trong ngục giam mấy thập niên, giống như hắn loại này mặt trắng nhỏ, nhất định sẽ bị những nam nhân kia hảo hảo hưởng dụng, cho hắn biết cái gì gọi là biến thái! Mẹ kiếp !"

Lâm Nhất Phong nhìn một chút Giang Hạ sắc mặt, nhẹ giọng nói: "Dù sao đồng học một cuộc, tiểu Hạ được băn khoăn Ngữ Đồng cảm thụ, chuyện này mặc dù cảm giác giống như là quý không trắng sai sử, nhưng Ngữ Đồng nhất định là có phần tham dự. Tiểu Hạ, ngươi nói làm sao bây giờ sao?"

"Hàn kéo dài thanh quá mức thư sinh ý khí, cuối cùng, là tốt nghiệp sau tựu vào Giang thị, hết thảy quá thuận lợi liễu." Giang Hạ lắc đầu, mặt không chút thay đổi nói: "Chuyện này tất nhiên không thể như vậy tính , để cho hắn đi trong ngục giam ngốc mấy năm, đối với hắn sau này mới có lợi, ngươi chờ đợi bắt tay vào làm xử lý chuyện này sao!"

"Kia Ngữ Đồng. . ." Lâm Nhất Phong há to mồm.

"Ta đoán nàng hiện tại đã ở tới Giang thị trên đường liễu." Giang Hạ hai tay ôm vai, bình tĩnh nói.

Lâm Nhất Phong đi ra ngoài chuẩn bị Hàn kéo dài thanh chuyện tình đi, Khang Trữ nhưng vẫn chơi xấu Giang Hạ trong phòng làm việc, Giang Hạ

trở lại ghế dựa ngồi xuống: "Ngươi không có chuyện gì tình làm chi?"

Khang Trữ cười hì hì nói: "Ta sợ ngươi hai để cho gây lộn, cho nên chuẩn bị ở chỗ này khi cùng chuyện lão."

Giang Hạ mở ra trước mắt văn kiện : giấy tờ, một tay cầm quá một chi bút ngòi vàng, cười nhạt một tiếng: "Muốn thật ầm ĩ, cùng chuyện lão có ích lợi gì."

"Ai, ngươi nói quý không trắng làm như vậy, có ích lợi gì? Còn bên ngoài đắc tội ngươi, hắn gì không dứt khoát đem Hàn kéo dài thanh đào đi qua?"

"Hắn có này ý nghĩ a, nhưng là, Hàn kéo dài thanh cùng công ty ký kết liễu giữ bí mật hiệp định, hai năm bên trong, hắn cũng không có biện pháp đi Al Qaida từ chuyện nghiên phát loại công việc. Trước kia quý không trắng nghĩ đào hắn, là bởi vì có kiên nhẫn, hiện tại hắn cùng đường liễu, ngay cả điểm này kiên nhẫn cũng mất đi, dứt khoát đến trực tiếp nhất. Thành công cố nhiên là tốt, không có thành công hắn vừa rồi không có tổn thất, mà chúng ta cũng mất đi một người có khả năng, tóm lại, vô luận từ kia phương diện mà nói, hắn cũng không thiệt thòi."

Khang Trữ nhíu nhíu mày: "Này quý không Bạch tổng thuộc về là một tai họa, chúng ta cũng nên đối với Al Qaida xuất thủ."

Giang Hạ khẽ mỉm cười: "Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến.

Hai người đang nói, trên bàn điện thoại bỗng nhiên vang lên, Giang Hạ đè xuống thoát nói khóa, một thanh thúy thanh âm dễ nghe liền truyền vào trong lổ tai: "Giang tổng, có một Kỷ tiểu thư, nàng không có hẹn trước, nhưng vẫn ầm ĩ muốn gặp ngươi, ở chỗ này không chịu rời đi."

Giang Hạ cùng Khang Trữ trao đổi liễu một cái ánh mắt, sau đó nói: "Làm cho nàng đi lên."

Đây là Kỷ Ngữ Đồng lần đầu tiên tới Giang thị đại lâu, giờ phút này nàng lòng tràn đầy lo âu, cũng không có tâm tư đi thưởng thức cái gì, ngồi thang máy trực tiếp đi tới năm mươi tám tầng, một mặc đoan trang trang nhã, gương mặt thanh thanh tú mỹ tuổi trẻ cô gái nghênh tiến lên đây, nàng không khỏi nhìn nhiều hai mắt.

Kha linh chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, chỉ cảm thấy trong mắt như vậy cực đẹp cô gái, quả thực từ sở không thấy, nho nhỏ ngây ngốc một chút, trên mặt lập tức biểu diễn ra lễ phép tính mỉm cười, đem nàng dẫn tới hai miếng màu trắng khắc hoa trước đại môn, ôn hòa nói: "Kỷ tiểu thư, Giang tổng đang ở bên trong chờ ngươi đây." Vừa nói đem hai cánh cửa đẩy ra.

Đi vào kia đang lúc rộng rãi được có chút khó tin phòng làm việc, Kỷ Ngữ Đồng một cái liền nhìn thấy sau bàn công tác cái kia thân ảnh quen thuộc, dĩ nhiên cũng phát hiện một bên trên ghế sa lon vuốt vuốt chén rượu Khang Trữ.

Khang Trữ vừa thấy nàng, lập tức đứng lên, cười nói: "Ngữ Đồng, ngươi tới rồi, muốn uống chút gì không? Ta thay ngươi cũng."

"Không dám làm phiền Khang vốn đại giá." Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt chỉ mong Giang Hạ, đi phía trước đi vài bước, trên mặt lộ ra một châm chọc nụ cười: "Muốn gặp Giang đại tổng tài một mặt, thật đúng là không dễ dàng, mấy ngày hôm trước, ta cơ hồ mỗi ngày hướng Giang thị đi hai lần, chính là không thấy bóng dáng."

Khang Trữ ân cần đổi lấy một câu như vậy nói, trên mặt bất giác có chút ngượng ngùng.

Giang Hạ để cây viết trong tay xuống, thở dài nói: "Ta. . ."

"Ngươi không cần nhiều lời cái gì, ta biết, Lâm Nhiễm ra xe họa liễu,

đúng không?" Kỷ Ngữ Đồng cười lạnh một tiếng, gạt gạt lông mày: "Ta chỉ nghĩ quan tâm hỏi một câu, nàng tai nạn xe cộ có nghiêm trọng không? Là thiếu cánh tay thiếu chân rồi? Hay là biến thành người sống đời sống thực vật rồi? Hoặc là tánh mạng đe dọa chỉ ở sớm tối rồi?"

Giang Hạ kinh ngạc, kìm lòng không đậu nhăn lại liễu lông mày: "Ngữ Đồng, ngươi chừng nói chuyện ác độc như vậy đứng lên? Ta không có thói quen cho thấy như vậy ngươi."

"Thói quen là từ từ tạo thành, không cần phải gấp gáp ở nhất thời." Kỷ Ngữ Đồng mấp máy thần, một đôi trong suốt đôi mắt đẹp mang theo tự tiếu phi tiếu đắc ý vị: "Có lẽ, ta chỉ là thái quá mức ghen ghét liễu, mấy năm trước ta nằm ở Mĩ Quốc bệnh viện, tại sao không có giống như Giang đại tổng tài như vậy hoàn mỹ đích tình người, coi chừng dùm ta một tấc cũng không rời đây, ta quả thực sâu hận tại sao mình không có kịp thời để cho trên người máu tươi chảy khô, tại sao còn muốn tỉnh táo lại. Bây giờ nghĩ lại, quả thật là đồng nghiệp bất đồng mạng, ta thật không muốn ác độc như vậy, chẳng qua là thực tế lãnh khốc làm cho ta phải như vậy."

Lời kia vừa thốt ra, Giang Hạ cùng Khang Trữ thần sắc đồng thời cứng đờ, cũng nữa nói không ra lời một câu nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chúc mọi người lễ quốc khánh vui vẻ!

71, thứ 71 chương

71, thứ 71 chương . . .

Lớn như thế bên trong phòng làm việc, yên lặng được cả gốc châm rơi trên mặt đất đều có thể nghe thấy.

Một năm kia, ở xa lạ quốc độ, lạnh như băng bệnh viện, ngồi ở trước giường rbệnh, cái loại nầy vô lực không giúp, buồn bã thảm thiết tự trách

tuyệt vọng, lại lần nữa nổi lên Giang Hạ trong lòng, Kỷ Ngữ Đồng nhìn gần ánh mắt của nàng, giống như là cất giấu ngàn vạn chi mủi tên nhọn, trong nháy mắt đem lòng của nàng đâm thiên sang bách khổng, ngay cả mỗi một cái hô hấp, tựa hồ cũng có thể tác động kia toàn tâm thấu xương đau đớn.

Khang Trữ biết ơn hình dạng gây nên, nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, không phải là như ngươi nghĩ. . . Tiểu Hạ nàng không phải là không quan tâm ngươi. . ."

"Quan tâm?" Kỷ Ngữ Đồng nhịn xuống trong lòng mãnh liệt ghen tỵ với cùng lòng chua xót, quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia buồn cười thần sắc.

Khang Trữ nhìn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích Giang Hạ, bỗng nhiên không biết rốt cuộc có nên hay không mở miệng.

"Được rồi, ta hôm nay mục đích tới nơi này, cũng không phải là vì tới cho nói những thứ này Trần chi ma lạn cốc tử trải qua ." Kỷ Ngữ Đồng nhanh chóng sửa sang lại một chút tâm tình, một đôi mắt đẹp đọng lại rót Giang Hạ, lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Ta là tới cầu : van xin Giang đại tổng tài mở một mặt lưới."

Giang Hạ chậm rãi khép lại văn kiện trong tay, thản nhiên nói: "Ngươi rất rõ ràng biết hắn làm cái gì, đúng không?"

"Ta nghĩ ta đã đầy đủ rõ ràng."

"Ta đây cũng rất rõ ràng nói cho ngươi biết, ngươi hiện tại cho cảm giác của ta, không giống để van cầu tình, trái ngược với tới đòi nợ, ta cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị." Giang Hạ áp vào rộng rãi ghế da dặm , hai tay thanh thản giao ác ở trước người.

"Vậy ngươi muốn như thế nào?" Kỷ Ngữ Đồng đến gần liễu hai bước,

trên mặt lộ ra một tia nhàn nhạt nụ cười: "Có lẽ, ngươi hi vọng ta quỳ gối trước mặt ngươi cầu : van xin ngươi sao?"

"Nhìn dáng dấp ngươi nguyện ý vì hắn làm như vậy liễu, không trách được người ta lấy ngươi sơ luyến tình nhân tự cho mình là." Giang Hạ trong mắt xẹt qua một tia châm chọc.

Kỷ Ngữ Đồng không khỏi có chút ngây người: "Ngươi có ý gì?"

Giang Hạ hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên dời đi liễu đề tài: "Ngày đó ngươi đuổi ta đi, ta từng nói qua ngày nào đó muốn ngươi gấp bội bồi bổ lại ta."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, trong mắt lộ ra kinh ngạc vẻ phẫn nộ: "Chẳng lẽ ngươi khi đó cũng biết Hàn kéo dài thanh có thể như vậy làm? Cho nên ngươi làm bẫy rập dẫn hắn mắc câu?"

"Ta cũng vậy không nghĩ tới hắn thật sẽ có lá gan lớn như vậy." Giang Hạ vẻ mặt lạnh nhạt: "Bẫy rập? Hmm, thật buồn cười, ta cây đao gác ở cổ của hắn thượng, buộc hắn đi trộm công ty của ta đồ sao?"

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, nhịn xuống Khí Đạo: "Được rồi, ngươi nghĩ muốn như thế nào?"

Giang Hạ nhìn nàng, lắc đầu: "Hiện tại ta cái gì cũng không nghĩ, chỉ muốn giải quyết việc chung."

Kỷ Ngữ Đồng trong nháy mắt có loại bị đùa bỡn cảm giác, nổi nóng lên hướng, lớn tiếng nói: "Hiện tại hắn cũng không có đem hồ sơ cá nhân của ngươi bắt đi, ngươi không nên khiến cho hắn đi ngồi tù sao, ngươi tựu chút nào cũng không để ý kịp một chút trước kia đồng học tình nghĩa?"

"Làm sao ngươi không thì ngược lại thử nghĩ xem! Nếu như hắn thành

công lấy trộm ta Chip tài liệu, Giang thị có có nhiều tổn thất lớn! Nếu như ra khỏi chuyện như vậy, ta cũng không truy cứu lời của, người của công ty có nghĩ như thế nào, ta làm sao đi phục chúng! Công ty những quy củ kia thùng rỗng kêu to không!" Giang Hạ cách bàn dựng lên, gầm nhẹ nói: "Còn có, ta không phải là ngươi, ta cùng hắn không có chút nào tình nghĩa có thể nói! Còn ung đồng học nhiều như vậy, có phải hay không mỗi người làm bất lợi với chuyện của ta, ta cũng muốn theo chân bọn họ nói buồn cười đồng học tình nghĩa! Hắn có hay không theo nói qua đồng học tình nghĩa? !"

Nàng rất ít lấy như vậy hung ba ba khẩu khí đối với Kỷ Ngữ Đồng nói chuyện, Kỷ Ngữ Đồng bị nàng một rống, nhất thời cũng có chút bị sợ đến.

Bên trong gian phòng không khí đột nhiên trở nên dị thường khẩn trương, Khang Trữ bất đắc dĩ nhìn các nàng, chỉ ở một bên lo lắng suông, cũng là không có biện pháp.

Giang Hạ từ từ đi tới Kỷ Ngữ Đồng trước gót chân, khẩu khí đã có sở hòa hoãn: "Mấy ngày hôm trước ta còn đang suy nghĩ, có hay không muốn ruồng bỏ nguyên tắc của mình, đối với hắn từ chiều rộng xử lý, dù sao hắn cũng vì Giang thị làm quá một chút cống hiến, cho đến hắn hôm nay ở phòng làm việc của ta dặm nói ẩu nói tả, cho đến ngươi hiện tại đứng trước mặt ta theo đối chọi gay gắt!"

Kỷ Ngữ Đồng ngây người chốc lát, đón nhận ánh mắt của nàng: "Ta tới nơi này, là bởi vì ta hắn là, bởi vì chuyện này tình ta muốn cha rất lớn trách nhiệm."

Giang Hạ khóe miệng xé ra vẻ tươi cười: "Ta biết, ngươi dẫn hắn đi thấy quý không trắng, quý không trắng hẹn hắn cũng không phải là dễ dàng như vậy hẹn đến, không có ngươi, Hàn kéo dài thanh sẽ không thoáng cái trở nên to gan như vậy."

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi sai lầm rồi, nhưng thật ra là ta muốn Hàn kéo dài thanh làm như vậy."

"Ngữ Đồng, ngươi tại sao phải làm như vậy?" Khang Trữ không nhịn được kêu lên.

Kỷ Ngữ Đồng cười lạnh một tiếng: "Không có vì cái gì, ta chính là nghĩ làm như vậy."

Giang Hạ có chút không dám tin nhìn chăm chú vào mặt của nàng, một lúc lâu, mới trầm thấp thanh âm nói: "Ngươi thật hận ta như vậy?" Thanh âm của nàng dặm , thế nhưng mang theo một tia thương cảm, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đau xót, khẽ ngẩng đầu lên, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Là (vâng,đúng)! Ta hận ngươi, ta quả thực hận không được ngươi hai bàn tay trắng!"

Trong ánh mắt của nàng, trong thanh âm tràn đầy thống hận, Giang Hạ tâm run lên, ngắm nhìn nàng một hồi lâu, trên mặt hiện lên một tia khổ sở nụ cười: "Ngữ Đồng, ngươi biết, ngươi nguyện vọng này sẽ không thực hiện." Đúng vậy, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không khiến nàng đạt thành điều tâm nguyện này, nếu như nàng hai bàn tay trắng, nàng muốn dùng cái gì tới bảo vệ nàng?

Kỷ Ngữ Đồng nói xong câu này, trong mắt bỗng nhiên lộ ra cầu khẩn thần sắc, thanh âm cũng thấp xuống: "Giang Hạ, ta cầu : van xin ngươi, thả hắn, là ta đem hắn hại thành như vậy. Hắn hiện ở còn trẻ như vậy, vốn nên có cẩm tú tiền trình, người tốt sinh, nếu quả thật bởi vì ... này sự kiện vào cai ngục, ta đây có tự trách cả đời."

Khang Trữ cũng nhìn Giang Hạ, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tiểu Hạ, ta xem. . ."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ khoát tay chặn lại, cắt đứt nàng kế tiếp muốn nói, lạnh lùng nói: "Chuyện này đã thành định cục, ta sẽ không nữa thay đổi chú ý liễu. Ngươi cũng không cần tự trách, ở nơi đâu ngốc mấy năm, đối với hắn mà nói chưa chắc chính là cái gì chuyện xấu. Ít nhất sẽ làm hắn vững vàng nhớ kỹ một điểm, làm sai chuyện, nhất định phải trả giá thật nhiều!"

Kỷ Ngữ Đồng bình tĩnh nhìn nàng, hồi lâu mới nói: "Ngươi thật quyết tâm nếu như vậy liễu, đúng không?"

"Là (vâng,đúng)."

"Tốt, làm ta hôm nay chưa từng tới." Kỷ Ngữ Đồng không nói chuyện nhưng đáp, cắn cắn ngân nha: "Là (vâng,đúng) chính mình quá ngây thơ, ta sớm nên nghĩ đến, cùng ngươi máu lạnh như vậy người nói những thứ này, không khác đàn gảy tai trâu." Vừa nói xoay người liền muốn đi ra ngoài.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Giang Hạ giận tím mặt, bỗng nhiên lấy tay chỉ vào ngoài cửa, quát lên: "Ngươi là rất ngây thơ! Hàn kéo dài thanh người như vậy, đáng giá ngươi cho phí nhiều như vậy miệng lưỡi? ! Nội tâm của hắn nếu như giống như hắn bề ngoài như vậy ngăn nắp, làm sao có luân lạc tới muốn một nữ nhân tới cho cầu tình ! Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, dùng này tám chữ để hình dung hắn đúng mức, hình dung ngươi cũng giống nhau thích hợp! Ngươi cùng hắn năm đó không thấu thành một đôi, cũng thật sự là làm cho người ta tiếc hận!"

Khang Trữ thấy Giang Hạ thật nổi giận, vội vàng đi tới bên người nàng khuyên giải: "Tiểu Hạ, ngươi bớt tranh cãi một tí."

"Ta bất kể hắn là kia người như vậy, nhưng là tối thiểu, trong lòng hắn có con người của ta, hắn nguyện ý đi cho làm bất cứ chuyện gì, chỉ sợ biết mình vì vậy muốn giao ra rất lớn thật nhiều!" Kỷ Ngữ Đồng cố gắng kềm chế trong mắt nước mắt toan tính, xoay người lại: "Ngươi nói đúng, ta là bên ngoài tô

vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa. Ta không cùng hắn thấu thành một đôi, cũng thật xin lỗi mình. Thật ra thì cũng không cần phải như vậy đáng tiếc, dù sao bây giờ còn có cơ hội, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, hết thảy cũng vẫn tới kịp."

Vừa nói, nàng cũng không quay đầu lại vứt cửa đi ra ngoài.

Phía ngoài kha linh nghe được động tĩnh, lập tức từ chỗ ngồi của mình thượng đứng lên, nàng mang trên mặt vẻ kinh ngạc, nghi hoặc nhìn cái kia cực đẹp cô gái xa lạ, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, vừa lấy tốc độ nhanh nhất biến mất trong thang máy, nàng ngây người vài giây đồng hồ, vội vàng đi tới, tiểu tâm dực dực lôi kéo liễu tổng tài phòng làm việc đại môn.

"Tiểu Hạ, ngươi mới vừa nói nói rất quá đáng." Khang Trữ nhìn Giang Hạ lạnh như băng vẻ mặt, không nhịn được cau mày nói: "Ngươi thật không để cho Ngữ Đồng một chút mặt mũi sao? Dù sao. . . Ai, dù sao hắn cũng không được sính, như ngươi vậy, Ngữ Đồng có càng thêm hận ngươi."

"Làm cho nàng đi hận!" Giang Hạ trở lại trước bàn làm việc ngồi xuống, vẫn là cơn giận còn sót lại không tiêu: "Giống như cái loại nầy không biết cảm ơn, tự cho là đúng đồ, không để cho hắn chút màu sắc xem một chút, hắn cũng đã mình họ gì tên gì liễu!"

"Ngươi hiện tại đem đối với Ngữ Đồng khí , nhưng toàn bộ rơi tại Hàn kéo dài thanh trên người." Khang Trữ cười khổ nói.

"Vốn là ta chỉ là muốn, Ngữ Đồng tới tìm ta, chỉ cần nàng theo ta đi bờ biển biệt thự mấy ngày, ta liền thả Hàn kéo dài thanh." Giang Hạ vừa nói, bỗng nhiên đưa tay gõ mặt bàn: "Nhưng là hai người bọn họ, cái này tiếp theo cái kia khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta cùng điểm mấu chốt! Hiện tại coi như là Thiên Vương lão tử đều không cần nghĩ cứu hắn!"

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ thật sâu thở dài: "Tiểu Hạ, đem chân tướng nói cho Ngữ Đồng sao. Nàng lúc tiến vào, rõ ràng chẳng qua là tại vì ngươi theo Tiểu Nhiễm chuyện tình ghen, các ngươi như vậy càng náo càng cương, sau này nhưng làm sao thu thập?"

Giang Hạ lấy tay đè huyệt Thái Dương, chỉ không lên tiếng.

Khang Trữ còn gọi là một tiếng: "Tiểu Hạ. . ."

Giang Hạ lấy tay chống cái trán, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ngươi đi ra ngoài trước, để cho ta một người yên lặng một chút sao, chuyện này hôm nào rồi hãy nói."

"Tốt." Khang Trữ nhìn nàng một lát, rốt cục xoay người rời đi.

Giang Hạ ngồi ở chỗ đó, Kỷ Ngữ Đồng mới vừa rồi ngôn ngữ vẫn ở nàng trong đầu cất đi, không biết tại sao, nàng luôn là có thể dễ dàng khiến cho nàng ghen tỵ với, vén lên nàng lửa giận, cộng thêm đau nhói lòng của nàng, nàng càng nghĩ càng giận, bỗng nhiên đưa tay dùng sức đảo qua, trên bàn làm việc mấy điệp văn kiện : giấy tờ, bùm bùm toàn bộ té ở trên mặt đất.

Quý Vị Ương sắc mặt xanh mét, ngồi thang máy đi thẳng tới Al Qaida Cao ốc tầng chót.

Quách thái Vay nhìn thấy nàng, đầy mặt nụ cười chào đón: "Quý vốn tốt."

Quý Vị Ương khóe mắt cũng không nhìn nàng, đi tới tựu muốn đẩy ra quý không trắng cửa phòng làm việc, Quách thái Vay ngay cả bước lên phía trước ngăn cản nàng: "Quý vốn, tổng tài đã phân phó liễu, hôm nay không cho bất luận kẻ nào quấy rầy."

Quý Vị Ương khuôn mặt trắng noãn bởi vì kích động mà đỏ lên, đôi lông mày nhíu lại: "Xin hỏi ngươi là ở ngăn trở ta sao?"

"Ách." Quách thái Vay ngẩn ra, thật sự không có can đảm lượng chính diện trả lời lời của nàng, chỉ đành phải nhẹ giọng nói: "Là (vâng,đúng) tổng tài phân phó. . ."

"Tránh ra cho ta!" Quý Vị Ương không đợi nàng nói xong, đưa tay đem nàng vẹt ra, đẩy cửa đi vào, sau đó tướng môn nặng nề Cerrada, cơ hồ không có từng đụng Quách thái Vay mặt, Quách thái Vay sờ sờ lỗ mũi, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, nghĩ thầm hôm nay thật sự là xui xẻo, xoay người biết điều một chút trở lại của mình khu làm việc lãnh thổ.

"Đại ca, ngươi tại sao muốn làm như vậy? !" Quý Vị Ương trực tiếp đi tới quý không trắng trước bàn làm việc, hai đấm chủy ở trên bàn.

Quý không trắng đem cái ghế quay tới, mặt hướng nàng, khẽ cau mày: "Vị Ương, đây chính là ngươi đối với đại ca nói chuyện thái độ?"

Quý Vị Ương lúc này lòng tràn đầy tức giận, đối mặt với luôn luôn kính yêu ca ca, thế nhưng không có một tia khiếp sợ, ngược lại lên giọng: "Ta hỏi ngươi, tại sao phải làm như vậy! Tại sao muốn vùi lấp Ngữ Đồng đến khó như vậy có thể tình cảnh! Ngươi không là muốn cho Hàn kéo dài thanh rời đi Giang thị ư, tại sao lén vừa khuyến khích hắn đi trộm Giang thị tư chất lường trước? Hắn hiện tại muốn ngồi tù a ngươi có biết hay không!"

"Ngươi kích động như thế làm sao?" Quý không trắng dằng dặc nói: "Hắn ngồi tù cùng ta và ngươi có quan hệ gì sao?"

Quý Vị Ương mở to hai mắt nhìn: "Ngươi đem hắn và Ngữ Đồng hại chết! Ngươi còn nói lời này? Tại sao cùng ta không sao? ! Ngữ Đồng hiện tại cấp vô cùng, ngay cả ta đều không để ý liễu!"

"Ta không có hại hắn, là chính bản thân hắn bản lãnh không đủ, cũng làm hại ta uổng phí liễu một phen tâm tư." Quý không trắng lạnh lùng nói: "Kỷ

Ngữ Đồng vừa không có chuyện gì, ngươi cần gì gấp gáp như vậy."

"Đại ca, ngươi để cho ta rất thất vọng!" Quý Vị Ương theo dõi hắn, trong mắt bốc cháy lên một tia lửa giận: "Ngươi từng nói với ta, để cho ta cùng Giang Hạ cạnh tranh, cái gọi là cạnh tranh, chính là muốn giống như ngươi giống nhau, dùng loại này hèn hạ vô sỉ đích thủ đoạn để đạt tới mục đích sao? !"

"Ta hèn hạ vô sỉ? !" Quý không trắng nhìn nàng, cả giận nói: "Trong lòng ngươi chỉ có cái kia Kỷ Ngữ Đồng, ngươi chỉ lo ngươi về điểm này nhi nữ tình trường đích tình nghi ngờ! Nhiều ... thế này năm qua, không phải là ta, Al Qaida có thể có hiện tại kích thước? Không phải là ta, ngươi cùng ba ba mụ mụ ở Mĩ Quốc có thể trải qua như vậy hậu đãi cuộc sống? Ngươi lớn như vậy, nghĩ tới chuyện gì không có? Ngươi trừ có đưa tay lấy tiền, còn biết cái gì? Hiện tại cánh cứng rắn, ngược lại ở trước mặt ta, lấy ra những thứ kia nếu nói chánh nghĩa, đạo đức tới chỉ trích ta, có phải hay không? Trên thương trường người, có mấy người là sạch sẻ ? Có mấy người không hèn hạ? Muốn giống như ngươi vậy, Al Qaida mấy trăm năm trước thì xong rồi!"

Quý Vị Ương lớn tiếng nói: "Hiện tại cách hoàn cũng không xa!"

"Ngươi nói gì? !" Quý không mặt trắng thượng lộ ra nổi giận vẻ, "Ba " một chưởng đánh ở trên bàn.

Quý Vị Ương không sợ hãi chút nào nghênh thị hắn ánh mắt lợi hại, kích động nói: "Nếu như ta trước kia biết ngươi là như vậy hành kính, ta tình nguyện đi đi làm kiếm tiền học phí, cũng không muốn trải qua ngươi cho cái kia loại xa xỉ cuộc sống! Ba ba mụ mụ nói về ngươi, khẩu khí luôn là như vậy kiêu ngạo, từ nhỏ đến lớn, ta cũng vậy vẫn kính nể ngươi, lấy ngươi vì tấm gương, nhưng là từ hôm nay trở đi, trong lòng ta cái kia dễ thân khả kính đại ca đã không tồn tại liễu!"

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói, không để ý tới giận đến cơ hồ muốn bạo khiêu quý không trắng, ngẩng lên đầu đi ra ngoài.

Quý Vị Ương ngay cả phòng làm việc cũng không trở về, trực tiếp ra khỏi Al Qaida đại lâu, sau đó bắt đầu gẩy Kỷ Ngữ Đồng điện thoại, một lần, hai lần... Trong loa rốt cục truyện tới một mỏi mệt thanh âm: "Uy?"

"Ngữ Đồng, ngươi ở đâu dặm ?" Quý Vị Ương lòng tràn đầy áy náy, thanh âm trở nên phá lệ tiểu tâm dực dực.

"Mới từ luật sư đi ra."

"Ngữ Đồng, cũng như vậy, tìm luật sư không có gì dùng là." Quý Vị Ương nhẹ giọng nói.

"Ta biết, đối với ngươi dù sao cũng phải làm chút gì, nếu không trong lòng ta bất an."

Nàng không giúp thanh âm, nghe được làm cho lòng người dặm thấy đau, Quý Vị Ương yên lặng trong chốc lát, thấp giọng nói: "Ngữ Đồng, thật xin lỗi. . ."

"Ngươi không cần nói xin lỗi, ta biết này không liên hệ gì tới ngươi, là ta làm việc có thiếu suy nghĩ."

"Nhưng là đại ca của ta. . ."

"Đại ca của ngươi là đại ca của ngươi, ngươi là ngươi. Hắn chỉ biết đứng ở trên lập trường của hắn tới làm sự tình, thật ra thì điều này cũng không có gì, là ta quá ngu xuẩn liễu." Kỷ Ngữ Đồng thản nhiên nói.

"Ngữ Đồng, ngươi thật không trách ta?"

Kỷ Ngữ Đồng nhẹ khẽ thở dài một hơi: "Không có trách ngươi."

"Nhưng là ngươi này mấy ngày đều không để ý ta, cũng không đón ta điện thoại." Quý Vị Ương thương tâm nói.

"Ta một mực vì chuyện này bôn ba, bề bộn nhiều việc, mệt chết đi, rất gấp gáp, ta cũng vậy không có biện pháp đi làm, ngươi hiểu một chút sao."

"Nhưng là ta rất nhớ ngươi, ta hiện tại tới đây trông thấy ngươi, có thể không?"

"Không được, Vị Ương, trong khoảng thời gian này ngươi cũng đừng tìm ta, cho ta chút không gian, tốt lắm, ta treo."

Điện thoại đã cắt đứt quan hệ, Quý Vị Ương kinh ngạc nắm tay cơ, hồi lâu còn không nỡ để xuống.

Kỷ Ngữ Đồng từ luật sư đi ra, đi ô-tô nhắm Anh Hoa đường, ra khỏi Hàn kéo dài thanh chuyện này, nàng đã mấy ngày mấy đêm không có nghỉ ngơi thật tốt qua, nàng hiện tại chỉ muốn về đến nhà, thống thống khoái khoái hướng tắm rửa, sau đó tạm thời đem tất cả phiền não bỏ qua, nằm trên giường hảo hảo ngủ một giấc, sau đó ngày mai suy nghĩ tiếp biện pháp giải quyết, nàng thật sợ tiếp tục như vậy, mình có điên mất.

Xe nhanh đến cửa tiểu khu, một bóng người bỗng nhiên từ một chiếc màu trắng việt dã trên xe đi xuống, vọt tới xe của nàng trước ngăn cản nàng.

Kỷ Ngữ Đồng lập tức dẫm ở liễu thắng xe, định thần nhìn lại, cũng là Khang Trữ, nàng tựa đầu vươn ra ngoài cửa xe: "Khang vốn, ngươi có gì muốn làm a? Dạng như vậy đón xe, vạn nhất đụng hư nơi nào, ta nhưng bồi không dậy nổi."

Khang Trữ nói: "Đi ra ngoài, thượng xe của ta, ta có lời nói cho ngươi."

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi có lời gì nói, nhưng ta không có hứng thú nghe." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, lạnh lùng nói.

"Là (vâng,đúng) sao?" Khang Trữ thần sắc mang theo vài phần ngưng trọng, chắc chắc nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói: "Nếu như ta nói, mười năm trước tiểu Hạ đem ngươi đưa ra nước ngoài, cũng không phải là bởi vì nàng không thương ngươi, mà là có ẩn tình khác, ngươi cũng không có hứng thú nghe sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này mấy chương có chút mấu chốt, muốn hảo hảo suy tư xuống.

Tận lực mỗi ngày hơn, nếu như không có hơn, mọi người cũng đừng trách, tóm lại gian cách thời gian nhiều nhất một ngày.

Còn có, tất cả mọi người phải chú ý thân thể, 12 chút lúc trước đều mơ tưởng tức, khác chờ đồng.

72, thứ 72 chương

72, thứ 72 chương . . .

Tái đi một ngân lượng chiếc xe hơi ở rộng rãi con đường thượng Mercedes-Benz, hai bên cây Mộc Phi nhanh đến sau này rút lui.

Lúc này đã là ban đêm, trời chiều bao phủ cả vùng đất, xuống xe, một cái nhìn lại, Bích Hải Ngân Sa thu hết vào mắt, mặt biển ở trời chiều vàng rực chiếu xuống, nơi lóe ra lăn tăn kim quang.

Này màn kỳ dị cảnh đẹp, tại sao là như thế quen thuộc, quen thuộc được phảng phất khắc vào liễu trong đầu, tại sao trong nháy mắt tựu va chạm vào nàng thường xuyên nhớ tới, vừa thường xuyên không dám nhớ tới nhớ lại? Tại sao phải xé đau lòng của nàng? Thì tại sao, này rất nhiều năm, nàng sẽ

cùng nàng thích nhất biển rộng cách biệt? Trở lại Thúy Thành sau, nàng chưa có tới quá nơi này một lần, ở Mĩ Quốc thời điểm, nhiều như vậy ngày nghỉ, cùng bằng hữu đồng học nhiều như vậy hoạt động, cũng rốt cuộc chưa từng ở trên bờ biển bước chậm, ở trong nước biển chơi đùa. . .

Đây hết thảy, chỉ có chỉ là vì, một năm kia, cái kia ban đêm, đầy trời dưới ánh sao, cái kia ôn nhu ngọt ngào vẫn, cái kia ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói thích hắn người, còn có, kia đoạn ở nàng hai mươi mấy năm tánh mạng dặm , nhất khắc sâu trong lòng khắc cốt một đoạn cuộc sống.

Này màn tình cảnh, sẽ làm nàng nhớ tới, nàng từng cũng có quá hạnh phúc, hơn có nhắc nhở nàng, nàng sau lại tất cả là không may mắn...

Kỷ Ngữ Đồng đứng thẳng bất động ở bên cạnh xe, trong lòng bỗng nhiên tựu như ngã ngũ vị bình một loại, toan điềm khổ lạt đều có, tốt một chút, trong suốt trong mắt đẹp bỗng nhiên nảy lên một tia tức giận, bước nhanh đuổi theo vẫn hướng bờ cát đi Khang Trữ, đưa tay ngăn cản nàng: "Ngươi đem ta mang tới nơi này làm gì?"

Mềm nhẹ gió biển vung lên mái tóc dài của nàng, khẽ che kín xem ra cực đẹp mang theo thật mỏng tức giận khuôn mặt, Khang Trữ xoay người lại nhìn nàng, trong nháy mắt có chút ngẩn người, đi theo tựa đầu hướng bên vừa, nhẹ khẽ thở dài: "Ngươi không biết sao?" Nàng khẽ động khóe miệng, lộ ra một có chút phức tạp nụ cười: "Bởi vì nơi này là ngươi cùng tiểu Hạ đính ước địa phương : chỗ."

Ngữ khí của nàng rất nhẹ, mang theo một tia ôn nhu cùng thương hại, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng mềm mại nhất địa phương : chỗ, nhưng giống như bị hung hăng đánh trúng, nàng lui về phía sau liễu một bước, chốc lát, mới nhíu mày, ra vẻ trấn định nói: "Này cho muốn cùng ta nói nội dung có quan hệ sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Đương nhiên là có quan hệ, có lớn lao quan hệ." Khang Trữ thật sâu nhìn nàng, chậm rãi nói: "Ta nghĩ ở cái địa phương này nói cho ngươi biết, tiểu Hạ yêu ngươi, mười năm này, vẫn yêu ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng mở to hai mắt, tựa hồ cố gắng đang suy tư nàng ý tứ của những lời này, hồi lâu mới lắc đầu, nữa lui về phía sau một bước, vừa lắc đầu, thì thào nói: "Ta không hiểu ý của ngươi là? Yêu? Ngươi đang ở đây theo đùa giỡn hay sao? Ngươi đem ta tên là tới nơi này... Đúng rồi, ngươi nói mười năm trước, nàng đem đưa ra ngoại quốc, là có ẩn tình khác, ngươi là nói. . ."

Nàng tựa hồ đã mất đi tổ chức tiếng nói năng lực, khuôn mặt tràn ngập khiếp sợ, đúng vậy, nàng từng cũng nghĩ tới, Giang Hạ cùng nàng chia tay có hay không bởi vì có khác ẩn tình, nàng trở nên quá nhanh, quá mức tuyệt tình, nhưng là, bởi vì có Tưởng Tiểu Manh tiền lệ, hơn nữa ở phía sau tới trong thời gian, nàng đối với nàng đủ loại sở tác sở vi, đã hoàn toàn rét lạnh lòng của nàng, khiến cho nàng không dám nữa có bất kỳ ảo tưởng. Có thể có nguyên nhân gì, có thể làm cho một người đối với một người khác vô tình đến trình độ như vậy? Trừ không thương liễu, nàng thật nghĩ không ra lý do khác.

Nàng chẳng qua là thật chặc nhìn Khang Trữ, ánh mắt kia cấp tốc cắt, hoài nghi, tràn đầy bất an, thậm chí mang theo một tia mong đợi.

Không, làm sao có thể? Nàng ở trong lòng không ngừng tự nói với mình, nhất định là mình nghe lầm, hay hoặc là, Khang Trữ nàng không phải là ý tứ này. . .

Khang Trữ thần sắc là trước nay chưa có thật tình, thậm chí có chút khẩn trương, nàng thật sâu hít vào một hơi, sau đó trầm thấp thanh âm nói: "Mười năm trước, tiểu Hạ đem ngươi đưa ra nước, là bởi vì nàng biết ba ba của nàng đã quyết định, muốn ở ngươi tốt nghiệp trung học sau cưới ngươi, tiểu Hạ ý

thức được tựu coi như các ngươi hai cùng đi ra, cũng sẽ bị hắn tìm được, cho nên hắn quyết định lưu lại cùng ba ba của nàng tranh giành Giang thị, hay hoặc là nói, đả khoa hắn."

"Cái gì? !" Kỷ Ngữ Đồng đầu tiên là kinh sợ, tiện đà càng nghe càng kích động, bỗng nhiên kêu lên: "Nàng kia tại sao không nói cho ta? Tại sao nhất định phải chia tay? Không, đây không phải là chia tay lý do!"

"Ngươi hãy nghe ta nói hết!" Khang Trữ hét lớn một tiếng, cắt đứt lời của nàng: "Còn có là tối trọng yếu một cái nguyên nhân."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn chằm chằm nàng, trong lòng đã dâng lên một loại cảm giác không ổn, Khang Trữ trong mắt trìu mến vẻ càng ngày càng đậm, khẩn trương mấp máy thần, hạ thấp thanh âm: "Tiểu Hạ trong lúc vô tình biết được, ba ba của ngươi mụ mụ năm đó tai nạn xe cộ, không phải là ngoài ý muốn, mà là bởi vì, mà Chu Văn Hàn, chính là phía sau màn hung thủ."

Kỷ Ngữ Đồng trong óc "Oanh" một tiếng, giống như có đồ vật gì đó trong nháy mắt nổ tung liễu.

"Tiểu Hạ không muốn làm cho ngươi biết thật tình, nàng sợ ngươi chịu không được sự đả kích này, sợ ngươi thương tâm, sợ ngươi từ đó mang theo cừu hận cuộc sống, sợ ngươi đem nàng cũng hận thượng, còn sợ ngươi biết sau, có không muốn ra khỏi nước. Mà nàng nếu như giấu diếm lời của ngươi, vừa cảm thấy trong lòng lưng đeo gông xiềng, không cách nào đối mặt ngươi, đủ loại nguyên nhân, làm cho nàng cảm giác mình không cách nào cho ở cùng một chỗ, hoặc là, không xứng với ở cùng một chỗ, nàng mới hạ quyết tâm cho chia tay. Ngữ Đồng, nói chuyện với ngươi, Ngữ Đồng, ngươi làm sao vậy? Ngươi nói câu a. . ."

Kỷ Ngữ Đồng đờ đẫn đứng ở nơi đó, vẻ mặt dại ra, trên người khí lực phảng phất đang bị một Ti Ti rút đi, Khang Trữ đang nói cái gì? Nét mặt của

nàng tại sao như vậy kỳ quái? Tại sao thanh âm của nàng đột nhiên trở nên có chút xa lạ, giống như là từ rất xa xôi chỗ thật xa truyền đến.

"Ngữ Đồng!" Khang Trữ hoảng sợ nhìn nàng, bỗng nhiên một bước xa xông về phía trước trước, kịp thời ôm lấy nàng mềm nhũn rũ xuống thân thể.

Không biết có phải hay không là bởi vì Khang Trữ một mà tiếp nhắc tới muốn đi cùng Kỷ Ngữ Đồng nói chân tướng, Giang Hạ nay Thiên Tâm dặm luôn luôn loại tâm thần không yên cảm giác, về chuyện này, nàng rất do dự, có đôi khi, nàng sợ Khang Trữ sẽ đi tìm Kỷ Ngữ Đồng, có đôi khi, nhớ tới tâm một vượt qua, cảm thấy phản đang mình hiện tại đề không nổi dũng khí, tùy A Trữ đi nói cũng được liễu.

Bóng đêm dần dần sâu nùng, phía ngoài đã sớm là nghê hồng lóe lên, ngũ thải ban lan thế giới, chỉ có bệnh viện ánh đèn, vĩnh viễn là kia chói mắt đơn độc điều màu trắng.

Giang Hạ theo ở Lâm Nhiễm trước giường rbệnh, vẫn là có chút đứng ngồi không yên, vì che dấu tâm tình của mình, nàng đưa tay từ đầu giường mâm đựng trái cây dặm cầm một quả táo cùng một thanh dao gọt trái cây, chủ động nói lên muốn gọt quả táo cho Lâm Nhiễm ăn.

Lâm Nhiễm nửa tựa vào giường bệnh trên gối đầu, mang trên mặt ôn nhu thỏa mãn nụ cười, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào Giang Hạ động tác trong tay, ở trong trí nhớ của nàng, Giang Hạ làm việc tựa hồ cũng có thể làm rất khá, nhưng là gọt lên quả táo, động tác lại có vẻ có chút ngốc, một đại hồng quả táo, trải qua nàng gọt một lớp da, cả chính là gầy một vòng lớn, hết lần này tới lần khác nàng còn cố chấp hi vọng một ít vòng một vòng quả táo da không nên đứt rời, vì vậy gọt được dị thường cẩn thận lao lực.

"Vừa lúc ta không muốn ăn lớn như vậy quả táo, bị ngươi một gọt da, vừa

lúc." Lâm Nhiễm nhìn nàng nhận chân bộ dáng, thật sự là có chút buồn cười.

"Cái gì sao?" Giang Hạ nhìn một chút trong tay đứt rời quả táo da, thở dài nói: "Ai, bị ngươi quấy rầy một cái, sắp thành lại bại liễu. Gọt quả táo quả nhiên là kỹ thuật sống, A Trữ cùng Lâm kẻ điên có thể đem da gọt rất mỏng, hơn nữa da vẫn hợp với, đến cuối cùng biến thành một xinh đẹp dài mảnh."

Lâm Nhiễm khẽ cười nói: "Xem ra ngươi nói muốn gọt quả táo cho ta ăn, chẳng qua là ở hưởng thụ kia quá trình, đang luyện tập, mà không phải là vì kết quả a."

"Mới không phải." Giang Hạ giải thích liễu một câu, vừa cúi đầu tiếp tục động tác trong tay: "Ba ba của ngươi mụ mụ hôm nay làm sao chịu bỏ hạ nữ nhi bảo bối đi trở về?"

Lâm Nhiễm mặt hơi đỏ lên, trường tiệp vi khẽ rũ xuống, trên thực tế, là nàng nói mình tốt lắm, kiên quyết ba ba của nàng mụ mụ khuyên trở về.

Nàng không, Giang Hạ thật cũng không có để ý, cũng không tiếp tục truy vấn, trôi qua chốc lát, Lâm Nhiễm mình cảm thấy có chút ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Hạ, không bằng, ta ngày mai làm thủ tục xuất viện sao?"

"Cái gì? Không được!" Giang Hạ nhất thời lực đạo không có đắn đo tốt, lưỡi đao đụng vào liễu cầm lấy quả táo đích ngón tay, một giọt máu tươi xông ra, nàng liền tranh thủ gọt được không sai biệt lắm quả táo đổi cái tay, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Nữa ở vài ngày, ngươi não bộ bị chấn động, nhiều quan sát một chút."

"Ngươi chảy máu!" Lâm Nhiễm sợ hãi kêu.

Giang Hạ nhìn thoáng qua, xem thường nói: "Chút lòng thành, không có chuyện gì." Đưa tay Trung Đông tây để qua một bên, đưa tay sẽ phải đi xé

khăn giấy, Lâm Nhiễm nhưng một thanh kéo tay trái của nàng, sau đó ở nàng còn chưa hiểu ý đồ của nàng lúc trước, đem nàng bị thương ngón trỏ bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng mút ở.

Giang Hạ trong lòng chấn động, miệng kinh ngạc khẽ mở ra, một trận Noãn Noãn ướt át cảm giác tùy đầu ngón tay truyền đến, nàng trong nháy mắt liền giống bị làm ma pháp một loại, thân thể trở nên cứng ngắc, vừa động cũng không có thể động, này thường xuyên ở trên TV nhìn qua ngọt ngào lãng mạn tình tiết, hiện tại phát sinh ở trên người nàng, thế nhưng làm cho nàng như vậy không biết làm sao.

Mà Lâm Nhiễm, nhưng cũng không có buông ra ý của nàng, trong miệng vẫn hàm chứa ngón tay của nàng, một đôi phát sáng Tinh Tinh ánh mắt, dạng ôn nhu đích tình toan tính, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nàng.

Thời gian phảng phất lúc đó tĩnh. . .

Gian phòng lâm vào hoàn toàn yên tĩnh. . .

Cho đến một ít thanh kinh thiên động địa tiếng cửa mở truyền đến.

Giang Hạ cùng Lâm Nhiễm đồng thời nghiêng đầu đi xem, một nhỏ mỹ động lòng người thân ảnh đứng ở cạnh cửa, khuôn mặt của nàng quật cường khẽ ngẩng, sợi tóc tựa hồ có chút xốc xếch, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, tuy nhiên nó không thể giảm nàng kinh người Mỹ lệ. Mà gọi kinh ngạc chính là, nàng một đôi xinh đẹp ánh mắt, nhưng có chút sưng đỏ, giống như là vừa mới đã khóc, nàng nhìn Giang Hạ trong ánh mắt, đang nhúc nhích lũ tức giận ngọn lửa, hơn nữa bùng nổ.

Một sát na, Giang Hạ sắc mặt cũng biến trắng liễu, nàng cơ hồ là phản xạ có điều kiện rút tay mình về, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

Kỷ Ngữ Đồng lạnh lùng nhìn nàng, tựa hồ căn bản không có chú ý tới một

bên bị sợ đến Lâm Nhiễm, dùng một loại ra lệnh khẩu khí đối với Giang Hạ nói: "Đi theo ta!"

Giang Hạ ngẩn ra dưới, đã lớn khái hiểu xảy ra chuyện gì, tâm tình của nàng lập tức trầm trọng , khẽ hướng Lâm Nhiễm gật đầu một cái, liền không nói một lời đi theo Kỷ Ngữ Đồng đi ra ngoài.

Tốt nhất nói chuyện địa phương : chỗ, tự nhiên là Cam Minh Châu viện trưởng phòng làm việc. Kỷ Ngữ Đồng cho Cam Minh Châu gọi điện thoại, phòng làm việc lập tức tựu vô ích liễu đi ra ngoài.

Đi vào, tướng môn khóa trái, Kỷ Ngữ Đồng xoay người lại, sắc mặt lập tức trầm xuống, cất giọng nói: "Giang đại tổng tài, mười năm này, diễn trò diễn rất khá sao!"

Một nghe được câu này, Giang Hạ nhất thời không có nhất quán khí diễm, một lúc lâu, mới sáp thanh nói: "Ngươi cũng biết rồi?"

"Ngươi còn chê ta biết sớm, phải không? !" Kỷ Ngữ Đồng cắn răng, oán hận chất chứa liễu mười năm đau cùng hận trong nháy mắt bộc phát, nước mắt thoáng cái mãnh liệt vỡ đê: "Tại sao? Tại sao? !"

"Ngữ Đồng, ta. . ." Giang Hạ trong lòng độn độn đau, cố gắng tiến lên ôm lấy nàng, Kỷ Ngữ Đồng nhưng giống như tránh ôn thần một loại, lập tức lui về phía sau, thét to: "Ngươi đừng đụng ta! Không cho ngươi gặp mặt ta!"

Giang Hạ đích tay dừng ở giữa không trung, cánh thật nếu không dám nhích tới gần một bước, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt nước mắt giàn giụa, lớn tiếng nói: "Tại sao? Tại sao ngươi không đem mã một lương mang đến cảnh sát cục? Tại sao muốn giấu diếm chân tướng? Tại sao không đem hung thủ thật sự đem ra công lý! Ba ba ta mụ mụ làm sai cái gì? ! Tại sao muốn bị chết như vậy oan? !"

http://tieulun.hopto.org

Nàng cái này tiếp theo cái kia ép hỏi, để cho Giang Hạ có loại không thở nổi cảm giác, nàng khuôn mặt thống khổ vẻ áy náy, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ngươi trước bình tỉnh một chút."

"Tĩnh táo? Hmm!" Kỷ Ngữ Đồng cười lạnh một tiếng, cực độ tức giận, để cho thân thể của nàng đều ở rất nhỏ phát run: "Chết chính là ba ba ta mụ mụ, mà ngươi cầm thú phụ thân, nhưng đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật! Ta không có cách nào tĩnh táo, dĩ nhiên càng thêm không có cách nào giống như ngươi giống nhau tĩnh táo!" Nàng thở dốc một hơi, tiếp tục nói: "Trên tay hắn có ba cái nhân mạng! Tại sao ngươi không thể mở rộng chánh nghĩa? Ngươi rõ ràng có thể làm được đến, ngươi thông minh như vậy, ở mã một lương cho nói chuyện với nhau, ngươi cũng sẽ không lưu lại chút chứng cớ? Tại sao biết hắn đã chết, ngươi sẽ không đi báo án, đem biết nói ra? Khác nói với ta, một mình ngươi, làm không được những thứ này, ta biết Hoàng gia gia có thể giúp ngươi, tại sao ngươi không làm như vậy? ! Tựu bởi vì hắn là ba ba của ngươi, có phải hay không? !"

Nàng một câu so sánh với một câu hơn lớn tiếng, Giang Hạ nhìn nàng, há miệng, nhưng nói không ra lời.

"Ngươi luôn miệng nói hận hắn, nhưng là nói cho cùng, gia đình của ngươi, ở Thúy Thành có uy tín danh dự, chịu không được lòng mang đoạt vợ lòng giết người tin đồn, ngươi đâu bất khởi người này, có phải hay không? Hắn là của ngươi cha ruột, cho huyết mạch tương liên, ngươi ngoan không hạ tâm, sợ hắn giết người thì thường mạng, có phải hay không? !"

Giang Hạ nhắm lại hai mắt, nàng thật không thể phủ nhận, nàng không có có một ti ý nghĩ như vậy, Kỷ Ngữ Đồng lời của tựa như roi, ở hung hăng quật lòng của nàng.

"Khang Trữ đem ngươi làm hết thảy, đều nói thành là ở cho suy nghĩ, đều nói thành là bởi vì ngươi yêu ta! Nhưng là ta biết không phải là như vậy!" Kỷ

Ngữ Đồng nhìn nàng, buồn bả nói: "Yêu? Nhiều buồn cười!"

"Một chút cũng không thể cười!" Giang Hạ bỗng nhiên ngồi thẳng lên, ánh mắt cùng nàng tương đối : "Ở xử lý sự kiện kia thượng, ta có lẽ thật sự có chút tư tâm, nhưng ta yêu ngươi, đây là sự thật, ta cùng Lâm Nhiễm cũng không phải là như ngươi nghĩ. . ."

Vừa nói đến Lâm Nhiễm, lúc trước ở trong phòng bệnh nhìn qua một màn kia trong nháy mắt nổi lên Kỷ Ngữ Đồng đầu óc, nàng đối với nàng yêu, sẽ có nhiều thuần túy? Nàng tức giận và táo bạo cắt đứt nàng: "Chớ cùng ta nói chuyện của các ngươi, ta không muốn nghe! Kia là chuyện của các ngươi, theo hoàn toàn không liên quan! Giang Hạ, từ nay về sau, ngươi cũng không xứng nói với ta yêu cái chữ này!"

Nàng bộ ngực kích động phập phồng , hít một hơi thật sâu, quật cường ngưỡng mặt lên: "Giang Hạ, bất kể ta từng đối với ngươi là như thế nào tình cảm, ở chân tướng vạch trần một khắc kia, chúng ta thì xong rồi."

"Ngữ Đồng. . ." Giang Hạ nghe những lời này, thần sắc bỗng nhiên trở nên có chút khủng hoảng.

"Biết không? Ta từng thật rất cảm tạ ngươi, cảm tạ trên cái thế giới này có ngươi, ngươi bảo vệ ta." Kỷ Ngữ Đồng nhịn xuống lại đem rơi xuống nước mắt, nghẹn ngào nói: "Mặc dù không có liễu thân nhân, nhưng là còn có một hoàn mỹ người thương, nàng bảo vệ ta, sủng ái ta, để cho ta lệ thuộc vào, để cho ta tín nhiệm. Cho dù ở ngươi vứt bỏ ta sau, ta vẫn nghĩ như vậy, ta vẫn cảm thấy cho ở chung một chỗ cuộc sống, là ta tánh mạng nhất huy hoàng rực rỡ thời khắc, ta vĩnh viễn sẽ không hối hận từng có như vậy một đoạn thời gian. Ta hận quá ngươi, căm thù đến tận xương tuỷ, sau khi trở về, ta cũng vậy vẫn như vậy tự nói với mình, nói cho ngươi biết, nhưng là, trong lòng ta mỗ cái địa phương, hay là tồn tại cảm kích, cảm kích ngươi cho làm tất cả, không có ngươi, ta thậm chí ngay cả sách cũng không thể học, không có

ngươi, ta hiện tại không biết nói cuộc sống ở nơi nào, không có ngươi, ta không có gì cả! Ta không thích cảm giác như thế, bởi vì ... này chút ít một lần để cho ta tình yêu trở nên rất hèn mọn, nhưng là, ta vẫn trong lòng còn có cảm kích. Hận cùng trả thù, cùng loại tâm tình này nhưng thật ra là hai việc khác nhau."

Nói tới đây, nàng dừng lại một chút, trên mặt hiện lên một tia cười nhạo: "Nhưng là, chân tướng thật không ngờ tàn khốc. . . Nếu như không là bởi vì ngươi cái kia phụ thân, ta căn bản sẽ không ở nhà ngươi ăn nhờ ở đậu, ta sẽ có song thân thương yêu, ta sẽ hạnh phúc đồng niên thiếu niên thời gian, ta sẽ là trên thế giới người hạnh phúc nhất, vĩnh viễn đều không cần lo lắng hãi hùng! Đúng vậy, ta rốt cuộc không cần cảm kích, không cần tự ti liễu, ta có thể đem này làm như là ngươi thay ngươi cầm thú phụ thân ở chuộc tội, hắn làm hết thảy thương thiên hại lý chuyện, ngươi đang ở đây thay hắn bồi bổ lại."

Giang Hạ khó khăn nói: "Ngữ Đồng, ta cho tới bây giờ không có nghĩ tới muốn ngươi cảm kích, ta cũng vậy vĩnh không hi vọng bản thân mình ti."

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, mỏi mệt nói: "Mười năm trước, ngươi nên nói cho ta biết chân tướng, như vậy, mặc dù ta cũng vậy hội thương tâm, biết phẫn nộ, có cừu hận, nhưng ta không cần vì ngươi thống khổ mười năm này, tư niệm mười năm này, còn thiếu chút nữa chết. Khang Trữ nói, ngươi sợ ta biết chân tướng sau, có hận ngươi, không, ta không có khí lực đi hận ngươi, nhưng quả thật vô lực nữa yêu ngươi, ta tuyệt đối sẽ không đi yêu một sát hại ta song thân cừu nhân nữ nhi."

Giang Hạ thân thể chấn động, trong mắt lộ ra thần sắc thống khổ: "Không, Ngữ Đồng. . ."

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, nước mắt rốt cục không nhịn được lần nữa cuồn cuộn mà rơi: "Giang Hạ, ta yêu ngươi, vì vậy, Chu Văn Hàn đối với ta

làm hết thảy, ta cũng có thể bởi vì ngươi mà tha thứ, ta sợ hắn, chán ghét hắn, đối với ngươi là như vậy yêu ngươi, núp ở trong ngực của ngươi, ta là như vậy an tâm, như vậy hạnh phúc, cho nên, ta thế nhưng có thể không hận hắn. Nhưng hắn hại cha mẹ của ta, ta không thể tha thứ, mà ngươi,

Vô luận ngươi cùng hắn cở nào bất đồng, ngươi là nữ nhi của hắn, điểm này không thể thay đổi. . ."

"Không!" Giang Hạ vọt tới trước mặt nàng, ôm lấy nàng, khóc nói: "Không, Ngữ Đồng, khác đối với ta như vậy! Ta cho ngươi mười năm thời gian, cho ngươi đi yêu người khác, nhưng là ngươi không có, ngươi vẫn trở lại Thúy Thành, ngươi vẫn yêu ta, mà ta, cũng không bao giờ ... nữa nguyện ý mất đi ngươi. Khác nói lời như vậy, ngươi sở bị trôi qua thương tổn, ta nguyện ý dùng cả đời để đền bù, mời cho thêm ta một lần cơ hội. . ."

"Giang Hạ, ngươi nói cho ta biết, ba ba ta mụ mụ làm sai cái gì, muốn chết được thảm như vậy? Ta vừa làm sai cái gì, từ nhỏ liền trở thành cô nhi?" Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi đẩy ra nàng, đưa tay xoa mặt của nàng, trên mặt lộ ra khổ sở nụ cười: "Nhìn một cái ngươi này khuôn mặt, ngươi lông mày, lỗ mũi của ngươi, miệng của ngươi, giống như Chu Văn Hàn a, mỗi ngày đối mặt với như vậy gương mặt, ta làm sao không làm ... thất vọng ta chết đi cha mẹ a? Nhớ tới bọn họ, ta sẽ là tâm tình gì? Mà bọn họ nếu dưới đất có biết, vừa có là cái gì cảm thụ?"

Giang Hạ một lòng, tựa như rơi vào trong hầm băng, băng hàn thấu xương, nàng ngơ ngác nhìn Kỷ Ngữ Đồng, bỗng nhiên buông nàng ra, từng bước từng bước từ từ lui về sau, sau đó dùng tay chống được bên cạnh cái kia trương bàn làm việc.

"Ngươi là hay không vẫn yêu ta, ngươi cùng Lâm Nhiễm đến tột cùng là như thế nào quan hệ, này cũng không trọng yếu." Kỷ Ngữ Đồng nhịn xuống trong lòng càng ngày càng đau đớn kịch liệt cảm giác, không hề chớp mắt

nhìn chăm chú vào nàng dần dần hôi bại khuôn mặt, từ miệng dặm nhẹ nhàng phun ra mấy câu nói tới : "Mười năm trước ngươi đối với ta nói chia tay, là không tính toán gì hết, bởi vì hôm nay, chúng ta vẫn đang dây dưa. Giang Hạ, từ hôm nay trở đi, hoàn toàn chia tay sao."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai kiểm tra, đã muộn.

Cảm tạ xx cùng hạ ngữ trường bình luận, vì xx trường bình luận mà tàn bạo Ngữ Đồng, vì hạ ngữ trường bình luận mà hơn này chương.

73, thứ 73 chương

73, thứ 73 chương . . .

"Biết chưa, nàng là như vậy nhìn." Giang Hạ ngồi ở Khang Ninh gia phòng khách trên mặt thảm, dựa lưng vào ghế sa lon, một tay giơ chén rượu, một tay chỉ vào mình, học Kỷ Ngữ Đồng ngay lúc đó bộ dáng: "Ánh mắt kia dặm , tràn đầy ghét cay ghét đắng, để cho ta sợ. . ." Đầu của nàng vô lực tựa vào trên ghế sa lon, thì thào nói: "Ta sợ nàng có dùng như vậy ánh mắt nhìn, cho nên mười năm trước, ta lựa chọn giấu diếm, nhưng là mười năm sau, hay là chạy không khỏi, uổng phí nhiều như vậy tâm tư." Nàng đem chén rượu đưa tới mép, uống một hơi cạn sạch.

"Tiểu Hạ, khác như vậy uống, uống rượu là tìm việc vui, không phải là liều mạng." Khang Trữ sắc mặt cũng là hồng Diễm Diễm : "Ngữ Đồng nàng bây giờ là ở nổi nóng, dù sao sự đả kích này đối với nàng mà nói là khổng lồ, nàng như vậy yêu ngươi, quá một chút sẽ nghĩ thông suốt."

"Không, sẽ không. Mặc dù nàng cùng ba ba của nàng mụ mụ chung đụng thời gian không nhiều lắm, nhưng nàng nói với ta, ở trong trí nhớ của nàng, ba ba của nàng mụ mụ vô cùng cưng chìu nàng, khi còn bé mất đi song thân, này vẫn là trong nội tâm nàng một đạo khó tả bị thương, cũng là nàng tất cả

bất hạnh căn nguyên." Giang Hạ cầm mở chai rượu, vừa rót một chén, tự giễu cười: "Ngươi không hiểu nàng kiên quyết, chúng ta nếu có thể trở lại mười năm trước, trừ phi ta trước thay đổi nhân viên, sau đó lại trang điểm dung nhan, Hmm. . ." Đưa tay nắm lên bên cạnh chai rượu, vừa rót một chén.

Khang Trữ thấy nàng rót rượu tay chân táy máy, màu hổ phách chất lỏng không ngừng tiên đến trên mặt thảm, không nhịn được đau lòng kêu đau: "Của ta thảm ơ, trước trận mới đổi lại nha! Các ngươi này mấy người, không có kia một lần tới nhà của ta phải không làm phá hư."

"Nữa đổi lại!" Giang Hạ cũng không để ý nàng, liếc xéo liếc tròng mắt nói: "Hôm nay cho dù ta một mồi lửa đem ngươi phòng ốc đốt, ngươi cũng không cho theo so đo."

"Ta nào dám a." Khang Trữ cười khổ một cái, vừa cau mày nói: "Tiểu Hạ, ta vẫn là cảm thấy, ngươi đem chuyện nghĩ đến quá tệ cao liễu chút ít, chẳng lẽ thật muốn để cho hạnh phúc của các ngươi, tới vì lần đó tai nạn xe cộ tính tiền sao? Ta cảm thấy được quá u mê chút sao, cái vốn cũng không phải là lỗi của ngươi a, cha mẹ không có lựa chọn khác chọn, huống chi, qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn như vậy tiểu tâm dực dực bảo vệ nàng."

"Nàng nói ta là tại vì Chu Văn Hàn chuộc tội, bất quá nàng cũng không nói sai,... lướt qua tình yêu không nói, những thứ kia cũng là ta phải làm." Giang Hạ hít hít lỗ mũi, trên mặt hiện lên lên một tia cười lạnh: "Cha mẹ không có lựa chọn khác chọn, nhưng tại sao ta liền muốn hết lần này tới lần khác trên quán như vậy ích kỷ mẫu thân, còn có như vậy cầm thú phụ thân của."

"Nhà ta lão đầu trước kia hỗn (giang hồ) hắc đạo, chuyện xấu không ít làm, như ngươi vậy nói, ta cũng vậy chỉ so với ngươi khá hơn một chút." Khang Trữ chuyển đi qua, đụng tới nàng ngồi xuống, nhẹ giọng an ủi nàng.

"Không!" Giang Hạ cầm lấy chén rượu, ngón tay chỉ liễu chút: "Có ít người coi như là hư, cũng hư được có khí khái, hư được có nguyên tắc, thậm chí có thể hư đến làm cho người tôn kính. Nhưng hắn gây nên, quả thực đến làm người ta giận sôi trình độ, hắn quả thực chính là cặn trong đích cặn!" Vừa nói, ngửa đầu lại đem trong chén chất lỏng uống cạn, dứt khoát đem cái chén để xuống, cầm mở chai rượu hướng về phía uống.

"Tiểu Hạ!" Khang Trữ phác qua, sẽ phải đoạt lấy.

Giang Hạ đưa tay ngăn trở nàng, ánh mắt hồng hồng, thanh âm đã có chút mơ hồ không rõ: "A Trữ, tối nay, tựu tối nay, để cho ta hoàn toàn hồ đồ một lần, đang ở ta tín nhiệm bằng hữu bên cạnh. . . Qua nhiều năm như vậy, ta đầu quá thanh tỉnh, sống được quá thanh tỉnh, thanh tĩnh được quá thống khổ, để cho ta đầu chân chính dừng lại suy tư. . . Nhờ cậy. . ."

Khang Trữ nhìn nàng, ánh mắt cũng đỏ, chốc lát, nàng lấy tay bối lau đi khóe mắt thấm ra chất lỏng, gật đầu nói: "Tốt, ta cùng ngươi." Vừa nói, gọi điện thoại cho Lâm Nhất Phong: "Kẻ điên, ngày mai ta cùng tiểu Hạ cũng sẽ không đi công ty, có cái gì chuyện trọng yếu lời của, ngươi trước đẩy lấy."

Cúp điện thoại, đứng lên, lung la lung lay tiêu sái đến quầy ba, vừa cầm hai chai rượu, hướng Giang Hạ giơ giơ lên, lại đang trước mặt nàng ngồi xuống.

Liên tiếp hai ngày, không có thấy Kỷ Ngữ Đồng đi lên ban, điện thoại di động cũng tắt điện thoại. Quý Vị Ương từng đã đáp ứng muốn cho nhiều nàng một chút thời gian, một chút không gian, nàng cũng tận lượng ở khống chế mình muốn lý trí, muốn tĩnh táo, nhưng là một lúc sau, nàng càng ngày càng cảm thấy nôn nóng bất an, đêm nay rốt cục kìm nén không được lòng tràn đầy tư niệm cùng lo lắng, lái xe tới đến Anh Hoa đường.

Ở bên ngoài nhấn nửa Thiên Môn linh, cửa rốt cục nhẹ nhàng mở ra một

đường.

"Ngữ Đồng, ngươi tại sao lâu như thế. . ." Quý Vị Ương lời còn chưa dứt, ngoài cửa xem ra tiều tụy mà tái nhợt Mỹ lệ khuôn mặt, sẽ làm cho nàng cả kinh trừng lớn hai mắt: "Ngữ Đồng, ngươi làm sao vậy?"

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, tay theo cửa chảy xuống đi xuống, đột nhiên sau đó xoay người trở về phòng, Quý Vị Ương thấy nàng cước bộ phù phiếm, giống như là suy yếu được lập tức sẽ phải té xuống bộ dạng, vội vàng đem cửa Cerrada, đổi giày vào nhà, cấp đi vài bước, xông về phía trước đi trước đở nàng, lo lắng gọi: "Ngữ Đồng, hai ngày không gặp, làm sao ngươi tựu cái bộ dáng này rồi? Ngươi ngã bệnh sao?"

"Không có chuyện gì." Kỷ Ngữ Đồng vịn bả vai của nàng, đi vào phòng ngủ, sau đó mềm nhũn ngã xuống giường. Quý Vị Ương đở nàng nằm xong, vừa kéo qua chăn thay nàng đắp lên, đưa tay dò xét dò cái trán của nàng, nhiệt độ bình thường, nàng chặc nhướng mày, lo lắng hỏi: "Ngữ Đồng, ngươi chỗ không thoải mái? Nói cho ta biết."

"Không có. . . Không có không thoải mái." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười: "Chẳng qua là. . . Vẫn không có xảy ra gian phòng kia."

"Trời ạ!" Quý Vị Ương không thể tin được nhìn nàng, kêu lên: "Chẳng lẽ ngươi cũng không ăn xong đồ sao? Ngươi. . . Ai! Làm sao ngươi cũng sẽ không chiếu cố của mình!"

Nàng trong ánh mắt tràn đầy vẻ trách cứ, lập tức đứng lên: "Ta đi phía ngoài chuẩn bị cho ngươi ăn chút gì trở lại."

"Vị Ương. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng gọi một tiếng, giữ nàng lại đích tay, Quý Vị Ương có chút không giải thích được nhìn nàng, một lúc lâu, lại

thấy một chuỗi trong suốt trong sáng nước mắt từ mắt của nàng giác chậm rãi chảy xuống, Quý Vị Ương ngẩn ngơ, lại đang bên người nàng ngồi xuống, bàn tay đến giữa không trung, bỗng nhiên một chút, cuối cùng phủ lên khuôn mặt của nàng, tiểu tâm dực dực lau đi liễu nước mắt của nàng, ai biết, bay sượt dưới, kia nước mắt nhưng càng chảy càng nhiều, không thể ngăn chặn cuồn cuộn mà rơi, làm ướt tay nàng, làm ướt gối, Quý Vị Ương trong lòng một trận đau đớn, thì thào nói: "Ngữ Đồng, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao thương tâm như vậy?" Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, cánh cũng đi theo lòng chua xót khó chịu.

Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng khóc, bỗng nhiên nói: "Vị Ương, ba ba ta mụ mụ là người khác hại chết, bọn họ. . . Bọn họ là người khác hại chết..."

Quý Vị Ương trên mặt vẻ mặt trong nháy mắt bởi vì nàng những lời này mà trở nên cứng ngắc.

Lâm Nhất Phong tới được lúc, nhìn Khang Ninh gia trong phòng khách một ít địa chén cái khay đống hỗn độn, cùng ngổn ngang vỏ chai rượu, khẽ lấy làm kinh hãi: "Tối hôm qua uống đến không ít a, làm sao? Hai người mở cuồng hoan party a? Cũng không tìm người tới dọn dẹp một chút."

Khang Trữ chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, lười đáp lời của hắn, đưa tay không được nhu án lấy huyệt Thái Dương.

"Tiểu Hạ đây?"

"Ở ngủ trên giường đây." Khang Trữ bất đắc dĩ nói: "Tối hôm qua hai người cũng uống đến động không được, trực tiếp ở nơi này trên mặt đất ngủ cả đêm, sáng hôm nay tỉnh lại, nàng hay là muốn uống, mất đi ta đùa bỡn liễu chút quai, thừa dịp nàng động không được, đem nàng ôm giường lên rồi, so với ta còn cao, ta vừa say rượu vô lực, nhưng mệt chết đi được, thiếu chút

nữa nghĩ gọi điện thoại gọi ngươi tới đây hỗ trợ."

Lâm Nhất Phong không nhịn được nhíu mày: "Nàng tại sao? Còn đang vì Hàn kéo dài quải niệm chuyện cùng Ngữ Đồng náo không vui không sao? Ngữ Đồng cũng thiệt là, chuyện này tiểu Hạ cũng làm được đủ có thể liễu, nàng sau lại gọi điện thoại cho ta, nói từ chiều rộng xử lý đây, cho nên chỉ làm cho hắn phán quyết một năm, làm chuyện như vậy, bất kể là từ cái gì động cơ, cũng không nhưng tha thứ!"

"Không phải vì chuyện kia." Khang Trữ lắc đầu: "Ai, là ta đem chân tướng nói cho Ngữ Đồng liễu."

"Cái gì?" Lâm Nhất Phong ngẩn ra: "Ngữ Đồng phản ứng gì?"

"Phản ứng?" Khang Trữ chỉ chỉ phòng ngủ: "Nhìn bộ dáng của nàng, ngươi còn không biết là phản ứng gì ư, Ngữ Đồng không thể tiếp nhận, muốn hoàn toàn cùng tiểu Hạ chia tay."

"Ta lần đầu tiên biết chuyện này sau, tựu đoán được phải loại kết quả này." Lâm Nhất Phong trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Tại sao ngươi có như vậy cảm thấy?" Khang Trữ xem thường nói: "Nếu là ta, nếu như vậy yêu nhau, ta cũng sẽ không vì cừu hận trói buộc mà buông tha cho rụng mình hiện tại hạnh phúc."

"Ngươi chẳng qua là nghĩ như vậy mà thôi, chuyện nếu thật phát sinh ở trên người của ngươi, ngươi làm không được như vậy." Lâm Nhất Phong nhìn nàng một cái, chắc chắc nói: "Bất kể tiểu Hạ vì Ngữ Đồng làm bao nhiêu, cũng không có thể đền cha của nàng phạm phải hết thảy tội ác, bất kể Ngữ Đồng có nhiều yêu tiểu Hạ, nàng xem thấy nàng, vốn sẽ nghĩ tới cha mẹ mình chết đi là cha của nàng tạo thành, nàng xem thấy nàng, vốn sẽ nghĩ tới Chu Văn Hàn, trong lòng vốn thì không cách nào quên được, tổng hội nhớ

tới, như vậy, làm sao đi chung đụng? Tiểu Hạ cho nàng yêu, cuối cùng chống đỡ không đi nàng đối với Chu Văn Hàn khắc cốt cừu hận, nếu không phải Chu Văn Hàn, nhân sinh của nàng sao sẽ như thế bi thảm?"

"Nhưng là. . ." Khang Trữ còn muốn phản bác.

Lâm Nhất Phong lại sâu sâu thở dài một tiếng: "Các nàng tình yêu, đã bị bóng ma bao phủ, trong lòng có hận, cũng sẽ không hạnh phúc, cho nên, hai người bọn họ nhất định là bi kịch. Biết không? Ta vẫn đồng ý tiểu Hạ mười năm trước cách làm, đáng tiếc, thời gian dài như vậy dặm , Ngữ Đồng thế nhưng không có yêu người khác, làm cho cái này bi kịch hôm nay càng thêm bi kịch."

Khang Trữ sợ run hồi lâu, bỗng nhiên dời đi liễu đề tài: "Ngươi hôm nay tới đây, là chánh sự đây, vẫn là vì tới tham gia cùng chúng ta hoạt động ?"

"Chê cười! Đương nhiên là chánh sự liễu." Lâm Nhất Phong sửa sang lại cổ áo, ngạo nghễ nói: "Bổn công tử hiện tại sự nghiệp tâm mãnh liệt, hoàn toàn xấu hổ cùng làm bạn được không, giống như ngươi suốt ngày không có việc gì, trải qua giấy mê kim say, phân không rõ ban ngày đêm tối cuộc sống, đắm mình sao? Phi! Ngươi quả thực chính là xã hội sâu mọt, loài người sỉ nhục!"

"Ngươi tái sao không đi chết a ngươi!" Khang Trữ trừng mắt liếc hắn một cái, nhịn xuống muốn đánh hắn vọng động, hạ một câu nói vừa nghiêm chỉnh lại: "Chuyện gì a?"

"Chu Văn Hàn cho Mai toa gọi điện thoại liễu." Lâm Nhất Phong vẻ mặt đột nhiên nhiều vài phần ngưng trọng.

"Cái gì!" Khang Trữ từ trên ghế salon nhảy lên, khua lên ánh mắt nhìn hắn: "Hắn ở nơi đâu? !"

"Ta truy tung liễu cú điện thoại kia mã số, là từ Y thành đánh tới."

Khang Trữ ngây người một lúc lâu, gật đầu nói: "Chờ tiểu Hạ tỉnh lại, cũng đã không thể làm cho nàng uống."

Đi trong tửu điếm đóng gói liễu một phần bài cốt cháo, mấy thứ tinh sảo nhẹ chút thức ăn , Quý Vị Ương liền vội vã đi trở về, trên đường, nhớ tới Kỷ Ngữ Đồng đối với nàng nói hết hết thảy, trong lòng nàng vẫn thình thịch nhảy, thật lâu không thể bình tĩnh. Đối với nàng mà nói, đây hết thảy quả thực là bất khả tư nghị, nàng vừa khiếp sợ vừa tức giận, đồng thời rồi hướng Kỷ Ngữ Đồng tràn đầy thật sâu yêu thương, nàng yêu mến cô bé, ở trưởng thành trong quá trình, là cở nào bất hạnh, là cở nào làm cho người ta bi ai cùng lòng chua xót. . .

Về đến nhà, Quý Vị Ương bưng một tờ tiểu Trác tử thả vào trong phòng ngủ trước giường, đem cháo cùng món ăn nhất nhất bầy đặt đến phía trên, sau đó đem chiếc đũa hòa canh thìa dọn xong, ngồi vào bên giường, ôn nhu nói: "Ngữ Đồng, ta đở ngươi đứng lên ăn một chút gì."

Kỷ Ngữ Đồng lấy tay bối che kín sưng đỏ ánh mắt, nhẹ giọng nói: "Ngươi trước để ở đâu, ta tạm thời thật không có gì khẩu vị."

"Không được!" Quý Vị Ương giọng nói không có chút nào thương lượng dư âm, một lát sau, vừa thấp giọng dụ dỗ nói: "Nghe lời, cho dù nữa thương tâm, ngươi cũng không có thể không ăn cái gì hành hạ mình a, như ngươi vậy, ta rất tâm. . . Ta, ta rất khó quá. . ."

Kỷ Ngữ Đồng không nói lời nào, Quý Vị Ương ngồi ở chỗ đó, trầm mặc một hồi mà, bỗng nhiên đưa tay nhẹ nhàng kéo ra tay nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nhận chân nói: "Ngữ Đồng, ngươi còn như vậy, ta liền giận thật à. Được rồi, không ăn đúng không, ta đây cứ như vậy phụng bồi ngươi, từ tối nay ngồi vào ngày mai, lại từ ban ngày ngồi đến tối, tất cả mọi người không

ăn không uống, tốt như vậy không tốt?"

"Vị Ương. . ." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt trong nháy mắt vừa đầy tràn nước mắt.

"Ngươi muốn ta làm như vậy sao?" Quý Vị Ương con ngươi đen nhánh dặm tràn đầy kiên quyết vẻ.

Kỷ Ngữ Đồng khẽ lắc đầu, liền muốn tránh trát trứ ngồi dậy, Quý Vị Ương vội vàng đi qua, đở dậy nàng. Bài cốt cháo hay là nóng hổi, một cổ ngọt hương, Kỷ Ngữ Đồng cầm lấy thìa, ăn vài miếng, nhưng vẫn là có loại thực nuốt không trôi cảm giác, không biết là nhớ ra cái gì đó, vài giọt nước mắt vừa rớt tại chén cháo dặm .

"Ngữ Đồng, ta rất muốn nói cho ngươi biết, bất kể. . . Bất kể chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi, ngươi bi thương, ngươi khổ sở, ngươi khủng hoảng, ta cũng nguyện ý cho cùng nhau gánh chịu." Quý Vị Ương nhìn nàng, bỗng nhiên cũng ướt hốc mắt, đỏ hồng mắt nói: "Ta chỉ cầu : van xin ngươi, yêu quý mình, cho dù không vì mình, vậy. . . Cũng vì người yêu của ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đau nhức, chậm rãi đem thìa để xuống, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Vị Ương, trở về Thúy Thành, là một quyết định sai lầm. . ."

Quý Vị Ương hơi sửng sờ, muốn nói cái gì, vừa ngậm miệng lại, chỉ lẳng lặng chờ nàng nói tiếp.

"Khi đó, trong lòng ta có quá nhiều là không cam, quá nhiều tư niệm, quá nhiều đan vào yêu hận. . . Không trở lại, nội tâm của ta vĩnh viễn không chiếm được an bình, nàng bóng dáng, thời thời khắc khắc đều ở ta trong đầu quanh quẩn, lòng, thời thời khắc khắc bởi vì nàng mà đau." Kỷ Ngữ Đồng

khẽ mỉm cười, nụ cười nhìn lên lại có chút ít lộ vẻ sầu thảm: "Nhưng là, hiện tại, ta biết rồi, ta cả đời này có lẽ cũng không chiếm được an bình, không là bởi vì yêu, mà không chiếm được, mà là bởi vì yêu, lại không thể ở chung một chỗ. Chúng ta đứng ở hai bên, trung gian : ở giữa vượt qua ngạnh cừu hận, còn có rất nhiều những vật khác, nữa cũng không trở về được lúc ban đầu thuần túy... Vị Ương, ta nên làm cái gì bây giờ? Vị Ương, ta nhiều hi vọng, ta nhưng lấy yêu người khác, tại sao nhất định phải là nàng, ta đời trước, rốt cuộc thiếu nàng cái gì..."

Quý Vị Ương cắn cắn môi, bỗng nhiên vươn ra hai tay, đem nàng ôm vào liễu trong ngực, Kỷ Ngữ Đồng gục ở trên vai của nàng, thân thể không ngừng run rẩy, khóc đến giống như nước mắt người. Quý Vị Ương đưa tay nhẹ nhàng vuốt nàng như tơ gấm loại mềm nhẫn tóc dài, trong lòng lại là thống khổ, lại dẫn một tia ngọt ngào, đột nhiên hạ quyết tâm dường như, mở miệng nói: "Ngữ Đồng, không bằng chúng ta lúc này rời đi thôi sao!"

Kỷ Ngữ Đồng nghe lời này, khẽ ngừng tiếng khóc, Quý Vị Ương ôm chặt nàng, ở nàng bên tai thì thào nói: "Bởi vì ta đại ca xui khiến Hàn kéo dài thanh đi Giang thị trộm Chip tài liệu chuyện, ta đã cùng hắn náo lật ra, không là bởi vì ngươi, ta căn bản là không muốn nữa ở lại Thúy Thành. Hiện tại ngươi vừa gặp phải chuyện như vậy, chúng ta tại sao còn phải ở lại chỗ này? Còn có lý do gì phải ở lại chỗ này? Ngữ Đồng, ta biết, ngươi yêu Giang Hạ, ngươi sinh mệnh nhất tốt đẹp chính là cuộc sống cũng cho nàng, nhất tốt đẹp chính là nhớ lại cũng cùng nàng có liên quan. Ta không có hy vọng xa vời có thể thay thế được nàng ở trong lòng ngươi vị trí, nhưng ta thật sự là như vậy khát vọng muốn ở lại bên cạnh ngươi, chiếu cố ngươi cả đời, che chở ngươi cả đời. Ngữ Đồng, cho ta một cái cơ hội, ta yêu ngươi, ta chưa từng yêu một người, yêu đến như vậy liều lĩnh, yêu đến thần hồn điên đảo, yêu đến mất đi mình, thậm chí ngay cả mình cũng bỉ di của mình trình độ. Gặp lại ngươi khóc đến thương tâm như vậy, trong lòng ta quả thực khó chịu được hốt hoảng, Ngữ Đồng, chúng ta lúc này rời đi thôi có được hay không? Theo trở

về Mĩ Quốc, cho chúng ta ở một người khác quốc độ, chân chính bắt đầu cuộc sống mới, rời xa bi thương, rời xa cừu hận, rời xa thống khổ, ta sẽ tẫn ta cố gắng lớn nhất, tới chữa khỏi trong lòng ngươi đau đớn, cầu : van xin ngươi đáp ứng ta, có được hay không?"

74, thứ 74 chương

74, thứ 74 chương . . .

"Hồi Mĩ Quốc? Bắt đầu cuộc sống mới?" Kỷ Ngữ Đồng rời đi Quý Vị Ương bả vai, nước mắt mơ hồ nhìn nàng.

"Là (vâng,đúng)." Quý Vị Ương nóng bỏng nhìn nàng: "Thật ra thì, nơi đó mới là chúng ta quen thuộc địa phương : chỗ, nơi đó không khí, cũng là phá lệ thân thiết mà tự do. Ngữ Đồng, chẳng lẽ ngươi đang ở đây cuộc sống kia mười năm, chẳng bao giờ cảm thụ quá nhanh vui mừng sao? Ngươi đối với ngươi học tập trôi qua địa phương : chỗ, thật không có một chút tình cảm sao? Hơn nữa, ngươi đã là một gã chân chính Mĩ Quốc người a, nơi đó mới là quốc gia của ngươi. Ngữ Đồng, sẽ đem lần này trở về Thúy Thành, làm như một lần lữ hành tốt lắm, có được hay không?"

"Nhưng là. . . Nhưng là ba ba ta mụ mụ thù. . ."

"Không! Ta nói liễu, muốn ngươi rời xa cừu hận, huống chi, ngươi căn bản cũng không biết Chu Văn Hàn núp ở thập địa phương : chỗ, cho dù biết, ngươi vừa có thể làm sao? Ngươi cho rằng, ở Thúy Thành cái chỗ này, thật có thể trông cậy vào những cảnh sát kia không! Có thể trông cậy vào thượng lời của, hắn làm sao có nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật nhiều năm như vậy!" Nói đến đây , Quý Vị Ương tựu vẻ mặt xúc động phẫn nộ, nàng vịn bả vai của nàng, khuyên nhủ: "Ngữ Đồng, nghe nói ta, không nên muốn những thứ này liễu, hắn đã được đến trừng phạt liễu, hắn đã hai bàn tay trắng, so với năm đó, coi như là rất thê thảm, Ngữ Đồng, đã những thứ này sao, không làm

cho mình sống ở cừu hận trong, ta tin tưởng ba ba của ngươi mụ mụ cũng hi vọng như ngươi vậy làm, bọn họ có hi vọng ngươi hạnh phúc vui vẻ."

Kỷ Ngữ Đồng chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: "Khang Trữ nói, ta sau khi về nước, nàng sợ hắn tìm ta, vẫn âm thầm phái hộ vệ bảo vệ của ta."

Quý Vị Ương sửng sốt, lập tức hiểu phía trước cái kia nàng chỉ chính là Giang Hạ, phía sau hắn chỉ cũng là Chu Văn Hàn, càng thêm lo lắng: "Tựu đúng a! Cho nên mới càng thêm muốn! Giang Hạ cũng lo lắng kia cái đồ biến thái cầm thú sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi tại sao còn phải ở lại chỗ này, ngươi biết hắn tồn tại là cái gì tâm tư ! Ngữ Đồng, ngươi. . ." Nàng bỗng nhiên há to miệng: "Ngươi không phải là muốn đợi của hắn tới tìm ngươi, sau đó thay ba ba của ngươi mụ mụ báo thù sao?"

"Vị Ương, ta không thể ở biết ba ba mụ mụ tử vong đích thực cùng sau, làm làm cái gì cũng không còn phát sinh, ta nhất định phải ở tòa án thượng còn bọn họ một công đạo. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, bi thương lắc đầu.

"Ta không cho như ngươi vậy làm! Thậm chí cũng không cho như ngươi vậy nghĩ!" Quý Vị Ương thay đổi sắc mặt, luôn miệng âm cũng run rẩy lên: "Ngươi. . . Ngươi chẳng lẽ nghĩ lấy mình vì mồi? Ngươi đừng như vậy ngây thơ có được hay không! Ngươi không phải là cũng nói liễu, Chu Văn Hàn đã vào hắc đạo, ngươi lấy cái gì đi báo thù? Ngươi tại sao phải cho rằng ngươi có thể đưa đưa lên tòa án?"

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi không đáp, Quý Vị Ương thanh âm dần dần thấp xuống, nàng bỗng nhiên đứng dậy, ở trước mặt nàng ngồi chồm hổm xuống, trên mặt hàm chứa vô hạn bi thương: "Ngữ Đồng, cầu : van xin ngươi đừng như vậy, đừng làm cho ta lo lắng, ngươi biết, vạn nhất ngươi rơi vào trong tay nàng, có là dạng gì hậu quả? Giang Hạ khẳng định cũng không hi vọng như ngươi vậy, đem nơi này hết thảy để xuống đi, van ngươi... Hoặc là, ngươi tựu nhìn ở Giang Hạ phân thượng, để cho hắn kéo dài hơi tàn sao, có người,

sống so sánh với chết thống khổ. . ."

Nàng đem mặt chôn ở đầu gối của nàng thượng, nhẹ giọng cầu khẩn.

Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt tùy ý ở trên mặt giàn giụa, qua thật lâu thật lâu, mới nhẹ giọng nói: "Vị Ương, ngươi đứng lên đi."

Quý Vị Ương thân thể chấn động, từ từ ngẩng đầu lên, vẫn treo nước mắt trên mặt, lộ ra vẻ sắc mặt vui mừng, không thể tin được hỏi: "Ngữ Đồng, ngươi đáp ứng?"

Kỷ Ngữ Đồng hàm chứa nước mắt, rốt cục khe khẽ gật đầu: "Trước khi rời đi, ta muốn đi theo các bằng hữu kiện cá biệt."

Quý Vị Ương vui mừng quá đỗi: "Ta đây cùng ngươi đi!"

Kỷ Ngữ Đồng cúi đầu, trong mắt mang theo một tia kiên trì: "Không, ta tự mình một người là tốt, cho ta mấy ngày thời gian, để cho rất nhiều chuyện đều có chấm dứt, sau đó, chúng ta tựu phi Mĩ Quốc."

Nằm ở nóng hôi hổi trong bồn tắm, túc túc rót hai canh giờ, Giang Hạ mới thay Khang Trữ lấy tới một bộ mới tinh màu đen tây trang thay, Tinh thần dịch dịch đi tới phòng khách.

"Tắm rửa rửa lâu như vậy, ta thật lo lắng ngươi té xỉu ở nhà ta phòng tắm." Khang Trữ lắc đầu nói.

"Dĩ nhiên muốn cua lâu chút, nâng cốc tinh chưng đi ra ngoài, cai đầu dài đau chưng đi." Giang Hạ vừa đưa tay bề ngoài đeo lên , vừa nhìn Lâm Nhất Phong: "Số điện thoại nơi phát ra điều tra ra sao?"

"Công cộng điện thoại." Lâm Nhất Phong ngắn gọn đáp.

"Trò chuyện nội dung đây?"

Lâm Nhất Phong nói: "Hắn gọi Mai toa đi Y thành tụ lại."

"Lúc nào?" Giang Hạ cau mày hỏi.

"Hậu thiên."

Giang Hạ trầm ngâm một chút, lại nói: "Để cho đem điện thoại ghi âm cho ta nghe nghe."

"Không cần nghe liễu, là Chu Văn Hàn bản thân." Lâm Nhất Phong lắc đầu cười nói: "Không cần hoài nghi thính lực của ta đi, cho dù trước kia ở nhà ngươi đi được ít, thanh âm của hắn ở trên ti vi cũng nghe nhiều."

"Kia làm sao bây giờ?" Khang Trữ nhìn Giang Hạ.

"Hiện tại?" Giang Hạ nhìn nàng một cái, mi mao nhất thiêu: "Hiện tại đi có một bữa cơm no đủ, ngươi mời khách!"

"Hmm? !" Khang Trữ trợn tròn hai mắt, lập tức nói: "Tại sao phải?"

"Hiện tại chúng ta là ngồi ở trong nhà ai đây? Tự nhiên là chủ nhân xin chủ nhà."

Lâm Nhất Phong nhìn như thở phào nhẹ nhỏm, vui mừng nói: "Còn có thể nói giỡn, chứng minh người còn bình thường."

Vừa nói ba người trước sau đứng dậy, Khang Trữ đứng lên nói: "Đầu tiên nói trước, lần này không cho uống rượu liễu."

Lâm Nhất Phong liếc nàng một cái: "Các ngươi không uống, ta nhưng muốn uống, ta hơn một tuần lễ không có uống rượu rồi sao." Vừa nói nhìn về Giang Hạ, giảo hoạt mở trừng hai mắt: "Tiểu Hạ, không bằng hậu thiên ta với ngươi đi Y thành xuất soa sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Không được, Thúy Thành bên này không thể rời bỏ ngươi." Khang Trữ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hay là ta phụng bồi tiểu Hạ, đi làm một lần Mai toa tiểu thư người hầu sao."

Giang Hạ đồng ý gật đầu: "Đúng, Thúy Thành bên này quả thật không thể rời bỏ ngươi, A Trữ theo ta đi một chuyến tính ."

"Hừ!" Lâm Nhất Phong mặt trong nháy mắt suy sụp xuống tới, ấm ức đi theo các nàng cùng nhau vào thang máy.

Một chiếc bạc màu lam xe thể thao ra hiện tại trường thái bệnh viện bãi đậu xe, Giang Hạ mở ra tay lái phụ thất cửa xe, dắt Lâm Nhiễm xuống xe.

Lâm Nhiễm không thể làm gì cười: "Ta đều nói ta đã hoàn toàn tốt lắm, ngươi cần phải rút ra giờ làm việc dẫn ta tới phúc tra."

Giang Hạ lắc đầu, nói giỡn nói: "Cũng không phải là ta nói, là minh châu lần nữa dặn dò a, đụng phải đầu cũng không phải là chuyện đùa, vạn nhất lưu lại di chứng, sau này nhưng làm sao bây giờ?"

Lâm Nhiễm nhìn nàng một cái, âm thầm cùng nàng vào bệnh viện. Cam Minh Châu nhận Giang Hạ điện thoại, riêng chạy tới tương bồi, rồi hướng thay nàng làm phúc tra Y Sinh dặn dò liễu mấy câu. Cho đến Lâm Nhiễm vào gian phòng, nàng lúc này mới con mắt nhìn về phía Giang Hạ, thần sắc nhưng nhiều vài phần cổ quái.

Giang Hạ trừng mắt nhìn, cười hỏi: "Xem ngươi này vẻ mặt, có lời gì nói với ta sao?"

Cam Minh Châu do dự trong chốc lát, rốt cục đã mở miệng: "Ngữ Đồng phải về Mĩ Quốc liễu, ngươi biết sao?"

Giang Hạ ngẩn ra, trên mặt nhưng nhanh chóng tràn ra vẻ nụ cười: "Nga,

phải không? Là chuyện tốt, nhiều năm như vậy, nàng đã tại bên kia cuộc sống được thói quen sao."

"Nàng cùng Quý Vị Ương trở về."

Giang Hạ trên mặt nụ cười mặc dù không thay đổi, lại có vẻ có chút cứng ngắc.

Cam Minh Châu trong mắt lộ ra một tia thất vọng : "Trước kia ngươi hai tốt như vậy, như vậy ngọt ngào, ta vẫn không hiểu ngươi tại sao muốn cùng nàng chia tay, vì chuyện này ta còn cùng Noãn Noãn cùng nhau mắng quá ngươi. Lần này nàng trở lại, cùng nàng thấy mấy lần, ta cảm giác, cảm thấy nàng hay là không có đã ngươi, mặc dù ngươi hai một bên cạnh có một Lâm Nhiễm, một bên cạnh treo Quý Vị Ương, không biết làm sao, ta nội tâm hẳn là vẫn ngóng nhìn ngươi hai có thể gương vỡ lại lành. Có lẽ trong lòng ta, ngươi, Lâm kẻ điên, Tiểu Chu, Noãn Noãn, A Trữ, chúng ta sáu người, vẫn là một không thể phân cách toàn thân, ta tư tâm hi vọng, có thể không nên mất đi bất cứ người nào. Mười năm trước, Ngữ Đồng rời đi, ta chỉ là cảm thấy rất đau lòng, nhưng hôm nay Noãn Noãn gọi điện thoại cho ta, nói Ngữ Đồng muốn cùng Quý Vị Ương cùng nhau rời đi, trong lòng ta, đặc biệt không thoải mái."

Giang Hạ khẽ cúi đầu, không nói lời nào.

"Nàng sáng hôm nay đi Noãn Noãn nhà, cùng nàng chính thức nói lời từ biệt, nói đã đặt liễu vé phi cơ liễu, mấy ngày sau tựu lên đường."

"Nếu cùng Dương Noãn Tô nói khác liễu, như vậy, theo Dương Noãn Tô tính cách, tất cả mọi người báo cho đến sao, ta chỉ chính là trừ ta ra người." Giang Hạ cười nhạt một tiếng, không trách được hôm nay ở trong công ty, gặp phải A Trữ cùng kẻ điên, hai người vẻ mặt cũng chút mất tự nhiên, chẳng lẻ bọn họ đều sợ chuyện này có làm cho mình hỏng mất sao?

Không khí bỗng nhiên thoáng cái trở nên dị thường trầm mặc.

"Tiểu Hạ, ngươi. . ."

Giang Hạ thật nhanh tiếp lời: "Ta không sao, nếu như vậy, ta xem nàng cũng tới tìm ngươi, các ngươi hảo hảo hàn huyên một chút, đến lúc đó mọi người cùng nhau đi vì nàng tiễn đưa sao."

"Tiểu Hạ, tại sao ta cũng vậy vẫn cảm thấy ngươi rất quan tâm nàng, nếu không sẽ không vẫn quan tâm cuộc sống của nàng cùng học tập, ta thậm chí, cảm thấy ngươi còn thích nàng, là trực giác của ta có vấn đề sao? Ta mỗi lần cùng Lâm kẻ điên thảo luận về ngươi hai chuyện, hắn luôn là nói không cần lo người khác tình cảm chuyện, nhưng là đối với ta tới nói, ngươi hai không phải là người khác, là bằng hữu, thậm chí là thân nhân, là người nhà a." Cam Minh Châu cười khổ nói: "Tại sao ta đây sao chấp niệm cảm thấy, hai người các ngươi không ở chung một chỗ, là rất đáng tiếc rất làm cho người khác tiếc nuối một chuyện, tiểu Hạ, nói cho ta biết, Lâm Nhiễm thật so sánh với Ngữ Đồng hơn hấp dẫn ngươi sao? Ngươi thế nhưng thật có thể đủ cùng nàng gần nhau mười năm."

Giang Hạ trầm mặc chốc lát, lắc đầu nói: "Minh châu, trực giác của nữ nhân, không nhất định tựu cũng là trăm phần trăm chính xác, nếu như một mình ngươi ở nước ngoài đi học, ta giống nhau sẽ rất quan tâm cuộc sống của ngươi cùng học tập."

Cam Minh Châu thật sâu thở dài: "Như vậy, nàng lúc đi, ngươi sẽ đi tiễn đưa sao?"

"Ta liền không thấu cái kia náo nhiệt."

"Tiểu Hạ, nàng nói nàng sau này có lẽ cũng sẽ không trở về Thúy Thành liễu." Cam Minh Châu giọng nói vô cùng bất mãn.

Giang Hạ nhẹ nhàng cười một tiếng, tránh ra Cam Minh Châu nhìn thẳng tới được ánh mắt, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Minh châu, Lâm Thấm kết hôn thời điểm, A Trữ không có đi tham gia bọn họ tiệc cưới, lúc ấy ta hỏi nàng tại sao không đi, có phải hay không bởi vì trong lòng không bỏ xuống được, nàng trả lời ta nói, một người kết hôn, nếu có bằng hữu không đi tham gia, chỉ có hai nguyên nhân, loại thứ nhất, đương nhiên là quan hệ của các nàng không tốt, loại thứ hai, chính là quan hệ của các nàng từng quá tốt, quả thực tốt được không thể tốt hơn, nàng nói nàng thuộc về người sau. Hiện tại, ta cũng vậy nói cho ngươi, có bằng hữu muốn, mà ta không đi tiễn đưa, cũng chỉ là bởi vì quan hệ từng quá tốt, tốt được không thể tốt hơn."

Cam Minh Châu nghi ngờ nhìn nàng, sau đó trong ánh mắt hiện lên một tia hưng phấn, Giang Hạ vừa nhìn nét mặt của nàng, cực kỳ nhức đầu, dùng thủ thế ngăn trở nàng: "Minh châu, không nên loạn tưởng, cũng không nếu hỏi, cái gì có thích hay không, yêu hay không yêu, mọi chuyện cần thiết cũng không nặng hơn nữa muốn, mọi chuyện cần thiết tất cả cũng thành định cục, ngươi bỏ qua cho ta đi, không nên lại đề lên nàng."

"Tại sao?" Cam Minh Châu đôi lông mày nhíu lại, đang muốn vì mình bắt đến một tia tin tức truy hỏi kỹ càng sự việc, cửa bỗng nhiên mở ra, Lâm Nhiễm từ bên trong đi ra.

Giang Hạ như được đại xá, hướng Cam Minh Châu gật đầu: "Cam viện trưởng, ngươi thật như vậy rỗi rãnh sao? Hoặc là, ngươi muốn đi ra ngoài cho uống chén trà sao?"

Cam Minh Châu cắn răng, đống lên nụ cười đối với Lâm Nhiễm nói: "Như thế nào? Kết quả như thế nào?"

"Không có chuyện gì, hết thảy bình thường." Lâm Nhiễm hướng nàng khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng noãn.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ nhận lấy trong tay nàng kiểm tra kết quả nhìn một chút, nới lỏng miệng Khí Đạo: "Tốt lắm, nếu không có chuyện gì, cũng yên lòng liễu, Nhiễm Nhiễm, chúng ta đi thôi, cam viện trưởng là người bận rộn, chúng ta nhưng đừng chậm trễ người ta công việc."

Cam Minh Châu hướng nàng giơ giơ tú quyền, nói đừng, trở về phòng làm việc của mình đi.

Vừa thấy bóng lưng của nàng biến mất, Giang Hạ khuôn mặt ngụy trang cũng nhịn không được nữa, nụ cười lập tức biến mất không thấy, Lâm Nhiễm theo nàng mặc quá dài hành lang, nhìn một chút sắc mặt của nàng, nhíu mày nói: "Hạ, ngươi làm sao vậy?"

Giang Hạ nghiêng đầu hỏi: "Cái gì?"

"Làm sao cảm giác nét mặt của ngươi thoáng cái trở nên đặc biệt nghiêm túc dường như?"

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ sờ sờ mặt của mình, thuận miệng nói: "Có thể là bởi vì mới vừa thoáng cái nhớ tới trong công ty chuyện đi."

"Công việc điên cuồng!" Lâm Nhiễm sẳng giọng.

Hai người cùng nhau đứng ở nơi đó chờ thang máy đích mưu mà, Lâm Nhiễm chợt nhớ tới một chuyện, không nhịn được nhẹ khẽ gọi một câu: "Hạ. . ."

"Ừ?"

"Nếu như. . . Nếu như ta lần trước tai nạn xe cộ, thật có lưu lại nghiêm trọng di chứng, nói thí dụ như, đầu xảy ra vấn đề gì các loại, ngươi sẽ làm sao?"

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ nghiêng đầu nhìn nàng, quên bên tai truyền đến "Leng keng" một thanh âm vang lên thanh âm, cười nói: "Đứa ngốc, ta dĩ nhiên đều nghe theo chú ý ngươi cả đời."

Nói xong câu đó, đột nhiên có loại vô cùng quái dị cảm giác, quay đầu nhìn lại, nhưng đang đón nhận một đôi băng hàn thấu xương đôi mắt đẹp, trong lòng nàng chấn động, há miệng, cả người bỗng nhiên cương ở nơi đâu.

Có như vậy một sát na, không khí tựa hồ cũng đọng lại, chung quanh nhiệt độ giống như là chợt giảm xuống mười mấy độ. Lâm Nhiễm nhìn trong thang máy cái kia vẻ mặt Lãnh Mạc tuyệt mỹ nữ tử, cũng đi theo ngây người.

Ở cửa thang máy Cerrada lúc trước, Kỷ Ngữ Đồng bán ra thang máy, Giang Hạ lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, thân thể giống như bị bỏ lệnh cấm dường như, vội vàng hướng bên cạnh nhường lối, Kỷ Ngữ Đồng mắt nhìn thẳng từ hai người bọn họ trong lúc đi xuyên qua, lưu lại một đường cao dép lê tiếp xúc mặt đất thanh thúy thanh âm dễ nghe.

Trong mũi phảng phất còn lưu lại một tia nữa quen thuộc bất quá mùi thơm, chẳng qua là tâm tình, lại độ bị lây liễu một tia vẻ lo lắng, hồi lâu, Giang Hạ trên mặt miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, mỏi mệt nói: "Đi thôi."

Đưa Lâm Nhiễm trở về bạc uyển nhà trọ, Giang Hạ lại nhớ tới công ty, cả xế chiều, cũng lộ ra vẻ phá lệ bận rộn, hơn sáu điểm thời điểm, kha linh gõ cửa đi vào: "Tổng tài, có muốn hay không công nhân viên phòng ăn bên kia cho ngươi đưa bữa ăn tối tới đây?"

"Bữa ăn tối? Đã trễ thế này sao?" Giang Hạ có chút kinh ngạc, nhìn đồng hồ tay một chút: "Nga, là đến thời gian ăn cơm liễu, ta vẫn chưa đói, ngươi đi qua dùng cơm sao, sau đó trở về đi nghỉ ngơi tính ."

"Tổng tài. . ."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: "Sợ ngươi, ngươi quả thực thành cuộc sống của ta bí thư. Được rồi, ngươi gọi bọn hắn đưa một phần bữa ăn tối quá đến cho ta, về phần ăn cái gì, ngươi xem rồi làm tốt liễu."

Kha linh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: "Tốt, ta biết rồi." Cuối cùng lôi kéo cửa đi ra ngoài.

Giang Hạ cười lắc đầu, lực chú ý mỗi lần bị kéo trở về, này mới cảm giác được bả vai có chút ê ẩm, nàng hướng rộng rãi ghế da dặm một nằm, hai tay giao thế , nhẹ nhàng vuốt ve bả vai, cảm giác hơi chút tốt lắm chút, liền nhắm mắt lại, đang muốn tiểu nghỉ một lát, trên bàn đích tay cơ vang lên. Nàng nhíu nhíu mày, cũng không mở mắt, tay tại trong trí nhớ đại khái vị trí lục lọi trong chốc lát, đưa điện thoại di động bắt tới đây thả vào bên tai: "Uy?"

Bên kia trầm mặc một hồi mà, một giọng nói ngọt ngào động thính nhưng không có chút nào nhiệt độ thanh âm truyền vào trong lổ tai: "Uy, có rãnh rỗi sao? Ta muốn đến ngươi kia tới một chuyến."

Giang Hạ tâm đầu tiên là vừa nhảy , sau đó nơi tim một trận hít thở không thông loại khó chịu, rốt cục đến phiên nàng sao? Nên tới, quả nhiên hay là muốn, nàng cố gắng khống chế mình phập phồng cảm xúc, bình tĩnh nói: "Có rãnh rỗi."

Lại là lạnh lùng một câu nói vứt liễu tới đây: "Ngươi hiện tại ở nơi đâu?"

Giang Hạ nhẹ vỗ về trán của mình, hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Công ty."

"Tốt." Bên kia nếu không dài dòng, đã là cúp điện thoại.

Giang Hạ vẫn nắm thật chặc điện thoại di động, phảng phất không hiểu được điện thoại đã bị cắt đứt, một lúc lâu, hai khỏa trong suốt trong suốt nước mắt từ khóe mắt chậm rãi thấm ra.

http://tieulun.hopto.org

Như vậy, đây là một lần cuối cùng gặp mặt sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: còn có hai cái địa phương muốn tàn bạo, chịu không được có thể đợi cùng nhau nhìn.

Nội dung vở kịch đã sớm đặt ra tốt, ta viết đồng, có trước hết nghĩ tốt mở đầu cùng phần cuối, trung gian : ở giữa còn lại là từ từ vừa viết vừa nghĩ bên bổ.

Cho nên, chịu không được cũng tốt, không có hứng thú cũng tốt, chỉ có thể như vậy viết.

Các vị mình cẩn thận lựa chọn là tốt rồi.

75, thứ 75 chương

75, thứ 75 chương . . .

Đứng ở Giang thị đại lâu trong thang máy, nhìn tầng lầu nhanh chóng bay lên, Kỷ Ngữ Đồng không khỏi có chút khẩn trương, có lẽ, nàng hẳn là may mắn gặp mặt địa điểm là công ty của nàng, mà không phải sông chỗ ở, hoặc là khác bất kỳ có thể khiến cho nhớ lại địa phương : chỗ, nơi này không khí, làm cho nàng hơn có thể vẫn duy trì trấn định, ít nhất ngoài mặt là như vậy.

Nàng một lần vừa một lần tự nói với mình, hôm nay, là tới nói lời từ biệt, để chấm dứt, nhưng là trong lòng đau đớn cảm giác, nhưng càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt.

Ở Giang Hạ phòng làm việc trước dừng lại, sâu hít một hơi thật sâu khí , nàng đưa tay đẩy ra kia hai miếng nguyệt sắc sắc đại môn, rất xa nhìn lại, một đạo cao gầy trội hơn bóng lưng liền rơi vào trong mắt.

Đó là nàng nhất quán thế đứng, có mấy phần quật cường, mấy phần kiêu

ngạo, nhưng là giờ phút này làm cho người ta cảm giác, nhưng lại dẫn một loại nói không ra lời cô tịch, tựu như kia vạn trượng hang sâu thượng, một gốc cây cao ngất nới lỏng, ánh mắt chạm đến cái kia ngắn ngủn một sát na, Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ lã chã rơi lệ.

Giang Hạ hai tay ôm vai, đứng ở thủy tinh tường trước, xuất thần nhìn nơi xa ngũ thải ban lan bầu trời đêm, nghe được phía sau truyền đến tiếng động, từ từ xoay người lại.

"Ngươi đã đến rồi?" Nàng xem thấy nàng, có vài giây đồng hồ xuất thần, sau đó dùng ngón tay chỉ bên kia ghế sa lon: "Ngồi."

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "Không cần, ta nói vài lời đã." Chậm rãi đi tới, đưa tay từ trong bọc lấy ra một tờ chi phiếu, đặt ở rộng rãi trên bàn làm việc, nhẹ nhàng hướng Giang Hạ phương hướng đẩy: "Đây là qua nhiều năm như vậy, ngươi cho ta gửi tiền, ta dùng, đã bổ sung liễu, hôm nay còn cho ngươi."

Nàng khẽ tránh Giang Hạ ánh mắt, mỗi một lời rất nhẹ, rất chậm, Giang Hạ một đôi dài nhỏ trong con ngươi, cũng là bình tĩnh không có sóng, nhìn không ra bất kỳ tâm tình, hồi lâu, nàng gật đầu: "Tốt."

Phản ứng của nàng, tựa hồ để cho Kỷ Ngữ Đồng có chút ngoài ý muốn. Giữa hai người có chốc lát trầm mặc, Kỷ Ngữ Đồng lần nữa mở miệng: "Ta chuẩn bị cùng Vị Ương cùng nhau trở về Mĩ Quốc liễu, hậu thiên vé phi cơ."

"Ừ, nghe nói." Giang Hạ rũ xuống mí mắt.

"Ngươi không có gì muốn nói với ta sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhịn xuống cổ họng khắp thượng ghen tuông, nhìn chằm chằm nàng.

"Nói gì?" Giang Hạ khóe môi hiện lên một tia như có như không nụ cười, mở ra hai tay: "Nói chúc mừng ngươi từ đó không cần nhìn đến một tờ làm

ngươi nhớ tới cha mẹ chi thù khuôn mặt? Nga không, nói như vậy quá mức tính trẻ con, không thích hợp ta nói, mà ngươi nghe được cũng chưa chắc có khoái trá. Ngữ Đồng, ta biết ngươi, ta biết ngươi lần này là thật hạ quyết tâm muốn ta, cho nên, ta không lời nào để nói, cũng không nói muốn nói, ta duy nhất có thể làm, chỉ có thành toàn."

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Cám ơn ngươi."

Hai người nhìn thật sâu lẫn nhau, sau đó, Giang Hạ khẽ tránh ra bên cạnh đầu, thanh âm trở nên có chút khàn khàn: "Ngày đó ta sẽ có chút bận rộn, sẽ không đi tiễn đưa."

"Không sao." Kỷ Ngữ Đồng miễn cưỡng nặn ra vẻ mỉm cười, phí sức nói ra mấy chữ: "Kia. . . Ta đi."

"Ừ."

Lúc xoay người, Kỷ Ngữ Đồng nhắm lại hai mắt, sau đó nhẹ giọng nói: "Giang Hạ, hi vọng. . . Ngươi có thể hạnh phúc." Lời kia vừa thốt ra, nước mắt từ tái nhợt mà Mỹ lệ trên khuôn mặt rối rít mà rơi, nàng sợ Giang Hạ phát hiện, không dám đưa tay đi lau, bước nhanh đi ra khỏi gian phòng, biến mất ở cạnh cửa.

Kha linh trong tay dẫn chứa thức ăn cái hộp, từ lúc trong thang máy đi ra ngoài, tựu kinh ngạc cùng rơi lệ đầy mặt Kỷ Ngữ Đồng đụng đang .

"Kỷ tiểu thư." Nàng mở to mắt, ấp úng gọi một tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng nhưng làm như không nghe thấy dường như, bước nhanh xông ào vào thang máy, sau đó nhấn xuống cái nút.

Kha linh kinh ngạc nhìn nhắm thang máy, giống như là chợt nhớ tới cái gì, nhanh chóng xuyên qua lang đạo đi tới tổng tài cửa phòng làm việc, đẩy

cửa ra đi vào.

"Tổng tài?" Kha linh vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong, bước nhanh đi tới, kinh ngạc gọi một tiếng.

Chỉ thấy Giang Hạ hai tay chống bàn làm việc, đầu thật sâu thả xuống đi xuống, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống ở trên mặt bàn một tờ tương tự với chi phiếu đồ thượng, kia yếu ớt bộ dạng, hẳn là nàng trước đây chưa từng gặp.

"Giang tổng, ngươi làm sao vậy? ?" Kha linh thanh âm khẽ phát run, giọng nói cánh cũng là trước nay chưa có khẩn trương lên.

Giang Hạ không có ngẩng đầu, vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, kha linh tiến lên một bước, đang muốn hỏi nữa, lại nghe Giang Hạ bỗng nhiên phát ra một tiếng cổ quái tiếng cười, sau đó tiếng nói có chút nghẹn ngào nói: "Hi vọng ngươi có thể hạnh phúc. . . Hmm, những lời này, rất tục khí, ngươi nói có đúng hay không?"

Như vậy Noãn Noãn Dương Dương (dương dương tự đắc) sau giờ ngọ, ở trên đường cái đi dạo, vốn nên là một việc hết sức thích ý chuyện tình, Kỷ Ngữ Đồng vẫn cảm thấy có chút lãnh, cho dù nữa không muốn thừa nhận, Giang Hạ đối với Lâm Nhiễm cái kia câu "Ta dĩ nhiên đều nghe theo chú ý ngươi cả đời" luôn là làm cho nàng không cách nào quên được, chỉ sợ nàng đã tính toán rời đi. Nàng mặt không chút thay đổi, vô tinh đả thải đi theo Quý Vị Ương phía sau, cũng không lâu lắm, rốt cục không nhịn được chau nổi lên lông mày: "Vị Ương, ngươi đây là muốn mang ta đi nơi nào?"

"Rất nhanh đã đến." Quý Vị Ương trấn an dường như hướng nàng cười một tiếng, đi nữa một đoạn đường, sau đó đối với nàng nói: "Ngươi ở chỗ này chờ ta." Xoay người đi vào một nhà tiệm bán hoa.

Kỷ Ngữ Đồng muốn gọi ở nàng cũng chưa kịp, chỉ đành phải bất đắc dĩ đứng ở bên ngoài đợi nàng, nàng muốn làm gì? Mua Mân Côi sao? Vô luận như thế nào, tặng hoa luôn là vật chuyện lãng mạn, nhưng là đối với cử động như vậy, nàng đã sớm cảm thấy chết lặng, chẳng qua là, nhiều năm như vậy dặm , nàng nhưng thật giống như chưa từng có nhận được quá người kia đưa một bó hoa. . .

Ý niệm trong đầu vừa chuyển tới đây, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng cấm tự mình nghĩ đi xuống. Vô luận từng có quá nhiều ít oán hận quấn quýt, vô luận có quá nhiều ít tình yêu quấn quýt si mê, hết thảy đều đã trở thành trải qua . . . Kiếp nầy, hai người bọn họ cuối cùng là hữu duyên vô phận. . .

Là ánh mặt trời quá mức chói mắt đến sao? Tại sao đáy mắt vừa khô khốc đau nhức, Kỷ Ngữ Đồng bàn tay che ở trên trán, đứng ở nơi đó, chậm rãi di động tới thân thể, mờ mịt đánh giá bốn phía lưu động đám người, rộng rãi đường phố, Lâm Lập cao lầu.

Lần này, nàng thật muốn rời đi, rời đi chỗ ngồi này phồn hoa thành thị, rời đi cái này tràn đầy vui vẻ cùng thống khổ nhớ lại địa phương : chỗ, rời đi. . . Rời đi mang cho nàng vui vẻ cùng thống khổ người...

Nhưng là, tại sao trong lòng càng như thế hoang vu đây? Hoang vu đến làm cho người cảm thấy có chút tuyệt vọng, ở đây dài dòng trong mười năm, mặc dù cũng rất tuyệt vọng, nhưng cảm giác nhưng cùng lúc này hoàn toàn bất đồng, khi đó, nàng vẫn là đang đợi, ở chờ đợi, lòng của nàng, vốn mang một tia muốn ngừng chưa ngừng hi vọng. . .

Hiện tại, không có gì cả liễu. . . Nàng có loại, phía sau sắp sửa đi con đường trở nên rất dài rất dài cảm giác, có lẽ, nàng duy nhất nên lo lắng, đó là có thể như thế nào không thiếu vị đem nó đi đến. . .

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hiện lên một thê lương nụ cười, sau đó, nàng liền

nghe được một thanh âm ôn nhu: "Ngữ Đồng, ngươi đang làm gì thế?"

Quay đầu lại đi, Quý Vị Ương tay đang cầm hai bó trắng noãn hoa cúc, mi thanh mục tú trên khuôn mặt treo Noãn Noãn nụ cười, đang quan tâm nhìn nàng.

"Đây là. . ."

"Ta nghĩ, trở về Mĩ Quốc lúc trước, ngươi nhất định sẽ đi xem một chút ba ba của ngươi mụ mụ, để cho ta cùng ngươi, khỏe?" Quý Vị Ương trong trẻo con ngươi đen nhánh tràn ngập như nước nhu tình.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, cổ họng bỗng nhiên ngạnh ở: "Tốt. . ."

Tây hiệu, mộ công viên.

Kỷ Ngữ Đồng quỳ gối cha mẹ trước mộ, nhớ tới bọn hắn chết bởi vì, nước mắt ngăn không được rối rít mà rơi. Sau khi về nước, nàng từng nhiều lần một mình một người tới nơi này nhìn nhìn bọn họ, nhưng là không có kia một lần, nàng có thương tâm như vậy, bên trong nằm song thân của nàng, sao mà vô tội? Có phải hay không, thái quá mức hoàn mỹ, thái quá mức hạnh phúc tình yêu kết nối với Thiên Đô có ghen tỵ với?

Tỷ như, cha mẹ nàng, tỷ như. . . Kỷ Ngữ Đồng đưa tay nhẹ vỗ về trên bia mộ mẫu thân hình, khóc không thành tiếng. Quý Vị Ương đem bó hoa hiến ở Kỷ Tư Thành cùng Ôn Nhược Nhã trước mộ, cũng là thần sắc ảm nhiên, Ngữ Đồng cha mẹ trai tài gái sắc, thoạt nhìn là như thế xứng đôi, nhưng được cho khó gặp giai ngẫu, thế nhưng rơi vào như vậy thê thảm kết quả, thật là làm cho lòng người toái thần đả thương.

Hai người cũng không nói gì, Kỷ Ngữ Đồng quỳ gối trước mộ, Quý Vị Ương an tĩnh phụng bồi nàng, mãi cho đến mặt trời lặn Tây Sơn, Quý Vị Ương mới nhẹ giọng khuyên nhủ: "Ngữ Đồng, chậm, chúng ta trở về đi thôi."

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng tinh thần hoảng hốt, giống như là không có nghe thấy dường như, Quý Vị Ương đứng dậy, đưa tay đem nàng kéo, ôn nhu kêu: "Ngữ Đồng. . ." Kỷ Ngữ Đồng phục hồi tinh thần lại, nhìn nàng một cái, trong mắt bỗng nhiên nảy lên một tia xin lỗi: "Vị Ương, thật xin lỗi, để phụng bồi ta quỳ lâu như vậy."

Quý Vị Ương kéo nàng, chấp nhất tay nàng, lắc đầu: "Ta không muốn ngươi nói như vậy, thật ra thì, trong lòng ta, ta hi vọng chúng ta là tuy hai mà một, cha mẹ của ngươi, ta liền làm là cha mẹ của mình một loại." Ánh mắt của nàng, đưa tình nhìn chăm chú vào Kỷ Ngữ Đồng, Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, khẽ quay đầu đi, tránh ra ánh mắt của nàng.

"Ngữ Đồng, đi thôi. Ta nghĩ. . . Ta nghĩ sau này, ta còn có cùng ngươi tới xem bọn hắn."

"Sau này?" Kỷ Ngữ Đồng nghi ngờ nhìn nàng.

Quý Vị Ương khẽ mỉm cười, khẳng định nói: "Là (vâng,đúng), ở ta như nguyện đem vui vẻ cùng hạnh phúc mang cho ngươi sau này."

Ở bên ngoài ăn xong bữa ăn tối, cho...nữa Kỷ Ngữ Đồng về đến nhà, đã là buổi tối liễu.

Quý Vị Ương ở trên ghế sa lon ngồi xuống, Kỷ Ngữ Đồng mở ra tủ lạnh, rót một chén nước trái cây đưa cho nàng, "Cám ơn." Quý Vị Ương đưa tay nhận lấy, uống một hớp để xuống, Kỷ Ngữ Đồng ở bên người nàng ngồi xuống.

"Đồ thu thập được như thế nào? Có muốn hay không hỗ trợ?"

Kỷ Ngữ Đồng lướt liễu lướt đầu tóc, miễn cưỡng nói: "Không có gì nhưng thu thập, đã không sai biệt lắm."

"Không bao lâu nữa, ta có thể dẫn ngươi đi Hawai phơi mặt trời, đi Đức Châu bãi cỏ cỡi ngựa, hoặc là đi California cua cây cọ tuyền liễu..." Quý Vị Ương mi phi sắc vũ vừa nói, trong mắt tràn đầy ước mơ vẻ.

"Nói xong quả thật làm cho người có chút động tâm." Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu liễu nghĩ: "Được rồi, ta đồng ý."

Quý Vị Ương có chút xuất thần nhìn nàng đường vòng cung duyên dáng mặt nghiêng, trong lòng nảy lên một tia khó tả hạnh phúc cảm giác, bỗng nhiên đưa tay vẹt ra nàng một luồng tóc dài, lẩm bẩm nói: "Ngữ Đồng, ta cảm giác, cảm thấy, ta đời trước nhất định đã từng biết ngươi, yêu ngươi, nếu không tại sao, đời này lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, tựu có một loại quen thuộc cảm, hơn nữa thật sâu trầm mê mà không thể tự thoát ra được."

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu nhìn nàng, đang đụng với một đôi nóng bỏng tròng mắt, nàng miễn cưỡng lộ ra vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Vị Ương. . ."

Quý Vị Ương không đợi nàng nói xong, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn nàng, chậm rãi nói: "Hôm nay ở ngươi bá phụ bá mẫu trước mộ, trong lòng ta không biết làm sao, bỗng nhiên tràn đầy cảm kích, ta thật rất cảm tạ cha mẹ của ngươi, cảm tạ bọn họ đem ngươi dẫn tới cõi đời này, để cho ta có thể có cơ hội gặp phải ngươi, ta ở trong lòng thỉnh cầu bọn họ, để cho ta đời bọn họ yêu ngươi, chiếu cố ngươi, ở nhân sinh của ngươi trung, làm bạn ngươi, ta thề ta nhất định sẽ làm rất khá. . ."

"Vị Ương, ngươi vẫn đối với ta rất khỏe, ta vẫn. . ."

"Không, đừng bảo là cảm tạ, ta không muốn nghe." Quý Vị Ương vội vàng che đậy kín môi của nàng, hai người thân thể trong nháy mắt cũng cứng đờ, không có ai nữa nhúc nhích, tư thế vô cùng mập mờ, không khí có chút cứng ngắc. Qua một lúc lâu, Quý Vị Ương tiểu tâm dực dực điều chỉnh hô hấp, đưa tay từ môi nàng dời đi, xoa gương mặt của nàng, thanh âm rất nhỏ

run rẩy: "Ngữ Đồng, nói cho ta biết, ngươi thật đối với ta không có một chút thích không? Một chút thích cũng không có sao?"

Thanh âm của nàng, tràn đầy khổ sở cùng bi ai, còn có một ti mong đợi, Kỷ Ngữ Đồng nhìn trước mắt cặp kia đầy đủ thống khổ cùng thâm tình con ngươi xinh đẹp, cổ họng giật giật, nhưng nói không ra lời, nàng nhất định là không ghét Quý Vị Ương, nếu không sẽ không cho phép nàng vẫn theo ở bên cạnh mình, nhưng thì thích, như thế nào coi là thì thích? Hoặc là, như thế nào mới coi là tình nhân thích? Trong lòng nàng bỗng nhiên đối với cái từ này không có một chút khái niệm.

Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một mảnh rối loạn, Quý Vị Ương nhưng bỗng nhiên nhích tới gần, hôn lên đôi môi của nàng, nàng theo bản năng đưa tay kháng cự, song, không biết là nghĩ tới điều gì, hai tay của nàng nắm thật chặc, vừa mềm nhũn thả xuống đi xuống, không hề nữa phản kháng.

Quý Vị Ương trằn trọc hôn nàng, môi của nàng cũng rất mềm mại, làm cho nàng bỗng nhiên nghĩ tới Giang Hạ, nhưng là nụ hôn của nàng, cũng là tiểu tâm dực dực, ôn nhu, thậm chí mang theo một vẻ khẩn trương, hoàn toàn không giống với Giang Hạ bá đạo triền miên, kịch liệt lưu luyến, không cách nào dẫn phát nàng đầy đủ kích tình cùng nhiệt lực, cũng hoàn toàn không có cảm xúc mênh mông, mặt đỏ tới mang tai tim đập cảm giác. Nhưng là, nàng có thể cảm giác được nàng nồng đậm ý nghĩ - yêu thương, giờ phút này, tâm tình của nàng đột nhiên trở nên vô cùng an ổn.

"Ngữ Đồng." Quý Vị Ương đưa tay ôm lấy nàng, ở nàng bên tai thì thào nói: "Tối nay, để cho ta ở, khỏe? Ta thật, một giây cũng không nỡ cho tách ra a."

"Không được, Vị Ương, ta. . ."

"Ngữ Đồng, cho mình một quên mất Giang Hạ cơ hội? Khỏe?" Quý Vị

Ương rời đi nàng, thật sâu nhìn chăm chú vào nàng, đem tay nàng để tại chính mình bộ ngực: "Cho ta và ngươi một cái cơ hội, khỏe?"

Lòng của nàng "Phác thông phác thông" nhúc nhích, kia kịch liệt tiết tấu, Kỷ Ngữ Đồng có thể cảm giác được rõ ràng, nàng kinh ngạc nhìn nàng, ngày đó cùng Giang Hạ gặp mặt đích tình cảnh vừa nổi lên trong lòng, câu kia "Ta dĩ nhiên đều nghe theo chú ý ngươi cả đời" tựa hồ vừa tàn khốc ở vang lên bên tai, Kỷ Ngữ Đồng trong mắt thoáng cái xông ra nước mắt, nàng cắn cắn môi, bỗng nhiên kéo qua Quý Vị Ương cổ, chủ động hôn lên môi của nàng.

Sắc trời dần dần thầm xuống.

Khang Trữ ở trong xe ngồi hồi lâu, vẻ mặt đã hết sức không nhịn được, nàng khom người tử, bỗng nhiên nôn nóng nói: "Tiểu Hạ, ngươi nói Lâm kẻ điên có thể hay không nghe lầm? Nếu như Chu Văn Hàn thật gọi Mai toa đi Y thành, nàng làm sao có ai đến tối còn không có động thân : nhích người a?"

"Kiên nhẫn chút." Giang Hạ ánh mắt không hề chớp mắt nhìn ngoài cửa sổ, tự hồ sợ bỏ lỡ thứ gì.

"Ôi, cũng đợi lâu như vậy liễu." Khang Trữ đem vật cầm trong tay hamburger vứt qua một bên, ủy khuất nói: "Thật lâu không quá khó như vậy ăn đồ liễu." Sau đó hướng chỗ ngồi dựa vào một chút.

Một lúc lâu, Giang Hạ bỗng nhiên đưa tay vỗ nàng hạ xuống, trong giọng nói là kìm nén không được hưng phấn: "Tới!" Khang Trữ ngồi dậy, vội vàng theo ánh mắt của nàng nhìn nàng, một Đạo Mạn hay thân ảnh liền đập vào mi mắt, quả nhiên Mai toa đã đi ra ngoài. Chỉ thấy nàng cảnh giác nhìn chung quanh một lần, sau đó ở bên cạnh ngăn lại một chiếc sĩ.

Khang Ninh Kỳ trách nói: "Kỳ quái, chẳng lẽ nàng không mình mở xe, mà muốn mướn xe taxi đi Y thành sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Đừng động tới nhiều như vậy." Thấy Mai toa áp chế hiểu rõ sĩ đã lái đi, Giang Hạ vội vàng ý bảo tài xế lái xe: "Đuổi theo nàng, khoảng cách không nên quá gần."

Thúy Thành ánh sáng ngọc trên đường phố, một chiếc sĩ ở trong dòng xe cộ xuyên qua tự nhiên, hai cỗ xe màu đen Mercedes-Benz xe thương vụ cách một khoảng cách, rất xa đi theo nó phía sau.

"Hi vọng chúng ta lần này mang nhiều người như vậy đi, có thể nhất cử đem Chu Văn Hàn bắt được, sau đó đưa cho cảnh sát, tựu thiên hạ Thái Bình liễu." Khang Trữ quay đầu lại nhìn phía sau chiếc xe kia, bỗng nhiên nói.

Giang Hạ khẽ xé giật mình khóe miệng, cũng không lên tiếng.

"Tiểu Hạ, Ngữ Đồng. . ."

"Không nên nói nàng, nàng sau này gặp qua rất khá, không cần bất luận kẻ nào vì nàng quan tâm." Giang Hạ thản nhiên nói.

"Nhưng là ngươi. . ."

"Ta cũng vậy sẽ rất tốt." Giang Hạ nhanh chóng cắt đứt nàng.

Khang Trữ thở dài, cũng trầm mặc xuống, Mai toa áp chế ngồi đích xe taxi đột nhiên rẽ vào loan, chuyển hướng khác một con đường, Giang Hạ dần dần nhăn đầu lông mày: "Làm sao cảm giác nàng là ở đường vòng a, mà không phải trực tiếp đi tốc độ cao."

"Là (vâng,đúng) a." Khang Trữ nhìn một chút, cũng nổi lên nghi ngờ.

Kia cỗ xe sĩ một mực trong thành nhiễu, Giang Hạ cùng Khang Trữ càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, hai người liếc nhau một cái, Khang Trữ nói: "Có lẽ nàng không đi Y thành liễu, chúng ta đi theo nàng, nhìn nàng rốt cuộc giở

trò quỷ gì!"

Giang Hạ khẽ suy tư hạ xuống, gật đầu nói: "Hiện tại cũng chỉ có thể như thế."

Một lát sau, đằng trước kia cỗ xe sĩ vừa chuyển thượng một con đường khác, Giang Hạ xe một đường đi theo, cũng không lâu lắm, nó liền đi lên Y thành tốc độ cao.

"Kỳ quái, lúc trước ở trong thành nhiễu lâu như vậy làm gì?" Khang Trữ cũng nhíu mày. Giang Hạ nheo mắt lại, chỉ cảm thấy bất đại đối kính, nhưng đến tột cùng là lạ ở chỗ nào, nàng nhất thời nhưng không nói ra.

Cứ như vậy, mấy chiếc xe ở trên xa lộ cao tốc thật nhanh chạy , đi ước chừng một nửa lộ trình, Giang Hạ bỗng nhiên ngồi dậy, thần sắc mặt ngưng trọng nói: "A Trữ, chúng ta có thể trúng kế liễu!"

"

A? Trung cái gì kế?" Khang Trữ nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn nàng.

Giang Hạ cũng không còn kịp nữa trở về nàng nói, hướng về phía phía trước tài xế quát khẽ: "Mở nhanh lên một chút! Ngăn cản phía trước chiếc xe kia!" Tài xế nghe lời này, dưới chân một thải chân ga, xe hơi tựa như tên rời cung một loại bay đi ra ngoài, không có mấy phút nữa tựu đoạt ở kia cỗ xe sĩ phía trước, theo một tiếng chói tai thắng xe thanh âm, vượt qua ở phía trước ngăn cản nó, mà phía sau một ... khác cỗ xe màu đen xe thương vụ cũng đuổi theo, hiện lên một trước một sau tư thế đem kia cỗ xe sĩ vây vào giữa.

Giang Hạ cùng Khang Trữ lập tức xuống xe, kia sĩ tài xế là một hỏa bạo tính tình, cũng nhanh chóng mở cửa xe, đi tiến lên đây, tựu hướng về phía hai người quát: "Đây là chuyện gì xảy ra? Hảo hảo tại sao ngăn cản người khác đường?" Giang Hạ không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước, tài xế kia

thấy các nàng không để ý tới, lại càng tức giận, quay đầu lại còn muốn nói điều gì, lại thấy phía sau chiếc xe kia dặm , đi ra nhiều cái giày Tây đại hán vạm vỡ, hắn không khỏi sợ hết hồn, kế tiếp lời của liền lùi về trong miệng, nghĩ thầm mình chẳng lẻ gặp được xã hội đen? Nhưng là. . . Nhưng là xã hội đen có lý do gì tìm tới mình a?

Giang Hạ đi tới xe taxi bên cạnh, đưa tay mở ra cửa xe, thăm dò nhìn lại, một tờ xa lạ mang theo chút khủng hoảng khuôn mặt xa lạ liền đập vào mi mắt. Là người trẻ tuổi cô gái, cũng có một đầu cùng Mai toa giống nhau tóc dài, nhưng là, cũng Mai toa...

Giang Hạ ngơ ngác nhìn nàng, sắc mặt đột nhiên thoáng cái trở nên sát Bạch Khả sợ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hạ ngữ Rất Hữu Ái a

Đối với đồng hiểu, chính là ta sở nghĩ như vậy.

76, thứ 76 chương

76, thứ 76 chương . . .

Khang Trữ bước đi qua một bên, một thanh nhéo lên cái kia sĩ tài xế cổ áo, hung thần ác sát nói: "Lúc trước ngồi ở xe của ngươi thượng người đàn bà kia đây?"

"Thập. . . Cái gì nữ nhân?" Tài xế kia hoảng sợ nhìn nàng, hù dọa đến sắc mặt cũng thay đổi, thoáng cái cánh phản ứng không kịp, suy nghĩ một chút, mới kết Cà Lăm ba nói: "Nga, cái kia. . . Nàng ở trong thành đã đi xuống xe liễu."

Trong xe cái kia xa lạ nữ nhân lúc này cũng đã xuống xe, đại khái biết rõ ràng xảy ra chuyện gì, nàng có chút sợ hãi nhìn Giang Hạ: "Ta. . . Ta cái gì

cũng không biết, có một nam nhân cho ta tiền, để cho ta ở nơi đâu chờ, để cho ta ngồi xe đi Y thành. . ."

Giang Hạ quay đầu lại quát lên: "A Trữ, thả hắn, chúng ta đi!"

Vừa nói quay đầu lại vội vã hướng bên cạnh xe đi, Khang Trữ lập tức đuổi theo kịp đi. Xe hơi phát động thanh âm ở đêm khuya trên xa lộ cao tốc vang lên, một sát na công phu : thời gian, hai cỗ xe màu đen xe thương vụ liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Sĩ tài xế kinh ngạc đứng ở ven đường, cùng người đàn bà kia ngươi nhìn sang ta, ta nhìn sang ngươi, chỉ lòng nghi ngờ mới vừa rồi hết thảy có hay không ảo giác một cuộc.

"Nhanh hơn độ!" Giang Hạ ngồi ở trong xe, không ngừng thúc giục tài xế, vừa lấy điện thoại ra gẩy Kỷ Ngữ Đồng mã số, trong loa nhưng truyện tới một lạnh như băng giọng nữ: "Ngài khỏe chứ, ngươi sở gọi điện thoại máy đã đóng." Giang Hạ một lòng thẳng tắp đi xuống chìm, nghiêng đầu nhìn Khang Trữ một cái: "Tắt điện thoại."

"Gọi Lâm kẻ điên đi xem một chút a! Còn có, hắn không phải là vẫn phái người đi theo Ngữ Đồng sao?" Khang Trữ gấp gáp nói.

Giang Hạ lấy lại bình tĩnh, vừa gẩy liễu một người khác mã số, vừa tiếp xúc với thông tựu hỏi: "Uy, các ngươi đi theo Kỷ tiểu thư sao?" Bên kia không biết nói cái gì, nàng căng thẳng thần sắc hơi chút buông lỏng, qua một lúc lâu, làm như thở dài liễu khẩu khí, Trịnh Trọng dặn dò: "Rất tốt, khuya hôm nay không nên thư giản, xem chừng chút, ta lập tức có đuổi tới đó."

Đợi nàng thu hồi điện thoại di động, Khang Trữ vội vàng hỏi: "Tiểu Hạ, Lâm kẻ điên người coi chừng dùm Ngữ Đồng, hắn là không có sao chứ?"

"Bọn họ nói nay Thiên Nhất thẳng đi theo Ngữ Đồng, nàng cả ngày cùng Quý Vị Ương ở chung một chỗ, bọn họ nhìn nàng về nhà, hiện tại đang canh

giữ ở nàng lầu dưới đây." Giang Hạ cau mày, lại nói: "Bất quá ta vẫn có chút không yên lòng, muốn kẻ điên tự mình quá đi xem một chút, nhưng hắn cũng tắt điện thoại."

"Nếu như vậy, kia nhất định không có chuyện gì." Khang Trữ thở phào nhẹ nhỏm, an ủi: "Đừng lo lắng."

Giang Hạ không nói lời nào, ánh mắt có chút phức tạp, không biết ở đang suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Hạ, ngươi mới vừa rồi tại sao không đề ra nghi vấn hạ cái kia nữ? Nàng khẳng định cùng Chu Văn Hàn có nào đó liên lạc, không thể nào là Chu Văn Hàn tùy tiện từ ven đường chộp tới một người đi đường sao."

"Có cái gì tốt hỏi, nhìn nàng kia thân trang phục, tám chín phần mười là người trong câu lạc bộ đêm tiểu thư, hỏi không ra và vân vân." Giang Hạ dựa vào tại chỗ ngồi thượng, thán Khí Đạo: "Mai toa khẳng định đem ta đi tìm chuyện của hắn nói với hắn liễu, về phần điện thoại quản chế, hắn có thể muốn lấy được, cho nên hắn nhất định đã sớm bố trí tốt liễu đây hết thảy, tối nay là cố ý muốn đem chúng ta dẫn dắt rời đi."

"Quả nhiên là chỉ Lão Hồ Ly, không hổ là ngươi. . ." Khang Trữ nói tới đây, thấy Giang Hạ sắc mặt bất thiện, vội vàng che miệng lại ba, che dấu dường như ho khan mấy tiếng.

Giang Hạ không để ý tới nàng, ánh mắt nhìn phía trước, rồi hướng tài xế nói: "Mở lại nhanh lên một chút!"

Trong phòng một mảnh đen nhánh, chỉ có trong tiểu khu đèn đường từ rèm cửa sổ gian khích xuyên thấu qua mấy phần yếu ớt quang mang, trong bóng tối, trên giường hai người, kịch liệt dây dưa ở một khối, trong không khí tràn ngập □ hơi thở, mập mờ tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc đầy dẫy mỗi hẻo

lánh.

Kỷ Ngữ Đồng ngoài dự tính của nhiệt tình cùng chủ động, thật lớn ủng hộ liễu Quý Vị Ương, làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, cơ hồ cho là đây là đang trong mộng, nhưng là, cho nên cảm nhận được hết thảy, rồi lại như thế chân thật, nàng nằm ở trên người nàng, hưng phấn được toàn thân mỗi cái tế bào đều ở run rẩy, mỗi cái thần kinh cũng đang nhảy nhót. Nàng một lần vừa một lần hôn vuốt thân thể của nàng, cùng người yêu lời lẽ giao tiếp, cơ thể giao triền, phảng phất không biết mệt mỏi. . . Kỷ Ngữ Đồng điên cuồng nghênh hợp với nàng, ngay cả ở Giang Hạ trước mặt, bọn ta cũng không từng như thế phóng túng cùng lớn mật, nhưng là, không biết tại sao, giờ này khắc này, Giang Hạ trước mặt lỗ ở nàng trong đầu thế nhưng càng ngày càng rõ ràng, trên người nằm là một người, trong lòng nghĩ tới rồi lại là một người khác, cảm giác như vậy là như thế thống khổ không giúp. . . Nàng liều mạng thật chặc nhắm mắt lại, dường như ư nhìn thấy Giang Hạ cặp kia lạnh như băng tàn khốc tròng mắt. . .

Ở Quý Vị Ương tiến vào thân thể nàng một sát na kia, Kỷ Ngữ Đồng rốt cục hỏng mất, nước mắt vỡ đê ra, cắn chặc thần không tự chủ buông ra, nghẹn ngào kêu ra tiếng tới : "Giang Hạ. . . Giang Hạ. . ."

Một tiếng này bi thương vừa thống khổ la lên, nghe vào Quý Vị Ương trong tai, giống như cho một cái bồn lớn nước đá đón đầu dội xuống, nàng thật giống như từ tam phục thiên, thoáng cái đi tới băng Thiên Tuyết địa thế giới, trong lòng cùng thân thể nhiệt độ nhanh chóng phát sinh biến hóa, cả người cũng trở nên cứng ngắc.

Kỷ Ngữ Đồng khóc đến hạ khí không tiếp hạ khí , đứt quãng nói: "Vị Ương, ta. . . Ta không. . . Là cố ý. . ."

Quý Vị Ương trong lòng hít thở không thông loại khó chịu, cắn chặc môi, trầm mặc một lúc lâu, trên mặt nổi lên một tia bi ai nụ cười: "Ta tình nguyện

ngươi là cố ý."

"Ta. . ."

"Cái gì cũng không muốn nói, ta cũng biết liễu." Quý Vị Ương tung mình ngồi qua một bên, đem đèn mở ra, thay Kỷ Ngữ Đồng đắp kín mền, sau đó cầm lấy y phục lung tung mặc vào, nữa nằm chết dí bên người nàng, cùng chăn ôm lấy nàng: "Đừng khóc, đừng khóc, ngươi khóc đến ta rất đau lòng. . ."

"Vị Ương, ta nên làm cái gì bây giờ?" Nàng té ở nàng trong ngực, tiếng khóc thê thảm: "Ta nên làm cái gì bây giờ?"

Quý Vị Ương ôm thật chặc nàng, nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng: "Có tốt, sau này có tốt." Nàng hôn vẫn tóc của nàng, vừa thì thào nói: "Hết thảy cũng sẽ khá hơn, không có chuyện gì, là ta không tốt, ta nên cho ngươi thời gian, là ta không tốt..."

Anh Hoa đường.

Hai cỗ xe màu đen xe hơi đồng thời dựa vào ven đường dừng lại.

Giang Hạ vẻ mặt vẫn có một vẻ khẩn trương, nghiêng đầu nhìn Khang Trữ: "Ta nghĩ đi lên lầu xem một chút nàng, ta không yên lòng."

"Tốt." Khang Trữ gật đầu.

"Ngươi theo ta cùng tiến lên đi."

"Tại sao?" Khang Trữ nhìn nàng: "Chẳng lẽ ngươi hiện tại mà ngay cả một mình đối mặt dũng khí của nàng cũng không có sao?"

Giang Hạ chân mày cau lại, đang muốn nói chuyện, Khang Trữ thở dài, rốt cục nói: "Được rồi được rồi, đừng mạnh miệng, cũng đừng mắng chửi

người, ta với ngươi cùng tiến lên đi là được."

Xuống xe, lên lầu, Khang Trữ một tay vịn vách tường, một tay không ngừng nhấn chuông cửa, trong đêm khuya, loại này thanh âm nghe phá lệ bén nhọn chói tai.

"Tại sao lâu như thế?" Khang Trữ càng theo như, trong lòng càng cảm thấy lạnh Ti Ti, sẽ không thật đã xảy ra chuyện gì đi? Nàng quay đầu nhìn lại Giang Hạ, lại thấy sắc mặt nàng cũng là khó nhìn lên, chẳng qua là vẫn miễn cưỡng vẫn duy trì trấn định mà thôi.

Hai người nhìn nhau liễu một chút, cũng đang lo lắng có muốn hay không nghĩ biện pháp khác đi vào, cửa đột nhiên mở ra, người ở bên trong cùng ngoài cửa người đánh chiếu diện, ba người đồng thời ngơ ngẩn.

"Ngươi ở đây dặm làm gì? !" Khang Trữ đối với Quý Vị Ương luôn luôn không có hảo cảm, nhất mở miệng trước.

Quý Vị Ương vốn là tâm tư cực kém vô cùng loạn , thấy Giang Hạ, nhớ tới mới vừa rồi đích tình cảnh, càng thêm thêm một thanh lòng đố kị, lúc này vừa nghe Khang Trữ cái loại nầy chất vấn giọng nói, trong lòng không nhịn được tức giận dâng trào, lập tức lạnh lùng trả lời: "Này nửa Dạ Tam hơn, ngươi vừa ở chỗ này làm gì? Quấy đến người không được an bình!"

"Cái gì đồ chơi ngươi!" Khang Trữ giận dữ, xông lên trước một bước, Giang Hạ vội vàng một thanh kéo nàng, sau đó nhìn Quý Vị Ương, không chậm không vội nói: "Ngữ Đồng đây?"

"Nàng đã ngủ, nếu như các ngươi có chuyện gì tìm lời của nàng, kia hay là ngày mai rồi nói sau." Quý Vị Ương không dám con mắt đi xem Giang Hạ, vừa nói đã nghĩ đóng cửa, Khang Trữ tay mắt lanh lẹ, đã một tay lấy cửa đẩy ra bước đi vào, Quý Vị Ương vội vàng không kịp chuẩn bị, về phía sau lảo

đảo hai bước, cơ hồ ngã xuống, vội vàng ổn định thân thể, gầm nhẹ nói: "Ngươi làm gì!"

"Không làm gì! Chỉ là của ta muốn đi vào địa phương : chỗ, chó giữ nhà cũng không ngăn được." Khang Trữ hai tay ôm ngực, đầy mặt vẻ trào phúng: "Ngươi nói cho chúng ta đi thì đi a? Ngươi thật đúng là đem mình làm rễ hành liễu a!"

Quý Vị Ương tức giận bộc phát, nhào lên tựu níu lấy liễu Khang Trữ cổ áo, Khang Trữ kéo ra nàng, hai tay nặng nề đẩy, Quý Vị Ương đã "Phác thông" một tiếng ngồi xuống trên mặt đất, nàng liếc về mắt thấy Giang Hạ trước đây Kỷ Ngữ Đồng phòng ngủ đi, không kịp cùng Khang Trữ so đo, kêu lên: "Ngươi làm gì! Ta nói liễu Ngữ Đồng đã ngủ!" Bò dậy sẽ phải đi Lan giang hạ, Khang Trữ từ phía sau lưng bắt được quần áo của nàng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Họ quý, chỉ cần liên lụy đến Ngữ Đồng, nhàn sự ngươi cũng muốn quản, chánh sự cũng muốn quản! Ta cho ngươi biết, ta đã khó chịu ngươi đã lâu rồi, hôm nay ta không phải là được hảo hảo giáo huấn một chút ngươi!"

Kỷ Ngữ Đồng bổn : vốn nằm ở trong chăn khóc, nàng có loại tâm lực quá mệt mỏi cảm giác, là ai ở gõ cửa, chuyện gì xảy ra, nàng căn bản không có tâm tư đi muốn những thứ này, nhưng là phía ngoài động tĩnh nhưng càng lúc càng lớn, trong phòng khách thỉnh thoảng truyền đến bang bang tiếng vang, thật giống như có người ở té đồ, trong hoảng hốt, nàng tựa hồ nghe đến càng ngày càng rõ ràng tiếng chửi rủa, cái thanh âm kia, hẳn là Khang Trữ thanh âm, trong lòng nàng đột nhiên vừa nhảy , vội vàng từ đầu giường rút ra khăn giấy, lung tung đem trên mặt nước mắt lau khô, sau đó liền muốn xuống giường đi lấy y phục, nhưng là vừa mới vén chăn lên, một trận nhẹ nhàng tiếng bước chân liền truyền vào trong lổ tai, đi theo, nàng liền thấy được một tờ lạnh lùng phảng phất tượng đá khắc đá xinh đẹp khuôn mặt.

"Sông. . ." Nàng vốn là sắc mặt tái nhợt càng thêm tái nhợt, chỉ nói cho ra

này một chữ, sau đó bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vàng hai tay bắt được chăn, thật nhanh tròng lên mình xích ~ thân thể trần truồng, toàn thân cao thấp che được nghiêm nghiêm thực thực, chỉ còn gương mặt lộ ở bên ngoài, làm xong đây hết thảy, không biết là bởi vì khẩn trương, hay là sợ, còn là đừng nguyên nhân gì, thân thể của nàng thế nhưng ngăn không được lạnh run.

Giang Hạ ánh mắt một khắc cũng không rời đi quá khuôn mặt của nàng, nàng đứng ở nơi đó đứng thẳng bất động trong chốc lát, bỗng nhiên từng bước hướng đầu giường đi tới, Kỷ Ngữ Đồng không biết nàng muốn làm gì, hoảng sợ nhìn nàng, ở trong chăn co rúm lại thành một đoàn, Giang Hạ cắn môi, không nói một lời tiêu sái đến trước mặt nàng, bỗng nhiên đưa tay lên, lực mạnh vén lên chăn mền của nàng, một cụ trơn bóng trong suốt, phấn điêu ngọc mài ôn nhu thân thể liền nhìn một cái không sót gì hiện lên hiện tại trước mắt, phía trên thật sâu nhợt nhạt màu hồng dấu vết, thoạt nhìn phá lệ chói mắt.

Đời này, Kỷ Ngữ Đồng chưa từng có quá như vậy bối rối, như vậy không biết làm sao, như vậy xấu hổ lúc, trên thân thể truyền đến lạnh lẻo, xa xa bù không được trong lòng rét lạnh, Giang Hạ băng hàn lãnh khốc ánh mắt, giống như là một thanh sắc bén lưỡi đao, ở thành từng mảnh cắt lòng của nàng, giờ khắc này, nàng quả thực hận không thể lập tức chết đi. Nhưng là, kỳ quái chính là, nàng cũng không có tránh ra Giang Hạ ánh mắt, mà là ngửa đầu, nháy mắt cũng không nháy mắt cùng nàng nhìn nhau, giờ này khắc này, nàng có một loại kỳ quái ý niệm trong đầu, nàng bỗng nhiên nghĩ nhìn nhiều nàng mấy lần.

Hai người ngắm nhìn đối phương, đối với trong phòng khách Khang Trữ cùng Quý Vị Ương cải vả mắt điếc tai ngơ, một lúc lâu, Giang Hạ khóe môi từ từ tràn ra vẻ nhàn nhạt châm chọc nụ cười, nàng tựa hồ là muốn nói cái gì, nhưng là đôi môi giật giật, rồi lại nhắm lại, phải giơ tay lên, chăn lần nữa

chậm rãi rơi vào Kỷ Ngữ Đồng trên người, sau đó, nàng xoay người đi ra ngoài.

"Giang Hạ!" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên lấy tay chống đỡ đứng người dậy, khàn giọng hô một câu.

Giang Hạ nhưng như không nghe thấy dường như, cửa phòng ngủ ở sau lưng nàng phịch một tiếng Cerrada.

Khang Trữ cùng Quý Vị Ương thở hỗn hển ngồi ở phòng khách trên mặt đất, hai người giống như hai con bị chọc giận đấu kê , cừu thị nhìn đối phương. Khang Trữ trên mặt bị bắt mấy đạo vết máu đi ra ngoài, Quý Vị Ương khóe miệng nhưng tràn ra một luồng tia máu, trên trán cũng thanh liễu một khối. Nghỉ ngơi vài giây đồng hồ, hai người lần nữa đồng thời nhảy lên, đang chuẩn bị hướng đối phương đánh tới, một ít thanh kinh thiên động địa tiếng đóng cửa, nhưng làm cho các nàng không tự chủ được đồng thời dừng lại động tác.

"Tiểu Hạ, Ngữ Đồng hảo hảo a?" Khang Trữ thấy Giang Hạ thần sắc bất đại đối kính, kêu lên: "Ngươi có hay không nói cho nàng biết làm cho nàng mấy ngày qua cẩn thận một chút?"

Quý Vị Ương nhưng cả giận nói: "Cẩn thận cái gì! Không phải là nàng cái kia cha, Ngữ Đồng cần gánh nhiều như vậy tâm sao? Hắn ở Thúy Thành thì thế nào! Chẳng lẽ bằng năng lực của ta, ta sẽ bảo vệ không được Ngữ Đồng? ! Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi đem hộ vệ cho ta bỏ chạy, ngày mai ta gọi một số đông người tới đây, ngày đêm bảo vệ nàng, qua hai ngày, chúng ta đi liễu Mĩ Quốc, thì càng thêm không cần các ngươi quan tâm!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Khang Trữ dùng ngón tay chỉa về phía nàng.

"Ngươi mới chịu câm miệng!" Quý Vị Ương nắm chặt hai đấm, không

cam lòng yếu thế trả lời.

Giang Hạ nhưng nghiêng đầu nhìn về phía Quý Vị Ương, mặt không chút thay đổi nói: "Ngươi xác thực tin chính mình có thể bảo đảm an toàn của nàng sao?"

Quý Vị Ương nhíu lông mày: "Ta dĩ nhiên có thể bảo đảm! Ta sớm thấy chán suốt ngày bị đi theo mùi vị! Ngữ Đồng chuyện liền là của ta chuyện, không nhọc các ngươi làm ơn!"

"Tốt, ngươi tốt nhất nhớ kỹ lời của mình, cũng tốt nhất có thể làm được, ngày mai ngươi nếu để cho người đi tới, ta lập tức đem người của ta bỏ chạy." Giang Hạ nói xong những thứ này, đối với Khang Trữ giơ lên càm: "A Trữ, chúng ta đi thôi."

Khang Trữ nhìn một chút nàng xanh mét sắc mặt, trong lòng nghi ngờ làm sâu sắc, không tự chủ được hướng phòng ngủ bên kia nhìn, lại nghe đến một tiếng vang nhỏ, cửa bị lần nữa mở ra, Kỷ Ngữ Đồng lảo đảo từ bên trong đi ra, nàng vịn cửa, nhìn chằm chằm vào Giang Hạ, đôi môi trương liễu vừa trương, tựa hồ là muốn gọi nàng, nhưng là qua hồi lâu, nhưng vẫn là vẫn duy trì cái tư thế kia, không có phát ra một chút thanh âm, trên mặt thần sắc lại càng biến ảo vô thường. Khang Trữ mở to hai mắt nhìn nàng, tái nhợt trước mặt lỗ, xốc xếch sợi tóc, thông minh như nàng, trong nháy mắt tựu suy đoán đến lớn khái xảy ra chuyện gì, nàng không dám tin nhìn nhìn Kỷ Ngữ Đồng, vừa xem một chút Quý Vị Ương, ngực tựa như bỗng nhiên bị đánh một quyền dường như, khó chịu được có chút không thở nổi: "Ngươi. . . Các ngươi. . ."

Quý Vị Ương nhìn sắc mặt của nàng, trong lòng thậm chí có mấy phần báo thù loại khoái ý, ngược lại cho nàng một khiêu khích ánh mắt, Khang Trữ cắn răng, nhảy qua trước hai bước sẽ phải lần nữa động thủ, Giang Hạ nhẹ giọng quát lên: "A Trữ! Đi thôi!"

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ dừng bước, đứng ở nơi đó tức giận thở hào hển, Giang Hạ nhưng cất bước đi ra ngoài, Khang Trữ giận dỗi dường như không nhìn tới Kỷ Ngữ Đồng, chẳng qua là oán hận trợn mắt nhìn Quý Vị Ương một cái, lúc này mới khuôn mặt không cam lòng cùng đi ra ngoài.

"Ngươi tại sao không để cho ta đánh nàng? ! Ta muốn hung hăng đánh nàng một bữa, nhìn quý không trắng dám đụng đến ta một sợi tóc!" Đứng trong thang máy, Khang Trữ quơ cánh tay, lớn tiếng nói.

Giang Hạ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Lý do?"

Khang Trữ có chút cứng họng, một lát sau, mới giận dữ hét: "Nàng. . . Ta nhìn nàng chán! Đặc biệt con mẹ nó chán!"

Giang Hạ không nói lời nào, trực tiếp ra khỏi thang máy, Khang Trữ đuổi theo nàng, đi vài bước, thanh âm thấp xuống, đầy cõi lòng thương tâm thất vọng nói: "Ngữ Đồng. . . Ngữ Đồng nàng tại sao có thể nhanh như vậy cùng nàng. . . Ta không thể tiếp nhận!"

"Nàng đã theo chia tay liễu, đây là nàng tự do."

"Ngươi thật như vậy nghĩ sao?" Khang Trữ nhìn bóng lưng của nàng, kêu lên: "Ngươi thật không ngần ngại sao?"

Giang Hạ dừng bước lại, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười, quay đầu lại nói: "A Trữ, ngươi cảm thấy ta phải nên làm như thế nào đây?" Nàng lúc này nụ cười, hắn là vô cùng thê lương cùng bất đắc dĩ, một trận đau nhức cảm giác tràn lan lên Khang Trữ bộ ngực, nàng đi từ từ đi qua, kéo lại Giang Hạ đích tay, vừa sờ dưới, chỉ cảm thấy tay nàng một mảnh lạnh như băng.

"Ta thật ngu xuẩn, hỏi ra như vậy ngu xuẩn lời của, làm sao ngươi có không ngần ngại đây, tại sao có thể không ngần ngại đây?" Nàng lẩm bẩm vừa nói, trong mắt cơ hồ rơi lệ: "Tiểu Hạ, đi thôi, chúng ta lên xe, đi nhà ta,

hoặc là. . . Hoặc là đi rời cung, ta cùng ngươi uống một chén, nếu không, chúng ta đi chơi bóng..."

Nàng lời nói không có mạch lạc vừa nói, Giang Hạ nhưng chậm rãi rút về rảnh tay, nhẹ khẽ lắc đầu: "A Trữ, tối nay chúng ta nơi nào cũng không đi, tựu ngồi ở trong xe."

"Cái gì?" Khang Trữ ngạc nhiên, bỗng nhiên thoáng cái dùng ngón tay kia nóc lâu, bất khả tư nghị kêu lên: "Ngươi không yên lòng, phải ở chỗ này coi chừng dùm nàng? ! Người ta hai người ở nơi đâu, ở nơi đâu. . . Ngươi muốn cùng ta ngồi ở chỗ nầy coi chừng dùm? !"

Giang Hạ không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

"Ngươi có phải điên rồi hay không!" Khang Trữ cơ hồ muốn nhảy dựng lên, cả giận nói: "Ta không làm! Ta chán Quý Vị Ương! Từ hiện tại lên, ta cũng vậy chán Kỷ Ngữ Đồng!"

"Kia một mình ngươi trở về đi ngủ." Giang Hạ vừa nói, thượng

Liễu xe.

Khang Trữ không khỏi chán nản, đứng ở nơi đó sửng sốt một lúc lâu, lúc này mới đi theo lên xe, nàng tận lực khắc chế cơn giận của mình, giọng nói hòa hoãn xuống tới: "Có người ở nơi này coi chừng dùm, không có chuyện gì, tiểu Hạ, theo trở về đi thôi, khỏe? Ta biết trong lòng ngươi khó chịu, ta. . . Ta không muốn ngươi ngốc nơi này. . ."

Nàng tiểu tâm dực dực vừa nói, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu ý, Giang Hạ trong mắt hàm chứa nước mắt, quay đầu đi nhìn nàng: "A Trữ, tựu thủ cái này buổi tối, khỏe?" Nàng thanh âm một bữa, không đợi Khang Trữ trả lời, vừa thấp giọng nói: "Cuối cùng một buổi tối. . ."

http://tieulun.hopto.org

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý không tốt, hai ngày này thân thể có chút không lớn thoải mái, cho nên không có hơn đồng.

Hôm nay hơi cảm giác tốt lắm chút ít.

Trước phát này chương, sau kiểm tra.

Khác: thật là có chút phục các ngươi, lại ở đồng hạ thảo luận sinh lý kỳ, mồ hôi!

77, thứ 77 chương

77, thứ 77 chương . . .

Gian phòng Ryan yên lặng được đáng sợ, chỉ nghe đến hô hấp thanh âm. Kỷ Ngữ Đồng tựa như một Mộc Đầu Nhân một loại đứng ở nơi đó, ánh mắt không có tiêu cự rơi vào mỗ cái địa phương, sắc mặt của nàng, thật giống như phòng khách ánh đèn giống nhau trắng, đôi môi cũng đã bị mình cắn thành xanh tím sắc.

Quý Vị Ương giơ tay lên bối xoa xoa vết máu ở khóe miệng, lo lắng nhìn nàng, do dự một chút, đi tới đở bả vai của nàng, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ngươi. . . Ngươi không sao chớ?"

Kỷ Ngữ Đồng mờ mịt nghiêng đầu, bỗng nhiên tránh thoát mở nàng, thấp giọng nói: "Không có chuyện gì."

Quý Vị Ương cảm thấy nàng bài xích, vi cảm giác lúng túng, lại nói: "Ngươi thoạt nhìn cũng không giống như không có chuyện gì bộ dáng, đi thôi, trở về phòng ngủ nghỉ ngơi đi."

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, trên mặt tái nhợt hiện lên lên một tia thê lương nụ cười, lảo đảo đi vài bước, sau đó vô lực ở trên ghế sa lon ngồi xuống, nàng

hai tay ôm đầu gối, núp ở ghế sa lon một góc, thân thể còn đang rất nhỏ run rẩy, Quý Vị Ương ngây ngốc, trở lại trong phòng cầm một giường mỏng thảm đi ra ngoài, sau đó thật chặc bao trùm nàng.

"Ngữ Đồng, có phải hay không bởi vì Giang Hạ. . ."

"Đừng nhắc tới nàng, cầu : van xin ngươi đừng nói nàng!" Kỷ Ngữ Đồng giơ lên một đôi ba quang Doanh Doanh (nhẹ nhàng) con ngươi, cầu khẩn dường như nhìn nàng, Quý Vị Ương cổ họng thoáng cái bị ngăn ngừa, cũng nữa không phát ra thanh âm nào.

Kỷ Ngữ Đồng lại tựa hồ như không có chú ý tới nàng khổ sở vẻ mặt, thu hồi ánh mắt, lông mi thật dài che ở đáy mắt một luồng đau thương, bỗng nhiên thì thào nói: "Khang Trữ nói, nàng năm đó cùng Lâm bị lây giường, là diễn trò cho ta xem, nàng nói. . . Nàng nói mười năm này, các nàng cũng là thanh bạch quan hệ, nhưng là, ta không tin. . . Ta một chút cũng không tin, ta thấy được nàng ngồi ở Lâm Nhiễm giường bệnh bên, Lâm Nhiễm hàm chứa ngón tay của nàng, các nàng như vậy nhìn lẫn nhau, thậm chí cũng không có chú ý tới có người đi vào, ta. . . Ta nghe được nàng đối với Lâm Nhiễm nói, nàng muốn chiếu cố nàng cả đời, ta thấy được, nghe được thời điểm, trong lòng tựa như. . . Liền giống bị ngàn đao vạn mủi tên xuyên qua giống nhau, Vị Ương, ngươi hiểu cảm giác như vậy sao? Ngươi hiểu chưa?" Nàng thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng đã nhẹ nhàng khóc ồ lên.

Quý Vị Ương trong lòng đau xót, nàng làm sao không rõ? Cái này buổi tối, nàng nếm cả liễu loại này toàn tâm thấu xương đau đớn a, nhưng là. . . Nhưng là nàng vừa có thể nào nữa nói ra khỏi miệng đây?

Kỷ Ngữ Đồng dần dần ngừng khóc khóc, hít hít lỗ mũi, nhẹ giọng nói: "Ta. . . Ta nghĩ chất vấn nàng, ta muốn hỏi nàng Khang Trữ nói là thật hay giả, nhưng là, có thể ta không thể a. . . Tại sao Khang Trữ ở nói cho ta biết nàng yêu ta đồng thời, còn muốn ta ba ba ta mụ mụ tai nạn xe cộ là Chu Văn

Hàn một tay tạo thành đây? Nếu như vậy, cái gì là thật, cái gì là giả, vừa có cái gì ý nghĩa đây? Biết thì đã có sao? Dù sao. . . Dù sao ta muốn nàng, ta không có biện pháp cùng nàng nữa ở cùng một chỗ, mặc dù. . . Từng ta là như vậy khát vọng. . ." Nói tới đây, nước mắt của nàng vừa mãnh liệt ra, cơ hồ muốn không thở nổi: "Nhưng là tại sao, nghe được nàng nói muốn chiếu cố Lâm Nhiễm cả đời, lòng có như vậy đau, ta sẽ như vậy hận, ta sẽ thất khống thành như vậy đây. . . Chính mình đều nhanh muốn không biết mình liễu. . ."

Nàng thoạt nhìn như vậy yếu ớt, như vậy thê lương, giống như bị lạc không giúp hài tử, Quý Vị Ương tâm giống như bị một con vô hình đích tay nắm chặc, nhéo được sinh sôi làm đau, nàng giơ tay lên, thay nàng sửa sang lại một chút xốc xếch sợi tóc, sau đó liền muốn thay nàng lau đi nước mắt, Kỷ Ngữ Đồng nhưng giống như điện giật dường như, mặt nhanh chóng thiên qua một bên, Quý Vị Ương đích tay dừng tại giữ không trung, trong mắt xẹt qua vẻ bị thương thần sắc.

"Thật xin lỗi, Vị Ương." Kỷ Ngữ Đồng không dám nhìn tới ánh mắt của nàng, nức nở nói: "Nhưng là. . . Nhưng là ngươi không thể gặp mặt ta, chuyện tối hôm nay tình, là ta không tốt, ta. . . Ta rất hối hận, đây đại khái là ta đời này đã làm cuối cùng hối hận chuyện tình, ta không cách nào hình dung ta hiện tại trong lòng cảm giác, quả thực so sánh với chết còn cảm giác khó chịu, nàng. . . Không có gì cả nói, chỉ ở đứng ở nơi đó xem ta , ta nhưng cảm giác mình ở chịu đựng trên thế giới tàn khốc nhất thống khổ nhất hình phạt. . ."

"Vị Ương, cám ơn ngươi." Nàng trên mặt hiện lên một tia tái nhợt nụ cười: "Ta lúc ấy đã điên rồi, cám ơn ngươi không có tiếp tục, nếu không, ta hiện tại trong lòng chỉ biết khó hơn bị."

Quý Vị Ương nhìn trên mặt nàng vẻ mặt, trong lòng cuối cùng một tia hi vọng cũng đã dập tắt, cả người liền giống như là lâm vào vực sâu vạn trượng,

từ trong ra ngoài cũng lạnh như băng thấu xương, nàng cơ giới mà chết lặng rút ra mấy tờ khăn giấy đưa tới Kỷ Ngữ Đồng trước mặt, hai chuỗi nước mắt nhưng thật nhanh từ khóe mắt chảy xuống: "Ngữ Đồng, tại sao? Ta đây sao yêu ngươi, tại sao. . ."

Kỷ Ngữ Đồng không nàng, càm tựa vào trên đầu gối, kiết xiết chặt thân thể của mình, phảng phất không thắng rét lạnh, qua rất lâu sau đó, mới trầm lặng nói: "Khi còn bé, nàng thường khi dễ ta, ta rất sợ nàng, Noãn Noãn cho nàng lấy ngoại hiệu tên là ác ma, ta lén đáy cũng gọi nàng như vậy. . . Thật ra thì khi đó, ta rất khát vọng nàng có thể rất tốt với ta chút ít, khát vọng cùng nàng thân cận chút ít, bởi vì. . . Giang gia kia sở phòng ốc quá lớn, trống rỗng, lãnh Băng Băng, không ai mang ta đi ra ngoài chơi, nơi đó, giống như hoa lệ lồng chim, hơn nữa, nàng chỉ so với ta lớn hơn một tuổi, ta nghĩ, nếu như chúng ta có thể trở thành bằng hữu, thật là tốt biết bao. . . Cho đến, cho đến nàng làm rất nhiều rất nhiều chuyện gì quá phận tình, ta bắt đầu chán nàng, cũng không còn liễu cái ý nghĩ này."

Nàng ánh mắt nhìn chằm chằm vào trước mặt bàn trà, cả người đắm chìm ở nhớ lại trong, không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt hốt nhiên đột nhiên tràn ra vẻ nụ cười ngọt ngào: "Ngay cả chính mình cũng không nghĩ tới, ta sau lại có yêu nàng, có như vậy như vậy yêu nàng. . . Khi nàng nói với ta nàng yêu thích ta thời điểm, lòng giống như là bị ôn nhu xuân phong phật quá, bỗng nhiên dài quá một gốc cây nở đầy liễu xài cây đi ra ngoài, cái loại nầy hạnh phúc tới quá mau, quả thực làm cho người ta có loại không thành thật cảm giác, nhưng là. . . Nàng hôn ta, ta hiện tại, cũng rõ ràng nhớ được đêm đó ánh sao quang, còn nhớ rõ miệng nàng thần kia mềm mại mà cực nóng xúc cảm, có đôi khi nhớ lại, ta thậm chí cảm giác được nàng ở tai ta bên hô hấp. . . Những ngày kế tiếp trôi qua quá mỹ hảo, tốt được ta sau lại mỗi lần nhớ tới, sẽ khống chế không được núp ở trong chăn khóc cả đêm, ta thích. . . Thích buổi tối gục ở nàng trong ngực ngủ, rất an toàn, rất thiết thực, rất ngọt ngào, ta thích nàng ở bên tai gọi ta bảo bối, sau đó nói cho ta biết ta rất mê người, ta

thích nàng chơi Computer, ôm ta ngồi ở trên đùi của nàng, dạy ta chơi trò chơi, ta thích cùng nàng cùng nhau ở trên bờ biển tản bộ, làm như ta đi không đặng, nàng có cõng ta. . . . ."

Quý Vị Ương nghe những thứ này, tựa như nuốt vào liễu một quả vừa đau vừa khổ trái cây, nàng biết, thật ra thì Kỷ Ngữ Đồng đã tại trả lời nàng vấn đềkia, nàng cũng sớm đã trả lời nàng, chẳng qua là, lần này hơn cặn kẽ.

"Ta yêu Giang Hạ, rất yêu rất yêu, nhưng là, ta vẫn sợ, bất quá không phải sợ nàng, là sợ nàng ngày nào đó sẽ rời đi ta, có ít người, trời sanh tựu có một loại hấp dẫn người khác từ trường, Giang Hạ chính là chỗ này loại người, nàng có lẽ không hoàn mỹ, tuy nhiên nó có một loại hồn nhiên thiên thành mị lực, càng yêu, ta liền càng có cái loại nầy lo lắng, nhưng là ta không dám nói ra, nhưng nàng tựa hồ nhưng cảm thấy, nàng luôn là nói cho ta biết, nàng yêu ta, không sẽ rời đi ta." Nói tới đây, nụ cười của nàng chuyển thành khổ sở: "Của ta sợ, cuối cùng biến thành thực tế, nàng cho ta kiến tạo liễu một đồng thoại loại tòa thành, sau đó vừa đích thân đem ta đẩy vào Địa Ngục."

"Nhưng là ngươi vẫn yêu nàng, hơn nữa không người nào có thể thay thế được." Quý Vị Ương tự giễu cười.

"Ở ta mười sáu tuổi sinh nhật sau, lòng đã bị nàng bắt tù binh, ta như vậy kiên định cho là, ta đời này đã không phải là nàng không thương, thân thể của ta tâm cũng chỉ thuộc về nàng một người. . . Ở đây mười năm trong thời gian, ta vẫn như vậy kiên định." Dừng lại một chút, Kỷ Ngữ Đồng đã là nước mắt doanh cho tiệp, nàng ngẩng đầu, trong mắt chứa đựng nước mắt nhìn Quý Vị Ương: "Nhưng là, nhưng là ở. . . Đang nghe nàng đối với Lâm Nhiễm nói câu nói kia sau, ta là như vậy tức giận, ta nghĩ. . . Nếu như quên lãng không cách nào từ tâm bắt đầu, như vậy, sẽ làm cho nó từ thân thể bắt đầu đi. . ."

"Ngươi. . . Ngươi muốn mượn lần này tới quên mất nàng? Hoặc là trả thù nàng sao?" Quý Vị Ương nụ cười dị thường tối nghĩa, tại sao mình lại bị vui

sướng hướng váng đầu não, cho là nàng thật đối với Giang Hạ hết hy vọng liễu.

Kỷ Ngữ Đồng níu lấy tóc của mình, nước mắt đại viên đại viên té: "Ta tại sao phải ngu như vậy? Tại sao phải có ngu xuẩn như vậy ý niệm trong đầu? ! Ta. . . Tại sao có thể như vậy mất đi lý trí. . . Ô. . ."

"Ngữ Đồng, ngươi đừng như vậy!" Quý Vị Ương bắt được tay nàng, lo lắng nói: "Là (vâng,đúng) ta sai lầm rồi, ta không nên như vậy!"

"Không, là ta." Kỷ Ngữ Đồng khóc đến khàn cả giọng: "Ở đã gặp nàng một khắc kia, ta mới biết được, ta vẫn là như vậy quan tâm cảm thụ của nàng, ta. . . Ta tình nguyện nàng có mắng ta một bữa, hoặc là hung hăng cho ta mấy bạt tai, ta rất muốn nàng phát giận, nhưng là nàng không có, cái gì cũng không có. . . Nàng luôn là hiểu được, như thế nào làm mới là hướng ta vô cùng tàn nhẫn trừng phạt, nàng hiện tại. . . Khẳng định chán ghét ta, khẳng định, không bao giờ ... nữa muốn nhìn đến ta. . . Ta. . ."

Nàng khóc đến không thở nổi, quý không nhịn xuống đau lòng, lần nữa đưa tay đi lấy khăn giấy, nhét vào trong tay nàng, một hồi lâu, cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, nhìn dáng dấp, ngươi chắc là không biết đi Mĩ Quốc liễu, phải không?"

"Không đi?" Kỷ Ngữ Đồng xoa xoa nước mắt, trên mặt hiện lên một tia nụ cười cổ quái: "Tại sao không đi?"

"Nhưng là. . . Nhưng là. . ."

"Nhưng là ta đây sao yêu Giang Hạ? Nhưng là tối nay bị nàng bắt gặp, ta xấu hổ nan kham sống không bằng chết?" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra châm chọc nụ cười, sau đó suy yếu lắc đầu: "Đây là hai việc khác nhau, ta cho tới bây giờ không ngừng dừng lại quá yêu nàng, rời đi là bởi vì ta đối với cha mẹ

ta chết đi không cách nào quên được, tối nay chuyện, chẳng qua là cho sau này trong đời, thêm một khoản khó chịu nhớ lại mà thôi."

Quý Vị Ương nghe lời này, trong bụng bỗng nhiên thở phào nhẹ nhỏm, bất kể như thế nào, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, có thể làm bạn chừng, đó cũng là an ủi lớn lao.

"Vị Ương, chúng ta cùng nhau trở về Mĩ Quốc, sau đó, ngươi đi ngươi hẳn là đi địa phương : chỗ, ta quá ta nghĩ muốn cuộc sống."

Quý Vị Ương trên mặt vẻ mặt bỗng nhiên đọng lại, một lúc lâu, nàng mới thử hỏi: "Ngữ Đồng, ngươi mới vừa nói cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ kiên định thần sắc: "Ta nói, trở về Mĩ Quốc sau, chúng ta các đi các địa phương : chỗ, các quá các cuộc sống."

"Tại sao? Ngươi đã đã quyết định rời đi, tại sao không chịu theo ta cùng nhau? Chúng ta lẫn nhau chiếu cố, không tốt sao?"

"Ta không cần bị chiếu cố, cũng không muốn chiếu cố người khác."

"Ngữ Đồng, ngươi đã nói, chúng ta là bằng hữu." Quý Vị Ương rung giọng nói.

Kỷ Ngữ Đồng cười khổ: "Vị Ương, các ngươi tự vấn lòng, ngươi chân chính có thể làm được đến đem ta làm bằng hữu sao?"

Quý Vị Ương không khỏi cứng họng, một lúc lâu, mới ảm nhiên thấp giọng nói: "Chẳng lẽ, ta thật một chút điểm cơ hội cũng không có sao?"

"Ngươi chưa từng có quá cơ hội." Kỷ Ngữ Đồng khẽ tác động khóe miệng, lộ ra một tia bất đắc dĩ nụ cười tới : "Ta yêu Giang Hạ, vẫn yêu, từ

trong lòng đến thân thể, ta đều không thể chân chính làm được phản bội nàng, tối thiểu bây giờ còn không thể. Mà nay muộn, ta đã được đến liễu dạy dỗ, cho nên, ta sau này tuyệt đối sẽ không đi làm bất kỳ cố ý hại người hại mình chuyện ngu xuẩn, hết thảy, sẽ làm cho nó thuận theo tự nhiên, có lẽ, có lẽ tương lai mỗ một ngày, ta cũng vậy có thể có gặp phải những người khác, lần nữa yêu nhau, nhưng ta nhưng lấy khẳng định, người kia, vĩnh viễn cũng sẽ không là ngươi. Ngươi theo ở bên cạnh ta đã mấy năm đi, mà ta lại không có một ti xúc động tâm, như vậy, thời gian nữa dài, cũng là vô dụng, yêu là hai tình hai vui mừng chuyện tình, ta thật không cách nào đáp lại ngươi."

Quý Vị Ương trên mặt da thịt co quắp một chút, còn muốn nói điều gì, Kỷ Ngữ Đồng nhưng dùng ánh mắt ngăn trở nàng: "Có lẽ ở phát sinh tối nay chuyện như vậy sau, ta đối với ngươi nói lời như vậy, lộ ra vẻ rất vô tình, mà ngươi cũng khó mà tiếp nhận, nhưng là ta hơn hối hận không có sớm một chút đối với ngươi nói lời như vậy. Cho phép ngươi và ta cùng nhau trở về nước, ngầm đồng ý ngươi ở bên cạnh ta làm bạn, thật ra thì ta cũng có tư tâm, bởi vì ngươi có thể đối với kháng Giang Hạ, ta cũng vậy hi vọng ngươi có thể kích thích nàng, bây giờ nghĩ lại, thật rất trẻ con , về những thứ này, ta thật muốn hướng ngươi nói câu thật xin lỗi, nhưng ta, cũng đúng là đem ngươi trở thành bằng hữu."

Không khí đột nhiên trầm mặc xuống, gian phòng lần nữa hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng lần nữa nhẹ giọng mở miệng: "Thương thế của ngươi, không có đáng ngại sao?"

Đả thương? Quý Vị Ương sờ sờ trán của mình, quá lâu như vậy , nàng mới chú ý tới mình đả thương, nàng trong bụng bỗng nhiên một mảnh bi thương, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, rốt cục hết hy vọng nói: "Ngữ Đồng, ta đáp ứng ngươi, trở về Mĩ Quốc sau, chúng ta riêng của mình đi riêng của mình muốn đi thành thị, chờ ngày nào đó. . . Ngày nào đó ta chân

chính có thể làm được để xuống ngươi, chân chính có thể đem ngươi trở thành bằng hữu, ta lại đi tìm ngươi."

Sáng sớm, Khang Trữ dụi dụi mắt con ngươi, vặn eo bẻ cổ tỉnh lại, phát giác mình ngủ ở trong xe, ngây người một lúc trong lúc, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, liền tranh thủ chỗ ngồi dâng lên, nghiêng đầu đi xem Giang Hạ, lại thấy nàng thẳng tắp ngồi, ánh mắt nhìn Kỷ Ngữ Đồng chỗ ở cư xá đại môn, nháy mắt cũng không nháy mắt.

"Ngươi. . . Ngươi không phải là một đêm không có chợp mắt sao!" Khang Trữ nhìn nàng, cơ hồ muốn mắng người.

Giang Hạ quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt hiện đầy tia máu, miễn cưỡng cười một tiếng: "Không có a."

"Không có? Không có mới là lạ!" Khang Trữ khí hô hô, muốn nói cái gì, vừa mạnh mẽ nhịn xuống, một lát sau, trong miệng phát ra châm chọc tiếng cười: "Ngươi cho rằng ngươi tình thánh a? Cần gì đem mình làm cho vĩ đại như vậy."

"Vĩ đại? Cái từ này theo có quan hệ gì sao." Giang Hạ cúi đầu cười một tiếng, ánh mắt lần nữa rơi ở phía xa: "Tựu như nàng theo như lời, ta chỉ là ở chuộc tội mà thôi."

"Chuộc tội gì! Ngươi làm sai cái gì? !" Khang Trữ đầy mặt sắc mặt giận dữ.

Giang Hạ không lên tiếng, hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Quý Vị Ương đi ra, chúng ta mau có thể giải thoát." Khang Trữ nhìn chăm chú nhìn lại, quả thấy Quý Vị Ương cầm trong tay điện thoại, vừa nói cái gì, vừa từ trong cửa lớn đi ra.

Hai người lẳng lặng thành thật ở trong xe, ước chừng nửa giờ sau, hai cỗ

xe màu đen kiệu xa lái vào Anh Hoa đường, cách các nàng không xa địa để dừng lại, mấy đang mặc áo đen đại hán xuống xe, đi tới đang đợi Quý Vị Ương trước người, song phương nói chuyện với nhau trong chốc lát, bọn họ tiếp tục trở lại trên xe, Quý Vị Ương nhưng kéo dài qua mã lộ, đi vào đối diện một nhà tửu điếm.

"Làm việc hiệu suất cũng không tệ lắm." Giang Hạ cười nhạt, bỗng nhiên đối với phía trước tài xế nói: "Lái xe."

Tạ tuyệt liễu Khang Trữ muốn mời, Giang Hạ không có đi công ty, cũng không có đi sông chỗ ở, mà là trực tiếp để cho tài xế đem mình đuổi liễu bạc uyển nhà trọ.

Lấy ra cái chìa khóa mở cửa, Lâm Nhiễm tựa hồ nghe đến tiếng động dường như, cũng mở cửa từ đối diện đi ra ngoài, Giang Hạ nhìn trên người nàng tiễn tài vừa người nghề nghiệp sáo trang, còn có mặt mũi thượng nhàn nhạt tinh xảo trang cho, biết nàng đang chuẩn bị đi làm.

"Sớm a." Giang Hạ cười chào hỏi.

Lâm Nhiễm nhăn nhíu mày, trực tiếp đi tới trước mặt nàng: "Hạ, ngươi. . . Ngươi thoạt nhìn làm sao tiều tụy như vậy?"

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ hời hợt cười, sau đó nói: "Tối hôm qua uống rượu đến quá muộn, mau đi làm sao."

"Không có rượu vị." Lâm Nhiễm khẽ hít hà, một tay để ở cửa, đi đến, Giang Hạ tiện tay đem cái chìa khóa ném ra...(đến) liễu trên ghế sa lon, nhìn cùng tiến vào Lâm Nhiễm, bất đắc dĩ nói: "Nhiễm Nhiễm, ngươi không nên ỷ vào mình là thai dặm minh tinh, tựu không đúng giờ đi làm a."

"Hạ, ngươi hôm nay bất đại đối kính."

"Là (vâng,đúng) sao? Ta ngày Thiên Đô có cái gì không đúng." Giang Hạ ảo thuật dường như đem vật cầm trong tay cái chén vòng vo mấy vòng, sau đó rót đầy màu hổ phách chất lỏng, nữa uống một hơi cạn sạch: "Như vậy thì mùi rượu liễu."

"Hạ, ngươi làm sao vậy?" Lâm Nhiễm đi tới trước mặt nàng, trong mắt là tràn đầy lo lắng, nàng chưa từng có thấy Giang Hạ tiều tụy như vậy chật vật bộ dạng, nàng thật giống như bước đi cũng đi không lớn ổn liễu, thật giống như một giây sau sẽ thất khống dường như.

Giang Hạ nữa rót cho mình một chén rượu, cầm lấy chén rượu đích tay hướng nàng quơ quơ: "Chúng ta nói xong, về chuyện của hắn, ngươi vĩnh viễn cũng không nên hỏi."

Lâm Nhiễm nhìn nàng, trong lòng vừa đau vừa đau, quật cường nói: "Ta không hỏi chuyện của nàng, ta chỉ hỏi ngươi làm sao vậy?"

"Ta không có làm sao." Giang Hạ khoa trương cười, bỗng nhiên dùng ngón tay liễu chỉ lồng ngực của mình: "Chẳng qua là. . . Nơi này có chút đau." Nàng nhíu nhíu mày, vừa tự giễu nói: "My heart is broken, Hmm!

" vừa nói tay bắt được thang lầu tay vịn, sẽ phải đi trên lầu phòng ngủ.

Lâm Nhiễm nhưng đi theo đi lên, Giang Hạ quay đầu lại nhìn nàng: "Ngươi tới làm gì?"

"Ta cùng ngươi." Lâm Nhiễm nhẹ giọng nói.

"Không cần, ngươi đi làm sao."

"Như ngươi vậy tử, ta không có cách nào đi làm."

Giang Hạ xoay người, trên cao nhìn xuống nhìn nàng, bỗng nhiên lấy tay

giơ lên người của nàng, nhích tới gần nàng, nhẹ giọng cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta rất chân thành nói cho ngươi biết, ta hiện tại rất được đả thương, vô cùng vô cùng bị thương. . . Từng cái người bị thương, cũng là yếu ớt, không lý trí, nguy hiểm, cho nên càng là loại khi này, ta càng không cần người theo, bởi vì ta không theo liền bắt cây cỏ cứu mạng, càng không muốn làm xảy ra chuyện gì, làm cho mình ở tỉnh táo lại lúc hối hận, mười năm, ta cũng là làm như vậy, ta thích đối với người khác tàn nhẫn, thích hơn đối với mình tàn nhẫn, hiểu sao?"

Lâm Nhiễm ngực một trận đau đớn kịch liệt, không khỏi giật mình ở nơi đâu.

Giang Hạ thật dài thở ra một hơi, sờ sờ tóc của nàng, thở dài nói: "Quai, đi làm sao!" Xoay người lên lầu thời điểm, vừa lạnh lùng bỏ xuống một câu: "Nhớ được đóng cửa."

Suốt một ngày, Kỷ Ngữ Đồng cũng nằm ở trên giường, một ngày ba bữa, cũng là Quý Vị Ương tự mình từ tửu điếm gọi tới, sau đó kiên nhẫn khuyên nàng ăn cơm, nàng che giấu tốt lắm liễu mình lúc này trong lòng thống khổ cùng khổ sở, trên mặt chẳng qua là đối với Kỷ Ngữ Đồng lo lắng.

Đến gần buổi tối thời điểm, nàng xem thấy Kỷ Ngữ Đồng uống một đêm súp, đứng dậy, miễn cưỡng cười nói: "Cái kia. . . Ta đi về trước, ngày mai tới nữa, ngươi đem đồ vật dọn dẹp một chút, hai giờ chiều phi cơ, chớ quên."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, trong lòng cuối cùng băn khoăn: "Ta đưa ngươi đi xuống."

"Không cần."

"Để cho ta đưa tiễn ngươi."

Quý Vị Ương không lay chuyển được nàng, chỉ đành phải cùng nàng cùng

nhau xuống tới, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng lấy xe, chậm rãi lái cư xá ngoài, tay ôm vai, cũng đi theo đi ra ngoài, Quý Vị Ương để xuống cửa sổ xe, phất tay một cái ý bảo nàng trở về, nàng đứng ở ven đường, nhưng chỉ là đáp ứng, nhưng không rời đi. Quý Vị Ương bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng nhưng có chút an ủi, nàng vừa lái xe, vừa không tự chủ được nhìn hướng kính chiếu hậu dặm Kỷ Ngữ Đồng càng ngày càng xa thân ảnh, trên mặt dần dần hiện lên một có chút chua xót nụ cười, thậm chí cũng không có chú ý tới một hai màu trắng bánh bao xe đang theo nàng mặt đối mặt nhanh chóng lái tới, xức xe của nàng đi qua.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Quý Vị Ương xe đi xa, đang muốn xoay người trở về trụ sở, một lượng diện bao xa nhanh chóng lái tới, phát ra một tiếng bén nhọn thắng xe thanh âm, nàng theo bản năng nghiêng đầu đi xem, mấy cao Đại Cường cường tráng, diện mục mơ hồ thanh niên nam tử nhanh chóng từ trên xe bước xuống, sau đó đuổi theo nàng, vừa một, đem nàng hướng trên xe tha!

"A!" Kỷ Ngữ Đồng đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó lập tức kịp phản ứng, phát ra kinh thiên động địa tiếng kêu: "Cứu mạng!" Sau đó, một con dày đích tay chưởng liền kết kết thật thật bụm miệng nàng lại ba, đi theo đem nàng nhét vào trong xe, theo xe hơi phát động thanh âm, chiếc xe kia ngay từ lúc nhàn nhạt dưới đèn đường biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quý Vị Ương xe cũng không đi xa, này có chút mơ hồ một màn hoàn toàn rơi vào trong mắtcủa nàng, nàng kinh ngạc há to miệng, chỉ bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán, đột nhiên kêu to: "Ngữ Đồng! Ngữ Đồng!" Cấp đánh tay lái, một cước đem chân ga dẫm lên đáy, liều mạng đuổi theo, hai bên đèn đường nhanh chóng rút lui, Quý Vị Ương chuyển tới một ngã tư đường, mờ mịt nhìn ba đường trên đường lui tới dòng xe chạy, sắc mặt trắng bệch, lục thần vô chủ, gấp đến độ cơ hồ rơi xuống nước mắt.

"Báo cảnh sát! Đúng rồi, báo cảnh sát!" Nàng run rẩy tay, lấy điện thoại ra, nhưng ngay khi quay số điện thoại lúc vừa dừng lại, là ai bắt cóc liễu Ngữ

Đồng? Là Chu Văn Hàn? Còn là đừng giặc cướp? Báo cảnh sát, có thể hay không nguy hiểm Ngữ Đồng tánh mạng?

Giọt giọt to như hạt đậu mồ hôi hột từ trên trán nàng nhô ra, giờ này khắc này, nàng thậm thậm chí đã quên mất đi theo những thứ kia nàng tìm đến hộ vệ tính sổ, nàng ngơ ngác nhìn những thứ kia như sang sông chi tức dòng xe chạy, qua một lúc lâu, bỗng nhiên kêu to: "Đại ca! Đại ca!"

Vội vội vàng vàng lần nữa quay lại đầu xe, hướng Phỉ Thúy sơn trang phương hướng Mercedes-Benz đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tắm rửa xong nữa tới kiểm tra

78, thứ 78 chương

78, thứ 78 chương . . .

Ngủ ở nhà đã hơn nửa ngày tỉnh lại, Khang Trữ trước tiên nghĩ tới Giang Hạ, nhu liếc tròng mắt, gọi điện thoại đi qua, cũng là tắt điện thoại, nàng suy nghĩ một chút, vừa bấm Lâm Nhất Phong điện thoại, vừa nhảy xuống giường, vừa đưa di động gắp trên bả vai cùng đầu trong lúc, bắt đầu mặc quần áo.

"Kẻ điên, tiểu Hạ ở công ty sao?"

"Ta mới vừa còn đang tìm nàng đây, có phần văn kiện : giấy tờ làm cho nàng ký, kha linh nói nàng ở năm mươi chín lâu." Lâm Nhất Phong ngồi ở trong ghế, dùng văn kiện trong tay vỗ mạnh đầu, cười khổ nói: "Nàng lưu lại nói, trừ phi trời sập xuống liễu, nếu không khác đi tới tìm nàng, ta đang muốn hỏi ngươi đây, bởi vì chưa bắt được Chu Văn Hàn bị đả kích mới như vậy sao? Hay là nói bởi vì Ngữ Đồng rời đi sắp tới?"

Khang Trữ ngẩn ngơ, thán Khí Đạo: "So sánh với này hai chuyện cũng muốn nghiêm trọng, ta tới đây nữa nói cho ngươi." Vừa nói cúp điện thoại,

hướng về phía trong gương chiếu chiếu, quơ lấy xe cái chìa khóa vội vã xuống lầu.

"Cái gì?" Lâm Nhất Phong nghe Khang Trữ đem chuyện đã xảy ra nói xong, không dám tin mở to hai mắt nhìn: "Ngữ Đồng cũng quá. . . Quá mức đi, nàng lại cùng quý nhà nha đầu kia. . ." Hắn giận đến ngồi không yên, đứng dậy vòng vo vài vòng, bỗng nhiên dùng ngón tay ngoài cửa sổ: "Ta đã nói với ngươi, ta phát ra từ nội tâm chán họ quý người, mỗi lần các loại trường hợp thấy quý không trắng, ta đã cảm thấy không khí chung quanh cũng lần khàn khàn liễu, kia chỉ âm hiểm tiểu diện hổ, a phi!"

"Ừ, khó được ta với ngươi quan điểm nhất trí." Khang Trữ tựa vào hắn trên bàn làm việc, đồng ý gật đầu.

"Tiểu Hạ có phải hay không giận điên lên?"

"Ngươi còn không biết nàng, vô luận phát sinh cái gì, trên mặt hay là như vậy quá, cũng không sợ nghẹn ra bệnh, muốn theo ta, tại chỗ tựu muốn đem Quý Vị Ương đánh gần chết cho phải, mẹ kiếp , lão nương mới vừa chia tay không có mấy ngày, ngươi tựu dám bò lên giường!"

Lâm Nhất Phong liếc xéo nàng một cái: "Ngươi lúc ấy không phải là cũng có ở đây không? Tại sao không đánh?"

"Ta. . ." Khang Trữ cứng họng một chút, sau đó bực tức nói: "Ngươi cho rằng ta không dám sao? Ta vốn là hãy cùng nàng đã đánh nhau, là tiểu Hạ sau lại không phải là gọi ta đi!"

Lâm Nhất Phong trong mắt mang theo cười, bỗng nhiên để sát vào tiền lai, từ trên xuống dưới Tử Tử dò xét cẩn thận nàng một phen, Khang Trữ lui về sau liễu một bước, hai tay vuốt mặt của mình, vẻ mặt kinh hãi gọi: "Sặx sao? Ta biết ta đây khuôn mặt sướng được nhân thần chung ghen, nam nữ

đều yêu, nhưng ta đối với ngươi nửa điểm hứng thú cũng không còn, ngươi cũng đánh ta chú ý a! Tới nữa ta nhưng muốn gọi người!"

"Ta phi!" Lâm Nhất Phong trợn mắt nhìn nàng một cái: "Ta là xem ngươi trên mặt này mấy cái con giun rất mập mờ, vốn đang đang suy nghĩ tối hôm qua chuyện gì xảy ra, kia muốn lấy được là bị quý Nhị tiểu thư bắt, ngươi thật là có tiền đồ a, ở võ quán học cái kia ít đồ ở trên giường tiêu hao hết liễu, đúng không? Mất mặt!"

Khang Trữ mặt trong nháy mắt trướng đến đỏ bừng, trợn mắt nhìn: "Sẽ nói nói mát, ngươi cũng đi thử xem thử, nữ nhân kia đánh với ngươi chiếc không có chương pháp gì, tựu hiểu được xé đầu tóc, bắt mặt, ta có biện pháp gì!"

"Hảo nam không cùng nữ đấu, ta nhưng không có hứng thú cùng nàng đánh." Lâm Nhất Phong khinh thường vừa nói, bỗng nhiên hai tay ôm ngực, thật sâu thở dài: "Nói thật, Ngữ Đồng từ nhỏ không có cha mẹ, đúng là rất đáng thương, hơn nữa qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn yêu tiểu Hạ, không có mấy ngày nữa ngày thật tốt, vô luận nàng làm ra cái gì quá đáng cử động, ta bao nhiêu đều có thể hiểu. . ."

"Ngươi nói gì vậy? Tiểu Hạ tựu trôi qua tốt lắm?"

"Dĩ nhiên, tiểu Hạ cũng rất vô tội, tóm lại nói đến nói đi, cũng là Chu Văn Hàn không tốt, làm ra loại này Thiên Lý khó chứa chuyện, chia rẽ như vậy yêu nhau người." Lâm Nhất Phong lắc đầu, bỗng nhiên phiền não gõ cái bàn: "Ta bây giờ không phải là cho tranh luận ai đúng ai sai, ai là ai không phải là cái vấn đề này khỏe! Ý của ta là, Ngữ Đồng không tìm hạ, tựu không nên tìm họ quý không! Tức chết ta! Chúng ta này không một đống lớn tuấn nam mỹ nữ đó sao? !"

"Ngươi nói mà nói đi, trọng điểm đang ở câu nói sau cùng thượng, đúng

không?" Gặp cùng mình giống nhau khí không cam lòng, Khang Trữ cũng cười: "Ta xem Ngữ Đồng là ở vờ ngớ ngẩn, nàng như vậy yêu tiểu Hạ, yêu liễu nhiều năm như vậy, ta cũng không tin nàng cứ như vậy mau thay lòng đổi dạ liễu."

"Người a, một khi tuyệt liễu nào đó ý niệm trong đầu, không đáng ngu mới là lạ."

"Không nên như vậy chấp nhất cho cừu hận không!" Khang Trữ lắc đầu, bỗng nhiên đứng lên: "Không được, ta còn là được đi xem một chút tiểu Hạ."

"Cùng đi, tìm một chỗ ăn cơm tối, nữa tha nàng đi uống vài chén." Lâm Nhất Phong đi tới mở ra cửa phòng làm việc.

Phòng khách, không ai, phòng ngủ, không ai. Khang Trữ khóa chân mày, khó có thể muốn đem nơi này tennis thất, phòng tập thể thao từng gian tìm lần không được ?

"Đi theo ta." Lâm Nhất Phong đối với nàng vẫy vẫy tay, sau đó hướng hành lang cuối đi, sau đó đẩy ra một cánh cửa, giương mắt nhìn lên, một cái cự đại hình hình hồ bơi, ở trên nóc đại chén nhỏ thủy tinh đèn treo chiếu xuống, phiếm u lam xinh đẹp quang mang. Hồ bơi bên ngổn ngang bày đặt chai rượu, chén rượu, điện thoại di động những vật này, còn có một con khăn tắm lớn.

Khang Trữ há hốc mồm, kinh ngạc chỉ vào hồ bơi: "Ở dưới?"

"Nàng điểm này theo giống nhau, tâm tình không tốt đây, tựu thích nằm hồ bơi đáy luyện bế khí." Lâm Nhất Phong khẽ cười khổ, bỗng nhiên ba cái hai cái đem trên người tây trang áo khoác cởi xuống, sâu hít sâu hạ xuống, "Phác thông" một tiếng nhảy xuống nước.

Khang Trữ nhìn hắn duyên dáng thân thủ, chịu không được thân tay nâng

trán: "Quả nhiên lúc nào cũng không quên đùa bỡn chơi, Lâm kẻ điên thật là siêu cấp ác tâm."

Ánh mắt của nàng chăm chú nhìn mặt nước, không quá không lâu sau, một trận "Rầm nữa" bọt nước vang, hai cái đầu chui ra liễu mặt nước, Giang Hạ sắc mặt trắng bệch, từng ngụm từng ngụm thở dốc một trận, bỏ rơi Lâm Nhất Phong đích tay: "Sặx sao a ngươi?"

Lâm Nhất Phong đưa tay lau trên mặt Thủy Châu, thở gấp Khí Đạo: "Sợ ngươi nghĩ không ra tự sát, riêng tới anh hùng cứu mỹ nhân." Khang Trữ nghe lời này, không nhịn được ha ha cười một tiếng.

"Ta thật là chịu không được các ngươi!" Giang Hạ bất đắc dĩ thở dài, bơi tới bên cạnh ao, Khang Trữ lấy lòng đi tới, đưa tay đưa đến trước mặt nàng, đem nàng lôi đi lên, Lâm Nhất Phong cũng đưa tay ra: "Ta đây?"

Khang Trữ liếc hắn một cái: "Có tay vịn không biết dùng a!" Lâm Nhất Phong nhìn nàng hai bóng lưng, thì thào nói: "Khác biệt đãi ngộ, con mẹ nó khác biệt đãi ngộ." Vừa nắm trên lan can tới.

Nằm ở phòng khách đại trên ghế sa lon, Khang Trữ chán đến chết, một chút một chút vứt lấy trong tay ôm gối, qua ước chừng nửa giờ, Giang Hạ cùng Lâm Nhất Phong mới riêng của mình tắm rửa xong, mặc chỉnh tề đi ra ngoài.

"Chờ với các ngươi ăn một bữa cơm, cũng chờ được muốn địa lão thiên hoang liễu." Khang Trữ ném ôm gối, rên rỉ đứng dậy: "Có thể đi sao?"

"Đi nơi nào ăn?" Lâm Nhất Phong nhìn Giang Hạ.

"Tùy ngươi cửa." Giang Hạ vừa nói, vừa mở ra điện thoại di động, cũng là vô số điện tới nhắc nhở, Lâm Nhất Phong, Khang Trữ, kha linh, kia một người trong xa lạ mã số, đánh năm sáu điện thoại đi vào, nàng không khỏi

ngẩn ra.

"Tại sao?" Đứng trong thang máy, Khang Trữ tò mò hỏi.

"Không có gì, có một xa lạ mã số đánh ta rất nhiều lần điện thoại, biết ta cú điện thoại này mã số người không nhiều lắm." Giang Hạ suy nghĩ một chút, đưa di động thả lại trong túi.

"Người quen biết dùng xa lạ mã số đánh sao, không có gì kỳ quái." Lâm Nhất Phong tiếp lời nói.

"Ừ."

Giang Hạ không nói cái gì nữa, ba người ra khỏi thang máy, đi vào liễu công ty lầu một đại đường, có công nhân viên trải qua, lập tức hướng bọn họ gật đầu vấn an.

Một trận bén nhọn chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Giang Hạ nhíu nhíu mày, lại đem điện thoại lấy ra, vừa nhìn, cũng là cái kia đã thấy vậy nhìn quen mắt xa lạ mã số, nàng ngẩn ra dưới, đưa điện thoại di động thả vào bên tai: "Uy?"

"Giang tổng thật là lớn bận rộn người, tựu không có một người nào, không có một cái nào điện thoại có thể thuận lợi đả thông." Trong điện thoại truyện tới một trầm thấp hoàn toàn xa lạ thanh âm.

"Ngươi là ai? Làm sao ngươi biết ta số điện thoại?" Giang Hạ khẽ nhíu mày.

"Ngươi không cần hỏi những thứ này, ta cũng vậy không có nghĩa vụ trả lời, hơn nữa, giống ta loại này không có danh tiếng gì tiểu nhân vật, nói Giang tổng cũng không nhận ra. Ta hôm nay gọi điện thoại tới đây, chỉ là muốn hỏi Giang tổng một câu, Kỷ Ngữ Đồng tiểu thư cùng Giang tổng quan

hệ khỏe?"

Giang Hạ dừng bước lại, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm xấu, sắc mặt hơi đổi: "Lời này của ngươi là có ý gì?"

Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong cũng dừng bước lại, hai người vừa một, nghi ngờ nhìn Giang Hạ.

Người nọ không nhanh không chậm nói: "Ý là Kỷ tiểu thư hiện tại ở chết ở trên tay của ta, nếu như các ngươi quan hệ tốt đây, có lẽ ngươi có thể tới xem một chút nàng."

Giang Hạ tay bất tri bất giác nắm chặc điện thoại, trong miệng nhưng bình tĩnh nói: "Ta cùng nàng chỉ là đồng học mà thôi, nếu có người bắt cóc nàng, nên tìm người không phải là ta đi."

Trong điện thoại thanh âm kia bỗng nhiên trở nên có chút âm dương quái khí: "Là (vâng,đúng) sao? Bản thân ta là nghe nói, Giang tổng quan hệ cùng nàng không Thái Nhất loại, nghe ngươi vừa nói như thế, có thể ta nghe lầm, nói như vậy, Kỷ tiểu thư cần phải xui xẻo."

"đợi một chút!" Giang Hạ nhẹ nhàng la một tiếng, sau đó cắn răng: "Ngươi nghĩ muốn cái gì?"

"Ta cũng không nghĩ muốn cái gì, chính là gần đây trên đầu có chút chặc."

" ngươi muốn bao nhiêu?" Giang Hạ cũng không nói nhảm.

"Trong vòng ba ngày, chuẩn bị hai nghìn vạn Đô-la, ta nghĩ, lấy Giang tổng tài lực, chút tiền kia chẳng qua là cửu ngưu nhất mao sao."

"Không thành vấn đề, ta làm sao cho ngươi?" Giang Hạ nheo lại dài nhỏ

ánh mắt, lại nói: "Ta làm sao có thể xác nhận nàng ở trên tay ngươi?"

"Ba ngày sau, ta sẽ nữa gọi điện thoại cho ngươi, ngươi trước tiên có thể nghe một chút thanh âm của nàng, sau đó lại theo lời dặn của ta tự mình đem tiền đưa quá đến cho ta. Nga, đúng rồi, ta phải nhắc nhở một câu, Giang tổng nếu là đi báo cảnh sát, hậu quả kia nhưng có trở nên tương đối hỏng bét nha."

Giang Hạ lạnh lùng nói: "Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đi trông cậy vào Thúy Thành đám kia phế vật cảnh sát, ngươi sở nói điều kiện, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng là ngươi muốn bảo đảm Kỷ tiểu thư lông tóc không tổn hao gì trở lại bên cạnh ta."

Bên kia ha ha cười một tiếng, lập tức nói: "Cái này là dĩ nhiên, cùng Giang tổng như vậy thông minh vừa sảng khoái người ta nói nói thật là làm cho người vô cùng vui vẻ, vậy thì nói xong liễu, chúng ta đến lúc đó một tay giao tiền, một tay giao người. Bất quá Giang tổng, ngươi cần phải bảo đảm điện thoại bảy mươi hai giờ thông suốt nga, cũng như hôm nay như vậy, nếu không. . . Hắc hắc." Bên kia truyền đến một tiếng uy hiếp tiếng cười, "Ba " một tiếng chặt đứt điện thoại.

Lâm Nhất Phong nhìn Giang Hạ sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói: "Người nào gọi điện thoại tới? Đã xảy ra chuyện gì?" Giang Hạ ngơ ngác đứng ở nơi đó, hồi lâu, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, đôi môi khống chế không được có chút phát run: "Ngữ Đồng. . . Bị bắt cóc liễu."

"Cái gì?" Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ đồng thời cả kinh, thật lâu, Khang Trữ kịp phản ứng, bỗng nhiên nắm chặc hai đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Quý Vị Ương!"

Xe hơi ở giữa sườn núi trên đường cái thật nhanh hành sử , Quý Vị Ương nắm thật chặc tay lái, cả người vẫn đắm chìm ở Kỷ Ngữ Đồng bị bắt cóc sợ hãi trong, mồ hôi ướt đẫm trên người áo.

Chu Văn Hàn, nhất định là Chu Văn Hàn! Phải đi Hoa đại ca thương lượng, nhìn có muốn hay không báo cảnh sát, hoặc là, hắn có không có biện pháp khác. Nhưng là Ngữ Đồng hiện tại chẩm yêu dạng ni? Có phải hay không rất sợ? Chu Văn Hàn có thể hay không đối với nàng làm cái gì? Nghĩ đến những thứ này, nàng tựu lo lắng được nổi điên, chỉ cảm giác mình một lòng cũng đang phát run, nếu không phải cầu cứu ý niệm trong đầu ở chống đở nàng, nàng thậm chí hoài nghi mình còn có thể hay không lái xe.

Đem xe trong đình viện dừng lại, Quý Vị Ương đầu đầy mồ hôi, chật vật muôn dạng vào biệt thự, vừa vào cửa, nàng khắp mọi nơi nhìn một chút, vội vàng túm ở một đang thu thập phòng khách người giúp việc: "Đại thiếu gia đây?"

Cái kia người giúp việc nhìn nàng vội vàng hấp tấp bộ dạng, cũng sợ hết hồn, dùng ngón tay liễu chỉ trên lầu: "Đại thiếu gia ở trên lầu thư phòng đây." Chần chờ một chút, lại nói: "Nhị tiểu thư, ngươi có phải hay không nơi nào không thoải mái?"

"Không có, không có. . ." Quý Vị Ương lắc đầu, xoay người lại tựu hướng trên lầu chạy.

Muốn trước vì mấy ngày hôm trước đính chàng chuyện tình cùng đại ca nói xin lỗi, sau đó. . . Sau đó lại cầu : van xin hắn cứu Ngữ Đồng, Quý Vị Ương đứng ở cửa thư phòng miệng, nghĩ như vậy, hít sâu liễu mấy cái, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, "Ha ha!" Một trận cười đắc ý thanh liền truyền vào trong lổ tai, Quý Vị Ương sửng sốt, chỉ thấy quý không trắng ngồi ở trước bàn đọc sách ghế da thượng, ghế dựa đưa lưng về phía cửa phòng, thấy không rõ động tác của hắn cùng vẻ mặt, tiếng nói nhưng rõ ràng truyền đến: "Hùng ca, ta đã nói với ngươi sẽ có giả sao? Ta nhưng so sánh với Chu Văn Hàn còn phải hiểu cái kia nữ nhi, nàng tốt một ít miệng, cho là giống nhau, buồn cười Chu Văn Hàn còn hoàn toàn bị chẳng hay biết gì."

Quý Vị Ương vừa nghe đến "Chu Văn Hàn" ba chữ kia, cả người máu liền giống bị đông cứng, đứng ở nơi đó, bỗng nhiên vừa động cũng không có thể động.

Mà quý không bạch đái sự tàn nhẫn thanh âm lại độ vang lên: "Hùng ca, nếu như lần này ngươi có thể giúp ta kết quả Giang Hạ, ta nhiều hơn nữa cho ngươi hai nghìn vạn Đô-la. Ngươi thử nghĩ xem, ngươi vốn chính là phải giúp Chu Văn Hàn nhận được kia họ Kỷ cô nàng, như vậy, ngươi lại không thấy thất tín với hắn, vừa giúp của ta đại mang, còn phát một rót đại tài, thu ba bên tiền, như vậy nhất cử ba được, ngươi cớ sao mà không làm đây? Ta quý mỗ luôn luôn là tri ân đồ báo người, ngươi yên tâm, nếu ngươi có thể giúp ta trừ cái này tâm phúc đại họa, chỗ tốt xa không chỉ như vậy một chút, ta tin tưởng chúng ta sau này sẽ có nhiều hơn hợp tác làm ăn. . ."

Quý Vị Ương không dám tin nghe kia thanh âm quen thuộc, trên mặt vẻ hoảng sợ càng ngày càng đậm, mồ hôi lạnh từ cái trán chảy ròng ròng mà rơi, nàng bỗng nhiên để xuống tay cầm cái cửa, lui về phía sau liễu một bước, sau đó lảo đảo chạy đi xuống lầu. Một ít thanh nhẹ nhàng tiếng vang kinh động liễu quý không trắng, hắn chuyển quá cái ghế vừa nhìn, cửa không biết lúc nào đã mở ra một nửa, hắn tròn mở hai mắt, quát một tiếng: "Người nào? !" Hồi lâu nhưng không ai đáp lại, hắn cau chặt chân mày, đứng dậy mở cửa.

Quý Vị Ương liền lăn một vòng ra khỏi biệt thự, nhanh chóng mở cửa xe lên xe, trong lòng sợ hãi nhưng thủy triều dường như một trận vừa một trận đi lên mạo, ngồi xuống đến chỗ ngồi, chỉ cảm thấy cả người bủn rủn, thật vất vả định ra thần, run rẩy tay phát động xe, trong lòng nhưng một mảnh mờ mịt, đi đâu? Nên làm cái gì bây giờ? Làm sao đi cứu Ngữ Đồng, trong điện quang hỏa thạch, một cái tên đột nhiên ở nàng trong đầu thoáng hiện.

Giang Hạ! Đúng rồi, đi tìm Giang Hạ! Không thể để cho đại ca làm ra chuyện như vậy, nhất định phải ngăn cản hắn!

http://tieulun.hopto.org

Nàng quyết định thật nhanh, quay lại đầu xe ra khỏi biệt thự đại môn, kia giá thế cơ hồ là chạy trối chết.

Xe mới vừa ở trên đường lớn rẽ vào thứ nhất loan, đặt ở ghế lái phụ thượng đích tay cơ bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên, Quý Vị Ương đưa tay cầm qua điện thoại di động, "Đại ca" hai chữ ở trên màn ảnh không ngừng toát ra, nàng chỉ nhìn thoáng qua, liền giống như bắt một khối đốt hồng bàn ủi dường như, tay khẽ run rẩy, lập tức đem điện thoại ném ra...(đến) liễu vừa.

Kia điện thoại di động nhưng tiếp tục thét chói tai lấy, kia vốn là dễ nghe tiếng chuông ở trong đêm khuya nghe phá lệ chói tai, xe thể thao nhưng hơn không ngừng lại, một đường hướng dưới chân núi chạy như điên gào thét đi.

79, thứ 79 chương

79, thứ 79 chương . . .

Đêm đã khuya, Giang thị đại lâu năm mươi tám tầng nhưng một mảnh đèn dầu sáng rỡ, tổng tài trong phòng làm việc không khí trước nay chưa có khẩn trương.

Vội vã chạy tới Chu Tinh Hán, ở xài một ít thời gian, hiểu rõ cùng tiêu hóa sở có chuyện từ đầu đến cuối sau khi trải qua, tức giận từ trên ghế salon đứng lên: "Các ngươi. . . Ba người các ngươi lại dấu diếm ta nhiều chuyện như vậy?"

Giang Hạ ngồi ở sau bàn công tác trên ghế, trong lòng vô cùng lo lắng lo lắng, cũng là không nói tiếng nào, Lâm Nhất Phong chém xéo thân thể dựa vào ở trên bàn, hai tay cắm ở quần Tây trong túi, cũng là trầm mặc không nói gì, Khang Trữ hai chân tréo nguẩy ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn đối diện lớn tiếng ồn ào Chu Tinh Hán, cười khổ khuyên nhủ: "Tiểu Chu, ngươi ngồi xuống trước, chúng ta vừa không phải cố ý nha, chủ yếu ngươi nếu biết, lão

bà của ngươi cũng sẽ biết, Ngữ Đồng bên kia cũng là dấu diếm không thể."

"Bây giờ còn không phải cùng dạng không có thể dấu diếm ở, nhiều ... thế này năm tội gì!"

Lâm Nhất Phong vuốt vuốt huyệt Thái Dương: "Tiểu Chu, bây giờ không phải là nói điều này lúc, đã ra đại sự nữa, ngươi trước đem ngươi những thứ kia bất mãn thu lại, giải quyết trước mắt chuyện rồi hãy nói, OK?"

"Hừ! Trễ chút nữa với các ngươi tính sổ!" Chu Tinh Hán vượt qua liễu hắn một cái, vừa nhìn về phía Giang Hạ: "Như vậy, Ngữ Đồng bây giờ là rơi vào ngươi kia. . . Rơi vào Chu Văn Hàn trong tay rồi?"

"Không, không phải là hắn." Giang Hạ u ám ánh mắt giống như hai Uông đầm sâu: "Hắn hắn là còn không biết ta cùng Ngữ Đồng quan hệ, cho dù biết, cũng không trở thành cầm nàng tới vơ vét tài sản ta."

"Ta cũng vậy nghĩ như vậy." Lâm Nhất Phong gật đầu.

Khang Trữ nói: "Bọn ta hạ đem điện thoại băng ghi âm đi qua, sẽ tìm hạ ba ba ta trước kia một chút huynh đệ, xem bọn hắn có thể tìm ra người kia là ai không."

"Ta có một phỏng đoán ." Chu Tinh Hán bỗng nhiên nói: "Ta đoán chuyện này cùng một người có liên quan."

Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời từ miệng dặm phun ra ba chữ: "Quý không trắng." Ba ánh mắt đồng loạt nhìn Giang Hạ.

Qua một lúc lâu, Khang Trữ nói: "Chuyện lần này, nhất định là Chu Tước biết rồi người khô, Thúy Thành không ai có lá gan lớn như vậy tới vơ vét tài sản ngươi, mà Chu Văn Hàn cùng quý không trắng cũng cùng Chu Tước sẽ

có thiên ti vạn lũ quan hệ."

Chu Tinh Hán nói: "Hắn có thể biết Ngữ Đồng cùng Hàn kéo dài thanh trước kia quan hệ, tự nhiên cũng có thể tra ra ngươi cùng Ngữ Đồng, càng đừng nói muội muội của hắn cũng thích Ngữ Đồng, vẫn thị ngươi vì tình địch."

Lâm Nhất Phong nói tiếp: "Ngươi nói ngươi cùng A Trữ trước khi đi, Quý Vị Ương kêu hai xe hộ vệ tới đây bảo vệ Ngữ Đồng, Ngữ Đồng nhưng thuận lợi như vậy bị cướp đi, rõ ràng chính là biển thủ liễu."

Giang Hạ nghe đến đó, trong mắt hiện lên một tia hối hận vẻ, nàng đưa tay chà xát mặt, lắc đầu nói: "Cho dù biết chuyện này cùng quý không trắng có liên quan, vậy thì như thế nào?"

Lâm Nhất Phong trầm ngâm hạ xuống, ôm lấy hai cánh tay: "Có chút rất kỳ quái, nếu như là quý không trắng làm, hắn muốn này chính là hai nghìn vạn Đô-la làm gì? Hắn cho dù nữa thiếu tiền, cũng không ít điểm này, càng không cần từ tiểu Hạ nơi này tới đến, trừ phi. . ."

Khang Trữ bỗng nhiên rùng mình một cái: "Trừ phi hắn muốn là không là tiền, mà là. . ." Nàng không dám nói đi xuống, cũng không dám nhìn tới Giang Hạ, ánh mắt chỉ mong khác hai người, chỉ nhìn bọn họ tới phản bác nàng, ai ngờ Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán sắc mặt nhưng trong nháy mắt cũng trở nên hết sức khó coi, đột nhiên trong lúc, không có một người lên tiếng, ngay cả không khí cũng trở nên đình trệ.

Một lúc lâu, Chu Tinh Hán vỗ đùi, giận dữ hét: "Hắn nếu tâm tư khác, nhìn Lão Tử không hủy đi hắn!"

Giang Hạ khóe môi hiện lên vẻ tươi cười, đang chuẩn bị nói vài lời dễ dàng lời của tới hòa hoãn một chút không khí, trên bàn điện thoại nhưng vang

lên, nàng hơi ngẩn ra, đưa tay đè xuống thoát nói khóa, kha linh thanh thúy thanh âm liền truyền vào trong lổ tai: "Tổng tài, Khải Mỹ quý vốn ở dưới lầu, nàng nói muốn gặp ngài."

"Xin nàng đi lên." Giang Hạ thật nhanh nói một câu.

"Tốt."

Đợi nàng theo như rụng điện thoại, Khang Trữ lập tức đứng lên: "Nàng tới làm gì? ! Chính là nàng cố ý muốn chúng ta đem hộ vệ bỏ chạy ! Ngươi làm gì thế còn muốn gặp nàng, nàng cùng ca ca của nàng giống nhau, cũng không là vật gì tốt!"

"Không, Quý Vị Ương hẳn không phải là người như vậy, nàng so sánh với ca ca của nàng đơn giản hơn nhiều, ngươi không nên bị đối với nàng ghét che mắt lý trí." Giang Hạ nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói: "Cho dù nàng nay muộn không tới tìm ta, bọn ta hạ cũng muốn tìm nàng."

Khang Trữ ngón tay phía ngoài, ngạc nhiên há to mồm: "Tiểu Hạ, ngươi không phải là muốn từ nàng nào biết cái gì sao? Ngươi tin tưởng nàng?"

"Ta không tin nàng, nhưng ta tin tưởng nàng đối với Ngữ Đồng tình cảm." Giang Hạ nhận chân nói: "Cho nên chuyện này tuyệt đối cùng nàng không liên quan."

Khang Trữ nhìn nàng hồi lâu, rốt cục ngậm miệng lại.

Bị nhét lên xe thời điểm, Kỷ Ngữ Đồng còn đang ra sức giãy dụa, nhưng là rất nhanh, ánh mắt của nàng tựu bị người dùng lụa đen che kín, miệng cũng bị phong thượng băng dính, lúc mới bắt đầu, kinh hoảng, sợ hãi các loại tâm tình trong lòng hắn cuồn cuộn, ở trước mắt không thấy vật trong thế giới, nàng cơ hồ muốn điên mất, song rất nhanh, nàng tựu dần dần trấn định lại.

"Cô nàng này mà lớn lên thật xinh đẹp, quả thực so sánh với trên ti vi minh tinh xinh đẹp hơn, sách sách, như vậy đối với nàng, ta đều có chút không đành lòng liễu."

Một cái thanh âm truyền vào trong lổ tai, đi theo, Kỷ Ngữ Đồng liền cảm giác có ngón tay tại chính mình trên mặt sờ soạng một cái, trong lòng nàng một trận khó chịu, gần như muốn nôn mửa.

"Nha, thật là vừa non vừa trơn." Người nọ đưa tay đặt ở lỗ mũi đang lúc hít hà: "Thơm quá."

Người hèn mọn thanh âm nói: "Là (vâng,đúng) sao? Ta cũng vậy muốn sờ sờ."

Kỷ Ngữ Đồng kinh sợ nảy ra, theo bản năng hướng vừa hoạt động, một thanh âm lạnh lùng quát lớn: "Khác dính vào! Cô nàng này cấp trên chỉ định muốn, có phải hay không các người muốn chết a!"

Mới vừa rồi hèn mọn thanh âm hỉ hả cười: "Cường ca, khác như vậy thật tình nha, chúng ta mở nói giỡn mà thôi, dù sao xinh đẹp như vậy hóa sắc, khó gặp, kiểm tra, sau này cũng đủ để hướng người huyền diệu liễu."

Được kêu là Cường ca người hừ một tiếng: "Kiểm tra dĩ nhiên không có gì, nhưng là nếu như nàng đến lúc đó đem những này nói cho cấp trên người, ta nghĩ ngươi đời này sẽ thấy không có cơ hội sờ bất kỳ một cái nào nữ nhân."

Hai người kia nụ cười lập tức trở nên cứng ngắc, rốt cục an phận thủ thường, không dám nữa có cái gì động tác, Kỷ Ngữ Đồng trong bụng cũng thở phào nhẹ nhỏm.

Xe còn đang đi phía trước mở, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng ở phỏng đoán , có phải hay không muốn đi Y thành, ở tỉnh táo lại trong nháy mắt, nàng nghĩ

tới Giang Hạ cùng Khang Trữ đêm đó theo như lời nói, phản ứng đầu tiên chính là Chu Văn Hàn tìm người ép buộc nàng. Nhưng là kỳ quái chính là, nàng nhưng bỗng nhiên tuyệt không cảm thấy sợ, nàng đang nhớ lại cha mẹ, cũng đang nhớ lại Giang Hạ. Nghĩ đến cha mẹ thời điểm, nàng bỗng nhiên nảy sinh ra khỏi vô hạn dũng khí, ngay cả máu tựa hồ cũng sôi trào lên, nhưng là vừa nghĩ tới Giang Hạ, trong lòng cũng là vô tận lòng chua xót, còn có liên miên không dứt đau thương, những thứ này tâm tình, tạm thời lấn át sợ hãi của nàng.

Nàng biết rồi nàng bị ép buộc sao? Nàng có lo lắng sao? Không, nàng không biết, Vị Ương nói, nàng đã đem bảo vệ người của nàng gọi đi, mà trải qua. . . Trải qua cái kia buổi tối, nàng cũng sẽ không nữa vì mình lo lắng, có lẽ. . . Nàng ngay cả nghĩ cũng không muốn nhớ tới mình. . .

Nước mắt cuồn cuộn không dứt từ Kỷ Ngữ Đồng trong hốc mắt trào ra, làm ướt hốc mắt thượng băng gạc, trong lòng nàng không được nhớ tới Giang Hạ tên, bi thương đột nhiên không thể ngăn chặn.

Các nàng. . . Tại sao muốn biến thành hôm nay như vậy?

Xe đột nhiên dừng lại liễu, Kỷ Ngữ Đồng cảm ý thức được điểm này, miễn cưỡng ngừng bi thương, đại não khôi phục bình thường vận chuyển, gần như vậy, như vậy hẳn không phải là Y thành. Trong lòng nàng đang suy đoán , có người đã xem nàng ôm xuống xe, đi một đoạn đường, quẹo vào, nghe được có tiếng người nói chuyện, thật giống như đến một trống trải địa phương : chỗ, sau đó lại quẹo vào, quanh đi quẩn lại, đầu của nàng đã có chút ít cháng váng, hoàn toàn mất đi liễu phương hướng cảm.

Qua một chút, nàng cảm giác mình bị để xuống, bằng cảm giác, hình như là trên một cái giường, trong lòng nàng đang cảm giác kinh hoảng, một trận hổn độn tiếng bước chân nhưng dần dần đi xa, sau đó nàng nghe được đóng cửa thanh âm, chung quanh nhất thời lâm vào một mảnh yên lặng, nàng sợ

run hồi lâu, cả người căng thẳng thần kinh từ từ thanh tĩnh lại.

Một gian chất đầy liễu vật lẫn lộn trong phòng, hai người đối diện mặt mà ngồi, hướng về phía cuộc minh tư khổ tưởng, gian phòng chung quanh, mấy một hán tử hoặc đứng hoặc ngồi, trên người cũng treo súng tự động.

"Đem!" Cái kia khuôn mặt dữ tợn trung niên nhân đem mã dời qua đi, đem đối phương pháo cầm ở trong tay.

"Xong, bên này xe coi chừng dùm, vô quân cờ nhưng khó hiểu." Đối diện người kia lắc đầu nói.

"Ha ha, vậy thì nhận thua đi."

"Hùng ca, chờ ta còn muốn nghĩ." Đối diện cái kia khí chất nho nhã, mặc dạy trung niên nhân chuyên tâm nhìn cuộc, vẫn là minh tư khổ tưởng.

Hùng ca trên mặt lộ ra một tia nụ cười đắc ý, đang muốn khuyên hắn buông tha cho, một hán tử áo đen vội vã vào nhà, cúi người ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói câu cái gì, hắn ha ha cười một tiếng, bỗng nhiên nói: "Chu vốn, không cần nghĩ liễu, ngươi chuyện vui tới."

Chu Văn Hàn đột nhiên ngẩng đầu: "Ngươi giúp ta làm chuyện thành sao?"

"Dĩ nhiên, ta làm việc hiệu suất, ngươi hắn là yên tâm mới đúng."

"Người đâu?" Chu Văn Hàn thả ra trong tay con cờ, cố gắng kiềm chế trong lòng mình khẩn cấp tình.

"Ở ngươi trong phòng đây." Hùng ca hai tay ở đầu gối vỗ vỗ, cao hứng nói: "Có thể giúp huynh đệ hoàn thành chuyện này, ta cuối cùng tính nhưng một cái cọc tâm sự."

Chu Văn Hàn trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng: "Rất tốt, như vậy, ta hiện muộn tựu mang nàng lúc này rời đi thôi, ta nói lời giữ lời, Y thành hết thảy sau này tựu giao cho ngươi."

"Chậm đã." Hùng ca khoát tay áo: "Các ngươi còn phải ở chỗ này ngốc ba ngày, ba ngày sau, ta tự mình đưa ngươi cùng ngươi tâm tâm niệm niệm tiểu mỹ nhân rời đi."

"Tại sao?" Chu Văn Hàn mới vừa muốn đứng lên, vừa ngồi xuống.

"Không có gì, ai cũng biết con gái của ngươi phú khả địch quốc, ta liền muốn hỏi nàng yếu điểm tiền xài, không nhiều lắm, tựu một chút như vậy mà là đủ rồi." Hùng ca dùng ngón tay út khoa tay múa chân một chút.

Chu Văn Hàn nhíu mày, nghi ngờ nói: "Ngươi tại sao phải cho là nàng sẽ cho ngươi tiền?"

"Chỉ bằng cái kia tiểu mỹ nhân ở chết ở trên tay của ta." Hùng ca bỗng nhiên mập mờ cười.

"Cái gì?" Chu Văn Hàn chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, buồn cười nói: "Hùng ca, ngươi cũng đánh lầm rồi chú ý, ngươi bắt nàng có ích lợi gì?"

"Hữu dụng hay không, ngươi chờ nhìn sẽ biết." Hùng ca định liệu trước nói.

Chu Văn Hàn thần sắc trở nên có chút nghiêm túc, khuyên nhủ: "Đây cũng quá ly phổ liễu, quan hệ của các nàng cũng không đến cái loại nầy có thể cầm một người đi uy hiếp một người khác trình độ, ngươi cũng khiến cho dẫn lửa thiêu thân, đến lúc đó không thoát được thân."

"Chuyện này ngươi cũng đừng quản, trở về phòng đi xem ngươi kia tiểu mỹ nhân sao." Hùng ca đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhìn ánh mắt của

hắn, nhận chân nói: "Ngươi yên tâm, huynh đệ chỉ cần ngươi chờ lâu mấy ngày, tuyệt đối không có gì khác ý tứ , ba Thiên Nhất quá, ta tự mình đưa các ngươi lên thuyền lúc này rời đi thôi."

Chu Văn Hàn sợ run một hồi lâu, rốt cục gật đầu: "Vậy cũng tốt, ta đây tựu trễ chút đi." Vừa nói ra khỏi gian phòng, vội vã rời đi.

Hùng ca nhìn bóng lưng của hắn, trên mặt hiện lên lên một tia phức tạp nụ cười, bỗng nhiên lắc đầu thở dài nói: "Phụ nữ hai đồng thời yêu một nữ nhân, thật là chưa bao giờ nghe thấy, quả thực so sánh với kịch truyền hình còn đặc sắc."

Mệt chết đi, hai mắt bởi vì rơi lệ, vừa sỉ nhục lại chát, tay chân vẫn bị trói , cơ hồ chết lặng được không có cảm giác, mệt chết đi mệt chết đi, nhưng Kỷ Ngữ Đồng cũng không dám có chút thư giản, nàng sợ mình không cẩn thận đi nằm ngủ đi qua.

Làm trong phòng lần nữa truyền đến nhẹ nhàng tiếng đóng cửa, còn có mặc dù chậm chạp, nhưng càng ngày càng gần tiếng bước chân thời điểm, nàng tựu như một con cảnh giới con nhím một loại, lập tức ngồi thẳng người.

Trên ánh mắt lụa đen bị mổ xuống, bên trong nhà ánh đèn mặc dù hoàng hôn yếu ớt , nàng lâu không thấy quang ánh mắt lại vẫn cảm giác được kích thích, theo bản năng nửa khép liễu tròng mắt, đợi một hồi mà, dần dần thích ứng tới đây, một tờ quen thuộc khuôn mặt liền ánh vào liễu mắt của nàng mành. Xem ra khuôn mặt, thoạt nhìn vẫn anh tuấn, so với mười năm lúc trước già nua liễu một chút, nhưng vẫn là tinh thần ôm trọn, dung quang toả sáng, nhìn ra được, những năm này hắn hay là quá rất khá.

"Ngữ Đồng, đã lâu không gặp." Chu Văn Hàn dò xét cẩn thận nàng, trong miệng phát ra vui mừng than thở: "Ngươi hay là đẹp như thế, sướng được quả thực gọi thần hồn điên đảo."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn hắn, nghiến, trong mắt bốc cháy lên cừu hận ngọn lửa, người này, nàng từng vô cùng tôn trọng, vô cùng kính sợ, sau lại, nhưng vô cùng sợ hãi, vô cùng sợ, thế cho nên vừa nghĩ tới cái kia khuôn mặt, tựu không rét mà run, nhưng là hiện tại, trong lòng nàng chỉ có tức giận, chẳng qua là có cừu oán hận. . .

"Làm sao vừa thấy được ta, tựu là vẻ mặt như thế?" Chu Văn Hàn nhìn ánh mắt của nàng, giống như là ở thưởng thức một hoàn mỹ không tỳ vết tác phẩm nghệ thuật: "Ta không nghĩ tới tiểu Hạ còn nhỏ tuổi, thế nhưng sao mà to gannhư vậy theo đối nghịch, len lén đem ngươi đưa ra nước ngoài, Hmm, từ điểm đó nhìn lại, nàng cũng thật không hổ là nữ nhi của ta."

"Nàng không là nữ nhi của ngươi! Ngươi không xứng với có nàng như vậy nữ nhi!" Kỷ Ngữ Đồng tâm tình bỗng nhiên thất khống, khàn giọng kêu lên.

Nàng loại này phản ứng, thật ra khiến Chu Văn Hàn kinh ngạc, qua một lúc lâu, hắn bỗng nhiên cười nói: "Nàng đương nhiên là nữ nhi của ta, bất kể ngươi có tin hay không, tiểu Hạ đem ngươi đưa đi chuyện này, mặc dù để cho ta rất là nổi giận, nhưng là nàng cướp đi Giang thị, sau đó lại đem Giang thị phát triển trở thành hôm nay kích thước, ta một chút cũng không khí , ngược lại cảm thấy rất kiêu ngạo, ta đánh trong lòng thưởng thức nàng, thật, làm làm một người phụ thân, thật sựcủa ta rất kiêu ngạo."

Hắn kéo qua một cái ghế, ở Kỷ Ngữ Đồng trước mặt ngồi xuống, thừa dịp này công phu : thời gian, Kỷ Ngữ Đồng nhanh chóng đánh giá một chút bốn phía, đây là một đang lúc đơn sơ phòng, bên trong chỉ có một cái giường, một cái bàn cùng mấy cái ghế, nhưng thu thập được thật chỉnh tề, không nhiễm một hạt bụi.

Đây là cái gì địa phương : chỗ? Chu Văn Hàn làm sao có ở loại địa phương này? Nàng không ngừng suy tư, nghĩ tới phương pháp thoát thân.

"Tiểu Hạ hận ta, bởi vì mẫu thân của nàng, nàng rất hận ta, cho nên vô luận chuyện gì, bọn ta muốn theo đối nghịch, bao gồm chuyện của ngươi." Chu Văn Hàn cười cười, bỗng nhiên đưa tay vuốt Kỷ Ngữ Đồng mặt.

"Ngươi đừng đụng ta!" Kỷ Ngữ Đồng lập tức nghiêng mặt qua, chán ghét lớn tiếng nói.

"Mười năm liễu, ta một mực nghĩ, ngươi biến thành hình dáng ra sao, ta phải sợ đời này sẽ không còn được gặp lại ngươi." Chu Văn Hàn si ngốc nhìn nàng, giọng nói nhưng lại không có so sánh với ôn hòa : "May là, may là ngươi trở lại, biết sau khi ngươi trở lại, ta bất chấp nguy hiểm len lén tới Thúy Thành, rất xa xem ngươi mấy lần, nhưng luôn là xem không rất rõ ràng, hiện tại, rốt cục có thể cho cách được gần như vậy, ta thật là cao hứng. . . Ngữ Đồng, ngươi so với ta trong tưởng tượng còn muốn mỹ, cùng mẹ của ngươi quả thực giống nhau như đúc, ngươi có biết hay không, những năm này ta nhưng có nhiều nhớ ngươi. . ."

Hắn lẩm bẩm vừa nói, Kỷ Ngữ Đồng nhưng trong lòng dâng lên một trận mãnh liệt ác tâm cảm giác, cả người cũng không được tự nhiên, nàng oán hận nhìn Chu Văn Hàn, bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Những năm này, ngươi ngủ được an ổn sao? Ba ba ta mụ mụ hồn có hay không đi tìm ngươi?"

Chu Văn Hàn thân thể chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch: "Ngươi. . . Ngươi biết?"

"Là (vâng,đúng)! Ta cũng biết liễu, cái gì cũng biết liễu!" Kỷ Ngữ Đồng trong mắt hàm chứa nước mắt, kêu lên: "Ngươi cái này hung thủ giết người!"

"Ta không nghĩ giết ngươi mụ mụ!" Chu Văn Hàn bỗng nhiên đứng dậy, hắn kích động tại nguyên chỗ đi vài vòng, bỗng nhiên một cước cái ghế đá ngả lăn trên mặt đất, cả giận nói: "Là (vâng,đúng) mã một lương không có đem chuyện làm tốt, hắn lại vẫn dám lần lượt tới lừa gạt ta! Ta như vậy yêu

ngươi mụ mụ, làm sao sẽ bỏ được hại nàng? !" Hắn càng nói càng là kích động, bỗng nhiên nắm chặt hai đấm kêu lên: "Ta như vậy yêu nàng, nàng nhưng lựa chọn Kỷ Tư Thành, bàn về lớn lên, mới, đầu óc, ba ba của ngươi loại nào so sánh với qua được ta? ! Nàng tại sao trong mắt tựu chưa từng có ta? !"

"Ở ta mụ mụ trong mắt, ba ba ta cái gì cũng ngươi mạnh! Nàng đã sớm thấy rõ ngươi, ngươi là khoác da người mặt người dạ thú!" Kỷ Ngữ Đồng lớn tiếng nói.

"Mặt người dạ thú?" Chu Văn Hàn xoay người lại nhìn nàng, hồi lâu, trong miệng phát ra cổ quái tiếng cười: "Ta muốn là mặt người dạ thú, đó cũng là ngươi mụ mụ làm hại, dù sao không sao, cùng lắm thì tất cả mọi người không chiếm được, có phải hay không? Ai dám ở trước mặt ta huyễn diệu hạnh phúc, ta liền muốn chôn vùi hạnh phúc của hắn! Bất quá ta hay là muốn cảm tạ trời cao, mặc dù ngươi mụ mụ mất, nhưng có một ngươi, cũng giống như vậy."

Kỷ Ngữ Đồng giận tới cực điểm, không nhịn được mắng to: "Ngươi cái này ác tâm biến thái! Ngươi tên cầm thú này. . ."

Chu Văn Hàn đi tới bên người nàng, đưa tay nhẹ nhàng nắm được liễu người của nàng: "Ngươi mặc dù mắng, ta không sao cả, bất quá

, từ hiện tại bắt đầu, ngươi sẽ phải làm tốt theo quá cả đời chuẩn bị, ba ngày sau đó, chúng ta sẽ đi lên đi Nhật Bản tàu biển chở khách chạy định kỳ. Ngữ Đồng, bất kể như thế nào, ta là thật tâm yêu ngươi, ta cũng vậy có đối với ngươi tốt, ngươi tốt nhất cũng có thể đem cha mẹ ngươi cừu hận để xuống, khăng khăng một mực đi theo ta, bởi vì ngươi không có lựa chọn nào khác."

"Ngươi nằm mơ!"

http://tieulun.hopto.org

"Mộng cũng có thể có trở thành sự thật." Chu Văn Hàn khẽ mỉm cười, bỗng nhiên cúi □ tử, đôi môi nhẹ nhàng cọ Kỷ Ngữ Đồng nhẫn nhụi như đồ sứ cổ: "Trước kia, ta cuối cùng nghĩ tới, phải nghĩ biện pháp nhận được lòng của ngươi, ta quan tâm ngươi, ái hộ ngươi, cho ngươi tặng đồ, nhưng là không có dùng, hiện tại, ta nghĩ thông suốt, muốn chinh phục một nữ nhân tâm, trước chinh phục thân thể của nàng, cũng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, chờ ngươi ta đã đợi quá lâu, hiện tại ta tuyệt đối sẽ không nữa lãng phí thời gian."

Kỷ Ngữ Đồng như sờ xà hạt, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt tức khắc trở nên vô cùng hoảng sợ, nàng không ngừng di động tới thân thể, thét to: "Ngươi cút ngay! Đừng đụng ta! Đừng đụng ta!"

Chu Văn Hàn đem nàng đẩy tới trên giường, nhưng ngay sau đó áp lên thân thể của nàng, hắn cúi đầu thở hào hển: "Ngữ Đồng, ngươi nhận mệnh sao, đời này, ngươi luôn là chạy không khỏi lòng bàn tay của ta." Vừa nói, vừa hôn lên cổ của nàng, vừa đã đưa tay cởi y phục của nàng.

"Buông! Ngươi buông!" Kỷ Ngữ Đồng khóc hô, tránh trát trứ, tránh né , nhưng là không có chút nào tác dụng, Chu Văn Hàn giờ phút này tựa như một đầu tóc tình cầm thú, nhìn mình chằm chằm mơ ước đã lâu con mồi, hưng phấn được ánh mắt đều đỏ, hắn liều mạng xoa nắn Kỷ Ngữ Đồng thân thể, trong miệng thở hỗn hển vừa nói mơ hồ không rõ lời của.

Một trận băng hàn thấu xương tuyệt vọng lan tràn đến Kỷ Ngữ Đồng toàn thân, ở nơi này khẩn yếu trước mắt, nàng giống như là nhớ ra cái gì đó, ngơ ngác nhìn trần nhà, bỗng nhiên ngưng vô vọng giãy dụa, cười lạnh nói: "Ta với ngươi nữ nhi đã trải qua giường, ngươi cũng có hứng thú sao?"

80, thứ 80 chương

80, thứ 80 chương . . .

Quý Vị Ương vừa vào cửa, Khang Trữ cũng nhanh bước xông đi lên, một thanh níu lấy liễu cổ áo của nàng, ngữ mang châm chọc nói: "Quý Nhị tiểu thư, ngươi không phải là phải bảo vệ Ngữ Đồng sao? Ngươi không phải là có năng lực kia sao? Không phải là không dùng chúng ta quan tâm sao? Như vậy, Ngữ Đồng hiện tại ở chỗ nào? A? !" Quý Vị Ương giờ phút này liền giống bị sương đánh trôi qua cà, không hề giống ngày thường giống nhau cãi lại, cho dù nàng nắm y phục của mình, một đôi đỏ rừng rực ánh mắt, nhưng đáng thương cầu cứu dường như nhìn về Giang Hạ.

Sắc mặt nàng xám trắng, thất hồn lạc phách bộ dáng, trái ngược với bị quá cái gì trọng đại đả kích dường như, Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong cũng cảm thấy kinh ngạc, hai người đồng thời đứng thẳng người, mở to mắt nhìn nàng.

"A Trữ, buông nàng ra." Giang Hạ khẽ nhíu mày, hướng Khang Trữ ngửa ra ngưỡng cằm.

"Hừ!" Khang Trữ buông nàng ra, vẫn là vẻ mặt giận dỗi vẻ.

"Ngữ Đồng bị bắt đi liễu. . ." Quý Vị Ương ngơ ngác nhìn Giang Hạ, liên y dùng cũng đã đi sửa sang lại, dùng sức hít hít lỗ mũi, nước mắt nhưng vẫn là khắc chế không được chảy xuống, nàng từng bước đi tới, đột nhiên khóc khẩn cầu: "Van cầu ngươi, cứu cứu Ngữ Đồng, van cầu ngươi, đêm hôm đó là ta không tốt, ngươi. . . Ngươi đừng vì cái này sinh nàng khí . . ."

Nhắc tới lên đêm hôm đó, Khang Trữ nhịn không được giận tím mặt, mi mao nhất thiêu, vừa muốn phát tác, Giang Hạ dùng ánh mắt ngăn trở nàng, sâu hít một hơi thật sâu: "Ngươi đại buổi tối chạy tới nơi này, chính là vì nói với ta những lời này?"

Quý Vị Ương không đáp, trong túi đích tay cơ rồi lại lớn tiếng vang lên, nàng rũ xuống mí mắt, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, cũng không đưa

tay đi lấy, hai đầu lông mày hiện ra do dự vẻ làm khó .

Tiếng chuông phản phục vang lên, ở nơi này an tĩnh rộng rãi trong không gian lộ ra vẻ đặc biệt đột ngột, bốn người nín hơi lấy đợi, bốn song nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn Quý Vị Ương, chờ câu trả lời của nàng.

Thời gian một giây vài giây trước, Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán hai người thần sắc cũng đã có chút không nhịn được, chuông điện thoại di động còn đang vang lên, một lần vừa một lần đánh sâu vào Quý Vị Ương yếu ớt thần kinh, qua một lúc lâu, nàng rốt cục hạ quyết tâm dường như, đưa tay lấy điện thoại di động ra thật nhanh theo như rụng, ngẩng đầu lên, run rẩy thanh âm nói: "Đại ca của ta. . . Đại ca của ta hắn nghĩ muốn giết ngươi. . ."

"Ngươi nói gì?" Lâm Nhất Phong và ba người khiếp sợ nhìn nàng, trăm miệng một lời hỏi này một câu, Giang Hạ cũng mất đi nhất quán tĩnh táo, từ trên ghế đứng dậy, từ từ đi tới trước mặt nàng, ánh mắt chậm rãi từ trên mặt nàng quét qua, trấn an dường như nói: "Chớ khẩn trương, Nói rõ ràng lên!"

"Ta. . . Ta cùng Ngữ Đồng nói lời từ biệt, lái xe. . . Trở về, kính chiếu hậu dặm nhìn thấy có người đem nàng kèm hai bên thượng một chiếc màu trắng bánh bao xe." Quý Vị Ương nhớ lại lúc trước phát sinh hết thảy, thân thể như một mảnh trong gió lạnh lá cây, ngăn không được tác tác phát run, nói chuyện cũng đứt quãng: "Ta nghĩ đi. . . Muốn đi Hoa đại ca, nghe thấy hắn cùng một người tên là Hùng ca người nói điện thoại, hắn nói. . . Lại thêm hai nghìn vạn Đô-la mua mạng của ngươi."

Nói tới đây, nàng mặt tràn đầy là nước mắt, đột nhiên khóc không thành tiếng.

Chu Tinh Hán, Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong và ba người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đột nhiên trở nên giống như chân trời bóng đêm giống nhau đen tối âm trầm.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng thanh âm lãnh Băng Băng, không mang theo một tia nhiệt độ, nhưng chữ chữ rõ ràng truyền vào liễu Chu Văn Hàn trong tai, hắn không tự chủ được dừng lại bước kế tiếp động tác, hai tay chống đứng dậy thân thể, miễn cưỡng ngừng ồ ồ tiếng thở dốc, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ngươi nói gì? !"

"Ta nói, ta đã cùng Giang Hạ trải qua giường, ngươi có thể không có ai luân, tổn hại đạo đức, nhưng ta không thể không để ý, ngươi nếu như gặp mặt ta hạ xuống, ta tình nguyện chết!" Kỷ Ngữ Đồng đôi môi cũng cắn được tổn hại liễu, mặt tràn đầy phẫn hận nhìn hắn, từng chữ nói.

"Cái gì? Nói hưu nói vượn!" Chu Văn Hàn kinh ngạc nhìn nàng, từ từ ngồi dậy, bỗng nhiên phẫn nộ quát: "Quả thực là nói hưu nói vượn! Ngươi cho rằng nói như vậy, ta liền có thể bỏ qua ngươi? Ngươi cùng tiểu Hạ? Thật là hoang đường!"

"Hoang đường sao? Nhưng là đây chính là sự thật!" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hiện ra một tia cười lạnh, nàng na liễu na thân thể, ánh mắt giống như hai cây độc châm giống nhau đâm về hắn: "Ngươi cho rằng, nàng chỉ là bởi vì nàng mụ mụ chết hận ngươi, lúc này mới một lòng cho đối nghịch, đem ta len lén đưa ra nước? Ngươi sai lầm rồi, nàng làm như vậy, là bởi vì nàng yêu ta, ta cùng nàng cũng sớm đã là người thương quan hệ! Giang Hạ, nàng vẫn thích nữ nhân, nàng chính là triệt đầu triệt đuôi đồng tính luyến ái!"

Cuối cùng một câu, nàng cơ hồ là kêu đi ra, Chu Văn Hàn ngây ngốc một chút, bỗng nhiên ánh mắt hung ác nhìn nàng: "Ta không tin! Vô luận ngươi nói gì, ta cũng sẽ không tin tưởng!"

Nhìn Chu Văn Hàn kịch biến sắc mặt, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng nảy lên một tia khoái ý, định bất cứ giá nào liễu, tiếp tục nói: "Nhiều năm như vậy, ngươi thấy nàng nộp quá bạn trai sao? Ngàn vạn đừng nói cho ta, trên tạp chí viết nàng cùng Lâm Nhất Phong chuyện xấu ngươi là tin tưởng, Lâm Nhất

Phong chẳng qua là nàng chơi tốt nhất tốt đồng đảng một trong, điểm này ngươi hẳn là rõ ràng. Ta cho ngươi biết, Giang Hạ là theo ta yêu nhau người thương, ở ta mười sáu tuổi sinh nhật, nàng đem ta từ trong tay của ngươi cứu ra sau, chúng ta tựu ở cùng một chỗ, nàng đem ta đưa ra nước là vì bảo vệ ta! Ta yêu nàng, thân thể của ta cũng chỉ thuộc về nàng, qua nhiều năm như vậy, ta chỉ cùng nàng một người trải qua giường, ngươi tin tưởng sao? Nữ nhân trong lúc làm sao □, có muốn hay không ta nói cho ngươi biết? Con gái của ngươi ở trên giường là làm sao đối với ta, ngươi có muốn hay không biết?"

Khóe miệng nàng chứa đựng châm chọc nụ cười, một đôi trong suốt xinh đẹp tròng mắt, bắn tán loạn ra lạnh như băng hàn quang, cắn răng nói: "Ngươi nếu muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng là có một chút, ta phải muốn trước hết để cho ngươi biết, lòng cùng thân thể đối với Giang Hạ một người trung thành, chỉ có nàng có thể làm cho ta vui vẻ, những người khác đụng ta, ta cũng không cách nào nhịn được, nhất là ngươi, ngươi đụng đến ta một sợi tóc, ta đều sẽ cảm giác được ác tâm nghĩ ói!"

"Ngươi câm mồm , ngươi cho ta câm mồm !" Chu Văn Hàn trước mặt lỗ đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, kích động được đại kêu ra tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng thanh âm ngược lại lớn hơn nữa: "Ngươi cho rằng ngươi là ai! Tại sao phải ngươi cho là chỉ cần là người mình thích, cũng nên muốn có? ! Tại sao phải ngươi cho là mình có thể chúa tể người khác vận mệnh? ! Ngươi có hay không một lần đứng ở người khác trên lập trường nghĩ tới vấn đề? ! Ngươi biết ta hiện tại đang suy nghĩ gì sao?" Nàng thở dốc một hơi, dừng lại một chút, trên mặt lộ ra một tia ác độc nụ cười: "Ta đang suy nghĩ, trước mặt cái này lão nam nhân, nhân phẩm thấp kém, làm xuống vô số không bằng cầm thú chuyện tình, hiện tại rốt cục gặp báo ứng liễu, một thanh tuổi, khiến cho có tiếng xấu, chúng bạn xa lánh, hai bàn tay trắng, cảnh đêm thê lương, chỉ có thể núp ở âm u trong góc kéo dài hơi tàn, tựu như một con người người căm hận con gián giống nhau. Ngươi những ngày qua có theo

quá gương sao? Ngươi nhìn xem ngươi, đầu tóc cũng trắng bệch, trên mặt đều liễu nếp nhăn, tựu cái bộ dáng này, ngươi lại còn cho là, mình có thể thông qua chinh phục một thân thể nữ nhân đi chinh phục lòng của nàng, đây là cở nào buồn cười vừa đáng thương vừa thật đáng buồn ý nghĩ a, ngươi có biết hay không, gặp lại ngươi này khuôn mặt, ta quả thực từ đáy lòng cảm thấy nôn mửa. . ."

Chu Văn Hàn nghe những lời này, thân thể bỗng nhiên giống như run rẩy giống nhau đẩu không ngừng, hắn quát to một tiếng, bỗng nhiên vung lên tay, sẽ phải hướng Kỷ Ngữ Đồng trên mặt vứt đi, Kỷ Ngữ Đồng trong mắt nhưng không hề sợ hãi, ngửa đầu nhìn thẳng hắn, Chu Văn Hàn trong mắt lộ ra hung quang, tàn bạo nhìn chằm chằm nàng, tay nhưng dừng ở giữa không trung.

Hắn trên trán nổi gân xanh, bộ mặt da thịt không ngừng co quắp , hồi lâu, bỗng nhiên xuống giường, ngủ thú giống nhau trên mặt đất đi vài bước, chỉ nghe "Binh binh bàng bàng" một chuỗi tiếng vang, vài cái ghế dựa đều bị hắn đá bay trên mặt đất, hắn dừng lại, giận đến thân thể phát run, thanh âm cũng đang phát run: "Ngươi lại dám nói như vậy ta! Ngươi dám. . ." Đưa tay lên, "Phanh" một tiếng vang lớn, cái bàn lại bị hắn ném đi, hắn như một đầu nổi giận bị đánh trúng liễu xương sườn mềm sư tử, hành động đã thất khống.

Kỷ Ngữ Đồng miễn cưỡng duy trì vẻ trấn định, trong lòng cũng là sợ hãi được tột đỉnh, bắt đầu ở nghĩ, mình mới vừa rồi tiếng nói có phải hay không nói xong quá mức phát hỏa, kích thích hắn, hậu quả đúng là nàng không cách nào thừa nhận, Giang Hạ, nàng vốn là tựu đã không có diện mục lại đi đối mặt Giang Hạ, vạn nhất Chu Văn Hàn làm tiếp ra chuyện như vậy, nàng, nàng kia. . . . Kỷ Ngữ Đồng không dám nữa nghĩ tiếp, ở nơi này đặc thù thời khắc dặm , nàng tựa hồ đã hoàn toàn đã nàng đã sớm quyết định muốn theo Quý Vị Ương đi Mĩ Quốc, vốn là không có ý định Saionara Giang Hạ này việc chuyện. Chẳng qua là cố gắng che dấu trong lòng hoảng sợ, kinh hồn táng đảm nhìn đã lâm vào điên cuồng Chu Văn Hàn.

Chu Văn Hàn bỗng nhiên ở trong phòng đi tới đi lui, bỗng nhiên vừa dừng lại, hung hăng liếc mắt nhìn trên giường Kỷ Ngữ Đồng, hắn nặng nề thở hào hển, nếu như phản phục nhiều lần, bỗng nhiên một bước xa, lần nữa vọt tới bên giường, hét lớn: "Ta không tin! Ta không tin chuyện ma quỷ của ngươi!" Trên mặt hắn lộ ra dử tợn nụ cười, đưa tay sẽ phải đi xé Kỷ Ngữ Đồng y phục: "Ta nôn mửa phải không? Ta hiện tại sẽ phải ngươi nếm thử, ở một để nôn mửa lão dưới thân nam nhân hầu hạ là cái gì tư vị? !"

Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt đại biến, nàng vội vàng nghiêng người, tránh thoát bàn tay của hắn, vừa khàn giọng kêu lên: "Giang Hạ sẽ không bỏ qua ngươi! Nàng nhất định sẽ tới tìm ngươi!"

"Giang Hạ? Nàng. . ." Chu Văn Hàn cười lạnh một tiếng, vừa muốn nói gì, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lại mới vừa Hùng ca kia mập mờ nụ cười, còn có kia ý vị thâm trường lời của.

"Chỉ bằng chết ở trên tay của ta này tiểu mỹ nhân."

"Hữu dụng hay không, ngươi chờ nhìn sẽ biết."

Mấy câu nói đó ở trong đầu vang lên mấy lần, Chu Văn Hàn cả người hoàn toàn cứng đờ, ánh mắt cũng dần dần trở nên dại ra, này có thật không? Hao tổn tâm cơ một lòng muốn lấy được nữ nhân, còn có mình ruột thịt nữ nhi, thật sự là tình nhân quan hệ? Nếu không Hùng ca tại sao như vậy có nắm chắc, muốn bắt Ngữ Đồng đi lừa gạt tiểu Hạ. . . Trong đầu hắn rầm rầm rung động, thoáng cái chuyển bất quá loan, có chút mờ mịt thất thố, buông tha cho sao? Không thể nào! Tiếp tục sao? Trong lòng nhưng bao nhiêu có một loại quái dị cảm giác, huống chi, đối với cho con gái của mình, nàng lãnh khốc, nàng ngoan tuyệt, hắn là biết đến, nếu như, nếu như các nàng thật sự là người thương quan hệ, Giang Hạ nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào, đuổi giết hắn đến chân trời góc biển, nàng đối với hắn, vốn là tựu không có nhiều phụ nữ tình có thể nói liễu, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn có cơ hội cùng

Ngữ Đồng cùng nhau yên tĩnh hưởng tuổi già. . .

Chu Văn Hàn nghĩ tới đây, bỗng nhiên khiến cho rùng mình một cái, Giang Hạ khi còn bé, hắn tựu đối với nàng cố kỵ mấy phần, sau khi trưởng thành nàng, càng làm cho hắn tự đáy lòng cảm giác được một loại sợ hãi, mặc dù hắn không chịu thừa nhận, nhưng hắn đúng là sợ nàng.

"Giang Hạ, Giang Hạ. . . Giang Hạ!" Chu Văn Hàn nắm chặt hai đấm, nghiến răng nghiến lợi tái diễn Giang Hạ tên, bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài, cửa khi hắn thân thủ phịch một tiếng đóng sầm.

Kỷ Ngữ Đồng một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặc, khẩn trương nghe phía ngoài động tĩnh, hồi lâu, tin chắc Chu Văn Hàn là thật rời đi, mình đã tạm thời an toàn, thân thể đột nhiên giống như đống bùn nhão giống nhau ngồi phịch ở liễu trên giường, cũng nữa đề không nổi nửa điểm khí lực, nhưng là, cái loại nầy sợ sau cảm giác sợ hãi vẫn thật chặc nắm chặt trái tim của nàng, nàng toàn thân y phục ngay từ lúc trong lúc vô tình bị ướt đẫm mồ hôi, lúc này nguy hiểm thoáng qua một cái, chỉ cảm thấy cả người một mảnh lạnh như băng, Kỷ Ngữ Đồng vô lực nhắm mắt lại, trong đầu nhưng tất cả đều là Giang Hạ trội hơn thân ảnh, khuôn mặt lạnh như băng, Giang Hạ, Giang Hạ. . . Nàng ở trong lòng thống khổ mà không tiếng động hô hoán tên của nàng, chua xót nước mắt nhưng đại viên đại viên theo khóe mắt chảy xuống.

Quý Vị Ương đi, Giang Hạ làm cho nàng đi.

Chu Tinh Hán trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên đối với Giang Hạ nói: "Ta không rõ ngươi tại sao không đem nàng lưu lại."

"Ngươi muốn đem nàng làm con cờ?" Lâm Nhất Phong kinh ngạc nói.

"Nàng là quý không trắng muội muội, có thể dùng nàng để đổi Ngữ

Đồng!"

"Nàng cũng là tới đây hảo tâm nhắc nhở người của chúng ta!" Giang Hạ tăng thêm giọng nói.

Chu Tinh Hán câm miệng không nói, Giang Hạ thật dài thở ra một hơi, thanh âm lần nữa trở nên bình tĩnh ôn hòa : "Ngươi lưu lại Quý Vị Ương, cũng chưa chắc có tác dụng, ngược lại có thể có đem chuyện náo lớn. Huống chi, chuyện này hiển nhiên quý không trắng không phải là chủ mưu, không dùng được." Nàng khẽ ngẩng đầu lên, trong miệng lẩm bẩm nói: "Hùng ca, Chu Văn Hàn, quý không trắng. . ." Một lát sau, quay đầu nhìn về Khang Trữ.

Khang Trữ hiểu rõ gật đầu: "Ta trở về lập tức đi điều tra thêm cái này Hùng ca, xem hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào, bất quá đoán chừng hắn là Chu Tước trong hội hóa sắc."

Lâm Nhất Phong trầm ngâm hồi lâu, phân tích nói: "Chu Văn Hàn xin Hùng ca ép buộc Ngữ Đồng, quý không trắng nói cho hắn biết ngươi cùng Ngữ Đồng quan hệ, để cho hắn mượn cơ hội vơ vét tài sản ngươi, đồng thời vừa cho phép lấy trọng kim, làm cho nàng thừa dịp ngươi đi cứu người lúc kết quả ngươi."

"Chắc là như vậy." Giang Hạ đồng ý gật đầu.

"Quý không trắng cái kia tiểu nhân hèn hạ! Vốn có một ngày gọi hắn Al Qaida rơi vào chúng ta trong tay!" Chu Tinh Hán cả giận nói.

"Đây là chuyện sớm hay muộn, Al Qaida đã mau chống đỡ không nổi nữa, nếu không hắn tại sao muốn đối phó tiểu Hạ." Lâm Nhất Phong trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng: "Trước mắt quan trọng lànhất, làm sao đi đi Ngữ Đồng cứu ra."

"Làm sao cứu?" Giang Hạ cười nhạt một tiếng: "Ba ngày sau, ta mang theo hai nghìn vạn Đô-la đi qua cứu sao."

"Ngươi muốn đi qua?" Khang Trữ sợ hãi kêu: "Tiểu Hạ, ngươi điên rồi? !"

Chu Tinh Hán cũng nhíu mày, vẻ mặt kiên định nói: "Người ta ở đây chờ muốn mạng ngươi đây, ngươi còn muốn tự chui đầu vào lưới sao? ! Ta không đồng ý ngươi đi!"

Lâm Nhất Phong cũng nhịn không được nữa khuyên nhủ: "Tiểu Hạ, Ngữ Đồng có thể từ từ cứu, nếu chuyện này Chu Văn Hàn có phần, như vậy nàng tuyệt đối không có có nguy hiểm tánh mạng, cho chúng ta một chút thời gian, mọi người cùng nhau nghĩ nghĩ biện pháp, ta cũng không tin bằng mấy người chúng ta năng lực còn cứu không ra một Ngữ Đồng."

"Ngữ Đồng rơi vào Chu Văn Hàn trong tay, ta mới càng không yên lòng! Bản thân ta hi vọng chỉ là vơ vét tài sản tiền tài, hoặc là muốn mạng của ta!" Giang Hạ không bao giờ ... nữa phục thường ngày trấn định, một chưởng phách ở trên bàn: "Ta thật hối hận năm đó nghĩ sai thì hỏng hết, không có kịp thời gọi coi chừng hắn, nếu không hắn hiện tại ngốc ở trong ngục, cũng sẽ không có nhiều như vậy chuyện!" Nàng tâm tình kích động, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ: "Nếu như. . . Nếu như hắn đối với Ngữ Đồng làm xảy ra chuyện gì, ta. . . Ta. . ."

Nàng thanh âm đột nhiên nghẹn ngào, cũng nữa nói không được, lấy tay che kín khuôn mặt.

Người nào cũng chưa từng nghĩ đến, bình thường thoạt nhìn như vậy kiên cường lãnh khốc một người, thế nhưng có trước mặt mọi người nước mắt chảy xuống, cho dù là mười mấy năm thân mật bằng hữu, thấy như vậy một màn, cũng cảm giác sâu sắc khiếp sợ, lớn như thế trong không gian, đột nhiên một mảnh tĩnh mịch, một lúc lâu, Lâm Nhất Phong mới ấp úng mở miệng:

"Tiểu Hạ, ngươi đừng tự trách, ngươi cũng không nghĩ tới Ngữ Đồng nàng có trở về nước."

Khang Trữ nhưng tức giận nói: "Cũng là Quý Vị Ương chuyện xấu, miệng đầy lời nói suông, thành sự không có, bại sự có dư, nếu không kia về phần cho tới hôm nay trình độ! Còn có ngữ. . ." Nói tới đây, nàng lập tức dừng lại câu chuyện.

"Hiện tại không có biện pháp khác có thể tưởng tượng liễu." Giang Hạ nhận lấy Lâm Nhất Phong đưa tới khăn giấy, lau đi nước mắt trên mặt, quay lưng đi: "Bất kể có nhiều nguy hiểm, cho dù là liều mạng, ta cũng muốn cứu Ngữ Đồng trở lại!"

"Tiểu Hạ, ngươi không nhìn nặng mạng của mình, nhưng là chúng ta coi trọng, nếu như ngươi có cái gì sơ xuất, chúng ta làm sao bây giờ? Giang thị vẫn thế nào làm?" Chu Tinh Hán nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, vẻ mặt dị thường nghiêm túc: "Ta biết ngươi rất yêu Ngữ Đồng, nhưng là lần này, ta thật hi vọng ngươi không nên vọng động như vậy."

"Ngươi tựu như vậy không tin rằng, cảm thấy ta vừa đi khẳng định mất mạng trở lại sao?" Giang Hạ nhanh chóng sửa sang lại một chút tâm tình, quay đầu lại, vẻ mặt đã khôi phục bình thời lạnh nhạt.

"Quả thật không tin rằng." Lâm Nhất Phong sờ sờ cằm, bỗng nhiên nói: "Nhưng chúng ta có thể chế tạo lòng tin." Vừa nói nhìn Khang Trữ: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Khang Trữ cười khổ nói: "Tiểu Hạ nói không đi không thể, nhất định là cửu đầu bò cũng kéo không trở về nữa, nếu phản đối không có hiệu quả, kia chỉ có ủng hộ liễu, ta tự nhiên muốn ra người xuất lực."

Giang Hạ trên mặt lộ ra một tia tự đáy lòng cảm kích nụ cười, đi tới vỗ vỗ

Chu Tinh Hán vai: "Tiểu Chu, hai người bọn họ cũng nói như vậy liễu, làm sao ngươi nói?"

"Quá mạo hiểm liễu, quá mạo hiểm liễu!" Chu Tinh Hán thì thào nói: "Ngươi cũng biết, ta không muốn xem chúng ta bất cứ người nào đi làm có thể có tánh mạng chuyện nguy hiểm ."

"Tiểu Chu." Giang Hạ nhăn đầu lông mày, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Đừng kêu liễu." Chu Tinh Hán trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Tóm lại, vì an toàn của ngươi, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, này cũng có thể đi!"

"Ừ." Giang Hạ trong mắt cơ hồ lại muốn nảy lên nước mắt, nàng liền tranh thủ mặt hướng bên vừa, lấy lại bình tĩnh, một lúc lâu, cắn răng nói: "Như vậy, này trong thời gian ba ngày, chúng ta nhưng được hảo hảo chuẩn bị một chút liễu."

81, thứ 81 chương

81, thứ 81 chương . . .

Ba ngày thời gian, dùng sống một ngày bằng một năm để hình dung một chút cũng không khoa trương.

Lâm Nhất Phong xài bó lớn tâm huyết bố trí Khang Ninh gia thư phòng, lại lấy mấy thai Computer tới đây, hiện lên vòng tròn ở trước mặt mình gạt ra, một lát chuẩn bị chuẩn bị cái này, một lát đem đem cái kia, rộng rãi trên bàn sách, bày đầy đủ loại kiểu dáng khẩu súng, Chu Tinh Hán nhắm nửa con mắt, để xuống một chi, vừa cầm lấy một ... khác chi, nhận chân thưởng thức, thỉnh thoảng đem bọn họ phân giải mở, nữa thành thạo lắp ráp, cả quá trình càng lúc càng nhanh, càng về sau chỉ dùng không cao hơn thập giây thời gian.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ ngồi ở trên ghế sa lon, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn trên bàn trà đích tay cơ, thỉnh thoảng sâu hít sâu hạ xuống, tới giảm bớt trong lòng mình nôn nóng.

"Đã ngày thứ ba, còn không có điện thoại tới đây, ngươi nói Quý Vị Ương trở về, có thể hay không đem nàng tới tìm chúng ta chuyện nói cho quý không trắng, đưa đến chuyện phát sanh biến cố a?" Lâm Nhất Phong bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn một chút hai người bọn họ.

"An tâm một chút chớ nóng, bây giờ còn là buổi sáng đây. Chúng ta không phải là đã dặn dò quá Quý Vị Ương sao, nàng như thế nào dại dột đối với nàng ca nói chuyện này? Hơn nữa tiểu Hạ cũng đáp ứng chỉ cần cứu ra Ngữ Đồng, sẽ tìm ca ca của nàng phiền toái."

"Nàng bộ dáng kia, nhưng nói không chính xác."

Giang Hạ nghe hắn hai rất đúng nói, bỗng nhiên có chút phiền não đứng lên, liếm liếm khô ráo thần, đi tới rót một chén nước uống một hơi cạn sạch.

"Cho dù bọn họ biết chúng ta có phòng bị thì như thế nào? Chẳng lẽ những thứ kia dân liều mạng có sợ tiểu Hạ không đi? Bọn họ có không công bỏ qua cho cơ hội này sao?" Chu Tinh Hán khinh thường nhận một câu.

"Kiên nhẫn chút sao." Chu Tinh Hán cầm lấy Khang Trữ đưa cho Giang Hạ cây súng lục kia, lăn qua lộn lại nhìn, trong mắt lộ ra vẻ tán thán: "Thật là người tốt! Nếu không phải biết A Trữ, chúng ta sao có thể tiếp xúc đến nhiều như vậy loại này đồ chơi, chỉ có thể thỉnh thoảng ra ngoại quốc quân mê sân bắn quá đem nghiện mà thôi liễu."

Đang nói, phía ngoài truyền đến mấy tiếng tiếng động, ba người đồng thời nhìn về cửa, chỉ thấy Khang Trữ một trận gió dường như đẩy cửa đi vào, còn không có đứng vững, Giang Hạ liền nghênh đón: "Như thế nào? Hỏi thăm

được cái gì không có?"

Khang Trữ đóng cửa lại, thần sắc mặt ngưng trọng nói: "Ta đi tìm ba ta mấy lão bằng hữu, được kêu là Hùng ca, tám chín phần mười là Chu Tước biết rồi Lý Quốc Hùng."

"Lý Quốc Hùng, đó là một sao người như vậy?" Chu Tinh Hán nhíu mày hỏi.

"Hắn ở Chu Tước trong hội là số thứ ba nhân vật, nổi danh gian trá, hơn nữa bụng dạ độc ác, trên đường gọi là Hắc Xà, tiểu Hạ, lần này đi cứu Ngữ Đồng chuyện tình, chỉ sợ không phải là rất lạc quan." Nàng mặt có thần sắc lo lắng nhìn Giang Hạ.

Lâm Nhất Phong đứng dậy: "Ngươi có không có biện pháp khác có thể tưởng tượng?"

Khang Trữ bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngươi biết, ba ba ta đã sớm rửa tay không làm liễu, hơn nữa tìm Thúy Thành bên này nói người trên, hắn cũng chưa chắc có nể tình, chuyện này liên lụy tới mấy phương quan hệ."

Giang Hạ ngây ngốc, sau đó lắc đầu nói: "A Trữ, vô luận như thế nào, ta không sẽ cải biến chú ý."

"Kia không có biện pháp liễu, chúng ta chỉ có buông tay nhất bác." Chu Tinh Hán nói.

Khang Trữ cười khổ: "Ta cũng biết ngươi không sẽ cải biến chú ý, cho nên đeo hai nhóm huynh đệ đã tới, hiện tại cũng ở dưới lầu đây, phải cần xe cũng chuẩn bị xong. Chuyện này làm không tốt tựu dính dáng đến cảnh phương, cho nên chỉ có xin chút ít hắc đạo người trên tới, dù sao trọng thưởng dưới, tất có dũng phu."

Lâm Nhất Phong cầm trong tay tiểu đồ chơi, hướng Khang Trữ vẫy vẫy tay: "Tới đây, ca ca phần thưởng ngươi dạng đồ."

"Này cái gì đồ chơi?" Khang Trữ sắc mặt kinh ngạc.

"Ta mới nghiên phát cỡ nhỏ thiết bị truy tìm." Lâm Nhất Phong trên mặt lộ ra vẻ đắc ý: "Đem cái này giả bộ trên người của ngươi, đến lúc đó ta liền ngồi trước máy vi tính chỉ huy, hắc hắc, tựu coi là hai người các ngươi đến lúc đó đem tiểu Hạ cùng đã mất, ta cũng vậy tuyệt đối có thể làm cho các ngươi lấy tốc độ nhanh nhất sẽ tìm thượng nàng."

Khang Trữ nhìn Chu Tinh Hán cùng Giang Hạ, nghi ngờ nói: "Chúng ta dễ làm, tiểu Hạ giả bộ kia a?"

Giang Hạ xoay người lại, chỉ chỉ cái khay ở sau ót tóc: "Nơi này."

Khang Trữ đoạt lấy Lâm Nhất Phong trong tay cỡ nhỏ thiết bị truy tìm, hướng hắn trên vai đâm liễu một quyền, hưng phấn nói: "Không tệ a ngươi, nhỏ như vậy đồ chơi, quả thật không dễ dàng bị người phát hiện."

Chu Tinh Hán để xuống lau đến khi sáng loáng thương : súng, sờ sờ bụng: "Tốt lắm, trước đừng nói những thứ này, gọi đồ tới ăn đi, đại gia đói bụng rồi."

Một mực này đơn sơ trong phòng nhỏ ngốc , Kỷ Ngữ Đồng đã biện không rõ ngày đêm, không biết sợ hãi, còn có chậm chạp trôi qua thời gian, làm nội tâm của nàng chịu đủ thật lớn hành hạ cùng đau khổ, duy nhất cảm thấy an ủi chính là, từ ngày đó sau này, Chu Văn Hàn không còn có bước vào quá căn phòng này.

Bọn họ đã thay nàng nới lỏng trói, chẳng qua là ngoài cửa có hai đại hán ở bên ngoài chiếc thương : súng coi chừng dùm, trong nhà chỉ cần hơi có chút tiếng động, bọn họ cũng sẽ cảnh giác, nàng nghĩ, đoán chừng bọn họ là sợ

nàng tự sát, mặc dù trong nhà cũng không có gì lợi khí các loại. Ba bữa cơm có người đúng hạn đưa vào, đưa cơm món ăn là một người trung niên phụ nữ, mỗi lần cũng từ một đại hán đưa nàng đi vào, nàng cho tới bây giờ cũng là không nói một lời, yên lặng chờ Kỷ Ngữ Đồng ăn xong, vừa yên lặng thu thập xong hết thảy đi ra ngoài, sau đó trong phòng lần nữa quy về yên tĩnh.

Loại ngày này, để cho Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ muốn điên mất, nàng mỗi Thiên Đô ôm đầu gối ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn kia chén nhỏ hoàng hôn ánh đèn, nàng không biết Chu Văn Hàn đến tột cùng muốn làm gì, sẽ đối với nàng như thế nào, càng về sau nàng đã chẳng muốn đi nghĩ, nàng chẳng qua là, rất muốn Giang Hạ, phát điên giống nhau nghĩ, ánh mắt của nàng nhưng cũng khô khốc, mặc dù vừa đau lại chát, cũng rốt cuộc lưu không ra nước mắt, nhưng chỉ cần nghĩ tới Giang Hạ, nghĩ tới các nàng quá khứ đích cuộc sống, nghĩ tới các nàng cuối cùng thấy cái kia buổi tối, lòng của nàng tựa như đao xoắn giống nhau đau.

Nàng đột nhiên rất muốn thấy nàng, tựa như ở Mĩ Quốc mười năm như vậy, như vậy khát vọng thấy nàng.

Ở chỗ này, ở nơi này địa phương quỷ quái, nàng không thể nghe âm nhạc, không thể nhìn chiếu bóng, không thể xuống bếp, không thể làm bất kỳ tùy tâm sở dục chuyện tình tới dời đi chú ý của mình lực, càng không có người theo nàng giải buồn, song, nàng nhưng tạm thời ném đi liễu cừu hận bóng ma, bị buộc nhìn thẳng tim của mình.

Mở mắt, nghĩ chính là nàng, nhắm mắt lại, trong đầu hay là nàng, cái này tiếp theo cái kia đoạn ngắn ở trong đầu hiện lên.

Đồng niên lúc Giang Hạ, đứng ở sông chỗ ở hồ bơi bên, hung ba ba uy hiếp nàng: "Đây là ta thích địa phương : chỗ, sau này không cho tới nơi này!"

Thiếu niên lúc Giang Hạ, ở cửa quán rượu đuổi chạy đùa giỡn nàng cuồn

cuộn sau, nhìn mình trên cánh tay vết thương, trên mặt là khinh miệt cười: "Không phải là một chút máu sao?"

Từ Mĩ Quốc trở về, lần đầu tiên trở về sông chỗ ở, Giang Hạ đem nàng đẩy nàng trên cửa, ở nàng bên tai cười nhẹ nhàng thở dốc: "Của ta Đồng Đồng, một chút cũng không đáng yêu, ngươi rõ ràng là nghĩ tới ta, ta cũng nhớ ngươi. . ."

...

Giang Hạ, lãnh khốc kiêu ngạo Giang Hạ, kiên cường nhẫn nại nàng, ôn nhu bá đạo Giang Hạ, vẫn chiếm cứ lấy nàng đáy lòng chỗ sâu nhất Giang Hạ, nàng rõ ràng nhớ được nàng nói mỗi một câu nói, từng cái vẻ mặt.

Nàng là như thế yêu nàng, chẳng qua là các nàng, vì sao sẽ đi cho tới hôm nay? Tại sao các nàng không thể đơn giản yêu nhau? Tại sao muốn có như vậy ân oán gút mắt? Tại sao nàng cấp cho nàng nhiều như vậy thương tổn? Thì tại sao, nàng muốn ruồng bỏ tim của mình?

Vừa nghĩ tới đêm hôm đó, Giang Hạ nhìn nàng kia ánh mắt lạnh như băng, Kỷ Ngữ Đồng trái tim tan nát rồi. . .

Phía ngoài truyền đến một trận thương xúc tiếng bước chân, cửa đột nhiên bị mở ra, Kỷ Ngữ Đồng lập tức ngẩng đầu, khuôn mặt hoảng sợ nhìn về cạnh cửa, thân thể không tự chủ được sau này co rúm lại một chút.

Lý Quốc Hùng cùng Chu Văn Hàn song song đứng ở bên giường, phía sau còn đi theo hai người.

"Các ngươi muốn làm gì?" Kỷ Ngữ Đồng ý thức được không ổn, miễn cưỡng cường tráng lên lá gan, hỏi này một câu.

Lý Quốc Hùng trên dưới đánh giá nàng mấy lần, cười đối với Chu Văn

Hàn nói: "Chu vốn ánh mắt quả nhiên không thể tầm thường so sánh, còn hảo huynh đệ ta bây giờ đối với tiền so sánh với đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú, nếu không, chỉ sợ sẽ lên hoành đao đoạt ái lòng a.

"Hùng ca giễu cợt." Chu Văn Hàn lúng túng nhận thanh âm, sắc mặt hết sức âm trầm.

Lý Quốc Hùng cười nhẹ một tiếng, trầm thấp thanh âm nói: "Chúng ta cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn xin Kỷ tiểu thư phối hợp hạ xuống, để cho trong điện thoại nói vài lời."

Vừa nói, hắn lấy ra một cú điện thoại, bấm Giang Hạ mã số: "Uy, Giang tổng, chúng ta thời gian ước định đến, vật của ta muốn ngươi chuẩn bị xong chưa?"

"Giang Hạ." Kỷ Ngữ Đồng mặt liền biến sắc, đột nhiên nhảy xuống giường, khóc kêu lên: "Giang Hạ! Giang Hạ!" Lý Quốc Hùng phía sau hai khoẻ mạnh đại hán lập tức một tay một, hợp với nàng.

Trong loa truyền đến Kỷ Ngữ Đồng kêu khóc thanh âm, Giang Hạ kích động được thoáng cái từ trên ghế salon đứng lên, trầm giọng nói: "Ngươi đối với nàng làm cái gì!"

"Ta không có gì cả đối với nàng làm, là nàng nghe được tên của ngươi quá kích động liễu, hắc hắc." Lý Quốc Hùng âm hiểm cười: "Giang tổng, thanh âm ngươi là nghe được, nên ngươi thực hiện hứa hẹn thời điểm nữa, hiện tại, ta muốn ngươi lập tức lái xe đến bạch lan lộ khẩu, nhớ được, mang tốt vật của ta muốn, một người, khác đùa bỡn hoa dạng. Đến nơi đó, ta nữa điện thoại cho ngươi."

"Uy! Uy!" Giang Hạ lo lắng kêu, bên kia đã là treo tuyến, nàng quay đầu lại nhìn về phía Lâm Nhất Phong, Lâm Nhất Phong đưa ánh mắt từ trước máy

vi tính thu hồi, thất vọng nói: "Còn thiếu chút nữa tựu truy tung đến vị trí của hắn liễu."

Khang Trữ nhẹ nhàng thở ra một hơi, vẻ mặt nghiêm túc: "Thay đổi y phục, chúng ta chuẩn bị lên đường."

Chu Tinh Hán vừa đem đạn vô số viên ép vào băng đạn, vừa không khỏi kích động nói: "Thật lâu không có đại triển thân thủ một phen liễu."

Giang Hạ trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nói: "Tiểu Chu, ta xem ngươi còn là đừng đi, kẻ điên một người ở chỗ này, ngươi sống ở bên cạnh hắn cũng có thể hiệp trợ hắn."

"Cái gì?" Chu Tinh Hán sửng sốt, sau đó trợn tròn liễu ánh mắt: "Thao tác những vật này là của sở trường tacủa hắn, cần gì hiệp trợ? Hơn nữa còn chỉ danh ta đây ngoại hành hiệp trợ, ngươi nói như vậy là có ý gì? !"

Khang Trữ khụ một tiếng: "Tiểu Chu, ngươi bây giờ là có vợ người, hơn nữa nhi tử còn nhỏ như vậy, ngươi cũng phải vì bọn họ thử nghĩ xem, vạn nhất có cái gì chuyện. . ."

"Phi phi! Các ngươi chớ cùng ta xé những thứ này!" Chu Tinh Hán cấp đỏ mặt, ngạnh cổ nói: "Có vợ thì thế nào? Có vợ ngay cả sống chết của các ngươi cũng không để ý rồi? Các ngươi biết ta nhiều năm như vậy, ta là người như thế? !"

"Tiểu Chu. . ." Giang Hạ cau mày, còn muốn thuyết phục hắn.

Chu Tinh Hán nhưng lập tức cắt đứt lời của nàng, trợn mắt nói: "Ta và các ngươi nói, như vậy súng thật đạn thật sỉ nhục một hồi cơ hội ngàn năm một thuở, ai cũng đừng nghĩ đem ta bỏ lại!" Vừa nói vừa quay đầu lại trừng Lâm Nhất Phong: "Kẻ điên, mặc dù chúng ta luôn luôn lẫn nhau nhìn không vừa mắt, miệng lưỡi chi tranh giành cũng không còn dừng quá, nhưng thời khắc

mấu chốt, ngươi hay là đủ huynh đệ, đúng không! Nếu như ta thật cũng cái loại nầy huyết môi, có cái gì tam trường lưỡng đoản, chẳng lẽ lão bà của ta cùng ta nhi tử, ngươi sẽ giúp ta chiếu cố không được ?"

"Ta dĩ nhiên không sẽ giúp ngươi chiếu cố!" Lâm Nhất Phong thần sắc kiên nghị.

"Ngươi!" Chu Tinh Hán giận đến nghĩ tới đi đánh hắn, Lâm Nhất Phong nhưng một nắm chặc quả đấm của hắn, nhận chân nói: "Nếu như ngươi có cái gì tam trường lưỡng đoản, ta sẽ lập tức khuyên lão bà của ngươi tái giá, sau đó cho ngươi nhà chu (tuần) Vi trắng bóc tiểu tử tìm không có ái tâm kế phụ, để cho hắn ngày ngày bị đánh, cho nên, ngươi tốt nhất hoàn hảo không tổn hao gì vui vẻ trở lại cho ta!" Sau đó vừa nhìn về phía Giang Hạ cùng Khang Trữ: "Ngươi hai cũng giống nhau, hảo hảo trở lại, nếu không ta nửa đời sau cuộc sống nhưng cũng sẽ không sống khá giả liễu, biết chưa?"

"Mẹ kiếp , Lâm kẻ điên nói chuyện trước sau như một khó nghe, như thế nào cũng làm cho người chào đón không đứng lên!" Chu Tinh Hán triều trên mặt đất hứ một ngụm: "Trong mồm chó nhả không ra răng ngà!"

Giang Hạ nhìn bọn họ, trên mặt tẫn là không thể làm gì vẻ, chỉ đành phải nói: "Được rồi, ta đây để cho đi trước một bước." Vừa nói, ba người riêng của mình đi đổi y phục, Giang Hạ đi ra ngoài, cầm lấy trong phòng khách đã sớm chuẩn bị xong hai con màu đen rương da, Lâm Nhất Phong nhìn nàng, bỗng nhiên Trịnh Trọng nói: "Tiểu Hạ, ngươi phải cẩn thận tĩnh táo làm việc."

Giang Hạ gật đầu, nhìn quanh ba người bọn họ một cái, cổ họng giật giật, nhưng không có nói cái gì nữa, thong dong đi ra cửa đi. Khang Trữ cầm lấy một màu đen túi, đi tới trong thư phòng, đem tất cả khẩu súng quét vào bên trong, khóa kéo lôi kéo, sau đó túi ném cho Chu Tinh Hán: "Chúng ta đi thôi."

Lâm Nhất Phong một tay một kéo bọn họ, trong mắt bỗng nhiên thấm ra một tia lệ quang: "Hết thảy cẩn thận."

"Biết rồi." Khang Trữ cho hắn một an ủi nụ cười, Chu Tinh Hán lại nói: "Khác như vậy ẻo lả biết không, làm cho thật sanh ly tử biệt giống nhau, thật gọi ta nhìn không thuận mắt, A Trữ, chúng ta đi!" Vừa nói hai người cũng cùng đi ra liễu cửa, Lâm Nhất Phong cho đến nhìn hắn hai vào thang máy, lúc này mới đóng cửa lại, vội vã trở lại trong thư phòng trước máy vi tính.

Lý Quốc Hùng cùng những thứ kia mang dùng súng người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Chu Văn Hàn cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người, Kỷ Ngữ Đồng sắc mặt trắng bệch, trên gương mặt vẫn treo nước mắt, nàng oán hận nhìn Chu Văn Hàn: "Các ngươi. . . Các ngươi gọi điện thoại cho Giang Hạ, rốt cuộc là muốn làm gì? !"

"Làm gì? Ngươi cho rằng có thể làm gì, thụ đại chiêu phong, chỉ trách nàng hiện tại rất có tiền, đánh nàng chú ý người nhưng khá." Chu Văn Hàn lạnh lùng nói.

Nghe bảo là muốn tiền, Kỷ Ngữ Đồng hơi cảm giác yên tâm, vẫn run giọng hỏi: "Bọn họ. . . Sẽ không đem nàng như thế nào sao?"

Chu Văn Hàn mặt âm trầm nói: "Có tiền, dĩ nhiên không sẽ như thế nào , chẳng qua là ngươi, nàng còn là đừng muốn mang đi."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, còn không nói chuyện, Chu Văn Hàn liền nghiến răng nghiến lợi chỉa về phía nàng nói: "Ta bất kể ngươi cùng nàng là quan hệ như thế nào, tóm lại chờ Hùng ca bắt được tiền, ta lập tức dẫn ngươi rời đi!" Ba ngày nay thời gian, hắn ngồi nằm không yên, thực bất an ngủ, trong đầu nghĩ vô số lần, càng nghĩ càng phải không cam tâm, cuối cùng quyết định chủ ý, vô luận như thế nào, không thể để cho nhiều năm như vậy tâm huyết uổng phí, tâm nguyện thất bại, hắn hay là muốn mang Kỷ Ngữ

Đồng đi.

"Ngươi muốn ta đi theo ngươi, còn không bằng để cho ta chết!" Kỷ Ngữ Đồng chỉ cảm thấy khắp cả người phát rét, khàn giọng kêu lên.

"Chết?" Chu Văn Hàn cười lạnh: "Nào có dễ dàng như vậy! Ta duy nhất hối hận chuyện tình, chính là đem ngươi mang về liễu Giang gia, tùy tiện đem ngươi để ở chỗ nào, cũng không trở thành rơi vào hôm nay cái này cục diện, ngươi sớm tựu là người của ta liễu!"

"Ngươi vô sỉ!" Kỷ Ngữ Đồng chịu đựng trong lòng sợ hãi, mắng to ra khỏi miệng.

"Ngươi mắng chửi đi, sau này có khi là cơ hội mắng, hừ, ta hôm nay cũng muốn nhìn cái kia bất hiếu nữ, nhìn nàng còn có thể đùa bỡn cho ra cái gì uy phong." Bỏ rơi này một câu, Chu Văn Hàn nhìn nàng một cái, đi ra cửa đi.

Một chiếc màu bạc xe hơi ở rộng rãi lối đi bộ thật nhanh chạy , ba cỗ xe màu đen xe thương vụ không nhanh không chậm xa xa đi theo nó phía sau, chiếc xe đầu tiên dặm Chu Tinh Hán cùng Khang Trữ vừa đeo lên tai nghe, vừa khẩn trương nhìn chăm chú vào phía trước, tinh thần cao độ tập trung.

Đến bạch lan lộ khẩu, Giang Hạ đích tay cơ lần nữa vang lên, nàng một tay nắm lấy tay lái, một tay đem lỗ tai nhét vào trong lổ tai: "Uy?"

"Đến Quảng trường Nhân Dân."

Điện thoại lập tức bị cắt đứt, Giang Hạ cắn răng, xe quẹo vào một con đường khác.

Lâm Nhất Phong thanh âm cũng rõ ràng ở Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán vang lên bên tai: "Nàng đi Quảng trường Nhân Dân."

http://tieulun.hopto.org

"Mẹ kiếp ! Từ thành đông quải thành nam đi." Chu Tinh Hán mắng: "Cố ý muốn chúng ta nhiễu đây, này lão gian cự hoạt khó đối phó."

Tới mục đích, Giang Hạ chuông điện thoại di động đại tác phẩm, bên trong vẫn là ngắn gọn một câu: "Mới dương bách hóa." Giang Hạ xe tại hạ một người lộ khẩu khẩn cấp quẹo vào, lên chim bồ câu trắng cầu vượt, nhắm mới dương bách hóa đi.

"Xuống xe, cầm đồ, vào mới dương bách hóa phía tây năm mươi thước trạm xe lửa."

Giang Hạ không cách nào, xuống xe, một tay nhấc một màu đen rương da, vào trạm xe lửa, chỉ lệnh lần nữa truyền đến: "Ngồi ba đứng đường sắt ngầm, đến hi công viên đứng xuống."

Khang Trữ rất xa thấy Giang Hạ xuống xe, nhất thời mắt choáng váng: "Chúng ta toàn bộ xuống xe sao?"

"Các ngươi trước ngốc nơi đó bất động." Chờ trong chốc lát, Lâm Nhất Phong thanh âm lần nữa truyền đến: "Không cần, nàng đi hi công viên đứng, các ngươi lái xe đi hi công viên đứng."

Chu Tinh Hán vội vàng làm cho người ta quay đầu.

Đến hi công viên đứng, Giang Hạ vừa ra đường sắt ngầm, điện thoại vừa vang lên: "Từ số ba ra khỏi miệng đi ra ngoài."

Trên đường dòng xe chạy như tuôn, xe hơi chạy không nhanh, Khang Trữ gấp đến độ giơ chân, lại nói: "Để cho chúng ta đi người ra khỏi miệng a?"

"Yên tâm, ta sẽ nói cho ngươi biết." Lâm Nhất Phong trấn an nói: "Đừng có gấp."

Giang Hạ từ 3 hiệu ra khỏi miệng đi ra ngoài, Lý Quốc Hùng thanh âm lại đang trong điện thoại vang lên: "Tốt, đi phía trước nhìn, 20m nơi xa, có cỗ xe màu vàng sĩ ngừng ở ven đường, thượng

Đi là được rồi, tài xế có dẫn ngươi đến mục đích."

"Số ba ra khỏi miệng, nàng lên một chiếc màu vàng sĩ." Lâm Nhất Phong khẩn cấp thanh âm ở trong tai nghe vang lên.

Mấy cỗ xe màu đen xe hơi một đường Mercedes-Benz, mười mấy phút đồng hồ sau, tới Lâm Nhất Phong theo lời địa điểm, Chu Tinh Hán để xuống cửa sổ xe, chung quanh nhìn quanh: "Mẹ kiếp , màu vàng sĩ? Mãn đường cái hiểu rõ sĩ tựu màu vàng màu lam hai loại a!"

Khang Trữ nhìn phía ngoài, cũng không khỏi được ngây người: "Hỏng bét, chúng ta cùng đã mất!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này chương không lâu lắm

Ta ngày mai tiếp tục hơn sao

82, thứ 82 chương

82, thứ 82 chương . . .

Lâm Nhất Phong vẻ mặt trấn định, chớp mắt không nháy mắt tránh lên trước mắt Computer, kia phía trên, một cái điểm đỏ ở trên màn ảnh chậm chạp di động, mà một người khác lục chút, một lam chút thì dừng tại nguyên chỗ bất động.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Nhất Phong vững vàng thanh âm truyền vào Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán trong tai: "Quẹo vào hướng nam, thượng kim quỳ đường." Khang Trữ hai người cấp làm người ta phát động xe hơi, mấy chiếc

xe lập tức gào thét lên kim quỳ đường.

"Thượng năm sao đại đạo, trực tiếp đi về phía trước." Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Nhất Phong lại nói.

Một khi rời đi trung tâm chợ phồn hoa giải đất, dòng xe chạy dần dần giảm bớt, xe hơi cũng Mercedes-Benz được càng nhanh. Sắc trời dần dần thầm xuống, Khang Trữ khuôn mặt vẻ kinh ngạc, nghiêng đầu nói: "Tiểu Chu, đây là đi bờ biển a."

Chu Tinh Hán hai hàng lông mày cau lại, gật đầu nói: "Là (vâng,đúng), bọn họ hẳn là cũng có chút kiêng kỵ chúng ta, bờ biển là một tốt giao dịch địa điểm, kho để hàng hoá chuyên chở thuyền hàng vô số, huống chi, sau khi chuyện thành công, ngồi thuyền thoát đi dễ dàng hơn chút ít."

Khang Trữ mặc nhiên không nói, xe hơi đi vội một trận, Lâm Nhất Phong thanh âm từ trong tai nghe truyền đến: "Đi vẹt bến tàu."

Ba chiếc xe nối đuôi nhau chạy nhanh vào rừng một phong theo như lời địa điểm, Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán vừa một nhảy xuống xe, mượn hoàng hôn ánh đèn, nhanh chóng hướng bốn phía quét nhìn một lần, nơi xa trên mặt biển, ngừng hằng hà chi chít thuyền bè, trên bến tàu chất đầy liễu hàng hóa, nơi tiếng người ồn ào, một số người đang hướng trên thuyền hàng hoá chuyên chở, nhất phái Thái Bình phồn hoa cảnh tượng.

Một nhóm người ánh mắt sưu tầm , kia gặp quỷ màu vàng sĩ đến tột cùng đi nơi nào?

Chu Tinh Hán nhìn hai bên trái phải, một liền một cái kho để hàng hoá chuyên chở, không khỏi mắt choáng váng, lẩm bẩm nói: "Xong, kẻ điên cái này chỉ không ra vị trí cụ thể liễu, nàng có thể có ở mỗ trên chiếc thuyền, cũng có thể có ở khác kho để hàng hoá chuyên chở dặm , nhưng nhiều như

vậy a, chúng ta muốn làm sao tìm được?"

Khang Trữ cũng lo lắng, vội vàng gọi: "Kẻ điên, kẻ điên, nghĩ nghĩ biện pháp a!"

"Đừng hoảng hốt." Lâm Nhất Phong vẫn là cái loại nầy tĩnh táo giọng: "Có thể tìm đến nàng, các ngươi lắng nghe lời của ta, nhớ được nhắm phương hướng, hiện tại đi tây vừa đi."

Chu Tinh Hán vung tay lên, tất cả mọi người xuống xe, sau đó đi tây bên phương hướng đi.

"Đúng, càng đi về phía trước, càng đi về phía trước. . . Có chướng ngại lời của, tựu đi vòng qua, phương hướng không nên sai." Lâm Nhất Phong nhìn Computer trên màn ảnh, kia lam lục hai giờ chút cùng điểm đỏ càng ngày càng đến gần, trong lòng cực kỳ kích động.

"Rất tốt, càng ngày càng tiếp cận. . ."

Chu Tinh Hán chỉ cảm thấy càng đi về phía trước, dấu vết con người càng ít, càng về sau cơ hồ đã nhìn không thấy bóng dáng, trong lòng hắn cũng càng ngày càng cảnh giác, đánh thủ thế, để cho mọi người phân tán ra, hai hàng thương khố trong lúc, ngừng lại một loạt mở mui thuyền đại xe vận tải, Chu Tinh Hán mang theo mấy người, đụng tới vách tường đi qua, đi tới cuối, án lấy Lâm Nhất Phong theo lời phương hướng đi, liên tiếp rẽ vào ba bốn loan.

Lâm Nhất Phong khẩn trương ngó chừng trên màn ảnh dần dần đến gần màu lam cùng màu đỏ hai giờ, lớn tiếng nói: "Tiểu Chu, tiểu Hạ hiện tại ở ngươi vị trí Tây Bắc phương hướng, các ngươi vô cùng vô cùng đến gần, nhưng ta đánh giá không ra khoảng cách."

Chu Tinh Hán đụng tới vách tường chậm rãi di động, ở quẹo vào nơi

nhanh chóng dò một chút đầu, hướng Tây Bắc phương hướng thật nhanh nhìn lướt qua, không khỏi hít sâu một hơi, một đại hình thương khố trước, mấy Hắc y nhân trên vai vác lấy súng tự động, đang ở nơi đâu đi tới đi lui, ngay cả thương khố trên nóc cũng đứng hai người. Hắn dựa vào vách tường, sâu sâu hô hút vài hơi khí , sau đó hướng về phía tai nghe hạ giọng: "A Trữ, ta nghĩ ta tìm được tiểu Hạ liễu."

Giang Hạ ngồi ở sĩ chỗ ngồi phía sau, mím môi thần không nói một lời, tài xế kia cũng là mặt không chút thay đổi, vững vàng lái xe, Giang Hạ thầm nghĩ, này tài xế tất nhiên cũng là kia Lý Quốc Hùng chính là thủ hạ.

Xe hơi hướng vẹt bến tàu phương hướng mở, Giang Hạ khẽ cau mày, không hề nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, cánh ở phía sau ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Cảm giác được xe dừng lại lúc, nàng mở mắt vừa nhìn, mình đã thân ở một trong kho hàng liễu.

Người tài xế kia xuống xe, hai tay vỗ, mấy trên cổ treo thương : súng đại hán áo đen vây tiến lên đây.

"Giang tổng, vì phòng ngừa vạn nhất, chúng ta vẫn phải là lục soát một □." Tài xế kia ngoài cười nhưng trong không cười nói một tiếng, sau đó hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, kia một người trong Hắc y nam tử tà tà cười một tiếng, đi tiến lên đây, tựu muốn động thủ soát người, Giang Hạ dẫn hai màu đen quan tài đứng ở nơi đó, bỗng nhiên hướng bên phải một tránh, nặng nề một cước đá vào hắn sau đầu gối trên tổ, cái kia áo đen nam phát ra một tiếng kinh thiên động địa kêu thảm thiết, cồng kềnh thân thể "Phác thông" một tiếng té trên mặt đất, chỉ đau đến toàn thân co quắp, trên mặt đất lăn lộn gào to.

Mọi người trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh dị, không nghĩ tới nàng một cước này có uy lực lớn như vậy, sau đó vài bả thương : súng đồng thời chỉ hướng liễu Giang Hạ đầu, Giang Hạ nhưng không một ti vẻ sợ hãi.

http://tieulun.hopto.org

"Giang tổng, ngươi muốn làm rõ ràng nơi này là người nào địa bàn, ngươi tốt nhất phối hợp một chút." Tài xế kia buồn rười rượi nói.

Giang Hạ mép vung lên vẻ cười lạnh: "Nếu muốn soát người lời của, các ngươi nên chuẩn bị nữ nhân, nam nữ hữu biệt, điểm này cơ bản nhất lễ phép cũng không biết sao?"

Tài xế kia hơi ngẩn ra, trên dưới đánh giá nàng mấy lần, chỉ cảm thấy cô gái này cả người tản ra một loại không giận tự uy khí thế, để cho người trong lòng lẫm nhiên, nhưng lại không có pháp cự tuyệt yêu cầu của nàng, suy nghĩ một chút, rốt cục thỏa hiệp mở miệng: "Đi đem nữ nhân của các ngươi gọi hai."

Chỉ chốc lát sau, có người đeo hai phụ nữ đi ra ngoài, nhìn chung quanh đen nhánh họng súng, các nàng mang trên mặt một tia e ngại vẻ, ở Giang Hạ trên người cẩn thận lục soát liễu một lần, hướng tài xế kia lắc đầu.

"Được rồi, Giang tổng, đi theo ta." Tài xế kia dẫn đầu hướng trong kho hàng đi, Giang Hạ theo sau, hai mang dùng súng người một tấc cũng không rời cùng ở sau lưng nàng.

Từ thương khố cửa sau đi ra ngoài, lục tục vừa thấy mấy đeo thương người, đi theo, Giang Hạ bị dẫn vào một ... khác đang lúc kho để hàng hoá chuyên chở.

Này đang lúc kho để hàng hoá chuyên chở so sánh với mới vừa rồi cái kia đang lúc lớn hơn rất nhiều, ánh đèn cũng càng sáng ngời, bên trong từng đống bày đặt rất nhiều thùng đựng hàng cùng giả bộ liễu hàng hóa túi, chính giữa có một đồng rộng rãi đất trống, hai người ngồi ở hai cái ghế thượng, đứng phía sau một loạt cầm trong tay khẩu súng đại hán vạm vỡ.

Giang Hạ thấy rõ ràng, trên ghế người, một rõ ràng là Chu Văn Hàn,

người khuôn mặt dữ tợn trung niên nam tử, nàng phỏng đoán chính là cái kia Lý Quốc Hùng liễu.

"Đại ca, người ta tự mình mang về." Người tài xế kia vội vàng lấy lòng chạy lên đi trước, ở trung niên nam tử bên tai nói một câu.

"Giang tổng, hạnh ngộ." Lý Quốc Hùng đứng dậy, dò xét cẩn thận lên trước mắt vóc người cao to, khí chất lãnh ngạo cô gái, không nhịn được nghiêng đầu nói: "Chu vốn, quả nhiên là hổ phụ vô chó nữ, này lớn lên, khí thế kia, sách sách." Chu Văn Hàn mặt lạnh lùng, không phát một tiếng.

"Người đâu?" Giang Hạ khóe mắt cũng không nhìn Chu Văn Hàn, nhưng lạnh lùng hỏi ra này một câu.

Lý Quốc Hùng hơi ngẩn ra: "Ngươi nhìn thấy ngươi cha ruột, chính là chỗ này thái độ?"

"Ta cho là ta hôm nay là cho chúng ta giao dịch mà đến." Giang Hạ sắc bén ánh mắt nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói: "Thời giờ của ta so sánh với vàng còn quý, luôn luôn không lãng phí ở nói nói nhảm phía trên."

Chu Văn Hàn hỏa khí dâng trào, đối với Lý Quốc Hùng nói: "Này bất hiếu nữ luôn luôn trong mắt không có ta đây phụ thân, Hùng ca không cần cùng nàng nhiều lời."

"Tốt, có gan tử! Đã thật lâu không người nào dám lấy loại này khẩu khí, thái độ như thế cùng ta nói chuyện, bất quá, ta thật giống như hơn thưởng thức ngươi." Lý Quốc Hùng nhìn Giang Hạ, nguy hiểm hé mắt, thanh âm trở nên vô cùng trầm thấp: "Đồ đạc của ta đây?"

Giang Hạ lắc đầu, kiên trì nói: "Đồ ở chỗ này, nhưng hiện tại ta phải tiên kiến đến người."

"Hùng ca nói chuyện, cũng có ngươi cò kè mặc cả phân!" Phía sau nàng một đại hán trên mặt lộ ra sắc mặt giận dữ, đi tiến lên đây sẽ phải cướp đoạt quan tài, Giang Hạ nhanh chóng giơ tay lên, rương da nặng nề đụng vào người nọ trên mặt, người nọ đau đến kêu thảm một tiếng, đưa tay theo bản năng vẻ, trên tay tràn đầy máu tươi, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, tựu đợi nhào tới.

"Đủ rồi!" Lý Quốc Hùng hét lớn một tiếng dừng lại hắn, nhìn Giang Hạ khẽ mỉm cười: "Ta nghe phụ thân ngươi nói, ngươi từ nhỏ đam mê tập võ, xem ra quả thật thuộc hạ thật sự có tài, tốt, rất tốt!" Nói đến người thứ hai chữ tốt, trên mặt nụ cười thu lại, song chưởng đánh mấy cái, hai đại hán áp một Mỹ lệ cô gái từ phía sau đi ra, nàng kia song tay bị trói , miệng cũng bị băng dính bịt lại, vừa nhìn thấy Giang Hạ, ánh mắt lập tức toát ra bi thương vẻ kích động, lập tức tiến lên vọt mấy bước, phía sau hai người vội vàng đem nàng kéo.

Lý Quốc Hùng giơ lên càm, kia một người trong người liền cho Kỷ Ngữ Đồng nới lỏng trói, ngoài miệng băng dính cũng xé xuống.

"Giang Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng la một tiếng, trong mắt nhưng xông ra nước mắt, Giang Hạ ánh mắt lại không có nhìn nàng, thần sắc lại càng hoảng như không nghe thấy, Kỷ Ngữ Đồng đọng lại rót nàng, trong lòng một trận co rút đau đớn, hàm răng thật sâu cắn môi dưới, Chu Văn Hàn nhìn nét mặt của nàng, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ oán độc, một đôi mắt tàn bạo ngó chừng Giang Hạ.

Lý Quốc Hùng nhiều hứng thú nhìn một chút Giang Hạ, vừa nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, ý vị thâm trường nói: "Nghe nói Giang tổng cùng Kỷ tiểu thư quan hệ, hắc hắc, không Thái Nhất loại, ta vốn là chỉ tin ba bốn phần đích, sau lại thấy Giang tổng không chút do dự đáp ứng ta mở đích điều kiện, vừa lại thật thà một người đơn đao đi gặp, ta tin liễu bảy tám phần, hiện tại thấy các ngươi gặp mặt đích tình cảnh, ta đây hạ là hoàn toàn tin, thật là làm

người bất khả tư nghị nha."

Giang Hạ âm thầm cắn răng, sau đó ngồi chồm hổm □, mở ra hai con rương mật mã, sau đó đem quan tài chuyển tới, Lý Quốc Hùng chăm chú nhìn lại, bên trong là một chồng điệp đô la tiền giá trị lớn, con ngựa được thật chỉnh tề, Lý Quốc Hùng ánh mắt bắn ra kỳ dị quang mang, hưng phấn rất đúng Giang Hạ người phía sau nói: "Đem quan tài lấy tới."

"Chậm đã!" Giang Hạ quát khẽ: "Ngươi trước làm cho nàng đi tới."

"Ha ha!" Lý Quốc Hùng cười lớn một tiếng: "Cháu gái, ta tên là ngươi một tiếng cháu gái, phía trước ta cũng rất nể tình, nhưng mặt mũi tựu cho tới đây mới thôi liễu, ta nói thiệt cho ngươi biết, ta tiền cũng muốn lưu lại, Kỷ tiểu thư cũng muốn lưu lại, về phần tại sao, ngươi có thể hỏi ba ba của ngươi."

Chu Văn Hàn đứng dậy, mặt âm trầm nói: "Tiểu Hạ, mười năm trước, ngươi len lén đem nàng đưa ra nước chuyện tình, ta cũng không muốn cho truy cứu, hai nghìn vạn Đô-la đối với ngươi mà nói chút lòng thành, lần này ngươi coi như mất chút tài sao."

Giang Hạ sắc bén mà lãnh khốc ánh mắt chuyển qua trên mặt hắn, thanh âm cũng lạnh lẻo bức người: "Ngươi muốn như thế nào?"

"Ta muốn mang nàng đi, từ nay về sau, nàng tựu là người của ta, lần này ai cũng đừng nghĩ cứu nàng!"

Giang Hạ trong lòng lửa giận dâng trào, bỗng nhiên chỉ vào hắn, từng chữ từng chữ nói: "Ta thề, nếu như ngươi hôm nay dám mang đi nàng, bất kể ngươi sau này đi tới chỗ nào, ta cũng sẽ tìm được ngươi, hơn nữa ta nhất định sẽ muốn mạng của ngươi!"

"Ngươi. . . Ngươi cái này tiểu súc sinh!" Chu Văn Hàn không khỏi tức

giận đến xanh mặt.

Kỷ Ngữ Đồng nghe bọn họ phụ nữ rất đúng nói, nhưng thật giống như ngây người một loại, không có bất kỳ vẻ mặt, phảng phất bọn họ nói chủ đề cùng nàng không liên quan, nàng chẳng qua là nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ, từng chuỗi nước mắt trong suốt không được từ nàng tái nhợt tiều tụy trên hai gò má lăn xuống.

"Chu vốn, con gái của ngươi nói muốn mạng của ngươi đây." Lý Quốc Hùng âm hiểm cười, bỗng nhiên nói: "Bất quá, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không để cho nàng có cơ hội này." Vừa nói duỗi tay ra, trong tay chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một đem đen nhánh đích tay thương : súng, đen ngòm họng súng nhắm ngay Giang Hạ.

"Không nên!" Kỷ Ngữ Đồng nhìn đây hết thảy, đột nhiên từ trong bi thương phục hồi tinh thần lại, bản năng đã nghĩ đi tới dùng thân thể ngăn trở súng của hắn, phía sau hai đại hán đem nàng lần nữa lôi trở về, tay giống như kìm sắt giống nhau bắt khẩn nàng."Không nên, không nên giết nàng! Không nên giết nàng! Giang Hạ, ngươi đi mau!" Kho để hàng hoá chuyên chở dặm vang lên Kỷ Ngữ Đồng tê tâm liệt phế kêu khóc thanh.

"Quả thật là tình thâm nghĩa trọng." Lý Quốc Hùng khẽ cười nói một câu.

Chu Văn Hàn mặt liền biến sắc, rung giọng nói: "Hùng ca, ngươi. . . Ngươi muốn giết nàng?"

"Làm sao? Ngươi không đành lòng? Ngươi đọc phụ nữ tình?" Lý Quốc Hùng nghiêng đầu nhìn, trầm thấp thanh âm nói: "Ngươi đừng quên liễu, mới vừa rồi nàng nói muốn giết ngươi lúc cũng không một chút nhíu mày, huống chi, ngươi không giết nàng, làm sao ngươi có thể an tâm có này tiểu mỹ nhân? Hắc hắc, còn có một cái cọc thiên đại chỗ tốt, nàng như chết liễu, ngươi nhưng là duy nhất tài sản người thừa kế a, ngươi sở phạm đắc tội,

không cũng là cùng tiền có liên quan sao? Nếu có thể thừa kế tài sản, còn sợ tội danh rửa không sạch sao?"

Chu Văn Hàn ngẩn ngơ, trong mắt hiện lên một tia động tâm vẻ, bỗng nhiên mấp máy thần, không hề nữa lên tiếng.

Giang Hạ lạnh lùng nhìn cách đó không xa hai người đáng ghê tởm sắc mặt, bỗng nhiên châm chọc nói: "Ngươi tại sao không nói, ngươi là thu người ta chỗ tốt, cho nên muốn tới giết ta đây? Lại buôn bán lời hai nghìn vạn Đô-la, không phải sao?"

Lý Quốc Hùng cả kinh, lạnh lùng nói: "Làm sao ngươi biết? !"

"Ta dĩ nhiên biết." Giang Hạ khẽ mỉm cười, không chút hoang mang nói: "Ngươi muốn không phải là tiền sao? Ta cũng có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi để cho ta dẫn người đi, ta cho ngươi gấp năm lần đếm, như thế nào?"

Gấp năm lần? Vậy thì một ức liễu, Lý Quốc Hùng nuốt một ngụm nước bọt, cầm thương : súng đích tay cũng nhịn không được giật giật, Chu Văn Hàn sợ hắn dao động, vội vàng nói: "Hùng ca, không nên tin nàng, ngươi cho rằng nàng một khi thoát thân, có thật cho ngươi tiền sao? Nàng lập tức sẽ tìm người báo lại phục ngươi!"

Lý Quốc Hùng suy nghĩ một chút, ức xuống trong lòng tham niệm, cười lắc đầu nói: "Giang tổng, ta cũng vậy rất muốn đáp ứng ngươi, nhưng là, ta Lý mỗ là nói giang hồ đạo nghĩa người, đáp ứng lời của người khác, cũng sẽ không đổi ý, cho nên, xin lỗi liễu!" Vừa nói ngón tay liền muốn đè xuống cò súng.

"Không nên!"

Theo Kỷ Ngữ Đồng một tiếng bén nhọn khóc la, phía ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng súng thanh âm, Lý Quốc Hùng sửng sốt, liên tiếp tiếng

súng không ngừng truyền đến, Giang Hạ đột nhiên ngồi xổm xuống, chân về phía sau đảo qua, phía sau hai đại hán phác thông ngã xuống đất, nàng động tác nhanh như thiểm điện, ở rương mật mã tường kép dặm lấy ra một tay thương : súng, "Phanh " " phanh" hai tiếng, Kỷ Ngữ Đồng phía sau hai Hắc y nhân cái trán trúng thương, lên tiếng té xuống.

"Ngữ Đồng gục xuống!" Nàng hét lớn một tiếng, trên mặt đất chật vật ngay cả cút mấy biến, tránh thoát Lý Quốc Hùng bắn tới mấy thương : súng, trốn được hàng đống bên cạnh, giương một tay lên bóp cò, lại là trong một người thương : súng.

Nghe thấy tiếng súng, kho để hàng hoá chuyên chở cửa sau bên kia, vừa đã tuôn ra một chút Hắc y nhân.

"Con mẹ nó! Lại theo đùa bỡn gạt, đeo người đi tới!" Lý nước mạnh mẽ giận, hắn nắm lên Kỷ Ngữ Đồng, vừa lui về phía sau tránh né, vừa sẽ phải hướng nàng đầu nổ súng.

"Hùng ca không nên!" Chu Văn Hàn sắc mặt kịch biến, vội vàng ngăn cản hắn, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, Hùng ca trên đùi đã trúng Giang Hạ nhất thương, hắn bị đau dưới, vội vàng thả Kỷ Ngữ Đồng, Kỷ Ngữ Đồng thừa dịp này cơ hội, liền hướng Giang Hạ bên này chạy như bay, Chu Văn Hàn lập tức đưa tay đi bắt nàng, nhưng không có bắt được, cái kia lúc trước hiểu rõ sĩ tài xế giơ súng hướng về phía nàng đầu, Giang Hạ trong lúc cấp bách nhìn thấy, bị làm cho sợ đến hồn Phi Thiên ngoài, hét lớn một tiếng: "Ngữ Đồng cẩn thận!" Trong tay thương : súng dời đi liễu phương hướng, cánh tay trái nhưng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, đi theo liền cảm giác sềnh sệch nóng hổi chất lỏng thấm ướt liễu áo.

Hết thảy cũng không kịp liễu, mắt thấy Kỷ Ngữ Đồng tựu bỏ mạng ở thương : súng, bên tai liên tiếp tiếng súng vang lên, người tài xế kia không biết làm sao lại đột nhiên té xuống, một nhóm người tràn vào liễu thương

khố, cầm đầu cái kia hai tay giơ súng người cũng là Chu Tinh Hán, ở nơi này Thiên Quân Nhất Phát Chi Tế, chính là hắn kích tễ liễu người tài xế kia, may mắn cứu Kỷ Ngữ Đồng một cái tánh mạng.

Theo đám người kia đến, kho để hàng hoá chuyên chở dặm rất nhanh lâm vào một cuộc hỗn chiến, Chu Tinh Hán thương pháp tinh chuẩn vô cùng, phàm là bị hắn nhìn thấy không người nào một may mắn thoát khỏi, nhất thương bị mất mạng, Lý Quốc Hùng thấy tình thế không ổn, ở một chút thủ hạ chính là che chở, cùng Chu Văn Hàn bên nổ súng vừa lui, kêu lên: "Chúng ta về trước trên thuyền."

Giang Hạ nhìn thấy Chu Tinh Hán chạy tới cứu Kỷ Ngữ Đồng, vừa mừng vừa sợ, Chu Tinh Hán nhìn thấy nàng, mượn những người khác che chở, một tay lấy Kỷ Ngữ Đồng kéo dài tới nàng tránh thân nơi, sau đó nhìn một chút miệng vết thươngcủa nàng, thở gấp Khí Đạo: "Ngươi có thể tiến hành sao? Phía ngoài còn có chút người không có giải quyết, để lại cho A Trữ liễu."

"Không có chuyện gì!" Giang Hạ nhịn xuống trên cánh tay đau đớn, hướng hắn cười một tiếng, xoay người lại đi xem Kỷ Ngữ Đồng, trong lòng cuối cùng an định lại, Kỷ Ngữ Đồng đang cầm cánh tay của nàng, nước mắt sóng gợn sóng gợn nhìn nàng, một câu nói cũng không nói ra.

"Ngươi ở đây dặm ngốc ." Giang Hạ dặn dò nàng, rồi hướng Chu Tinh Hán nói: "Chúng ta đi đuổi theo tội khôi họa thủ." Chu Tinh Hán gật đầu: "Ừ, động tác phải nhanh, đoán chừng để cho tựu sẽ kinh động cảnh sát liễu." Quay đầu đối với một thủ hạ kêu lên: "Ngươi ở đây dặm che chở an toàn của nàng."

"Hạ, ngươi bị thương, không nên đi." Kỷ Ngữ Đồng kéo nàng, lo lắng nói.

Giang Hạ tránh ra tay nàng, nhàn nhạt

Nói: "Ta không sao." Nhưng ngay sau đó một nhảy dựng lên, cùng Chu Tinh Hán cùng nhau sau này cửa đuổi theo. Kỷ Ngữ Đồng cắn răng, cũng đi theo đuổi theo, phía sau cái kia người sửng sốt: "Uy, tiểu thư, Chu ca muốn ta nhìn vào ngươi đây, đừng có chạy lung tung a!" Chỉ đành phải cũng theo sau.

Ở từng dãy thương khố đang lúc quanh đi quẩn lại một lát, theo vết máu, rốt cục phát hiện khập khễnh Lý Quốc Hùng, còn có vịn hắn Chu Văn Hàn, hai người vừa đi vừa lái thương : súng, tiếng súng không dứt bên tai, những thứ kia vây tùy Hắc y nhân cái này tiếp theo cái kia té xuống.

Chu Văn Hàn quay người lại, cầm lấy súng hướng về phía Giang Hạ, không biết làm sao nhưng cắn răng, lại đem thương : súng để xuống, lôi kéo Lý Quốc Hùng hướng bờ biển phương hướng chạy, Giang Hạ sửng sốt, vội vã đuổi theo đi, họng súng nhắm ngay Lý Quốc Hùng, Lý Quốc Hùng vừa cùng Chu Tinh Hán lẫn nhau tác xạ, liếc về mắt trong lúc nhìn thấy, nhưng là Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán một người một cái phương hướng, muốn tránh cũng không được, dưới tình thế cấp bách một thanh kéo qua Chu Văn Hàn ngăn chặn tại chính mình trước người, Giang Hạ quá sợ hãi, nhưng là hết thảy cũng không kịp liễu, đạn từ nòng súng dặm bay đi ra ngoài, "Bang bang" hai tiếng, xuyên thấu Chu Văn Hàn lồng ngực, Chu Văn Hàn trước ngực nhất thời một mảnh đỏ sẫm, ánh mắt của hắn thẳng tắp nhìn Giang Hạ, ở trong đó có hoảng sợ, cũng có bất khả tư nghị, hắn tựu như vậy mở to hai mắt nhìn, thân thể nhưng mềm nhũn té xuống.

"Ba " một tiếng, Giang Hạ trong tay thương : súng rơi trên mặt đất, một trận trước nay chưa có lạnh lẻo tập kích liễu lòng của nàng, nàng đờ đẫn đứng ở nơi đó, đôi môi không ngừng run run , sau đó toàn thân cũng bắt đầu co quắp phát run, nàng trong óc bỗng nhiên trống rỗng, phảng phất toàn bộ thế giới cũng không tồn tại liễu, toàn bộ thế giới cũng bị mất thanh âm, nàng chẳng qua là, sợ hãi nhìn cặp kia nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, còn có kia tấm đập vào mắt Kinh Tâm vết máu, những thứ khác, nàng cái gì cũng

không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy liễu, cũng cái gì, cũng không thèm để ý liễu...

Nàng thậm chí không có nhìn chú ý tới, một thanh đen nhánh đáng sợ đích tay thương : súng đã nhắm ngay nàng,

"Tiểu Hạ mau tránh ra!" Chu Tinh Hán nhìn một màn này, trái tim cũng muốn nhảy ra lồng ngực, dùng hết toàn thân khí lực rống lên một tiếng này.

"Rầm rầm rầm phanh!" Giang Hạ không tránh không né, ngực bụng nơi liền trúng mấy thương : súng, Chu Tinh Hán nổi giận gầm lên một tiếng, tức khắc máu đỏ tròng mắt, ngón tay nhanh chóng bóp cò, nhắm trúng tác xạ, nhất thương bạo đầu của hắn, còn không giải hận, vừa liên xạ mấy thương : súng, máu tươi vẩy ra ra, hình tượng này tràn đầy máu tanh.

Giang Hạ thân thể lay động mấy cái, Như Ngọc núi nghiêng sụt một loại té xuống, máu tươi như như nước suối từ nàng bụng xông ra.

Chu Tinh Hán nhìn nàng, sắc mặt như đất, từ bên kia phi chạy tới, cơ hồ là đồng thời, Kỷ Ngữ Đồng cũng từ phía sau chạy đi lên, nhìn thấy một màn này, quả thực giống như ngũ lôi oanh đỉnh, nàng thê lương gọi một tiếng: "Giang Hạ!" Trái tim kịch liệt co rút lại , đi theo một trận đầu váng mắt hoa, đã là mới ngã xuống đất.

83, thứ 83 chương

83, thứ 83 chương . . .

Khang Trữ mang theo mấy người vội vã đi tìm, đang thấy này kinh tâm động phách một màn, nàng run rẩy thanh âm rất xa gọi: "Tiểu Chu, tiểu Hạ. . . Hạ hạ trúng đạn rồi?"

Chu Tinh Hán hai mắt rơi lệ, trên tay tất cả đều là đỏ lòm sềnh sệch máu,

hắn nước mắt mơ hồ nhìn Khang Trữ, bỗng nhiên một tay lấy Giang Hạ ôm lấy, bước nhanh đi tới.

Khang Trữ cũng phục hồi tinh thần lại, lúc này không kịp nữa nói thêm cái gì, lo lắng nói: "Nơi này tiếng súng đã kinh động lòng người rồi, chỉ sợ cảnh sát sẽ phải chạy tới, chúng ta mau rút lui! Mau!" Vừa nói đưa tay từ kia thủ hạ trong tay nhận lấy đã hôn mê Kỷ Ngữ Đồng, vừa cấp đi, vừa phân phó người tùy tiện đem nơi này dọn dẹp hạ xuống, sớm có người đem lái xe đến nơi bí ẩn chờ bọn hắn, mấy người chạy chậm một trận, nhanh chóng lên xe.

Một lát sau, những người khác cũng lục tục đi ra ngoài, lên xe, khác hai chiếc xe hướng phương hướng bất đồng mở ra .

Một chiếc màu đen xe hơi như mủi tên một loại ở trên đường bay theo, mở ra ước chừng mười mấy phút đồng hồ thời điểm, mấy cỗ xe xe cảnh sát kêu còi cảnh sát, theo chân bọn họ sát bên người mà qua, Khang Trữ thở hào hển, thân tay gạt đi mồ hôi lạnh trên trán, sau đó thúc giục tài xế: "Nhanh lên một chút! Mở lại nhanh lên một chút!"

Chu (tuần) Tinh hàn hai mắt rơi lệ, thật chặc che Giang Hạ vết thương, trên tay dính đầy đỏ lòm sềnh sệch máu, Khang Trữ nghiêng đầu lại, chỉ thấy Giang Hạ sắc mặt như tờ giấy, chặc nhắm chặc hai mắt, lúc này mới nghẹn ngào hỏi: "Đả thương. . . Bị nơi nào?"

"Cánh tay trái trúng nhất thương, bụng dưới trúng nhất thương, may là. . . May là ngươi trước cho chúng ta mặc vào chống đạn lưng, nếu không nàng hôm nay tựu mất mạng." Chu Tinh Hán nhớ tới vẫn cảm giác sợ sau.

Khang Trữ lau nước mắt, vừa xem một chút bên cạnh Kỷ Ngữ Đồng, trong lòng cũng là kinh hồn chưa định, vừa nhanh nhanh chóng nói: "Kẻ điên đã đuổi đi bệnh viện liễu, minh châu cũng chuẩn bị xong hết thảy, nàng sẽ đích thân làm giải phẩu, không có việc gì !" Cuối cùng một câu, giống như là

đang an ủi Chu Tinh Hán, vừa giống như ở an ủi mình.

Chu Tinh Hán không lên tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu, vô cùng lo lắng nhìn về phía trước, giận dữ hét: "Mở lại nhanh lên một chút! Lúc này còn quản con mẹ nó đèn đỏ không đèn đỏ!"

Xe hơi lái vào trường thái bệnh viện dưới đất bãi đậu xe, Chu Tinh Hán cùng Khang Trữ một người ôm một, bước nhanh như bay vào bí mật lối đi, một đường đi tới bệnh viện tầng cao nhất phòng cấp cứu, Lâm Nhất Phong sớm ở nơi đâu chờ chực, vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức vọt tới: "Nàng thế nào? !"

"Hỏi cái gì hỏi, mau tới hỗ trợ đem người đẩy mạnh đi!" Cam Minh Châu nóng lòng như lửa, chỉ huy mấy Y Sinh đem Giang Hạ thả vào xe đẩy thượng, một chớp mắt công phu : thời gian tựu đẩy vào phòng cấp cứu, cửa nhanh chóng bị Cerrada, Kỷ Ngữ Đồng cũng bị Y Sinh đẩy đi liễu một ... khác đang lúc phòng bệnh.

Lâm Nhất Phong nhìn đầy người vết máu Chu Tinh Hán cùng Khang Trữ, sắc mặt trận trận trắng bệch, muốn hỏi cái gì, đúng là vẫn còn nhịn được, chỉ nói: "Ngươi hai nhanh minh châu phòng nghỉ ngơi, đi đi trên người vết máu thanh tẩy, ta lập tức gọi cho các ngươi cầm y phục tới đây đổi lại."

"Ừ." Chu Tinh Hán ánh mắt nhìn phòng cấp cứu cửa, đột nhiên trầm giọng nói: "Bọn ta hạ còn phải đi ra ngoài một bận, cảnh sát đã qua, ta muốn bảo đảm chuyện này sẽ không liên lụy đến chúng ta, dù sao lần này đã chết không ít người."

"Dạ." Khang Trữ lúc này cũng tỉnh táo lại, nghiêng mặt qua đối với Chu Tinh Hán nói: "Gọi điện thoại gọi lão bà của ngươi tới đây? Ngữ Đồng dạng như vậy, để cho người không thể không lo lắng đây, lúc này, tốt nhất gọi Noãn Noãn tới đây phụng bồi."

http://tieulun.hopto.org

"Ừ, tốt, ta lập tức gọi điện thoại cho nàng." Chu Tinh Hán gật đầu.

"Được rồi, các ngươi đi qua đi." Lâm Nhất Phong thúc giục bọn họ: "Ta sẽ coi chừng dùm tiểu Hạ, nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Chu Tinh Hán cùng Khang Trữ hai người lúc này mới ba bước vừa quay đầu lại đích quá khứ liễu. Hai người đổi lại tốt y phục vừa riêng của mình đi ra ngoài, bắt tay vào làm xử lý thiện hậu chuyện tình. Dương Noãn Tô biết được tin tức, cũng liền bận rộn lái xe chạy tới.

Lâm Nhất Phong canh giữ ở phòng cấp cứu ngoài, nhìn trên cửa đèn đỏ, trong lòng như sôi du tiên biến, một lát ngồi ở chỗ đó, hai tay thỉnh thoảng xoa xoa mặt của mình, một lát vừa đứng lên, qua lại phiền não đi dạo, tản bộ tử, chỉ cảm thấy thời gian dị thường gian nan.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Nhất Phong đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, cũng không biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, Lâm Nhất Phong nghiêng đầu nhìn lại, nguyên lai là Khang Trữ đi mà quay lại.

"Làm sao nhanh như vậy sẽ trở lại rồi?" Lâm Nhất Phong ánh mắt kinh ngạc.

Khang Trữ thần sắc tái nhợt mà tiều tụy, chậm rãi tại bên cạnh hắn ngồi xuống, lắc đầu nói: "Tiểu Chu đi hỏi thăm chuyện này đi, chúng ta bên này cũng đã chết mấy người, ta chỉ phải đi dặn dò đám kia huynh đệ một ít chuyện, sau đó đem khẩu súng chờ thích đáng thu vào." Nàng xem thấy Lâm Nhất Phong, trên mặt hốt nhiên đột nhiên hiện ra một nụ cười khổ: "Kẻ điên, ta hôm nay. . . Ta hôm nay lần đầu tiên giết người."

Lâm Nhất Phong sửng sốt, giơ tay lên vỗ vỗ bả vai của nàng: "Ngươi không sao chớ?"

"Không có chuyện gì, trước kia ở sân bắn luyện tập, bách phát bách trúng, nhưng hôm nay mở phát súng đầu tiên, tay lại phát run, ngay cả đạn cũng đánh trật, ta vốn là cho là mình trong lòng tố chất rất tốt, xem ra còn thì không bằng Tiểu Chu cùng tiểu Hạ hai." Khang Trữ ánh mắt vô thần nhìn phòng cấp cứu cửa, thì thào nói: "Ta có chút mà khẩn trương, đợi đến mở ra mấy thương : súng sau, cái loại nầy khẩn trương cũng chưa có, nhưng là, sau lại thấy tiểu Hạ bị thương, trong lòng ta vừa rất sợ, rất sợ, ta cho tới bây giờ. . . Cho tới bây giờ không có như vậy quá. . . Nhiều năm như vậy, mấy người chúng ta mọi người là cùng đi tới được, ta không dám tưởng tượng. . ."

Nàng vừa nói vừa nói, cổ họng dần dần ngạnh ở, cũng nữa nói không được.

"Sẽ không, sẽ không. . ." Lâm Nhất Phong trong mắt lệ quang lóe lên, trên mặt nhưng mang theo nụ cười, nhẹ giọng an ủi Khang Trữ: "Ngươi phải tin tưởng minh châu, hơn phải tin tưởng tiểu Hạ."

Khang Trữ dần dần ngừng tiếng khóc, kéo ra lỗ mũi, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Tiểu Chu nói, tiểu Hạ giết lầm liễu Chu Văn Hàn."

"Cái gì?" Lâm Nhất Phong lấy làm kinh hãi.

"Nàng vốn là hướng Lý Quốc Hùng nổ súng, ai biết Lý Quốc Hùng kéo Chu Văn Hàn tới đây làm bia đở đạn, đạn ngay giữa Chu Văn Hàn trái tim, tại chỗ tử vong."

"Kia. . . Đây chính là nàng cha ruột a." Lâm Nhất Phong thanh âm phát run, ngây người một lúc lâu, trong mắt lo cấp vẻ càng đậm liễu: "Trời ạ, cho dù không có có nguy hiểm tánh mạng, chỉ sợ. . . Chỉ sợ tiểu Hạ cái này khảm cũng rất khổ sở liễu, làm sao. . . Tại sao có thể như vậy?"

"Giang Hạ. . ." Đây là Kỷ Ngữ Đồng sau khi tỉnh lại, nói ra câu nói đầu

tiên, Dương Noãn Tô đầu tiên là vui mừng, sau đó trên mặt vừa chuyển làm vẻ lo lắng, một điệt thanh hỏi: "Ngữ Đồng, ngươi cảm giác như thế nào? Có hay không nơi nào không thoải mái?"

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt mờ mịt nhìn tuyết trắng trần nhà, tuyết trắng ánh đèn, ý thức dần dần thanh tĩnh, lúc trước phát sinh từng màn ở trong đầu một lần nữa hiện lên, nàng Mỹ lệ trước mặt cho bỗng nhiên tràn đầy thống khổ cùng vẻ sợ hãi.

"Giang Hạ, Giang Hạ!" Nàng cũng không biết từ đâu tới đây khí lực, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, khóc hô nói: "Giang Hạ ở nơi đâu? Nàng ở nơi đâu? Ta muốn thấy nàng!"

"Ngữ Đồng." Dương Noãn Tô gây sợ hãi cho, liền vội vàng kéo tay nàng: "Ngươi bình tỉnh một chút, Y Sinh nói ngươi mấy ngày qua khẳng định không có ăn thật ngon đồ, thân thể suy yếu, trên tinh thần vừa bị trọng đại kích thích, cần nghỉ ngơi thật tốt."

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng mặt qua nhìn nàng, lúc này mới ý thức tới người trước mắt là bạn tốt của mình, nàng lôi kéo Dương Noãn Tô đích tay, nước mắt khoảng cách giàn giụa xuống: "Noãn Noãn, Noãn Noãn, Giang Hạ bị thương, nàng. . . Nàng bị thương!"

Trong phòng bệnh bỗng nhiên truyền đến tê tâm liệt phế tiếng khóc, Dương Noãn Tô nghe kia tiếng khóc, cũng không khỏi được lòng chua xót rơi lệ, đưa tay nắm ở nàng, nhẹ giọng nói: "Đồng Đồng, ta biết, ta đã biết liễu."

"Nàng tại nơi nào? Cầu : van xin ngươi dẫn ta đi thấy nàng." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt nước mắt tung hoành, cầu khẩn nhìn nàng.

"Ngữ Đồng, Y Sinh nói ngươi muốn nghỉ ngơi thật tốt." Dương Noãn Tô

nhẹ nhẹ vỗ về nàng nhu nhược bả vai, ôn nhu nói: "Ngươi trước nằm xuống, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn nàng, thần sắc đột nhiên trở nên cổ quái, nhẹ giọng nói: "Nàng trúng mấy thương : súng, trên y phục tất cả đều là máu, ngươi nói, thật là có nhiều đau a. . ."

Dương Noãn Tô sợ hết hồn, Chu Tinh Hán gọi điện thoại cho nàng, cũng không nói nhiều như vậy, chỉ nói Giang Hạ bị thương, trúng mấy thương : súng? Đây là cái gì khái niệm a! Nàng một trận sợ hết hồn hết vía, ngay cả ánh mắt cũng trở nên thấp thỏm bất an.

"Noãn Noãn, ngươi nói thực cho ngươi biết ta, Giang Hạ, Giang Hạ nàng có phải hay không. . . Đã chết?" Kỷ Ngữ Đồng trong mắt lộ ra cực độ sợ hãi vẻ mặt, mất thật to kính nhi mới hỏi ra này một câu.

Vừa nghe đến chữ chết, Dương Noãn Tô sắc mặt cũng là biến đổi, vội vàng lắc đầu: "Không có, không có!"

"Ngươi không muốn gạt ta, không cho gạt ta!" Kỷ Ngữ Đồng tâm tình bỗng nhiên kích động lên, nàng trở tay nắm chặc Dương Noãn Tô đích tay, run rẩy thanh âm nói: "Nói cho ta biết lời nói thật, vô luận. . . Vô luận cái dạng gì đả kích, ta cũng có thể thừa nhận được, nàng. . . Nàng thế nào? Nàng ở nơi đâu? !"

Dương Noãn Tô đích tay bị nàng bắt được sinh sôi làm đau, gấp gáp nói: "Ngữ Đồng, ngươi chớ suy nghĩ lung tung, Tiểu Chu gọi điện thoại cho ta lúc nói nàng ở phòng cấp cứu cứu giúp đây, ta vốn là đã nghĩ chờ ngươi tỉnh lại đi xem một chút."

"Cứu giúp?" Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vừa nhảy , vội vàng nói: "Kia chúng ta hiện tại đi qua, chúng ta lập tức tựu đi qua!"

Dương Noãn Tô nhìn trên tay nàng truyền dịch cái ống, đưa tay thay Kỷ Ngữ Đồng xoa xoa nước mắt, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ngươi nhìn như ngươi vậy tử, làm sao đi a, ngươi đã nghe Y Sinh lời của, hảo hảo nằm nghỉ ngơi, chờ ngươi hơi chút khôi phục một chút khí lực liễu, chúng ta sẽ đi qua, khỏe? Giang Hạ. . . Giang Hạ nàng không có việc gì."

"Làm sao có thể không có chuyện gì, làm sao có thể không có chuyện gì? !" Kỷ Ngữ Đồng hồi tưởng lại mình nhìn qua một màn kia, vẻ mặt đột nhiên tràn đầy tuyệt vọng, nàng nhìn Dương Noãn Tô, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Ngươi cho rằng ta không biết nàng bị thương có nhiều nặng sao? Noãn Noãn, ngươi là nghĩ ngăn cản ta thấy nàng cuối cùng một mặt sao? Ta cho ngươi biết, nếu như nàng đã chết, ta cũng vậy sẽ cùng theo đi. . . Ta hiện tại, chỉ muốn đi xem nàng, ta mong mỏi quá lớn, chính là vẫn có thể cùng nàng nói vài lời nói, nàng. . . Nàng còn oán hận ta đây, Noãn Noãn, ta không thể thừa nhận kết quả như thế, ta không thể. . ."

Nàng càng nói càng là bi thương thảm thiết muốn, tay phải đột nhiên một xé, đem trên tay ống tiêm một thanh nhổ: "Ta muốn thấy nàng, ta muốn thấy nàng, sau đó hãy cùng nàng chết cùng một chỗ tốt lắm!" Vừa nói trần trụi chân tựu nhảy xuống giường.

Dương Noãn Tô nghe những thứ này lời điên khùng, nhìn nàng trên mu bàn tay toát ra máu tươi, hù dọa đến sắc mặt cũng trắng bệch, há miệng, qua vài giây loại, mới kêu ra tiếng tới : "Y Sinh! Y Sinh! Mau có ai không, mau tới người giúp đỡ chút a!"

Trên hành lang truyền đến một trận dồn dập cước bộ, đi theo cửa bị mở ra, Dương Noãn Tô ôm chặc lấy Kỷ Ngữ Đồng, chẳng qua là lo lắng kêu to: "Mau tới hỗ trợ chế trụ nàng a, nàng muốn đi ra ngoài!"

"Buông, buông! Noãn Noãn, đừng làm cho ta hận ngươi!" Kỷ Ngữ Đồng khóc, hô, bộ dáng kia hình dáng ba hoa đoán bậy, mấy Y Sinh hộ sĩ vội vàng

một loạt mà lên, đè xuống nàng.

Đánh một châm trấn định tề sau, Kỷ Ngữ Đồng rốt cục lần nữa trầm lắng ngủ, Dương Noãn Tô trên mặt treo nước mắt, đưa tay thay nàng để ý liễu xốc xếch tóc dài, vừa sờ sờ nàng mặt tái nhợt gò má, bỗng nhiên ngồi thẳng lên, có lẽ, nàng hẳn là đi xem một chút Giang Hạ tình huống, sau đó tìm bọn hắn khác mấy người biết rõ ràng đây hết thảy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra liễu.

Ở vô cùng lo lắng mà dài dòng trong khi chờ đợi, phòng cấp cứu cửa rốt cục bị mở ra. Khang Trữ, Lâm Nhất Phong còn có Dương Noãn Tô đồng thời ủng tiến lên đi, khẩn trương vây quanh liễu Cam Minh Châu, nhưng không có một người dám mở miệng hỏi ra thanh.

Cam Minh Châu trên trán hiện đầy tinh mịn mồ hôi hột, vừa cởi xuống khẩu trang, vừa nhẹ giọng nói: "Thương thế rất nặng, nhưng không có có nguy hiểm tánh mạng."

Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ nhất thời thở dài liễu khẩu khí, lẫn nhau nhìn một cái, đồng thời nói: "Nhanh đưa này tin tức tốt nói cho Tiểu Chu." Dương Noãn Tô vỗ vỗ lồng ngực của mình, lẩm bẩm nói: "Cuối cùng hoàn hảo."

Cam Minh Châu nhìn khác hai người trên mặt hỏi thăm thần sắc, tiếp tục nói: "Mặc dù mặc chống đạn lưng, nhưng bởi vì đạn lực đánh vào, xương sườn hay là chặt đứt hai cây, hiện tại đã đón tốt lắm, trên cánh tay trái cùng bụng dưới đạn đã đã lấy ra, bởi vì mất máu quá nhiều, trả lại cho nàng thua máu, không có gì đáng ngại, nhưng được trị liệu cùng nghỉ ngơi một trường đoạn thời gian, để cho ta sẽ đem nàng chuyển đi cao cấp phòng bệnh."

"Nàng lúc nào có thể tỉnh lại?" Lâm Nhất Phong hỏi.

"Này nhưng nói không chính xác, có lẽ hậu thiên, có lẽ ngày kia, bất quá

tiểu Hạ thân thể luôn luôn rất tốt, hắn là có thể so với thường nhân tỉnh được mau chút ít."

"Ừ, mấy ngày qua ta tới coi chừng dùm nàng sao." Khang Trữ nói xong câu này, vừa nhìn về phía Lâm Nhất Phong: "Trong công ty chuyện không thể để xuống, cho ngươi đi trấn giữ."

"Nhưng là tiểu Hạ, ta cuối cùng là không yên lòng. . ." Lâm Nhất Phong thần sắc chần chờ.

"Minh châu đều nói không có nguy hiểm tánh mạng liễu, không có chuyện gì, ngươi chiều nào liễu ban, qua nữa bệnh viện tới là được."

"Được rồi." Lâm Nhất Phong chỉ đành phải gật đầu.

Dương Noãn Tô lúc này mới có cơ hội mở miệng: "Mới vừa Ngữ Đồng tỉnh lại, khóc hô muốn gặp Giang Hạ, nàng vẫn cho rằng Giang Hạ có nguy hiểm tánh mạng, còn nói muốn cùng nàng cùng chết, đem ta sẽ lo lắng, chỉ đành phải tìm Y Sinh cho nàng đánh trấn định tề."

Khang Trữ sắc mặt đột nhiên chìm xuống: "Chớ cùng ta nói Kỷ Ngữ Đồng!"

"Nàng tại sao?" Dương Noãn Tô kinh ngạc nhìn nàng, sau đó tức giận nói: "Nàng đắc tội ngươi? Làm sao ngươi loại này khẩu khí, nàng bây giờ còn đang bệnh nằm trên giường đây!"

"Tiểu Hạ đã ở bệnh nằm trên giường đây, mới từ Quỷ Môn quan kéo trở về đây!" Khang Trữ tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái, lại xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

"Minh châu, ngươi nhìn nhìn nàng, nàng là có ý gì sao! Giang Hạ bị thương, cũng không phải là Ngữ Đồng làm cho, hơn nữa Ngữ Đồng khổ sở

được muốn chết đây!" Dương Noãn Tô giận đến giơ chân.

Lâm Nhất Phong sờ sờ càm, cau mày nói: "Noãn Noãn, ngươi cái gì cũng không biết, tựu đừng ở chỗ này mò mẫm ồn ào liễu, trở về rất nhìn Ngữ Đồng sao. Minh châu, ta đi xem một chút tiểu Hạ."

"Tốt." Cam Minh Châu gật đầu, Dương Noãn Tô hơn tức giận, nàng lôi kéo Cam Minh Châu đích tay, ủy khuất nói: "Minh châu, ngươi xem bọn hắn đây là cái gì thái độ đi, cả đám đều hướng ta phát giận."

Cam Minh Châu vỗ vỗ tay nàng, an ủi: "Tiểu Hạ bị thương, bọn họ trong lòng cũng không tốt bị, cho nên tính tình đại chút, ngươi không cần so đo nữa, đi thôi, ta với ngươi xem một chút Ngữ Đồng đi."

"Ừ." Dương Noãn Tô trong lòng lúc này mới sống khá giả liễu chút, trên mặt tràn ra vẻ tươi cười, cùng nàng sóng vai đi thẳng về phía trước.

Giang Hạ hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc, trên người quấn đầy liễu băng vải, cắm đầy liễu cái ống, kia phó bộ dáng, chỉ có thể dùng thê thảm không nỡ nhìn để hình dung.

Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong đứng ở bên cạnh, hai ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng, ngay cả đại khí cũng không dám ra ngoài, trong phòng yên lặng được chỉ có rất nhỏ tiếng hít thở cùng truyền dịch trong khu vực quản lý té tí tách thanh.

Qua một lúc lâu, Lâm Nhất Phong đối với Khang Trữ sử liễu cá nhãn sắc, hai người cùng đi ra, tiểu tâm dực dực đóng cửa lại, tới đi ra bên ngoài trong phòng khách trên ghế sa lon ngồi xuống.

"Ta không tha cho quý không trắng! Tiểu Hạ mặc dù đáp ứng Quý Vị Ương không tìm ca ca của nàng phiền toái, ta nhưng không có đáp ứng!"

Trầm mặc hồi lâu, Khang Trữ oán hận nói.

"Đây là dĩ nhiên, cái thù này cũng không báo, còn có thể coi như là người sao!" Lâm Nhất Phong sắc mặt cũng phá lệ âm trầm.

"Tốt nhất ở tiểu Hạ không có khang phục trong khoảng thời gian này tựu cho hắn một hạ mã uy, đến lúc đó làm cho nàng hả giận."

Lâm Nhất Phong trầm tư , đang muốn nói chuyện, phía ngoài bỗng nhiên truyền đến nhẹ nhàng tiếng gõ cửa, Lâm Nhất Phong đi qua mở cửa, một mặt mũi thanh tú, đang mặc chế phục tuổi trẻ nam nhân dẫn ngoài bán hộp, khuôn mặt tươi cười nói: "Ta là đối diện Ngân Tinh tửu điếm công nhân viên, nửa giờ sau, cam viện trưởng gọi điện thoại cho tửu điếm chúng ta, để cho ta đem những này thức ăn đưa quá tới cho ngươi cửa nhị vị."

Lâm Nhất Phong ngẩn ra, này mới cảm giác được mình trong bụng đói bụng, cho nên gật đầu, để cho người nọ đi vào.

Lúc này đêm đã khuya, mấy người từ giữa trưa bắt đầu vẫn không có ăn uống gì, thật ra thì đã sớm đói bụng, chẳng qua là tinh thần vẫn khẩn trương cao độ, căn bản quên mất ăn cơm chuyện này. Thấy co lại cái khay tinh sảo thức ăn bày tại trước mặt trên bàn trà, mê người mùi thơm từng đợt nhắm trong mũi bổ nhào, Khang Trữ cũng là trong mắt mạo lục quang. Chờ đưa ngoài bán người vừa đi, hai người liền không để ý hình tượng, nắm lên chiếc đũa chính là một trận lang thôn hổ yết.

Ăn hơn phân nửa chén cơm, Lâm Nhất Phong rốt cục trì hoãn quá khí , thở dài nói: "Thật ra thì minh châu thật sự là không tệ nữ nhân."

Khang Trữ miệng đầy là cơm, trừng mắt liếc hắn một cái, hàm hồ nói: "Ngươi hiện tại mới biết được a!"

"Ai, không biết vẫn tới kịp không, nàng bây giờ đối với ta, luôn là

Như vậy ôn hoà, hơn nữa, nàng vẫn cùng cái kia luật sư ở ước hẹn." Lâm Nhất Phong nói tới đây, bỗng nhiên không có khẩu vị, đem chén để xuống.

"Chỉ cần ngươi có lòng, khẳng định tới kịp."

Hai người đang vừa ăn, vừa nói, Chu Tinh Hán bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy trên bàn thức ăn, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt: "Ta tới kịp." Vừa nói đi vào nhìn một chút Giang Hạ, thả tâm, vừa khép lại cửa đi ra ngoài, cầm một bộ bát đũa chính là một trận ăn nhiều đại nhai, sau đó khen: "Ừ, thơm quá! Thật lâu không quá ăn ngon như vậy thức ăn liễu, nơi nào ?"

Lâm Nhất Phong đảo cặp mắt trắng dã: "Ngươi hai là mấy bối tử không có đã ăn cơm xong chưa?"

Khang Trữ không để ý tới hắn, dừng lại chiếc đũa gấp gáp hỏi: "Tiểu Chu, cảnh sát đi bến tàu bên kia, như thế nào? Có cái gì không đối với chúng ta bất lợi tin tức?"

"Bước đầu đem chuyện này định vì Hắc bang sống mái với nhau, ngay cả người chết số lượng cũng che giấu, không có chuyện gì, yên tâm đi." Chu Tinh Hán nhìn nàng một cái: "Ngươi bên kia chết mấy người, ngươi được hảo hảo thiện hậu, khác đến lúc đó xảy ra vấn đề gì."

"Ngươi yên tâm đi, không có tiền không giải quyết được chuyện tình. Chẳng qua là, Chu Văn Hàn thi thể giải quyết như thế nào?"

Lâm Nhất Phong nhìn Giang Hạ chỗ ở gian phòng, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi dẫn trở lại an táng sao, chờ tiểu Hạ thân thể khá hơn một chút, nữa nói với nàng chuyện này."

Chu (tuần) Tinh hàn cùng Khang Trữ cũng trầm mặc không nói, hồi lâu, Lâm Nhất Phong trên mặt miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười: "Chuyện này

cuối cùng đã qua, chúng ta hẳn là cao hứng mới đúng. Hiện tại tựu hi vọng tiểu Hạ sớm một chút tỉnh lại, sớm một chút khang phục, chuyện xấu đi qua, tựu là chuyện tốt liễu, không phải sao?"

Cam Minh Châu nói xong không sai, Giang Hạ thể chất đích xác là so sánh với thường nhân tốt hơn chút ít, ngày thứ hai buổi tối, nàng tựu tỉnh lại. Khi đó, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán vừa vặn không có ở đây, chỉ Khang Trữ một người canh giữ ở nàng bên giường, nàng nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ chậm rãi mở ra hai mắt, vui mừng được cơ hồ nói không ra lời.

"Tiểu Hạ." Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, vừa giảm thấp xuống thanh âm lần nữa kêu to: "Tiểu Hạ. . ."

Giang Hạ ánh mắt từ từ chuyển qua trên mặt nàng, sau đó môi khẽ nhúc nhích, Khang Trữ nhìn nàng lo lắng ánh mắt, ý thức được nàng tựa hồ nói ra suy nghĩ của mình, liền tranh thủ lỗ tai tiến tới miệng nàng bên.

"Nàng. . . Như thế nào?" Giang Hạ thanh âm nhỏ bé mà suy yếu.

Khang Trữ biết nàng hỏi chính là Kỷ Ngữ Đồng, vội vàng nói: "Chúng ta cứu nàng đi ra ngoài, nàng hiện tại rất tốt." Suy nghĩ một chút, vừa bồi thêm một câu: "Ngươi yên tâm đi, cũng không còn người thương tổn xâm phạm quá nàng. Ngươi thân thể suy yếu, hiện tại đừng bảo là nói, nói chuyện rất phí sức lực."

Giang Hạ trì hoãn liễu hồi sức, đôi môi lại bắt đầu động, Khang Trữ lần nữa đụng lên đi trước, chỉ nghe nàng lao lực nói: "Ta. . . Không muốn gặp nàng. . ." Nói những lời này, nàng giống như là dùng hết liễu toàn thân khí lực, Khang Trữ từng chữ cũng nghe được rõ ràng hơn rõ ràng, ngẩn ngơ dưới, thân thể lui trở lại, kinh ngạc nhìn nàng, nhưng thấy mặt nàng bộ khẽ co quắp , ngay sau đó mắt nhắm lại, không ngờ hôn mê bất tỉnh.

Khang Trữ trong mắt lộ ra vẻ kinh hoảng, một trận gió dường như lao ra cửa đi, kêu to: "Y Sinh! Y Sinh!"

84, thứ 84 chương

84, thứ 84 chương . . .

Khang Trữ khẩn trương nhìn cho Giang Hạ kiểm tra Y Sinh: "Y Sinh, nàng không có việc gì sao?"

"Không có chuyện gì, chẳng qua là thân thể vốn là suy yếu, sau đó tâm tình nhất thời kích động bố trí." Kia Y Sinh hơi chút nhìn một chút, dặn dò: "Ngươi hay là muốn chú ý một chút, tận lực tránh khỏi bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì kích thích nàng, nếu là tác động vết thương, nhưng là không ổn."

Khang Trữ vừa miệng đầy đáp ứng, vừa đem Y Sinh đưa ra cửa, cuối cùng là yên tâm, đợi Cam Minh Châu cùng Lâm Nhất Phong khi đi tới, nàng liền đem chuyện này nhất ngũ nhất thập nói cho hắn hai.

Lâm Nhất Phong nhìn một chút Cam Minh Châu: "Ngữ Đồng còn không có tỉnh lại sao?"

"Tỉnh lại một lần, chẳng qua là khóc kêu muốn gặp tiểu Hạ, ta nói cho nàng biết tiểu Hạ đã thoát khỏi nguy hiểm liễu, làm cho nàng trước dưỡng tốt thân thể, nhưng nàng chính là không nghe, ý vị nói muốn tới đây nhìn nàng, chiếu cố nàng." Cam Minh Châu lướt liễu lướt trên trán tóc, xinh đẹp trên khuôn mặt lộ ra một tia vẻ bất đắc dĩ: "Ta không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là vừa cho nàng tiêm vào trấn định tề làm nàng an tĩnh lại. Thân thể của nàng cũng làm cho người lo lắng đây."

"Ừ, bị nắm đi mấy ngày, cả người bị không ít hành hạ, hiện tại tiểu Hạ vừa dạng như vậy." Lâm Nhất Phong thở dài, khoát tay nói: "Bất quá, nếu

tiểu Hạ phản ứng lớn như vậy, trong khoảng thời gian này, hay là không làm cho các nàng cùng thấy "

Cam Minh Châu khóa lên chân mày: "Như vậy có thể hay không quá tàn nhẫn, ngươi biết nàng đến cỡ nào yêu tiểu Hạ. . ."

"Tàn nhẫn cái gì? Nàng không phải là cũng muốn cùng người khác cùng đi Mĩ Quốc đến sao, ngay cả vé phi cơ cũng lấy lòng rồi sao." Khang Trữ lạnh lùng nói.

"Kia. . . Đó cũng là tình có thể nguyên a, nàng nhất thời chịu không được cha mẹ của nàng tử vong đích thực cùng sao."

"Là (vâng,đúng) dạ dạ, chia tay sau lập tức cùng người khác lên giường, vừa lúc lại bị tiểu Hạ bắt gặp, cũng là tình có thể nguyên, mất đi tiểu Hạ hoàn nguyện ý ở dưới lầu thủ hộ an toàn của các nàng." Khang Trữ vừa nhắc tới cái này, trong lòng tựu Hỏa tinh loạn tóe.

Cam Minh Châu kinh ngạc, kinh ngạc nói: "Cái gì. . . Cái gì lên giường bị đụng vào, cái gì thủ hộ an toàn?" Vừa nói nhìn Lâm Nhất Phong một cái: "Ngươi còn có chuyện gì không có nói cho ta biết sao?"

Lâm Nhất Phong buông tay ra, lúng túng nói: "Chuyện như vậy ta làm sao không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng, rồi hãy nói một đại nam nhân nhắn nhủ nói như vậy, quá thấp kém liễu."

"Hừ, ngươi có có ý không tốt thời điểm sao? !" Cam Minh Châu dùng khóe mắt liếc hắn một cái.

"Ngươi luôn là phát hiện không được ta thuần tình một mặt, nhắc tới lên điểm này thật là làm cho lòng người toái." Lâm Nhất Phong khuôn mặt ủy khuất.

"Được rồi được rồi, chớ ở trước mặt ta đả tình mạ tiếu." Khang Trữ không nhịn được nói: "Tóm lại tiểu Hạ nói không thấy, đó chính là không thấy, nàng nữa tỉnh lại, ta đi nói với nàng."

Cam Minh Châu đỏ mặt lên: "Thần kinh ngươi! Ngươi có phải hay không cũng bị đánh thương : súng, đem đầu làm hư rồi? Muốn ta tìm Y Sinh cho ngươi kiểm tra sao?" Vừa nói quay đầu đi ra ngoài.

Lâm Nhất Phong nhìn bóng lưng của nàng, chẳng qua là dậm chân: "A Trữ ngươi làm gì thế! Nàng tối nay thật vất vả có chút vô ích, ta riêng kiếm cớ đem nàng kéo qua, ngươi cứ như vậy đem nàng tức giận bỏ đi."

"Nàng nơi nào là khí ! Nàng là xấu hổ ! Thật chịu không được ngươi, làm sao đột nhiên lại trở thành như vậy, nên tìm Y Sinh kiểm tra đầu chính là ngươi sao!" Khang Trữ tức giận nói: "Còn không mau đuổi theo đi đây, nơi này ta cùng Tiểu Chu coi chừng dùm, không cần ngươi vướng chân vướng tay liễu."

"Hảo hảo." Lâm Nhất Phong như ở trong mộng mới tỉnh, trong mắt lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng đáp ứng đuổi theo đi ra ngoài.

Khang Trữ đi vào Kỷ Ngữ Đồng phòng bệnh thời điểm, Cam Minh Châu cùng Dương Noãn Tô vừa một ngồi ở nàng bên giường, đang nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ ở khuyên cái gì, Kỷ Ngữ Đồng cúi đầu, nhẹ nhàng nức nở, cũng không nói lời nào.

"A Trữ, sao ngươi lại tới đây, không ai coi chừng dùm tiểu Hạ sao?" Cam Minh Châu thứ nhất phát hiện nàng đi vào, vội vàng đứng lên, khác ánh mắt của hai người cũng đồng loạt phóng đến Khang Trữ trên người.

"Tiểu Chu ở đàng kia." Khang Trữ nhìn Kỷ Ngữ Đồng Mỹ lệ tiều tụy trước mặt lỗ, trong lòng lại là đau , lại là hận, nhất thời cũng không biết nói gì

liễu.

"Nàng. . . Nàng thế nào?" Kỷ Ngữ Đồng sợ hãi nhìn nàng.

"Rất tốt, lúc trước đã tỉnh xuống." Khang Trữ đem mặt phiết hướng vừa, không nhìn tới ánh mắt của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt vui sướng chợt lóe rồi biến mất, sau đó giọng nói mang theo vài phần khẩn cấp nói: "Ta, ta muốn đi xem nàng, có thể không?"

Khang Trữ không nói lời nào, Kỷ Ngữ Đồng chờ trong chốc lát, trong lòng thấp thỏm, ánh mắt cầu khẩn lại nhìn hướng Cam Minh Châu. Khang Trữ nhưng nhẹ nhàng đã mở miệng: "Nàng nói không muốn gặp ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng phảng phất bị đánh một cái đòn nghiêm trọng, nàng ngơ ngác nhìn Khang Trữ, trong đầu phí sức suy tư những lời này hàm nghĩa, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng đau lên.

"Không muốn gặp ta? Nàng nói không muốn gặp ta. . ." Kỷ Ngữ Đồng lệ quang Oánh đột nhiên, lẩm bẩm tái diễn những lời này, thần sắc thống khổ mà mờ mịt.

Dương Noãn Tô nhìn bạn tốt thâm thụ đả kích bộ dạng, nhỏ lông mày đứng đấy, mắt hạnh trợn tròn, nhất thời tựu muốn phát tác, Cam Minh Châu vội vàng lôi kéo tay nàng, ý bảo nàng không muốn lên tiếng.

Khang Trữ cắn cắn môi, bỗng nhiên nói: "Nếu như ta nhớ được không tệ, nếu là không có phát sinh chuyện này, ngươi cùng Quý Vị Ương hiện tại đã tại Mĩ Quốc tuần trăng mật, ai, ta cũng thay ngươi hai tiếc nuối đây." Nàng thở dài, lại nói: "Có phải cần nói, ta không ngần ngại nữa thay các ngươi bổ hai tờ vé phi cơ, nghĩ khi nào thì đi, ừ? Ngày mai? Hoặc là hậu thiên?"

"A Trữ. . ." Cam Minh Châu không nhịn được nhẹ nhàng la một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng không dám tin nhìn nàng, nước mắt đại viên đại viên rơi xuống, hồi lâu, mới rung giọng nói: "Khang Trữ, ngươi. . . Ngươi mạnh khỏe ngoan, ngươi thế nhưng ngay tại lúc này, theo nói nói như vậy, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ ngươi thật không biết lòng. . ."

Khang Trữ quay tới nhìn nàng, trong lòng ở đau, trên mặt nhưng tràn ra một tia tàn nhẫn mà tà khí cười: "Nói đến quyết, ta còn thật không kịp ngươi một phần vạn, bên này nhất phân tay, bên kia tựu khẩn cấp lên giường, ta. . . Ta. . ." Nói tới đây, nàng ở miệng, lạnh lùng bỏ xuống một câu: "Chuyện của nàng không cần ngươi quan tâm, hảo hảo nuôi thân thể sao, đừng nữa lãng phí mình!"

Kỷ Ngữ Đồng hoàn toàn bị lời của nàng đánh trúng, đẩu đôi môi, một câu cũng nói không nên lời, cả người bỗng nhiên xụi lơ ở Dương Noãn Tô trong ngực, "Đồng Đồng, ngươi làm sao vậy?" Dương Noãn Tô kinh kêu một tiếng, vội vàng ôm lấy nàng, cũng nhịn không được nữa, bắt đầu mắng to: "Khốn kiếp! Khang Trữ tên khốn kiếp này! Nàng còn có phải là người hay không a, người ta bệnh thành cái bộ dáng này liễu, còn ở lại chỗ này hồ ngôn loạn ngữ!"

Cam Minh Châu kéo cửa ra, vội vã đuổi theo Khang Trữ, trách cứ nói: "A Trữ, bất kể Ngữ Đồng làm cái gì, ngươi lời nói mới rồi, cũng thật quá mức! Ngươi biết rõ nàng yêu tiểu Hạ, biết rõ nàng hiện tại. . ."

"Ta biết, ta cũng biết!" Khang Trữ dừng bước lại, cắt đứt lời của nàng, sau đó dùng tay chà xát mặt, có chút phiền não nói: "Ta cũng không biết tại sao ta sẽ như vậy khí , như vậy hận, có lẽ, có lẽ tiểu Hạ là ta bằng hữu tốt nhất, các nàng hai cùng nhau, ta mặc dù lòng chua xót, nhưng ta sẽ thật lòng chúc phúc, nhưng là đêm đó tận mắt nhìn đến nàng cùng Quý Vị Ương cái dạng kia, ta rất ghen, rất ghen tỵ với, ghen tỵ với được muốn nổi điên, ta. . . Ta quả thực hoàn toàn khống chế không được mình, ta không chỉ có là ở thay tiểu Hạ khí , còn có ta mình kia phân, ngươi hiểu chưa? Không, ngươi không rõ, ngay

cả chính mình cũng không rõ." Nàng loạng choạng đầu, giống như là hết sức buồn rầu.

Cam Minh Châu kinh ngạc: " thật sựcủa ta không rõ, ta cho là, kia đã là chuyện rất xa xôi, ở còn ung chuyện liễu, không nghĩ tới ngươi. . ."

"Là (vâng,đúng), ta cũng vậy hi vọng chẳng qua là khi đó chuyện tình, ta nghĩ ta đại khái là điên rồi." Khang Trữ lẩm bẩm nói này một câu, xoay người sải bước rời đi.

Cam Minh Châu tại nguyên chỗ sợ run một lúc lâu, xoay người trở lại Kỷ Ngữ Đồng phòng bệnh, chỉ thấy Kỷ Ngữ Đồng nằm ở trên giường, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt dại ra, tựa như một cụ bị rút đi liễu linh hồn Mỹ lệ thể xác, vô luận Dương Noãn Tô ở nàng bên tai đang nói gì đó, bọn ta giống như không có nghe thấy giống nhau.

Vừa thấy nàng đi vào, Dương Noãn Tô khóc ròng nói: "Minh châu, ngươi nhìn Khang Trữ cái kia bệnh thần kinh là chuyện gì xảy ra nha, xông tới nói như vậy vừa thông suốt, đem người cũng hại thành như vậy, không được! Ta muốn đi tìm nàng phiền toái!"

"Noãn Noãn, ngươi ngàn vạn đừng đi!" Cam Minh Châu liền vội vàng kéo nàng, cười khổ nói: "Rất nhiều chuyện ngươi cũng không biết, hơn nữa mấy ngày qua người người hỏa khí cũng tương đối lớn, cũng sống lại chuyện, Ngữ Đồng nơi này giao cho ta sao, không có chuyện gì. Ngươi cùng Tiểu Chu này hai Thiên Đô không có về nhà, tiểu Vi trắng bóc chỉ sợ ở nhà khóc đây, tối nay ngươi tựu trở về đi thôi, ta ở chỗ này theo Ngữ Đồng."

Dương Noãn Tô nghĩ Tưởng Nhi (hi vọng) tử, cũng thật sự là không yên lòng, hàm chứa nước mắt nói: "Tốt, vậy tối nay tựu cực khổ ngươi, ta sáng sớm ngày mai tới nữa."

Đợi đến Dương Noãn Tô rời đi, Cam Minh Châu liền ở Kỷ Ngữ Đồng bên giường ngồi xuống, nàng cầm nàng một cái tay, chỉ cảm thấy lạnh như băng thấu lạnh, liền tranh thủ điều hòa nhiệt độ điều cao, lúc này mới nhẹ giọng khuyên nhủ: "Ngữ Đồng, ta biết ngươi hiện tại rất đau đớn tâm, nhưng là, ngươi phải nghe lời của ta, trước đem thân thể điều dưỡng tốt, biết không? Như ngươi vậy tử, chúng ta cũng rất lo lắng."

Kỷ Ngữ Đồng khẽ lắc đầu, tựa hồ xuất liên tục thanh khí lực cũng không có.

Cam Minh Châu vuốt ve nàng trơn bóng cái trán, mang trên mặt một tia chua xót nụ cười: "Ngữ Đồng, nếu như ngươi không đem thân thể dưỡng tốt, kiện kiện khang khang, ta tại sao có thể trợ giúp ngươi thấy tiểu Hạ đây?"

"Ngươi. . . Ngươi phải giúp ta thấy nàng?" Kỷ Ngữ Đồng trong mắt dấy lên một tia hi vọng quang thải.

"Ừ." Cam Minh Châu gật đầu.

"Nhưng là, nhưng là nàng không muốn gặp ta." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt nổi lên mới đích lệ quang, thanh âm vô hạn bi thương.

"Ngươi đừng quên liễu, ta là nơi này viện trưởng."

Kỷ Ngữ Đồng hít hít lỗ mũi, thấp giọng nói: "Minh châu, ta từng thật sự nghĩ tới muốn nàng, cả đời cũng không muốn gặp nhau. . ."

"Ta biết."

"Nhưng là. . . Nhưng là hiện tại, vô luận chuyện gì phát sinh, ta chỉ nghĩ. . . Chỉ muốn sống ở bên người nàng, ta vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không nghĩ sẽ rời đi nàng, ta có phải hay không rất mâu thuẫn? Nàng trúng thương. . . Trúng thương ngã xuống một sát na kia, ta. . . Ta cảm thấy thế giới của mình

bỗng nhiên sụp xuống liễu. . ." Kỷ Ngữ Đồng thân thể bỗng nhiên bắt đầu lạnh run.

"Ta có thể hiểu, thật, điểm này mà cũng không mâu thuẫn." Cam Minh Châu vội vàng thay nàng dịch liễu dịch chăn, trong mắt tràn đầy Noãn Noãn ý: "Ta biết ngươi yêu tiểu Hạ, hiện tại ta cái gì cũng biết liễu, ta chỉ là hối hận, kia mười năm không nhiều đi quan tâm ngươi xuống."

"Minh châu, ta. . . Ta làm sai chuyện, ta làm sai chuyện a! Ta bị nàng xem cách nhìn, nhìn thấy. . . . . Nàng vĩnh viễn sẽ không tha thứ ta, nàng đã nói. . . Nàng đã nói sẽ không tha thứ người khác đích lưng phản bội." Kỷ Ngữ Đồng wow một tiếng khóc ra thành tiếng, tay nắm chặc Cam Minh Châu một mảnh chéo áo, khóc đến không thở nổi, giống như không giúp bàng hoàng hài tử: "Ta làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Không, hãy nghe ta nói, ngươi không có phản bội nàng, lòng của ngươi một mực nàng nơi đó." Cam Minh Châu vội vàng cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, mỗi người cũng sẽ làm sai chuyện, tiểu Hạ, A Trữ, Tiểu Chu, còn có ta, ngươi nói chúng ta người nào không có làm sai quá chuyện? Ngữ Đồng, ngươi muốn tha thứ mình. . ."

"Ta không thể tha thứ mình, nàng cũng sẽ không tha thứ ta, ô. . ."

"Ngữ Đồng, trước trận, Lâm kẻ điên mới đem các ngươi mọi chuyện cần thiết nói cho ta biết, ta nghe nói, trong lòng ngươi đối với tiểu Hạ có chút hoài nghi, như vậy, hiện tại để ta làm nói cho ngươi biết, tiểu Hạ cùng Lâm Nhiễm trong lúc là thanh bạch, vẫn là, ngươi tin tưởng sao?"

"Ta tin tưởng, nhưng là, hiện tại cũng đã chậm, ta một lần bị ghen tỵ với cùng cừu hận che mắt lý trí." Kỷ Ngữ Đồng buồn bả cười một tiếng: "Ta tin tưởng trên thế giới này, không có ai so với chúng ta yêu lẫn nhau nhiều hơn, cũng không có ai, có so với chúng ta đả thương lẫn nhau càng sâu. . ."

"Là (vâng,đúng), ngươi nếu tin tưởng nàng yêu ngươi, như vậy, chỉ cần yêu nhau, tựu không có gì không thể tha thứ." Cam Minh Châu lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, ôn nhu khuyên nhủ: "Tiểu Hạ đích thân giết ba ba của nàng, người kia cho dù tội ác ngập trời, cũng hay là ba ba của nàng, trong lòng nàng nhất định sẽ vì vậy bịt kín bóng ma, cộng thêm trước ngươi vừa chuẩn bị rời đi nàng, còn. . . Còn xảy ra khác một chút chuyện không vui, nàng hiện tại trong lòng khẳng định so sánh với chết còn khó hơn quá, cho nên, ngươi nhất định phải kiên nhẫn, hiểu không?"

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt hàm chứa nước mắt, cầu trợ nhìn nàng: "Minh châu, ta nên làm như thế nào?"

"Đầu tiên, phải chú ý nghỉ ngơi, tiếp theo muốn ăn cơm thật ngon, sau này một ngày ba bữa, cũng tùy ta tự mình đến vì ngươi chế định thực đơn. Đem thân thể dưỡng tốt, đây là trước mắt là tối trọng yếu, ta đáp ứng ngươi, ta sẽ giúp ngươi cửa, nhưng ngươi hiện tại nhất định phải nghe lời của ta, khỏe?"

"Ừ, ta sẽ nghe lời, minh châu, chỉ cần có thể thấy nàng, ta cái gì cũng đáp ứng. . ." Kỷ Ngữ Đồng nghẹn ngào gật đầu.

Cam Minh Châu nhìn nàng, trên mặt rốt cục lộ ra an ủi nụ cười: "Tốt lắm, kia hiện tại ta liền làm cho người ta đưa thức ăn tới đây.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn còn muốn viết nhiều chút

Nhưng đột nhiên có chút việc, trước như vậy. Quay đầu lại nữa kiểm tra.

85, thứ 85 chương

85, thứ 85 chương . . .

Quý Vị Ương ra hiện tại bệnh viện, Kỷ Ngữ Đồng một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nàng biết nàng tất nhiên có tìm tới nơi này, tìm được

nàng.

"Mời ngồi." Dương Noãn Tô đã gặp nàng, vội vàng nhường chỗ ngồi, hơn nữa đứng dậy cho nàng rót một chén trà.

Ở trong mấy ngày này, Dương Noãn Tô cũng từ Cam Minh Châu trong miệng biết rồi hữu quan với Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng hết thảy, nàng khiếp sợ ngoài, đối với bạn tốt của mình nổi lên một loại phá lệ thương yêu cảm giác, mà đối với Giang Hạ, nàng cũng có một loại nói không ra lời tư vị. Nàng giờ này khắc này hiểu rõ tâm tình, cùng Cam Minh Châu là giống nhau, nàng hi vọng Kỷ Ngữ Đồng cùng Giang Hạ có thể nữa ở chung một chỗ, hơn nữa, nhớ tới mười năm trước mình đối với Giang Hạ thành kiến, cùng lần đó tự chủ trương giấu diếm, cùng với những thứ kia đủ loại chuyện cũ, Dương Noãn Tô loại tâm tình này hơn khẩn cấp.

Quý Vị Ương nhận lấy nàng đưa tới trà, mỉm cười nói một tiếng: "Cám ơn." Uống một hớp, sau đó đem cái chén bỏ qua một bên, Dương Noãn Tô nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp, đúng là vẫn còn lễ phép cười cười: "Ngươi theo Ngữ Đồng hàn huyên một chút sao, ta đi tìm minh châu có chút việc."

"Tốt." Quý Vị Ương vội vàng đáp ứng.

Dương Noãn Tô nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, lại thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, cũng không có dị nghị, cho nên yên tâm, đóng cửa đi ra ngoài.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại có Quý Vị Ương cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người, Quý Vị Ương cái ghế đi phía trước chuyển một chút, nhích tới gần Kỷ Ngữ Đồng một chút, ánh mắt bỗng nhiên tựu đỏ: "Ngữ Đồng, ngươi khẳng định ăn không ít khổ, có phải hay không?"

Trong lòng của nàng tràn đầy áy náy cùng tự trách, trên mặt lộ ra đau lòng

thần sắc, Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có a, ngươi nhìn ta bây giờ không phải là rất tốt sao?"

"Ngươi. . . Ngươi gầy rất nhiều." Quý Vị Ương trong mắt đựng nước mắt, nhẹ nhàng kéo ra lỗ mũi.

Kỷ Ngữ Đồng khẽ mỉm cười, mấy ngày qua, nàng từng chữ từng câu tuân theo Cam Minh Châu phân phó, ăn cơm, ăn canh, nghỉ ngơi, khí sắc thật ra thì đã so sánh với hai ngày trước khá.

"Ngữ Đồng, thật xin lỗi, ta. . . Thật sự là rất vô dụng, một chút cũng không giúp được ngươi, còn có, còn có ta đại ca. . ." Quý Vị Ương nước mắt bỗng nhiên cuồn cuộn mà rơi, nghẹn ngào nói không ra lời.

"Vị Ương, không cần nói xin lỗi, thật, ta không muốn xem đến bản thân mình trách, đại ca của ngươi chuyện, cùng không liên quan." Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu an ủi nàng: "Hơn nữa, ta còn muốn cảm tạ ngươi, cảm tạ ngươi ở lúc mấu chốt đi báo cho Giang Hạ."

"Nhưng là. . . Nhưng là. . ."

"Vị Ương, ngươi cho làm, đã đủ nhiều liễu, trong lòng ta đối với ngươi chỉ có cảm kích, ngươi thật không cần nói xin lỗi, chuyện này sẽ làm cho nó đi qua đi."

"Ừ." Quý Vị Ương nức nở trong chốc lát, nhận lấy Kỷ Ngữ Đồng đưa qua khăn giấy xoa xoa nước mắt, giơ lên hồng hồng ánh mắt, có chút bất an hỏi: "Ngữ Đồng, kia. . . Ngươi còn theo cùng nhau trở về Mĩ Quốc sao?"

"Vị Ương, mấy ngày hôm trước, ta còn hạ quyết tâm, nhất định phải rời đi nàng, rời đi cái chỗ này." Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi vừa nói, trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra một tia chua xót nụ cười, sau đó nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, thật tình mà kiên định nói: "Nhưng hiện tại, ta nghĩ nói cho ngươi

biết, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi nàng."

"Nữ nhân thật sự là rất thiện lần, phải không? Có đôi khi, thay đổi một quyết định, chính là trong vòng một phút chuyện tình." Nàng cúi đầu vừa bồi thêm một câu, trong mắt đẹp tràn đầy tự giễu ý.

"Ta đã đoán có là như vậy." Quý Vị Ương vẻ mặt cương liễu vài giây đồng hồ, sau đó thì thào nói: "Nhưng không biết làm sao, nhưng vẫn là rất muốn hỏi cái này một câu."

Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, làm người ta nghe có chút lòng chua xót, hai người nhìn lẫn nhau, bỗng nhiên tương đối im lặng, trong phòng không khí nhất thời trầm mặc xuống.

Qua hồi lâu, Quý Vị Ương miễn cưỡng lên tinh thần, trên mặt tràn ra vẻ nụ cười: "Nói điểm khác a, Giang Hạ. . . Nàng như thế nào?"

"Không có có nguy hiểm tánh mạng liễu, nhưng ở trong bệnh viện nằm mấy tháng là tránh không khỏi, tình huống của nàng, minh châu mỗi Thiên Đô có cặn kẽ nói cho ta biết." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới Cam Minh Châu lời của, trong mắt lộ ra tự đáy lòng vui mừng vẻ vui thích.

"Nàng nói cho ngươi biết? Ngươi không có đi gặp Giang Hạ sao?" Quý Vị Ương kỳ quái nói.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, ánh mắt quang thải lập tức ảm đạm xuống tới, dưới tay của nàng ý thức bắt được trước người cái chăn tử, mấp máy thần, tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại không biết nên nói gì.

Quý Vị Ương ý niệm trong đầu vừa chuyển , tựa hồ hiểu cái gì, tiểu tâm dực dực hỏi: "Giang Hạ. . . Nàng ở giận ngươi sao? Ngày đó. . . Đêm hôm đó, nàng sắc mặt rất khó nhìn, vô cùng. . . Rất tức giận."

"Đừng nhắc tới đêm hôm đó!" Một trận ghen tuông lan tràn tới Kỷ Ngữ Đồng nơi cổ họng, sau đó nảy lên hốc mắt, nàng hít hít lỗ mũi, kích động cảm xúc dần dần bình phục lại, cơ hồ cầu khẩn dường như nói: "Vị Ương, đừng nữa nói ra."

Quý Vị Ương cổ họng giật giật, muốn nói cái gì, vừa nhịn được.

"Nàng. . . Nàng vốn có một ngày hội kiến của ta." Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt nhìn hướng cửa, thì thào nói.

"Nếu như nàng để ý, ta có thể đi thay ngươi giải thích, trên thực tế, kia cũng không có gì, đầu óc ngươi dặm nghĩ tới vẫn là nàng." Quý Vị Ương khẽ cúi đầu, có chút chua sót nói: "Nói thật, Giang Hạ thật sự là ta đời này duy nhất hâm mộ ghen tỵ với một người, có thể có một ngươi nữ nhân như vậy như vậy khăng khăng một mực yêu nàng, nàng là sao mà may mắn, nàng. . . Làm sao nhẫn tâm không để ý tới ngươi."

"Không, không nên!" Kỷ Ngữ Đồng thu hồi ánh mắt, khẩn trương nhìn nàng: "Vị Ương, ngươi ngàn vạn không nên lại đi thấy bọn họ mấy người kia, càng đừng đi tìm Giang Hạ giải thích chuyện này, tin tưởng ta, như ngươi vậy làm, sẽ không đối với ta có bất kỳ trợ giúp, sẽ chỉ làm ta lâm vào khốn cảnh."

Quý Vị Ương nhất thời sửng sốt: "Ngữ Đồng, ta chỉ phải . . Chẳng qua là. . ."

"Ta biết, ngươi là có ý tốt, nhưng thật không cần, ngươi cái gì đều không cần làm."

"Kia làm sao ngươi làm?"

"Ta nói liễu, nàng có tha thứ ta, nàng không muốn gặp ta, ta sẽ đợi nàng, một ngày, một tháng, một năm. . ." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hiện lên nhàn nhạt nụ cười, thấp giọng nói: "Mười năm ta cũng chờ đã tới, không phải sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Ngữ Đồng!" Quý Vị Ương nhíu mày, thấp giọng nói: "Ngươi cần gì phải làm cho mình yêu được như vậy ti tiện? Ngươi. . . Ngươi cũng không có làm sai cái gì a, ngươi vẫn yêu nàng, ngươi theo ta. . . Khi đó không phải là đã cùng nàng nói chia tay sao? Nàng tại sao có thể đối ngươi như vậy!"

"Vị Ương, nếu như ta như vậy đối với một không thương người của ta, đó chính là ti tiện! Cái kia mười năm, ta cho là nàng không thương ta, nàng đối với ta nhẫn tâmnhư vậy tuyệt tình, mà ta nhưng vẫn nghĩ như vậy nàng, như vậy yêu nàng, ta cũng vậy cho là mình rất ti tiện, cho nên ta hận nàng, cũng thống hận mình. Nhưng là, hai yêu nhau người, vô luận vì đối phương làm cái gì, cũng không thể dùng hai chữ này để hình dung." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một cái, trong mắt nổi lên lệ quang: "Giang Hạ nàng yêu ta, nàng bởi vì cứu ta, thiếu chút nữa đã chết! Ngươi biết không? !"

"Có ít người, có nhiều thứ, ngươi mặc dù vẫn biết bọn họ đối với ngươi mà nói rất trọng yếu, nhưng không tới chân chính muốn mất đi một khắc kia, ngươi vẫn không thể hiểu bọn họ chân chính tầm quan trọng, nhưng hiện tại, ta hiểu được, người bị chết đã chết, bọn họ đã không có ý thức, bọn họ sẽ không thống khổ. Hơn nữa, cừu hận cũng đã chung kết liễu. Nhưng là sống người làm sao làm đây? Còn có hơn nửa đời người muốn đi, ta sâu trong đáy lòng, chẳng lẽ thật hi vọng tự mình một người thống khổ cô linh linh tiêu sái hoàn sao? Người nào có không khát vọng một yêu nhau người, một đôi thâm tình mắt, một Noãn Noãn hoài bão, một con chặc nắm vĩnh viễn sẽ không buông ra đích tay? Ta tại sao muốn hành hạ mình? Ta tại sao muốn hành hạ nàng? Hình dáng này của ta, tựu không làm ... thất vọng cha mẹ đến sao? Chỉ tiếc, tại sao lúc trước ta không nghĩ như vậy đây?"

"Vị Ương, bất kể ngươi cảm thấy ta làm sao không sai, nhưng ta chính là phản bội nàng, nói chia tay? Thật ra thì ở ta cùng trong lòng của nàng, chúng ta cho tới bây giờ không có chia tay quá, nếu không ta sẽ không thập từ năm đó vẫn kiên trì độc thân, từng bước từng bước cự tuyệt người khác, nàng

cũng sẽ không cùng Lâm Nhiễm sớm chiều chung đụng, nhưng vẫn không chịu càng Lôi Trì một bước. Bởi vì, trong lòng ta, chưa từng có dừng lại quá ảo tưởng, một ngày kia nữa trở lại bên cạnh nàng, ta không muốn để cho bất luận kẻ nào tiến vào chiếm giữ lòng, mà nàng cũng vẫn vẫn duy trì đối với chúng ta tình yêu trung trinh. Nàng để ý cái kia buổi tối chuyện tình, là rất bình thường phản ứng, ta phải lấy được sự tha thứ của nàng. . ."

Kỷ Ngữ Đồng kích động nói một chuỗi dài, dừng lại một chút, rốt cục nhịn xuống, không có đem Giang Hạ đích thân giết chết Chu Văn Hàn chuyện tình nói ra, chẳng qua là nhẹ khẽ thở dài: "Hơn nữa, ba ba của nàng đã chết, ngươi biết không?"

Quý Vị Ương nghe được Chu Văn Hàn tên, trên mặt lập tức chuyển làm sắc mặt giận dữ: "Tên súc sinh kia sớm đáng chết liễu! Có cái gì đáng giá đáng tiếc không!"

" thật sựcủa hắn là nên chết." Kỷ Ngữ Đồng nói này một câu, trong lòng nhưng nói tiếp, chẳng qua là không nên chết ở Giang Hạ trong tay. Nàng nhắm lại hai mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, đột nhiên nói: "Vị Ương, ngươi nên sớm một chút trở về Mĩ Quốc liễu."

Quý Vị Ương nhìn nàng, không khỏi có chút ngơ ngẩn, qua thật lâu, mới vừa rũ xuống mắt tiệp, ảm nhiên nói: "Là (vâng,đúng), ta cũng vậy đến nên lúc đi liễu."

Ở Giang Hạ trong trí nhớ, bên người nàng mấy bạn tốt, vô luận ở trường hợp nào, cũng nhất định là một bộ dáng vẻ tu khiết, tinh thần ôm trọn bộ dạng. Vì vậy, khi nàng mở mắt thời điểm, nhìn mặc tùy ý, đẩy lấy hai mắt quầng thâm Khang Trữ, còn có một đầu rối bời tóc Lâm Nhất Phong, có như vậy trong nháy mắt, nàng cơ hồ có chút buồn cười, nhưng là khóe miệng dắt giật mình, kia bôi nụ cười còn chưa thành hình, cũng đã ở mép biến mất.

"Tiểu Hạ, ngươi tỉnh rồi!" Lâm Nhất Phong vẻ mặt vui mừng, vội vàng sáp đến : "Cảm giác như thế nào?"

"Hoàn hảo." Giang Hạ có chút suy yếu trả lời.

Khang Trữ cao hứng rất nhiều, cũng không quên nhắc nhở Lâm Nhất Phong: "Kẻ điên, ngươi nên đi công ty liễu, còn không đi chà ngươi kia nha, rửa ngươi xem ra ngươi thường xuyên không nên mặt đây."

Lâm Nhất Phong nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ nói: "Ai, hiện tại theo ta mệt mỏi nhất, lựa chọn lưu công ty, hay là lưu bệnh viện, ta sẽ không chút do dự lựa chọn ngốc bệnh viện."

"Được rồi, ngươi lần sau cũng tới đây ở một chút chính là, minh châu nhất định sẽ lưu tốt nhất phòng bệnh cho ngươi."

"Phi! Ngươi có sẽ không nói chuyện a ngươi!" Lâm Nhất Phong nhìn một chút Giang Hạ: "Tiểu Hạ, ta thay ngươi bán mạng đi, ngươi nhưng phải nhanh lên một chút tốt đứng lên a, buổi tối ta tới nữa." Vừa nói vội vã đi ra ngoài.

"Các ngươi. . . Buổi tối cũng ở chỗ sao?" Giang Hạ trong mắt lộ ra vẻ cảm kích.

"Ừ, không yên lòng sao." Khang Trữ thấy nàng lại muốn nói chuyện, vội vàng ngăn cản: "Ngươi ít nói chuyện, giữ lại thêm chút sức khí Hmm, ta tên là Y Sinh quá tới thăm ngươi một chút."

"A Trữ. . ." Giang Hạ tái nhợt đôi môi ngọa nguậy, bỗng nhiên nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Khang Trữ dừng bước lại xoay người lại, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, Giang Hạ trong hốc mắt thế nhưng đầy tràn liễu nước mắt.

"Tiểu Hạ, tại sao? Vết thương đau sao?" Khang Trữ đi tới nhẹ giọng hỏi.

"Thi thể của hắn đây?"

"Tiểu Chu đi dẫn trở lại, kim thiên hạ chôn cất, chuyện này giao cho hắn một tay tổ chức." Khang Trữ nhìn nàng, có chút khẩn trương tìm từ: "Cùng ông ngoại ngươi cùng ngươi mụ mụ ở một mộ công viên, nhưng không ở chung một chỗ. Ngươi hiện tại nằm ở bệnh viện, thương thế vừa nghiêm trọng như thế, không có biện pháp. . ."

Giang Hạ nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống ở gối .

"Tiểu Hạ, ngươi đừng khổ sở. . ."

"Hắn là đáng chết." Giang Hạ trên mặt lộ ra một tia vẻ mặt thống khổ, thầm ách tiếng nói nói: "Nhưng giết người của hắn. . . Không nên là ta. . ."

"Ngươi không phải cố ý, ta nghe Tiểu Chu nói." Khang Trữ vội vàng nói: "Ngươi cũng không muốn như vậy, tiểu Hạ, ngươi không nên thái quá mức tự trách, ngươi sớm nên nghĩ đến, hắn có thiên hội là như vậy kết quả."

"Nhưng hắn cuối cùng là chết ở trong tay của ta. Hắn. . . Không có hướng ta nổ súng, nhưng là ta. . ." Giang Hạ trên mặt nước mắt tung hoành, vẻ mặt thoạt nhìn vô cùng thê thảm, một lát sau, trên mặt nàng lộ ra một tia tự giễu vẻ mặt: "Hắn có tất cả sai lầm, cũng không tới phiên ta đi kết thúc tánh mạng của hắn, ta trước kia nữa hận hắn, cũng đơn giản là nghĩ đoạt lại hắn vốn có ngoại công ta đồ. A Trữ, ta giết của ta cha ruột, ta. . . Tội lỗi của ta có phải hay không không cách nào rửa sạch? Có phải hay không muốn bị thiên lôi đánh xuống?"

"Dĩ nhiên sẽ không!" Khang Trữ cau mày trấn an nói: "Không nên đi tin tưởng người Trung Quốc một ít bộ về hiếu đạo đồ, cái gì tử bất luận phụ chi quá, cái gì thiên lôi đánh xuống, hoàn toàn là chuyện ma quỷ, đó là ngu hiếu!

Hắn phạm vào tội nghiệt, nên nhận được trừng phạt! Trên người hắn vốn là cõng vài cái nhân mạng liễu, huống chi ngươi giết hắn, là giết lầm. Hãy nghe ta nói, tiểu Hạ, ngươi ngàn vạn không cần nhiều nghĩ, không nên bởi vì ... này sự kiện ở trong lòng lưu lại bóng ma."

"Ta chưa từng có nghĩ tới để cho hắn chết. . ." Giang Hạ cắn thần, khẽ lắc đầu.

"Tiểu Hạ. . ."

Khang Trữ nhẹ khẽ gọi một tiếng, vừa ngậm miệng lại, nàng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên dời đi liễu đề tài: "Ngữ Đồng, Ngữ Đồng vẫn muốn gặp. . ."

Giang Hạ mở mắt, lệ quang mơ hồ nhìn nàng, một lúc lâu, mới khàn giọng tiếng nói nói: "Ta không phải đã nói rồi sao, ta sẽ không thấy nàng."

Khang Trữ trầm mặc, không lên tiếng.

"Ngươi muốn nàng, coi như nàng bị bắt cóc chuyện này không có phát sinh giống nhau, làm cho nàng dựa theo nàng kế hoạch lúc đầu, cùng Quý Vị Ương cùng đi Mĩ Quốc, không bao giờ ... nữa muốn trở về." Giang Hạ khẽ thở hào hển, có chút cố hết sức nói: "Ta cùng nàng, sau này cũng sẽ không gặp nhau."

Khang Trữ nắm tay nàng, suy nghĩ một chút, rốt cục thấp giọng nói: "Nàng lúc ấy nghĩ đến ngươi đã chết, vừa tỉnh dậy sẽ khóc hô muốn gặp ngươi, nói muốn cho chết cùng một chỗ. Nếu như ngươi không thấy nàng, ta đoán chừng nàng thật có thể có làm chuyện điên rồ. . ."

"Vậy hãy để cho nàng đi tìm chết!"

Khang Trữ kinh ngạc nhìn Giang Hạ, không thể tin được lời này là từ nàng trong miệng nói ra tới, Giang Hạ nhưng bởi vì ... này kích động một

tiếng gầm nhẹ mà tác động liễu vết thương, trội hơn lông mày thật chặc quấn quýt ở một chỗ.

"Tiểu Hạ, ngươi. . ." Khang Trữ nhìn nàng, ấp úng nói không ra lời.

"Ta đột nhiên có chút nản lòng thoái chí, đối với cái gì cũng nản lòng thoái chí. . ." Giang Hạ nhìn không trung khác hư vô địa phương : chỗ, ánh mắt tan rả vô thần, nàng chậm chạp mà phí sức nói: "A Trữ, ta mệt chết đi, ngươi nói, người tại sao muốn có lương tâm? Ta người như vậy, tại sao cũng sẽ có lương tâm? Ta tại sao. . . Không thể giống như trung học đệ nhất cấp khi đó, như vậy không có tim không có phổi cuộc sống? Khi đó, ta cũng vậy từng có vui vẻ. . . Ta tại sao muốn yêu nàng? Tại sao muốn bởi vì nàng, nữa lưng đeo thượng càng nhiều là đồ? Ta làm sai cái gì, muốn sống được khổ cực như vậy thống khổ?"

"Tiểu Hạ, có lương tâm người, mới có thể trôi qua hơn an tâm, ta may mắn ngươi là như vậy người."

"Ta chưa từng có an tâm quá, sau này cũng vĩnh viễn sẽ không an tâm. . ." Giang Hạ nhịn xuống nước mắt, hít một hơi thật sâu, ánh mắt dời về phía Khang Trữ trên mặt, từng chữ từng chữ nói: "Ngươi nói dùm cho ta nàng, cho dù Chu Văn Hàn đã chết, nhưng nhà chúng ta thiếu nhà nàng, ta vĩnh viễn cũng còn không rõ liễu, ta cũng vậy. . . Không có ý định trả, Quý Vị Ương là một chính trực, người thiện lương, nàng mới là nàng kết cục tốt nhất, ngươi làm cho nàng. . . Quên ta, cũng bỏ qua cho chính nàng. . ."

Khang Trữ mở to mắt, ngơ ngác nhìn nàng, thật lâu không thể lên tiếng.

Giang Hạ nắm chặc tay nàng, suy yếu nói: "Ta rất chân thành nói cho ngươi những lời này, ta nghĩ đạt được bình tĩnh, yêu cũng tốt, hận cũng được, ta cái gì cũng không nghĩ nữa lưng đeo, ta mệt mỏi thật sự, A Trữ, ngươi đáp ứng ta. . ."

Khang Trữ cắn cắn môi, rốt cục gật đầu: "Tốt." Lỗ mũi đau xót, trong mắt không nhịn được cũng bịt kín một tầng lệ quang, nàng đang quay đầu đi, giơ tay lên đi lau nước mắt, lại nghe Giang Hạ thì thào nói: "A Trữ, hôm nào. . . Hôm nào gọi người đi tới, thay ta đem này đầu phát cắt sao, ở chỗ này nhất định phải ở một thời gian ngắn, một đầu tóc dài quá cản trở liễu. . ."

Khang Trữ quay lại thân nhìn lên, chỉ thấy Giang Hạ đã nhắm hai mắt lại, nàng xem ra xinh đẹp tràn đầy mị lực khuôn mặt, nhưng có chút đau khổ khẽ vặn vẹo , hai hàng thanh nước mắt, đang theo nàng khóe mắt, chậm rãi, chậm rãi đi xuống rơi, giống như là vĩnh không ngừng nghỉ...

86, thứ 86 chương

86, thứ 86 chương . . .

Mở ra cửa sổ lá sách, sáng rỡ sáng rỡ vãi đầy mặt đất, Dương Noãn Tô quay đầu lại: "Ngữ Đồng, tốt như vậy thì khí trời, ngươi thật không đi ra ngoài đi một chút sao?"

Chu (tuần) Vi trắng bóc đứng ở Kỷ Ngữ Đồng trước người, lao lực kiễng chân, quơ mập mạp tay nhỏ bé, không ngừng kêu: "Ngữ Đồng a di, ta muốn Bão Bão, muốn Bão Bão. . ." Kỷ Ngữ Đồng cúi □, một tay lấy hắn ôm lấy, trong mắt lộ ra sủng nịch thần sắc, không nhịn được khi hắn tuyết Bạch Khả yêu trên khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một chút, vừa sờ sờ đầu của hắn, lúc này mới quay đầu lại nói: "Ta chỗ cũng không muốn đi, vạn nhất minh châu tới tìm ta, vậy làm sao bây giờ?"

"Nàng tới tìm ngươi? Nàng lúc nào tới tìm ngươi a! Này cũng hơn một tháng đã qua, ngươi còn không có cùng Giang Hạ đã gặp mặt đây! Ngươi cũng đem bệnh viện của nàng đương gia liễu! Buồn bực ở chỗ này, ngươi không sợ nữa buồn bực ra bệnh tới sao?" Dương Noãn Tô giữa lông mày mang theo một tia tức giận: "Theo ta nói, dứt khoát xông vào là được, Tiểu

Chu nơi đó ta tới nói, chẳng lẽ Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong thật nhẫn tâmnhư vậy không cho ngươi đi? Chẳng lẽ Giang Hạ tựu thật nhẫn tâm không thấy ngươi?"

Kỷ Ngữ Đồng khẽ cúi đầu: "Minh châu nói, thân thể nàng còn không có làm sao khang phục, hơn nữa, tỉnh lại sau tâm tình rất kém cỏi, sợ nàng nhìn thấy ta càng thêm kích động, sẽ ảnh hưởng trị liệu, cho nên. . . Cho nên còn phải quá trận."

"Nếu còn phải qua nữa trận, ngươi hiện tại theo ta đi ra ngoài đi dạo một chút nhai cũng có thể sao, ta cũng không muốn mỗi lần cho gặp mặt cũng chỉ có thể sống ở bệnh viện." Dương Noãn Tô liếc mắt.

"Mụ mụ, ta còn muốn đi sân chơi chơi, Vị Ương a di nói còn muốn mang ta đi." Chu (tuần) Vi trắng bóc quay đầu lại, trơ mắt nhìn Dương Noãn Tô.

"Vị Ương?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra: "Nàng đi chưa tới sao?"

"Nàng trong khoảng thời gian này thường xuyên tới nhà của ta nhìn tiểu Hạo." Dương Noãn Tô nhẹ nhàng thở dài: "Nàng nói phải đợi ngươi cùng Giang Hạ hòa hảo sau, nàng mới có thể yên tâm rời đi."

"Nàng đây là cần gì?" Kỷ Ngữ Đồng khẽ chau lên lông mày, chu (tuần) Vi trắng bóc nhưng ôm cổ của nàng, nãi thanh nãi khí nói: "Ngữ Đồng a di, ngươi cũng mang ta đi sân chơi có được hay không? Ta muốn chơi súng bắn nước, còn muốn kỵ ngựa gỗ. . ." Hắn bẻ ngón tay, hạng nhất hạng nhất đếm lấy, đen lúng liếng trong đôi mắt to tràn đầy vẻ chờ mong.

"Tiểu Hạo quai, a di hôm nào dẫn ngươi đi chơi có được hay không?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn bộ dáng của hắn, có chút mềm lòng, chỉ thật ôn nhu kiên nhẫn dụ dỗ hắn.

Dương Noãn Tô giận đến xoay người sang chỗ khác, không nhìn nàng.

Một trận vội vã tiếng bước chân nhưng từ xa đến gần, đi theo cửa phòng bệnh được tôn sùng mở, Cam Minh Châu khuôn mặt vẻ lo lắng, một đầu xông vào, Dương Noãn Tô sợ hết hồn, cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người đồng thời nhìn lại.

"Cam a di." Chu (tuần) Vi trắng bóc vừa nhìn thấy Cam Minh Châu, tựu khuôn mặt đống vui mừng.

"Tiểu Hạo." Cam Minh Châu che dấu nghiêm mặt thượng bất an vẻ mặt, đi tới nhận lấy hắn.

"Tại sao? Như vậy hấp tấp." Dương Noãn Tô kinh ngạc hỏi, Cam Minh Châu nhìn Kỷ Ngữ Đồng, đôi môi giật giật, cũng là muốn nói lại thôi.

Kỷ Ngữ Đồng tâm niệm vừa động, sắc mặt đột nhiên có chút thay đổi: "Minh châu, Giang Hạ. . . Tại sao sao?"

"Nàng không có chuyện gì, nàng khôi phục được rất tốt." Cam Minh Châu có chút khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn đầy áy náy: "Ngữ Đồng, ta đáp ứng chuyện của ngươi, chỉ sợ là làm không được liễu."

"Có ý gì?" Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô đồng thời lo lắng hỏi.

"Mới vừa rồi ta đi qua nhìn tiểu Hạ, phát hiện nàng. . . Nàng không có ở đây trong phòng bệnh liễu." Cam Minh Châu cười khổ nói: "Ta gọi điện thoại cho A Trữ cùng Lâm kẻ điên, bọn họ tất cả đều nói thác không biết, ta nghĩ, nhất định là bọn họ len lén đem tiểu Hạ đưa đi."

"Thân thể nàng còn chưa khỏe a!" Dương Noãn Tô kêu lên.

"Chẳng lẽ bọn họ tìm không được khác Y Sinh sao?"

"Này. . ." Dương Noãn Tô mắt choáng váng, qua vài giây đồng hồ, dậm

chân nói: "Chờ ta đi hỏi Tiểu Chu đi, nhìn kiện không nói cho ta!"

"Nàng hay là không muốn gặp ta." Kỷ Ngữ Đồng thanh âm rất nhẹ, mang theo một tia nói không ra lời bi thương: "Nàng khí ta. . ."

"Ngữ Đồng. . ." Cam Minh Châu cùng Dương Noãn Tô lo lắng nhìn nàng, chu (tuần) Vi trắng bóc thân thể nghiêng , lại đem mập mạp tay nhỏ bé đưa về phía Kỷ Ngữ Đồng: "A di không khóc, tiểu Hạo cho chơi. . ."

Kỷ Ngữ Đồng một tay lấy hắn ôm vào trong ngực, nghẹn ngào nói: "Tiểu Hạo quai, a di không khóc, a di không khóc. . ." Hai tay bất tri bất giác đem trong ngực cái kia Noãn Noãn thân thể nho nhỏ ôm càng chặc hơn.

Bởi vì Giang Hạ bị thương, Khang Trữ bất đắc dĩ, tạm thời vào trú Giang thị đại lâu năm mươi chín tầng, trở thành Giang thị đại lý tổng tài. Nàng nhàn tản quen, vừa bắt đầu tiếp nhận này một vị đưa, rất có chút bể đầu sứt trán cảm giác, may là có Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong hai người phụ trợ, thêm người thông minh linh hoạt, cũng không lâu lắm xử lý một chuyện vụ cũng liền thuận buồm xuôi gió.

Kể từ khi Giang Hạ từ bệnh viện sau khi biến mất, Kỷ Ngữ Đồng mỗi ngày tựu đưa ánh mắt đặt ở Khang Trữ, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán ba trên thân người, mặc cho bọn họ mọi cách phủ nhận, nàng vốn là không tin bọn họ không biết Giang Hạ hạ lạc : tung tích, cơ hồ ngày ngày đối với bọn họ ba bao vây chặn đánh, cộng thêm điện thoại oanh tạc, tới sau lại, Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, tựu lập tức đường vòng đi, hai người bọn họ dù sao cũng là đại nam nhân, Kỷ Ngữ Đồng cũng không nên lão đi theo, huống chi Chu Tinh Hán nơi nào còn có Dương Noãn Tô hỗ trợ ép hỏi, cho nên, cái này tựu khổ liễu Khang Trữ, nàng hiện tại vừa nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng tựu nhức đầu.

Trong khi giãy chết, Lâm Nhiễm gần đây cũng bắt đầu hoài nghi về Giang

Hạ ra khỏi nước du ngoạn khảo sát lý do, liên tiếp gọi điện thoại, hơn nữa tới công ty đi tìm nàng một hai lần, hoàn hảo nàng không giống Kỷ Ngữ Đồng giống nhau, trước mắt bị vây ở không trạng thái, cho nên có đôi khi còn qua loa tắc trách qua được đi.

Khang Trữ quả thực cảm giác mình sắp nổi điên liễu.

Trong điện thoại kha linh thanh âm dị thường thanh thúy dễ nghe: "Khang vốn, Kỷ tiểu thư lên tới."

Khang Trữ vừa nghe đến, nhưng như nghe thấy quỷ mị, trong tay bút "Ba " rớt xuống liễu trên bàn, tú khí lông mày cũng quấn quýt thành một đoàn, nàng nặng nề hướng trong ghế dựa vào một chút, phát ra một tiếng thật dài thở dài.

Làm sao bây giờ đây? Không tốt không thấy nàng, càng không thể gọi ngăn nàng, không để cho nàng đi lên, vô luận như thế nào, luôn là ngoan không hạ cái này tâm.

Cái này cục diện rối rắm vẫn thế nào thu thập? Khang Trữ ngón cái xoa huyệt Thái Dương, trong lòng phiền não đã vô cùng.

Hai miếng nguyệt sắc sắc đại môn bị mở ra, Khang Trữ nhanh chóng ngẩng đầu, trên mặt thay một bộ gợn sóng không sợ hãi bộ dạng: "Sách sách, Ngữ Đồng, ngươi có phải hay không yêu ta? Ta một hồi nhà, ngươi cùng về đến trong nhà, ta một tới công ty, ngươi lại cùng đến công ty, ngươi không để cho ta như vậy thụ sủng nhược kinh có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi đi tới trước mặt nàng, trên mặt lộ ra vẻ uể oải thần sắc: "Khang Trữ, ta biết trong lòng ngươi đối với ta có chứa nhiều bất mãn, ta là phản bội tim của mình, cũng làm cho nàng bị tâm. Nhưng là nàng bị nặng như vậy đả thương, mà ta nhưng không có cái kia quyền lợi cùng tư cách ở

bên người nàng làm bạn chiếu cố, đây đối với ta, bản thân chính là rất tàn nhẫn trừng phạt liễu, ta thật hi vọng ngươi có thể nhận thức một chút ta giờ phút này tâm tình, Khang Trữ, coi là ta cầu : van xin ngươi, khỏe?"

Khang Trữ cầm lấy bút, ngón tay vô ý thức chuyển động thưởng thức, nàng vi khẽ rũ xuống đầu, cũng không nhìn tới Kỷ Ngữ Đồng, sâu xa lông mi chống đở ở đen bảo thạch một loại trong tròng mắt, lại - lộ ra một tia làm khó , nói thật, ngày ngày bị nàng như vậy quấn, nàng cũng không biết mình có thể chống bao lâu, mà Giang Hạ nói những lời đó lúc kiên quyết thái độ, rồi lại làm cho nàng không thể, thậm chí có chút không dám đi tiết Lộ Ti Hào tin tức của nàng.

Hai người đang chìm lặng yên giằng co , trên bàn làm việc điện thoại lần nữa vang lên, Khang Trữ như trút được gánh nặng, đưa tay đè xuống khóa, kha linh thanh âm lần nữa truyền vào trong lổ tai: "Khang vốn, Lâm Nhiễm tiểu thư muốn gặp ngài."

Khang Trữ sắc mặt đột nhiên cứng đờ, trời ạ, lại đụng phải cùng nhau liễu, này nhưng như thế nào cho phải?

"Muốn uống chút gì không?"

Khang Trữ từ trong ghế đứng lên, chuẩn bị tự mình đi châm trà lần lượt nước, nàng ngón tay chỉ liễu chút, trên mặt lộ ra một tia dễ dàng chợt hiểu ra nụ cười: "Ngữ Đồng thích uống nước trái cây, Tiểu Nhiễm đại khái cần một ly cà phê."

Hai cực kỳ dễ coi cô gái đứng ở trước bàn làm việc, một đẹp tuyệt nhân gian, thanh linh như nước, dường như bầu trời bên một viên rạng rỡ minh tinh một loại ánh sáng ngọc chói mắt, để một cái sẽ chú ý tới sự tồn tại của nàng, một trầm tĩnh ôn nhu, khí chất ưu nhã, tựu như trong u cốc một buội cao không thể chạm U Lan, không lấy không người nào mà không phương,

làm cho người ta ánh mắt cũng rất khó khăn bỏ qua nàng.

Hai người cũng không nhìn đối phương, ánh mắt chỉ nháy mắt cũng không nháy mắt ngó chừng Khang Trữ.

Khang Trữ lúc này cũng không có nửa điểm tâm Tư Hân phần thưởng mỹ nữ, trong lòng chỉ âm thầm kêu khổ.

"Khang Trữ, ta tới nơi này, không phải là tới uống nước trái cây." Kỷ Ngữ Đồng không tiếp nàng đưa tới cái chén, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ cần biết rằng Giang Hạ ở nơi đâu, chỉ cần ngươi nói cho ta biết, ta tuyệt đối không hề nữa tới phiền ngươi."

Lâm Nhiễm cũng nói: "Giang Hạ nếu như ra khỏi nước, nhất định sẽ nói cho ta biết, hơn nữa tuyệt đối sẽ theo liên lạc, Khang Trữ, ngươi đang gạt ta có đúng hay không? Nàng có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

Khang Trữ cầm trong tay cái chén để qua một bên, thật dài thở dài, Kỷ Ngữ Đồng từng bước ép sát: "Đừng nữa nói với ta, ngươi không biết nàng ở nơi đâu một ít bộ, kia ngay cả tiểu hài tử cũng không lừa được."

"Được rồi." Khang Trữ nhăn đầu lông mày, đột nhiên nói: "Ta biết nàng ở nơi đâu, nhưng là nàng nói với ta liễu, nàng không muốn gặp bất luận kẻ nào, ta không có biện pháp không tuân theo lời của nàng!"

"Có mấy lời, ta sợ thương thế của ngươi tâm, ta không có nói cho ngươi biết, nhưng hiện tại ta không thể không nói liễu!" Nàng có chút kích động nghiêng đi thân, ánh mắt nhìn thẳng Kỷ Ngữ Đồng, lớn tiếng nói: "Nàng nói, muốn ngươi khi nàng bị thương chuyện này không có phát sinh quá, theo như kế hoạch lúc đầu cùng Quý Vị Ương cùng đi Mĩ Quốc, nàng nói Quý Vị Ương là một chính trực người thiện lương, nàng phải ngươi kết cục tốt nhất!"

"Nàng. . . Nàng nói như vậy, nàng muốn ta cùng Quý Vị Ương. . ." Kỷ

Ngữ Đồng trong mắt xông ra nước mắt, không thể tin được nhìn Khang Trữ, bỗng nhiên lui về phía sau liễu một bước.

Lâm Nhiễm rồi lại là giật mình, lại là tức giận: "Nàng bị thương? Làm sao bị thương? Ngươi. . . Ngươi tại sao muốn gạt ta? Nàng hiện tại tại nơi nào?"

"Nhiễm Nhiễm, ngươi trước đừng hỏi ta, bọn ta hạ nói cho ngươi." Khang Trữ vội vàng cắt đứt Lâm Nhiễm liên tiếp câu hỏi, ngoan quyết tâm tràng, tiếp tục đối với Kỷ Ngữ Đồng nói: "Nàng còn nói, còn nói vĩnh viễn sẽ không nữa cho gặp nhau, muốn ngươi đã nàng, bỏ qua cho mình. Nàng nói nhà nàng thiếu nhà ngươi rất nhiều rất nhiều, đời này nàng còn không xong, cũng không có ý định trả."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng một trận kịch liệt đau nhức, thì thào nói: "Đã nàng? Ta. . . Ta tại sao có thể làm được đến, không có ý định trả? Không. . ."

"Ngữ Đồng." Khang Trữ nhìn nàng thương tâm mất hồn bộ dáng, trong lòng vừa không đành lòng đứng lên: "Ngươi đừng như vậy, hai người các ngươi cùng nhau đi tới, cũng đã là vết thương chồng chất, bất kể từng cở nào yêu, thương tổn cũng đã tồn tại, trải qua nhiều như vậy, ngươi cảm thấy ngươi cửa hai còn có thể trở lại mười năm trước cái loại nầy yêu nhau thời gian sao? Tựa như nàng nói như vậy, buông tay sao."

"Buông tay? Không! Lần này ta thiếu chút nữa vĩnh viễn nhìn không thấy tới nàng, ta sẽ không buông tay!" Kỷ Ngữ Đồng giơ lên một đôi châu lệ Oánh nhưng đích đôi mắt đẹp, lắc đầu nói: "Nàng còn yêu ta, ta cũng vậy yêu nàng, chỉ cần. . . Chỉ cần điểm này không thay đổi lần, hết thảy vấn đề cũng sẽ giải quyết dễ dàng, lần này, ta có thời gian, có kiên nhẫn, hơn có lòng tin. . ."

Khang Trữ nhìn nàng thương tâm nhưng vô cùng kiên định vẻ mặt, trong lúc nhất thời nghĩ không ra nói cái gì tới trả lời.

"Khang Trữ, nói cho ta biết, nàng tại nơi nào?" Kỷ Ngữ Đồng trong ánh mắt mang theo cầu khẩn.

Khang Trữ cắn răng, lắc đầu.

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi, không hề nữa lên tiếng, bỗng nhiên đầu gối một khuất, quỳ ở trên mặt đất, cử động này, chẳng những để cho Khang Trữ quá sợ hãi, càng làm cho bên cạnh Lâm Nhiễm trợn mắt hốc mồm.

"Ngươi làm cái gì vậy? Ngươi mau đứng lên cho ta!" Khang Trữ vội vàng đi kéo nàng.

Kỷ Ngữ Đồng nhưng vẫn không nhúc nhích, ngửa đầu cố chấp nói: "Trừ phi ngươi nói cho ta biết." Khang Trữ nhìn nàng, sờ sờ mặt, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia đồi bại thần sắc.

Nửa giờ sau, Khang Trữ đi tới Giang thị đại lâu cùng phụ lâu tương liên không trung vườn hoa, Kỷ Ngữ Đồng cùng Lâm Nhiễm một trước một sau đi theo nàng phía sau.

"Nhà này phụ lâu, là chúng ta đoạt lại Giang thị sau xây, thật ra thì, này hoàn toàn là cho công nhân viên phúc lợi, nơi đó có rộng rãi sáng ngời công nhân viên phòng ăn cùng phòng cà phê, còn có bơi lội quán, tennis tràng chờ các loại vận động trường sở, lúc đầu có hơn ba mươi tầng là tửu điếm thị nhà trọ, là cung cấp cho một chút độc thân cao cấp chủ quản hoặc công nhân viên." Khang Trữ nhìn quanh chung quanh hằng hà thực vật xanh cùng đủ mọi màu sắc hoa cỏ, vừa xem một chút đối diện kia nóc bốn mươi chín tầng đại lâu, trong mắt không khỏi kiêu ngạo vẻ: "Cùng nhà này chủ lâu giống nhau, tiểu Hạ đem tầng chót lưu cho mình."

"Nàng là ở chỗ này?" Kỷ Ngữ Đồng nằm mơ cũng không nghĩ tới Giang Hạ giờ phút này có cách mình gần như thế, Lâm Nhiễm lại càng kinh ngạc,

Giang Hạ thế nhưng còn có một nàng sở không biết tư nhân không gian, nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi có chút khổ sở.

"Là (vâng,đúng)." Khang Trữ mang theo các nàng xuyên qua không trung vườn hoa, đi tới một ngọn chuyên dụng thang máy trước, sau đó xoay người lại nhìn một chút nàng hai: "Đây là nàng chuyên dụng thang máy, chỉ có chỗ ngồi này thang máy có thể thông hướng tầng cao nhất."

Kỷ Ngữ Đồng mấp máy thần, giống như là xuống nào đó quyết tâm, đột nhiên nghiêng người đối với Lâm Nhiễm nói: "Lâm tiểu thư, ta nghĩ đối với ngươi nói lên một yêu cầu quá đáng."

"Ngươi muốn cho ta không nên đi tới, phải không?" Lâm Nhiễm lẳng lặng nhìn nàng.

"Là (vâng,đúng)."

"Ngươi là ở ra lệnh cho ta sao?"

"Không, ta là ở thỉnh cầu ngươi."

"Thật xin lỗi, ta không thể đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, nàng bị thương, ta rất lo lắng, ta phải đi tới nhìn nàng." Lâm Nhiễm thần tình lạnh nhạt, giọng nói không chút nào không để cho.

Khang Trữ vẫn lãnh mắt thấy các nàng, lúc này nhưng bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng: "Ý không tốt, còn có chuyện không nhớ rõ nói, nhà này lâu tầng chót, ta chưa từng có đi tới quá, thậm chí ngay cả tiểu Hạ chuyên dụng thang máy mật mã ta cũng không biết, cho nên, ta chỉ có thể làm được như vậy, các ngươi không cần tranh luận cái này, trước giải quyết mật mã vấn đề sao."

Kỷ Ngữ Đồng cùng Lâm Nhiễm đồng thời ngẩn ngơ, ánh mắt vừa nhất tề nhìn về phía nàng, Khang Trữ nhún vai, làm ra một không thể ra sức vẻ mặt.

Hồi lâu, Kỷ Ngữ Đồng trấn định lại, nàng hai mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Lâm Nhiễm: "Lâm tiểu thư, ta biết ngươi đối với Giang Hạ là cái gì tâm tư, ta hôm nay chẳng những muốn thỉnh cầu ngươi không nên đi tới, còn muốn thỉnh cầu ngươi buông tha cho nàng, nàng rất yêu ta, ta cũng vậy yêu nàng, ta tin tưởng điểm này trong lòng ngươi cũng rất rõ ràng. Chúng ta chưa từng có tách ra quá, sau này cũng vĩnh viễn sẽ không tách ra, cho nên, ta hi vọng ngươi không nên lãng phí thời gian."

"Là (vâng,đúng) sao?" Lâm Nhiễm bình thời mặc dù tốt tính tình, lúc này cũng không khỏi bị nàng khơi dậy một tia tức giận: "Nhưng là theo ta mới vừa mới nghe được, thật giống như không phải là cái bộ dáng này nga, nàng căn bản cũng không muốn gặp ngươi."

"Giữa chúng ta hiện tại ra khỏi một vài vấn đề, nhưng mỗi đôi tình nhân trong lúc cũng sẽ có tình huống như thế, không phải sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn trên mặt nàng nhàn nhạt châm chọc vẻ, thật sâu hít vào một hơi, tận lực giữ vững dễ dàng thái độ cùng giọng nói.

"Ta nói liễu, nàng bị thương, ta phải đã gặp nàng mới có thể an tâm, Kỷ tiểu thư, ta không cách nào đáp ứng yêu cầu của ngươi." Lâm Nhiễm lạnh lùng nói.

"Vậy cũng tốt." Kỷ Ngữ Đồng khóe môi dạng lên vẻ nhàn nhạt nụ cười, đột nhiên nói: "Ngươi cũng biết, muốn vào thang máy, là cần mật mã, làm sao ngươi đi tới?"

"Ta nhưng lấy thử, bằng ta đối với nàng hiểu rõ, ta nghĩ ta có thể có thử được đi ra."

"Kia nếu như hiện tại ta cho ngươi biết, ta biết mật mã, nàng yêu ta, cho nên, thang máy sử dụng mật mã, là sinh nhật của ta." Kỷ Ngữ Đồng tĩnh táo nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ thật tình: "Ngươi sẽ làm sao? Có cam tâm rời đi

sao?"

Lâm Nhiễm đầu tiên là ngẩn ra, trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Nếu là như vậy, ta lập tức xoay người rời đi."

"Rất tốt." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, bước nhanh đi tới thang máy trước, sau đó dừng lại cước bộ, khi ánh mắt nhìn về cái kia chất lỏng bình, nàng chỉ cảm thấy mình toàn thân thần kinh cũng căng thẳng, nàng thậm chí có thể rõ ràng nghe được mình rõ ràng tiếng tim đập, đông đông đông, đông đông đông...

Nàng biết mình ở đánh cuộc, đánh cuộc Giang Hạ đối với nàng yêu, nàng không có nắm chắc đánh cuộc thắng, nhưng là nàng vẫn muốn được ăn cả ngã về không, nàng nghĩ một người làm bạn Giang Hạ, không muốn có người bên cạnh ở, hơn nữa dưới loại tình huống này khẩn yếu quan đầu, nàng càng không muốn thấy tình địch của mình. . .

Nàng sợ thua, nhưng là nếu như may mắn có thể thắng, về tương lai của các nàng, nàng có có nhiều hơn lòng tin.

Kỷ Ngữ Đồng chưa từng có khẩn trương như vậy quá, nhưng là tay nhưng vững vàng ở trên màn ảnh một vài chữ một vài chữ đưa vào liễu "Nhất nhất hai tám", sau đó thật chặc nhắm hai mắt lại.

Trong tai bỗng nhiên truyền đến "Đinh" một tiếng, nàng nhanh chóng mở hai mắt ra, lại thấy cửa thang máy ở trước mặt nàng đang chậm rãi mở ra, nàng hơi ngẩn ra, một đôi trong suốt mê người trong con ngươi,

Bỗng nhiên nổi lên trong suốt vui sướng nước mắt.

87, thứ 87 chương

87, thứ 87 chương . . .

Lâm Nhiễm thấy tình cảnh này, ngẩn người, sau đó không nói một lời, xoay người rời đi. Khang Trữ có chút bận tâm nhìn nàng nhỏ nhắn mềm mại bóng lưng, lại nhìn ngắm hỉ cực nhi khấp Kỷ Ngữ Đồng, nhanh chóng nói: "Tốt lắm, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi tới đây liễu, kế tiếp tựu nhìn một mình ngươi liễu."

"A Trữ, cám ơn ngươi." Kỷ Ngữ Đồng bao hàm nước mắt trong đôi mắt tràn đầy cảm kích.

"Ngươi ngay cả quỳ xuống cũng có thể làm ra được, ta có biện pháp gì?" Khang Trữ tự giễu cười cười, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi biết tiểu Hạ tính cách, giúp ngươi nhưng là mạo hiểm nguy hiểm, cho nên, nhất định hòa hảo a, nếu không ta thì xong rồi."

"Ta không phải nói cái này." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ngươi không thể nào không biết mật mã, phải không?"

"Ta cũng vậy trước đó không lâu mới có may mắn đi qua nơi đó." Khang Trữ cười cười, xoay người sang chỗ khác, về phía sau phất phất tay, lớn tiếng nói: "Tốt lắm, lên đi, ta phải đi xem một chút Tiểu Nhiễm."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn bóng lưng của nàng ra trong chốc lát thần, sau đó sửa sang lại một chút tâm tình, đem nước mắt lau khô, đi vào trong thang máy, đưa tay đè xuống cái nút, cửa thang máy ở trước người của nàng từ từ Cerrada.

Thang máy chậm rãi bay lên , màu đỏ mấy chữ không ngừng phát sinh biến hóa.

Đến bốn mươi chín lâu, Kỷ Ngữ Đồng nhìn lên trước mặt điện tử mật mã khóa, lòng tràn đầy vui sướng không khỏi đánh một chiết khấu, đứng ở trước cửa sợ run vài giây đồng hồ, nàng giơ tay lên, lần nữa đè xuống nhất nhất hai

tám, chỉ nghe đến "Thẻ lách tách" một tiếng vang nhỏ, một quặng xi-li-cát nhôm và na-tri hai tay đẩy, cánh cửa dĩ nhiên cũng làm lần này mở ra, phía sau cửa phạm vi nhìn cánh hết sức trống trải.

Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi đi vào, cảm giác mình tựa như vào một đồng thoại thế giới.

Khổng lồ hình dáng xinh đẹp đèn thủy tinh từ không trung thùy treo ngược xuống, trên mặt đất cửa hàng trứ danh quý xốp thảm, chung quanh gia cụ bài biện tràn đầy nồng đậm cách thức Châu Âu phong tình, ngay cả mỗi một chỗ chi tiết cũng hết sức khảo cứu. . . Hết thảy Uyển Như cảnh trong mơ.

Đây là Kỷ Ngữ Đồng ra mắt lớn nhất nhất tráng lệ phòng khách, hơn nữa hình dáng cũng là kỳ quái hình bầu dục, nhưng là giờ phút này nàng không còn kịp nữa thưởng thức, một đường đi tới, ôm trong lòng thấp thỏm tâm tình, tiện tay đẩy ra cửa một gian phòng.

Đập vào mi mắt, là một hết sức rộng rãi sáng phòng ngủ, trong phòng ngủ để đặt một Trương Hoa xinh đẹp cách thức Châu Âu giường lớn, bốn cái màu vàng cột giường dị thường bắt mắt. Nằm trên giường người, tựa hồ không có có ý thức đã có người vào gian phòng, một đôi dài nhỏ không có chút nào thần thái ánh mắt, đang ngơ ngác nhìn rơi ngoài cửa sổ rộng lớn xanh lam Thiên Không.

Kỷ Ngữ Đồng đóng cửa lại, đi từ từ đi qua, sau đó ở bên giường ngồi xuống. Nàng trong mắt mang vẻ khiếp sợ, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ, một trận mãnh liệt chua xót, trong nháy mắt tràn đầy nàng ngũ tạng lục phủ.

Mới hơn một tháng không gặp, Giang Hạ thế nhưng trở nên cùng trước kia tưởng như hai người.

http://tieulun.hopto.org

Nàng nhỏ vụn tóc ngắn lộ ra vẻ hơi xốc xếch, một khuôn mặt hoàn toàn mất đi liễu huyết sắc, hai má thật sâu vùi lấp dưới đi, cả người tái nhợt mà thon gầy, ngay cả đám song vốn là sắc bén nhất lớn nhất xâm lược hơi thở tròng mắt, cũng hoàn toàn ảm đạm đi xuống.

Không, này không nên là Giang Hạ, Giang Hạ không phải là cái bộ dáng này! Kỷ Ngữ Đồng cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, ở trong ấn tượng của nàng, Giang Hạ ở nàng trong trí nhớ, luôn là như vậy thần thái sáng láng, tràn đầy tự tin cùng sức sống, thật giống như vô luận gặp phải chuyện gì, cũng đánh không suy sụp nàng.

"Hạ. . ." Thanh âm của nàng hơi nghẹn ngào, tiểu tâm dực dực gọi một tiếng, Giang Hạ con ngươi hơi động một chút, qua vài giây đồng hồ, ánh mắt rốt cục chuyển tới trên mặt nàng, mỉm cười nói thu, nhưng không có bất kỳ tỏ vẻ. Kỷ Ngữ Đồng nghĩ khóc lớn, nhưng cắn chặt răng liều mạng nhịn xuống.

Trong phòng an tĩnh dị thường, an tĩnh được chỉ nghe đến Kỷ Ngữ Đồng không quy luật tiếng hít thở.

Qua một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng hít hít lỗ mũi, trên mặt lộ ra vẻ nhợt nhạt ngọt nụ cười: "Ta. . . Một mực tìm ngươi, ta mỗi ngày đi sông chỗ ở, đi bờ biển biệt thự, đi bất kỳ một cái nào ngươi có thể đi địa phương : chỗ, ta đi triền Khang Trữ, còn có Lâm Nhất Phong bọn họ, ta. . . Ta thật lo lắng cho. . ."

Giang Hạ đờ đẫn nhìn nàng một lát, ánh mắt lần nữa dời về phía ngoài cửa sổ.

"Ngươi. . . Bình yên vô sự, thật tốt . . ." Kỷ Ngữ Đồng chần chờ một chút, thân tay nắm chặt nàng để ở bên ngoài đích tay, tay nàng thật lạnh, nàng không nhịn được đưa tay thu thu, cầm thật chặt.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ không nhúc nhích, cũng là cho dù nàng nắm.

"Chính là thật gầy quá, khí sắc thoạt nhìn tốt sai, cũng là, bị nặng như vậy đả thương, làm sao có thể không gầy đây." Kỷ Ngữ Đồng nắm tay nàng, trong lòng hơi chút an tâm, trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười, thanh âm xuất kỳ ôn nhu: "Bất quá, cũng không sao a, ta sẽ ở chiếu cố ngươi, ngươi có khôi phục được rất nhanh, ta không nên nhìn ngươi như bây giờ tử, ta muốn ngươi kiện kiện khang khang, giống như trước giống nhau, có được hay không?"

Nụ cười của nàng có chút cứng ngắc, Giang Hạ bộ dạng này đồi bại suy yếu bộ dáng, thật sự là nàng nghĩ cũng chưa từng nghĩ trôi qua, lòng của nàng tựa hồ xoắn thành liễu một đoàn, khoan tim lòng chua xót cùng đau đớn. Giang Hạ nhưng giống như là không nghe thấy lời của nàng dường như, vẫn không có nửa điểm phản ứng, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng một hồi lâu, rốt cục không nhịn được giơ tay lên, muốn muốn sờ phủ nàng gầy gò gương mặt, nhưng là ngón tay còn chưa chạm được da thịt của nàng, Giang Hạ bỗng nhiên nhẹ nhàng thiên một chút đầu.

Kỷ Ngữ Đồng đích tay rơi vào khoảng không, cứ như vậy cương tại trong giữa không trung, một tia bị thương e sợ nhưng đích thần sắc ở trên mặt chợt lóe lên, nàng theo bản năng cắn môi, kinh ngạc nhìn vẻ mặt chết lặng hờ hững nàng, một lúc lâu, hai khỏa trong suốt nước mắt rốt cục không nhịn được từ hốc mắt tràn ra.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, Kỷ Ngữ Đồng cứ như vậy cùng Giang Hạ ngồi đối diện , si ngốc, ngây ngốc. Minh châu nói đúng, Giang Hạ cảm xúc bất đại đối kính, hơn nữa, thật sựcủa nàng còn rất yếu yếu, có thật nhiều chuyện cũng không thể nói, có thật nhiều từng để cho các nàng lẫn nhau bị thương chuyện tình cũng không thích hợp nói, như vậy, cũng không có thể nói xin lỗi, không thể thỉnh cầu tha thứ.

Nhưng là nàng không để ý tới nàng, này nhiều làm cho nàng thương tâm. .

. Nhưng là, không sao, không có quan hệ không phải sao? Lúc đầu, nàng hiện tại ở bên người nàng phụng bồi nàng, ánh mắt của nàng, có thể thấy được nàng.

Khúc mắc, luôn là cần phải thời gian tới mở ra, Kỷ Ngữ Đồng đang như vậy an ủi mình, nhưng là, trong tai đột nhiên truyền đến một thanh âm vang lên, cửa phòng được mở ra.

Đi vào là kha linh, phía ngoài còn đi theo mấy tóc vàng Bích Nhãn người ngoại quốc.

Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại vừa nhìn, liền kinh ngạc đứng dậy: "Ngươi. . . Làm sao ngươi có thể. . ." Nàng muốn hỏi kha linh làm sao biết mật mã, tại sao có thể đi vào, nhưng là hỏi khóe miệng, xoay người lại nhìn một chút Giang Hạ, vừa sửa lại miệng: "Làm sao ngươi lên tới?"

Kha linh kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cười nói: "Kỷ tiểu thư, ta mỗi ngày đến nhất định thời khắc đều ở đây dặm , ta chịu trách nhiệm mang Y Sinh tới nơi này cho Giang tổng kiểm tra thân thể, làm trị liệu, còn chịu trách nhiệm nàng mỗi ngày ẩm thực : ăn uống."

"Y Sinh?" Kỷ Ngữ Đồng thần sắc trên mặt có chút kinh ngạc: "Là bọn hắn sao?"

"Là (vâng,đúng), vị này tiểu thư xinh đẹp." Cầm đầu cái kia đầu tóc có chút tái nhợt lão Y Sinh hướng nàng thân mật cười, nói hắn là hết sức lưu loát Hán ngữ: "Ta tên là George Donovan, là Lâm dạ lão bằng hữu."

"Lynn?" Kỷ Ngữ Đồng sửng sốt một chút, mới nhớ tới đây là Lâm Nhất Phong Anh văn tên, liền vội hỏi tốt: "A, ngươi mạnh khỏe."

Kia Y Sinh cười cùng nàng nắm tay, liền hướng bên giường đi tới, mấy dẫn quan tài trợ thủ lập tức đuổi theo kịp đi.

http://tieulun.hopto.org

Thừa dịp bọn họ thay Giang Hạ kiểm tra vết thương công phu : thời gian, kha linh giải thích: "Đây là Lâm tổng bằng hữu, Khang vốn cả đêm phái người từ nước ngoài nhận lấy Y Sinh, nghe nói là rất nổi danh ngắm, bọn họ sẽ ngụ ở dưới một tầng trong tửu điếm."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, Lâm Nhất Phong người nọ có cái gì bằng hữu cũng không kỳ quái, suy nghĩ một chút, nàng kéo qua kha linh đi qua một bên, lại nói: "Ngươi chịu trách nhiệm nàng ẩm thực : ăn uống? Ngươi không phải là mỗi ngày còn muốn ở bên kia công việc sao?"

"Kỷ tiểu thư, ngươi không biết sao? Công nhân viên phòng ăn đang ở phụ lâu a, Giang tổng bọn họ còn có chuyên dụng đầu bếp đây, muốn ăn cái gì cũng rất dễ dàng, thực đơn cũng là Donovan Y Sinh chế định, ta chịu trách nhiệm đưa lên tới chính là, bất quá, Khang tóm lại trước có phân phó, sau này đưa cơm món ăn cần phải nhiều đưa một phần liễu." Kha linh cười híp mắt nói.

"Xem ra, cấp trên của ngươi cửa cũng rất tin mặc ngươi." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng xinh đẹp khuôn mặt, trong mắt lộ ra một tia khen ngợi vẻ.

"Không có nữa, nhưng thật ra là ta tương đối may mắn, sông tổng Khang vốn mấy đối với thuộc hạ cũng rất tốt." Kha linh chỉ thấy quá Kỷ Ngữ Đồng mấy lần, nhưng trực giác nói cho nàng biết trước mặt cái này cực đẹp cô gái nhất định cùng Giang Hạ có bất thường quan hệ, cho nên nói chuyện phiếm liền chẳng phải câu nệ, có chút ý không tốt nói: "Trước kia Giang tổng còn lão trêu ghẹo ta, nói thân thể của ta kiêm cuộc sống của nàng bí thư đây, nếu là cuộc sống bí thư, những điều này là do ứng với chuyện nên làm a."

"Kha linh, nếu như chính mình muốn ở chỗ này tố thái chưng súp, có thể trực tiếp nhân viên quan trọng công phòng ăn bên kia cung cấp nguyên liệu nấu ăn đi lên sao?" Kỷ Ngữ Đồng đột nhiên hỏi.

http://tieulun.hopto.org

"Dĩ nhiên có thể a, này rất tốt làm, ngươi cần gì nguyên liệu nấu ăn, gọi điện thoại cùng dưới nói một tiếng là được."

"Tốt." Kỷ Ngữ Đồng chần chờ một chút, vừa nhìn kha linh: "Kha linh, ta muốn hỏi ngươi, kể từ khi Giang Hạ nàng đến nơi đây sau, vẫn. . . Vẫn cái bộ dáng này sao? Nàng không lấy chồng nói chuyện sao?"

"Cái này. . ." Kha linh nhãn dặm không khỏi lộ ra một chút do dự.

"Ngươi yên tâm, ngươi theo ta cái gì cũng có thể nói, ta. . . Ta là nàng rất tốt bằng hữu, chẳng qua là. . . Rất lo lắng rất lo lắng nàng mà thôi." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng nói.

"Ta. . ." Kha linh rất xa nhìn thoáng qua Giang Hạ, thấp giọng nói: "Ta đến bên này sau, chỉ nhìn thấy sông tổng Khang vốn nói qua nói, những khác ta không biết liễu, ta cùng Y Sinh có đôi khi nói với nàng cái gì, nàng chẳng qua là nghe lời làm theo, cũng không lên tiếng."

"Nga, như vậy, cám ơn ngươi nói cho ta biết những thứ này." Kỷ Ngữ Đồng miễn cưỡng lộ ra một tia cảm kích nụ cười, một lòng nhưng càng thêm trầm xuống.

Mấy giờ sau, Kỷ Ngữ Đồng tự mình chưng liễu một chén cá sống súp, sau đó bưng vào Giang Hạ gian phòng.

"Ta nghe kha linh nói, ngươi khẩu vị không thế nào tốt, không lớn ăn cái gì, mỗi lần súp uống mấy cái miệng nhỏ sẽ uống, này làm sao có thể rất nhanh đây?" Nàng ngồi ở bên giường, thìa ở trong chén múc liễu mấy múc, nhẹ nhàng thổi khí , một đôi trong suốt Oánh chói lọi trong mắt đẹp tràn đầy ôn nhu, sau đó múc liễu một chước súp đưa đến Giang Hạ khóe miệng: ", há mồm."

Giang Hạ nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên biết điều một chút hé miệng,

đem súp uống đi xuống, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng có chút ngoài ý muốn, có chút kích động, này có phải hay không đại biểu, nàng đối với nàng mở rộng một tia nội tâm rồi?

Trên mặt nàng tràn ra vẻ ôn nhu cười yếu ớt, vừa múc liễu một chước, nhẹ nhàng xuy thở ra một hơi, đưa đến miệng nàng bên, Giang Hạ vẫn uống đi xuống.

Cứ như vậy, một uy, một uống, rất nhanh uống xong hơn phân nửa chén súp. Mặc dù không có người ta nói nói, nhưng giờ phút này Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vô cùng Noãn Noãn thỏa mãn, như vậy hạnh phúc cảm, nàng bao lâu không có nhận thức qua? Mắt của nàng vành mắt đột nhiên có chút ẩm ướt.

Khang Trữ tới được lúc, kinh ngạc thấy được một màn này, Kỷ Ngữ Đồng trong tay mau thấy đáy chén canh, làm cho nàng cảm thấy có chút khó tin, trong khoảng thời gian này, nàng đã từng cho Giang Hạ uy quá súp, nhưng chưa từng có lần đó nàng nguyện ý uống xong nửa bát. Xem ra, bất kể tiểu Hạ nói xong nhiều ngoan tuyệt, nhưng Ngữ Đồng một ra hiện tại trước mặt nàng, lòng của nàng vẫn có mềm đi xuống.

"Khụ." Khang Trữ nhìn Kỷ Ngữ Đồng cầm khăn ăn nhẹ nhàng thay Giang Hạ lau chùi miệng, ho khan một tiếng, sau đó nói: "Ngữ Đồng, ta có chút việc muốn cùng tiểu Hạ một mình nói chuyện một chút."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng tâm tình nhìn như rất tốt, mỉm cười gật đầu, thu thập xong đồ xoay người đi ra ngoài, sau đó thay các nàng đem cửa đóng lại.

Đến trong phòng bếp, đem bát đũa rửa tốt, Kỷ Ngữ Đồng tâm tình nặng nề, bao nhiêu dễ dàng một chút, lúc đầu, Giang Hạ thái độ có chút thay đổi, như vậy, đây là một tốt bắt đầu.

http://tieulun.hopto.org

Nàng nhìn quanh bốn phía, nhớ tới nơi này nhiều như vậy gian phòng, mình cũng còn chưa có đi xem, đột nhiên có chút ngạc nhiên, đây là Giang Hạ thế giới, Giang Hạ không gian, về nàng hết thảy, bọn ta nghĩ muốn hiểu rõ. Cho nên, nàng từ rộng rãi sáng quầy bán rượu xoay qua chỗ khác, từng gian mở cửa phòng, phát hiện khác có mấy gian thế nhưng cũng là phòng ngủ, chẳng qua là phong cách cùng Giang Hạ cái kia đang lúc không Đại Nhất dạng, trên mặt nàng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, Khang Trữ thật đúng là có thể nói láo, bọn họ mỗi người ở chỗ này khẳng định cũng có một cái phòng.

Sau đó, nàng mở ra Giang Hạ phòng ngủ bên cạnh cái kia gian phòng.

Đây là một rất rộng rộng rãi thư phòng, Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt trong triều nhanh chóng đảo qua, sau đó đi từ từ liễu đi vào, ánh mắt của nàng thẳng tắp, trên mặt vẻ mặt giống như là đột nhiên đọng lại.

Nàng không có nhìn trên tường tranh chữ, cũng không có đi xem lỗi mãn quyển sách tủ sách, hết thảy cũng dẫn không dậy nổi chú ý của nàng, ánh mắt của nàng, chỉ mong xem ra trên bàn sách một bình thủy tinh, một khắc cũng không nỡ dời đi.

Nàng đi tới phụ cận, đại khí cũng không dám ra, ngắm nhìn cái kia tinh sảo khéo léo bình thủy tinh, sau đó run rẩy bàn tay, tiểu tâm dực dực đem nó cầm trong tay, bình thủy tinh dặm chứa hột xoàn , dưới ánh mặt trời lóe ra xinh đẹp chói mắt sáng bóng , nhanh chóng đau đớn Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt, nhanh chóng đau đớn lòng của nàng.

Thân bình khẽ nghiêng, hột xoàn té ở rộng rãi trên bàn sách, vô số viên hoan khoái nhúc nhích, phát ra thanh thúy dễ nghe thanh âm, thanh âm này nghe vào Kỷ Ngữ Đồng trong tai, giống như cho tiếng trời.

Một viên so sánh với một lớn hơn nữa, hơn lóe sáng, tinh tế khẽ đếm, vừa

lúc thập viên...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý không tốt, xử lý một ít chuyện riêng

Trì hoãn viết đồng, may là hay là phát, mặc dù đoản chút.

Hạ chương tranh thủ viết trường chút.

88, thứ 88 chương

88, thứ 88 chương . . .

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn mặt bàn, hai tay đem bình thủy tinh ôm càng ngày càng gấp, dùng sức đặt tại ngực, nước mắt đột nhiên tràn mi ra.

Đứng ở nơi đó mộc đứng thẳng một lúc lâu, nàng lau nước mắt, chuyển tới cái ghế bên, này mới nhìn rõ trên bàn mở mấy cùng khung, nàng mở to hai mắt, nhất nhất cầm ở trong tay tinh tế nhìn, bên trong tất cả đều là hình của nàng, nhìn chút ít bối cảnh, tất cả đều là nàng ở Mĩ Quốc lúc phách, nhưng hiển nhiên bản thân nàng cũng không biết.

Nàng ở trong sân trường vừa nghe tùy thân nghe, vừa tản bộ, trên mặt là không che dấu được cô đơn, nàng một người đi dạo phố, thần sắc mờ mịt, nàng ngồi ở tiểu phòng cà phê cùng đồng học nói chuyện phiếm, không yên lòng. . .

Thì ra là, nàng vẫn là ở chú ý nàng, nàng một mực nghĩ tới nàng. . . Nhớ tới kia mười năm tuyệt vọng thời gian, toan điềm khổ lạt đồng loạt nảy lên Kỷ Ngữ Đồng trong lòng, viên này thiên sang bách khổng tâm, giờ phút này giống như đang bị một đôi ôn tình đích tay nhẹ nhàng vuốt, tất cả bị thương, thế nhưng như kỳ tích bắt đầu từ từ khép lại.

Giang Hạ tựa vào trên gối đầu, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt. Khang

Trữ chậm rãi ở nàng trước giường trên ghế ngồi xuống, thần sắc có chút mất tự nhiên: "Tiểu Hạ, ngươi cảm giác tốt một chút rồi sao?"

"Ngươi cứ nói đi?" Giang Hạ khẽ trừng mắt lên da.

"Cái kia, Ngữ Đồng ngày ngày để van cầu ta, ta không có biện pháp." Khang Trữ để tay ở trên đầu gối, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, sau đó nuốt một ngụm nước bọt: "Tiểu Hạ, cùng Quý Vị Ương, chẳng qua là nàng nhất thời hồ đồ, ngươi. . . Ngươi. . ."

"Hồ đồ? A Trữ, hồ đồ chẳng qua là ngươi thôi. Nếu như ta không có bị thương, ngươi nói nàng hiện tại ở nơi đâu đây? Hiện tại nàng phụng bồi người là ai đây?" Giang Hạ nhìn Khang Trữ, thanh âm nhẹ vô cùng nhẹ vô cùng.

Khang Trữ trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng nói: "Ngươi biết nàng yêu ngươi, không phải sao?"

"Cho nên, nàng làm hết thảy cũng có thể tha thứ?" Giang Hạ nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "Ta cũng vậy yêu nàng, trước đây, tại sao không ai nguyện ý tha thứ ta, ừ?"

Khang Trữ không phản bác được, Giang Hạ mép hiện lên vẻ châm chọc nụ cười: "Ta cần lấy chính mình cùng bằng hữu mạng để đổi trở về người khác lưu ở bên cạnh ta sao? Ta bây giờ là không phải là muốn bởi vì nàng nguyện ý lưu ở bên cạnh ta, mà mừng rỡ như điên cảm động đến rơi nước mắt, hơn nữa cảm ân đái đức? Nếu như ta lần này đã chết đây?"

"Tiểu Hạ. . ."

"Đủ rồi!" Giang Hạ ánh mắt xuất kỳ Lãnh Mạc: "Không nên nữa nói với ta những thứ này. Ta chỉ nghĩ nói cho ngươi biết, ở nàng nói với ta không có cách nào đối mặt mặt của ta, ở nàng nói với ta nàng muốn cùng Quý Vị Ương

đi Mĩ Quốc không bao giờ ... nữa khi trở về, ở các nàng. . . Các nàng. . ." Nói tới đây, nàng cắn răng, dừng lại trong chốc lát, tiện đà nhẹ giọng nói: "Ta đã không có nghĩ tới muốn cùng nàng ở cùng một chỗ, đi cứu nàng, là vì chuộc Chu Văn Hàn đắc tội, là vì thành toàn nàng cùng Quý Vị Ương, không phải là vì bác cảm kích, không phải là ở cầu xin, ta không nên dựa vào chuyện này tới thay đổi bất kỳ."

"Tiểu Hạ, ngươi không phải là ở cầu xin, nàng cũng không phải là bởi vì cảm kích. . ."

"Đây là cái gì?" Giang Hạ thần sắc trở nên hết sức cổ quái: "Là (vâng,đúng) ta giết mình cha ruột, ở hướng nàng cho thấy yêu quyết tâm sao? Của ta yêu thật vĩ đại, đem nàng cảm động sao?"

Khang Trữ thần sắc ngạc nhiên, đột nhiên nói không ra lời.

"Tiểu Nhiễm biết rồi chuyện của ngươi, nàng rất lo lắng." Hồi lâu, Khang Trữ thấp giọng nói.

Giang Hạ không lên tiếng. Khang Trữ nhìn nàng một cái, rốt cục không có đem Kỷ Ngữ Đồng cùng Lâm Nhiễm ở công ty đụng đầu chuyện tình nói ra, lược qua hết thảy chi tiết, chẳng qua là chậm rãi nói: "Ta hôm nay đi xem nàng, nàng ở nhà khóc đến ánh mắt sưng tấy, nàng. . . Rất muốn gặp."

"Nàng có thể hay không thấy ta, này không lấy quyết ngươi sao? Ngươi nếu có thể không nghe lời của ta, để cho Ngữ Đồng tới đây, tự nhiên cũng có thể để cho Tiểu Nhiễm." Giang Hạ nhìn nàng: "Có thể thấy được, Ngữ Đồng ở trong lòng ngươi phải không cùng, phải không?"

Khang Trữ mặt đỏ lên, không nhịn được lên giọng: "Ngữ Đồng cũng quỳ xuống để van cầu ta."

Giang Hạ trên mặt lộ ra chút mệt mỏi thần sắc, khẽ ngẩng đầu lên, ánh

mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, qua hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Ngươi nói cho nàng biết không cần lo lắng, mỗi ngày an tâm công việc, làm cho nàng kiên nhẫn chút, quá một chút, chờ ta tốt được không sai biệt lắm, ngươi nữa mang nàng tới gặp thấy ta đi, ta không muốn xem đến người ở trước mặt ta khóc sướt mướt."

"Ừ, tốt, ta sẽ đem những này nói chuyển đạt cho nàng." Khang Trữ gật đầu, thấy Giang Hạ tựa hồ mệt chết đi bộ dạng, chần chờ một chút lại nói: "Kia. . . Ta đi trước?"

"Ừ." Giang Hạ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khang Trữ nhìn nàng, chuyển nhẹ chân nhẹ tay chân ra khỏi phòng. Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon, tiện tay đảo trên bàn trà tạp chí, vừa nghe đến động tĩnh, lập tức đứng lên.

"Muốn đi sao?" Nàng khẽ mỉm cười.

"Ừ." Khang Trữ cười đến rất miễn cưỡng.

"Ngươi. . . Thật giống như không phải là rất vui vẻ." Kỷ Ngữ Đồng đem nàng đưa đến cạnh cửa, bỗng nhiên mở miệng nói.

Khang Trữ trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, nghiêng đi thân thể nhìn nàng, chốc lát, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, tiểu Hạ trong lòng vẫn là ngận giới ý đích." Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, một đôi mắt đẹp lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, chờ nàng kế tiếp lời của.

"Nàng để ý trước ngươi như vậy kiên định muốn nàng, để ý ngươi cùng Quý Vị Ương, hơn để ý. . . Nàng đích thân giết Chu Văn Hàn." Khang Trữ thở dài.

"Ta biết, ta biết nàng để ý." Kỷ Ngữ Đồng lông mi thật dài rũ xuống, che

kín trong mắt nhàn nhạt đau thương.

"Nàng tân tân khổ khổ chống giữ mười năm, ngươi trở lại, vừa rời đi, rồi đến nàng đích thân nổ súng giết Chu Văn Hàn, những thứ này đối với nàng, cũng là thật lớn kích thích, nàng từ nhỏ sống ở trong bóng ma, tính tình vốn là có chút ít bất thường cực đoan, chẳng qua là sau lại bởi vì ngươi, có rất lớn thay đổi, bất quá ta nhìn nàng hiện tại, vừa. . . Ai, Ngữ Đồng, ngươi đừng trách ta lời nói được quá thẳng, ta đối với tương lai của các ngươi nhục nhã. . ."

Kỷ Ngữ Đồng chứa đựng nước mắt, lắc đầu: "A Trữ, cám ơn ngươi nói cho ta biết những thứ này, nhưng bất kể nàng nghĩ như thế nào, lần này, ta không sẽ rời đi nàng, cũng sẽ không nữa làm cho nàng rời đi của ta."

Khang Trữ nhìn nàng, thật sâu thở dài: "Tại sao không nên phát sinh chuyện như vậy, ngươi mới bằng lòng trở lại bên người nàng đây? Tại sao lúc trước không thể vì yêu thỏa hiệp một chút đây?"

"A Trữ, ta. . ." Kỷ Ngữ Đồng thống khổ nhắm lại hai mắt.

"Ta đi, ngày mai đấu lại nhìn nàng." Khang Trữ tựa như không muốn nhiều lời, vô lực khoát tay áo: "Ngươi. . . Muốn hảo hảo, chân thành sở tới, kiên định, hi vọng ngươi tâm nguyện đạt thành."

"Ừ."

Hai cánh cửa ở Khang Trữ phía sau tự động Cerrada, Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn cửa, một lúc lâu, mới xoay người hướng Giang Hạ chỗ ở gian phòng đi tới.

Kế tiếp thời gian, Kỷ Ngữ Đồng mỗi ngày tỉ mỉ chiếu cố Giang Hạ, Giang Hạ sở dùng ăn thức ăn, nước canh, tất cả đều là nàng một xuống bếp liệu lý, cần thiết dùng là nguyên liệu nấu ăn, mỗi ngày tự có người đưa tới đây.

Chẳng qua là, mặc dù thân ở một dưới mái hiên, nhưng là Giang Hạ chưa từng có mở miệng cùng Kỷ Ngữ Đồng nói chuyện nhiều. Kỷ Ngữ Đồng ngoài mặt mặc dù biểu hiện được bình tĩnh, trong lòng cũng là hết sức chua xót.

Đáng mừng chính là, thời gian ngày từng ngày đích quá khứ, Giang Hạ thương thế cũng ngày từng ngày thật là tốt chuyển, cũng không lâu lắm, đã có thể dễ dàng xuống giường đi lại. Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong đám người công sự ngoài, cũng thường xuyên tới đây nhìn thị, thấy Giang Hạ thân thể trạng huống chuyển tốt, mọi người trong lòng cũng rất hỉ an ủi.

Đại khái lại qua hơn một tháng bộ dạng, Khang Trữ rốt cục đeo Lâm Nhiễm tới đây nhìn Giang Hạ, trước đây, nàng riêng gọi điện thoại cáo tri Kỷ Ngữ Đồng chuyện này, Kỷ Ngữ Đồng nói một "Tốt" chữ, những khác cũng không có cái gì tỏ vẻ, Khang Trữ ngoài ý muốn ngoài, cũng thở phào nhẹ nhỏm.

Hai người đem xe dừng dưới mặt đất bãi đậu xe, ngồi thang máy tốc hành bốn mươi chín lâu, vừa vào phòng khách, Lâm Nhiễm đầu tiên lễ phép tính hướng Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn về Khang Trữ: "Nàng ở nơi đâu?"

"Đi theo ta." Khang Trữ một đường đem nàng dẫn tới Giang Hạ gian phòng, sau đó chỉ chỉ: "Nàng đang ở bên trong."

"Cám ơn." Lâm Nhiễm hướng nàng cảm kích cười cười, tiểu tâm dực dực đẩy cửa ra đi vào.

Khang Trữ từ bên ngoài tướng môn thay các nàng nhẹ nhàng mang theo, sau đó đi tới trong phòng khách ghế sa lon bên, đụng tới Kỷ Ngữ Đồng ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

"Đang suy nghĩ gì?" Nàng hỏi.

"Lâm Nhiễm là cái rất tốt cô bé, bên cạnh có người như vậy, rất khó được không động tâm." Kỷ Ngữ Đồng xuất thần nhìn trên bàn trà chén thủy tinh, đột nhiên nói.

"Như ngươi vậy nói, ta rất kinh ngạc."

"Đây là sự thật." Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Nếu như ta nói, ta hiện tại trong lòng rất khẩn trương, ngươi tin sao?"

"Khẩn trương cái gì?"

"Không biết, có loại rất cảm giác xấu, nữ nhân giác quan thứ sáu sao."

"Ta không tin những thứ đó." Khang Trữ xem thường nói: "Ngữ Đồng, mười năm thời gian, tiểu Hạ cũng không yêu Nhiễm Nhiễm, ngươi cảm thấy hiện tại nàng có thể đối với ngươi tạo thành uy hiếp sao?"

"Kia mười năm, nàng yêu ta, nhưng là nàng hiện tại hận ta, nàng đã mau ba tháng không có theo nói chuyện liễu, ngươi biết không?"

Khang Trữ nhẹ nhàng thở dài, áy náy nói: "Thật xin lỗi, Ngữ Đồng, ta không thể không nhìn Nhiễm Nhiễm thỉnh cầu, ngươi cũng biết."

"Ta biết, ta hiện tại cũng không còn quyền lợi ngăn cản Giang Hạ thấy bất luận kẻ nào."

"Ngữ Đồng, lúc đầu, nàng thang máy mật mã không có đổi a, ngươi đã quyết định muốn coi chừng dùm nàng, nhiều cho mình chút lòng tin sao, khỏe?" Khang Trữ vỗ vỗ vai của nàng, khuyên lơn nói.

"A Trữ, ta rất sợ, ta sợ nàng lần này thật không quan tâm ta liễu, nàng thậm chí. . . Thậm chí liền nhìn đều lười phải xem ta một cái." Kỷ Ngữ Đồng

trong mắt bỗng nhiên rơi lệ, đúng vậy, nàng hiện tại rất sợ, cho dù không chỉ là có mật mã, còn có những thứ kia hột xoàn , những thứ kia ảnh chụp, nàng vẫn cũng không đủ lòng tin.

"Ngữ Đồng, đừng như vậy." Khang Trữ nhìn nàng không giúp hiểu rõ bộ dáng, tay ở giữa không trung ngừng một chút, sau đó nắm ở nàng nhỏ yếu bả vai, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hạ tình huống, ta cũng vậy cùng Tiểu Chu cùng Lâm kẻ điên thảo luận quá, bọn họ cũng cảm thấy, tiểu Hạ chỉ là bởi vì giết Chu Văn Hàn, cho nên không cách nào đi ra bóng ma, đưa đến hiện tại cả người cũng thay đổi, vô luận người làm sao khuyên, nàng cũng nghe không lọt. Ngươi biết không? Tiểu Hạ mặc dù vẫn hận Chu Văn Hàn, nhưng là, thật ra thì nàng cũng là vẫn khát vọng tình thương của cha, dù sao nàng khi còn bé thật không được đến quá cái gì thân nhân quan tâm, Tiểu Chu cùng minh châu đều nói, nàng lúc ấy cùng Tưởng Tiểu Manh ở chung một chỗ, cũng là bởi vì Tưởng Tiểu Manh là người thứ nhất chân chính làm cho nàng cảm giác được Noãn Noãn cùng yêu người."

"Huống chi, ở Lý Quốc Hùng muốn giết nàng, Chu Văn Hàn hay là do dự một chút, sau lại cũng không có hướng nàng nổ súng, coi như là có một chút chút phụ nữ đích thiên tính ở." Nói tới đây, nàng dừng lại câu chuyện, ngưng mắt nhìn Kỷ Ngữ Đồng mặt: "Ở đây trong mười năm, nàng sở dĩ như vậy liều mạng, sở dĩ có thể đánh suy sụp Chu Văn Hàn, sở dĩ có thể lấy được lớn như vậy thành công, hoàn toàn là bởi vì vì bảo vệ ngươi tín niệm ở chống đở nàng, các ngươi đối với lẫn nhau yêu ở chống đở nàng. Nhưng là, ngươi cuối cùng không có tha thứ nàng, ngươi giống như nàng cho tới nay sợ hãi cái kia dạng, biết chân tướng sau tựu không chút do dự rời đi nàng, hơn nữa. . . Ai, cho nên, tinh thần của nàng cây trụ cũng tùy theo suy sụp liễu, hiện tại lại bị giết cha bóng ma bao phủ, Ngữ Đồng, cho nhiều nàng chút thời gian sao, tốt nhất, thân thể nàng hoàn toàn tốt lắm sau, các ngươi ra khỏi nước đi lữ hành một lần, tạm thời thay cho hoàn cảnh."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng nghẹn ngào gật đầu, nhẹ nhàng tựa đầu tựa vào trên vai của nàng.

Lâm Nhiễm nhìn trước mắt tinh thần uể oải Giang Hạ, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Ngồi." Giang Hạ chỉ chỉ giường, sau đó nhíu nhíu mày, lắc đầu nói: "Không cho khóc."

Lâm Nhiễm bình tĩnh nhìn nàng, cắn cắn môi, ở bên giường ngồi xuống, qua thật lâu, mới mang theo giọng mũi nhẹ giọng nói: "Cho ta nhìn một chút vết thương."

"Đã tốt lắm."

"Cho ta xem." Lâm Nhiễm thanh âm xuất kỳ kiên định.

Giang Hạ trên mặt lộ ra một tia thần sắc bất đắc dĩ, chỉ đành phải cởi xuống áo ngoài, đem trên cánh tay trái vết thương chỉ cho nàng xem: "Thật không có chuyện gì liễu."

"Còn có khác vết thương."

"Tiểu Nhiễm." Giang Hạ lắc đầu nói: "Thương thế của ta thật không có gì đáng ngại, hiện tại hoàn toàn hành động tự nhiên, chẳng qua là, ta nguyện ý suốt ngày nằm ở trên giường."

Lâm Nhiễm nhìn một chút thương thế của nàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút, cuối cùng là thả tâm, chốc lát, rồi lại nói: "Vậy ngươi tinh thần làm sao kém như vậy, còn gầy thành như vậy, ta cũng thiếu chút nữa nhận thức không ra ngươi."

Giang Hạ khóe miệng miễn cưỡng xé ra vẻ tươi cười, nhưng không nói lời

nào.

"Ta. . . Ta lo lắng như vậy lo lắng, ngươi lại không thấy ta." Lâm Nhiễm trong trẻo trong con ngươi tràn đầy ủy khuất.

"Chẳng qua là. . . Không muốn xem đến thương thế của ngươi tâm, cũng không muốn bộ dạng này bộ dáng bị ngươi nhìn thấy."

Lâm Nhiễm trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên cúi □ tử, tựa đầu nhẹ nhàng tựa vào Giang Hạ trước ngực, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, trong nháy mắt thấm ướt liễu Giang Hạ áo.

"Ta hiện tại cũng thương tâm."

Giang Hạ cảm giác được da thịt đang lúc truyền đến Noãn Noãn thấp toan tính, cúi đầu nhìn nàng, không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng vuốt nàng Như Vân mái tóc, ôn hòa nói: "Ta đã tốt lắm."

"Hạ, thật xin lỗi. . ."

Giang Hạ ngẩn ra: "Tại sao muốn nói xin lỗi?"

"Ta hướng ngươi nói láo liễu, ta cho tới bây giờ. . . Cho tới bây giờ tựu không có nghĩ qua muốn vẫn lấy bằng hữu thân phận canh giữ ở bên cạnh ngươi." Lâm Nhiễm nhỏ giọng nức nở: "Ta chỉ là biết ngươi sẽ không lập tức tiếp nhận ta, ta nghĩ. . . Đứng cách ngươi gần đây vị trí, ta không có lúc nào là đều ở hi vọng ngươi ngày nào đó có thể mở miệng nói yêu ta, ta hi vọng ngươi nhìn ánh mắt của ta có thể có sở bất đồng, ta hi vọng ngươi có thể giống như ta nghĩ ngươi giống nhau nghĩ tới ta, ta hi vọng lễ tình nhân thời điểm, ngươi có thể cho ta tặng quà, ta hi vọng, có thể lấy đời vị trí của nàng. . . Hạ, tình yêu cũng là ích kỷ, cũng là khát vọng có, ta cùng người khác, không có không giống với, ta biết ta như vậy, ngươi có không cách nào cự tuyệt ta, thật xin lỗi. . ."

http://tieulun.hopto.org

"Cái này, không có cần thiết nói xin lỗi, chớ ngu liễu." Giang Hạ nụ cười có chút khổ sở.

"Ta biết lần này ngươi là làm sao bị thương, ta cũng biết nàng lúc trước chuẩn bị rời đi ngươi." Lâm Nhiễm chậm rãi ngồi thẳng lên, thanh lệ trên khuôn mặt còn treo móc trong suốt nước mắt: "Ta rất đau lòng ngươi, lần này, ta đã không có kiên nhẫn liễu, hạ, theo cùng nhau lúc này rời đi thôi sao."

"Cho cùng nhau rời đi?" Giang Hạ ngạc nhiên.

"Đúng, theo rời đi, trước trận ta đã tại vì từ chức làm chuẩn bị liễu." Lâm Nhiễm thần sắc hết sức thật tình: "Hạ, ta không hề nữa hy vọng xa vời có thể thay thế được vị trí của nàng, ta cũng vậy không nhớ ngươi nhiều yêu ta, chỉ cần ngươi yêu thích ta là được. Ta chỉ hi vọng, ta có thể cùng ngươi cùng nhau quá bình thản nửa đời sau, ta sẽ không để cho ngươi bị thương, sẽ không phản bội, sẽ không để cho ngươi lo lắng hãi hùng, ta chỉ biết cho ngươi đơn giản nhất vui vẻ cùng Noãn Noãn, cho ngươi một quả thuộc về hai người chúng ta nhà. Ta không dám cam đoan ngươi sẽ có nhiều hạnh phúc, nhưng là, ít nhất ngươi có sống được so sánh với hiện tại dễ dàng rất nhiều, bình tĩnh rất nhiều."

Giang Hạ ngơ ngác nhìn nàng, muốn nói cái gì, Lâm Nhiễm nhưng đưa tay che lại miệng của nàng: "Ngươi hãy nghe ta nói hết. Ta biết những năm gần đây, ngươi sống được mệt chết đi, mà ta chờ ngươi, cũng chờ rất luy, ta không muốn chờ đợi thêm nữa, nhưng ta còn là rất yêu rất yêu ngươi, còn ôm có một ti hi vọng, ta khát vọng có thể mang theo tay của ngươi, cùng đi hoàn tương lai đường, cùng nhau nhìn dọc đường phong cảnh. Cho nên hiện tại, ta muốn cho ngươi một đạo lựa chọn đề, đáp án chỉ có hai, ngươi quyết định để cho ta hạnh phúc, hoặc là để cho ta hoàn toàn hết hy vọng."

Nàng từ từ buông tay ra, thật sâu nhìn Giang Hạ ánh mắt: "Hạ, ngươi biết,

ta thích Paris, ta một người đi rất nhiều lần, ta vẫn cũng khát vọng ngươi có thể theo ta đi một lần, ngươi vốn nói bận rộn, cho dù theo ta đi qua hai lần, đều có bằng hữu khác cùng nhau. Lần này, ta chuẩn bị nữa đi đâu, bất quá không phải là du ngoạn, mà là định cư, vé phi cơ ta đã lấy lòng liễu, mười chín hiệu buổi sáng mười một giờ, hai tờ, có một trương vì ngươi mua, ngươi có thể lựa chọn theo ta đi, hoặc là đem nó xé toang, để cho ta một mình đi trước. Ta sẽ ở phi trường chờ ngươi, nếu như. . . Nếu như ngươi đến lúc đó không đến, ta liền mình đi, ta. . . Không bao giờ ... nữa sẽ tìm ngươi."

Khang Trữ đi, lúc đi, trong mắt tràn đầy an ủi cùng vẻ cổ vũ , Lâm Nhiễm cũng đi, lúc đi, ánh mắt hồng hồng, giống như là khóc đến rất lợi hại.

Bất tri bất giác vừa đến buổi tối, Giang Hạ ở trên giường nằm không được, thế nhưng thái độ khác thường ra khỏi gian phòng, tựa vào trên ghế sa lon, nàng vẫn không cùng Kỷ Ngữ Đồng nói chuyện, bộ dáng kia, tựa hồ ở nhìn TV, ánh mắt rồi lại ngơ ngác. Kỷ Ngữ Đồng trong lòng cái kia loại bất an, cũng là càng ngày càng mãnh liệt, quá vài phần chuông , nàng đứng lên, len lén trở về Giang Hạ gian phòng, chung quanh nhìn một cái, cũng không có gì dị thường, chẳng qua là chăn có chút xốc xếch.

Cho nên, nàng tạm thời bỏ xuống trong lòng mãnh liệt

Bất an, loan □ tử thay nàng sửa sang lại sàng phô, nhưng là mới vừa đem gối mỉm cười nói vén, có đồ vật gì đó ở trong mắt nhanh chóng xẹt qua. Trong nội tâm nàng vừa nhảy , đem trọn gối vén lên, lại phát hiện, kia hẳn là một tờ vé phi cơ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần đây viết được không có gì kích tình

Bởi vì sắp phần cuối liễu, vừa không muốn tùy tiện có lệ viết.

Nếu như tiến độ chậm, hi vọng các vị lượng giải.

Có cảm giác ta sẽ nhiều viết chút.

89, thứ 89 chương

89, thứ 89 chương . . .

Nấu cơm, chưng súp, vệ sinh gian phòng, nhàn hạ lúc, bay vùn vụt sách, nghe một chút âm nhạc. Kỷ Ngữ Đồng cuộc sống trôi qua rất bình tĩnh, ít nhất, ngoài mặt là bình tĩnh.

Chẳng qua là, vô luận làm cái gì, nàng trên căn bản cũng sống ở có thể thấy được Giang Hạ địa phương : chỗ, Giang Hạ cũng cũng không có để ý, chẳng qua là có nhiều lần, nàng yên lặng từ Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh tránh ra, Kỷ Ngữ Đồng phỏng đoán , nàng là ở gọi điện thoại.

Dĩ nhiên cũng có tương đối mà nói sung sướng thời điểm, tỷ như Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ Chu Tinh Hán mấy người kia cùng nhau tới đây, trong phòng liền có hơn cười cười nói nói thanh âm, Giang Hạ không nói, chỉ nghe của hắn cửa nói, thỉnh thoảng, trên mặt cũng sẽ lộ ra một nhợt nhạt nụ cười.

Mỗi khi lúc này, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng có dâng lên một loại nho nhỏ hạnh phúc cảm, mặc dù nàng biết, nụ cười này không là bởi vì nàng.

Mười chín hiệu, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng một mực yên lặng nhớ tới cuộc sống rốt cục đến.

Ăn điểm tâm, Kỷ Ngữ Đồng rõ ràng không yên lòng, trong mâm đồ chỉ hơi giật mình, Giang Hạ nhưng chậm con Tư Lý vừa ăn trứng tươi, vừa thỉnh thoảng bưng lên sửa tươi uống một ngụm, thoạt nhìn cũng không chút nào dị thường.

Nhưng là càng như vậy, Kỷ Ngữ Đồng đáy lòng càng cảm thấy có chút

kinh hoảng.

Hơn mười giờ thời điểm, làm kha linh mạn diệu thân ảnh ra hiện tại bốn mươi chín lâu, Kỷ Ngữ Đồng vẫn nói ở giữa không trung tâm, rốt cục hoàn toàn trầm xuống.

Kha linh đứng ở Giang Hạ bên cạnh, mỉm cười nhìn Kỷ Ngữ Đồng, giải thích dường như nói: "Donovan Y Sinh nói, Giang tổng thương thế mặc dù khôi phục được không sai biệt lắm, nhưng vẫn là cần đi bệnh viện hoàn toàn làm xuống kiểm tra, cho nên ta hôm nay riêng tới đón Giang tổng đi qua."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng làm như ở nói với nàng nói, ánh mắt lại nhìn đi tuốt ở đàng trước Giang Hạ bóng lưng: "Nếu như vậy, vậy thì tùy ta đưa nàng đi qua đi, ngươi công việc bận rộn như vậy, cũng không cần chạy tới chạy lui liễu, nói cho ta biết là nhà ai bệnh viện, trường thái bệnh viện sao?"

"Không phải là trường thái bệnh viện." Kha linh nụ cười có chút cứng ngắc, nhìn Giang Hạ một cái, lại nói: "Ta hôm nay đã mời một ngày giả, ta một người đưa Giang tổng đi là được rồi, Kỷ tiểu thư, ngươi gần đây chiếu cố Giang tổng rất cực khổ, hôm nay hay là hảo hảo ở lại nhà nghỉ ngơi đi."

"Một mình ngươi đưa nàng? Đưa đi nơi nào? Phi trường sao? Hộ chiếu được xạo lìn cái lỗ lô'l gì, cũng đã chuẩn bị xong sao?" Kỷ Ngữ Đồng thanh âm rất nhẹ, đáy mắt cũng là một mảnh bi thương vẻ.

Kha linh nghe lời này, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Giang Hạ lúc này mới dằng dặc xoay người lại, mở miệng nói: "Tiểu Linh, ngươi trước đi lầu dưới chờ ta."

"Là (vâng,đúng), Giang tổng." Kha linh thở phào nhẹ nhỏm, vội vàng đáp ứng, vừa hướng Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, xoay người bước nhanh rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng cùng Giang Hạ mặt đối mặt đứng, Mỹ lệ trên gương mặt tràn đầy bi thương vẻ, môi của nàng ở khẽ run, một lúc lâu, mới phát ra một câu thanh âm: "Không nghĩ tới, ngươi. . . Ngươi cánh muốn lấy phương thức này rời đi, ngươi để cho kha linh hướng ta nói láo, thậm chí, ngay cả đám câu nói lời từ biệt cũng không có. . ."

"Ngươi yếu đạo khác sao?" Giang Hạ mặt không chút thay đổi nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Ta đây hiện tại bổ sung."

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, thoáng cái nói không ra lời.

Giang Hạ nhìn nàng một hồi lâu, xoay người tựu hướng ngoài cửa đi, Kỷ Ngữ Đồng không biết dũng khí đến từ nơi đâu, đột nhiên xông lên phía trước, một thanh từ phía sau lưng ôm lấy nàng.

"Giang Hạ, không muốn ta, không nên đi, không muốn đối với ta như vậy. . ." Nàng vừa khóc, vừa nhẹ giọng cầu khẩn.

"Buông." Giang Hạ lạnh lùng nói.

"Ta sẽ không phóng khai ngươi, lần này nữa cũng sẽ không phóng khai." Kỷ Ngữ Đồng khủng hoảng dưới, ngược lại ôm càng chặc hơn.

Giang Hạ cắn răng, đột nhiên dùng sức đem nàng hai tay đẩy ra, sau đó đem nàng đẩy ra vừa, Kỷ Ngữ Đồng chân hạ lảo đảo một cái, cơ hồ té ngã xuống trên mặt đất.

"Thấy ta bị thương, áy náy rồi? Tự trách rồi? Trong lòng gây sự với rồi? Muốn làm những thứ gì, có phải hay không?" Giang Hạ hất càm lên, một đôi dài nhỏ con ngươi chăm chú nhìn nàng, thanh âm nhẹ vô cùng nhẹ vô cùng: "Không sao, ta liền để chiếu cố ta, cho dù thật sự là không có có một chút khẩu vị, ta vẫn rất phối hợp, ngươi chịu đựng súp, ta uống một giọt không dư thừa, ngươi nấu thức ăn, ta ăn được mùi ngon, hảo tâm của ngươi, thịnh tình

của ngươi, ta một không rơi toàn bộ dẫn liễu!" Nói tới đây, nàng chỉ chỉ Kỷ Ngữ Đồng ngực: "Mấy tháng đã qua, trong lòng ngươi vốn nên sống khá giả chút ít đi? Ngươi bứt rứt cảm giảm bớt sao? Như vậy, bây giờ là không phải là nên thả ta đi rồi?"

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng đầy cõi lòng lòng chua xót ủy khuất, bỗng nhiên khóc hô: "Không là bởi vì áy náy, không là bởi vì tự trách! Ngươi cũng biết, ngươi cũng biết !"

"Ta biết cái gì? Biết ngươi yêu ta sao?" Giang Hạ vi hơi hí mắt ra, khóe môi hiện lên một tia nụ cười tàn nhẫn: "Bởi vì ngươi yêu ta, cho nên ngươi không muốn nhìn lại thấy ta? Bởi vì ngươi yêu ta, cho nên ngươi muốn đầu nhập người khác hoài bão?"

Kỷ Ngữ Đồng không nói chuyện nhưng đáp, trong mắt nước mắt cũng là liên miên không dứt.

Giang Hạ đi vào nàng, thanh âm càng ngày càng thấp, cũng càng ngày càng bi thương: "Tại sao ta cho ngươi dài đến mười năm thời gian, ngươi chẳng phải làm? Tại sao ta chuẩn bị tranh thủ liễu, ngươi lại không thể tiếp nhận? Tại sao vậy ta chết quá một lần, ngươi lại muốn rồi trở về ?"

"Giang Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng khóc đến không thở nổi, vươn tay nhẹ nhàng ôm liễu cổ của nàng, đem mặt chôn ở cổ của nàng.

Có lẽ là trên da thịt truyền đến Noãn Noãn thấp toan tính, có lẽ là trong ngực người run rẩy được quá lợi hại, Giang Hạ lần này cũng không có đẩy ra nàng, nhưng cũng không có trả lời nàng ôm, chóp mũi truyền đến sâu kín mùi thơm là như thế quen thuộc, song, lòng của nàng nhưng như thế mỏi mệt mà thê lương.

"Ngữ Đồng, chúng ta kết thúc sao, ta đã đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực, ta

mệt chết đi." Hồi lâu, nàng thì thào nói.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng chấn động, sắc mặt dần dần chuyển làm tái nhợt, chốc lát, nàng chậm rãi buông ra Giang Hạ, một đôi nước mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, trên mặt hiện lên lên một tên kỳ quái nụ cười: "Cùng Lâm Nhiễm, có dễ dàng rất nhiều sao?"

Giang Hạ trầm mặc một hồi mà, thấp giọng nói: "Là (vâng,đúng), có rất nhẹ nhàng, có rất đơn giản, sẽ rất bình tĩnh, cũng sẽ. . . Vui vẻ, đây chính là trước mắt ta rất muốn cuộc sống."

"Ngươi quyết định?"

"Quyết định."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ cặp mắt hờ hững, biết nàng lần này nói, chắc là không biết nữa sửa lại, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rét run, ngay cả trong mạch máu máu một sát na đang lúc tựa hồ cũng bị đống kết ở.

"Ngữ Đồng, ta nghĩ ta không cần đối với ngươi nói Saionara." Giang Hạ nhẹ nhàng nói này một câu, lui về phía sau liễu hai bước, sau đó xoay người qua tử.

"Giang Hạ. . ."

Sau lưng truyền đến một tiếng nhẹ nhàng cổ quái tiếng la, Giang Hạ cước bộ không khỏi một bữa, sau đó quay đầu lại đi, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi giơ lên tay trái, trên cổ tay cái kia nhàn nhạt vết đao, tựa như một khối đốt hồng bàn ủi dường như, trong nháy mắt in dấu đau đớn Giang Hạ tâm.

"Ngươi là cho là, ta không sẽ vì ngươi chết lần thứ hai, phải không?" Kỷ Ngữ Đồng vẻ mặt dị thường bình tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ trên mặt trong nháy mắt bao phủ lên một tầng sương lạnh: "Ngươi đang ở đây uy hiếp ta?"

"Nếu như ngươi không thương ta, ta liền uy hiếp không được ngươi, phải không? Nhưng là của ngươi thang máy mật mã là sinh nhật của ta đây."

"Kia chỉ là bởi vì ta còn chưa kịp đổi." Giang Hạ thản nhiên nói: "Khác nói với ta yêu, hiện tại trong lòng ta, nhất không có ý nghĩa chán ghét nhất không nghĩ nhất nghe tự nhãn chính là chỗ này ."

"Là (vâng,đúng) sao? Kia đây? Cũng là chưa kịp ném?" Kỷ Ngữ Đồng đột nhiên vén lên trên ghế sa lon một quyển tạp chí, đem một xinh đẹp khéo léo bình thủy tinh bày đến Giang Hạ trước mặt, chậm rãi nói: "Còn ngươi nữa gọi chụp ảnh đưa cho ngươi những thứ kia ảnh chụp đây? Giang Hạ, ngươi như vậy yêu ta, thật có thể cùng một nữ nhân khác đơn giản vui vẻ cuộc sống sao?"

"Ta nói liễu không nên theo nhắc lại yêu cái chữ này!" Giang Hạ đầy mặt sát khí, tàn bạo nhìn nàng.

"Ta liền muốn nói!" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, một tờ tuyệt mỹ khuôn mặt bởi vì thống khổ khẽ vặn vẹo , cả đột nhiên trở nên có chút bệnh tâm thần đứng lên: "Ta liền phải nhắc nhở ngươi, cái kia sắp sửa cho cùng nhau cao bay xa chạy nữ nhân, không phải là ngươi yêu mến , cũng không phải là thích nhất ngươi, ngươi hiện tại làm là một quyết định sai lầm!"

Giang Hạ cắn chặt răng, đột nhiên một bước xa xông lên phía trước, đoạt lấy trong tay nàng bình thủy tinh, hung hăng đập xuống đất, "Không nên!" Theo Kỷ Ngữ Đồng một tiếng khóc la, trong phòng khách đột nhiên phát ra một tiếng kinh thiên động địa giòn vang, miểng thủy tinh tấm chung quanh vẩy ra, thập viên rạng rỡ loang loáng hột xoàn cũng leng keng cút rơi trên mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi đi!" Giang Hạ chỉ vào đại môn, phẫn nộ quát: "Không phải là không nếu đối mặt ta đây trương có thể làm cho ngươi muốn đến cừu hận mặt sao? ! Không phải là muốn cùng Quý Vị Ương đi Mĩ Quốc, từ đó song túc song phi, không bao giờ ... nữa muốn trở về sao? ! Ta nói liễu, coi như ngươi bị ép buộc chuyện này không có phát sinh quá! Ngươi cần gì phải muốn lưu lại!"

Kỷ Ngữ Đồng si ngốc nhìn dưới mặt đất, sau đó từ từ ngồi chồm hổm □ đi, hai tay đem thủy tinh quét đến cùng nhau, sau đó như trân bảo một loại đặt ở trong lòng bàn tay, một giọt đỏ sẫm máu tươi bỗng nhiên từ đầu ngón tay rỉ ra. Giang Hạ rõ ràng nhìn thấy, mặt liền biến sắc, cũng đi theo ngồi chồm hổm xuống, nhanh chóng nắm chặc tay nàng, đem những thứ kia mảnh nhỏ bỏ rơi, cả giận nói: "Ngươi điên rồi sao? !"

Kỷ Ngữ Đồng thấp cúi thấp đầu không lên tiếng, một lúc lâu, mới giơ lên một đôi mơ hồ nước mắt mắt thấy nàng, nức nở nói."Giang Hạ, không muốn ta, mười năm trước, ngươi đã vứt bỏ quá ta một lần, ta. . . Ta thật cũng nữa chịu không nỗi người thứ hai mười năm. . ."

Giang Hạ ánh mắt đảo qua, vừa nhìn thấy nàng trên cổ tay vết thương, tâm phảng phất bị đao cắt quá một loại, đau đớn kịch liệt, qua thật lâu, mới khó khăn nói: "Ngữ Đồng, chúng ta mang cho lẫn nhau, chỉ có thương hại, chỉ có thống khổ. . ."

"Không, chúng ta từng có quá vui sướng nhất hạnh phúc thời gian!" Kỷ Ngữ Đồng phản tay nắm chặc tay nàng, vội vàng nói: "Hiện tại, hết thảy cũng đã qua, chúng ta có thể một lần nữa bắt đầu, Giang Hạ, chúng ta có thể !"

"Nhưng là trong lòng vẻ lo lắng đã tồn tại, không phải sao?" Giang Hạ nhẹ giọng nói.

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn nàng, tay từ từ buông ra.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, lớn như thế trong phòng khách cũng là một mảnh yên lặng.

Một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt hiện lên lên vẻ buồn bả nụ cười: "Hạ, thật xin lỗi, có mấy chuyện, ta vẫn muốn hướng ngươi nói xin lỗi."

"Không, nói xin lỗi hắn là ta, đối với ngươi tạo thành thương tổn, ta vĩnh viễn đều không thể đền bù." Giang Hạ nhắm lại hai mắt, sáp thanh nói.

"Ta phạm sai lầm lớn nhất, không thể không trung cho tim của mình. Mà là, đem ngươi làm hết thảy cũng coi là đương nhiên." Kỷ Ngữ Đồng không để ý tới lời của nàng, kính nói thẳng đi xuống: "Từ ngươi sau khi bị thương trong khoảng thời gian này, ta nghĩ liễu rất nhiều. Ta không thể đem ngươi gây nên ta làm hết thảy, cũng làm thành là ở vì phụ thân ngươi chuộc tội, ta mười sáu tuổi sinh nhật, ngươi đã cứu ta, sau lại vẫn bảo vệ an toàn của ta, cung ta đi học, đưa ta ra khỏi nước, ở vật chất thượng cùng trên tinh thần chống đở ta, đây hết thảy, cũng nguyên ở ngươi lương tri, còn ngươi nữa đối với ta yêu, những chuyện này, ngươi vốn có thể không làm, quyền lựa chọn vẫn ở chỗ của ngươi. Nếu như không có ngươi, ta không dám tưởng tượng ta hôm nay có là cái dạng gì, mà ngươi đang quyết định dùng ngươi tất cả lực lượng tới bảo vệ ta, ngươi thật ra thì, cũng chẳng qua là đứa bé, ngươi chỉ so với ta lớn một tuổi."

Giang Hạ cắn môi không lên tiếng, nước mắt nhưng kinh ngạc rớt xuống.

"Mười năm trước quyết định của ngươi, mang đến cho ta liễu thời gian dài lớn lao thương tổn, nhưng ta nghĩ, nếu như ta ở vào vị trí của ngươi, cũng không thấy được biết làm nhiều lắm cao minh, dù sao, lúc ấy ngươi không hề giống nay Thiên Nhất dạng hô phong hoán vũ, ngươi muốn suy nghĩ đồ thật sự quá nhiều."

Kỷ Ngữ Đồng vươn tay bưng lấy Giang Hạ mặt, ôn nhu vì nàng lau đi

trên mặt nước mắt: "Ta vẫn rất hận ngươi, vì của ta tình yêu, vì ta mười năm nhất tốt đẹp chính là tuổi thanh xuân, nhưng ta thủy chung làm không được không thương ngươi, không muốn ngươi, cho nên ta hơn hận ngươi."

"Cha mẹ tử vong đích thực cùng, Lâm Nhiễm không có lúc nào là tồn tại, để cho ta mất đi lý trí, hay hoặc là, là quá mức lý trí. Cho nên, ta lần đầu tiên chân chính có liễu rời đi ý nghĩ của ngươi, hơn nữa trước nay chưa có kiên định, ta nghĩ quá đem cuộc đời của mình giao cho Quý Vị Ương, bởi vì ta biết, nàng thiện lương chân chính, có thể tin cậy, quan trọng lànhất nàng thật rất yêu ta. Thật xin lỗi, ta cũng không biết khi đó tại sao phải nghĩ như vậy, nhưng là rất nhanh ta liền hối hận, thật, nhưng hối hận lúc đã không còn kịp rồi." Kỷ Ngữ Đồng không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Giang Hạ gầy khuôn mặt, giống như là sợ nàng có đột nhiên biến mất: "Nếu như người không thể cùng mình sở yêu người ở chung một chỗ, kia tốt nhất cuộc sống trạng thái, cũng không phải là giống như bắt cây cỏ cứu mạng giống nhau tìm đến mình không thương người, mà là làm được không miễn cưỡng, mình, cố gắng cuộc sống được an tĩnh thong dong."

"Gặp lại ngươi trúng thương té xuống một sát na kia, ta sợ hãi được hồn phách đều tán, tâm thần tê liệt, tha thứ ta, đến sinh tử của ngươi trước mắt, mới hoàn toàn tỉnh ngộ, cừu hận không trọng yếu, khúc mắc không trọng yếu, hết thảy cũng không trọng yếu, ngươi sống sờ sờ khỏe mạnh đứng trước mặt ta, kia mới là trọng yếu nhất, nghĩ thời điểm, có thể nhìn thấy ngươi, kia mới là trọng yếu nhất. Giang Hạ, tha thứ ta... Tha thứ ta đem cha mẹ chết đi cũng lạ đến ngươi trên đầu, ta chỉ có thể bởi vì không thương ngươi mà rời đi ngươi, nhưng tại sao có thể bởi vì ngươi là Chu Văn Hàn nữ nhi mà rời đi còn ngươi? Tại sao có thể lấy cừu hận danh nghĩa hủy bỏ ngươi cho làm tất cả đây? Ta tại sao muốn hành hạ ngươi, tại sao muốn hành hạ mình?"

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt lộ ra thật sâu vẻ thống khổ, dừng lại một lúc lâu, mới chứa đựng nước mắt nói: "Hạ, đời này, ta không bao giờ ... nữa muốn

cùng ngươi bỏ qua, ta chỉ nghĩ dắt chặc tay của ngươi, vĩnh viễn cũng không muốn thả mở, tha thứ ta, mời cho thêm ta một lần cơ hội, khỏe?"

Giang Hạ nước mắt không tiếng động rơi xuống, nàng không ngừng lắc đầu, một lúc lâu, mới run rẩy thanh âm nói: "Ngữ Đồng, ta không phải là. . . Ta không. . . Ta sợ ta cũng đã không thể để hạnh phúc, chúng ta thật không thích hợp ở cùng một chỗ."

"Không, ngươi ở bên cạnh ta, tựu là hạnh phúc của ta." Kỷ Ngữ Đồng đau lòng được cơ hồ trì hoãn bất quá khí , nàng quỳ trên mặt đất, hai tay đem Giang Hạ đầu ôm vào trong ngực, thì thào nói: "Hạ, ta yêu ngươi, vô luận lúc nào cũng không có đình chỉ quá, ngươi không nên. . . Theo nói lời như thế, không nên. . . Để cho "

"Tại sao? Tại sao. . . Hắn không ra thương : súng? Tại sao là ta. . ." Giang Hạ thanh âm đứt quãng, mơ hồ được nghe không rõ rõ ràng, nàng tựa vào Kỷ Ngữ Đồng Noãn Noãn hương thơm hoài bão dặm , như một thê lương không giúp hài tử, bị đè nén hồi lâu cảm xúc đột nhiên hỏng mất, nước mắt giống như thủy triều mãnh liệt ra: "Tại sao phải biến thành hôm nay cái bộ dáng này? Tại sao. . ."

Kỷ Ngữ Đồng nghẹn ngào nói không ra lời, hai tay nhưng đem nàng ôm chặc hơn nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sau này không có ở đây dưới trả lời cái gì lúc nào hơn... Câu hỏi liễu, tránh cho làm cho mình có Vô Ý gạt người cơ hội.

Chủ yếu này mấy chương đây, muốn đầu nhập đầy đủ đích tình cảm đi viết, đặc biệt là này chương có chút bộc phát cảm giác.

Nhưng là ta mấy ngày qua luôn là không thể tiến vào trạng thái, cho nên,

không có cách nào.

Này thiên đồng kết thúc sau, ta đại khái có phong bút một thời gian ngắn, cho nên ta phải lấy chịu trách nhiệm thái độ đi viết, lưu ấn tượng tốt sao.

Tận lực thông cảm hạ sao

90, thứ 90 chương

90, thứ 90 chương . . .

Xế chiều một chút, Thúy Vân phi trường.

Hậu cơ trong đại sảnh, một người mặc thước quần trắng Mỹ lệ nữ lang, thỉnh thoảng giơ cổ tay lên nhìn bề ngoài, hoặc là nhìn trong tay đích tay cơ, trên mặt là không che dấu được khẩn trương vẻ lo âu , giống như là đang chờ người nào, thời gian nhất phân phần đích trôi qua, mà nàng chờ đợi ánh mắt cũng dần dần ảm đạm.

Không biết qua bao lâu, nàng tay phải chặc nắm chặt điện thoại đột nhiên vang lên, vẻ vẻ vui mừng xẹt qua nàng xinh đẹp khuôn mặt, ánh mắt nhìn về phía màn ảnh, nhưng biểu hiện là một xa lạ mã số, ý niệm trong đầu vừa chuyển , rốt cục đè xuống đón nghe khóa: "Uy?"

Khẽ run thanh âm tiết lộ liễu một vẻ khẩn trương, điện thoại bên kia người kia giọng nói cũng là không nhanh không chậm: "Uy, Lâm Nhiễm tiểu thư sao?"

Thanh âm tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng Lâm Nhiễm thoáng cái cũng không nhớ ra được là ai, mất mác ngoài, hai đạo đôi mi thanh tú khẽ chau lên: "Ngươi là?"

"Ngươi phía bên trái nhìn."

Lâm Nhiễm ngạc nhiên, theo bản năng nghiêng đi thân thể, lại thấy một một thân màu trắng hưu nhàn trang phục giả trang nữ sinh, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười, đang một tay kéo một cái rương hành lý, một tay giơ điện thoại hướng nàng ý bảo.

"Quý Vị Ương?" Lâm Nhiễm vẻ mặt kinh ngạc, nàng cùng Quý Vị Ương chưa nói tới biết, nhưng vẫn biết người này, hơn nữa ở Dương Noãn Tô gia dặm gặp phải quá hai lần.

"Này, lại gặp mặt." Quý Vị Ương kéo được Lý Hướng nàng đến gần, hào phóng chào hỏi.

Lâm Nhiễm trên mặt mất tự nhiên vẻ chợt lóe lên, lễ phép tính khẽ mỉm cười: "Tốt đúng dịp, ngươi là xuất soa hay là?"

Quý Vị Ương trong mắt toát ra một tia thương cảm vẻ, sau đó ra vẻ dễ dàng nhún vai: "Hồi Newyork, còn ngươi?"

Lâm Nhiễm không đáp, khẽ cúi đầu, theo bản năng nắm chặc trong tay vé phi cơ. Quý Vị Ương nhìn trước mắt cái này cùng mình đồng bệnh tương liên cô bé, trong lòng không có từ đâu tới lên vài phần thương tiếc, nàng mấp máy thần, bỗng nhiên nói: "Nếu như ngươi là đang đợi người, ngươi. . . Hay là buông tha đi, Giang Hạ nàng sẽ không tới."

"Làm sao ngươi . . ." Lâm Nhiễm chợt ngẩng đầu, tâm niệm vừa chuyển trong lúc đã là hiểu: "Là (vâng,đúng) Kỷ Ngữ Đồng gọi ngươi tới sao?"

"Nói như thế nào đây?" Quý Vị Ương thở dài, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ: "Ngữ Đồng mấy ngày hôm trước gọi điện thoại cho ta, nói giúp ta đặt liễu hôm nay vé phi cơ, để cho ta lập tức trở về Mĩ Quốc, hơn nữa muốn ta nói trước tới phi trường, thuận tiện mang những lời này cho ngươi."

Lời nói trong lòng nói, nàng thật sự là có chút bỏ không được rời đi có Kỷ

Ngữ Đồng ở tòa thành thị này, mặc dù nàng biết nàng yêu vẫn là Giang Hạ, mặc dù biết các nàng có thể đã cùng tốt lắm, nhưng không biết tại sao, luôn là hạ không được quyết tâm hoàn toàn rời đi, ai biết Kỷ Ngữ Đồng thế nhưng sử xuất : đánh ra liễu một chiêu này, không đi cũng không được liễu.

Lâm Nhiễm sắc mặt đột nhiên có chút thay đổi, Quý Vị Ương nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng: "Ngươi. . . Ngươi không sao chớ?"

"Không có chuyện gì." Lâm Nhiễm miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Cái kia. . . Ta thấy ngươi sắc mặt không được tốt, chúng ta nếu không qua bên kia ngồi một chút sao." Quý Vị Ương vừa nói, nhận lấy Lâm Nhiễm trong tay hành lý.

Lâm Nhiễm sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác tọa tại tọa vị thượng, thần sắc mờ mịt, Quý Vị Ương an tĩnh ngồi ở bên người nàng phụng bồi nàng.

Trong đại sảnh thúc giục hành khách lên phi cơ truyền thanh vang lên nhiều lần, Quý Vị Ương cũng nhịn không được nữa, đột nhiên vươn tay, cầm qua trong tay nàng vé phi cơ nhìn một chút, sau đó mở to hai mắt nói: "Hai giờ phi Paris? Ngươi này đã muốn không còn kịp rồi nha!"

"Ta chỉ phải . ." Lâm Nhiễm cắn cắn môi, nghiêng đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra một bất đắc dĩ mà lòng chua xót nụ cười: "Ta một mực đối với mình nói, nhiều hơn nữa chờ một lát, có lẽ nàng sẽ đến, không ngừng, không ngừng thuyết phục mình. . ."

"Làm sao ngươi như vậy. . ." Quý Vị Ương nghĩ đến mình, đem "Ngu" chữ nuốt trở lại trong miệng, nặng nề thở dài.

Hai người trầm mặc tương đối , riêng của mình không nói gì, đối với quanh mình hết thảy làm như không nghe thấy không thấy. Cũng không biết qua bao lâu, Quý Vị Ương ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: "Ngươi đi không

được rồi."

Lâm Nhiễm phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn bắt tay vào làm trong đích vé phi cơ, bỗng nhiên đưa tay xé thành hai nửa, sau đó đứng dậy, lắc lắc tóc dài, trên mặt lộ ra một thoải mái vẻ mặt: "Không sao, buổi tối còn có một ban chuyến bay."

"Ngươi. . . Nghĩ thông suốt?" Quý Vị Ương cũng đứng dậy, ánh mắt vẫn là lo lắng.

"Đã nhiều năm như vậy, cũng là nên nghĩ thông suốt." Lâm Nhiễm khẽ mỉm cười, trong mắt lộ ra cảm kích thần sắc: "Ta nghĩ, ngươi cũng nên chuẩn bị lên phi cơ sao, cám ơn ngươi theo ta lâu như vậy, có cơ hội chào tạm biệt gặp lại sau."

"Lâm Nhiễm!" Quý Vị Ương nhìn nàng ôn nhu bóng lưng, bỗng nhiên có chút gấp gáp ngay cả tên mang họ la một tiếng.

"Tại sao?" Lâm Nhiễm kinh ngạc xoay người lại.

Quý Vị Ương tựa hồ có chút chân tay luống cuống, ngây ngốc cùng nàng nhìn nhau liễu một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Paris là ngồi rất đẹp thành thị, ta nghe nói, tâm tình không tốt người, hắn là ăn chút ít mỹ vị món điểm tâm ngọt, ta nghĩ, ta cũng có thể đi đâu, ngươi. . . Ngươi để ý nhiều bạn sao?"

Lâm Nhiễm kinh ngạc nhìn nàng, qua thật lâu thật lâu, trên mặt hốt nhiên đột nhiên tràn ra vẻ ngọt nụ cười: "Vậy ngươi vé phi cơ không phải là lãng phí sao?"

"Coi như là lãng phí, cũng là học ngươi." Quý Vị Ương nói xong này một câu, lập tức chợt hiểu ra tới đây, cao hứng nói: "Nói như vậy, ngươi là đáp ứng lạc?"

http://tieulun.hopto.org

Lâm Nhiễm cười không đáp, xoay người tiếp tục đi về phía trước, Quý Vị Ương ngốc tại nguyên chỗ sợ run vài giây đồng hồ, đột nhiên kêu to: "Uy, chờ ta một chút! Nói chuyện có thể coi là đếm nga!" Xoa lấy hành lý cái hòm, vội vàng đuổi theo.

Ở Giang thị phụ lâu ở một thời gian ngắn, Giang Hạ thân thể đã tốt được không sai biệt lắm, cho nên cùng Kỷ Ngữ Đồng cùng nhau bàn hồi liễu sông chỗ ở.

Tất cả mọi người cảm thấy, cuộc sống lần nữa trở lại quỹ đạo, hết thảy cũng gió êm sóng lặng.

Khác ánh nắng tươi sáng buổi sáng, Lâm Nhất Phong, Khang Trữ, Cam Minh Châu cùng với Chu Tinh Hán một nhà ước hẹn đi tới sông chỗ ở thăm Giang Hạ, thuận tiện mọi người tụ tụ lại, Kỷ Ngữ Đồng cùng Quế mụ Tiểu Vũ đám người lập tức công việc lu bù lên.

Trong phòng khách, chu (tuần) Vi trắng bóc cầm lấy Kỷ Ngữ Đồng cho hắn mua một chiếc món đồ chơi Tank, một người khiến cho bất diệt nhạc hồ, thỉnh thoảng tới truyền đến khanh khách tiếng cười, Chu Tinh Hán biết Giang Hạ yêu thích yên tĩnh, vội vàng gọi Dương Noãn Tô: "Noãn Noãn, đem ngươi nhi tử mang qua một bên đi chơi, ầm ĩ chết người!"

"Tiểu hài tử nào có không ầm ĩ, ngươi người này. . ." Cam Minh Châu sẳng giọng.

"Tiểu Chu, không có quan hệ." Giang Hạ mệt mỏi tựa vào trên ghế sa lon, khoát tay ngăn cản hắn: "Tùy tiện hắn ở nơi đâu tốt lắm, thật lâu không nhìn thấy hắn, thật là có chút nghĩ hắn."

"Nghe đi, chủ nhân cũng nói như vậy liễu." Dương Noãn Tô liếc Chu Tinh Hán một cái, đứng lên nói: "Ta đi phòng bếp xem một chút Ngữ Đồng,

nhìn trúng buổi trưa chuẩn bị cái gì cho chúng ta ăn."

"Noãn Noãn, ta với ngươi cùng đi." Cam Minh Châu vội vàng gọi lại nàng, sau đó hướng nàng mở trừng hai mắt: "Không bằng như vậy, chúng ta đi đem Quế mụ cùng Tiểu Vũ gọi ra, ba tỷ muội cùng nhau động thủ, chuẩn bị một bàn món ăn đi ra ngoài, như thế nào?"

"Tốt!" Dương Noãn Tô mừng rỡ, hai người một đường cười nói hướng đi phòng bếp.

Khang Trữ lấy tay khửu tay đụng phải đụng Lâm Nhất Phong: "Hắc, minh châu gần đây đối với xuống bếp rất cảm thấy hứng thú, xem ra ngươi sau này có lộc ăn." Lâm Nhất Phong đảo cặp mắt trắng dã: "Nàng không phải đối với xuống bếp cảm thấy hứng thú, các ngươi trước mặt giả bộ giả vờ giả vịt thôi. Nói chuẩn xác, nàng bây giờ là đối với thức ăn ngon cảm thấy hứng thú, chỉ muốn thấy cái gì xanh xao đẹp mắt, hoặc là ăn ngon, cũng làm cho ta làm cho nàng ăn, ta hảo hảo một ngày mới dễ nhìn, hiện tại đã biến thành cam nhà đích đầu bếp liễu."

"Không phải đâu? Vì đuổi kịp nàng, ngươi cũng thật là bất cứ giá nào liễu, ngươi không phải là vẫn thừa hành 'Con trai tránh xa nhà bếp' thánh nhân nói như vậy sao?" Khang Trữ hết sức kinh ngạc, Giang Hạ cũng không khỏi được mím môi mỉm cười.

"Lần này nhất thời, kia nhất thời nha, chờ ta cách mạng thành công, hừ hừ! Đến lúc đó nhìn lại ta như thế nào hãnh diện." Lâm Nhất Phong cười gian nói.

"Tốt, ta muốn đi tố cáo, bóc ngươi ngụy trang trước mặt cụ, để cho đồng chí vĩnh viễn cũng cần cố gắng."

"Ngươi dám!"

Hai người ngươi một lời ta một câu đấu võ mồm , Chu Tinh Hán đem ánh mắt từ nhi tử trên người thu hồi, bỗng nhiên hướng Giang Hạ đắc ý cười: "Tiểu Hạ, thật ra thì chúng ta hôm nay tới đây, có một tin tức tốt muốn nói cho ngươi."

"Thật sao?" Giang Hạ miễn cưỡng đáp một tiếng, tựa hồ cũng không nhiều lắm hứng thú, Chu Tinh Hán lại không để ý nét mặt của nàng, vẫn là rất hưng phấn: "Al Qaida cổ phiếu ngã được không được bộ dáng, cách cái chết không xa."

"Các ngươi ở bên trong lấy chút ít danh đường sao, sớm đoán được có thể như vậy liễu." Giang Hạ cười nhạt.

"Thật không có sức lực, cho là nói cho ngươi biết, ngươi ít nhất có vui vẻ một chút." Chu Tinh Hán buông tay ra, hơi có chút thất vọng, ngay cả chuẩn bị thu mua Al Qaida chủ đề cũng không nghĩ nói ra. Lâm Nhất Phong cùng Khang Trữ liếc nhau một cái, nhưng tiểu tâm dực dực nói: "Tiểu Hạ, ngươi gần đây thân thể cảm giác vẫn khỏe chứ?"

"Rất tốt a." Giang Hạ khẽ mỉm cười.

Lâm Nhất Phong nhìn nàng gầy gò tiều tụy khuôn mặt, còn có vô tinh đả thải bộ dạng, cau mày nói: "Nhưng là ngươi tinh thần khí sắc thoạt nhìn rất kém cỏi a, ta xem ngươi phải đi bệnh viện kiểm tra hạ xuống, khác có cái gì tai hoạ ngầm."

"Ta cũng vậy có đồng cảm." Chu Tinh Hán nghe hắn nói như vậy, cẩn thận nhìn một chút Giang Hạ: "Bất quá, đây là đoạn thời gian trước bị thương làm cho sao, thoáng cái không có khôi phục như cũ, từ từ điều dưỡng sao, hẳn là không có chuyện gì."

"Đã điều dưỡng liễu không thiếu thời gian liễu, vết thương cũng là khép

lại liễu, người hay là gầy giống như Hầu Tử dường như." Khang Trữ tiếp lời nói.

"Ta trong khoảng thời gian này đã bị Ngữ Đồng làm cho đi bệnh viện kiểm tra nhiều lần, không có một chút vấn đề." Giang Hạ lắc đầu: "Hắn là Tiểu Chu nói như vậy, cần từ từ điều dưỡng, không phải là gầy chút sao, Ngữ Đồng cùng Quế mụ các nàng ngạc nhiên, ngày ngày cho ta chuẩn bị bổ ăn, ăn được ta cũng muốn phun ra."

Lâm Nhất Phong vỗ đùi: "Đúng nga, ta có người bằng hữu chuyên làm thuốc tài làm ăn, ta mấy ngày qua đi giúp ngươi chuẩn bị chút thứ tốt tới đây, cái gì đông đông trùng hạ thảo a nhân sâm, ta xem ngươi là cần đại bổ xuống."

"Lâm kẻ điên, ngươi đừng hành hạ ta, ngươi hay là cho mình giữ đi." Giang Hạ rên rỉ một tiếng, ngã xuống ghế sa lon dặm .

Trong phòng bếp, Cam Minh Châu cùng Dương Noãn Tô vừa cho Kỷ Ngữ Đồng trợ thủ, vừa đã ở thảo luận chuyện này.

"Giang Hạ thân thể không phải là đã bình phục sao? Thấy thế nào hay là ốm yếu, cùng trước kia khí phách bộ dáng tưởng như hai người, Ngữ Đồng, ngươi không có kết thúc trách nhiệm nha." Dương Noãn Tô đầu tiên trêu ghẹo nói.

"Đúng vậy a, tiểu Hạ đi ta kia kiểm tra mấy lần, thân thể cũng không có vấn đề gì liễu a, nhưng là tinh thần trạng thái nhưng vẫn là bết bát như thế, thoạt nhìn làm cho người ta lo lắng." Cam Minh Châu nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, tựa hồ muốn nói cái gì, không biết làm sao rồi lại khép lại miệng.

"Ngữ Đồng, ngươi muốn chuẩn bị chút dinh dưỡng đồ cho ngươi nhà ác ma ăn a, nàng trước kia a, mặc dù làm cho người ta nhìn cảm thấy ghê tởm,

cùng bạo quân dường như, so với hiện tại bộ dáng tốt đã thấy nhiều."

Kỷ Ngữ Đồng động tác trong tay một bữa, trên mặt miễn cưỡng hiện lên vẻ tươi cười, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy a, nàng trở lại ngày đó, Quế mụ đã gặp nàng, đau lòng được khó lường, một mực hỏi làm sao đột nhiên thoáng cái gầy rất nhiều, sắc mặt làm sao kém như thế, cho nên lộc nhung a, xài giao a, tổ yến a, này chút ít đông Tây Thiên ngày đổi phiên, vẫn cũng không gãy quá, chẳng qua là. . . Ta cũng không biết, tại sao nàng thoạt nhìn vẫn không có khởi sắc. . ."

"Ta xem nàng là có lòng bệnh sao." Cam Minh Châu rửa món ăn, những lời này đột nhiên bật thốt lên.

"Phanh" một tiếng giòn vang, Kỷ Ngữ Đồng trong tay địa bàn tử một không có cầm chắc, thế nhưng rơi trên mặt đất, mấy người giật nảy mình, Quế mụ đang ở bên ngoài bố trí phòng ăn, vừa nghe đến tiếng vang, vội vàng tiểu chạy vào, thấy Kỷ Ngữ Đồng đang khom lưng đi xuống lấy mảnh nhỏ, lo lắng nói: "Đồng Đồng, ngươi không sao chớ? Có hay không đả thương tới chỗ nào?"

Cầm lấy tay nàng nhìn vừa nhìn, lúc này mới yên lòng lại, không nhịn được trách cứ: "Ngươi đứa nhỏ này, ta nói có ta cùng Tiểu Vũ là tốt, ngươi không phải là không thuận theo, muốn đích thân chuẩn bị, này nếu là bị tay nhưng làm sao bây giờ?"

"Không có chuyện gì, chẳng qua là. . . Chỉ là một lúc tay trơn. . ." Kỷ Ngữ Đồng hai tay ở tạp dề thượng xoa xoa , lẩm bẩm giải thích , bộ dáng kia, giống như đứa bé dường như không biết làm sao.

Cam Minh Châu ngạc nhiên nhìn nàng, trong lòng không khỏi sinh ra vô số nghi ngờ.

http://tieulun.hopto.org

Cơm nước xong, tất cả mọi người ở phía trước trong vườn hoa tản bộ, Lâm Nhất Phong cùng Giang Hạ cùng Chu Tinh Hán đi tuốt ở đàng trước, nói chuẩn bị tiến quân game online thị trường chuyện tình, chu (tuần) Vi trắng bóc thì ôm một con túc cầu, ở bích lục trên bãi cỏ đá tới đá vào, Dương Noãn Tô cùng Cam Minh Châu hai người đang theo hắn cùng nhau chơi đùa, chu (tuần) Vi trắng bóc thấy mình đã bị coi trọng, cao hứng được mặt mày hớn hở, ai ngờ vui quá hóa buồn, bỗng nhiên một cước đá vô ích, tròn vo thân thể một đầu trồng trên mặt đất, liên tiếp lộn mấy vòng, sau đó phục trên mặt đất, miệng một quắt, bắt đầu lên tiếng khóc lớn, Dương Noãn Tô cùng Cam Minh Châu vừa buồn cười vừa đau lòng, vội vàng đở dậy hắn, mọi cách trêu chọc dụ dỗ.

Khang Trữ cố ý đi được rất chậm, sau đó cùng Kỷ Ngữ Đồng song song mà đi, hai người đi trong chốc lát, những người kia cũng hướng phòng ốc phía sau đi.

"Ngữ Đồng, ngươi gần đây được chứ?" Khang Trữ bỗng nhiên nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, nhìn nàng một cái, trên mặt lộ ra một tia nhàn nhạt nụ cười: "Ta rất khỏe nha, tại sao hỏi như thế?"

"Ta là hỏi. . . Ngươi cùng tiểu Hạ gần đây được chứ?"

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt buồn bả, nhất thời trầm mặc xuống, qua hồi lâu, vi khẽ rũ xuống mí mắt, thấp giọng nói: "Cái gì gọi là tốt, cái gì gọi là không tốt đây?"

Khang Trữ cau mày nói: "Nàng vốn không có giống như trước như vậy không nói cùng nói chuyện sao?"

"Không, nàng theo nói chuyện, cũng rất quan tâm của ta bắt đầu cuộc

sống hàng ngày cuộc sống, nàng rất tốt."

"Vậy tại sao. . ." Khang Trữ nghi hoặc nhìn nàng, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài: "Ngữ Đồng, ngươi biết không? Hôm nay ngươi vừa nhìn thấy chúng ta, ngươi biểu hiện được rất vui vẻ, một mực nơi đó cười, nhưng ta có loại cảm giác, ngươi nội tâm cũng không nhanh vui mừng, ngươi có tâm sự. . . Nếu có cái gì không có thể giải quyết chuyện, ngươi có thể nói cho ta biết, không nên buồn bực ở trong lòng."

Kỷ Ngữ Đồng vành mắt đỏ lên, bỗng nhiên thấp giọng nói: "A Trữ, cám ơn ngươi."

"Rốt cuộc tại sao? Ngươi cùng tiểu Hạ hai người cũng có cái gì không đúng." Khang Trữ nhìn nàng, trong mắt toát ra vẻ lo lắng.

"Nàng. . . Nàng đối với ta rất khỏe, chẳng qua là, chẳng qua là nàng ngủ ở lầu hai nàng ông ngoại gian phòng, ta ngủ ở lầu ba nàng thì ra là gian phòng." Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, nghẹn ngào tiếp tục nói: "Thật, có thể phụng bồi nàng, có thể dạng như vậy cuộc sống, ta đã rất thỏa mãn, nhưng là nàng không chịu thân cận ta, ta vẫn rất đau đớn tâm. . ."

"Cái gì?" Khang Trữ kinh ngạc há to mồm, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng cũng không phải là phân phòng ngủ, mà là phân tầng lầu ngủ, này thật bất khả tư nghị.

Kỷ Ngữ Đồng không ra, nghiêng đầu nhìn về phía nơi xa.

"Quả thực làm cho người ta không thể tin được, các ngươi ở trở lại cũng có một thời gian ngắn đi." Qua một lúc lâu, Khang Trữ mới lắc đầu, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn Kỷ Ngữ Đồng, nhận chân nói: "Ngữ Đồng, có lẽ, ngươi nên chủ động chút, thật!"

"Ta. . . Ta không nắm chắc, không biết trước khí , ta. . . Ta cùng Quý Vị

Ương, ngươi cũng biết, ta sợ nàng ghét bỏ ta, ta sợ nàng chỉ sợ một chút xíu không đúng đích ánh mắt, sợ nàng trong miệng nói ra cái gì một câu về cái kia buổi tối." Kỷ Ngữ Đồng vừa nói, không khỏi nước mắt doanh cho tiệp.

"Không nắm chắc, không biết trước khí ? Tại sao không nắm chắc, không biết trước khí , ngươi so sánh với nàng nhưng thuần khiết nhiều!" Khang Trữ nổi trận lôi đình, lớn tiếng nói: "Này coi là cái gì? Lãnh bạo lực sao? Không được! Ta phải đi tìm nàng nói chuyện một chút chuyện này."

Nàng lúc này nghĩa phẫn điền ưng, một lòng hoàn toàn hướng người yếu nghiêng, cơ hồ cũng đã, nàng đoạn thời gian trước cũng bởi vì chuyện này chán Kỷ Ngữ Đồng.

"A Trữ, ngươi không cần lo, chuyện của chúng ta, tự chúng ta để giải quyết." Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, liền vội vàng kéo nàng.

"Tự mình giải quyết? Các ngươi người nào có trước bán ra một bước?" Khang Trữ đem tay nàng hất ra, Hướng Tiền đi vài bước, vừa quay đầu lại nói: "Ngươi đừng quản, ta sẽ vì ngươi ra mặt." Vừa nói vội vã tránh ra.

Giang Hạ tựa hồ đi mệt liễu, nằm ở hồ bơi bên ghế nằm thượng nhắm mắt dưỡng thần, Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán cũng tham gia náo nhiệt, vây bắt chu (tuần) Vi trắng bóc chuyển đi.

Khang Trữ chuyển tới phòng ốc phía sau, một cái đã gặp nàng, chậm lại cước bộ đi tới, sau đó ở nàng bên cạnh ngồi xuống, Giang Hạ tựa hồ không có có ý thức đã có người đi tới, hai tay gối ở sau ót, thích ý hưởng thụ sau giờ ngọ Noãn Noãn sáng rỡ, qua hồi lâu, Khang Trữ nhẹ khẽ gọi một tiếng: "Tiểu Hạ."

"Ừ?"

"Ngươi. . . Ngươi còn đang trách Ngữ Đồng sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Lời này sao nói?"

"Làm sao ngươi có thể lạnh như vậy rơi nàng? Ngươi không biết như ngươi vậy sẽ cho người rất đau đớn tâm không!" Khang Trữ nhìn nàng vẻ mặt lạnh nhạt bộ dạng, mới vừa đè xuống hỏa khí vừa mao (lông) liễu đi lên.

Giang Hạ đột nhiên mở mắt, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "A Trữ, ngươi bận rộn sao?"

Khang Trữ ngẩn ra, lông mày hơi nhíu: "Ngươi có ý gì?"

"Ngươi trong khoảng thời gian này trông coi chuyện của công ty, bây giờ còn muốn tới quản người khác trên giường chuyện, ngươi không vội vàng sao?" Giang Hạ dằng dặc nói xong câu này, chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại xiêm y, sau đó hướng nơi xa đi tới.

Khang Trữ nghe kia nói, mặt trong một sát na trướng thành màu gan heo, thật lâu nói không ra lời một câu nói, nàng xem thấy Giang Hạ càng ngày càng xa bóng lưng, đột nhiên nắm chặt hai đấm, ngửa mặt lên trời kêu to: "Tức chết lão nương liễu, tức chết lão nương liễu! Thế nhưng đối với ta nói lời như vậy!"

"A Trữ, ngươi làm sao vậy?" Cam Minh Châu rất xa nhìn thấy nàng quái dị cử động, tò mò chạy tới.

"Ngươi đại nhân đại lượng, không nên cùng mới vừa bị đánh thương : súng người so đo, không nên cùng mới vừa bị đánh thương : súng người so đo!" Khang Trữ không nhìn nàng, trong miệng không ngừng tái diễn này một câu.

"A Trữ, A Trữ, ngươi làm sao vậy?" Cam Minh Châu càng cảm thấy kỳ quái, không khỏi đưa tay vỗ vỗ đầu vai của nàng.

http://tieulun.hopto.org

"Ta không có làm sao, chính là mau bị sông khốn kiếp tức chết! Lão nương hiện tại muốn nổi dóa, muốn vứt cửa, muốn lật bàn, muốn. . . Muốn lái xe rất xa rời đi địa bàn của nàng!" Khang Trữ mình an ủi không có có hiệu lực, đột nhiên nộ khí trùng thiên đứng lên.

Cam Minh Châu kinh ngạc, vội vàng đuổi theo đi: "A Trữ, A Trữ!"

Đêm đã khuya, Kỷ Ngữ Đồng nằm ở trên giường, cũng là trằn trọc trở mình, không có chút nào buồn ngủ. Lúc xế chiều, Khang Trữ lấy cớ có việc, lái xe nói trước rời đi sông chỗ ở, Cam Minh Châu sau lại lặng lẽ nói cho nàng biết, nói Khang Trữ có thể cùng Giang Hạ xảy ra cải vả.

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đi thân thể, nhẹ tay nhẹ vuốt Giang Hạ từng ngủ trôi qua gối, trong lòng lại là chua xót khó nhịn, vừa hết sức bất an, căn phòng này, này cái giường, có nàng tham luyến người kia lưu lại hơi thở, nhưng là, nhưng không có nàng quen thuộc Noãn Noãn hoài bão, không có kia ôn nhu được làm lòng người say liên tục tình thoại.

Trời mới biết, đối với cái này chút ít, nàng có nhiều tưởng niệm, nàng lại muốn liễu bao lâu. . .

Có lẽ Khang Trữ nói đúng, tổng yếu có một người tới trước đánh vỡ cục diện bế tắc, có lẽ, nàng hẳn là cho mình một chút dũng khí, nàng là yêu nàng, không phải sao?

Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ hồi lâu, rốt cục đứng dậy xuống giường.

Mang thấp thỏm tâm tình, tay ở trên cửa nhẹ khấu trừ liễu hồi lâu, đang lúc Kỷ Ngữ Đồng hoài nghi Giang Hạ có phải hay không ngủ, cửa đột nhiên mở ra một đường.

"Ngữ Đồng, đã trễ thế này, ngươi còn chưa ngủ sao?" Giang Hạ tay chống cửa, mắt Đức Chúa Trời dường như có chút mê ly.

"Ta tới thăm ngươi một chút." Thấy giọng nói của nàng ôn hòa , Kỷ Ngữ Đồng tạm thời đêm đầy nghi ngờ lo lắng đặt ở vừa, nói những lời này thời điểm, nàng có chút khẩn trương, lại có chút ít ngượng ngùng, cái loại nầy kỳ quái tâm tình, phảng phất mối tình đầu thiếu nữ, tới đi cùng người yêu trong lúc lần đầu tiên ước hẹn.

"Nha." Giang Hạ xuất thần nhìn nàng Mỹ lệ trước mặt lỗ, cúi đầu ứng một câu.

"Ngươi. . . Uống rượu?" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nhẹ nhàng ngửi một chút, không tự kìm hãm được nhăn lại liễu lông mày: "Thương thế của ngươi vừa mới tốt. . ."

"A? Không có!" Giang Hạ giống như là đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trên mặt lộ ra vài tia bối rối thần sắc, đi theo lại nói: "Một chút, một chút mà thôi."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trực giác nàng cử chỉ có chút dị thường, thấy nàng hai tay chống cửa, một chút cũng không để cho mình đi vào ý tứ , không nhịn được vừa nhẹ giọng nói: "Ta nhưng lấy đi vào ngồi một chút sao?"

Giang Hạ nhìn nàng Mỹ lệ ôn nhu tròng mắt, hơi ngẩn ra, lại đi bên trong phòng nhìn một cái, sau đó làm một Kỷ Ngữ Đồng ngay cả không chút suy nghĩ đến động tác, nàng "Phanh" một tiếng đem cửa đóng lại.

Kia lực mạnh đóng cửa thanh âm, chấn đắc người màng nhĩ mơ hồ làm đau, cửa cơ hồ vứt đến Kỷ Ngữ Đồng trên mặt, nàng mở to hai mắt đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, trong lòng cũng là một mảnh thấu xương lạnh như băng, cả người thành một ngọn điêu khắc, nàng không biết mình muốn làm sao bây giờ, không biết kế tiếp muốn làm sao bây giờ, hoàn toàn mất đi liễu hành động, suy tư, tiếng nói chờ hết thảy năng lực...

http://tieulun.hopto.org

Song, qua bất quá một phút đồng hồ chừng, cửa vừa được mở ra.

Giang Hạ hai mắt ngưng mắt nhìn nàng, mang trên mặt một tia mất tự nhiên nụ cười, ôn nhu nói: "Vào đi."

Kỷ Ngữ Đồng cắn chặc đôi môi, không nói gì, nhưng là mới vừa bị đóng băng ở một lòng, nhưng giống như là gặp gỡ ngày xuân noãn dương, đang từ từ tuyết tan, từ từ hòa tan. . .

91, thứ 91 chương

91, thứ 91 chương . . .

Giang Thiệu Cơ gian phòng, cũng là thư phòng cùng phòng ngủ tương liên, so với Giang Hạ gian phòng còn muốn rộng rãi , bên trong phòng trang sức là kiểu Trung Quốc phong cách, lấy tinh sảo cây mun hoặc cây tử đàn gia cụ làm chủ.

Kỷ Ngữ Đồng ở Giang gia nhiều năm như vậy, này là lần đầu tiên bước vào cái này lãnh địa, nàng mới mà có chút ngạc nhiên đánh giá bên trong phòng cổ kính bài biện cùng bố trí, song, càng ngày càng đậm hơn mùi rượu nhưng từng đợt hướng nàng lỗ mũi chui, khiến cho nàng lập tức dời đi liễu lực chú ý. Nhớ tới Giang Hạ mới vừa rồi quái dị cử động, ánh mắt của nàng mọi nơi quét một lần, nhưng không thấy được chai rượu chén rượu các loại.

Chẳng lẽ nàng mới vừa đóng cửa, chính là đem này chút ít đông tây giấu đi sao?

Kỷ Ngữ Đồng lông mày thâm tỏa, ánh mắt dời về phía Giang Hạ trên người, Giang Hạ đi tới bên giường, ngửa đầu té ở một đoàn xốc xếch trên chăn, nhẹ khẽ thở ra một hơi: "Làm sao đã trễ thế này còn chưa ngủ?"

"Ngươi hỏi ta, còn ngươi?" Kỷ Ngữ Đồng đứng ở bên giường, giọng nói

ôn nhu nhưng mang theo chút trách cứ: "Đã trễ thế này, ngươi đang làm gì đó?"

"Có chút ngủ không được." Giang Hạ khép hờ lấy tròng mắt đáp.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút nàng, xoay người đi phòng rửa tay cầm con sạch sẻ khăn lông, dùng nước nóng ngâm liễu, sau đó vắt khô, đi tới Giang Hạ trước mặt ngồi xuống, cúi □ đi, Giang Hạ không nhúc nhích, tùy ý nàng thay mình lau chùi mặt cùng cổ, mát mẻ cảm giác từ da thượng truyền, cả người cảm giác thanh tĩnh thoải mái không ít.

"Có hay không nơi nào khó chịu?"

"Không có."

"Ngươi. . . Ngươi có thể hay không. . ." Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, thanh âm nhưng dần dần thấp xuống đi: "Có thể hay không nhiều yêu quý mình một chút, coi như là. . . Vì ta. . ."

Giang Hạ mở mắt, ngơ ngác nhìn nàng, lại thấy nàng hốc mắt ửng đỏ, đã là châu lệ ướt át.

"Hạ, ngươi tại sao. . ." Kỷ Ngữ Đồng một đôi mắt đẹp đọng lại rót nàng, cũng là muốn nói lại thôi.

Giang Hạ không đành lòng nhìn nhau nàng ôn nhu làm cho người khác tan nát cõi lòng ánh mắt, ánh mắt lược lược dời xuống, không biết làm sao, mặt tái nhợt bàng thượng bỗng nhiên hiện lên một tia đỏ ửng, liền hô hút cũng hơi bị ngừng lại. Kỷ Ngữ Đồng tự nhiên cũng đã nhận ra biến hóa của nàng, hơi ngẩn ra, sau đó cúi đầu vừa nhìn, mình cũng cũng không khỏi hai gò má nóng lên.

Thì ra là nàng hôm nay xuyên : thấu là một việc màu trắng thấp ngực đai

đeo quần ngủ, tảng lớn trong suốt trơn mềm da thịt □ cho ngoài, lúc này cùng Giang Hạ gần đây, hơn nữa một ngồi, một nằm, chỗ ngực lại càng như ẩn như hiện, cảnh xuân chợt tiết. Kỷ Ngữ Đồng cực kỳ lúng túng, phản ứng đầu tiên tựu là chuẩn bị che bộ ngực, nhưng là tay vừa mới động, rồi lại ngừng lại.

Chẳng lẽ lấy nàng cùng Giang Hạ quan hệ trong đó, còn cần xấu hổ thành như vậy sao? Lâu như vậy tới nay, nàng không phải là thời thời khắc khắc khát vọng cùng nàng như vãng tích một loại thân mật sao? Khang Trữ nói đúng, vốn có một người muốn trước bán ra một bước.

Nghĩ như vậy, Kỷ Ngữ Đồng ngược lại cầm lấy Giang Hạ đích tay, nhẹ nhàng dán tại liễu trên mặt mình, tinh tế vuốt ve, Giang Hạ hô hấp rõ ràng dồn dập lên.

Trong không khí nhiều hơn một ti như có như không mập mờ, bốn phía nhiệt độ đã ở dần dần lên cao,

"Hạ, ta rất nhớ ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng không hề chớp mắt nhìn Giang Hạ, thanh âm thấp đủ cho giống như thở dài.

Vẻ ôn nhu vẻ từ Giang Hạ đáy mắt xẹt qua, tuy nhiên nó thoáng qua rồi biến mất, nàng lấy lại bình tĩnh, đột nhiên rút tay mình về, đem ánh mắt dời về phía vừa: "Chậm, ngươi nên trở về phòng nghỉ ngơi."

Trong phòng tốt đẹp chính là không khí lập tức bị nàng thanh âm lạnh như băng đánh vỡ, Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt chuyển làm kinh ngạc, vẻ mặt cũng đi theo cứng đờ, Giang Hạ hai tay khẽ chống giường, cũng đã ngồi dậy, nàng nhìn nàng một cái, giọng nói so với trước nhu hòa một chút: "Một người đi tới sợ sao? Ta đưa ngươi."

"Tại sao ta không thể ở?" Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, Mỹ lệ trong đôi mắt

ba quang Doanh Doanh (nhẹ nhàng): "Tại sao không quan tâm ta ở chỗ này cùng ngươi?"

Nàng lúc này vẻ mặt, thoạt nhìn là hiếm thấy cố chấp, đúng vậy, nàng đó là có thể khẳng định, Giang Hạ trong lòng đã ở khát vọng nàng, ánh mắt của nàng không lừa được người, cho nên, nàng không tha nàng lùi bước, đây là các nàng quay về cho tốt một cơ hội. Cho nên, nàng nhẹ nhàng vươn tay, ôm liễu Giang Hạ cổ: "Hạ, ngươi thật không muốn ta sao?"

Gương mặt của nàng nhẹ nhàng cọ nàng, thanh âm mềm nhẹ mà ngọt, tràn đầy nói không ra lời đầu độc cùng trêu chọc, Giang Hạ mở to hai mắt, có chút ngơ ngác nhìn trước mắt này trương sướng được điên đảo chúng sanh khuôn mặt, trong trí nhớ Kỷ Ngữ Đồng, tựa hồ tiên Thiếu chủ động, chỉ sợ cùng mình đã có quá da thịt chi hôn, nhưng là kia phân ngượng ngùng căng thẳng, nhưng như nhau mười năm trước cái kia ngây ngô thiếu nữ.

Giang Hạ nghe trong mũi Ti Ti mùi thơm, không khỏi có chút ý loạn tình mê, song, cái kia buổi tối, nàng nằm ở trên giường, đầy người dấu hôn hình ảnh rồi lại ở trong óc của nàng hiện lên, nàng cả người xao động sôi trào máu, rồi lại như kỳ tích từ từ làm lạnh xuống tới.

"Ngươi đã hảo hảo lâu không có ôm ta." Kỷ Ngữ Đồng nằm ở nàng trên bả vai, trong thanh âm tràn ngập ủy khuất.

Giang Hạ mím môi thần không lên tiếng, bỗng nhiên đưa tay đẩy ra nàng, phiền não đứng dậy, một lúc lâu, mới đưa lưng về phía nàng nói: "Ngữ Đồng, ta không cần người nào theo ta, ngươi đi nghỉ ngơi sao."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ bóng lưng, đầy ngập nhiệt tình lập tức hóa thành lạnh như băng, nước mắt ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại: "Ngươi. . . Ghét bỏ ta."

Này vừa khổ lại chát thanh âm, để cho Giang Hạ không nhịn được quay đầu lại, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đau khổ, trên mặt hiện lên một tia thảm đạm nụ cười, cúi đầu tái diễn nói: "Hạ, ngươi ghét bỏ ta, cho nên không muốn. . . Đụng ta."

"Ta không có!" Giang Hạ tâm tựa hồ ở bị kéo ra , kia Ti Ti đau đớn cảm giác để cho tâm tình của nàng cũng đi theo kích động lên, này một câu cơ hồ là kêu đi ra.

"Hạ, nếu như ngươi có cái gì bất mãn, mời nói ra, ta không nhớ ngươi làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra, ta không nhớ ngươi đối với ta khách khí, ngươi có thể đánh ta, mắng ta, lấy phương thức trừng phạt ta! Ta không nhớ ngươi hành hạ mình, ta cầu : van xin ngươi không muốn đối với ta như vậy!"

"Ngữ Đồng, ta cần không gian cùng thời gian." Giang Hạ mặc nhiên chốc lát, cúi đầu nói.

"Không, ngươi cần đem trong lòng ngươi suy nghĩ theo nói ra! Ngươi cần lấy chồng trao đổi, ngươi hiện tại trạng thái rất có cái gì không đúng, mọi người đều biết! Là bởi vì ta? Còn là bởi vì ba ba của ngươi?" Kỷ Ngữ Đồng dứt khoát bất cứ giá nào liễu.

Giang Hạ ánh mắt hướng trên người nàng đảo qua, thanh âm đột nhiên trở nên không có chút nào nhiệt độ: "Đừng làm cho ta hối hận để để lại, được chứ?"

Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn nàng, một lúc lâu, mới đờ đẫn gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Tốt, ngươi sớm một chút nghỉ ngơi, ta. . . Ta trước lên rồi."

"Ừ."

"Sớm một chút nghỉ ngơi, đừng nữa uống rượu liễu, có thể sao?"

"Tốt."

Hai người một nói một đáp, giọng nói bỗng nhiên cũng trở nên kỳ dị loại ôn hòa bình tĩnh, phảng phất mới vừa rồi cái gì cũng chưa từng phát sinh quá, một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng nhìn thật sâu Giang Hạ một cái, rốt cục mở cửa đi ra ngoài.

Cửa bị nhẹ nhàng mang theo liễu, bên trong gian phòng lần nữa quy về bình tĩnh, ngay cả không khí tựa hồ cũng lạnh xuống, Giang Hạ đứng ở nơi đó, phảng phất biến thành một cái tượng gỗ, hồi lâu, nàng mới đi tới, tướng môn khóa ngược lại, sau đó từ trong tủ chén lấy ra một bình rượu, vừa lấy ra một hộp thuốc ném vào đầu giường.

Nàng ôm chai rượu, hướng trên giường một nằm, sau đó tưới một miệng lớn, nàng dại ra ánh mắt, nhìn trong không khí mỗ cái địa phương, tinh thần bỗng nhiên có chút hoảng hốt, cặp mắt kia, cặp kia quen thuộc mang theo sợ hãi cùng hận ý ánh mắt, tựa hồ vừa ra hiện ở chung quanh nàng mỗ cái địa phương, như bình thường giống nhau chăm chú nhìn chằm chằm nàng, nàng lần nữa rót hạ một ngụm rượu, trên mặt lộ ra một tia lạnh lùng nụ cười: "Xem ta cùng Ngữ Đồng cái bộ dáng này, ngươi có phải hay không rất hài lòng?"

Nàng thở dốc một hơi, nói tiếp: "Ngươi suốt ngày đi theo ta, ngay cả trong mộng cũng không buông tha, rốt cuộc là muốn như thế nào? Khác nói với ta hiếu thuận! Khác nói với ta huyết thống! Khác nói với ta tánh mạng của ta là ngươi cho ! Ngươi không xứng với nói những thứ này!" Nàng gầm nhẹ liễu mấy tiếng, trong mắt bỗng nhiên chảy xuống nước mắt, nàng đưa tay lau nước mắt, thanh âm từ từ thấp đi xuống, kia giọng nói giống như là ở cầu xin tha thứ: "Ta không phải là hướng ngươi nổ súng, ta không phải là hướng ngươi nổ súng. . ."

Nàng ôm chặt đầu gối, bộ dáng thoạt nhìn yếu ớt không giúp, nước mắt như suối nước một loại từ hốc mắt xông ra, trong phòng ngủ chỉ nghe thấy

nàng cúi đầu tiếng khóc lóc.

"Ta biết, ngươi hận ta, nghĩ hành hạ ta. . ."

Cũng không biết qua bao lâu, Giang Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tái nhợt thon gầy trên mặt lộ ra vẻ quật cường vẻ, nàng vừa run rẩy tay, cầm lấy đầu giường kia hộp thuốc viên, vừa có chút tố chất thần kinh nói: "Ta không sợ ngươi, ta sẽ không sợ ngươi. . ." Tay run run run tác, mấy viên màu trắng hoàn thuốc rơi xuống ở trên chăn, nàng lấy lên hai khỏa thả vào trong miệng, ánh mắt lại vẫn nhìn trên chăn còn dư lại mấy viên, suy nghĩ một chút, vừa lấy lên một viên thả vào trong miệng, sau đó cầm mở chai rượu tưới một miệng lớn, đem hoàn thuốc tặng đi xuống.

"Ta không sợ ngươi. . . Ngươi mơ tưởng ảnh hưởng cuộc sống của ta. . ." Nàng vô lực nằm ngửa ở trên gối đầu, thì thào nói: "Ông ngoại, tại sao ngươi không đến thấy ta, tại sao không giúp ta. . ." Tay dần dần vô lực, chai rượu "Rầm" một tiếng từ trên giường lăn xuống dưới đất, màu hổ phách chất lỏng ồ ồ chảy ra, lưu ở trên sàn nhà, Giang Hạ giống như chưa tỉnh, trong miệng còn đang đang nói gì đó, nghe cũng là càng ngày càng mơ hồ không rõ, cuối cùng, cuối cùng không có liễu bất kỳ thanh âm gì.

Cuối tuần này, Lâm Nhất Phong ở một gian bọn họ thường đi quầy rượu muốn một cái túi, thứ nhất để cho mọi người cùng nhau họp gặp, thứ hai muốn vì Giang Hạ cùng Khang Trữ hòa hoãn hạ quan hệ. Chu Tinh Hán vợ chồng trước hết đến, sau đó chính là Cam Minh Châu cùng Khang Trữ, mọi người đợi đại khái nửa giờ bộ dạng, Giang Hạ mới dắt Kỷ Ngữ Đồng chậm rãi đến.

"Tốt, ta xuất tiền mời khách, các ngươi như vậy không nể tình, đã trễ lâu như vậy, tới trước phạt một chén." Lâm Nhất Phong nhìn thấy các nàng, tựu lớn tiếng ồn ào.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút Giang Hạ, sau đó cười nói: "Tốt, bất quá ta một người uống là được, ngươi biết nàng, hiện tại không thể uống rượu."

"Đó là dĩ nhiên, ta sớm cho nàng chuẩn bị xong nước trái cây liễu." Lâm Nhất Phong vừa nói, tựu cho Kỷ Ngữ Đồng rót một chén.

"Ai, ngươi cũng như vậy mãn làm gì, Ngữ Đồng cũng không giống như các ngươi như vậy có uống." Dương Noãn Tô thấy thế, lập tức cho thỏa đáng hữu ra mặt.

"Noãn Noãn, không có quan hệ, ta tới trễ sao." Kỷ Ngữ Đồng vừa nói sẽ phải bưng chén, Dương Noãn Tô vội vàng đoạt được, sau đó hướng Chu Tinh Hán trong chén ngã một nửa, nữa đưa cho Kỷ Ngữ Đồng: " này, có thể liễu."

Chu Tinh Hán cười khổ nói: "Ngươi trừ có khi dễ ngươi lão công, còn có thể làm gì?"

Cam Minh Châu cười nói: "Vậy cũng phải ngươi cam tâm bị khi phụ sỉ nhục."

Kỷ Ngữ Đồng uống nửa chén rượu, lại nói: "Ngươi hai vợ chồng cùng đi ra, yên tâm các ngươi nhà trong bảo khố Bối Nhi tử sao?"

"Không có chuyện gì đây, có bảo mẫu mang theo."

Mấy người trò chuyện việc nhà, Khang Trữ nhìn một chút bên cạnh trầm mặc không nói Giang Hạ, thấy nàng vẫn là một bộ uể oải không phấn chấn bộ dạng, trong lòng khí bất tri bất giác tiêu tán ở vô hình, đột nhiên lấy tay khửu tay đụng phải đụng nàng: "Uy, gần đây vẫn khỏe chứ?"

Giang Hạ phản ứng tựa hồ cũng trở nên chậm lụt, kinh ngạc nhìn nàng một cái, một lúc lâu mới nói: "Ừ, rất tốt a."

http://tieulun.hopto.org

"Vậy tại sao còn là bộ dạng này quỷ bộ dáng, thật giống như thật lâu không bỗng nhiên cơm no như vậy, Ngữ Đồng ngược đãi ngươi sao?"

Giang Hạ cười cười, bưng lên nước trái cây uống một hớp, cũng không lên tiếng, Lâm Nhất Phong vừa lãnh mắt thấy các nàng nói chuyện, tâm tình không khỏi thật tốt: "Hắc, chúng ta đi đổ xúc sắc như thế nào, người thua. . ."

"Người thua để cho đi ra ngoài hát ca." Chu Tinh Hán tiếp lời nói.

"Không." Lâm Nhất Phong cười xấu xa: "Người thua nói có nước đều màu vàng chê cười, nếu như không tốt cười, ra lại đi hát ca."

Cam Minh Châu liếc hắn một cái: "Ta biết, đây là ngươi Lâm đại soái ca trường hạng."

"Nào có?" Lâm Nhất Phong nụ cười đắc ý lập tức thu lại, tội nghiệp nhìn Cam Minh Châu: "Kia hay là ca hát tốt lắm."

"Được rồi được rồi, không cần ở trước mặt ta trang thuần khiết." Cam Minh Châu phất phất tay: "Bản thân ta là muốn nghe một chút các ngươi có nói cái gì đó, bất quá, để cho nói xong nếu như không tốt cười, ngươi nhất định phải chết."

"Tuân lệnh."

Giang Hạ khoát tay nói: "Âm thanh báo trước minh Hmm, ta cùng Ngữ Đồng không tham gia."

"Được rồi, nhìn ở ngươi bệnh nặng mới khỏi, hãy bỏ qua ngươi." Lâm Nhất Phong sảng khoái nói.

Kỷ Ngữ Đồng lôi kéo Giang Hạ đích tay, thấp giọng nói: "Hạ, ngươi có thể hay không cảm thấy nhàm chán?"

"À không, như vậy nhìn bọn họ chơi cũng rất có ý tứ, ta cũng thật lâu không có đi ra đây, làm sao có nhàm chán." Giang Hạ hướng nàng cười cười, Kỷ Ngữ Đồng này mới yên lòng.

Mấy người chơi mấy hiệp, trong rạp cười vui không ngừng, không khí nhất thời náo nhiệt lên.

Lúc này đến phiên Lâm Nhất Phong thua, hắn hắng giọng một cái, bắt đầu nói chê cười: "Trước kia có một nam nhân đâu, ngại lão bà của mình sẽ không rên rỉ, gọi đến làm cho người không có chút nào hăng hái, cho nên có lần cùng huynh đệ uống rượu, hắn nói khổ cho của hắn não, cái kia huynh đệ cười thần bí, nói hắn có diệu chiêu, lần này nam vừa nghe đã tới rồi sức lực, hỏi có biện pháp gì, huynh đệ của hắn mượn tới một trang giấy, ở phía trên viết 'room' cái này từ đơn, để cho hắn trở về để cho lão bà gọi."

"Kết quả đây, ngày thứ hai, hắn gọi điện thoại cho hắn huynh đệ, nói ngươi chiêu đó không có đặc biệt tác dụng a, hắn huynh đệ hỏi, lão bà của ngươi làm sao gọi ? Hiệu quả không tốt sao? Hắn nói, nàng kêu cả đêm room, nghe được ta càng phát ra muốn ngủ, hắn huynh đệ không khỏi cười ngất, nói ta không phải là muốn các ngươi gọi cái kia từ đơn, là hợp lại cái kia từ đơn a, r-o-o-m, hiểu không?"

Chu Tinh Hán nghe đến đó, buồn bực nói: "r-o-o-m, có cái gì đặc biệt a?"

"Không phải ngươi cái loại nầy cách gọi a, một chút phập phồng cũng không có." Lâm Nhất Phong liếc hắn một cái: "r-o-o-m, a ~ nga ~ a ~ ừ ~."

Hắn giương đầu, hai tay va chạm để ở lồng ngực của mình, nửa nhắm mắt, đem từng chữ âm cuối cũng tha được đặc biệt dài, cái dạng kia, kia biến hóa thanh âm, cũng làm cho người ta một loại cực kỳ □ cảm giác, này chê cười mọi người cũng không cảm thấy như thế nào, nhưng hắn kia phó bộ dáng đặc biệt khôi hài bật cười, Cam Minh Châu một ngụm rượu thiếu chút

nữa phun ra ngoài, Dương Noãn Tô Tiếu được cả người như nhũn ra, ngã xuống Chu Tinh Hán trên người.

Khang Trữ buồn cười ngoài, không khỏi trợn mắt nhìn Lâm Nhất Phong một cái: "May là ngươi đời này không phải nữ nhân, nếu không nhất định là dâm phụ trong đích cực phẩm."

"May là ngươi đời này cũng không phải là nam nhân, nếu không cũng nhất định là ngựa đực trong đích một hãn huyết bảo mã(BMW)!" Lâm Nhất Phong không khách khí đáp lễ nói.

Giang Hạ đột nhiên đứng dậy, hướng ngoài cửa đi tới, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng gọi nàng: "Hạ, ngươi đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài nghe một chút ca, ngươi cùng các nàng nơi này vui đùa một chút sao." Giang Hạ cười nói

Kỷ Ngữ Đồng ngây ngốc, đang muốn cùng đi ra ngoài, Cam Minh Châu nhưng một thanh kéo nàng: "Ai nha, không nên cùng như vậy chặc nha, làm cho nàng một người đi quá." Kỷ Ngữ Đồng chỉ đành phải vừa ngồi xuống.

Một khuôn mặt râu ria ca sĩ ngồi ở một tờ ghế bar thượng, vừa bắn ra đàn ghi-ta, vừa hát khàn khàn đích tình ca. Giang Hạ trực tiếp đi về phía quầy ba, hướng tửu bảo vẫy vẫy tay: "Một chén Scotland Whiskey."

Tửu bảo đem rượu đưa tới, nàng nhận lấy cơ hồ là uống một hơi cạn sạch, vừa khoát khoát tay: "Đấu lại một chén." Nhiều như vậy buổi tối, bọn ta có rượu cùng với, mấy có lẽ đã thành thói quen, ngốc tại cái đó trong rạp, nhìn bọn họ uống, nàng đã là nhịn vừa nhẫn, hiện tại cũng chỉ có rượu, có thể làm cho nàng hơi chút sống khá giả một chút.

Không biết uống đến thứ mấy chén, đang cảm giác đầu óc có chút Hỗn Độn, một thanh thúy dễ nghe thanh âm bỗng nhiên truyền vào trong lổ tai:

"Một người như vậy uống rượu, không tịch mịch sao?"

Giang Hạ nghiêng đầu vừa nhìn, một đang mặc màu đen quần cụt, thân thể yểu điệu tuổi thanh xuân nữ lang đã ở bên người nàng ngồi xuống, nàng tay nắm lấy chén rượu, đang mười phần hứng thú nhìn Giang Hạ.

"Nếu như ta nói ta tịch mịch, vậy ngươi có biện pháp gì có thể làm cho ta không tịch mịch sao?" Giang Hạ chuyển động chén rượu trong tay, nhàn nhạt hiểu rõ nhìn nàng một cái.

"Đương nhiên là có biện pháp, hơn nữa không chỉ một loại biện pháp, tỷ như. . ." Cô bé kia trên mặt nổi lên một tia nụ cười quyến rũ, kéo dài thanh âm, sau đó vươn tay, đem Giang Hạ tay trái để ở trên eo nhỏ của mình, sóng mắt khẽ lưu chuyển: "Đi theo ta, chính là trong đó một loại."

"Thật là ý kiến hay." Giang Hạ hơi ngửa đầu, uống sạch rượu trong chén, đang muốn nói chuyện, phía sau một giọng nói ngọt ngào động thính thanh âm bỗng nhiên cắt đứt nàng: "Vị tiểu thư này, ý không tốt, nàng có bạn liễu, phiền toái ngươi nhường một chút, được chứ?"

Người nữ kia lang quay đầu lại đi, chỉ thấy một vô cùng Mỹ thần sắc nhưng vô cùng Lãnh Mạc cô gái đang đứng ở các nàng phía sau, nói là đối với nàng nói, ánh mắt lại nhìn nàng bên cạnh Giang Hạ, nàng ngây ngốc, gật đầu, biết điều tiêu sái qua một bên đi

.

"Hạ, chúng ta về nhà, được chứ?" Kỷ Ngữ Đồng đi ra phía trước, nhẹ giọng nói.

Giang Hạ gật đầu, lấy ra một xấp tiền đặt ở trên quầy ba, sau đó lung la lung lay xoay người đi ra ngoài, Kỷ Ngữ Đồng ngay cả bước lên phía trước đở lấy nàng.

http://tieulun.hopto.org

Tài xế đã sớm ở bên ngoài chờ chực, vừa thấy Giang Hạ hai người đi ra ngoài, vội vàng kéo mở cửa xe, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng trước sau ngồi vào kia cỗ xe màu đen Maybach chỗ ngồi phía sau.

Xe chậm rãi Hướng Tiền thúc đẩy, Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới mới vừa rồi đích tình cảnh, trong lòng vẫn là ngăn gay gắt, Lâm Nhiễm đi thì thế nào? Chỉ cần Giang Hạ nguyện ý, còn sẽ có vô số Lâm Nhiễm đi ra ngoài. Giang Hạ dựa vào tại chỗ ngồi thượng, nhẹ nhàng thở dài khí , bỗng nhiên nghiêng đầu, đưa tay ở trên mặt nàng nhẹ nhàng một cạo, sau đó nhìn ngón giữa viên này trong suốt trong suốt nước mắt, thấp giọng nói: "Ngươi khóc?"

Kỷ Ngữ Đồng cắn chặc hàm răng không nói tiếng nào, nước mắt nhưng không tiếng động rơi xuống.

"Ta chỉ bất quá, như vậy cùng người khác nói mấy câu nói, ngươi sẽ khóc." Giang Hạ sắc mặt đỏ ửng, lẩm bẩm nói: "Còn ngươi? Ngươi cùng Quý Vị Ương lên giường, ngươi biết ta nhìn thấy thời điểm, trong lòng là cái gì cảm giác sao?"

"Giang Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng giơ lên mơ hồ nước mắt nhìn nàng, trong lòng giống như bị cái gì bóp yết quá giống nhau đau, đây là Giang Hạ lần đầu tiên ở trước mặt nàng trực tiếp như vậy nhắc tới cái kia buổi tối chuyện.

"Ta cảm giác trái tim tan nát rồi, một khắc kia đột nhiên cảm giác được ta không có gì cả liễu, mất mà được lại, được mà phục mất. . . Ta là khó như vậy bị, so sánh với chết còn cảm giác khó chịu." Giang Hạ đỏ hồng mắt, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, nhìn một đường lóe lên nghê hồng: "Có phải hay không, trừ bằng hữu, tất cả mọi người sẽ rời đi ta, cũng muốn phản bội ta? Ông ngoại, mụ mụ, Tưởng Tiểu Manh, còn có hắn. . . Có phải hay không ta nhất định là có không được một phần tình yêu hoàn mỹ cô nhi? Có phải hay không, ta tánh mạng dặm vốn có hết thảy, cũng chỉ có thể là không trọn vẹn?"

http://tieulun.hopto.org

"Không, ngươi vẫn có ta!" Kỷ Ngữ Đồng khóc khàn giọng nói.

"Ngươi thậm chí đem tiền của ta cũng trả lại cho ta liễu, ngươi tình nguyện thiếu Quý Vị Ương, cũng không muốn thiếu của ta." Giang Hạ trên mặt hiện lên một như có như không nụ cười: "Tại sao ta yêu ngươi, nhưng còn muốn nhớ tới những thứ này, tại sao ta nghĩ muốn tha thứ mình, muốn tha thứ ngươi, nhưng luôn khống chế không được nhớ tới những chuyện này, ta chán đã biết dạng, ta là bụng dạ hẹp hòi, vô cùng ích kỷ vô cùng nhỏ mọn người, có phải hay không?"

"Không phải là. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, khóc không thành tiếng.

"Ngữ Đồng, ngươi tại sao muốn đối mặt một như vậy ta? Thả ta rời đi, có được hay không?"

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng hoảng sợ nhìn nàng.

"Ta muốn rời khỏi một thời gian ngắn, thật. . ." Giang Hạ lẩm bẩm vừa nói, thần sắc nói không ra lời mỏi mệt , nàng cái trán nhẹ nhàng chống đỡ cửa sổ thủy tinh, sau đó thống khổ nhắm hai mắt lại: "Thật."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày hôm trước thân thể không thoải mái, cho nên không có hơn, ý không tốt.

Nhìn đến mọi người ở dưới gây lộn, cũng không biết nói cái gì cho phải, tóm lại hi vọng mọi người hữu hảo câu thông, lý tính trao đổi

Không nên tái xuất hiện tình huống tương tự liễu

Kế tiếp ta sẽ nhanh hơn chút, đoán chừng này đồng sẽ không vượt qua 100 chương.

Chuẩn bị kết thúc, mọi người muốn hòa hòa khí khí Hmm

92, thứ 92 chương

92, thứ 92 chương . . .

Sáng sớm tỉnh lại, đầu vẫn là hỗn loạn. Giang Hạ tay vịn cái đầu, hồi tưởng lại tối hôm qua đích tình cảnh, trong lòng đột nhiên trở nên có chút bất an, nàng ngơ ngác ngồi ở trên giường, cho đến Tiểu Vũ tới gõ cửa thúc giục nàng đi xuống ăn điểm tâm, mới miễn cưỡng đứng lên rửa mặt xong, đổi lại tốt dưới quần áo liễu lâu.

Phòng ăn trên bàn, bày biện nóng hôi hổi tổ yến cháo, còn có kỷ bàn tinh sảo chút thức ăn , Kỷ Ngữ Đồng đem chiếc đũa dọn xong, xoay người lại nhìn thấy nàng, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười: "Đã dậy rồi, mau tới ăn điểm tâm."

Hai người mặt đối diện ngồi xuống, Giang Hạ giương mắt nhìn nàng, lại thấy nàng hai tròng mắt khẽ sưng đỏ, biết là tối hôm qua khóc bố trí, trong lòng không khỏi đau nhói, tay vô ý thức cầm lấy thìa, múc liễu múc cháo trong chén, đột nhiên một chút muốn ăn cũng không có liễu.

"Tại sao? Làm sao không ăn?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trên mặt miễn cưỡng đống lên vẻ tươi cười.

Giang Hạ lòng tràn đầy khó chịu, đột nhiên rũ xuống mí mắt, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, tối hôm qua, ta không phải là. . . Không phải cố ý nói những thứ kia, ta uống nhiều quá."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, một trận ghen tuông từ đáy lòng thẳng nảy lên hốc mắt, sau một lúc lâu, nàng lắc đầu: "Không sao."

"Ta không phải cố ý muốn cho ngươi khó chịu, ta nói cũng là hỗn trướng nói, ta. . ." Giang Hạ thần sắc áy náy, muốn nói lại thôi.

http://tieulun.hopto.org

"Không, ta càng muốn ngươi nói ra." Kỷ Ngữ Đồng mấp máy thần, để xuống đôi đũa trong tay, nhẹ giọng nói: "Thật ra thì. . . Đây mới là ngươi chân thật ý nghĩ, nhưng là. . . Nhưng là ta yêu ngươi. . ."

Nàng nhìn Giang Hạ, trong mắt nổi lên trong suốt lệ quang: "Hạ, ta yêu ngươi, vẫn luôn là. . ."

"Ta biết." Giang Hạ để xuống thìa, ở trên bàn nắm chặc nàng để đích tay, nàng nhắm lại hai mắt, lẩm bẩm tái diễn nói: "Ngữ Đồng, ta biết đến."

"Trong lòng của ta, cho tới bây giờ đều chỉ có ngươi, không có có người khác." Kỷ Ngữ Đồng thanh âm nghẹn ngào , phản tay nắm chặc tay nàng, giống như là sợ nàng có đột nhiên biến mất không thấy.

"Ta cũng vậy." Giang Hạ nhìn nàng, trong mắt lộ ra thần sắc thống khổ, đột nhiên nói: "Ngữ Đồng, để cho ta rời đi một thời gian ngắn, khỏe?"

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, thét to.

Kể từ khi tối hôm qua Giang Hạ nhắc tới cái này câu chuyện, trong lòng nàng vẫn ở sợ hãi nàng lần nữa nhắc tới, nàng tình nguyện đó là nàng nhất thời say rượu ở hồ ngôn loạn ngữ.

"Ngữ Đồng. . ."

Kỷ Ngữ Đồng đứng dậy, phản ứng dị thường kịch liệt: "Khác nói với ta nói cái này, khác ta cũng có thể theo ngươi, tựu điểm này. . . Điểm này ta không thể đáp ứng." Nàng lui về phía sau liễu hai bước, Mỹ lệ trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra vẻ cầu khẩn : "Hạ, muốn như thế nào. . . Ngươi mới bằng lòng tha thứ ta?"

"Căn bản không phải tha thứ không tha thứ vấn đề! Ta cũng không trách ngươi, chỉ là có chút ý niệm trong đầu ta không có cách nào khống chế!"

Giang Hạ cũng đi theo đứng dậy, nàng hướng nàng đi vài bước, tâm tình cũng đi theo kích động lên, ngón tay của nàng hướng vừa: "Ở chỗ này, ở bên cạnh ngươi, ta ta cảm giác mình sắp hít thở không thông! Ta phải rời đi Thúy Thành, rời đi ngươi một thời gian ngắn!"

Kỷ Ngữ Đồng nước mắt đại viên đại viên đi xuống rơi xuống, không ngừng lắc đầu: "Không, ngươi đi sau tựu sẽ không trở về liễu, ngươi. . . Ngươi lần trước tựu muốn rời đi ta cùng Lâm Nhiễm đi. . ."

"Không phải là như ngươi nghĩ!" Giang Hạ há miệng, đang muốn giải thích, Quế mụ nhưng bị kinh động, từ phòng khách bên kia đi tới, vừa thấy loại này tình cảnh, cả kinh trợn to hai mắt: "Tại sao? Đồng Đồng, ngươi tại sao khóc?"

Kỷ Ngữ Đồng lấy tay bối lau nước mắt, tựa đầu nghiêng về vừa, nhẹ giọng nói: "Không có gì." Dừng một chút, lại nói: "Ta có chút chuyện, trước đi ra ngoài một chuyến." Nói lấy thủ hạ ý thức chống đở ở ánh mắt, bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Quế mụ đau lòng nhìn bóng lưng của nàng, vừa quay đầu lại nhìn Giang Hạ: "Đại tiểu thư, làm sao ngươi hay là cùng khi còn bé giống nhau, lão chọc cho Đồng Đồng khóc a, ngươi. . . Ai!" Nàng tựa hồ không biết muốn khuyên như thế nào Giang Hạ cho phải, Giang Hạ nhưng cái gì cũng không nói, thật sâu thở dài, chán nản ở trên ghế ngồi xuống.

Suốt một ngày, Kỷ Ngữ Đồng cũng không có trở về sông chỗ ở, mà Giang Hạ thì một mình một người ngốc ở trong phòng, ngay cả thức ăn cũng là Tiểu Vũ đưa đi gian phòng. Quế mụ vẫn thử đánh Kỷ Ngữ Đồng điện thoại, nhưng luôn là đề kỳ tắt điện thoại, đến buổi tối, nàng đã là bối rối, đang ở phòng khách phòng khách xoay quanh, suy nghĩ có muốn hay không gọi quế bá phái người đi tìm hết sức, Giang Hạ nhưng vịn thang cuốn, từ trên lầu chậm chậm lại.

"Đại tiểu thư, đã trễ thế này, Ngữ Đồng còn chưa có trở lại, điện thoại cũng đánh không thông, ngươi phái mấy người đi tìm tìm nàng sao." Quế mụ nhìn nàng, gấp gáp nói.

"Ngươi đừng lo lắng, ta đây tựu ra đi tìm nàng." Giang Hạ vừa an ủi nàng, vừa đã đi ra ngoài cửa: "Ta biết nàng tại nơi nào, sẽ đem nàng mang về tới."

Quế mụ ngay cả vội vàng đi theo nàng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, chỉ nghe đến trong đình viện truyền đến dẫn kình phát động thanh âm, một chiếc bạc màu lam xe thể thao chậm rãi hướng cửa đại môn mở ra , dần dần biến mất ở trong tầm mắt.

Đầy trời đầy sao, như hột xoàn một loại vây quanh ở u lam thâm thúy bầu trời đêm, quang thải lóe lên. Sóng biển ở một lần vừa một lần hôn nhẹ bãi cát mềm mại.

Giang Hạ thâm nhất cước thiển nhất cước dẫm ở trên bờ cát, ánh mắt mượn mông lung ánh đèn mọi nơi tìm tòi, hải gió nhẹ nhàng giương lên nàng trắng noãn áo sơ mi, xuy rối loạn nàng cái trán nhỏ vụn tóc đen, bỗng nhiên, vẻ ôn nhu nhỏ yếu bóng lưng ánh vào liễu mắt của nàng mành. Giang Hạ rất xa nhìn, không tự chủ được dừng bước, người nọ không nhúc nhích đứng nghiêm nơi đó, hai tay ôm vai, tựa hồ không thắng gió biển lạnh lẻo, một trận mãnh liệt trìu mến chi niệm nảy lên Giang Hạ trong lòng, trong nháy mắt, nàng trong mắt cơ hồ xông ra nước mắt.

Ngây người chốc lát, nàng nhẹ nhàng đi ra phía trước, do dự một chút, từ phía sau đem kia thân ảnh nhẹ nhàng ủng vào trong ngực. Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, đi theo chậm rãi nhắm hai mắt lại, song tay nắm chặc nàng đáp tại chính mình bên hông đích tay.

Một sát na, trong thiên địa giống như chỉ còn lại có hai người bọn họ, chỉ có kia nơi xa tiếng sóng, là vang dội ở bên tai duy nhất vĩnh hằng giai.

Kỷ Ngữ Đồng đầu hơi ngửa về phía sau, tựa vào Giang Hạ trong ngực, lẳng lặng hưởng thụ này an tĩnh mà Noãn Noãn một khắc.

"Một năm kia, ở chỗ này, ngươi lần đầu tiên hôn ta, ngươi còn nhớ rõ sao?" Hồi lâu, nàng nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói mang theo một tia ít có vui vẻ cùng ngọt ngào, Giang Hạ tựa hồ bị tâm tình của nàng lây, tâm từ từ trở nên mềm mại, ngân nga đáp: "Ừ."

Kỷ Ngữ Đồng nét mặt biểu lộ một tia ngọt nụ cười, lộ ra hai nhợt nhạt lúm đồng tiền, cả người lâm vào trong hồi ức: "Đêm hôm đó, cũng là tình cảnh như thế, cũng có xinh đẹp như vậy ánh sao quang, ánh mắt của ngươi, thoạt nhìn ôn nhu như vậy. . ." Nàng tiếng nói một bữa, thanh âm dần dần trở nên có chút ưu thương: "Tại sao ta sẽ nhớ được rõ ràng như thế? Từng cái chi tiết cũng rõ ràng như thế? Thật giống như. . . Thật giống như hết thảy cũng phát sinh ở ngày hôm qua, ta. . . Ta thật muốn hết thảy lặp lại một lần."

Giang Hạ ôm nàng, im lặng không lên tiếng.

"Hạ, không muốn ta, không nên chán ta. . ." Kỷ Ngữ Đồng xoay người lại, trong mắt tràn đầy lệ quang.

Giang Hạ lắc đầu, thán Khí Đạo: "Ta không có chán ngươi, cũng vĩnh viễn sẽ không như vậy."

"Ngươi có, ngươi có!" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên vọng động ôm lấy nàng, khóc ròng nói: "Ta biết, ngươi nữa cũng sẽ không giống đi qua như vậy đối đãi liễu!"

"Ngữ Đồng, ta nghĩ. . . Ta cần làm trong lòng trị liệu." Giang Hạ đem mặt chôn ở đầu vai của nàng, khàn giọng tiếng nói nói.

"Cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng rời đi ngực của nàng, ngạc nhiên nhìn nàng.

Giang Hạ nhìn nàng, có chút cố hết sức nói: "Trong lòng ta vẫn có mãnh liệt chịu tội cảm, còn có cảm giác sợ hãi, tâm tình của ta thật ra thì vẫn rất hỏng bét, ta một mực liều mạng bị đè nén mình, ta không muốn làm cho người lo lắng, nhưng cuộc sống của ta bị rất lớn ảnh hưởng, đây mới là ta tinh thần trạng thái vẫn trở về không tới từ trước nguyên nhân."

"Ngươi. . . Làm sao ngươi không nói sớm?" Kỷ Ngữ Đồng trong ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng, suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Là bởi vì ngươi mở bắn chết chuyện của hắn sao?"

Giang Hạ hàm chứa nước mắt, gật đầu: "Ta không có ngày nào đó không muốn lên hắn chết lúc đích tình cảnh, mỗi ngày trong óc cũng là hỗn loạn, có đôi khi thậm chí phân không rõ là thực tế hay là ảo giác."

"Hạ, ngươi không phải cố ý, sự kiện kia không thể trách ngươi!" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, gấp đến độ đã có chút ít lời nói không có mạch lạc: "Ta cùng ngươi, ta cùng ngươi lúc này rời đi thôi, chúng ta đổi lại hoàn cảnh, sau đó. . . Sau đó tìm trong lòng Y Sinh, ngươi có khá hơn, ngươi nhất định sẽ khá hơn!"

"Không, Ngữ Đồng, ngươi không thể theo ta đi."

"Tại sao?" Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, thì thào nói: "Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ ngươi hay là. . ."

Giang Hạ cúi đầu, một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Bởi vì. . . Bởi vì về chuyện của ngươi, cũng là cần trị liệu một phần. Ta. . . Hiện tại thật đã không có trách ngươi, nhưng ta cũng không biết tại sao, ta thường xuyên. . . Thường xuyên sẽ nhớ lên một chút không nên nghĩ đến chuyện tình, ta vừa nhìn thấy ngươi, đã nghĩ đến đêm hôm đó đích tình cảnh, ta không có biện pháp khống chế, nhưng là ta yêu ngươi, nữa tiếp tục như vậy, ta thật. . . Thật có hỏng mất."

http://tieulun.hopto.org

"Ngữ Đồng, thật xin lỗi, tình yêu hiện tại đối với ta mà nói, không phải là có thể làm cho ta chuyển biến tốt đẹp thuốc hay, mà là. . . Mà là gánh nặng." Trong ánh mắt của nàng tràn đầy thống khổ cùng bất đắc dĩ, Kỷ Ngữ Đồng ngơ ngác nhìn nàng, tâm giống như bị sắc bén lưỡi đao xẹt qua, nước mắt không ngừng đi xuống rụng, nói không ra lời một câu nói.

Một lúc lâu, Giang Hạ dắt nàng tay lạnh như băng, ôn nhu nói: "Nơi này gió lớn, chúng ta đi trên xe, được chứ?"

Trong xe một mảnh trầm mặc, nan kham trầm mặc, Giang Hạ không nhịn được mở ra âm nhạc, Guns nhiều' Roses có chút khàn khàn thanh âm liền trôi lơ lửng ở này nho nhỏ trong không gian.

Talk to me softly

There s something in your eyes

Don t hang your head in sorrow

...

and dont you cry tonight

give me a whisper and give me a sigh

give me a kiss before you tell me goodbye

dont you take it so hard now and please dont take it so bad

ill still be thinkin of you and the times we had, baby

and dont you cry tonight, dont you cry tonight

Kỷ Ngữ Đồng dựa vào tại chỗ ngồi thượng, tựa hồ biến thành một bộ

trống rỗng thể xác, không nói không động, nước mắt cũng là khống chế không được, không ngừng đi xuống rụng.

"Ta chỉ rời đi một thời gian ngắn, ta sẽ trở lại." Giang Hạ bỗng nhiên cúi đầu đã mở miệng, giống như là đang an ủi nàng, vừa giống như ở an ủi mình: "Ngươi đã nói, ta sẽ khá hơn, không phải sao?"

"Bất kể đi nơi nào, ta sẽ điện thoại cho ngươi, ta sẽ không gián đoạn giữa chúng ta liên lạc, ta nhất định. . . Nhất định có đem tình huống của mình nói cho ngươi biết, khỏe?"

"Ta nói liễu, giữa chúng ta không sao cả tha thứ không tha thứ, ta làm chuyện gì quá phận tình, so sánh với ngươi hơn rất nhiều, ta một mực thương tổn ngươi, vẫn!" Giang Hạ lên giọng, kích động nói: "Nếu quả thật muốn nói về, cần được tha thứ người kia vĩnh viễn là ta! Nhưng ta hiện tại trạng thái, không có biện pháp hảo hảo cho sống, không có biện pháp hảo hảo kinh doanh tình cảm của chúng ta, càng không tinh lực suy nghĩ tương lai của chúng ta, ta mỗi ngày quả thực giống như hành thi tẩu nhục loại khổ sở, ta chỉ muốn một chút thời gian! Ta mau không thể hô hấp !"

"Ta đáp ứng ngươi." Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên nghiêng đầu, nghẹn ngào nói.

Giang Hạ thở phào nhẹ nhỏm, trên mặt hiện ra cảm kích thần sắc, Kỷ Ngữ Đồng bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng, nhẹ giọng nói: "Nhưng ngươi nhớ được ngươi đã nói lời của, sẽ không gián đoạn liên lạc, hơn nữa, muốn rất nhanh tốt."

"Ừ, nhất định." Giang Hạ thở dài liễu khẩu khí, lại nói: "Ta đi cái kia thiên, ngươi không nên đi đưa ta, ta không muốn gặp lại ly biệt tràng diện."

"Ngươi có thể. . . Hôn ta sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn ánh mắt của nàng, thấp

giọng nói: "goodbye kiss." Nàng Mỹ lệ trên khuôn mặt, mang theo một tia cầu xin vẻ, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, Giang Hạ trong lòng giống như bị cái gì ngăn ngừa, nói không ra lời, đầu nhưng một chút xíu, một chút xíu hướng nàng thấu đi qua, hai người thần cách xa nhau bất quá một ly mễ, lẫn nhau có thể cảm giác được đối phương Noãn Noãn hô hấp, Giang Hạ nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên nói: "Ngữ Đồng, ta thiếu ngươi mười năm, cho nên, ngươi yên tâm, ta vĩnh viễn cũng sẽ không sẽ rời đi ngươi, ngươi. . . Ngươi đừng thương tâm." Hai khỏa nước mắt trong suốt từ Kỷ Ngữ Đồng nhắm khóe mắt thấm ra, song, trên mặt của nàng, nhưng tràn ra liễu vẻ mê người nụ cười, nàng vươn tay, nhẹ nhàng xoa liễu Giang Hạ mặt, sau đó, từ từ nhích tới gần, bốn tấm cánh môi thật chặc, thật chặc dính lại với nhau.

Mấy ngày sau, một đoàn phi cơ vững vàng rơi vào Chicago áo đen ngươi phi trường quốc tế.

Phi trường tiếng người ồn ào, đến đây đón cơ người giơ tấm bảng, không ngừng động trương tây ngắm, Giang Hạ đẩy hành lý, ánh mắt ở tóc vàng Bích Nhãn dị tộc nhân bầy dặm mọi nơi sưu tầm , bỗng nhiên liên tiếp hưng phấn tiếng thét chói tai xa xa truyền đến: "hey! Tiểu Hạ! Tiểu Hạ! Bên này!" Giang Hạ lên tiếng nhìn lại, tả phía trước một một đầu áo choàng tóc quăn, vóc người nóng bỏng gốc Hoa cô bé đang hướng mình phất tay, trên mặt nàng không khỏi hiện lên vẻ tươi cười.

Đường nâu đường xông lên phía trước, tựu cho Giang Hạ một thật to nhiệt tình ôm, sau đó cẩn thận đánh giá nàng hạ xuống, trên mặt nói không ra lời kinh ngạc: "Wow nga, so với lần trước, ngươi bộ dáng đổi thay đổi thật nhiều, Thúy Thành ở mất mùa kia?" Vừa nhìn một chút, nhíu mày: "Gia gia nhìn, vừa nên đau lòng liễu."

"Hoàng gia gia thân thể có khỏe?" Giang Hạ đem hành lý giao cho nàng mang tới được người, ôm liễu bả vai của nàng đi ra ngoài.

"Ừ, thân thể hoàn hảo, vẫn nhớ thương còn ngươi, vốn là muốn đích thân tới đây đón ngươi, bị ta ngăn cản. Vân vân, như ngươi vậy tử, nên không phải là bị Ngữ Đồng quăng sao?" Đường nâu đường nói giỡn nói.

"Không phải rồi." Giang Hạ có chút lúng túng.

"Ngữ Đồng thật sự là rất tốt cô bé, tốt được ta cũng không biết dùng cái gì từ để hình dung nàng, hiện tại ba ba của ngươi chuyện tình đã qua, ngươi cần phải hảo hảo đối với nàng, khác cô phụ người ta."

Giang Hạ miễn cưỡng cười cười, cũng không lên tiếng.

"Nàng nhiềunhư vậy năm ở Mĩ Quốc, trôi qua thật là không có một ngày vui vẻ quá, nói thật, ta một chút cũng không đồng ý gia gia ý nghĩ, muốn ngươi đi báo cái gì thù đoạt cái gì công ty, cho dù có nguyên nhân rất lớn là vì Ngữ Đồng an toàn, nhưng có một số việc, cũng không nên làm được như vậy. Ai, ngươi cùng gia gia giống nhau cố chấp, khuyên cũng khuyên không nghe."

Hai người vừa nói, vừa ra khỏi phi trường, lên một chiếc màu đen kiệu xa.

Đường nâu đường nhà ở vào Chicago khu vực thành thị bắc bộ khu nhà giàu, nhích tới gần Mật Hiết Căn hồ.

Vừa đi vào kia tràng xinh đẹp biệt thự, đường nâu đường đã bảo: "Gia gia, ngươi nhìn ai tới liễu." Một cái đầu phát khẽ hoa râm, diện mục lão nhân hiền lành bước nhanh nghênh tiến lên đây, trong miệng kích động gọi : "Tiểu Hạ, tiểu Hạ."

Giang Hạ đi ra phía trước, ôm lấy Hoàng Thanh Hòa, nước mắt không tự kìm hãm được tràn mi ra: "Hoàng gia gia. . ." Thế nhưng nức nở nói không ra lời.

Hoàng Thanh Hòa buông nàng ra, vuốt mặt của nàng, hốc mắt đều đỏ: "Hảo hài tử, làm sao ngươi . . . Làm sao gầy thành như vậy, làm sao Quế mụ cũng không có hảo hảo chiếu cố ngươi sao?"

Giang Hạ lắc đầu, chẳng qua là khóc, đường nâu đường kinh ngạc nhìn một màn này, đang muốn hỏi tại sao, Hoàng Thanh Hòa đã kéo Giang Hạ đích tay, vừa hướng trên lầu đi: ", cùng gia gia đi thư phòng, ta còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi còn ngươi." Vừa quay đầu lại dặn dò đường nâu đường: "Gọi bọn hắn chuẩn bị bữa ăn tối, ta cùng tiểu Hạ để cho đã đi xuống."

Đi lên trên lầu một gian trong thư phòng, Hoàng Thanh Hòa đem cửa Cerrada, đi tới trên ghế ngồi xuống, vẻ mặt mang theo vài phần nghiêm túc nhìn Giang Hạ: "Nghe nói ngươi vào Hắc bang, lấy chồng sống mái với nhau đã chết, là chuyện gì xảy ra? Ngươi hiện tại bộ dạng này bộ dáng, vừa là chuyện gì xảy ra? Ta đều nhanh nhận thức không ra ngươi."

Giang Hạ đi ra phía trước, bỗng nhiên "Phác thông" một tiếng ở Hoàng Thanh Hòa trước mặt quỳ xuống: "Hoàng gia gia

, ta giết hắn rồi, là ta. . . Mở bắn chết hắn. . ."

"Cái gì? Hoàng Thanh Hòa lấy làm kinh hãi: "Ngươi hảo hảo nói, là chuyện gì xảy ra?"

Giang Hạ vừa khóc, vừa đem chuyện tiền căn hậu quả đứt quãng nói một lần, sau đó nức nở nói: "Ta không phải cố ý, hắn. . . Hắn vốn là của ta cha ruột."

"Nghe được tin tức kia, lại thấy ngươi thời gian dài như vậy không có gọi điện thoại tới đây, ta tựu biết không phải là đơn giản như vậy, không nghĩ tới, ngươi thế nhưng thiếu chút nữa. . . Ai, nếu là ngươi có chuyện gì, ta làm sao

có mặt đi dưới đất thấy ông ngoại ngươi?" Hoàng Thanh Hòa vuốt đầu của nàng, trong mắt cũng không khỏi cút ra khỏi nước mắt, một lúc lâu, mới an ủi nói: "Tiểu Hạ, Chu Văn Hàn là mình làm nhiều việc ác, là nên chết, gia gia biết tâm tình của ngươi, ngươi cũng không muốn vô cùng tự trách, không làm cho trên lưng mình một giết cha gông xiềng. . ."

Giang Hạ nước mắt vô số viên rụng ở trên sàn nhà, khóc không thành tiếng: "Kể từ khi. . . Kể từ khi ta thương thế hơi chút khỏi hẳn sau, ta mỗi ngày, một mở mắt, vừa nhắm mắt lại con ngươi, nhìn qua tất cả đều là hắn, tất cả đều là hắn chết lúc bộ dạng, cái kia dạng nhìn chằm chằm ta, nói ta giết hắn rồi, nói ta là nữ nhi của hắn, ta. . . Ta mỗi lúc trời tối cũng làm cơn ác mộng, mộng mơ thấy bộ ngực hắn chảy máu bộ dạng, mộng mơ thấy hắn nói sẽ không để cho ta sống khá giả, ta mỗi lúc trời tối cũng muốn tỉnh lại mấy lần, sau đó chính là mất ngủ, mấy tháng này, ta mỗi lúc trời tối cũng mất ngủ, càng về sau. . . Càng về sau mỗi lúc trời tối cũng muốn uống rất nhiều rượu, hơn nữa uống thuốc ngủ mới có thể ngủ."

"Cái gì? Ngươi mỗi lúc trời tối uống thuốc ngủ?" Hoàng Thanh Hòa nghe những thứ này, trong lòng rất là khiếp sợ.

"Là (vâng,đúng), ta đã liên tục ăn đã lâu rồi, hơn nữa mỗi lần đều không thể không tăng thêm phân lượng, ta cuối cùng là tinh thần hoảng hốt, nôn nóng dễ giận, ngay cả ban ngày, cũng luôn xuất hiện ảo giác, nhưng là. . ." Giang Hạ nói tới đây, vừa ngậm miệng, nhưng là cái gì đây? Nhưng là vừa phải bị đè nén tâm tình của mình, đối mặt Kỷ Ngữ Đồng, đối mặt Quế mụ, nàng làm sao có thể phát giận? Nàng làm sao có thể vô tận lượng biểu hiện được bình thường một chút?

"Tại sao có thể như vậy? Hài tử đáng thương." Hoàng Thanh Hòa nhẹ vỗ về đầu của nàng, già nua trước mặt thượng tràn đầy vẻ lo âu : "Này nên làm cái gì bây giờ tốt? Khó trách ngươi cả người cũng thay đổi dạng. . ."

"Hoàng gia gia, có phải hay không ta giết hắn rồi, này là hướng ta trừng phạt, trên đời nào có giết mình cha ruột người? Ta. . . Ta nên làm cái gì bây giờ?" Giang Hạ ngửa mặt nhìn Hoàng Thanh Hòa, nội tâm của nàng bị nhiều cái tháng hành hạ cùng đau khổ, lúc này đối mặt với hiền lành thương yêu nàng trưởng giả, tất cả kiên cường ngụy trang tất cả đều dỡ xuống, thoạt nhìn hoàn toàn chính là một mê mang cần phải trợ giúp hài tử, thống khổ, sợ hãi, ủy khuất, bứt rứt, tự trách vân vân tự ở trên mặt nhìn một cái không sót gì.

"Không! Dĩ nhiên không phải là! Hắn làm xuống chuyện tình, chết chưa hết tội, huống chi. . . Ngươi là giết lầm." Hoàng Thanh Hòa vội vàng an ủi nàng: "Không có gì trừng phạt không trừng phạt, ngươi không nếu như vậy suy nghĩ, biết không? Tin tưởng gia gia lời của, ngươi không có làm sai cái gì, không cần mình cho mình tạo thành áp lực cùng gánh nặng, ta sẽ nghĩ biện pháp, khỏe?"

Giang Hạ rưng rưng gật đầu, bỗng nhiên đem mặt chôn ở đầu gối của hắn thượng, lên tiếng khóc rống.

Đêm đã khuya.

Hoàng Thanh Hòa chống quải trượng, từ trên lầu đi xuống, đường nâu đường đang tà nằm trên ghế sa lon nhìn TV, vừa nhìn thấy hắn, vội vàng ngồi dậy, đem ôm gối vứt qua một bên: "Gia gia, làm sao ngươi còn không ngủ?"

Hoàng Thanh Hòa lắc đầu, ở bên người nàng ngồi xuống.

"Gia gia, ngươi làm sao vậy?" Đường nâu đường kinh ngạc nói: "Tiểu Hạ đây?"

"Nàng nghỉ ngơi đi." Hoàng Thanh Hòa thở dài, bỗng nhiên nói: "Đường Đường, gia gia nghĩ thương lượng với ngươi sự kiện."

"Cái gì?"

"Hai ngày nữa, gia gia muốn mang tiểu Hạ đi Đức Châu nông trang ở một thời gian ngắn."

"Tốt, dù sao ngươi sống ở chỗ này vốn nói buồn bực, tiểu Hạ khó được tới đây, coi như ngươi mang nàng đi độ giả sao." Đường nâu đường cười nói.

"Không, không phải là nghỉ phép." Hoàng Thanh Hòa khoát tay áo, vẻ mặt ngưng trọng nhìn nàng: "Ngươi phải cho ta đi tìm trong lòng Y Sinh, tìm tốt nhất trong lòng Y Sinh, giao hắn tiền, ta muốn đem hắn cùng nhau mang đi qua."

93, thứ 93 chương

93, thứ 93 chương . . .

Giang thị năm mươi chín lâu.

Khang Trữ từ một đống hồ sơ đang lúc ngẩng đầu lên, sau đó để xuống bút, bưng lên cà phê uống một hớp, hướng rộng rãi ghế da dặm dựa vào một chút, nhẹ nhẹ xoa có chút đau đớn huyệt Thái Dương. Kể từ khi tiếp nhận liễu đại lý tổng tài này chức vụ, mỗi ngày phức tạp chuyện vụ làm cho nàng có chút không thở nổi, đến lúc này, nàng mới hiểu được, toàn quyền chịu trách nhiệm như vậy một công ty lớn hằng ngày vận hành là cở nào không dễ dàng, kỳ quái chính là, Giang Hạ khi đó làm sao làm đến thành thạo ?

Trong lòng của nàng, vừa không khỏi nhiều hơn một ti thuyết phục, sau đó nhớ tới Giang Hạ rời đi Thúy Thành chuyện, lại có chút ít cảm thán, như vậy kiên cường một người, môt khi bị đánh sụp, cánh suy sụp được như vậy hoàn toàn, nhưng là đến cuối cùng, nhưng còn muốn phí sức che dấu, tới duy trì của mình kiêu ngạo cùng tôn nghiêm.

Khang Trữ lắc đầu, đứng dậy, vừa huy động vai, vừa ngắm nhìn nơi xa mênh mông bát ngát bích Lam Thiên (trời xanh) vô ích.

Theo mấy tiếng tiếng gõ cửa, một trận thanh thúy cao dép lê thanh từ xa đến gần.

"Khang vốn, đây là cùng trác nhuận tập đoàn hiệp ước, mời xem hạ xuống, nhìn còn có cái gì chỗ không ổn." Một đang mặc màu xanh ngọc nghề nghiệp bộ váy yểu điệu cô gái đem một phần văn kiện : giấy tờ đưa tới nàng trên bàn, thanh âm ngọt động thính.

Khang Trữ có chút bất đắc dĩ quay đầu lại, nàng một đôi ôn nhuận tròng mắt, có chút xuất thần ngắm lên trước mắt xem ra tinh sảo e rằng nhưng thiêu dịch tuyệt mỹ khuôn mặt, thán Khí Đạo: "Ngươi có biết hay không, mỗi lần nghe ngươi như vậy gọi ta, ta đều có loại bị cực hình cảm giác."

Kỷ Ngữ Đồng lộ ra vẻ nhợt nhạt nụ cười: "Ta bây giờ là thư ký của ngươi, mọi cử động muốn tuân thủ trong công ty quy củ, nếu không ngươi nghĩ tới ta gọi ngươi là gì?"

Khang Trữ than thở: "Ngươi không phải là hướng ta muốn tới tổng tài bí thư vị trí này, hại ta phải đem kha linh điều đi Bộ nhân viên chủ nhiệm quản lý, xem như nhọc lòng a, sau này tiểu Hạ trở lại, ngươi có thể thường bạn chừng liễu."

Vừa nhắc tới Giang Hạ, Kỷ Ngữ Đồng nụ cười không khỏi dần dần biến mất.

Khang Trữ nhẹ ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Nàng gần đây như thế nào? Cho liên hệ rồi sao?"

"Mấy ngày hôm trước cho ta phát bưu kiện, nàng hiện tại cùng Hoàng gia gia ở tại Đức Khắc Tát Tư châu nông trang dặm , tùy cùng đi, còn có rất nổi danh trong lòng Y Sinh, là Đường Đường tỷ tìm đến."

"Ai, chúng ta cũng thật là ngu, sớm phải biết nàng không được bình

thường, Tiểu Chu bọn họ không phải là nói là bởi vì đả thương sau khôi phục được chậm nguyên nhân, rõ ràng thân thể một tra nữa tra cũng không có vấn đề gì." Khang Trữ nhíu mày, thở dài nói: "Thoáng cái gặp phải nhiều chuyện như vậy, lại đang Quỷ Môn quan đi một lần, sao có thể giống như không có chuyện gì người dường như."

"Ta một chút cũng không muốn nàng rời đi ta, nhưng là ta càng không thể nhìn nàng ở trước mặt ta một ngày một ngày uể oải đi xuống." Kỷ Ngữ Đồng lông mi thật dài rũ xuống, che kín đáy mắt đau thương cùng bất đắc dĩ, cười khổ nói: "Ta cùng nàng trong lúc, hưởng thụ trôi qua sung sướng rất ngắn tạm, nhưng lại không thể cùng chung chia sẻ thống khổ, ngươi ra mắt kia đối với người thương như vậy?"

"Nhà các ngươi đình ở giữa gút mắt quá, tiểu Hạ tính cách vừa quá bướng bỉnh kiêu ngạo." Khang Trữ vỗ vỗ vai của nàng, an ủi: "Ngươi cũng đừng canh cánh trong lòng liễu, ngươi nhìn, nhiều năm như vậy bằng hữu, nàng lần này đi, cho ngay cả chào hỏi cũng không đánh đây, chỉ mỗi người giữ một phong bưu kiện, cũng thật thiếu nàng làm ra được. Hoàng gia gia là từ nhỏ nhìn nàng lớn lên, cũng là nàng ở cõi đời này duy nhất coi là thân nhân trưởng bối, tiểu Hạ ở bên cạnh hắn là không còn gì tốt hơnnhất, tin tưởng nàng ở nơi đâu, bọn họ có giúp nàng mở ra khúc mắc."

"Nàng cuối cùng là không thể tha thứ ta." Kỷ Ngữ Đồng ảm nhiên nói.

"Bản thân ta không cho là như vậy."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩng đầu nhìn nàng, Khang Trữ khẽ mỉm cười, tiếp theo nói đi xuống: "Ngươi khi đó lựa chọn cùng Quý Vị Ương đi Mĩ Quốc, tiểu Hạ trong lòng nhưng thật ra là rất đau đớn tâm, Chu Văn Hàn chết đi, sau lại lại để cho nàng bị thật lớn đả kích, chui vào một giết cha trong ngõ cụt, cho nên đưa đến tinh thần hoảng hốt, hành động thất thường, nếu suy nghĩ cũng không bình thường liễu, nàng nghĩ không đi chú ý chuyện của ngươi, cũng là

rất khó khăn. Cho nên, ngươi tựu chớ suy nghĩ lung tung hành hạ mình, ta hiện tại tương đối quan tâm chính là, ngươi tha thứ hay không mình."

"A Trữ. . ." Kỷ Ngữ Đồng hốc mắt không khỏi có chút hiện hồng.

"Nghe được ta đây nói, rất cảm động sao." Khang Trữ nhìn nàng, cợt nhả nói: "Nếu cảm động, có muốn hay không có điều tỏ vẻ a?"

"Ngươi nghĩ tới ta làm sao tỏ vẻ a?" Kỷ Ngữ Đồng thản nhiên cười.

"Ừ, ngươi yên tâm, thành thật sẽ không để cho ngươi lấy thân báo đáp." Khang Trữ nhìn đồng hồ tay một chút, cười nói: "Ta liền nay ngày thời gian nới lỏng chút, buổi tối ngươi mời ta đi uống một chén như thế nào?"

Kỷ Ngữ Đồng thần sắc kinh ngạc: "Giống như loại chuyện này, ngươi không phải là nên tìm Lâm kẻ điên cùng Tiểu Chu sao?"

"Đừng nhắc tới hai người kia!" Khang Trữ ở trên ghế ngồi xuống, khuôn mặt tức giận: "Khi đó tiểu Hạ bị thương, hai người bọn họ, một nói bận rộn buôn bán quảng trường hạng mục, lực không hề bắt bớ, một nói sản phẩm mới buổi trình diễn thời trang sắp tới, không rảnh □, để cho ta trước tiên đem này đại lý tổng tài vị trí khiêng xuống tới, như thế rất tốt, một khiêng chính là nhiều cái tháng, cũng nữa không có biện pháp tháo rớt. Ngươi thấy được, vị trí này tốt như vậy ngồi đích sao? Hiện tại ta ở chỗ này mệt chết việc cực, hơn nữa vừa mới tiếp nhận, ý nghĩ cũng không làm rõ, làm quyết định hơi không cẩn thận, sẽ vì công ty tạo thành tổn thất, cho nên ta ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng phải đi nghĩ, dưới mình đạt người chỉ lệnh, làm người phê chỉ thị có vấn đề gì hay không. Bọn họ có thể so với ta Tiêu Dao nhiều, bận rộn hoàn chuyện của mình, một ở nhà cùng vợ dạy con, vui vẻ hòa thuận, người suốt ngày xuân tâm nhộn nhạo, tan việc tựu hướng trường thái bệnh viện chạy, hừ, kia còn có vô ích theo ta uống rượu."

Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng đầy bụng bực tức, cũng cảm giác buồn cười: "Được rồi, ngươi đừng nói xong như vậy đáng thương, buổi tối ta xin ngươi uống rượu, bất quá không phải đi quầy rượu, đi phụ mái nhà tầng uống đi."

"Kia có ý gì?" Khang Trữ mở to mắt.

"Làm sao không có ý nghĩa rồi? Nơi đó hoàn cảnh tốt, rượu lại càng nhiều đến độ có thể mở quầy rượu, ngươi Đại tiểu thư còn có cái gì không hài lòng ?" Kỷ Ngữ Đồng liếc nàng một cái.

Khang Trữ nhất thời đã trút giận, gục xuống bàn, hai tay nâng má, lại nói: "Tiểu Hạ lúc gần đi tại sao cho ngươi đi phụ lâu ở?"

Kỷ Ngữ Đồng mấp máy thần, nhẹ giọng nói: "Có thể nàng sợ ta một người ở tại sông chỗ ở sợ sao."

"Cũng là, chính nàng bị Chu Văn Hàn bóng ma quấn, tự nhiên cũng sẽ lo lắng ngươi." Khang Trữ suy nghĩ một chút, đứng dậy: "Được rồi, chúng ta ta sẽ đi ngay bây giờ ngươi nơi đó, tâm sự, uống chút rượu."

"Còn chưa tới lúc tan việc đây."

"Ai nha, còn kém nửa giờ liễu, huống chi ta bây giờ là ngươi lão bản ai, lão bản gọi ngươi tan việc, ngươi muốn cải lời sao?" Khang Trữ vừa nói, vừa đem nàng đẩy ra liễu tổng tài phòng làm việc.

Tổng tài chuyên dụng trong thang máy, Khang Trữ tay cắm ở quần Tây trong túi, ánh mắt ngó chừng tinh thể lỏng bình thượng mấy chữ, bỗng nhiên mím môi cười một tiếng, đang muốn nói gì, Kỷ Ngữ Đồng đích tay cơ đột nhiên vang lên.

"Uy, Noãn Noãn." Nàng vẻ mặt tươi cười nhận điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

"Ngữ Đồng, còn không có tan việc sao? Để cho quá nhà ta tới ăn cơm tối." Bên kia Dương Noãn Tô tâm tình tựa hồ đặc biệt tốt.

"A? Ăn cơm tối? Tối nay có việc vui gì ư, vân vân, vốn không phải ai sinh nhật ta quên mất sao?" Kỷ Ngữ Đồng nghi ngờ suy tư.

"Không có nữa, là chừng mấy ngày không gặp ngươi nha, trắng bóc trắng bóc nhớ ngươi đây, Tiểu Chu cũng nói mọi người thật lâu không có cùng nhau liên hoan liễu, cho nên ta riêng gọi điện thoại cho minh châu, làm cho nàng cũng quá tới dùng cơm, tới Vu Lâm kẻ điên cùng Khang Trữ, tựu tùy Tiểu Chu đi báo cho nữa, ngươi mau tới đây nga!"

"Không cần báo cho, A Trữ theo ở chung một chỗ đây, chúng ta cứ tới đây."

Cúp điện thoại, Kỷ Ngữ Đồng nhìn Khang Trữ cười: "Đi không được ta kia liễu, Noãn Noãn gọi điện thoại nói tối nay xin mọi người đi nhà hắn ăn cơm, ta vừa lúc đáp ngươi xe tiện lợi."

Hai người trực tiếp ngồi thang máy đi tới dưới đất bãi đậu xe, lên Khang Trữ kia cỗ xe màu trắng Porsche.

"Ngữ Đồng, ngươi hiện tại làm sao không ra xe rồi?" Khang Trữ vừa đem xe chậm rãi lái đi, vừa nói.

"Ta hiện tại ở chỗ này đi làm, ở sẽ ngụ ở phụ lâu, ngươi cho là ta còn có cần thiết lái xe sao?"

"Nha." Khang Trữ vỗ đầu mình một cái: "Ta phản ứng thật chậm lụt."

"Huống chi, ta hiện tại cũng không còn xe liễu." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong mắt toát ra một nụ cười.

"Mua một chiếc cho ngươi như thế nào? Ngươi nghĩ muốn cái gì xe? Ta mua cho ngươi!" Khang Trữ vẻ mặt hào sảng vung tay lên.

"Cám ơn, nhưng là không cần." Kỷ Ngữ Đồng cười nói.

"Kia cũng là, cho dù muốn lái xe, ngươi cũng có thể mở tiểu Hạ cái kia xe, Dora gió." Khang Trữ khẽ mỉm cười, vừa lái xe vừa nói: "Ngữ Đồng, lần sau ngươi có thể hay không đem tiểu Hạ kia cỗ xe cuồng bạo cơ khí cho ta mượn dùng một ngày? Ta cùng Lâm kẻ điên hẹn thời gian đi bờ biển bão tố xe, hắn gần đây đổi cỗ xe xe mới, ta không có nắm chặc, đánh cuộc liễu điểm có tiền."

"Cái gì? Không cần sao, rất nguy hiểm." Kỷ Ngữ Đồng trợn to đôi mắt đẹp, đột nhiên nói: "Ngươi. . . Có phải hay không các người thường xuyên như vậy a? Nàng kia vậy. . ."

"Ai nha, cái này chút lòng thành nữa, kích thích sao." Khang Trữ thấy xé đến Giang Hạ, liền tranh thủ đề tài ngăn: "Ngươi gần đây cùng Quý Vị Ương có liên lạc hay không a?"

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, vẻ mặt vi cương, thoáng cái nói không ra lời.

"Nga, ta thật đáng chết!" Khang Trữ rút mình một cái vả miệng, lập tức theo cười giải thích: "Ta không có ý tứ gì khác a, chẳng qua là. . . Chẳng qua là hai ngày trước cùng kẻ điên còn có Tiểu Chu thương lượng hạ xuống, chuẩn bị chờ thời cơ nữa thành thục chút, xuất thủ thu mua Al Qaida, coi như là chờ tiểu Hạ trở lại đưa một phần của nàng đại lễ. Ngươi có ý kiến gì hay không?"

"Ta sẽ có ý kiến gì không?" Kỷ Ngữ Đồng chân mày cau lại, hỏi ngược lại.

"Cái kia, Al Qaida dù sao cũng là Quý Vị Ương nhà đích, nàng cho là bằng hữu, không phải sao?"

"Nàng cũng không cho là mình cùng Al Qaida còn có quan hệ gì, nàng cùng ca ca của nàng đã hoàn toàn quyết liệt liễu." Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt nhìn phía trước, nhẹ giọng nói: "Nàng hiện tại đã tại Paris ở liễu, cùng Lâm Nhiễm là hàng xóm."

"Wow nga, xem ra có hi vọng nha." Khang Trữ cười nói: "Ngươi cùng nàng vẫn có liên lạc sao?"

"Nàng vẫn có phát bưu kiện cho ta." Kỷ Ngữ Đồng trong lòng có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn nàng: "A Trữ, ngươi không phải là luôn luôn rất chán Vị Ương sao? Làm sao đột nhiên quan tâm lên nàng."

"Ta vốn là rất chán quý Đại tiểu thư không sai, nhưng nàng trừ cuồng vọng một chút, cũng không có gì khác hư tật bệnh, hơn nữa, đêm hôm đó nàng dù sao cũng là đuổi tới báo tin liễu, nếu không đêm đó là cái gì kết cục còn chưa biết được, hiện tại nếu mấy người chúng ta mọi người hoàn hảo vô khuyết, hay là phải làm tồn tại chút cảm ơn lòng, không phải sao?"

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc một hồi mà, bỗng nhiên thấp giọng nói: "A Trữ, Giang Hạ sau này trở lại, ngươi không nên ở trước mặt nàng lại đề lên Vị Ương tên."

"Ngươi đang lo lắng cái gì?" Khang Trữ vừa đánh tay lái, đem lái xe vào chi Tử Lộ chu (tuần) Tinh nhà Hán cửa sắt, sau đó nói: "Nếu như sau khi trở về, nàng còn canh cánh trong lòng chuyện này, như vậy, nàng cũng không phải là cái kia đáng giá ngươi yêu Giang Hạ, cũng không phải là ta sở biết cái kia Giang Hạ."

Nàng đem xe dừng tốt, nghiêng qua Kỷ Ngữ Đồng một cái: "Không bằng

chúng ta đánh cuộc được chứ?"

Nghe nàng vừa nói như thế, Kỷ Ngữ Đồng tâm tình hơi chút buông lỏng liễu chút, không nhịn được nói: "Đánh cuộc gì?"

"Muốn là các ngươi đến lúc đó hòa hảo như lúc ban đầu, mọi chuyện cần thiết cũng chuyện cũ sẽ bỏ qua, ngươi tựu thua, tựu đánh cuộc. . . Ừ, tựu đánh cuộc tựu các ngươi cho ta tìm người bạn gái sao, bất quá, không thể so sánh với ngươi chỗ thua kém rất nhiều nha." Khang Trữ trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ mỉm cười, không không tiếc nuối nói: "Ta biết, tìm có thể cho sánh vai, đó là quá khó khăn vì ngươi liễu."

"Ngươi cũng quá đề cao ta sao." Kỷ Ngữ Đồng dở khóc dở cười: "Huống chi tìm bạn gái chuyện này, tại sao có thể ủy thác người khác?"

"Ta bất kể, dù sao chúng ta đã nói xong liễu, không thể chối cải! Tốt lắm, xuống xe."

Cả buổi tối, Chu gia lầu một trong đại sảnh, cũng là đèn dầu sáng rỡ, cười nói tiếng động lớn cho.

Một nhóm người ăn cơm tối, tất cả đều ngồi vây quanh ở phòng khách, một vừa uống trà, vừa nói chuyện phiếm, chu (tuần) Vi trắng bóc chơi xấu Kỷ Ngữ Đồng trong ngực không chịu rời đi, Kỷ Ngữ Đồng thỉnh thoảng từ mâm đựng trái cây dặm cầm Long Nhãn tróc cho hắn ăn.

Khang Trữ nhìn hắn, không ngừng lắc đầu: "Tiểu Chu, làm sao được rồi , nhà ngươi tiểu Bàn Tử còn nhỏ như vậy, mỗi lần cũng hiểu được hướng đẹp nhất cái kia thân bên dựa vào, trưởng thành nhất định là sắc phôi, cùng hắn Lâm thúc thúc giống nhau."

Lâm Nhất Phong bất mãn nói: "Uy uy! Làm sao ngươi chuyện gì cũng có thể xé đến ta a!"

"Mụ mụ, cái gì là sắc phôi?" Chu (tuần) Vi trắng bóc trong miệng ăn đồ, mơ hồ không rõ quay đầu hỏi Dương Noãn Tô.

Dương Noãn Tô ngẩn ra dưới, không nhịn được thét chói tai: "Khang Trữ, ngươi tích chút đức, khác dạy hư ta nhi tử có được hay không!" Chu Tinh Hán nhưng một ôm gối đập đi qua, ngay giữa Khang Trữ trên mặt, nàng không khỏi "Ôi" một tiếng.

Kỷ Ngữ Đồng sờ sờ chu (tuần) Vi trắng bóc mặt, ôn nhu nói: "Tiểu Hạo quai, Khang Trữ a di nói hưu nói vượn, ngươi không nên đi nhớ nàng nói những lời đó, có được hay không?"

"Ừ." Chu (tuần) Vi trắng bóc đen nhánh trượt tròn mắt to mang theo vài tia mê vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn là gật đầu.

Cam Minh Châu lại là buồn cười, lại là tức giận: "Các ngươi này mấy người thật là, làm trò tiểu hài tử trước mặt nói chuyện chú ý một chút có được hay không, cũng một thanh tuổi, lén đáy hay là không có một chút đứng đắn dạng!"

Lâm Nhất Phong nói: "Đúng vậy a, thời gian trôi qua thực vui vẻ, một chớp mắt chúng ta cũng muốn mà đứng liễu, hay là Tiểu Chu hạnh phúc nhất, danh dự sự nghiệp tẫn có, hiền thê đứa bé được chiều chuộng trong ngực, sách sách, so sánh dưới, ta cảm giác mình thật là, ai, nhiều ... thế này năm uổng phí liễu, thê lương nột-chậm rãi (nói chuyện)."

Hắn nói lời này, khuôn mặt vẻ hâm mộ , ánh mắt lại vẫn nhìn Cam Minh Châu, Cam Minh Châu giả bộ không nhìn thấy, vừa cùng Kỷ Ngữ Đồng nói đùa.

Khang Trữ nhưng lập tức phụ họa: "Đúng vậy a, ta tràn đầy đồng cảm."

"Đồng cảm cái gì?" Chu Tinh Hán nhìn một chút hai người bọn họ, không

khách khí nói: "Hai người các ngươi lúc nào tịch mịch quá sao? Một muộn muộn làm chú rễ, một hàng đêm làm tân nương, còn chưa đủ, vẫn còn ở nơi này trang mô tác dạng."

"Chu Tinh Hán!"

Lâm Nhất Phong mặt đỏ lên, cùng Khang Trữ hai người đồng thời nghiến răng nghiến lợi hô lên liễu tên của hắn, sau đó phi thân phác qua, chính là một bữa quả đấm, Chu Tinh Hán không nhịn được kêu to: "Cứu mạng a! Mặt trắng nhỏ phát uy nữa!"

"Ngươi miệng là càng ngày càng thất đức!" Khang Trữ khí không có nơi ra, từ Kỷ Ngữ Đồng trong ngực đoạt lấy chu (tuần) Vi trắng bóc, ở trên mặt hắn một bữa vò loạn: "Gọi ba ba của ngươi nói lung tung! Tức chết ta!"

Chu (tuần) Vi trắng bóc không biết xảy ra chuyện gì tình huống, "Wow" một tiếng khóc lớn lên, hai con không công mập mạp tay nhỏ bé chỉ hướng Kỷ Ngữ Đồng thân: "Ngữ Đồng a di, ta muốn Ngữ Đồng a di, ô. . ."

Trong phòng khách nhất thời một đoàn hỗn loạn, Dương Noãn Tô kêu to: "Khang Trữ ngươi khốn kiếp!" Cam Minh Châu cùng Kỷ Ngữ Đồng vội vàng từ Khang Trữ trong tay đoạt lấy chu (tuần) Vi trắng bóc, hai người tốt một trận dụ dỗ, chu (tuần) Vi trắng bóc mới dừng lại khóc.

Bên kia Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong cũng đồng thời hưu chiến, Chu Tinh Hán vừa thở, một bên cười nói: "Nhìn này cổ hung ác sức lực, so sánh với trước kia khả năng liễu nha, minh châu, ta xem ngươi liền từ liễu hắn tính , người ta hôm nay là bởi vì ngươi ở, cho nên mới như vậy phát uy đây."

"Đâu có chuyện gì liên quan tới ta!" Cam Minh Châu hướng hắn liếc mắt.

"Bởi vì có người yêu ở, mới không cam lòng chịu nhục nha, nhìn hắn

đánh ta, bú sữa mẹ khí lực cũng sử đi ra liễu." Chu Tinh Hán nói xong lời này, Lâm Nhất Phong vừa làm bộ hướng hắn giá giá quả đấm.

Cam Minh Châu nhìn bốn phía, cố ý xé khai thoại đề: "Không biết tiểu Hạ lúc nào trở lại, hôm nay tất cả mọi người ở, tựu ít đi nàng một, trách không có thói quen."

Nói xong lời này, lập tức phát hiện mình lỡ lời, vội vàng đi xem Kỷ Ngữ Đồng, quả thấy nàng nụ cười trên mặt đã trở nên có chút miễn cưỡng, Cam Minh Châu bất giác áy náy: "Ngữ Đồng, ta không phải là. . .

Lời còn chưa nói hết, Chu Tinh Hán lập tức cắt đứt nàng: "Nếu là ngươi từ Lâm kẻ điên, đấu lại hôn lễ, ta nghĩ tiểu Hạ nhất định sẽ trở lại, nói không chừng cái này tin vui còn sẽ có trợ ở nàng trị liệu đây, kể từ khi tiểu Hạo sau khi sanh, chúng ta này trong đám người, tựu không còn có quá cái gì đại hỷ sự xảy ra, xui xẻo phiền lòng chuyện nhưng là một việc ngay cả đám vật."

Thốt ra lời này xong, mọi người ánh mắt cũng là sáng ngời, Dương Noãn Tô nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, sau đó ôm cổ Chu Tinh Hán, vui vẻ nói: "Này thật là một biện pháp tốt! Lão công, làm sao ngươi không nói sớm a!"

Chu Tinh Hán ngẩn người, tựa hồ cũng không hiểu tại sao mình có bật thốt lên nói ra lời này, chẳng qua là ngây ngốc cười, cho nên trừ chu (tuần) Vi trắng bóc, ánh mắt của mọi người toàn bộ cũng không tự chủ được nhìn về Cam Minh Châu.

Cam Minh Châu bị bọn họ thấy vậy cả người sợ hãi, không nhịn được hướng ghế sa lon dặm co lại: "Sặx sao? Tất cả đều

Như vậy xem ta tại sao? Cảm giác thật quỷ dị a."

Kỷ Ngữ Đồng bình tĩnh nhìn nàng, Tinh Mâu dặm lóe ra một tia khác thường thần thái, giọng nói trở nên trước nay chưa có mềm mại: "Minh châu,

nhờ cậy liễu."

94, thứ 94 chương

94, thứ 94 chương . . .

Sau đó không lâu ngày nào đó, làm Lâm Nhất Phong cách cung trong rạp quỳ một chân trên đất, hai tay dâng lên một viên nhẫn kim cương, vẻ mặt dáng vóc tiều tụy nhìn lên khuôn mặt đỏ ửng cam đại viện trưởng, cho nên liền xuất hiện trở xuống đích nói chuyện với nhau.

"Ngươi tình sử quá phong phú, ta cũng không biết ta là ngươi thứ mấy nữ bằng hữu." Cam Minh Châu quắt miệng.

"Nhưng là ngươi là ta thứ nhất hơi bị cầu hôn bạn gái, minh châu, ta là thật tâm, ta đời này cuối cùng hối hận chuyện, chính là không có sớm một chút dắt tay của ngươi, cầu : van xin ngươi cho ta một lần cơ hội, cho ta một có thể vĩnh viễn nương theo ở bên cạnh ngươi, yêu ngươi, chiếu cố cơ hội của ngươi." Lâm Nhất Phong trong mắt tràn đầy khẩn cấp vẻ.

Trầm mặc chốc lát.

"Ta không có nghĩ tới muốn nhanh như vậy đáp ứng ngươi."

"Ta biết."

"Cũng là bọn hắn không tốt! Cả đám đều điên rồi, ngày ngày thay phiên ở tai ta vừa niệm trải qua, còn tìm các loại cơ hội cho chúng ta gặp mặt, ta thật sự không có biện pháp đã chịu!"

"Là (vâng,đúng) dạ dạ! Cũng là bọn hắn không tốt!" Lâm Nhất Phong không có nghĩa khí phụ họa.

"Bọn họ. . . Thật ra thì chính là cầm tiểu Hạ làm ngụy trang! Bọn họ căn

bản là muốn giúp ngươi!" Cam Minh Châu giọng nói rất có chút tức giận, chỉ trong một đêm, nàng liền tứ cố vô thân liễu.

"Không sai, bọn họ tuyệt đối là ở cầm tiểu Hạ làm lấy cớ, thật ra thì bọn họ chỉ là muốn uống chúng ta rượu mừng liễu."

"Ngươi!"

Lâm Nhất Phong thấy mặt nàng có sắc giận, vội vàng làm làm ra một bộ tội nghiệp bộ dạng nhìn nàng, Cam Minh Châu nhẹ khẽ hừ một tiếng, quyết định không cùng hắn so đo, suy nghĩ một chút, có chút chần chờ nói: "Ngươi nói. . . Ngươi nói tiểu Hạ thật có trở lại sao?"

"Dĩ nhiên, chúng ta kết hôn bọn ta không trở lại, ta sẽ hận nàng cả đời!"

"Nàng kia cùng Ngữ Đồng. . . Có giống như trước giống nhau khỏe?"

"Dĩ nhiên có! Nàng vừa nghe đến chúng ta tin vui, nhất định sẽ thật cao hứng, cái gì bóng ma cũng sẽ không có , nữa trở lại, thấy chúng ta bộ dáng hạnh phúc, nhất định sẽ hâm mộ ghen tỵ với được muốn chết, như vậy một bị kích thích, cùng Ngữ Đồng dĩ nhiên là tốt lắm." Lâm Nhất Phong quỳ được hai đầu gối ê ẩm, trong miệng vẫn không quên nói giỡn, vừa nói, hắn tự tay cầm Cam Minh Châu trắng noản mãnh khảnh tay nhỏ bé, thần sắc chuyển làm thật tình: "Minh châu, ngươi biết ta thích nhất ngươi điểm nào nhất sao? Ngươi luôn là thiện lương như vậy, thể thiếp, tại chính mình hạnh phúc thời điểm, còn có thể suy nghĩ người bên cạnh có hay không hạnh phúc."

Cam Minh Châu nhìn hắn thâm tình tròng mắt, lỗ mũi không khỏi có một chút ê ẩm.

"Minh châu, gả cho ta khỏe?" Lâm Nhất Phong đem tay nàng theo như đến mình khoan hậu trên lồng ngực, ôn nhu nói: "Cầu : van xin ngươi, đừng làm cho ta đợi lâu, ngươi không có cảm giác đến tim đậpcủa ta nhiều lắm

mau sao?"

"Ừ." Cam Minh Châu trong mắt hàm chứa nước mắt, rốt cục gật đầu.

Lâm Nhất Phong nghe lời này, còn chưa kịp cao hứng, "Đáp ứng sao!" Thình lình nghe ngoài cửa một tiếng hoan hô, cửa bị đẩy ra liễu, Chu Tinh Hán đôi, Khang Trữ, Kỷ Ngữ Đồng như ong vỡ tổ tràn vào, mấy người giơ tay lên, một mảng lớn màu hồng phấn màu đỏ thẫm hoa hồng biện từ trên trời giáng xuống, rơi tại liễu Lâm Nhất Phong cùng Cam Minh Châu trên đầu.

"Các ngươi. . . Các ngươi. . ." Cam Minh Châu đẩy lấy một đầu hoa hồng biện, ngạc nhiên nhìn trước mắt vừa nhảy còn gọi là mấy người, phục hồi tinh thần lại sau, trong bụng không khỏi vừa - xấu hổ.

Lâm Nhất Phong đứng dậy, cười đắc ý: "Được rồi, tất cả mọi người nghe thấy nữa, sắp thành lão bà, ngươi nữa đổi ý nhưng cũng không được."

Khang Trữ lấy tay che bộ ngực, mặt làm thâm tình hình dáng, học Lâm Nhất Phong thanh âm nói: "Châu châu, chẳng lẽ ngươi cũng không có cảm giác đến tim đậpcủa ta được thật là nhanh sao? Nga, ta có bệnh ở động mạch vành, ngươi phải cho ta trị trị."

Dương Noãn Tô đẩy nàng một thanh, cười mắng: "Lời này từ miệng ngươi dặm nói ra, ác tâm đã chết!"

Kỷ Ngữ Đồng nhưng đi lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy Cam Minh Châu, cảm kích nói: "Minh châu, cám ơn ngươi."

Cam Minh Châu biết mình lời nói mới rồi bị nàng nghe được, cổ họng khẽ ngạnh ở, vỗ vỗ bả vai của nàng, nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, ngươi cùng tiểu Hạ sau này nhất định cũng sẽ hạnh phúc."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt chứa đựng vui sướng nước mắt, khẽ gật đầu

một cái.

Đang lúc mọi người thôi ba trợ lan, Lâm Nhất Phong cùng Cam Minh Châu hôn lễ cuộc sống ở cầu hôn ngày đó liền đã định, tốc độ như vậy có thể nói là thần tốc.

Buổi tối, Kỷ Ngữ Đồng liền gấp không thể chờ chuẩn bị phát bưu kiện nói cho Giang Hạ tin tức kia, Cam Minh Châu vội vàng ngăn trở nàng, sau đó tự mình gọi điện thoại cho đường nâu đường, xin đường nâu đường đem chuyện này chuyển đạt cho Giang Hạ.

"Ngươi nói cũng không muốn đi nói chuyện này, không nên ra vẻ mình nhiều vội vàng muốn gặp nàng, mà là làm cho nàng cảm giác được ngươi thể thiếp, cảm thấy cũng không có chuyện gì nàng trị liệu quan trọng hơn, hơn nữa, ngươi vẫn rất kiên nhẫn ở đợi nàng, như vậy, nàng có càng muốn gặp." Cúp điện thoại, Cam Minh Châu hướng Kỷ Ngữ Đồng nháy mắt mấy cái.

"Đúng, lão bà cao chiêu." Lâm Nhất Phong lập tức vuốt mông ngựa.

Khang Trữ nghiêng qua hắn một cái: "Ngươi gọi thay đổi được rất nhanh rất tự nhiên a."

"Hắc hắc, đó là."

Kỷ Ngữ Đồng vẫn là mặt có thần sắc lo lắng: "Nhưng là, nàng thật có trở lại sao? Ta hỏi Hoàng gia gia, hắn nói nàng tinh thần trạng huống chẳng qua là so với trước có chút ít khởi sắc, nhưng cũng chưa hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp."

"Bất kể có khỏe hay không, nhân sinh của ta đại sự, nàng dám không trở lại, ta hủy đi nàng!" Cam đại viện trưởng mắt hạnh trợn tròn.

Cho nên, trải qua mọi người mấy phen thảo luận, ngay cả hôn lễ chi tiết

cũng nhất nhất thương nghị tốt lắm, hết thảy tựa hồ cũng hết thảy đều kết thúc.

Ba tháng sau, Lâm Nhất Phong cùng Cam Minh Châu hôn lễ ở Thúy Thành mỗ giáo đường đúng hạn cử hành.

So với Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô kết hôn lúc tên Lưu Vân tập rầm rộ, hôn lễ của bọn hắn lộ ra vẻ đê điều rất nhiều, chỉ mời bộ phận thân hữu, cùng với một chút quan hệ thân mật đồng nghiệp.

Từ hôn lễ trước một ngày bắt đầu, tất cả mọi người ở quan tâm Giang Hạ có sẽ không trở về cái vấn đề này, nhất là Kỷ Ngữ Đồng, bởi vì, nàng thậm chí từ chối liễu cho Cam Minh Châu làm phù dâu cơ hội, bởi vì nàng sợ đến lúc đó chú ý của mình lực không thể tập trung ở trong hôn lễ.

Song, thẳng đến xế chiều hai giờ rưỡi, hôn lễ khúc quân hành đúng lúc vang lên, mặc một bộ đắt tiền áo cưới, Mỹ lệ như công chúa Cam Minh Châu kéo cha mình cánh tay chậm rãi đi vào giáo đường, còn không nhìn thấy Giang Hạ bóng dáng, Kỷ Ngữ Đồng một lòng dần dần trầm xuống, cái loại nầy hi vọng thất bại cảm giác, làm cho nàng một đôi rực rỡ Tinh Mâu trở nên vô cùng ảm nhiên.

Ngồi ở bên người nàng Dương Noãn Tô nhận thấy được dị thường của nàng, đưa tay ra, cầm tay nàng.

"Ta không sao." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng nói.

"Ngươi nhìn tiểu Hạo, hôm nay thoạt nhìn thần khí hiện ra như thật, giống như tiểu thân sĩ." Dương Noãn Tô chỉ vào đứng Lâm Nhất Phong bên cạnh, mặc cùng chú rễ giống nhau màu trắng lễ phục chu (tuần) Vi trắng bóc, muốn dẫn Kỷ Ngữ Đồng bật cười.

"Là (vâng,đúng), hắn hôm nay đoạt Lâm Nhất Phong không ít danh

tiếng." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười.

Hoan khoái tiếng nhạc ngưng, Cam Minh Châu phụ thân của đem nữ nhi đích tay giao cho Lâm Nhất Phong, một đôi người mới nắm tay, mặt hướng cha cố.

Cha cố mở ra Thánh kinh, bắt đầu tụng đọc khấn cầu, toàn trường một mảnh yên lặng, chỉ nghe gặp trang nghiêm thanh âm.

Đột nhiên, một đạo thon dài thân ảnh ra hiện tại giáo đường cửa, kèm theo nàng, còn có không đúng lúc dồn dập tiếng thở dốc.

Cách cửa gần người, không nhịn được quay đầu lại nhìn tới.

Chỉ thấy một cao cao gầy teo cô bé thở hỗn hển đứng ở cửa, vi đen trên khuôn mặt nổi lên một trận đỏ mặt, giống như là mới vừa trải qua một trận nhanh chóng chạy, này cũng không có gì kỳ lạ, làm cho người ta mở rộng tầm mắt chính là nàng kia thân trang phục, đơn giản trắng T-shirt, một cái phá nhiều cái động rửa được trắng bệch quần jean, trên vai đeo một túi vải buồm, điểm chết người chính là, dưới chân còn giẫm phải một đôi chữ nhân tha.

Đây cũng là hôn lễ hiện trường ai! Tất cả nhìn thấy người không hẹn mà cùng há to miệng, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, còn kém không có phát ra âm thanh.

Không khí trở nên có chút quái dị, nhắm trúng hàng người cũng có cảm ứng, Dương Noãn Tô hướng về sau nhìn một chút, trong mắt lộ ra một vẻ vui mừng, thì thào nói: "Ngữ Đồng, Tiểu Chu, lại có người đi tới đoạt danh tiếng liễu, hơn nữa còn đoạt rất hoàn toàn."

Lâm Nhất Phong cùng Cam Minh Châu đây đối với người mới đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Giang Hạ, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó hiểu ý

cười một tiếng, vừa quay đầu mặt ngó cha cố, tiếp theo hoàn thành còn dư lại nghi thức.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú lễ, Giang Hạ cũng là thần thái tự nhược, một đôi thần thái sáng láng dài nhỏ con ngươi mọi nơi đảo qua, sau đó đi từ từ đến phía trước Kỷ Ngữ Đồng bọn họ sở ngồi đích một ít bài vị đưa, Dương Noãn Tô thấy nàng tới đây, vội vàng biết điều chuyển giật mình chỗ ngồi, Giang Hạ liền đụng tới Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh ngồi xuống, Kỷ Ngữ Đồng vẫn đắm chìm ở khổng lồ trong vui sướng, một đôi mắt đẹp nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Giang Hạ, nhất thời kích động được nói không ra lời.

Chu Tinh Hán nghiêng đầu, ở Giang Hạ bên tai cúi đầu cười: "Ta còn tưởng rằng người nào to gan như vậy, tới đây cướp cô dâu rồi sao."

Giang Hạ khẽ mỉm cười, cũng không nói lời nào, một con nhẵn nhụi mềm nhẵn tay nhỏ bé nhưng đưa qua, thật chặc, thật chặc địa cầm tay nàng, giống như là cũng nữa không nỡ tách ra.

Buổi tối tiệc cưới thiết lập tại Thúy Thành một nhà bạch kim tửu điếm cấp năm sao, mọi người từ giáo đường đi ra ngoài, liền theo thứ tự lên xe chạy tới tửu điếm, Giang Hạ Tùng mở Kỷ Ngữ Đồng đích tay, tiến lên cùng chú rễ tân nương rỉ tai mấy câu, nhưng quay lại thân, lên kia cỗ xe sớm chờ chực theo đạo đường phía ngoài màu đen Maybach.

Kỷ Ngữ Đồng đi theo ngồi vào trong xe, xe hơi liền chậm rãi thúc đẩy.

"Hạ, không đi tửu điếm tham gia bọn họ tiệc cưới sao? Chúng ta trở về kia?" Nàng trong mắt lóng lánh mừng rỡ, vẫn cảm giác hết thảy trước mắt, tựa như thật Tự Huyễn.

"Chúng ta?" Giang Hạ nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn nàng: "Chúng ta

đương nhiên là các trở về các nhà liễu."

"Các trở về các nhà?" Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc, lòng tràn đầy vui sướng nhất thời bị đánh trúng nát bấy, luôn miệng âm cũng nhịn không được có chút run rẩy lên.

"Trước đưa ta về nhà, ta nữa để cho tài xế đưa ngươi trở về ngươi đang ở đây Anh Hoa đường đích nhà." Giang Hạ tựa hồ luy vô cùng, nói xong này một câu, đem bao ném qua một bên, nhắm mắt lại cánh ngủ dậy cảm giác.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, giống như là bị một chậu nước đá đón đầu dội xuống, cả người sống ở này dặm .

Trở lại Bạch Hạc nói sông chỗ ở, tài xế mở cửa ra, Giang Hạ nhìn cũng không có nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái, cầm bao tựu nhảy xuống xe.

"Kỷ tiểu thư, ngươi. . ." Tài xế nhìn bên trong xe ngơ ngác ngồi Kỷ Ngữ Đồng, đang muốn xin chỉ thị, Kỷ Ngữ Đồng đột nhiên cắn răng, đi theo xuống xe.

Quế mụ sớm nhận điện thoại, biết được Giang Hạ muốn trở về, cao hứng vô cùng, đang lầu một đại sảnh chỉ huy a lam cùng Tiểu Vũ hai bận rộn này bận rộn kia, Giang Hạ vừa mới đi vào, nàng vội vàng chào đón, còn chưa kịp nói chuyện, Giang Hạ ném một câu: "Quế mụ, ta bây giờ còn không đói bụng, các ngươi tối nay chuẩn bị cơm tối." Vừa nói ôm nàng hạ xuống, đeo ba lô lên rồi.

"Đại tiểu thư, Đại tiểu thư. . ." Quế mụ vội vàng kêu hai tiếng, Giang Hạ thân ảnh nhưng sớm đã biến mất ở thang lầu quẹo vào.

Quế mụ bất đắc dĩ, quay lại thân, một cái liền thấy Kỷ Ngữ Đồng vội vội vàng vàng từ bên ngoài đi vào.

"Đồng Đồng, ngươi cũng trở lại, là ngươi đi đón Đại tiểu thư sao?" Quế mụ vừa tách ra vẻ mặt tươi cười.

"Quế mụ, ta cùng tiểu Hạ có chút việc cần, để cho xuống lần nữa tới nói cho ngươi." Kỷ Ngữ Đồng nói xong câu này, từ bên người nàng bước nhanh đi tới, cũng vội vã đi lên lầu liễu.

Quế mụ không hiểu ra sao, ở phía sau buồn bực nói: "Đây là tại sao? Đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là vừa cãi nhau?" Trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ đành phải lắc đầu, hướng phòng bếp nhìn súp đi.

Giang Hạ trở lại lầu ba gian phòng của mình, đem bao hướng trên ghế ném, sau đó tìm ra hai bộ y phục, vào phòng tắm, Kỷ Ngữ Đồng đẩy cửa đi vào, cửa phòng tắm vừa lúc "Phanh" một tiếng Cerrada.

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ, không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài chờ nàng, nàng lúc này vừa vội vừa tức, nước mắt cũng đi theo ở trong hốc mắt đảo quanh, nàng không rõ, tại sao Giang Hạ đoạn thời gian trước cùng nàng phát bưu kiện lúc còn hảo hảo, trở lại, rồi lại trở nên so sánh với trước khi đi còn muốn xa lạ.

Nàng ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui, trong lòng thất thượng bát hạ, giống như bị cái gì ngăn ngừa giống nhau khó chịu, nhịn vừa nhẫn, mới không có đi phá cửa.

Ước chừng chờ nửa giờ bộ dạng, cửa rốt cục mở ra, Giang Hạ đổi lại một thân đồ ngủ đi ra.

"Giang Hạ, ngươi đây là ý gì?" Kỷ Ngữ Đồng xông lên phía trước ngăn cản nàng.

Giang Hạ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, cũng không trả lời, nhìn dáng dấp chuẩn bị từ bên người nàng vượt qua, Kỷ Ngữ Đồng nhưng cắn cắn môi,

lần nữa ngăn ở liễu trước mắt.

"Có ý gì?" Giang Hạ nhíu mày, bỗng nhiên đem trên cổ khăn lông hướng bên cạnh lực mạnh vung, sau đó một tay lấy nàng đẩy ở trên tường, hai tay nhẹ nhàng mắc kẹt liễu cổ của nàng, sau đó ở nàng bên tai nghiến răng nghiến lợi nói: "Ý tứ chính là, ngươi lần sau còn dám cùng người khác cút trên giường đi, ngươi tựu vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới ta nhìn lại ngươi một cái liễu!"

Kỷ Ngữ Đồng môi anh đào khẽ nhếch, nước mắt bỗng nhiên cuồn cuộn mà rơi, nàng biết, Giang Hạ nói ra những lời này để, ý tứ chính là tha thứ nàng liễu. Nàng không hề chớp mắt nhìn Giang Hạ mặt, ánh mắt có khiếp sợ, có thai vui mừng, còn có một Ti Ti không thể tin được, cho đến Giang Hạ khóe môi dần dần vung lên vẻ mỉm cười, nàng căng thẳng thần kinh mới từ từ thanh tĩnh lại, hai tay cầm thành quả đấm, đôi bàn tay trắng như phấn liền như mưa rơi rơi vào trên người nàng, nàng vừa đánh nàng, vừa khóc ròng nói: "Ngươi làm ta sợ muốn chết, ngươi mới vừa rồi làm ta sợ muốn chết."

Giang Hạ buông tay ra, mỉm cười nhìn nàng, cũng không nhúc nhích, tùy ý nàng phát tiết tâm tình của mình, Kỷ Ngữ Đồng quả đấm rơi xuống, càng ngày càng nhẹ, đến cuối cùng rốt cục đưa tay ôm cổ của nàng.

"Ngữ Đồng, mấy ngày hôm trước buổi tối, ta mỗi đêm cũng mơ tới ngươi, ta biết ta là nhớ ngươi liễu." Giang Hạ nhẹ nhàng ngửi nàng nhàn nhạt đích dễ chịu phát hương, ở nàng bên tai nhẹ nhàng rù rì .

Kỷ Ngữ Đồng ôm chặt nàng, thút tha thút thít nói: "Làm sao ngươi có thể như vậy? Thoáng cái làm cho người ta giống như là vào Địa Ngục, thoáng cái rồi lại làm cho người ta cảm giác là đến Thiên đường."

"Đừng khóc, đừng khóc có được hay không?" Giang Hạ đem đầu của nàng theo như ở lồng ngực của mình, ôn nhu dụ dỗ nàng, Kỷ Ngữ Đồng vẫn

là là nhẹ nhàng nức nở, qua thật lâu, mới đỏ hồng mắt ngẩng đầu lên, Giang Hạ nhìn ánh mắt của nàng, mỉm cười nói: "Mấy tháng không gặp, cảm thấy ta có thay đổi gì sao?"

Kỷ Ngữ Đồng cau lỗ mũi, nhẹ giọng nói: "Hay là rất gầy, chẳng qua là so sánh với đoạn thời gian trước hơi chút tốt lắm chút, tinh thần cũng đã khá nhiều, nhưng là da biến thành đen liễu, còn trở nên. . . Trở nên. . ."

"Trở nên cùng trước kia giống nhau dữ tợn."

Giang Hạ không nhịn được cười ha ha, sau đó nắm nàng đi về phía bên giường.

"Ngữ Đồng, ta có rất nhiều nói muốn cùng ngươi nói, nhưng là ngồi lâu như vậy phi cơ, ta hiện tại mệt chết đi, cần ngủ mấy giờ, để cho ngươi gọi ta lên tới dùng cơm có được hay không?" Giang Hạ vừa nói, hướng trên giường một cũng, trên mặt hiện lên lên một tia mệt mỏi .

Kỷ Ngữ Đồng vội vàng gật đầu, đưa tay cho nàng dịch tốt chăn, ôn nhu nói: "Ngươi mệt mỏi trước hết một lát thôi, bọn ta hạ gọi ngươi."

"Y Sinh có cho ta dùng thôi miên pháp trị liệu, không biết có phải hay không là này nguyên nhân, ta hiện tại giấc ngủ rất tốt, mệt mỏi tựu muốn ngủ." Giang Hạ dắt qua tay nàng, nhắm mắt lại lẩm bẩm nói: "Nhưng là, ta có rất nhiều lời hữu ích muốn nói với ngươi đây. . ."

"Chờ tỉnh lại rồi hãy nói tốt lắm, chúng ta có có rất nhiều đã rất lâu." Kỷ Ngữ Đồng trên mắt lộ ra vẻ ôn nhu nụ cười, ở bên người nàng nằm xuống, đưa tay nhẹ nhàng đem nàng kéo vào liễu trong ngực.

"Là (vâng,đúng), chúng ta sau này có rất nhiều đã rất lâu." Quen thuộc sâu kín mùi thơm trong nháy mắt đem Giang Hạ vây quanh, một tia đã lâu cảm giác hạnh phúc từ đáy lòng xông tới, trên mặt nàng mang theo vẻ mỉm cười,

không một lát nữa mà, liền tiến vào ngọt ngào mộng đẹp.

Kỷ Ngữ Đồng thật lâu ngưng mắt nhìn mặt của nàng, xác thực tin mình không phải là đang nằm mơ, cái này mỗi ngày tâm tâm niệm niệm , hơi bị lo lắng hơi bị đau lòng người, gần trong gang tấc, hô hấp có thể nghe, rốt cục không nhịn được, cúi đầu ở nàng cái trán ấn xuống nhẹ nhàng vừa hôn, trong miệng phát ra cúi đầu hạnh phúc thở dài: "Hạ, ngươi rốt cục trở lại."

95, thứ 95 chương

95, thứ 95 chương . . .

Một Giác Tỉnh, đã là buổi tối hơn chín giờ.

Giang Hạ mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, một đôi trong suốt nụ cười Doanh Doanh (nhẹ nhàng) con ngươi tựu gần ngay trước mắt.

"Tỉnh ngủ rồi?" Kỷ Ngữ Đồng gục ở trước người của nàng, đưa tay vuốt vuốt nàng trên trán nhỏ vụn tóc, Giang Hạ ngây ngốc, một tay chống đỡ đứng người dậy: "Mấy giờ rồi rồi? Ngươi không phải là một mực nơi này như vậy xem ta sao?"

"Ta đã có hơn mười năm không có giống như vậy hảo hảo xem ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng thanh âm dặm có chút ủy khuất, càng nhiều hơn là vui mừng, Giang Hạ cổ họng bỗng nhiên ngạnh ở, một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Thật khờ."

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt đẹp trong nháy mắt súc tích đầy nước mắt, không nói một lời, chịu lên trước rúc vào trong ngực của nàng, lẩm bẩm nói: "Hạ, ở bên kia ngây người mấy tháng, ngươi hiện tại cảm giác ra sao? Ta thật lo lắng cho ngươi."

Giang Hạ không đáp, nhưng cúi đầu tinh tế đánh giá nàng, nàng tựa hồ lúc này chú ý tới nàng xinh đẹp tuyệt trần trắng bóc trên cổ mang một cái xinh đẹp trân châu dây chuyền, cầm ở trong tay nhìn một chút, vừa nhìn một chút trên người nàng rượu màu đỏ tiểu lễ phục, không nhịn được nói: "Minh châu hôn lễ, ngươi cũng là thịnh trang xuất tịch."

"Người nào giống như ngươi, trễ như vậy mới vội vả chạy tới, ngay cả tiệc cưới đều không đi tham gia."

"Chuyến bay bởi vì kéo dài liễu, tiệc cưới sâm không tham gia cũng không sao cả, ta mệt mỏi rất, dù sao vừa kết thúc, bọn họ phải đi Âu Châu tuần trăng mật, ta mới không ở lại nơi đó thay bọn họ thiện hậu." Giang Hạ để xuống dây chuyền, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua nàng Mỹ lệ khuôn mặt: "Này thân trang phục rất đẹp, rất mê người."

Kỷ Ngữ Đồng cảm giác được nàng ánh mắt nóng bỏng, gương mặt không khỏi bắt đầu nóng lên, một lòng cũng "Phác thông phác thông" nhảy được càng lúc càng nhanh, nàng lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: "Chúng ta nên đi xuống ăn bữa ăn tối liễu, Tiểu Vũ đã đi lên kêu lên một lần, ta thấy ngươi đang ngủ say, tựu nói với nàng chậm thêm chút đi xuống."

Giang Hạ nhìn nàng có chút bối rối bộ dạng, mép tràn ra vẻ nụ cười: "Ngươi thật là có sát phong cảnh." Vừa nói để sát vào nàng bên tai, hôn hôn nàng mượt mà vành tai: "Dù sao ngươi nói tối nay đi xuống, chúng ta tới đó bữa ăn trước món điểm tâm ngọt như thế nào?"

"Cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng còn chưa kịp kịp phản ứng, đã bị nàng đặt ở liễu phía dưới, đi theo một đôi lửa nóng đôi môi đã kéo đi lên, ngăn chận môi anh đào của nàng, trong lòng nàng phát ra một tiếng nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, hàng phục ôm cổ của nàng.

Có lẽ là hồi lâu không có thân thiết như vậy quá, trong lòng hai người

cũng là khẩn cấp mà kích động, lẫn nhau trong lúc có thể cảm giác được rõ ràng đối phương thân thể run sợ. Giang Hạ tựa như hạn hán đã lâu người vừa gặp Cam Lâm giống nhau, ở Kỷ Ngữ Đồng mềm mại ngọt giữa cánh môi vừa hút vừa mài, vừa liếm vừa cắn, linh lưỡi tiến quân thần tốc, một số gần như khát khao mút vào nàng trong miệng hương thơm chất lỏng, dẫn tới Kỷ Ngữ Đồng thật chặc trèo ở nàng, nơi cổ họng không ngừng phát ra mơ hồ rên rỉ.

Vừa hôn kết thúc, hai người cũng là thở hồng hộc, mặt nếu phi hà.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng bị nàng hôn đến ý loạn tình mê, thở hào hển cúi đầu khẽ gọi tên của nàng.

Giang Hạ gục ở Kỷ Ngữ Đồng bên tai, thấp lẩm bẩm nói: "Nghĩ tới ta sao?"

"Muốn, là ta trong cuộc đời làm được nhiều nhất chuyện tình, kèm theo hô hấp của ta, mỗi một ngày, mỗi một canh giờ. . . Chưa từng có gián đoạn quá. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới ở Mĩ Quốc kia mười năm thời gian, ngay cả giờ phút này lòng tràn đầy vui mừng, cũng nhịn không được nữa rơi lệ.

Giang Hạ trong lòng đau nhói, hôn tới mặt nàng gò má nước mắt, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi."

"Ngươi chính là. . . Thích biết rõ còn cố hỏi, ngươi cố ý chọc ta thương tâm, ta. . . Ta mỗi Thiên Đô ở hy vọng ngươi trở lại, mỗi Thiên Đô sống một ngày bằng một năm. . ." Kỷ Ngữ Đồng nức nở nói.

Giang Hạ vừa thay nàng lau đi khóe mắt nước mắt, vừa khẽ thở dài: "Ngươi thật oan uổng ta, ta dĩ nhiên biết ta nghĩ ta, thật ra thì, ta mới vừa rồi ý tứ , chỉ là muốn hỏi ngươi, thân thể có nhớ hay không ta?" Nói xong lời cuối cùng một câu, tay nàng đã nhẹ nhàng trượt, dò vào liễu Kỷ Ngữ Đồng làn váy.

"Kỷ Ngữ Đồng nước mắt chưa khô, vừa thẹn vừa giận kêu lên: "Giang Hạ, trên thế giới không nữa so sánh với ngươi hơn chán hơn đáng hận người! Ngô. . ."

Lời nói chưa dứt âm, đôi môi lần nữa bị chắn, lấp, bịt.

Trong phòng không khí mập mờ mà lửa nóng, ban đêm điên cuồng rốt cục kéo ra liễu mở màn.

Không có quần áo trói buộc, hai cỗ □ bóng loáng thân thể chặc chẽ dây dưa ở chung một chỗ, Kỷ Ngữ Đồng ti gấm loại mềm nhẫn tóc dài tán lạc tại gối , lông mày khẽ chau lên, một đôi mắt đẹp tựa như đóng không phải là đóng, trên mặt lộ ra vui thích cùng thống khổ đan vào thần sắc, bộ dáng kia, phong tình vạn chủng, phác thảo lòng người phách, hàm răng của nàng thỉnh thoảng cắn chặc môi dưới, nhưng vẫn là khó kìm lòng nổi, từng tiếng chạy dài rên rỉ từ nơi cổ họng bật ra.

□ thế tới rất mạnh, ở trong mạch máu điên cuồng thiêu đốt, sôi trào, Giang Hạ cái trán thấm ra tinh mịn mồ hôi hột, kia cho tới nay đè nén khát vọng, để cho động tác của nàng hơi nghi ngờ thô lỗ, giờ này khắc này, nàng chỉ muốn cùng phía dưới này ôn nhu thân thể tan ra làm một thể.

"Hạ, nhẹ chút. . ." Kỷ Ngữ Đồng khẽ hút không khí, tịch mịch đã lâu thân thể, có chút không chịu nổi thừa nhận một ít ba so sánh với một lớp hơn kịch liệt khoái cảm kích thích, còn có kia kèm theo rất nhỏ cảm giác đau đớn, không nhịn được nhẹ giọng khẩn cầu.

Này tương tự với rên rỉ một câu, nghe mềm mại đáng yêu tận xương, uyển chuyển động lòng người, quả thực làm cho người ta thể tô cốt mềm, một tia áy náy ở Giang Hạ trong mắt chợt lóe lên, đi theo lại bị tràn đầy hiểu rõ dục vọng bao phủ được không có bóng dáng. Kỷ Ngữ Đồng chau lên hai hàng lông mày, một tay leo lên ở Giang Hạ thân thể, một tay thật chặc níu lấy

trắng noãn sàng đan, lúc ban đầu là không thích cảm dần dần đi qua, thư sướng thơm ngọt mãnh liệt khoái cảm không ngừng hướng nàng vọt tới, nàng kìm lòng không đậu cong người lên tử, kia mất hồn thực cốt rên rỉ, không biết khi nào đã chuyển biến làm cúi đầu reo hò.

Không biết qua bao lâu, mãnh liệt sóng triều dần dần rút đi, hai người từ cực độ sung sướng đỉnh ngã rơi xuống, trong phòng tiếng thở dốc cũng dần dần bình tĩnh.

Đây không phải là các nàng lần đầu tiên □, nhưng là lại là lần đầu tiên có một loại nước sữa hòa nhau, cả người hợp nhất ngọt ngào cảm giác. Dĩ vãng thân mật thời điểm, luôn là riêng của mình ôm trong lòng tâm sự, mang theo yêu hận đan vào cảm xúc. Giờ khắc này, Kỷ Ngữ Đồng là chân chân chính chính cảm giác được, nàng cùng Giang Hạ hai khỏa tâm khoảng cách, so sánh với các nàng thân thể khoảng cách còn muốn gần, nàng biết, những thứ kia không vui cuộc sống quả thật đã thành trải qua liễu.

Bởi vì cực hạn vui vẻ, thân thể của nàng xụi lơ đắc tượng một vũng nước, Giang Hạ từ phía sau ôm nàng, ánh mắt ôn nhu mà quyến luyến, tay không ngừng nhẹ nhàng vuốt thân thể của nàng, trong miệng lẩm bẩm nói với áy náy của mình, đột nhiên cúi đầu, tinh tế mật mật hôn như mưa rơi rơi vào nàng mềm nhẵn non mịn đích lưng thượng, sau đó theo nàng xương sống, một đường liếm vẫn mà lên.

Nàng tràn đầy ý nghĩ - yêu thương thể thiếp cử động, để cho Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên có loại nghĩ rơi lệ vọng động.

"Hạ, ta yêu ngươi." Nàng miễn cưỡng tránh trát trứ, xoay người ôm chặc lấy nàng, ở trên mặt của nàng không ngừng hôn hít lấy.

Giang Hạ không tự chủ được đáp lại nàng, phần môi nhưng nếm đến mặn sáp mùi vị."Tại sao?" Nàng thân thể khẽ lui về phía sau, có chút kinh ngạc

nhìn nàng.

"Ngươi tha thứ ta sao?" Kỷ Ngữ Đồng giơ lên mông lung nước mắt, vẻ mặt lê hoa đái vũ nhu nhược bộ dáng: "Ngày đó ở trong quán rượu, ngươi nói, tất cả mọi người sẽ rời đi ngươi, cũng sẽ phản bội ngươi, ta nghe thật hảo tâm đau."

"Mỗi người cũng sẽ làm sai chuyện, ta cũng vậy làm sai liễu rất nhiều chuyện, ta để thống khổ mười năm, còn. . . Còn kém điểm chết rụng." Giang Hạ mỗi lần nhớ tới cái này, tựu không tự chủ được sợ sau.

"Nhưng là. . . Đó là bất đồng, ngươi lần trước cũng thiếu chút đã chết, nhưng đó là không đồng dạng như vậy." Kỷ Ngữ Đồng thân thể bỗng nhiên không nhịn được khẽ run, dưới loại tình huống này thời khắc, nàng lần đầu tiên có dũng khí đi nói chuyện đêm hôm đó: "Ngươi nhìn đến ta thời điểm, ta thật hận không được ngựa mình thượng đã chết. Hạ, nếu như ta nói, ta từ đầu đến cuối nghĩ cũng là ngươi, ngươi tin sao? Đây là ta làm được sai nhất đích một chuyện."

Nói tới đây, nước mắt của nàng vừa đổ rào rào rơi xuống, ngẩng xem ra tinh sảo ngọt khuôn mặt, điềm đạm đáng yêu nhìn Giang Hạ.

Giang Hạ vuốt mặt của nàng, nhẹ giọng nói: "Ta tin, ta biết ngươi yêu ta, vẫn cũng biết, nhưng là cũng là bởi vì ngươi yêu ta, loại hành vi này mới không thể tha thứ."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng chấn động, sắc mặt thoáng cái liếc, ánh mắt cũng trở nên bối rối mà sợ hãi.

Giang Hạ thật sâu nhìn ánh mắt của nàng, lai tiếp tục nói: "Nhưng cũng là bởi vì ngươi yêu ta, mới có thể tha thứ."

Hai câu này nói nghe như có chút mâu thuẫn, ngẫm nghĩ nghĩ, nhưng quả

thật là như thế. Kỷ Ngữ Đồng một viên treo tâm, rốt cục hoàn toàn để xuống.

"Chuyện này, sau này không hề nữa nói ra, có được hay không?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng nhích tới gần nàng, nhẹ khẽ hôn vẫn môi của nàng, đang muốn thối lui, Giang Hạ nhưng ý do vị tẫn, Như Ảnh Tùy Hình theo kịp, thật sâu hôn lên nàng, đầu lưỡi tùy theo cạy mở nàng hàm răng, cùng nàng hương mềm trơn trợt cái lưỡi dây dưa lại với nhau.

"Ta yêu ngươi." Kết thúc này làm người ta cơ hồ muốn hít thở không thông vừa hôn, Giang Hạ ở nàng bên tai nhẹ nhàng nói.

"Ta cũng vậy."

"Để cho ta nữa yêu ngươi một lần có được hay không?"

"..."

Nói là bữa ăn tối, ăn thời điểm, thật ra thì đã là đêm khuya liễu.

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng mười ngón tay đan xen, rốt cục đi xuống lầu, Kỷ Ngữ Đồng chỉ cảm thấy mình cả người mềm yếu vô lực, ngay cả bước đi cũng lao lực, Giang Hạ cũng không còn so sánh với nàng tốt bao nhiêu, cũng không ngừng nhìn nàng cười trộm, nhắm trúng Kỷ Ngữ Đồng đầy mặt sắc giận.

Để cho hai người kinh ngạc chính là, Quế mụ còn thủ ở nơi đâu, cũng không có đi ngủ, vừa thấy được nàng hai, vội vàng nói: "Đại tiểu thư, Đồng Đồng, các ngươi rốt cục rơi xuống."

Kỷ Ngữ Đồng vừa nhìn thấy nàng, cực kỳ lúng túng, vội vàng buông lỏng tay ra. Giang Hạ cũng là sửng sờ, nhưng thần thái tự nhược đi tới, cười nói: "Ngữ Đồng không phải là cho các ngươi đi trước ngủ sao? Làm sao ngươi

vẫn còn ở nơi này."

"Ai, ngươi không có ăn cơm tối, ta kia yên tâm." Quế mụ sẳng giọng: "Ngươi a, chính là không thương tiếc mình thân thể, trước trận nói đi nơi nào thị sát công ty con liễu, trở lại tựu gầy thành cái bộ dáng này, hại ta gấp gáp vô cùng, như ngươi vậy, ta làm sao không làm ... thất vọng chết đi lão gia hòa. . ." Nói tới đây, ngạnh sanh sanh đích đem Giang Hạ mẫu thân tỉnh lược liễu, có chút không tự nhiên nói: "Ta đi đem thức ăn bưng ra, ta còn chưng liễu Hoa Kì sâm ô cháo gà đây."

Vừa nói, một đường chạy chậm đi phòng bếp, đem thức ăn giống nhau dạng bưng lên bàn, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng cùng quá đi hỗ trợ.

"Quế mụ, ngươi đi ngủ có được hay không?" Giang Hạ nhìn đầy bàn món ngon, đưa tay ôm quế mẹ kiếp bả vai: "Ngươi đã trễ thế này không ngủ, ta cũng vậy không an tâm đây, ta đáp ứng ngươi, sau này đúng hạn ăn cơm, phàm là ngươi chưng súp, ta cũng tận lực uống hết."

"Thật?" Quế mụ có chút không tin nhìn nàng, Giang Hạ bình thời cũng không phải là tốt như vậy nói chuyện, hôm nay thoạt nhìn lại có một bộ quai dạng, thấy thế nào làm sao có cái gì không đúng.

"Thật." Giang Hạ khuôn mặt chân thành, sau đó đẩy nàng: "Đi đi, ngươi còn không nghỉ ngơi, ta nhưng muốn sinh khí ."

"Được rồi." Quế mụ chỉ đành phải xoay người chuẩn bị trở về phòng, đi hai bước, rồi hướng Kỷ Ngữ Đồng vẫy vẫy tay: "Đồng Đồng, ngươi tới đây một chút, ta đã nói với ngươi câu."

Kỷ Ngữ Đồng ngay cả vội vàng đi theo nàng đi tới phòng khách, Quế mụ thấp giọng nói: "Ngươi thay ta nhìn Đại tiểu thư a, nhất định khiến nàng đem chén kia súp uống."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng đáp ứng.

"Ngươi hôm nay có phải hay không lại cùng Đại tiểu thư cãi nhau a?" Quế mụ suy nghĩ một chút, vừa Bát Quái liễu một câu.

Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc, vừa có chút buồn cười, chỉ đành phải nói: "Là (vâng,đúng), bất quá chúng ta vừa tốt lắm."

"Tốt lắm là tốt rồi, ta cũng vậy đã nhìn ra, cũng kéo lấy thủ hạ tới đây, ta thật sợ các ngươi lại cùng khi còn bé giống nhau đây. Tốt lắm, ngươi cái này đi ăn cơm sao, ngươi cũng phải đem ngươi kia phân súp uống a." Vừa nói, Quế mụ rốt cục thả tâm trở về phòng đi.

Kỷ Ngữ Đồng vừa buồn cười, lại có chút ít cảm động, trở lại phòng ăn, lại thấy Giang Hạ đã ngồi ở chỗ đó ngụm lớn ăn canh liễu.

"Lần này rất tự giác nha, bình thường muốn ngươi uống những thứ này, hãy cùng chịu tội dường như." Kỷ Ngữ Đồng cười ở nàng đối diện ngồi xuống, sau đó cầm đũa lên.

"Không có biện pháp, ta hiện tại soi gương, cũng cảm giác mình trước kia so sánh với hiện tại bộ dáng kia thuận mắt nhiều, cho nên a, ta muốn nhanh chóng tăng mập." Giang Hạ một hơi đem súp uống xong, sau đó bưng lên chén cơm, mới vừa gắp một Đại Hà cầu bỏ vào trong miệng, lại đem chiếc đũa đưa về phía một ... khác cái khay hấp Thạch ban.

"Thật đói!" Nàng ồn ào .

"Đáng đời, ai kêu ngươi trễ như thế. . ." Kỷ Ngữ Đồng nói cho hết lời một nửa, vừa ở miệng.

Giang Hạ trong mắt mang theo một nụ cười, mập mờ nhìn nàng, lại thấy trên mặt nàng đỏ mặt chưa rút đi, thoạt nhìn sóng mắt như say, mị thái mọc

lan tràn, quả thực xinh đẹp không gì sánh được, trêu chọc lời của liền không có ra khỏi miệng, si ngốc nhìn nàng một hồi lâu, thở dài nói: "Ngươi như thế nào như vậy mê người, ai, ta thật hoài nghi ta trước kia là không phải là đầu hư, làm sao bỏ được cho tách ra mười năm, như thế nào lại thành công toàn bộ ngươi cùng người khác ý niệm trong đầu, thật là không nên, bất kể cái gì lý do cũng không nên, ta liền nên để ngốc ở bên cạnh ta, sau đó nói cho ngươi biết, bất kể chuyện gì phát sinh, ngươi cũng chỉ có thể là người của ta, ta cũng vậy phải là ngươi."

Những lời này nghe vào tai dặm , rõ ràng là vô cùng hưởng thụ, Kỷ Ngữ Đồng trong miệng lại nói: "Giang đại tổng tài mỹ nữ thấy được nhiều, bên cạnh bí thư mọi người cũng là mỹ nữ, còn có mỹ nữ bất ly bất khí coi chừng dùm, thậm chí ở quầy rượu, tùy thời đều có mỹ nữ đi lên đến gần, ta như vậy, cũng lơ lỏng bình thường rất."

Vốn là câu cười giỡn lời của, nhưng là nói xong phía sau, trong lòng nàng nhưng thật sự chua, giọng nói cũng bất đại đối kính liễu.

"Kỳ quái, rõ ràng cật là hấp Thạch ban, cũng không phải là Tây Hồ dấm cá, làm sao có như vậy chua?" Giang Hạ cười nói.

Kỷ Ngữ Đồng hướng nàng trong chén gắp một khối thịt gà, nhưng mím môi thần không nói lời nào, Giang Hạ nhìn nàng, thu liễm nổi lên nụ cười, nghiêm trang nói: "Mười năm trước ngươi nhìn qua màn...này, là ta thông đồng liễu Lâm Nhiễm diễn trò, ta cùng nàng thân mật nhất một lần, chính là ngươi nhìn qua lần đó, về phần bí thư cùng khác, đây chính là không thể nào, trong lòng ta yêu chỉ có một mình ngươi, nếu như ngươi đang ở đây Mĩ Quốc kia mười năm yêu những người khác, xây dựng liễu gia đình, ta nhưng có thể có tìm một người mình thấy vậy thuận mắt người quá cả đời, nhưng ngươi không có, cho nên ta nhất định cả người đều không thể phản bội ngươi."

"Ta vẫn muốn nghe ngươi nói những lời này, ta không muốn từ Khang

Trữ trong miệng nghe được, muốn tự mình nói cho ta biết, như vậy, ta mới có thể chân chánh an tâm." Kỷ Ngữ Đồng nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: "Nhưng là ta. . ."

"Nói ngươi chuyện kia không cho nói ra, thật ra thì ngươi cái gì cũng chẳng hay biết gì, đối với ngươi rất không công bình, ngươi vô luận làm ra cái gì, cũng là tình có thể nguyên." Giang Hạ bỗng nhiên khe khẽ thở dài.

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc một hồi mà, trong mắt bỗng nhiên chứa mãn nước mắt: "Hạ, ngươi rất nhiều chuyện cũng không nói cho ta biết."

"Cái gì?" Giang Hạ có chút kinh ngạc.

"Ta sau lại cùng Đường Đường tỷ thông điện thoại, nàng nói cho ta biết tất cả chuyện, ngươi làm cơn ác mộng, cả đêm mất ngủ, say rượu, uống thuốc ngủ."

"Nàng là miệng rộng." Giang Hạ khẽ nhíu nhíu mày.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ, thương tâm lắc đầu: "Ta không thích dạng như vậy, ta không thích ngươi có thể vì ta làm rất nhiều chuyện, nhưng ta không thể vì ngươi chia sẻ một chút thống khổ, không thể cho ngươi bất kỳ trợ giúp. Ngươi cũng cái dạng kia liễu, nhưng ở trước mặt ta làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra, kia sợ sẽ là bị bất đắc dĩ muốn ta, cũng chỉ là hời hợt mang quá. Hạ, ta là ngươi thân mật nhất người a, vâng(là) nhất người yêu của ngươi a, tại sao ngươi có thể đối với ta như vậy? Tại sao ta muốn từ khác trong dân cư biết những thứ này? Ta nhiều hi vọng, ở ngươi không giúp thống khổ thời điểm, là ta theo ở bên cạnh ngươi cùng ngươi cùng nhau gánh chịu a."

"Khi đó, ta chỉ là đang giận lẩy." Giang Hạ bỗng nhiên nghiêng đầu, nhẹ giọng nói.

Kỷ Ngữ Đồng để đũa xuống, lẳng lặng chờ nàng kế tiếp lời của.

"Ở ta rất lo âu rất bị đè nén rất sợ hãi thời điểm, ta đối với tâm tình của ngươi cũng bị lớn hơn liễu, khi đó, ta còn đang giận ngươi muốn ta, khí ngươi cùng Quý Vị Ương trong lúc một màn kia, ta vừa nghĩ tới, tựu rất thống khổ, cũng rất táo bạo, nhưng là ta vừa không đành lòng đối với ngươi phát giận." Giang Hạ ánh mắt nhìn không trung mỗ cái địa phương, nhẹ nhàng thở dài: "Thật ra thì, ở ta mất ngủ thời điểm, ở ta sợ thời điểm, ta rất nhớ ngươi ở bên người, ta nghĩ ôm ngươi, nghe trên người của ngươi mùi thơm ngủ, nhưng là, ta không thể nói dùng chính mình."

"Ngươi thật sự là rất người tàn nhẫn, đối với người khác là như thế, đối với mình cũng là như thế." Kỷ Ngữ Đồng trong mắt hơi nước sương mù , nghẹn ngào nói: "Ngươi chính là ở trừng phạt ta."

Giang Hạ hướng trên ghế dựa vào một chút, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: "Đường Đường tỷ cho ta tìm cái kia trong lòng Y Sinh, nói

Ta phải liễu uất ức chứng, ta lúc ấy nghĩ, vật này cũng có di truyền sao? Mẹ ta không thì ra là vì vậy tự sát sao?"

Kỷ Ngữ Đồng cả kinh, trợn to song mắt thấy nàng, rung giọng nói: "Kia. . . Kia hiện tại như thế nào?"

"Chính là Chu Văn Hàn chuyện tình làm cho, bất quá cái này gông xiềng ta hiện tại đã ở từ từ tháo xuống." Giang Hạ khẽ ngẩng đầu lên, trầm thấp thanh âm nói: "Ta ở Đức Châu nông trang ở mấy tháng này, trừ cùng Hoàng gia gia cỡi ngựa săn thú, chăn thả, chính là cùng cái kia trong lòng Y Sinh nói chuyện phiếm, tản bộ thời điểm, ngồi chơi thời điểm, ăn cái gì thời điểm. Cái kia trong lòng Y Sinh là một nữ, rất có một bộ, ta hướng về phía nàng, lại rất có nói hết muốn, từ nhỏ đến lớn chuyện tình cũng nói với nàng liễu một lần, bao gồm ngoại công ta chuyện, ta mụ mụ chuyện, Chu Văn Hàn chuyện, còn

có cùng chuyện của ngươi." Vừa nói, nhìn Kỷ Ngữ Đồng một cái: "Biết nàng nói như thế nào sao? Nàng nói ta từ nhỏ không có được đầy đủ yêu, trong lòng không kiện toàn, cho nên cũng không hiểu làm sao đi người yêu, nàng nói ta không tôn trọng ngươi, nàng còn nói, bởi vì ta cha mẹ kết hợp không là bởi vì tình yêu, mà là bởi vì ích lợi, cho nên, ta sâu trong nội tâm một mực vẫn lấy làm giới, hơn nữa trở nên rất cực đoan, chịu không được người yêu của mình tình có một chút điểm tỳ vết nào."

"Ta sau lại thử nghĩ xem, cũng là, Tưởng Tiểu Manh chuyện ta liền làm được rất tuyệt tình. Ta vẫn làm theo ý mình, cái gì cũng lấy ý nghĩ của mình làm chủ, rất ít đi thi lo người khác tâm tình, ta cảm thấy được làm lànhư vậy hẳn là, như vậy, ta liền có thể như vậy đi làm. Ta cảm thấy được không nói cho ngươi chân tướng là vì muốn tốt cho ngươi, dĩ nhiên, cộng thêm một chút tư tâm, ta cứ như vậy làm, ta lựa chọn lấy khác một loại phương thức thương tổn ngươi, cho đến bản thân mình giết ta cũng còn không có tỉnh ngộ lại. Bây giờ nghĩ lại, ta thật rất khốn kiếp, ta luôn miệng nói yêu ngươi, còn chưa có không có chân chính đứng trên lập trường của ngươi đi thi lo quá cảm thụ của ngươi, ta thật không xứng với nói yêu ngươi."

"Thì ra là, ta sớm nên đi nhìn trong lòng thầy thuốc." Giang Hạ tự giễu cười, nhận chân nói: "Ngữ Đồng, trải qua mấy tháng này, ta mới hiểu được, thật ra thì ta mới cần sự tha thứ của ngươi."

"Không, ta không có trách ngươi." Kỷ Ngữ Đồng đỏ hồng mắt, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta từng rất hận ngươi, nhưng biết ngươi yêu ta, ta nên cái gì cũng không trách ngươi."

Giang Hạ hốc mắt khẽ ướt át, ngồi dậy, giữ nàng lại đích tay.

"Vậy ngươi. . . Ngươi hiện tại cảm giác khá hơn chút nào không? Ta là nói, ngươi giấc ngủ những thứ kia. . ." Kỷ Ngữ Đồng lo lắng nhìn nàng.

"Nàng cho ta thôi miên trị liệu, cộng thêm hoàn cảnh nơi đây ta rất thích, lại có Hoàng gia gia mỗi ngày khai đạo ta, mang ta chung quanh giải sầu, không bao lâu thật ra thì là có thể ngủ được an ổn liễu, người cũng dần dần cảm thấy có tinh thần, tinh thần một tốt, tự nhiên dần dần tựu tiêu trừ tâm ma liễu. Bất quá Hoàng gia gia vẫn chưa yên tâm, để cho ta còn trở về Mĩ Quốc đi."

"Còn trở về Mĩ Quốc?" Kỷ Ngữ Đồng không khỏi đứng dậy, trong mắt tràn đầy gấp gáp vẻ.

"Một tháng trở về một lần mà thôi, hắn muốn tin chắc ta tốt rồi, ngươi có thể theo ta cùng đi." Giang Hạ cho nàng một an ủi nụ cười, đi tới trước mặt nàng, hai tay chấp lên tay nàng.

Kỷ Ngữ Đồng lúc này mới yên lòng lại, mới vừa trở về, nùng tình mật ý một buổi tối, vừa muốn, nàng vô luận như thế nào đều không thể tiếp nhận.

"Không nỡ ta sao?" Giang Hạ mỉm cười.

"Ừ, ta không bao giờ ... nữa muốn rời đi ngươi." Kỷ Ngữ Đồng đi lên trước, hai tay nhốt lại liễu hông của nàng.

"Những thống khổ kia, không vui trải qua , từ hôm nay trở đi chúng ta tất cả đều bỏ xuống." Giang Hạ hôn vẫn cái trán của nàng, ở nàng bên tai ưng thuận hứa hẹn: "Chúng ta sau này vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra."

Những lời này thậm chí so sánh với "Ta yêu ngươi" ba chữ còn làm người ta an tâm, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng vô hạn vui sướng, rưng rưng gật đầu, tựa đầu tựa vào trên vai của nàng, hai người thật chặc, thật chặc ôm lại với nhau.

96, thứ 96 chương

96, thứ 96 chương . . .

Noãn Noãn sáng rỡ lặng yên không một tiếng động tả vào cửa sổ bên trong, chiêm chiếp chim hót thỉnh thoảng ở bên tai vang lên, nghe nói không ra lời hoan khoái. Giang Hạ mở mắt, cảm thụ được sáng sớm đặc biệt bồng bột sinh cơ, trong nháy mắt chỉ cảm thấy tứ chi bách hài cũng tràn đầy học sinh mới sức sống, tâm tình nhất thời vạn phần sáng rỡ, vẻ nhạt nhẽo nụ cười từ từ bò lên khóe môi.

Trong ngực người còn đang ngủ say, lông mi thật dài vũ mao một loại rủ xuống , bao trùm ở mí mắt thượng, bóng loáng nhẵn nhụi da thịt lộ ra như trẻ con đạm màu trắng nhạt, Giang Hạ nhìn một chút nàng, tay không nhịn được nhẹ nhàng xoa trước mắt làm cho nàng hơi bị thật sâu say mê tuyệt mỹ khuôn mặt, ngón giữa mềm nhẵn như tơ gấm loại khuynh hướng cảm xúc làm cho nàng kìm lòng không đậu than nhẹ lên tiếng, sau đó cúi □ đi, thật sâu hôn kia hai mảnh hoa hồng biện loại đỏ bừng cánh môi, tùy mỏng vào sâu, khẽ hôn chậm mút, linh xảo đầu lưỡi cũng quen việc dễ làm thăm dò vào, để ở kia hai hàng hàm răng, giống như hơn giống nhau, nghịch ngợm dùng đầu lưỡi vô số viên liếm láp .

"Ngô. . ." Bất quá một hồi, Kỷ Ngữ Đồng liền bị răng môi đang lúc truyền đến tê dại cảm giác cứu tỉnh, đôi mắt đẹp tựa như trợn không phải là trợn trong lúc, đã mơ mơ màng màng bắt đầu đáp lại cái kia quấy rầy nàng giấc ngủ người khởi xướng, đợi đến ý thức dần dần thanh tĩnh, Giang Hạ sớm đã thâm nhập lãnh địa, cùng nàng kịch liệt dây dưa ở chung một chỗ.

Trong miệng dưỡng khí tựa hồ bị cướp đoạt không còn, cho đến Kỷ Ngữ Đồng cảm giác sắp hít thở không thông, tay tại Giang Hạ trên bả vai vi làm khước từ, Giang Hạ mới kết thúc này vừa hôn, thối lui thân đi. Hai người gương mặt cũng biến thành sắc mặt ửng đỏ, sóng mắt mông lung nhìn lẫn nhau, dồn dập thở hào hển.

"Tảo an." Giang Hạ dài nhỏ trong con ngươi tràn đầy nụ cười, rốt cục lên tiếng.

http://tieulun.hopto.org

"Ngươi. . . Ngươi nhiễu người mộng đẹp." Kỷ ngữ hô hấp vẫn là rối loạn, nàng dụi dụi mắt con ngươi, trong lòng có ngọt ngào, nhưng cũng có một ti bất đắc dĩ, khẽ cong lên môi anh đào lên án.

"Ai kêu ngươi trường này như vậy một tờ làm cho người tội phạm mặt, dù sao đã quấy rầy, không bằng tựu nhiễu được hoàn toàn hơn một chút sao." Giang Hạ vừa nói, đầu liền đi xuống tìm kiếm.

"Không nên!" Kỷ Ngữ Đồng một tiếng thét chói tai, vội vàng ôm chặc lấy nàng, thanh âm mềm nhũn nói: "Ngươi. . . Ngươi tối hôm qua như vậy hành hạ, hiện tại không nên có được hay không?"

Giang Hạ khẽ mỉm cười, cái trán để ở cái trán của nàng, thấp lẩm bẩm nói: "Loại này cảm Giác Chân tốt, đã hồi lâu không có cảm thụ qua."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt tràn ra một tia ngọt nụ cười, hai tay từ nàng trơn bóng đích lưng sống chậm rãi thượng trơn, bưng lấy khuôn mặt của nàng, chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) dường như ở môi nàng mổ một chút, trong thanh âm lộ ra một tia dày cùng mỏi mệt: "Hạ, ta mệt mỏi quá, ngươi không đi mở, ôm ta nữa một lát thôi có được hay không?"

"Ừ, nhưng là ta ngủ không được rồi sao, muốn ta theo ngủ có ích lợi gì?" Giang Hạ cười trêu chọc nàng.

Kỷ Ngữ Đồng khẽ ngẩng đầu lên, ở trên trán nàng rơi xuống nhẹ nhàng vừa hôn, sau đó lai tiếp tục hôn nàng mặt mày, cái mũi của nàng, Giang Hạ cảm giác nàng phấn nhuận mềm mại cánh môi dời đi liễu phần môi của mình, có chút đắc ý nhắm mắt lại, tiếp theo môi dưới nhưng truyền đến một trận rất nhỏ đau đớn, nàng có chút kinh ngạc trợn to hai tròng mắt, phát ra "Ti" một tiếng, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng chật vật bộ dạng, không nhịn được nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nhắm lại hai tròng mắt, chậm rãi đụng lên đi trước,

vươn ra béo mập cái lưỡi, trấn an dường như nhẹ nhàng liếm láp mình mới vừa rồi cắn qua địa phương : chỗ, sau đó có chút ngượng ngùng đem cái lưỡi đinh hương thăm dò vào liễu Giang Hạ trong miệng, khẽ ngọa nguậy, nhẹ nhàng xoay tròn, Giang Hạ trong lỗ mũi phát ra một tiếng thỏa mãn hừ nhẹ, tay không tự chủ được theo nàng hoàn mỹ mê người trên đường cong hạ vuốt ve xoa nắn.

Hai người răng môi quấn giao , đem này vừa hôn diễn dịch được ôn nhu mà triền miên, mà nói không ra lời mất hồn, trong cổ họng cũng nhịn không được phát ra nhẹ nhàng rên rỉ, Kỷ Ngữ Đồng ở nàng đồng thời thế công hạ vốn đã động tình, kia chịu được nữa nghe được mình và nàng đồng thời phát ra loại này mập mờ trí mạng thanh âm, trong nháy mắt đôi mắt đẹp xuân ý nhộn nhạo, má ngọc hồng như lửa đốt.

"Hạ. . ." Nàng thân thể khẽ run, ôm chặc lấy Giang Hạ, trong miệng rù rì nhẹ nhàng gọi tên của nàng.

"Bảo bối." Giang Hạ cảm giác được nàng muốn mời, ánh mắt trở nên lại càng rừng rực, đưa tay về phía sau kéo trượt cái chăn tử, lấn át hai người đỉnh đầu.

Bên trong nhà nhất thời lần nữa trở nên xuân ý dạt dào.

Rời giường, đã là vào lúc giữa trưa.

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng song song đứng ở rửa mặt thời gian, hai người vừa đánh răng, vừa thỉnh thoảng nhìn trong gương miệng đầy màu trắng kem đánh răng phao mạt rất đúng phương, loại này tình cảnh từng phát sinh vô số lần, hai người ánh mắt chạm nhau, trong lòng đồng thời nảy lên một loại nho nhỏ hạnh phúc cảm.

Giang Hạ chỉ cảm thấy cánh tay có chút bủn rủn, dùng bàn chãi đánh răng

đều có chút mất tự nhiên, nhưng nàng tâm tình vô cùng tốt, trên mặt vẫn mang theo một tia Noãn Noãn nụ cười, Kỷ Ngữ Đồng cũng đang cười, nhưng là nhìn về Giang Hạ, nụ cười ngọt ngào dặm nhưng có ti sắc giận.

Ra khỏi phòng thời điểm, Kỷ Ngữ Đồng cũng không thèm nhìn tới Giang Hạ thân tới được tay, mắt nhìn thẳng đi về phía trước.

"Ai, làm sao ngươi có thể như vậy? Mặc quần áo vào tựu không nhận người liễu đúng không?" Giang Hạ bước nhanh đi tới phía trước, vươn ra hai tay ngăn cản nàng, trên mặt tràn đầy ủy khuất vẻ: "Rõ ràng là ngươi muốn mời của ta."

"Ngươi còn nói!" Kỷ Ngữ Đồng mặt trướng đến đỏ bừng, đưa tay đẩy nàng một thanh.

"Tại sao sao? Chậm chút đứng lên vừa không có gì lớn." Giang Hạ thuận thế lôi kéo, đem nàng ôm vào liễu trong ngực, đưa tay vuốt ve nàng đen nhánh mềm nhẵn mái tóc: "Đừng tức giận liễu a, ừ?"

"Tối hôm qua như vậy, hôm nay vừa trễ như thế rời giường, cho dù Quế mụ không sẽ cảm thấy cái gì, a lam cùng Tiểu Vũ nghĩ như thế nào a!" Kỷ Ngữ Đồng nằm ở nàng trong ngực, vừa - xấu hổ: "Tiểu Vũ đi lên hai lần gọi ăn cơm, nói không chừng. . ."

"Gian phòng cách âm hiệu quả rất tốt, các nàng lên tới, cũng chưa chắc nghe được cái gì." Giang Hạ an ủi nàng, vừa khuôn mặt không sao cả nói: "Cho dù các nàng biết cái gì, làm cho các nàng thích làm sao nghĩ tựu nghĩ như thế nào đi quá."

"Ngươi da mặt dày, ta. . . Ta nhưng. . ." Kỷ Ngữ Đồng nói tới đây, rồi lại dừng lại, trong bụng vẫn là càng nghĩ càng giận, vừa đập nàng một quyền: "Ngươi còn hại ta chọn y phục cũng muốn chọn lâu như vậy, ghê tởm!"

"Uy, ngươi nói như vậy nhưng không công bình, trên người của ta cũng có." Giang Hạ vừa nói, đem T-shirt đi xuống lôi kéo: "Kia, ngay cả bộ ngực cũng có."

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng cử động này, nhất thời im lặng.

"Ngươi trên giường dưới giường bộ dạng, quả thực khác biệt trời vực, biến hóa cực nhanh làm người ta không kịp nhìn, không phải là ý không tốt hạ đi ăn cơm ư, đem khí toàn bộ ra trên người của ta liễu, ai, đáng thương ta." Giang Hạ vừa nói, cố ý làm ra có chút khinh bạc bộ dạng, giơ lên nàng khéo léo chiếc cằm thon: "Bất quá a, này ngượng ngùng cáu giận bộ dáng, thật là mê chết người liễu."

Thấy nàng lại muốn tức giận, lúc này mới không chút hoang mang nói: "Quai, đi xuống đi, ăn xong cơm trưa, thượng tới thu thập ít đồ, ta dẫn ngươi đi bờ biển biệt thự tiểu ở vài ngày."

Bờ biển biệt thự? Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt xẹt qua một vẻ vui mừng, kinh ngạc nhìn Giang Hạ.

"Dẫn ngươi đi ôn lại quá khứ của chúng ta." Giang Hạ khóe môi giơ lên, hôn vẫn mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi quá đoạn chỉ thuộc về hai người chúng ta thời gian, có được hay không?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới sơ luyến thời gian, lỗ mũi đau xót, đột nhiên trở nên giống như chỉ Tiểu Miêu loại dịu ngoan, ở nàng trong ngực gật đầu.

Giang Hạ khẽ mỉm cười, kéo qua tay nàng, hai người cùng đi đi xuống lầu.

Ăn cơm trưa thời điểm, Giang Hạ chỉ vào bên cạnh vị trí, kêu lên: "Quế mụ, tới đây ngồi nha, ta sớm đã nói liễu, sau này cho cùng tiến lên bàn ăn cơm."

"Nhưng là ta chỉ là. . ." Quế mụ hồng nhuận hơi mập trên mặt lộ ra xấu hổ thần sắc, chần chờ không chịu qua đi.

Kỷ Ngữ Đồng nhưng đi tới dám đem nàng lôi tới đây, cười nói: "An vị bên cạnh ta tốt lắm, Quế mụ, qua nhiều năm như vậy, ngươi mảnh lòng chiếu cố ta cùng tiểu Hạ hai, chúng ta đã đem ngươi làm như trong nhà trưởng bối, nào có trưởng bối đứng một bên, không hơn bàn ăn cơm đạo lý."

Quế mụ nghe nàng khẩu khí, cùng Giang Hạ đột nhiên giống như là thân mật đắc tượng một người dường như, cũng lại là vui mừng, lại có chút ít khốn hoặc, ánh mắt không khỏi nhìn về Giang Hạ, Giang Hạ tựa hồ biết nàng đang suy nghĩ gì, nhưng chỉ là cười nói: ", đói bụng không, ăn cơm."

"Đại tiểu thư này mấy Thiên Tâm tình tựa hồ rất tốt, qua nhiều năm như vậy, rất ít gặp vui vẻ như vậy quá." Quế mụ nhìn Giang Hạ vẻ mặt sáng lạng nụ cười, trong lòng vô cùng vui sướng.

Kỷ Ngữ Đồng cúi đầu ăn cơm, nghe được nàng phía trước một câu, trong lòng giống như là bị mật nước thấm vào quá, đuôi lông mày khóe mắt cũng là ngọt ngào nụ cười, không nhịn được ngẩng đầu lên cùng Giang Hạ liếc nhau một cái.

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hạ hơi có chút lúng túng.

"Đúng vậy a, tinh thần cũng đã khá nhiều, chẳng qua là còn muốn mập chút là tốt rồi. Ai, mấy tháng trước kia, nhìn giống như là được cái gì bệnh nặng dường như, gọi lo lắng vô cùng." Quế mụ nhớ tới kia trận Giang Hạ trạng huống, vẫn cảm giác lo lắng.

"Không có chuyện gì, kia trận công ty con bận rộn, cho nên buổi tối mất ngủ đưa đến, hiện tại đã tốt lắm." Giang Hạ hời hợt sơ lược, sợ nàng nhắc lại, vừa nói sang chuyện khác: "Quế mụ, có kiện sự tình ta muốn nói với ngươi

hạ xuống, ta nghĩ đem này sở phòng ốc bán."

"A? Bán?" Quế mụ cả kinh, Kỷ Ngữ Đồng thần sắc cũng trở nên kinh ngạc, không tự chủ được ngẩng đầu lên.

Quế mụ lấy lại bình tĩnh, trên mặt nhưng vẫn có một tia kinh hoảng : "Tại sao muốn bán?"

"Này phòng ốc liên tiếp người chết, điềm xấu!" Giang Hạ nói những lời này, ánh mắt cũng không tự chủ được trầm xuống, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, biết mẫu thân của nàng cùng Chu Văn Hàn chết đi, cũng cho nàng mang đến thật lớn bóng ma, mặc dù nàng hiện tại tinh thần khôi phục chút ít, có thể này phòng ốc nhưng vẫn là làm cho nàng cảm thấy bị đè nén, cho nên hắn có bán đi ý niệm trong đầu.

"Nhưng là. . . Đây là lão gia lưu lại phòng ốc a." Quế mụ thì thào nói.

"Phòng ốc vừa không phải là cái gì đại đại tương truyền bảo vật, ở được không thoải mái thì phải đổi lại, ta sẽ ở nơi khác nữa mua một khu nhà phòng ốc, ông ngoại lưu lại một ít đồ vật, ta đến lúc đó mang đi là được." Giang Hạ đụng chạm thượng Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu đưa tình ánh mắt, biết nàng ở lo lắng cho mình, khẽ tác động khóe miệng, cho nàng một an ủi nụ cười, ý bảo nàng không cần phải lo lắng.

"Vậy chúng ta. . . Chúng ta làm sao. . ." Quế mụ có chút bận tâm nhìn Giang Hạ.

"Các ngươi? Các ngươi đương nhiên là theo ta cùng Ngữ Đồng cùng nhau dọn đi mới đích địa phương." Giang Hạ dừng lại chiếc đũa, không khỏi mỉm cười.

Quế mụ lúc này mới thở phào nhẹ nhỏm, yên lòng, Kỷ Ngữ Đồng cũng nhìn nàng cười nói: "Ngươi yên tâm, chúng ta đi kia, ngươi phải đi kia, ta còn

nghĩ ngày ngày ăn vào ngươi làm thức ăn đây."

"Tài nấu nướng của ngươi hiện tại cũng trò giỏi hơn thầy liễu, Đồng Đồng, ngươi là cố ý ở trêu chọc ta vui vẻ đây." Quế mụ hiền lành trên mặt tràn đầy vui mừng nụ cười.

"Tốt lắm tốt lắm, khác lẫn nhau khen liễu, ăn cơm đi, Ngữ Đồng, cơm nước xong chúng ta còn có việc đây." Giang Hạ không nhịn được nửa nói giỡn nửa nhận chân trêu ghẹo, Kỷ Ngữ Đồng cùng Quế mụ nhìn nhau cười một tiếng, một lần nữa cúi đầu ăn cơm.

Ăn xong trung xan, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng lên lầu cầm chút ít y phục vật phẩm, liền đi ô-tô nhắm bờ biển biệt thự.

Vừa vào đại sảnh, cảm giác sáng sủa sạch sẽ, tất cả bài biện cũng như thì ra là một loại, cũng không có động đậy chút nào, giữa đại sảnh vẫn bày biện kia mang đen nhánh ba chân Piano, thủy tinh bên tường vẫn là thước màu trắng ghế sa lon, khổng lồ bàn trà, hướng một phương hướng khác ngắm, có thể thấy được nửa mở để kiểu phòng bếp cùng phòng ăn.

Kỷ Ngữ Đồng đứng ở nơi đó, cảm giác mình giống như là trở lại ngày hôm qua, lần đầu tiên Giang Hạ mang nàng lại tới đây cái kia lần, bộ ngực thoáng cái nảy lên một cổ chua xót cảm giác, nhất thời nói không ra lời.

"Rất sạch sẻ sao, nơi này ta nói trước gọi người đi tới quét dọn qua, hơn nữa, trong tủ lạnh thức ăn cũng chuẩn bị xong." Giang Hạ có chút cười đắc ý: "Mười năm này thời gian, trong nhà có nhiều thứ ta đổi lại qua, tỷ như ghế sa lon, nhưng là là theo như nguyên dạng đổi lại, ngươi nhìn chưa ra sao." Vừa nói ở nàng trên trán hôn vẫn: "Ngươi ở chỗ này chờ, ta đem đồ vật để đi tới." Cho nên nói ra túi lên lầu.

Đem đồ ở chủ phòng ngủ cất kỹ, y phục đeo tốt, đi xuống lầu, lại thấy Kỷ

Ngữ Đồng đang ngồi ở trên ghế sa lon, đang ngơ ngác nhìn thủy tinh ngoài tường cảnh biển xuất thần, nàng không khỏi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hai tay nhấc lên cầm đắp, ở đây chiếc Piano trước ngồi xuống, Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại.

Giang Hạ cười một tiếng: "Nghĩ nghe cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng một câu nói bật thốt lên: "Kanon sao."

Giang Hạ nhíu nhíu mày: "Cái này cũng nghe lạn liễu."

Kỷ Ngữ Đồng ngây ngốc, ý thức được đây là các nàng hai từng rất đúng nói, đầu tiên là cắn thần cười một tiếng, tiếp theo trong mắt tựu uân lên một tầng thật mỏng sương mù.

Giang Hạ thon dài mười ngón tay đã ở hắc bạch phím đàn trong lúc toát ra, từng chuỗi quen thuộc động lòng người giai đổ xuống ra, nàng hồi lâu chưa chạm quá Piano, cho nên vẻ mặt thoạt nhìn dị thường thật tình.

Một thủ khúc bắn ra xong, nàng thật dài thở dài liễu khẩu khí, nghiêng đầu đi xem Kỷ Ngữ Đồng, lại thấy nàng Mỹ lệ trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt, không khỏi ngơ ngẩn: "Bảo bối. . ."

Kỷ Ngữ Đồng buông tay ra trong đích ôm gối, từ từ hướng nàng đi tới, Giang Hạ nhẹ nhàng để xuống cầm đắp, đứng dậy, Kỷ Ngữ Đồng đã nhào vào nàng trong ngực, khóc không thành tiếng.

"Bảo bối, ngươi làm sao vậy?" Giang Hạ ôm lấy nàng, làm cho nàng ngồi ở cầm đắp lên, giơ lên người của nàng, nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt: "Nhớ tới chuyện trước kia thương cảm đến sao?"

"Hạ, ta rất nhớ ngươi, khi đó, ta nhớ quá rất nhớ ngươi." Kỷ Ngữ Đồng cai đầu dài chôn ở trên vai của nàng, nghẹn ngào nói: "Từng. . . Thật lâu thật

lâu, ta không dám đụng vào Piano, không dám nghe đến hai chúng ta từng bắn ra trôi qua khúc tử. . . Vừa nghe đến, trong lòng ta tựu vô cùng đau đớn, tác động ngũ tạng lục phủ cái kia loại khó chịu. . ."

Giang Hạ nhìn nàng, khẽ nhếch miệng, nhưng trong lòng một trận nhéo đau, nàng một tay nhốt lại nàng eo nhỏ nhắn, một tay không ngừng nhẹ vỗ về lưng của nàng, nước mắt cũng rớt xuống: "Bảo bối, trước kia, thật xin lỗi. . ."

"Ngày đó. . . Gặp lại ngươi trúng thương, của ta phản ứng đầu tiên chính là, ta không muốn sống, nếu như ngươi chết, ta nhất định. . . Nhất định sẽ đi theo ngươi. Hạ, cho nên, lần này vô luận ngươi đối với ta nói gì, mời thủ tín dùng, mời nhớ được ngươi đối với lời hứa của ta, cũng nữa. . . Không nên giống như mười năm trước giống nhau, ta quá yêu ngươi, ta cũng nữa chịu không nỗi ngươi cấp cho ta bất kỳ đau đớn, ta nếu không có thể thừa nhận lên người như vậy mười năm, không, cho dù là mười tháng, mười ngày. . ." Nàng buông ra Giang Hạ, hai mắt đẫm lệ nhìn nàng.

"Nữa cũng sẽ không có tiếp theo liễu, không bao giờ ... nữa biết." Giang Hạ cầm lấy tay trái của nàng thả vào khóe miệng, nhẹ hôn nhẹ trên tay nàng vết thương, trong mắt lộ ra thật sâu thống khổ tự trách vẻ: "Nếu như. . . Ngươi lần đó có chuyện gì, ngươi cho là ta có thể một người sống sót sao? Ngữ Đồng, Ngữ Đồng. . . Ta đến nay cũng nghĩ không thông, làm sao sẽ đối với ngươi như vậy nhẫn tâm? Đối với mình như vậy nhẫn tâm? Ta như thế nào lại ngu xuẩn như vậy. . ." Nàng vừa nói vừa nói, dần dần cúi đầu, nước mắt theo gương mặt chậm rãi tích lạc.

"Cũng đã qua, hết thảy cũng đã qua, ta không nhớ ngươi tự trách, ta chỉ muốn, ngươi đối với tương lai của chúng ta chịu trách nhiệm." Kỷ Ngữ Đồng hai tay ôn nhu vuốt ve gương mặt của nàng, nhẹ giọng nói: "Hạ, nói cho ta biết, ngươi tại sao muốn bán đi phòng ốc? Ngươi có phải hay không trong lòng vẫn là. . ."

"Ta đã không có chuyện gì liễu." Giang Hạ nhìn nàng lo lắng ánh mắt, lắc đầu: "Kia sở phòng ốc quả thật làm cho ta cảm thấy được bị đè nén, chết ba người, có hai đối với ta tạo thành liễu rất sâu thương tổn, nhưng ta muốn bán đi phòng ốc cũng không phải là bởi vì. Nơi đó, không chỉ có có ta bóng ma, cũng có ngươi. Ngữ Đồng, ngươi đừng nói cho ta ngươi mỗi lần đi ngang qua ngươi từng ở cái kia gian phòng, ngươi sẽ không tưởng lên đêm hôm đó Chu Văn Hàn đối với ngươi bày dữ dội chuyện tình? Ngươi cũng đừng nói cho ta, ngươi ở ở nơi đâu, nhớ tới Chu Văn Hàn bộ dáng, ngươi sẽ không có loại cảm giác không rét mà run? Ta đi Mĩ Quốc sau, tại sao muốn ngươi mang đến Giang thị phụ lâu đi, chính là suy nghĩ đến cái này."

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc chốc lát, nhìn ánh mắt của nàng nhẹ giọng nói: "Chỉ cần có ngươi ở bên cạnh ta, ta cái gì cũng không sợ."

"Ta biết." Giang Hạ gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh như băng: "Đem ngươi cứu ra sau, A Trữ từng nói cho ta biết, Chu Văn Hàn cũng không có đối với ngươi làm cái gì, lúc ấy ta bị thương nặng, sau lại vừa rơi vào hỏng mất, tinh thần xuống dốc không phanh, chưa kịp suy nghĩ chuyện này. Đi Mĩ Quốc, ta mới nghĩ đến, ngươi đợi ở Chu Văn Hàn bên cạnh mấy ngày, hắn tuyệt đối không thể nào phản đối ngươi có chút cử động, nghĩ đến đây , ta liền vô cùng đau lòng, đối với hắn hận ý vừa chống đỡ qua tự trách."

"Hắn là không có đối với ta làm cái gì, bởi vì. . . Bởi vì ta nói cho hắn biết ta đã cho. . . Cho. . ." Kỷ Ngữ Đồng vội vội vàng vàng giải thích.

"Nhưng hắn quả thật ý đồ □ ngươi, đúng không?" Giang Hạ cắn răng, tẫn

Lượng hạ thấp thanh âm: "Ta cũng biết. . . Hắn không thể nào tốt như vậy!"

Kỷ Ngữ Đồng rũ xuống mí mắt, không nói lời nào, Giang Hạ trong mắt tức giận dần dần tiêu tán, thanh âm trở nên vững vàng: "Cho nên, ta không

muốn làm cho ngươi sống ở kia sở phòng ốc, không muốn làm cho ngươi ngốc tại cái đó có bóng ma địa phương : chỗ, không muốn ngươi ngốc tại cái đó. . . Người kia ngốc quá địa phương : chỗ. Ngươi từ vừa ra đời, cũng chưa có cha mẹ, sau đó bị hắn mang đến kia sở phòng ốc, nhưng là, kia sở phòng ốc chưa bao giờ là của ngươi nhà, cũng không phải là của ta! Nhà là cái gì? Là Noãn Noãn cảng tránh gió, là tràn đầy ý nghĩ - yêu thương địa phương : chỗ, nhưng là ở đâu là cái gì? Là lạnh như băng Luyện Ngục! Kia sở phòng ốc cùng chúng ta không liên quan, Ngữ Đồng, hiện tại, ta muốn cho ngươi một quả nhà."

"Nhà?" Kỷ ngữ nghe thế cái chữ mắt, trong lòng chấn động, trong mắt đột nhiên nổi lên mới đích nước mắt.

"Là (vâng,đúng), nhà, là thuộc về hai người chúng ta nhà! Ta muốn ngươi làm nhà chúng ta nữ chủ nhân." Giang Hạ trước một giây đồng hồ còn Băng Băng dài nhỏ con ngươi, bỗng nhiên đầy tràn liễu như nước nhu tình, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Kỷ Ngữ Đồng: "Bảo bối, ngươi nguyện ý sao?"

"Hạ, Giang Hạ. . ." Một loại chưa bao giờ có khổng lồ hạnh phúc cảm tràn đầy liễu Kỷ Ngữ Đồng cả người, nước mắt trong nháy mắt vỡ đê, mơ hồ ánh mắt của nàng, nàng không ngừng hô hoán Giang Hạ tên, nhào tới ôm cổ của nàng, cao hứng được vừa khóc vừa cười: "Hạ, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi. . ."

"Ta cũng vậy yêu ngươi, ta thề, ta không bao giờ ... nữa sẽ rời đi ngươi." Giang Hạ đỏ hốc mắt, ở nàng bên tai từng chữ ưng thuận liễu lời hứa của mình, sau đó ôm chặc lấy nàng.

97, thứ 97 chương

97, thứ 97 chương . . .

Thiên Không chẳng biết lúc nào chất đầy liễu mây đen, theo một trận "Ùng ùng" tiếng sấm, phía ngoài thế nhưng mưa xuống, vài cây nhỏ ở dày đặc trong mưa gió lay động không dứt.

Bên trong nhà tiếng khóc đã sớm dừng lại, thủ nhi đại chi cũng là một mảnh Noãn Noãn, Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở cầm đắp lên, chủ động cùng Giang Hạ ôm nhau cùng vẫn, thân lưỡi một chút xíu liếm đi trên mặt nàng nước mắt, nàng ôn nhu cử động, cùng với tràn đầy ý nghĩ - yêu thương ánh mắt để cho Giang Hạ dưới sự kích động, muốn ~ ngắm ngọn lửa lần nữa đốt. Nàng vừa cuồng nhiệt hôn trả Kỷ Ngữ Đồng, hai tay đã ở trên người nàng không ngừng du tẩu.

"Hạ, không. . ." Kỷ Ngữ Đồng cảm nhận được nàng mãnh liệt đắc ý mưu đồ, không nhịn được nhẹ giọng khuyên can.

Giang Hạ rồi lại vu hồi hôn đến miệng nàng thần, ướt át đầu lưỡi dọc theo nàng xinh đẹp thần hình dạng tinh tế miêu tả một lát, đột nhiên tiến quân thần tốc, đưa vào nàng trong miệng một trận khuấy, sau đó quấn lấy nàng béo mập cái lưỡi bắt đầu lực mạnh bú, Kỷ Ngữ Đồng không tự chủ được đang cầm gương mặt của nàng, nhiệt tình đáp lại nàng, liền nữa cũng vô lực lên tiếng, Giang Hạ hai tay nhưng từ sau lưng nàng vạt áo dặm trượt vào đi, dễ dàng cởi xuống liễu nội y của nàng nút áo.

Kỷ Ngữ Đồng y phục trên người từng kiện cởi xuống, theo Giang Hạ đích tay không ngừng vung lên, khinh phiêu phiêu rơi ở trên mặt đất, Giang Hạ quyến luyến vuốt ve nàng trắng noãn như nõn nà loại da thịt, đôi môi ngậm nàng mượt mà khéo léo vành tai đùa trong chốc lát, một đường xuống phía dưới, tinh tế hôn hít lấy nàng thon dài cổ, ở tinh sảo xương quai xanh đang lúc bồi hồi lưu luyến, trong mũi tất cả đều là Như Lan tựa như xạ sâu kín mùi thơm, trong miệng tất cả đều là ngọt mê người ngon miệng tư vị, trong lòng nàng phát ra một tiếng thỏa mãn thở dài, đầu tựa vào liễu trước ngực của nàng.

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng thân thể khẽ ngửa ra sau, tóc dài trên không trung tung bay, trên trán đổ mồ hôi vi thấm, nàng hai tay ôm lấy đầu lâu của nàng, thông Bạch Ngọc chỉ xâm nhập nàng tán loạn sợi tóc trung, đôi mắt đẹp khẽ mở ra, nhìn ba mặt thủy tinh ngoài tường không tính là Thái Âm thầm Thiên Không, cùng với trong mưa gió cảnh biển, trong lòng cuối cùng là có một chút chột dạ, thở hào hển nói: "Hạ, chúng ta đi. . . Trên lầu trong phòng ngủ. . ."

"Phía ngoài không nhìn thấy, ta. . . Thích nơi này." Giang Hạ miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hơi thở không yên nói này một câu, vừa cúi đầu, đầu lưỡi ở nàng trước ngực đỏ bừng bội ~ lôi nơi từ từ vòng vài vòng, sau đó mạnh mẽ một chút mút ở, tay phải đồng thời cầm bên kia miệng miệng vuốt ve.

"Ừ. . ." Kỷ Ngữ Đồng chân mày cau lại, trong cổ họng phát ra một tiếng bị đè nén thân ~ ngâm.

"Ngữ Đồng, nơi này chỉ có hai người chúng ta người, ta nghĩ muốn nghe ngươi gọi ra." Giang Hạ thở hào hển, hai gò má Phi Hồng, ánh mắt rát nhìn nàng, lộ ra một cổ dã tính.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng trong suốt ánh mắt bởi vì tình ~ muốn mà trở nên có chút mê ly, trong lòng xông tới tràn đầy khát vọng, còn có địa điểm này mang đến lúng túng, nhưng vẫn là làm cho nàng có chút không biết làm sao.

"Nghĩ nói với ta cái gì sao?" Giang Hạ hai gò má Phi Hồng, tràn đầy mong đợi nhìn nàng.

"..."

"Tỷ như. . . Bảo bối, ngươi hiện tại đang suy nghĩ gì?" Giang Hạ đích tay vẫn đi xuống, dò hướng hai chân của nàng lúc trước, nhẹ nhàng kích thích hạ xuống, Kỷ Ngữ Đồng cắn môi dưới, hai chân không tự chủ được kẹp chặc, thân thể buộc được giống như một cây dây cung, trong miệng nhưng phát ra

một tiếng hơn khó nhịn thân ~ ngâm, Giang Hạ trong mắt mang theo dụ dụ dỗ vẻ, hô hấp hơn dồn dập: "Quai, ta muốn ngươi nói cho ta biết. . ." Vừa nói tay vừa nhẹ nhàng động mấy cái: "Ta còn muốn ngươi gọi ra. . ."

Kỷ Ngữ Đồng ôm chặt nàng, hai chân đem tay nàng gắp càng chặc hơn, thân thể rất nhỏ run sợ , rốt cục thấp giọng thở hào hển nói: "Hạ, ta nghĩ. . . Muốn muốn ta. . ." Nàng vốn là ngọt thanh âm lúc này tràn đầy bị đè nén khát vọng, trở nên có chút khàn khàn vặn vẹo , nghe vào tai dặm , cũng là hết sức gợi cảm.

Giang Hạ khóe môi vung lên vẻ nụ cười, hôn vẫn môi của nàng, sau đó một đường xuống phía dưới, ở nàng mịn nhẫn như son trên da thịt lưu lại thuộc về mình điểm một cái dấu vết, sau đó cúi □, tách ra hai chân của nàng, đem mặt sâu đặt giữa hai chân của nàng, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra vui vẻ mà thống khổ phức tạp thần sắc, một tay về phía sau chống đỡ cầm đắp, một tay bắt được tóc của nàng, không nhịn được kêu ra tiếng tới : "Hạ. . ."

Một tiếng này, mang theo hoàn toàn khẩn cấp cùng thúc giục, Giang Hạ ngửa đầu nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy hấp dẫn, trêu chọc dường như liếm liếm liễu mép dịch ~ thể, Kỷ Ngữ Đồng đại xấu hổ , đầy mặt rặng mây đỏ, thân thể phản ứng nhưng giống như là ở mong đợi nàng lại một lần nữa nhích tới gần, Giang Hạ tựa hồ cảm ứng được nàng khát vọng, trên mặt lộ ra một tia tà ác nụ cười, sau đó thật sâu hôn đi xuống.

"Ừ. . . A. . ." Kỷ Ngữ Đồng nửa nằm ở cầm đắp lên, ở nơi này mãnh liệt dưới sự kích thích, phát ra một trận đứt quãng mất hồn thở dốc cùng rên rỉ, ngón tay không tự chủ được thật chặc níu lấy Giang Hạ tóc.

Giang Hạ không được liếm cắn nàng mềm mại xài ~ tâm, sau đó thật sâu mút vào, Kỷ Ngữ Đồng thân thể giống như có trận trận dòng điện trải qua, mang đến một luồng sóng tuyệt không thể tả khoái cảm, nàng cả người run rẩy , thon dài chân ngọc thật chặc nhốt lại Giang Hạ đầu, kìm lòng không đậu

giãy dụa thân thể nghênh hợp với Giang Hạ, làm như khát vọng nhiều hơn, Giang Hạ bỗng nhiên dùng dùng ngón tay tách ra kia hai mảnh béo mập miệng miệng, linh lưỡi từ hẹp dài trong khe h chen chúc liễu đi vào, bắt đầu ở bên trong khuấy, xoay tròn.

"A!" Kỷ Ngữ Đồng trong thanh âm mang theo nức nở, nhẹ nhàng la một tiếng, sâu trong thân thể như có một cổ Noãn Noãn ~ lưu dâng ra, bắt được Giang Hạ đầu tóc đích tay khẩn vừa nới lỏng, sau đó hai tay về phía sau chống đỡ đi, nửa người trên cơ hồ hoàn toàn nằm ở này thai ba chân Piano thượng, nóng hổi thân thể, lạnh như băng cầm đắp, vừa tiếp xúc dưới, rồi lại là một loại kỳ dị kích thích.

"Hạ, ta yêu ngươi. . . A. . ." Kỷ Ngữ Đồng mỹ mắt nhắm chặt, đen nhánh như tơ tóc dài trên không trung tung bay, da thịt hiện trận trận đỏ mặt, môi đào khẽ mở hợp lại, trên mặt vẻ mặt hỗn hợp có thống khổ cùng thỏa mãn vẻ, đen nhánh sáng loáng cầm đắp, cùng mịn nhẵn như son, phấn quang nếu nị tuyệt mỹ thân thể lẫn nhau làm nổi bật, biến thành một bức kích thích, hương diễm khôn cùng kỳ dị mà hoàn mỹ hình ảnh.

Trong phòng tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng reo hò càng ngày càng phấn khởi, càng ngày càng tứ không kiêng sợ.

Theo Kỷ Ngữ Đồng một tiếng cao vút reo hò, sâu trong thân thể đại lượng yêu ~ dịch xông ra, nàng đổ mồ hôi lâm ly, hiện đầy đỏ mặt thân thể xụi lơ xuống tới, ở đây đen nhánh quang chứng giám người cầm đắp lên Mỹ lệ xinh đẹp trán phóng, Giang Hạ thật sâu thở hào hển, kéo nàng ôm vào trong ngực, nhẹ hôn nhẹ nàng, vuốt thân thể của nàng, sau đó đem nàng một thanh ôm lấy, đi về phía bên kia ghế sa lon.

Nàng đem Kỷ Ngữ Đồng tiểu tâm dực dực đặt ở trên ghế sa lon, thật nhanh đem trên người mình quần áo cởi xuống, lộ ra tuyến điều mê người cương nhu cũng tế hoàn mỹ vóc người, sau đó đặt ở Kỷ Ngữ Đồng trên

người, cùng nàng nóng hổi thân thể thật chặc dán hợp ở chung một chỗ, cảm thụ được thân thể nàng từng đợt rất nhỏ co quắp.

Kỷ Ngữ Đồng hô hấp dồn dập, vô lực nhốt lại cổ của nàng hạng, trong con ngươi nước gợn nhộn nhạo, lẩm bẩm hô hoán tên của nàng: "Hạ, của ta Giang Hạ. . ."

"Là (vâng,đúng), ta là của ngươi." Giang Hạ nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ngữ Đồng, ta yêu ngươi."

"Ngươi thật ghê tởm, đem người nhà trở nên tốt. . . Tốt phóng đãng. . ." Kỷ Ngữ Đồng vẫn đắm chìm ở mới vừa rồi tuyệt đẹp trong cảm giác, tứ chi không tự chủ được cùng Giang Hạ thật chặc quấn giao , hận không được cùng thân thể nàng hợp hai làm một, trong miệng nhưng cúi đầu oán trách .

"Ta thích ngươi dạng như vậy, nhưng là chỉ có thể ở trước mặt ta cái bộ dáng này." Giang Hạ vừa nói, hôn lên môi của nàng, Kỷ Ngữ Đồng đôi mắt đẹp khép hờ, khẽ mở hàm răng, nghênh đón nàng tiến vào, đầu tiên là cùng nàng lời lẽ lẫn nhau đùa chuẩn bị một phen, sau đó ngậm nàng linh hoạt đầu lưỡi, trằn trọc mút ~ hút, dần dần trở nên chưa đủ hơn thế, tăng thêm mút hôn lực lượng, Giang Hạ đầu lưỡi bị nàng hút được có chút tê dại, trong lòng đã sớm xuẩn xuẩn dục động, hai tay dò hướng nàng mềm mại đẫy đà bộ ngực, thân thể tùy theo không ngừng phập phồng , ở nàng giữa hai chân nhẹ nhàng ma sát .

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng thở hốc vì kinh ngạc, buông lỏng ra nàng, sắc mặt ửng hồng, vẫn sương mù đôi mắt đẹp mang theo chút ít sắc giận nhìn Giang Hạ.

"Ta tại sao?" Giang Hạ vừa nhẹ nhàng thở, vừa vô tội nói: "Mới vừa rồi còn chỉ hoàn thành một nửa, ngươi tựu. . . Cho nên hiện tại dĩ nhiên muốn tiếp tục." Trong miệng nói như vậy , thuộc hạ động tác cũng là càng ngày

càng kịch liệt.

"Ừ. . . Ngươi. . . Không nên." Kỷ Ngữ Đồng phát ra một tiếng nhẹ nhàng thân ~ ngâm, vừa cắn môi, khẽ lắc đầu.

"Ngươi không muốn sao?" Giang Hạ đôi môi tìm ra nàng sau tai điểm mẫn cảm, mọi cách gây xích mích.

"Chúng ta. . . Đi trên lầu, không nên nữa ở chỗ này. . ." Kỷ Ngữ Đồng ôm lấy đầu của nàng, cơ hồ ở khẩn cầu nàng, trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ, trên người người này, trời sanh là nàng oan gia đối đầu, là nàng mạng dặm khắc tinh.

"Ta thích nơi này, nơi này là của chúng ta hai người thế giới, ta liền muốn cùng ngươi ở đây dặm , ở Piano thượng, trên ghế sa lon, trên giường, trong phòng bếp, phòng ăn, phòng tắm, hồ bơi. . . Ở bất kỳ một cái nào địa phương : chỗ." Giang Hạ mỗi nói một chỗ chút, sẽ phải dừng lại một ít, nhẹ nhàng liếm một chút tai của nàng khuếch, cái loại cảm giác này, tựa như một con xinh đẹp Hồ Điệp, ở nàng bên tai chớp màu sắc rực rỡ cánh, cái loại nầy tô dương cảm giác, từ trong tai vẫn lan tràn đến trong lòng.

Nàng Noãn Noãn hô hấp nhào vào nàng bên tai, cúi đầu hơi từ tính thanh âm, nghe nói không ra lời gợi cảm, tản ra trí mạng hấp dẫn, trong lời nói nội dung, càng làm cho Kỷ Ngữ Đồng lại là ngượng ngùng, vừa không nhịn được tim đập rộn lên, thân thể nhiệt độ trong nháy mắt chợt lên cao.

Giang Hạ hài lòng nhìn phản ứng của nàng, tay đã một đường đi xuống, dò hướng nàng mềm mại nhất địa phương : chỗ, nơi đó vẫn là một mảnh Noãn Noãn ươn ướt.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn sao?"

"Ừ. . ." Kỷ Ngữ Đồng hừ nhẹ một tiếng, không nhịn được thẹn quá thành

giận: "Ngươi cái này dâm ~ ma. . ."

Giang Hạ cúi đầu cười: "Vậy ta còn thật là không nên cô phụ ngươi cái từ này liễu." Vừa nói đôi môi che lại nàng, ngón tay cũng đã chậm rãi tiến vào thân thể của nàng chỗ sâu, bắt đầu nhẹ nhàng rút ra ~ động.

Trong đại sảnh rất nhanh vừa vang lên từng đợt vui vẻ làm cho người ta thần hồn điên đảo rên rỉ.

Phía ngoài sắc trời càng ngày càng đen tối, Cuồng Phong mưa sa vẫn đang tiếp tục, mà bên trong nhà Cuồng Phong mưa rào, nhưng mới vừa vặn kéo ra mở màn. . .

Ba ngày, suốt ba ngày, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người sống ở bờ biển trong biệt thự, không có hướng ra phía ngoài bước ra một bước. Hai người tựa hồ vì đền bù mười mấy năm qua khắc cốt nỗi khổ tương tư, mỗi ngày nị ở chung một chỗ, trừ ăn ra cơm, nghỉ ngơi, chính là □, không ngừng □, hơn nữa tựa như Giang Hạ nói như vậy, này tràng phòng ốc mỗi một chỗ, cũng có thể trở thành các nàng thân mật nơi, Kỷ Ngữ Đồng bắt đầu không có thói quen, nhưng không được đã muốn theo Giang Hạ, dần dần ở Giang Hạ dẫn dắt cùng hấp dẫn, một chút xíu ném đi ngượng ngùng cùng căng thẳng, lần lượt ở các loại bất đồng nơi bị lạc ở □ đại dương, sau đó bị Giang Hạ dẫn vào vui vẻ Thiên đường.

Ba ngày sau đó, hai người xuống lầu, cũng cảm thấy có loại thiên toàn địa chuyển cảm giác.

Giang Hạ cả người tựa như tản mát chiếc dường như, lười Dương Dương (dương dương tự đắc) nằm trên ghế sa lon, chỉ nghỉ ngơi một hồi mà, vừa không nhịn được đứng dậy hướng phòng bếp bên kia đi tới, nàng hai tay ôm vai, nhẹ nhàng tựa tại cạnh cửa, nhìn đạo kia ôn nhu mạn diệu chiếu cố bận rộn thân ảnh, trên mặt tràn ra một tia nụ cười ngọt ngào, sau đó chậm rãi

nhích tới gần, hai tay từ phía sau lưng nhẹ nhàng hoàn ở hông của nàng.

Kỷ Ngữ Đồng tang trái cà chua, thuận tay cầm lên một mảnh đưa đến miệng nàng bên, Giang Hạ há mồm cắn xuống, thuận tiện liếm hạ nàng nhỏ trắng Như Ngọc đích ngón tay, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng rút tay về, khẽ cười một tiếng: "Ngươi thật là một vô lại."

"Ta làm sao vô lại rồi?" Giang Hạ phải tay vươn vào nàng vạt áo, nhẹ nhàng vuốt nàng bóng loáng bằng phẳng bụng.

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đứng thẳng sinh cảnh giác, nhớ tới ngày hôm qua ở trong phòng bếp phát sinh hoang đường một màn, hướng bên cạnh thối lui một bước, cau rất xinh đẹp lỗ mũi, mềm nhũn nói: "Hạ, hôm nay ngươi bỏ qua cho ta đi. . ."

"Ngươi yên tâm, ta một chút khí lực cũng bị mất, ngay cả đầu cũng mơ màng, lớn như vậy, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là Túng Dục quá độ liễu. . ." Giang Hạ phủ trán nói.

Kỷ Ngữ Đồng vừa bực mình vừa buồn cười: "Đáng đời, tự làm tự chịu."

"Ta còn chưa nói hết đây, hiểu cái gì gọi là Túng Dục quá độ, cuối cùng không uổng công cuộc đời này liễu." Giang Hạ nhìn nàng, mím môi mà cười.

"Ta trước mắt thật đúng là chưa từng thấy so sánh với ngươi da mặt hơn dày đích người. . ." Kỷ Ngữ Đồng để xuống thái đao xoay người lại, lại là cười, lại là bất đắc dĩ.

"Bảo bối, để cho ta Bão Bão." Giang Hạ lần nữa ôm lấy nàng, có chút ủy khuất nói: "Cái này không thể trách ta, người khác đều nói, tình nhân mùi thơm của cơ thể chính là xuân dược a, ta ngày ngày nghe xuân dược, vậy cũng làm sao bây giờ, huống chi, ngươi còn nhiệt tình như vậy, gọi được vừa như vậy động thính. . ." Nói tới đây, vùi đầu vào nàng sợi tóc dặm , sâu hít

sâu kia đặc biệt mùi thơm ngát.

"Giang Hạ, ngươi đi chết!" Kỷ đại mỹ nữ đôi mắt đẹp mang giận, sắc mặt tùy trắng chuyển hồng, bắt đầu thẹn quá thành giận.

"Ngữ Đồng, ta cũng thật lâu chưa cùng ngươi thân mật qua." Giang Hạ thanh âm ôn nhu, giống như tiểu hài tử giống nhau gục ở nàng đầu vai, Kỷ Ngữ Đồng trong mắt một ít ti xấu hổ thần sắc nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Ta thật là. . . Thật là không biết nói như thế nào." Kỷ Ngữ Đồng đem mặt chôn ở nàng trong ngực, nhớ tới mấy ngày qua sự điên cuồng của mình cùng phóng túng, bên tai đều ở nóng lên: "Ngươi để cho chính mình đều nhanh muốn không biết mình."

"Nhưng là ngươi rất thích a, rất vui vẻ a." Giang Hạ ở nàng bên tai cúi đầu cười.

Kỷ Ngữ Đồng liếc nàng một cái, không muốn để ý nàng, nhẹ nhàng linh hoạt dời đi liễu đề tài: "Kỳ quái, ngươi một ít bầy hồ bằng hữu chó đảng mấy ngày qua lại không có đánh điện thoại tới đây."

"Bọn họ mọi người tinh giống như quỷ dường như, làm sao có không cảm thấy được lúc này gọi điện thoại tới đây." Giang Hạ vuốt vuốt nàng mềm mại tóc dài, miễn cưỡng nói: "Bất quá coi là hạ thời gian, cũng mau kìm nén không được liễu."

"Hạ, chúng ta trong tủ lạnh thức ăn không đủ liễu."

"Bọn chúng ta hạ đi ra ngoài mua, cũng nên đi ra ngoài thấy hạ mặt trời. Ôi, nói đến thức ăn, ta bụng thật đói bụng. . ."

"Vậy ngươi đi ra ngoài, ta muốn tố thái liễu."

"Ta ở chỗ này phụng bồi ngươi, nhìn ngươi."

"Không nên!" Kỷ Ngữ Đồng một ngụm cự tuyệt, đưa tay đẩy nàng: "Đi nữa, ngươi ở đây dặm , ta khẳng định phát huy không tốt." Nàng cũng không nên nàng ở chỗ này quấy rối, kiêm động thủ động cước.

"Được rồi được rồi, ta đi ra ngoài chính là, nhưng là tổng yếu cho chút đường sao, " Giang Hạ đem mặt đưa đến Kỷ Ngữ Đồng trước gót chân, Kỷ Ngữ Đồng bất đắc dĩ, ở trên mặt nàng hôn một cái, nàng lúc này mới hài lòng đi ra ngoài.

Kỷ Ngữ Đồng đơn giản làm ba món ăn một súp, sau đó rất nhanh bưng lên bàn ăn.

Giang Hạ nghe kia xông vào mũi mùi đồ ăn, đã sớm là ngón trỏ đại động, cùng Kỷ Ngữ Đồng mặt đối diện ngồi xuống, liền khẩn cấp cầm lên chiếc đũa.

Nói là ăn cơm, còn không bằng nói là uy cơm tới hơn thỏa đáng, hai người ôn nhu đưa tình nhìn đối phương, ngươi uy ta một ngụm, ta uy ngươi một ngụm, nữa thỉnh thoảng trao đổi một nụ cười ngọt ngào.

Nếu là Khang Trữ chờ nhìn thấy tình cảnh này, nhất định sẽ hô to ác tâm, hơn nữa cảm thấy bất khả tư nghị.

Thật vất vả mè nheo đem một bữa cơm ăn xong, hai người cùng nhau thu thập hạ xuống, liền mười ngón tay đan xen, hướng phụ cận siêu thị đi tới.

Trải qua hai ngày trước bão táp tẩy lễ, phía ngoài đã sớm là trời trong nắng ấm, bầu trời xanh vạn dặm.

Kỷ Ngữ Đồng đắm chìm trong Noãn Noãn sáng rỡ dặm , ngửa đầu nhìn xanh lam Thiên Không, chỉ cảm thấy tâm tình của mình, tựu như hôm nay thì

khí trời giống nhau, một mảnh tình lãng, ngay cả nện bước cũng tùy theo nhẹ mau dậy đi, Giang Hạ nhìn nàng rực rỡ lúm đồng tiền, trong mắt lộ ra ôn nhu thần sắc, đưa tay nắm thật chặt, nắm nàng đi về phía trước đi.

Bởi vì không phải là cuối tuần, trong siêu thị cũng không có nhiều người, Giang Hạ một tay đẩy xe đẩy, khắp không mục đích tiêu sái , nhìn thấy cái gì muốn mua, tựu đưa tay bắt lại lui tới xe đẩy dặm ném, Kỷ Ngữ Đồng từ trắc bên ôm hông của nàng, tựa đầu tựa vào trên vai của nàng.

"Ngữ Đồng, như vậy đi không dễ đi,, ta dắt ngươi đã khỏe." Giang Hạ nghiêng đầu, nhẹ nhàng dụ dỗ nàng.

"Không nha, tựu nếu như vậy đi." Kỷ Ngữ Đồng Mỹ lệ trên khuôn mặt lộ ra một tia hiếm thấy làm nũng vẻ, khẽ cong lên anh thần, bộ dáng kia, cực kỳ giống mười năm trước cái kia thuần tình thiếu nữ, Giang Hạ tâm trong nháy mắt trầm luân, giờ phút này nếu không phải ở trong siêu thị, nàng nhất định sẽ vọng động tiến lên hôn trước mắt kia phấn đô đô đôi môi, nhưng là hiện tại. . .

Giang Hạ khẽ lấy lại bình tĩnh, trên mặt lộ ra vẻ cưng chìu nụ cười: "Được rồi, tùy ngươi, ngươi muốn như thế nào tựu như thế nào." Cười đang muốn đi về phía trước, quay đầu lại trong lúc, một tờ giống như đã từng quen biết khuôn mặt bỗng nhiên ánh vào nàng mi mắt.

Kỷ Ngữ Đồng nhận thấy được Giang Hạ khác thường, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, cùng các nàng cách xa nhau năm sáu bước địa phương : chỗ, đứng một người tướng mạo ngọt quyến rũ thiếu phụ, trong tay còn nắm một mặt tròn

Tròn, nụ cười buồn cười cô bé.

"Tưởng Tiểu Manh. . ." Giang Hạ đầu lưỡi ở trong miệng đi lòng vòng,

rốt cục kêu ra tiếng.

"Hạ. . . Giang Hạ. . ." Tưởng Tiểu Manh nhìn Giang Hạ, vừa nhìn một chút nàng bên cạnh cái kia diễm quang tứ xạ đại mỹ nữ, tựa hồ có chút khẩn trương cùng không biết làm sao, tay theo bản năng ở trên váy vuốt phẳng một chút.

Giang Hạ ngây ngốc, chậm rãi đi tới, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười: "Đây là ngươi nữ nhi sao?"

Tưởng Tiểu Manh rốt cục phục hồi tinh thần lại, vội vàng hướng tiểu cô nương kia nói: "Hiểu lộ, mau gọi a di."

"A di tốt." Tiểu cô nương kia chỉ có bốn năm tuổi, vừa sợ hãi kêu a di, vừa hướng mình mụ mụ trong ngực lui, Kỷ Ngữ Đồng cúi người đưa thay sờ sờ mặt của nàng, cười nói: "Ngươi gọi hiểu lộ a, thật quai."

Giang Hạ nhìn Tưởng Tiểu Manh, cười nói: "Chúng ta thật nhiều năm không có thấy, không nghĩ tới con gái của ngươi cũng lớn như vậy liễu."

"Ta đã thấy ngươi, ở trên tạp chí, còn có. . . Trên TV." Tưởng Tiểu Manh rũ xuống lông mi, phảng phất có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, ấp úng nói.

Giang Hạ trong ánh mắt có một ti phức tạp, chốc lát, nhẹ giọng nói: "Ngươi những năm này trôi qua được chứ? Ngươi trước sinh. . . Là cái kia đỗ lấy Khang sao?"

"Không phải là, ta chưa cùng hắn ở chung một chỗ." Tưởng Tiểu Manh ngẩng đầu lên nhìn Giang Hạ, trong lòng nhưng tràn ngập một cổ tân toan, mắt hốc mắt đều có chút ướt át, nàng ý thức được của mình thất thố, có chút bối rối đi đến nhìn vừa Kỷ Ngữ Đồng, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng đã nắm hiểu lộ, đi qua một bên nhìn hàng trên kệ đồ đi. Nàng lúc này mới yên lòng lại, nói

tiếp: "Đại học thời điểm, ta biết hiện tại tiên sinh, tốt nghiệp sau tựu kết hôn, hắn. . . Hắn ở chung quanh đây mở ra một nhà hải sản tửu điếm."

Giang Hạ trong lòng nhất thời cảm khái hàng vạn hàng nghìn, mờ mịt gật đầu: "Nga, như vậy a."

Tưởng Tiểu Manh nói xong những thứ này, vừa cúi đầu: "Ta chưa cùng đỗ lấy Khang ở chung một chỗ, ta sau lại một mực tìm ngươi, ngươi đổi mã số. . . Ta đi quá còn ung, cũng đi quá nhà ngươi cửa đại môn, nhưng ta vừa không dám đi tìm ngươi. . ."

"Manh Manh, năm đó, ta thật xin lỗi ngươi. . ." Giang Hạ ngực vi ngạnh, cuối cùng đem câu này ở trong lòng chôn sâu liễu mấy năm lời của nói ra.

"Không, là ta không tốt, ta cũng không biết mình lúc ấy đang suy nghĩ gì, nhưng là. . . Nhưng là thật mất đi, nhưng. . ." Tưởng Tiểu Manh cố gắng ép ở trong mắt nước mắt, ánh mắt lần nữa dời về phía cách đó không xa Kỷ Ngữ Đồng, thì thào nói: "Nhưng ta biết, bất kể như thế nào, ngươi cũng sẽ quá rất khá rất tốt, ta vẫn cũng biết. . ." Nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm hay là đeo một tia giọng mũi.

Giang Hạ trầm mặc không nói gì, hồi lâu, bàn tay hướng Tưởng Tiểu Manh: "Đem điện thoại di động của ngươi cho ta." Tưởng Tiểu Manh có chút nghi ngờ, nhưng vẫn là đưa cho nàng, Giang Hạ ngón tay ở phía trên điểm một trận, bấm của mình tư nhân mã số, sau đó đưa cho nàng: "Sau này, có chuyện gì cần ta hỗ trợ, tựu đánh ta cú điện thoại này."

"Ta. . . Ta không có gì. . ."

"Nói thí dụ như hài tử chuyện tình." Giang Hạ bình tĩnh nhìn ánh mắt của nàng, cắt đứt nàng, Tưởng Tiểu Manh cùng nàng nhìn nhau chốc lát, rốt cục gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

"Tốt lắm, ta đây. . . Đi trước, có chuyện gì có thể theo liên lạc." Giang Hạ miễn cưỡng cười cười, sau đó phất phất tay, sau đó hướng Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh đi tới.

Tưởng Tiểu Manh nhìn các nàng dần dần bóng lưng biến mất, rất nhanh trong tay điện thoại, nhịn hồi lâu nước mắt rốt cục từ hốc mắt giọt rơi xuống.

Về đến nhà, Giang Hạ đem một chút nước trái cây cầm đi giặt, sau đó dùng mâm đựng trái cây trang hảo đặt tới trên bàn trà, lúc này mới đi tới, hai tay ôm lấy Kỷ Ngữ Đồng, hai người cùng nhau ở trên ghế sa lon té xuống.

"Đang suy nghĩ gì, ừ? Lúc trở lại cũng không nói lời nào." Giang Hạ đem Kỷ Ngữ Đồng kéo đến trên người của mình, nhẹ nhàng vuốt nàng tơ lụa loại bóng loáng sợi tóc.

"Hôm nay gặp phải sơ luyến tình nhân, trong lòng rất kích động sao, nói lâu như vậy, nói tất cả những thứ gì?" Kỷ Ngữ Đồng đem mặt chôn ở cổ của nàng, thanh âm có chút rầu rĩ.

"Nói với nàng liễu thật xin lỗi, đem số điện thoại để lại cho nàng. Nói thật, ta thật cảm giác mình thật xin lỗi nàng, nhưng là chỉ là có áy náy cảm mà thôi." Giang Hạ đối với nàng tiểu tâm tư có chút bất đắc dĩ, lại có chút ngọt ngào, cuối cùng đặc biệt cường điệu liễu một câu.

"Nhưng là. . . Nhưng là ta xem nàng rõ ràng đối với ngươi hơn tình chưa dứt."

"Không phải là hơn tình chưa dứt sao, ta dù sao cũng là nàng sơ luyến, nàng trung học đệ nhất cấp lúc hãy cùng ta ở cùng một chỗ, hơn nữa, nàng từng cũng đúng là toàn tâm toàn ý có yêu ta, cho nên, luôn luôn chút đặc thù tình cảm." Giang Hạ nhớ tới cùng Tưởng Tiểu Manh một ít Đoạn Thanh。sáp tốt đẹp rồi lại quyết tuyệt tình yêu, khe khẽ thở dài.

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc không nói, hồi lâu mới nói: "Vậy ngươi đối với nàng đây, cũng có đặc thù tình cảm sao?"

"Ta nói liễu, cảm thấy thật xin lỗi nàng." Giang Hạ có chút buồn cười, không nhịn được nói giỡn nói: "Quai, không nên để ý như vậy mắt có được hay không, ta cùng nàng sớm không có gì, rồi hãy nói, ngươi không phải là cũng có sơ luyến tình nhân Hàn kéo dài thanh sao?"

"Hàn kéo dài thanh không là của ta sơ luyến, ngươi mới là!" Kỷ Ngữ Đồng từ nàng trong ngực ngẩng đầu lên, trong hốc mắt bỗng nhiên tràn đầy nước mắt: "Giang Hạ, ngươi nói như thế nữa, ta liền. . . Ta liền. . ." Nàng "Ta liền" liễu hồi lâu, nhưng nghĩ không ra uy hiếp gì chi từ, nước mắt nhưng chảy tràn càng ngày càng hung.

Giang Hạ sợ hết hồn, vội vàng bưng lấy mặt của nàng, đau lòng nói: "Ta nói giỡn a, ngươi tại sao khóc a."

"Ta không nên nghe đến như vậy cười giỡn, ta cùng hắn căn bản không có gì!"

"Tốt lắm, sau này nếu không nói liễu." Giang Hạ cuống quít thay nàng lau chùi nước mắt trên mặt, gấp gáp nói: "Ta. . . Ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến Hàn kéo dài rõ ràng, bởi vì ta mấy ngày hôm trước đã len lén lấy người, đại khái hắn hiện tại đã được thả ra."

"Cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng ngừng nước mắt, ngơ ngác nhìn nàng: "Làm sao ngươi có đột nhiên nghĩ đến muốn thả liễu hắn, ngươi trước kia không phải là. . . Không phải là. . ."

"Thật ra thì cũng không tại sao, chẳng qua là cảm thấy bây giờ đối với người phải làm đến tha thứ chút." Giang Hạ thản nhiên nói.

"Ngươi là bởi vì ta sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, thanh âm khẽ nghẹn

ngào.

Giang Hạ cười cười: "Bởi vì hiện tại chính mình rất hạnh phúc, cho nên không muốn người khác trôi qua quá thảm sao." Kỷ Ngữ Đồng ôm lấy nàng, cảm kích nói: "Hạ, cám ơn ngươi."

"Giữa chúng ta còn muốn nói cám ơn sao?"

Kỷ Ngữ Đồng uốn tại Giang Hạ trong ngực, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: "Hạ, ngươi mới là của ta sơ luyến. . ." Giang Hạ hai tay vòng chặc nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ta biết, ngươi nụ hôn đầu cũng bị ta đoạt, ngươi còn cắn ta một ngụm ngoan đây."

"Tưởng Tiểu Manh đối với ngươi mà nói, dù sao cũng là bất đồng. . ."

Giang Hạ kinh ngạc, không nhịn được cúi đầu nhìn nàng: "Bảo bối, ngươi làm sao vậy?"

"Không có gì. . ." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, trong mắt vừa thấm ra nước mắt: "Ta chỉ dạ, chẳng qua là rất ghen tỵ với, vẫn rất ghen tỵ với, ta ghen tỵ với Tưởng Tiểu Manh là của ngươi sơ luyến, ta ghen tỵ với Lâm Nhiễm theo ngươi nhất tốt đẹp chính là mười năm, ta ghen tỵ với, ghen tỵ với hết thảy cho sống khá giả cô bé, thậm chí là Tiêu dương, ta ảo não không có sớm một chút yêu ngươi. . . Ta biết như vậy không tốt, nhưng ta chính là. . . Chính là. . ."

Giang Hạ nghiêng đi thân thể, giơ lên nàng khéo léo cằm, sau đó nhìn ánh mắt của nàng, từng chữ từng chữ nói: "Không còn có những người khác liễu, chỉ có ngươi, ta chỉ có ngươi một nữ nhân, vĩnh viễn. . ."

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi, hốc mắt hồng hồng nhìn nàng.

"Ngươi mới là của ta thích nhất, là ta nguyện ý cặp tay cùng cả người,

không cho nữa suy nghĩ lung tung liễu, biết không?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng rốt cục gật đầu, Giang Hạ thật dài thở dài liễu khẩu khí, cúi đầu tiểu tâm dực dực hôn tới nàng má bên nước mắt, hai người nhìn nhau chốc lát, đồng thời từ từ nhắm mắt lại, bốn tấm môi đỏ mọng như đá nam châm cùng hút loại chậm rãi nhích tới gần, sau đó liền vững vàng dính lại với nhau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này chương viết được tựa hồ có chút vô cùng kích tình, không hiểu được có thể hay không bởi vì bị giơ báo mà bị khóa a

Viết xong này chương rõ ràng, sau này viết thuyền đùa ta sẽ có một chút liền ngừng lại liễu

Cho nên, này coi là cho các ngươi một lần tính phúc lợi sao

Về phần đang đẩy phản xét hỏi đề, bên phải có một về cái này chủ đề, như vậy tựu ít đi đếm phục tòng đa số sao

Chết tiệt JJ(tiểu đệ đệ), rút ra rất làm cho người ta phiền não a, chờ tốt lắm ta lại tiếp tục gửi công văn đi sao

98, thứ 98 chương

98, thứ 98 chương . . .

Hơn ba tháng trong thời gian, Kỷ Ngữ Đồng cùng Giang Hạ đi Mĩ Quốc tìm trong lòng Y Sinh tái khám hai lần, kia cuộc sống của hắn tựu toàn bộ sống ở bờ biển biệt thự, hai người mỗi ngày nị ở chung một chỗ, ngọt ngào được tột đỉnh. Trong sinh hoạt một chút nữa phổ không qua lọt chuyện, ở trong lòng của các nàng , cũng trở thành liễu lớn lao niềm vui thú cùng tư tưởng. Các nàng thường xuyên có cùng đi siêu thị mua đồ, sau đó bao lớn

bao nhỏ nói về nhà, đại đa số thời gian là Kỷ Ngữ Đồng chịu trách nhiệm xuống bếp, Giang Hạ chịu trách nhiệm thu thập, nhưng là có đôi khi Giang Hạ hăng hái tới, cũng sẽ làm mấy chuyên môn, hoặc là tiên tảng thịt bò, mà mỗi lần lúc này, Kỷ Ngữ Đồng muốn ăn sẽ trở nên đặc biệt tốt.

Này đoạn thời gian, mỹ thật hạnh phúc được giống như được tân hôn Yến ngươi.

Hai người cũng rất may mắn, ở đã qua hơn mười năm sau, vừa tìm về này loại tình yêu cuồng nhiệt trong đích cảm giác. Các nàng trên căn bản không muốn đi ra ngoài, kia tràng biệt thự, đối với các nàng mà nói chính là một toàn bộ thế giới, chỉ sợ chẳng qua là ôm nhau cùng ôi, nằm trên ghế sa lon nhìn phim truyền hình, trong lòng cũng rất thỏa mãn. Dĩ nhiên, có đôi khi nếu tỉnh được sớm, Kỷ Ngữ Đồng cũng sẽ quấn Giang Hạ, làm cho nàng đứng lên theo mình đi trên bờ cát nhìn mặt trời mọc, hay hoặc là, buổi tối cùng đi ra, tay nắm tay tại dưới ánh trăng tản tản bộ, làm mỗ lúc trời tối, Giang Hạ đeo nàng từng bước từ bờ biển lúc về đến nhà, nàng gục ở nàng trên lưng, đột nhiên có loại rất mãnh liệt ý nghĩ, chỗ cũng không đi, cứ như vậy, ở chỗ này, hai người, quá cả đời.

Nhưng là, ngày thứ hai, Khang Trữ điện thoại cũng rất sát phong cảnh đánh tới đây, sau đó chính là mỗi Thiên Nhất có thể so với đoạt mệnh truy hồn điện thoại, thúc dục ép Giang Hạ trở về Giang thị chủ trì đại cục.

Khang Trữ sở dĩ đột nhiên như vậy, là có nguyên nhân, nàng đối với quý không trắng hận thấu xương, ở vừa tiếp xúc với cho dù đại lý tổng tài chức vị sau, ỷ vào Giang thị đủ loại ưu thế, tựu không chút lưu tình rất đúng Al Qaida tiến hành một loạt đả kích, lúc cần thiết, thậm chí không tiếc công ty mình một chút không đi đến đâu lợi ích, nàng đối với Lâm Nhất Phong cùng Chu Tinh Hán nói xong nhiều nhất câu nói đầu tiên dạ, bất kể lấy cái dạng gì phương thức, chỉ cần để cho quý không trắng giao ra thảm trọng thật nhiều là được.

http://tieulun.hopto.org

Ba người cũng đã sớm thương lượng tốt, ở Giang Hạ thân thể hoàn toàn khang phục sau, cho nàng đưa một phần đại lễ.

Cho nên Al Qaida liền đã gặp phải từ trước tới nay một ngày đông giá rét, đầu tiên là tài chính thiếu hụt, quay vòng mất linh, quý không trắng vốn là tựu bể đầu sứt trán, tiếp theo về bên trong công ty bộ đủ loại bất lợi lời đồn đãi bị tản đi ra ngoài, hơn nữa từng bước từng bước được chứng thực, cổ phiếu cũng vì vậy đại ngã, Giang thị hết lần này tới lần khác vào lúc này cùng hắn ác đấu, lại càng tuyết thượng gia sương, công ty làm ăn đại bị ảnh hưởng, đơn đặt hàng nhanh chóng giảm bớt, nội bộ công nhân viên cũng là lòng người bàng hoàng, rất nhiều cao cấp công nhân viên bắt đầu khác mưu hết đường.

Xui xẻo chuyện một bộ tiếp một bộ, Al Qaida chỗ ngồi này Cao ốc đã sớm hiện lên nghiêng sụt xu thế, lúc này lại càng bại như núi cũng. Mà Khang Trữ lúc này thì nhân cơ hội công khai tuyên bố muốn thu cấu Giang thị, tin tức này một truyền đi, rất nhiều Al Qaida cổ đông khẩn cấp tìm tới Giang thị, hận không thể nhanh lên một chút đưa trong tay cổ phần rời tay, để bán tốt chút giá tiền, Khang Trữ tự nhiên là ai đến cũng không - cự tuyệt, cho nên ở Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng như keo như sơn, mà Lâm Nhất Phong cùng Cam Minh Châu trong đoạn thời gian này, nàng cùng Chu Tinh Hán hai người đồng tâm hiệp lực, hoàn thành đối với Al Qaida thu mua kế hoạch.

Cái này đại sự vừa xong thành, cộng thêm nàng đã biết Giang Hạ thân thể khôi phục được không sai biệt lắm, liền không ngồi yên được nữa, cũng chú ý không được quấy rầy hay không, điện thoại một tá nữa đánh, thúc giục nữa thúc dục, một lòng nghĩ đem cái này tổng tài trọng trách tháo rụng tốt khôi phục tự do thân.

Nửa đêm lúc, trong phòng ngủ vẫn lóe lên mông lung màu tím nhạt ánh đèn. Giang Hạ từ trong giấc mộng tỉnh lại, lại thấy Kỷ Ngữ Đồng nằm

nghiêng ở bên người nàng, tay trái chống đầu, một đôi mắt đẹp ba quang lưu chuyển, đang đưa tình ẩn tình nhìn nàng.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Giang Hạ hơi ngẩn ra, trên mặt lưu lại một chút mỏi mệt biến mất, sau đó nghiêng đi thân, đưa tay vuốt vuốt nàng đen như thác nước tóc dài.

"Ngủ không được." Kỷ Ngữ Đồng vùi đầu vào nàng trong ngực, nhẹ giọng nói: "Ta thích loại này nửa đêm tỉnh lại cảm giác, mở mắt tựu gặp lại ngươi, sau đó nghe phía ngoài xa xôi tiếng sóng biển, còn có bên tai ngươi nhẹ nhàng tiếng hít thở, tựu như giống như mộng ảo, tốt đẹp được có chút không thành thật."

Giang Hạ cười một tiếng, cúi đầu hôn vẫn cái trán của nàng: "Tối mai tựu nghe không được tiếng sóng biển liễu."

"Ngươi tính toán ngày mai về công ty?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩng đầu nhìn nàng.

"Ừ, A Trữ một ngày một cú điện thoại đã sửa thành một ngày hai liễu, nàng đáng ghét bản lãnh rất lợi hại, ta biết ta không đi trở về nàng sẽ không bỏ qua."

"Vậy thì trở về đi thôi." Kỷ Ngữ Đồng có thể tưởng tượng được đến Khang Trữ giơ chân bộ dạng, cũng không khỏi được mỉm cười.

"Sảng khoái như vậy?" Giang Hạ tựa như có chút không dám tin tưởng nhìn nàng: "Ngươi tối hôm qua còn nói muốn cùng ta cứ như vậy ở bờ biển quá hoàn cả đời này."

"Thử nghĩ xem mà thôi a, Giang thị là trách nhiệm của ngươi, nhiều như vậy công nhân viên đều dựa vào ngươi cuộc sống đây, ta cũng không thể như vậy ích kỷ." Kỷ Ngữ Đồng mở trừng hai mắt: "Nhưng ta có một cái điều

kiện."

Giang Hạ hơi suy nghĩ một chút, cười nói: "Ngươi nghĩ khôi phục ngươi bí thư chức vị đúng không?"

Kỷ Ngữ Đồng lông mày chau lên: "Ngươi không muốn sao?"

"Ta nào dám, có như vậy tập xinh đẹp cùng năng lực cho một thân bí thư, là ta kiếp trước đã tu luyện phúc khí." Giang Hạ trong mắt mang theo nụ cười, lười Dương Dương (dương dương tự đắc) nói.

"Hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo."

"Những câu thật lòng." Giang Hạ nắm lên tay nàng, theo như ở trái tim của mình nơi, ánh mắt lại không hề chớp mắt nhìn nàng: "Ngữ Đồng, ngươi nhất định phải tin tưởng một điểm, sau này, bất kể ta là ở ngươi tầm mắt trong vòng, hay là tầm mắt ra, trong lòng ta đều chỉ có một mình ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không còn có bất kỳ một cái nào những người khác, bất kể người kia có hay không so sánh với ngươi trẻ tuổi, ưu tú, thậm chí là nhiều hấp dẫn, ta yêu chính là ngươi, ta nói liễu, ta thiếu ngươi mười năm, muốn đem mình cả đời còn cho ngươi. Cho nên, ngươi nghĩ tại Giang thị làm thư ký của ta cũng tốt, ngươi tưởng tượng Noãn Noãn giống nhau ở lại nhà trôi qua thanh nhàn tự tại cuộc sống cũng tốt, hay hoặc giả là, ngươi tưởng tượng minh châu giống nhau, là tự nhiên mình khác một phần sự nghiệp cũng tốt, cũng tùy ngươi, nhưng ngươi nhất định phải tín nhiệm ta."

"Ta không có không tin ngươi, ta chỉ phải . ."

"Chẳng qua là kia mười năm để lại cho ngươi bóng ma, vô luận ta cho ngươi cái gì hứa hẹn, vốn là cũng không đủ cảm giác an toàn sao?" Giang Hạ buông nàng ra, ngón tay xoa mặt của nàng, trong ánh mắt tràn đầy thông cảm, ôn nhu nói: "Không sao, chúng ta từ từ sẽ đến."

"Thật ra thì còn có một nguyên nhân."

"Cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng giương mắt nhìn nàng, nhẹ giọng thở dài: "Bởi vì. . . Bởi vì ngươi thức sự quá cho ưu tú, thái quá mức làm người khác chú ý, ở trong đám người, ngươi vĩnh viễn cũng là tia sáng vạn trượng cái kia , ta. . . Ta. . ."

Giang Hạ không khỏi tức cười: "Chẳng lẽ ngươi đã mình có bao nhiêu người thích không? Nên lo lắng hắn là ta đi."

"Bất kể có bao nhiêu người thích, nhưng là ở trước mặt ngươi, luôn là cam tâm tình nguyện hèn mọn , có thể. . . Đời trước thật là thiếu ngươi." Kỷ Ngữ Đồng trong giọng nói mang theo một chút chút ít ủy khuất.

Giang Hạ trong lòng nảy lên một tia chua xót, ôn nhu nói: "Sau này sẽ không còn như vậy liễu, ta không nhớ ngươi ở trước mặt ta hèn mọn, sau này nhà chúng ta chuyện gì cũng ngươi nói coi là, có được hay không?"

Nàng nói "Nhà chúng ta" ba chữ là như vậy tự nhiên, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng Noãn Noãn, khóe môi một lần nữa nứt hở ra vẻ ngọt nụ cười, rồi lại sẳng giọng: "Được rồi, không nói những thứ này, minh ngày cũng phải đi công ty, ngủ đi."

Giang Hạ nhìn đồng hồ: "Ừ, là nên ngủ." Cúi đầu ở môi nàng hôn vẫn, đưa tay tắt đèn, Kỷ Ngữ Đồng tựa sát vào nàng trong ngực, hai tay ôm nàng, hài lòng nhắm hai mắt lại.

Giang thị đại lâu năm mươi tám tầng.

Giang Hạ nằm ở sau bàn công tác rộng rãi ghế da thượng, vi vi nhắm mắt lại, mở ra suốt một buổi sáng cao cấp chủ quản hội nghị, vừa xài hơn hai giờ nghe Khang Trữ hồi báo cho trong khoảng thời gian này công ty vận hành

trạng huống, nàng đã là có chút mệt mỏi, Kỷ Ngữ Đồng lập tức rót một chén trà đưa tới trong tay nàng, nàng nhận lấy uống hai cái, để qua một bên, không nhịn được đưa tay lên, đem Kỷ Ngữ Đồng kéo ngồi ở trên đầu gối của mình.

"Vân vân." Kỷ Ngữ Đồng trở lại nhìn nàng, tự tiếu phi tiếu nói: "Sông tổng tài, ngươi trước kia chẳng lẽ cũng là như vậy, động một chút là đem bí thư kéo ngồi ở trọng lòng ngực của mình?"

"Nói hưu nói vượn." Giang Hạ vừa cười, vừa nhìn từ trên xuống dưới nàng: "Quả nhiên là vóc người đẹp, xuyên : thấu cái gì cũng tốt nhìn, sáng nay đã theo như ngươi nói, lần đầu tiên ngươi tới công ty của ta, mặc một ít thân màu lam nhạt trang phục nghề nghiệp, sẽ đem ta mê chết liễu."

"Bệnh thần kinh!" Kỷ Ngữ Đồng đẩy nàng, nhẹ giọng nói: "Buông nữa."

"Không tha." Giang Hạ nhìn nàng lúm đồng tiền cười yếu ớt bộ dạng, ngược lại vòng chặc eo nhỏ của nàng, trên mặt lộ ra ăn quịt vẻ mặt, bỗng nhiên để sát vào đi trước, hôn lên đôi môi của nàng, Kỷ Ngữ Đồng kháng nghị chi ngữ cứ như vậy bị nàng bóp chết ở trong cổ họng, hai tay cũng từ nàng trên vai dời đi, ôm liễu cổ của nàng.

Hai người lời lẽ quấn giao , hô hấp giao hòa, dần dần đắm chìm ở nhu tình mật ý trong, hôn đến khó phân thắng bại, Giang Hạ hai tay kìm lòng không đậu thượng dời, đè lại đầu của nàng, khiến cho các nàng hôn càng thêm sâu mật hợp xâm nhập. Hai người triền miên liễu tốt một chút, mới từ từ tách ra.

Kỷ Ngữ Đồng chóp mũi khẽ chạm vào nàng, nõn nà loại trên da thịt nổi lên vẻ ửng đỏ, nàng hô hấp rối loạn, trái tim vẫn "Phác thông phác thông" nhảy dồn dập, thật dễ dàng lấy lại bình tĩnh, rũ xuống trường tiệp, thấp giọng nói: "Tốt lắm, này vốn đủ rồi sao, đây là phòng làm việc đây, ngươi đứng đắn chút có được hay không?"

"Còn chưa đủ." Giang Hạ thở dốc chưa định, hàm hồ đáp lời, đôi môi nhưng vẫn là ở nàng trên dưới dao động, hôn hít lấy nàng nóng lên gương mặt cùng chiếc cằm thon, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng mới vừa dâng lên nhiệt tình không cởi, bị nàng ôn nhu nhẫn nhụi hôn đùa được lần nữa động tâm, sâu hít sâu một chút, không nhịn được lần nữa ôm chặc nàng.

"Quai, này mới đúng ma, nơi này vừa rồi không có người khác, chỗ của ta ngươi sợ cái gì." Giang Hạ không khỏi cười nhẹ, mới vừa đợi cùng miệng nàng thần đụng vào nhau, một trận tiếng gõ cửa nhưng truyền vào trong lổ tai.

Hai người nghe được thanh âm này, cũng là sửng sốt, Kỷ Ngữ Đồng khẩn cấp từ trên người nàng rời đi, sau đó nhanh chóng sửa sang lại quần áo một chút cùng đầu tóc, vẫn không quên hung hăng trợn mắt nhìn Giang Hạ một cái.

Giang Hạ không khỏi cười khổ, chỉ đành phải tự nhận xui xẻo.

Khang Trữ đẩy cửa ra, sải bước đi đến, chỉ thấy Giang Hạ ngồi ở chỗ đó, ánh mắt ngắm lên trước mặt bạch kim Laptop màn ảnh, Kỷ Ngữ Đồng nhưng lại xa xa đứng ở, giống như ở thu thập thứ gì, nàng nghiêng đầu nhìn một chút sắc mặt của các nàng , bỗng nhiên cười hắc hắc: "Ta lúc này đi vào, không có quấy rầy các ngươi sao?"

"Bệnh thần kinh." Giang Hạ cũng không ngẩng đầu lên, đem Kỷ Ngữ Đồng mắng lời của mình còn nguyên đổ cho Khang Trữ.

"Ngươi mắng ta?" Khang Trữ chỉ vào cái mũi của mình, đi tới nhảy đến nàng trên bàn ngồi xuống, hết sức bỉ di nhìn nàng: "Ta còn chưa mở miệng mắng chửi người đây, ta ở chỗ này cho dù làm phiền Nhâm Oán, ngươi ở nơi đâu Tiêu Dao sung sướng, một câu ngợi khen không có cũng tính , còn không biết xấu hổ mắng ta! Hừ, đem mình lưu lại như vậy một đại gian hàng cho ta

thu thập, còn đem thư ký của ta cũng quải chạy, còn có Lâm kẻ điên, độ trăng mật độ lâu như vậy, cũng mấy ngày hôm trước ở trở lại. Ngươi cũng là nói một chút, trên đời này có các ngươi bằng hữu như thế sao? !"

Kỷ Ngữ Đồng ở bên kia nghe được, không nhịn được xen mồm cười nói: "Cũng là bởi vì là bạn tốt, cho nên bọn họ biết rõ ngươi năng lực mạnh, bất kể gặp phải cái dạng gì khó khăn, một người cũng có thể ứng phó qua được, lúc này mới yên tâm đi sở có chuyện cũng giao cho ngươi nha. Về phần ít ta đây bí thư, vừa coi là không cái gì, bí thư bộ nhiều người như vậy, ngươi Khang vốn tùy tiện khâm chút mấy tới đây đều."

"Sách sách, xem một chút, nhìn một cái, hiện tại bắt đầu giúp đở nói chuyện, cũng không biết trước trận người khác đối với ngươi trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau thời điểm, là ai ở sau lưng ngươi rất ngươi, là ai ở quan tâm ngươi, an ủi ngươi, hiện tại qua sông rút cầu liễu đúng không?" Khang Trữ trừng mắt, trong lòng cực độ không thăng bằng.

Kỷ Ngữ Đồng đỏ mặt lên, lập tức ngậm miệng, Giang Hạ kêu lên: "Ai, ai! Ngươi không nên tự vạch áo cho người xem lưng đúng không?"

"Hừ!" Khang Trữ hai tay cầm thành quyền ở nàng trên bàn làm việc nặng nề đập mấy quyền, Khí Đạo: "Ngày hôm qua Lâm kẻ điên ở trước mặt ta tú hoàn ân ái, hôm nay các ngươi lại tới! Ta đã mau chịu không được nữa! Mọi người hạnh phúc đúng không, ngọt ngào đúng không! Tựu còn dư lại ta rơi xuống đan, còn đem chuyện toàn bộ giao cho ta làm! Các ngươi bọn này Thiên sát không có lương tâm người!"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng kích động bộ dạng, giống như là bị thiên đại kích thích, không khỏi ngạc nhiên.

"Ta bất kể!" Khang Trữ vẻ mặt tức giận, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Kỷ Ngữ Đồng: "Ngữ Đồng, làm người muốn nói tín dụng a, chúng ta đã đánh

cuộc, muốn các ngươi gương vỡ lại lành, ngươi thì phải thay ta tìm người bạn gái, hừ hừ, hiện tại nên thực hiện lời hứa của ngươi đi?"

"Ta. . . Ta. . ." Kỷ Ngữ Đồng há hốc mồm cứng lưỡi, trong mắt tràn đầy vô tội vẻ: "Ta nhưng không có đáp ứng a, ngươi ánh mắt cao như vậy, ta sao có thể dễ dàng ưng thuận ngươi chuyện này."

"Cái gì? ! Ta muốn cầu : van xin nơi nào cao nữa?" Khang Trữ chỉa về phía nàng, cơ hồ nhảy dựng lên: "Ngươi vừa không chuẩn bị thừa nhận đúng không, a? Các ngươi hiện tại hạnh phúc, sẽ quản người ta thê không thê lương liễu đúng không?"

Kỷ Ngữ Đồng dở khóc dở cười, chỉ đành phải đi tới, một đôi mắt đẹp đáng thương nhìn Giang Hạ: "Hạ, chuyện này ta lại làm không được, ta bất kể, ngươi giúp nàng đi tìm một người."

"Đừng để ý tới nàng." Giang Hạ một bộ bình thản ung dung bộ dạng, đối với nàng quăng đi một ánh mắt ôn nhu, sau đó nhàn nhạt bỏ xuống một câu: "A Trữ, nghe nói trước trận ngươi luôn hướng năm mươi lâu chạy, phải không Đúng vậy a?"

Giang thị năm mươi lâu là Bộ nhân viên chỗ ở, Khang Trữ nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nét mặt già nua không khỏi đỏ lên: "Làm sao ngươi biết?"

Giang Hạ khẽ mỉm cười, cũng không đáp nói, Khang Trữ suy nghĩ một chút, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu Chu miệng nhiều như vậy như vậy toái, thật không là một nam nhân! Ta đi Bộ nhân viên quan hắn chuyện gì? ! Ta. . . Ta đi tìm kha linh, là bởi vì công sự có được hay không!"

Giang Hạ nhìn Kỷ Ngữ Đồng, ánh mắt kinh ngạc: "honey, chẳng lẽ ta mới vừa nói nàng là bởi vì chuyện riêng cho nên mới đi năm mươi lâu sao? Chẳng

lẽ ta nói ra kha linh tên sao?"

"honey, ngươi thật là làm không đến nói." Kỷ Ngữ Đồng tựa tại bên người nàng, tay theo bản năng vuốt ve đầu của nàng cảnh, ánh mắt nhìn Khang Trữ, không khỏi phát ra một trận như chuông bạc thanh thúy tiếng cười: "Là (vâng,đúng) người khác mình chột dạ."

"Các ngươi. . . Các ngươi. . ." Khang Trữ mặt trướng đến đỏ bừng, cũng nữa nói không ra lời.

"A Trữ, nếu mình có mục tiêu, sẽ phải tích cực chút, nói yêu thương ngươi am hiểu nhất, ta không có gì nhưng dạy ngươi, cũng chỉ có một câu nói, kha linh là cô gái tốt, ngươi muốn hảo hảo đối với nàng." Giang Hạ nhìn nàng, một bộ lời nói thấm thía bộ dạng.

"Ngươi! Tính , không muốn nói với ngươi!" Khang Trữ thẹn quá thành giận, xoay người rời đi.

"Ai, chờ một chút."

"Thì thế nào?" Khang Trữ quay đầu lại.

Giang Hạ thu liễm nụ cười, thần sắc đột nhiên nghiêm chỉnh lại: "Có chuyện nghĩ giao cho ngươi đi làm."

Khang Trữ kinh ngạc nói: "Cái gì?"

Giang Hạ nâng chung trà lên, vừa uống một hớp, mới nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ đem Al Qaida công ty con mọi người hóa giải bán ra, nhưng Khải Mỹ tựu nhập vào Giang thị điền sản, ngươi đến lúc đó cùng Tiểu Chu hai đi thương lượng một chút, đem cả Khải Mỹ kia bộ phận tương đương thành tiền mặt nhìn là bao nhiêu, đến lúc đó ngươi chịu trách nhiệm đem số tiền kia chuyển giao cho Quý Vị Ương."

Lời này vừa ra, Khang Trữ cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người cũng ngây người, Khang Trữ nhìn Kỷ Ngữ Đồng, lại nhìn ngắm Giang Hạ, một lúc lâu, mới cười nói: "Được rồi, ngươi đem chuyện tốt như thế để cho ta đi làm, ta dĩ nhiên vui lòng, mặc dù ta không thích Quý Vị Ương, nhưng nàng không thể so với quý không trắng, nhất định còn là một người." Vừa nói về phía sau phất phất tay, kéo cửa ra đi ra ngoài.

Khang Trữ đi ra ngoài, rộng rãi bên trong phòng làm việc bỗng nhiên lâm vào một mảnh trầm mặc.

Kỷ Ngữ Đồng cắn môi, ánh mắt rõ ràng có chút thấp thỏm, khoác lên Giang Hạ cổ đang lúc đích tay cũng tựa hồ trở nên cứng ngắc, một lúc lâu, nàng nhẹ giọng nói: "Tại sao?"

Giang Hạ nghiêng đầu nhìn nàng: "Ngươi đang ở đây sợ cái gì?"

Kỷ Ngữ Đồng không đáp, chẳng qua là nhìn ánh mắt của nàng, Giang Hạ dài nhỏ ánh mắt khẽ nheo lại: "Ngươi sợ ta có lòng bệnh, cho nên cho tới bây giờ cũng không dám ở trước mặt ta nhắc tới nàng, có phải hay không?" Vừa nói, nàng chuyển giật mình cái ghế, sau đó đem Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng ôm lấy, làm cho nàng ngồi ở trên người mình.

"Ta biết ngươi nghĩ cái gì." Nàng xem thấy nàng, mép bỗng nhiên vung lên vẻ nụ cười tới : "Quý Vị Ương đối với ngươi vẫn cũng rất tốt, hơn nữa, nàng còn hướng ta mật báo quá, coi như là đã cứu ta mạng, những thứ không nóikhác, này hai kiện chuyện ta nên cảm kích nàng, số tiền kia, coi như là cho nàng cùng Tiểu Nhiễm hạ lễ."

"Hạ

Lễ?" Kỷ Ngữ Đồng có chút kinh ngạc.

"Các nàng hai hiện tại chính thức ở cùng một chỗ."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Vậy thì tốt quá!"

"Ngươi sau này có thể cùng nàng làm bằng hữu, có thể muốn mời nàng tới nhà chúng ta chơi, hoặc là, ngày nào đó có cơ hội đi Paris, ngươi cũng có thể đi xem một chút các nàng."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt nụ cười không đi, nghe nói như thế lại là ngẩn ra, "Ngữ Đồng, ta vẫn biết lòng của ngươi." Giang Hạ nhìn nàng, nhận chân nói: "Ta không ngần ngại nàng, tự ti nhân tài để ý."

"Nhưng là. . . Nhưng là. . ."

"Nhưng là ngươi mổ ta, ngươi biết ở có chút phương diện, ta luôn luôn cũng rất nhỏ khí , đúng không? Cho nên ngươi mới có nhiều như vậy băn khoăn." Giang Hạ nhìn ánh mắt của nàng, thán Khí Đạo: "Ta biết ta không tốt, ta ích kỷ, bá đạo, lại khí , nhưng là nữa người hẹp hòi, tổng hội có như vậy một hai lần hào phóng thời điểm."

"Giang Hạ!" Kỷ Ngữ Đồng cũng nhịn không được nữa, nhào tới nàng trong ngực ôm chặt nàng, nước mắt như như nước suối mãnh liệt ra, nàng nghẹn ngào nói: "Giang Hạ, ta yêu ngươi. . ."

Giang Hạ ôm chặt nàng, ánh mắt nhìn thủy tinh ngoài tường màu lam Thiên Không, thì thào nói: "Ngữ Đồng, hết thảy bất hạnh không tốt chuyện tình cũng đã qua. Hiện tại thế giới của chúng ta dặm chỉ có tha thứ, lượng giải, hữu tình, còn có yêu. . ."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tấn sông ngàn vạn không nên rút ra a

99, thứ 99 chương

99, thứ 99 chương . . .

"Ngữ Đồng, buổi tối các ngươi cũng đi Tiểu Chu nhà ăn cơm sao?" Hơn bốn giờ chiều chuông thời điểm, Giang Hạ khép lại trong tay bút ký bổn , đối với bên cạnh Kỷ Ngữ Đồng nói.

"Đúng vậy a, Noãn Noãn lúc trước gọi điện thoại mà nói đúng là cái này a." Kỷ Ngữ Đồng cau lỗ mũi, nhìn nàng cười: "Cái gì chúng ta? Ngươi không đi sao, thiệt là!"

Giang Hạ nga một tiếng, làm như như có điều suy nghĩ: "Nếu như vậy, ta hiện tại đi ra ngoài trước làm ít chuyện, buổi tối đến Tiểu Chu nhà cho hội hợp tốt lắm, để cho ngươi để cho tài xế của ta đưa ngươi đi qua."

Kỷ Ngữ Đồng ánh mắt kinh ngạc: "Ngươi muốn đi làm gì? Ngươi hôm nay hành trình trong ngoài cũng không có gì quan trọng hơn chuyện a."

Giang Hạ mấp máy thần, trầm mặc một hồi mà, thấp giọng nói: "Ta nghĩ đi tây giao trong mộ viên xem một chút."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, còn không nói chuyện, Giang Hạ ánh mắt nhìn về phía vừa, thanh âm trầm thấp: "Ngươi cũng biết, lúc ấy ta ở bệnh viện, hắn tang sự là Tiểu Chu xử lý, sau lại. . . Ta cũng vậy không có đi qua, lúc này ta muốn đi xem, dù sao. . . Dù sao. . ."

"Nhưng là ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng trong ánh mắt mang theo một tia thần sắc lo lắng.

"Ta đã không có chuyện gì liễu." Sông Scialla quá tay nàng đặt ở lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của nàng, ôn nhu nói: "Yên tâm, khỏe?"

"Kia. . . Ta cùng ngươi đi." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, nhẹ giọng nói.

"Không, ngươi không cần đi." Giang Hạ nhăn đầu lông mày, nghiêm mặt nói: "Ta vĩnh viễn cũng không muốn mặt ngươi đối với hắn, vô luận là cái kia

sống hắn, hay là cái kia đã chết hắn, ngươi không cần vì ta như vậy, ta đi đó là không có biện pháp." Nàng thở dài, sau đó có chút phiền não đứng dậy, chậm rãi đi tới thủy tinh bên tường, hai tay cắm vào quần Tây trong túi, Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng thon dài bóng lưng, bỗng nhiên đi ra phía trước, tay từ nàng cánh tay đang lúc xuyên qua, nhẹ nhàng nhốt lại liễu hông của nàng, đem mặt dán tại trên lưng của nàng.

Giang Hạ ngơ ngác nhìn dưới mảnh Tiểu Như con kiến loại đám người cùng dòng xe chạy, bỗng nhiên nhắm lại hai mắt, thấp giọng nói: "

Ta. . . Thật hi vọng mình không phải là nữ nhi của hắn, ta tình nguyện mình là một cô nhi, là một nổi danh có thực cô nhi, mà không phải, trải qua cô nhi cuộc sống, trên danh nghĩa nhưng còn có để cho ta lưng đeo sỉ nhục cùng cừu hận phụ thân của."

Lời của nàng nói xong rất chậm, nhưng là trong thanh âm nhưng tràn đầy thật sâu thống khổ cùng bất đắc dĩ, Kỷ Ngữ Đồng một lòng giống như là bị nhéo ở giống nhau, một trận một trận thấy đau, hai tay của nàng, không tự chủ đem nàng ôm càng chặc hơn, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Ít nhất, hắn hay là làm đúng rồi một chuyện."

Giang Hạ ngẩn ra, từ từ xoay người lại, không giải thích được nhìn nàng.

Kỷ Ngữ Đồng hốc mắt khẽ ướt át, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mặt của nàng: "Hạ, lúc đầu, hắn để cho ta có cơ hội biết ngươi, đã yêu ngươi, cuối cùng còn có ngươi. Bất kể từng bị quá nhiều ít thương tổn, nhưng ta biết, sau này chúng ta sẽ rất hạnh phúc, này là đủ rồi."

Giang Hạ nhìn nàng, một trận ghen tuông nảy lên xoang mũi, cổ họng giống bị ngạnh ở, Kỷ Ngữ Đồng đem mặt vùi vào nàng cổ, thấp giọng nói: "Hạ, ta yêu ngươi, bởi vì yêu ngươi, hiện tại ta nhưng lấy tha thứ hết thảy, cho nên, có chút ý niệm trong đầu ngươi cũng phải để xuống, hắn là hắn,

ngươi là ngươi, hơn nữa, ngươi làm hết thảy, là có thể đền bù tội lỗi của hắn."

Giang Hạ trong lòng nóng lên, không nhịn được vươn tay ôm chặt nàng, nàng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngửi nàng sinh ra kẽ hở mùi thơm ngát, ngạnh thanh nói: "Ngữ Đồng, ta cũng vậy yêu ngươi."

"Kia, để cho ta cùng ngươi cùng đi mộ công viên."

"Không." Giang Hạ đỏ hồng mắt, giọng nói cũng rất kiên định.

"Ta không nhìn tới hắn, ta đi nhìn ngươi mụ mụ, còn ngươi nữa ông ngoại, còn có ba ba ta mụ mụ."

Giang Hạ ngẩn ra, Kỷ Ngữ Đồng thân thể khẽ ngửa ra sau, ngưng mắt nhìn khuôn mặt của nàng, trong ánh mắt mang theo một tia vẻ chờ mong: "Hạ, chúng ta hiện tại là quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ ngươi không nên lấy thân phận mới, cùng đi với ta xem xuống ba ba ta mụ mụ sao?"

Giang Hạ trong mắt chứa đựng nước mắt, qua một lúc lâu, rốt cục gật đầu.

Trời chiều dần dần tây chìm, chân trời ráng màu như gấm vóc loại sặc sỡ sáng lạng.

Giang Hạ đem đại bó buộc trắng cúc cung kính đặt ở Kỷ Tư Thành cùng Ôn Nhược Nhã trước mộ, sau đó phụng bồi Kỷ Ngữ Đồng cùng nhau quỳ xuống.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn trong tấm ảnh cha mẹ rực rỡ lúm đồng tiền, trong mắt đột nhiên chứa đầy liễu nước mắt, Giang Hạ nghiêng đầu nhìn nàng, im lặng không lên tiếng, chẳng qua là vươn tay cùng nàng mười ngón tay đan xen.

Hồi lâu, hai người mới đứng lên, Giang Hạ sờ sờ mái tóc dài của nàng, ôn nhu nói: "Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi hạ bên kia." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu:

"Tốt."

Chu Tinh Hán vì Chu Văn Hàn lựa chọn mộ địa, suy nghĩ đến cuối cùng là người một nhà quan hệ, cho nên Chu Văn Hàn mộ cùng Giang Thiệu Cơ cùng Giang Chỉ Đinh cách rất gần, cho nên tự nhiên cách Kỷ Tư Thành vợ chồng mộ cũng cũng không tính quá xa.

Dựa theo Chu Tinh Hán theo lời địa điểm, Giang Hạ rốt cuộc tìm được liễu Chu Văn Hàn mộ, nhưng là đi tới phụ cận, một trận cúi đầu nức nở thanh đột nhiên truyền vào trong lổ tai, nàng mở to hai mắt nhìn lại, không khỏi ngơ ngẩn, trước mộ lại vẫn quỳ một nữ nhân, hơn nữa, người đàn bà kia bên cạnh, còn mang theo một đứa bé trai, nàng không khỏi thả chậm cước bộ.

Người đàn bà kia lúc này cũng cảm giác được có người đi tới, thật giống như nhận lấy kinh sợ dường như, cũng đang nghiêng đầu đến xem, cùng Giang Hạ vừa vặn đụng chính diện.

Đó là một trương làm dung động lòng người thiếu phụ mặt, Giang Hạ vừa thấy dưới, lập tức bật thốt lên: "Mai toa!"

Mai toa nhìn nàng, cũng là vô cùng kinh hoảng, vội vàng đứng dậy, luống cuống tay chân lau đi nước mắt trên mặt.

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này? Làm sao ngươi biết là nơi này?" Giang Hạ hồ nghi nhìn nàng.

"Ta nơi hỏi thăm, mới biết được nơi này, ta đây trận cơ hồ ngày Thiên Đô. . ." Mai toa tựa hồ có chút sợ nàng, nói chuyện sợ hãi rụt rè.

Giang Hạ trong mắt xẹt qua vẻ vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt chuyển đến cái kia thằng bé trai trên người, kia thằng bé trai thoạt nhìn trắng tinh, ánh mắt thật to, lớn lên hết sức khả ái, nhưng là, hắn vừa thấy Giang Hạ nhìn hắn, tựu rụt rè dường như vừa hướng Mai toa phía sau trốn, vừa nhẹ giọng gọi:

"Mụ mụ, mụ mụ. . ."

Mai toa vội vàng một thanh ôm lấy hắn, nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Biết điều một chút không sợ, đây là. . . Đây là. . ." Nàng nói hai đây là, nhưng không biết làm sao tới giới thiệu Giang Hạ, chỉ đành phải vừa ngậm miệng lại.

Giang Hạ nhìn thằng bé trai kia cùng mình tương tự chính là lỗ mũi cùng miệng, vừa quay đầu xem một chút trên bia mộ Chu Văn Hàn hình, tâm tình nhất thời hổn độn đã vô cùng, một lúc lâu, nàng xem Mai toa một cái: "Ngươi hiện tại hoàn hảo sao? Cuộc sống trôi qua như thế nào?"

"Hắn. . . . Hắn đã mất, ta cùng nhi tử cũng không có liễu dựa vào." Mai toa cũng nhìn một chút Chu Văn Hàn hình, lau mắt, sau đó cúi đầu: "Ta đã đem xe bán, hắn trước kia trả lại cho ta một chút tiền, ta chuẩn bị đem số tiền này cũng tồn tại, sau đó lại đi tìm công việc, sau này cung đứa nhỏ này cuộc sống cùng đọc sách. . ."

"Nha." Giang Hạ ánh mắt phức tạp, sau một lúc lâu, lại nói: "Ngươi bây giờ còn ở tại thì ra là địa phương : chỗ sao?"

"Không có, thì ra là chỗ ở quá lớn, chúng ta mẫu tử hai ở không được lớn như vậy địa phương : chỗ, cho nên đổi nhỏ ."

"Ngươi hiện tại đang ở nơi nào?"

Mai toa ngẩng đầu nhìn nàng, do dự trong chốc lát, cuối cùng đem địa chỉ nói ra.

Giang Hạ dụng tâm nhớ nằm lòng liễu, gật đầu nói: "Hai ngày nữa ta sẽ gọi cho các ngươi đưa một khoản tiền đi qua, ta tin tưởng chỉ cần bất quá độ tiêu xài, kia bút tiền đầy đủ mẹ con các ngươi cuộc sống cả đời. Cho nên, xe hay là đi mua cỗ xe mới đích, phòng ốc cũng có thể đổi lại lớn, hơn không cần phải đi tìm cái gì công việc, ngươi chỉ cần dùng tâm đem hắn chiếu cố tốt

là được."

Mai toa vẻ mặt kinh ngạc, có chút không thể tin được nhìn nàng, nàng sớm cũng biết Chu Văn Hàn cùng Giang Hạ phụ nữ quan hệ cực kém, mà Giang Hạ lần đầu tiên tới tìm nàng, cái loại nầy đằng đằng sát khí bộ dạng còn ký ức hãy còn mới mẻ, cho nên nghe được Giang Hạ nói ra những lời này, nàng phảng phất có chút không biết làm sao, hồi lâu, trên mặt kinh ngạc mới chuyển làm vẻ cảm kích, tự đáy lòng nói: "Tạ ơn. . . Cám ơn ngươi."

Giang Hạ nhìn nàng trong ngực thằng bé trai, thấp giọng nói: "Sau này, ngươi có thể cho hắn biết, nơi này nằm người này, là của hắn cha ruột, nhưng là. . . Ngươi muốn nhớ kỹ một điểm, không nên ở trước mặt hắn nói lung tung những lời khác, hắn theo không có bất cứ quan hệ nào, ta là Giang gia người, minh bạch chưa?"

"Nhưng là. . ." Mai toa ngắm nàng, muốn nói lại thôi.

"Không có gì nhưng là!" Giang Hạ sắc mặt trầm xuống, ánh mắt trở nên sắc bén: "Trên thế giới này, nữa không có bất kỳ người cùng ta có huyết thống quan hệ, ngươi tốt nhất nhớ được điểm này."

Mai toa kìm lòng không đậu lui về phía sau một bước, rốt cục gật đầu: "Ta hiểu được."

Giang Hạ lẳng lặng nhìn chăm chú nàng vài giây đồng hồ, nữa quay đầu nhìn về phía Chu Văn Hàn mộ, xuất thần chỉ chốc lát, không bao giờ ... nữa nhìn các nàng mẫu tử một cái, xoay người sải bước rời đi.

Mai toa ôm hài tử, nhìn nàng dọc theo bên cạnh con đường vẫn hướng dưới đi, cho đến bóng lưng của nàng biến mất ở ánh nắng chiều Dư Quang trung, viên này cho tới nay bất an lo âu tâm, lại đột nhiên an định lại.

"Mụ mụ." Thằng bé trai kỳ quái nhìn nàng: "Ngươi làm sao vậy? Làm sao

ngươi lại đang khóc lại đang cười?" Đưa tay đi bôi nàng nước mắt trên mặt.

Mai toa cầm nhi tử đích tay, không ngừng hôn hít lấy, một điệt thanh nói: "Mụ mụ không khóc, mụ mụ là cao hứng, mụ mụ rốt cuộc không cần vì tương lai của ngươi lo lắng." Vừa nói, nàng xoay người, đi xem Chu Văn Hàn hình, lẩm bẩm nói: "Ngươi cũng không cần lo lắng liễu."

Tài xế dựa theo Giang Hạ chỉ thị, trực tiếp đem xe hướng chi Tử Lộ phương hướng mở.

Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở trong xe, có chút bận tâm nhìn bên cạnh Giang Hạ: "Hạ, ngươi làm sao vậy? Xuống tới thời điểm thần sắc tựu bất đại đối kính."

Giang Hạ nhẹ tay nhẹ vỗ về đầu gối, nghiêng đầu ngắm nàng: "Ta mới vừa gặp phải Mai toa liễu."

"Mai toa, chính là A Trữ nói cái kia . . . Cái kia. . ." Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc nhìn nàng.

"Là (vâng,đúng)." Giang Hạ tiếng nói vi sáp, thở dài một hơi: "Nàng còn mang theo một đứa bé trai, người nam kia trẻ nhỏ phải . . Là Chu Văn Hàn nhi tử."

"Cái gì?"

"A Trữ không có đã nói với ngươi sao?" Giang Hạ cười khổ.

Kỷ Ngữ Đồng phục hồi tinh thần lại: "Kia. . . Vậy hắn là của ngươi thân đệ đệ. . ."

Không đợi nàng nói xong, Giang Hạ lập tức khoát tay: "Không! Ta không có gì huynh đệ tỷ muội! Trước kia không có, sau này cũng sẽ không có!"

"Hạ. . ."

Giang Hạ thần sắc mệt mỏi, ngưỡng dựa vào tại chỗ ngồi thượng: "Trừ ngươi ra, còn có A Trữ mấy cái, ta không còn có khác thân nhân." Vừa nói, nàng nhẹ giọng nói: "Ngữ Đồng, tới đây, để cho ta Bão Bão có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng theo lời tới đây, giạng chân ở trên người nàng, đưa tay ôm liễu cổ của nàng, cái trán cùng nàng tương để, chốc lát, rốt cục không nhịn được lại nói: "Hạ, hắn dù sao vẫn là ngươi. . ."

"Không, không nên nói với ta lời như thế!" Giang Hạ ôm lấy nàng, cơ hồ có chút táo bạo nói: "Ta biết bọn họ cuộc sống trôi qua không quá lý tưởng, ta nhưng lấy cho bọn hắn tiền, có thể làm cho bọn họ vật chất trải qua được đầy đủ. Nhưng là, ta vĩnh viễn cũng không cách nào đi theo chân bọn họ thành lập tình cảm! Ngữ Đồng, ta chỉ muốn ngươi, ta chỉ muốn các ngươi!"

"Tốt, ta không nói liễu." Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu nói: "Hạ, ngươi đừng nóng giận sao."

"Ta không có tức giận, ta chỉ là rất tức giận, tại sao hắn việc làm, vĩnh viễn cũng cần ta tới gánh chịu tới lưng đeo một ít đồ vật! Hắn hại chết mụ mụ, ta muốn gánh chịu cái loại nầy thương tâm, còn có gánh chịu cái loại nầy mất đi mẫu thân cuộc sống, hắn hại chết ba ba của ngươi mụ mụ, ta muốn gánh chịu cái loại nầy áy náy, còn muốn thừa nhận ngươi hận ý, thậm chí thiếu chút nữa vì vậy mất đi ngươi, hắn ở bên ngoài có nữ nhân, sinh hài tử, ta còn muốn tới gánh chịu cuộc sống của bọn họ! Ngay cả hắn chết, ta cũng muốn gánh chịu một giết cha đắc tội tên! Bởi vì hắn, ta cơ hồ không có mấy ngày nữa ngày thật tốt, ta vẫn sống ở tự trách cùng xấu hổ bên trong, ta vốn là không muốn quản nữ nhân kia cùng con của nàng, ta từ không cho rằng bọn họ theo có quan hệ gì, huống chi bọn họ cho dù không có ta trợ giúp, cũng không trở thành gặp qua được quá kém, nhưng là ta lại có bất an! Ta lại sẽ đi quan tâm hắn cửa trôi qua cuộc sống như thế nào!"

http://tieulun.hopto.org

"Bởi vì ngươi không giống hắn." Kỷ Ngữ Đồng bưng lấy mặt của nàng, ở môi nàng ấn xuống thật sâu vừa hôn, sau đó nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: "Hạ, ngươi tựu là một người như vậy, ngươi thoạt nhìn rất Lãnh Mạc, thật ra thì tâm là thiện lương, cũng là bởi vì như vậy, ngươi lúc ấy mới có thể cứu ta, bảo vệ ta, ta chính là thích như vậy ngươi, kiên cường thiện lương ngươi, cho nên, không nên tức giận liễu, có được hay không?"

Giang Hạ thống khổ nói: "Hắn đem đến cho ta, chỉ có vô số bóng ma cùng sỉ nhục. . ."

"Những thứ kia cũng đã qua a." Kỷ Ngữ Đồng như dỗ hài tử giống nhau dụ dỗ nàng, ôm lấy đầu của nàng, đột nhiên tiếu bì cười, dời đi liễu đề tài: "Đứa ngốc, nói cho ta biết, lúc trước ngươi đang ở đây ba ba ta mụ mụ trước mộ quỳ lâu như vậy, ngươi đang ở đây đối với nhạc phụ nhạc mẫu nói cái gì đó a?"

Giang Hạ vẫn là có chút rầu rĩ, một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Ta theo chân bọn họ nói, ta có thể sẽ không là bọn hắn đầy nhất toan tính người kia, nhưng là, ta sẽ cố gắng làm đối với ngươi tốt nhất người kia."

"Không, ngươi sai lầm rồi." Kỷ Ngữ Đồng lần nữa nâng lên mặt của nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nhận chân nói: "Hạ, ngươi nhất định sẽ là ba ba mụ mụ đầy nhất toan tính người kia, ngươi vẫn như vậy bảo vệ ta, bọn họ sẽ biết, hơn nữa, ba ba mụ mụ rất yêu ta, bọn họ cũng sẽ yêu ta sở yêu người kia, biết không?"

"Ừ."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng khó gặp thuận theo bộ dạng, trong bụng sinh ra vô hạn yêu thương, không nhịn được đưa tay ôm chặc đầu của nàng.

"Bảo bối, trên thế giới này có ngươi, thật tốt ." Giang Hạ đem mặt chôn ở

nàng mềm mại bộ ngực, chậm rãi nhắm mắt lại, tâm tình đột nhiên như kỳ tích bình tĩnh trở lại.

"Ta vẫn luôn là nghĩ như vậy." Kỷ Ngữ Đồng trên mặt tràn ra một tia ngọt ngào nụ cười, cúi đầu hôn vẫn Giang Hạ tóc, nhưng cảm giác xe hơi đã hơi tiệm thả chậm tốc độ, ánh mắt của nàng không khỏi hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy xe chẳng biết lúc nào đã chạy nhanh vào Chu gia chỗ ở đại môn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này đồng không có lần ngoài

Viết chấm dứt tựu trực tiếp kết liễu, hiện tại ở viết chẳng khác nào là lần ngoài

Riêng báo cho một tiếng Hmm

100, thứ 100 chương

100, thứ 100 chương . . .

Chu gia lầu một trong phòng khách, lúc này phi thường náo nhiệt, Lâm Nhất Phong cùng Cam Minh Châu đôi rúc vào với nhau, đang có chút hăng hái cho Dương Noãn Tô nói tuần trăng mật thời kỳ ở Âu Châu đủ loại kiến thức chuyện lý thú, Khang Trữ uốn tại ghế sa lon dặm , tay nâng cằm lên, một bộ lười Dương Dương (dương dương tự đắc) bộ dạng, cùng Chu Tinh Hán hai người có một câu không có một câu tranh cãi, chu (tuần) Vi trắng bóc tuyển an toàn vị trí, cách đám người bọn họ rất xa, bưng co lại mới mẻ mê người ô mai, ngồi chung một chỗ lông xù trên đệm, đang ăn được bất diệt nhạc hồ.

Giang Hạ nắm Kỷ Ngữ Đồng vừa đi vào, cả phòng hoan thanh tiếu ngữ đột nhiên ngừng lại, ánh mắt của mọi người tất cả đều hướng các nàng bắn tới, chu (tuần) Vi trắng bóc cảm giác được không khí có cái gì không đúng, ngẩng đầu, đen lúng liếng chớp mắt một cái, lập tức phát ra một tiếng hoan

hô: "Ngữ Đồng a di!" Đem ô mai để xuống, đưa tay nhỏ bé một đường hoan khoái tiểu chạy tới, nhưng là chạy đến phụ cận, hắn tựa hồ mới chú ý tới Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh còn có Giang Hạ, cho nên dừng bước, ánh mắt mang theo chút ít khiếp sợ nhìn nhìn Giang Hạ, nhất thời cánh do dự, không biết rốt cuộc là đi qua, hay là không qua tốt lắm.

Đang ngồi tất cả mọi người hiểu tâm tư của hắn, "Ha ha!" Khang Trữ thứ nhất không nhịn được cất tiếng cười to, "Trắng bóc trắng bóc, quá a di này." Kỷ Ngữ Đồng vội vàng buông ra Giang Hạ đích tay, đi ra phía trước một thanh ôm lấy hắn, Giang Hạ thần sắc hơi có vẻ bất mãn, đi theo nàng phía sau, hai người ở trên ghế sa lon ngồi xuống.

"Tiểu Hạ, nghe nói ngươi gần đây cuộc sống trôi qua rất thoải mái a, cho đồng thời ở hưởng tuần trăng mật, phải không Đúng vậy a?" Lâm Nhất Phong hướng Giang Hạ trát trát nhãn tình.

"Thoải mái! Các ngươi gần đây cũng thoải mái!" Khang Trữ trong giọng nói tràn đầy vị chua, cầm một viên hồng nói ném vào trong miệng, tức giận căm phẫn nói: "Tựu lão nương nhất không thoải mái!"

Chu Tinh Hán nhìn nàng, vội vàng nói: "Ai ai, ngươi cũng chớ nói như thế a, ta mấy tháng này nhưng vẫn thủ ở trong công ty, cho đồng cam cộng khổ đây."

"A Trữ a, ngươi không thoải mái cái gì a? Như bình thường giống nhau, buổi tối hướng trong quán rượu vừa đi, mang người trở về tựu thư thái." Lâm Nhất Phong cười đến không có hảo ý.

"Cút!" Khang Trữ giận dữ, hái một viên gáo dùng sức hướng trên mặt hắn ném đi: "Nhìn ngươi tiểu nhân đắc chí bộ dạng, cũng không biết ban đầu đuổi theo lão bà lúc người nào ở giúp ngươi xuất lực, tất cả đều là chút ít vong ân phụ nghĩa người!"

http://tieulun.hopto.org

"Đa tạ." Lâm Nhất Phong há miệng, lại đem viên này gáo nhận được trong miệng, nhai mấy cái nuốt xuống, lúc này mới nói: "Ôi, ta còn không phải là vì ngươi mạnh khỏe ư, như vậy kích thích kích thích ngươi, đoán chừng ngươi đã nghĩ hồi tâm liễu."

"Kích thích cái đầu của ngươi!"

Chu Tinh Hán vẫn ngồi xem hổ đấu, lúc này liếc Lâm Nhất Phong một cái, thình lình nói: "A Trữ mới chẳng muốn đi quầy rượu, trước kia đi liệp diễm, đó là bởi vì đều có ngươi cùng đi, hiện tại cho dù tìm được xinh đẹp một đêm tình đối tượng, cũng không thể như bình thường giống nhau cho làm hạ tương đối, hoặc là hai người đánh cuộc điềm có tiền, kia có ý gì!"

"Đi tìm chết!" Lâm Nhất Phong quát to một tiếng, một tờ gương mặt tuấn tú trướng thành màu tím, lập tức quay đầu đi xem Cam Minh Châu phản ứng, quả thấy nàng vẻ mặt đã trở nên lạnh như băng, hắn ngay cả vội vươn tay kéo nàng: "Minh châu, hãy nghe ta nói, cái bổn : vốn không phải như thế, chu (tuần) Mãnh Nam không thể gặp chúng ta so với bọn hắn hạnh phúc hơn, đang khích bác a, ở khiến cho kế ly gián a, ngươi nhưng ngàn vạn không nên rút lui a!"

"Mặc kệ các ngươi bọn này bệnh thần kinh!" Cam Minh Châu tức giận hất ra tay của hắn, sau đó hướng Kỷ Ngữ Đồng bên kia đi tới.

Kỷ Ngữ Đồng ôm chu (tuần) Vi trắng bóc ngồi ở trên đầu gối, cầm khăn giấy thay hắn chùi miệng ba thượng ô mai nước, tựa hồ đối với bên kia chuyện mắt điếc tai ngơ, chẳng qua là cười đối với Dương Noãn Tô nói: "Tiểu Hạo vừa nặng liễu khá hơn chút."

"Ngươi xem hắn, miệng suốt ngày không ngừng quá, không dài mập mới là lạ." Dương Noãn Tô thở dài nói.

http://tieulun.hopto.org

"Mập mạp mới hơn khôi hài thích." Kỷ Ngữ Đồng cười nói.

"A di." Chu (tuần) Vi trắng bóc ôm cổ của nàng, phấn đô đô miệng khẽ nhếch lên: "Ngươi lần trước nói mang ta đi nhìn có người máy chiếu bóng, hiện tại thật, cũng còn không có mang ta đi."

"A?" Hắn một nhắc nhở, Kỷ Ngữ Đồng mới nhớ tới đúng là có một chuyện này, trên mặt không khỏi lộ ra xin lỗi vẻ mặt: "Thật xin lỗi, tiểu Hạo, a di trước trận bận rộn, không nhớ rõ."

Dương Noãn Tô nói: "Hắn ở nhà ngày ngày nhắc tới chuyện này đây, bởi vì, ta dẫn hắn đi xem liễu một lần chiếu bóng, nhưng hắn hay là nhớ ngươi ưng thuận câu nói kia, sau lại chỉ cần hắn nhắc tới lên, ta liền dùng nói chuyển hướng, nhưng lần sau hắn còn có thể tiếp tục nói. Thật không rõ, làm sao nhớ được như vậy lao."

Cam Minh Châu đụng tới Kỷ Ngữ Đồng bên kia ngồi xuống, chen miệng nói: "Tiểu hài tử trí nhớ được liễu, cho nên a, các ngươi cũng dễ dàng ưng thuận hứa hẹn, nói xong liễu sẽ phải làm được."

Chu (tuần) Vi trắng bóc quắt miệng, thần sắc cực kỳ thất vọng, cúi đầu nói: "Ngữ Đồng a di nói chuyện không tính toán gì hết, lão sư nói, nói chuyện không tính toán gì hết sẽ quai."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, sờ sờ đầu của hắn, cười nói: "A di giữ lời nói, quá trận, a di cùng Giang Hạ a di dẫn ngươi đi xem người máy chiếu bóng, nữa dẫn ngươi đi chơi trò chơi công viên chơi có được hay không?"

"Tốt nga!" Chu (tuần) Vi trắng bóc nghe lời này, sắc mặt lập tức hân hoan, nhưng là cao hứng vẫn chưa tới hai giây, hắn đen nhánh mắt to nhanh như chớp vừa chuyển , nhìn một chút Giang Hạ, lại có chút ít chần chờ.

Giang Hạ tức giận nhìn hắn một cái: "Tốt cái gì tốt! Cũng người lớn như

thế liễu, còn ngồi người ta trên người, còn luôn muốn Bão Bão, còn không mau cho ta xuống tới!"

Chu (tuần) Vi trắng bóc bị nàng giật mình, ánh mắt nháy hai cái, nước mắt ở trong hốc mắt thẳng đảo quanh, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng hai tay che chở hắn mặt, sẳng giọng: "Hạ, ngươi đừng hung hắn có được hay không? Thiệt là, ngươi không gặp hắn nhiều sợ ngươi không!"

Chu (tuần) Vi trắng bóc cố nén nước mắt, ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn Kỷ Ngữ Đồng: "Ngữ Đồng a di, ta không phải là đại nhân, ta mới chỉ có bốn tuổi nửa. . ."

Cam Minh Châu không nhịn được "Xì" một tiếng bật cười, vuốt mặt của hắn nói: "Đúng, tiểu Hạo là tiểu hài tử, có thể muốn Bão Bão, đừng để ý tới ngươi Giang Hạ a di."

Kỷ Ngữ Đồng đưa tay lôi kéo Giang Hạ: "Hạ, ngươi đối với tiểu hài tử có thể hay không thái độ tốt đi một chút,, ngươi cùng hắn hảo hảo nói một chút, nói có dẫn hắn đi xem phim, đi chơi trò chơi công viên chơi. . ."

"Ta mới sẽ không đi những địa phương kia." Giang Hạ đảo cặp mắt trắng dã.

"là ai đã nói sau này cũng muốn nghe ta a? Hiện tại lại bắt đầu đổi ý liễu đúng không? Ừ?" Kỷ Ngữ Đồng khẽ hất càm lên, đôi mắt đẹp nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nàng.

"Ta. . ." Giang Hạ đột nhiên im bặt.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng lôi kéo góc áo của nàng, lại bắt đầu thi triển mềm công: "Nói nha, hò hét hắn a, hắn cũng bị ngươi hù dọa đến muốn khóc."

Giang Hạ thở dài, rốt cục vẫn phải thỏa hiệp, bất đắc dĩ nhìn chu (tuần) Vi

trắng bóc: "Tiểu tử, ta sẽ dẫn ngươi đi nhìn người máy chiếu bóng, gấu mèo chiếu bóng, còn có thể dẫn ngươi đi chơi trò chơi công viên chơi, dẫn ngươi đi ăn được ăn đồ, nhưng là ngươi hiện tại nếu là dám khóc, tựu không có gì cả liễu, ta còn có kết kết thật thật đánh ngươi một bữa cái mông, nghe được không có?"

"Ngươi người này!" Kỷ Ngữ Đồng lại là tức giận, lại là buồn cười, chỉ đành phải cúi đầu, ôn nhu nói: "Tiểu Hạo nghe được không có? Giang Hạ a di đáp ứng dẫn ngươi đi chơi nga,, đem nước mắt lau, ngươi không cần sợ nàng, có Ngữ Đồng a di ở, sẽ không để cho nàng khi dễ ngươi, biết rồi không có?"

Chu (tuần) Vi trắng bóc dụi dụi mắt con ngươi, thần sắc sợ hãi, đột nhiên nói một câu chẳng ai ngờ rằng lời của: "Giang Hạ a di sợ Ngữ Đồng a di."

Giang Hạ kinh ngạc, Khang Trữ ở bên kia nghe được, đột nhiên một tiếng cười quái dị: "Tiểu Hạ, nghe được không có? Sách sách, hiện tại trong lòng ngươi cái kia chút chuyện, tiểu hài tử cũng có thể nhìn ra được."

Lâm Nhất Phong cũng cười nói: "Ngữ Đồng, theo trước mắt tình hình xem ra, ngươi rốt cục thì có ngày nổi danh liễu, sau này cũng mềm lòng, hung hăng ức hiếp nàng, đem nàng làm đầy tớ sai sử, bị nhiều năm như vậy hành hạ, trước đừng động tới cái gì yêu hay không yêu, có đau hay không, ra bỗng nhiên khí rồi hãy nói."

Giang Hạ nhìn chu (tuần) Vi trắng bóc, cũng cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn là trợn mắt nói: "Mập tiểu tử ở chỗ này nói hưu nói vượn, muốn tìm đánh đúng không?"

Kỷ Ngữ Đồng hôn một chút chu (tuần) Vi trắng bóc, cười nói: "Tiểu Hạo nói sai rồi, là Ngữ Đồng a di sợ Giang Hạ a di."

"Ngữ Đồng hiện tại không được, hiểu được lấy lui làm tiến liễu." Chu Tinh Hán nói.

Dương Noãn Tô nhưng đưa tay chỉ huy nhi tử: "Tiểu Hạo, ngươi nói chuyện để Giang Hạ a di trên mặt quải bất trụ liễu, nhanh đi, đem ngươi kia cái khay ô mai lấy tới cho ngươi Giang Hạ a di ăn."

Chu (tuần) Vi trắng bóc hiển nhiên không rõ mụ mụ trước câu ý tứ , nhưng vẫn là có chút ngốc từ Kỷ Ngữ Đồng trên người nhảy xuống, bưng quá kia cái khay ô mai, theo lời đưa tới Giang Hạ trước mặt.

Giang Hạ nhìn một chút ô mai, vừa nhìn một chút cái kia trương bàn đô đô mặt, cố ý nói: "Tiểu Bàn Tử, ngươi đem vừa đại vừa hồng ô mai toàn bộ chọn xong, chỉ còn lại những thứ này cho ta a?"

"Không có." Chu (tuần) Vi trắng bóc mở to mắt giải thích , ngón tay ô mai, thần sắc cực kỳ thật tình: "Ngươi nhìn, những điều này là do vừa đại vừa hồng, hơn nữa, cũng rất Điềm Điềm, a di ngươi ăn, ta không có gạt người."

Giang Hạ cười cười, không đành lòng nữa nghịch tâm ý của hắn, cầm lấy một đưa đến Kỷ Ngữ Đồng khóe miệng, vừa mình ăn một, Khang Trữ thấu tới đây, cũng nhặt liễu một đặt ở trong miệng, sau đó cố ý nhíu mày: "Quá chua! Tiểu Bàn Tử ngươi còn nói không gạt người!"

Chu (tuần) Vi trắng bóc nhìn nàng khẽ vặn vẹo mặt, không khỏi có chút không biết làm sao, một đôi vô tội mắt to nháy mắt liễu mấy cái, không nhịn được quay đầu lại hướng Kỷ Ngữ Đồng cầu trợ: "Không có, Ngữ Đồng a di, tiểu Hạo không có gạt người."

"Hừ! Mau tới đây! Đem mặt của ngươi cho ta nắm mấy cái, chuyện này cứ như vậy tính !" Khang Trữ thoạt nhìn tức giận không tiêu.

"Ta không!" Chu (tuần) Vi trắng bóc nghe lời này, phản ứng đầu tiên

chính là dùng một đôi không công mập mạp tay nhỏ bé thật nhanh bưng kín mặt của mình, sau đó hướng Kỷ Ngữ Đồng trong ngực vừa lui, nhưng là cái kia cái mâm nhưng theo tay của hắn buông lỏng, "Phanh" một tiếng ngã trên mặt đất, ô mai nhất thời cút đầy đất.

"Khang Trữ!" Dương Noãn Tô đầu tiên là phát ra gầm lên giận dữ, tái phát ra hét thảm một tiếng: "Của ta sàn nhà ơ!"

Bữa ăn tối thời điểm, một nhóm người dật hứng tung bay, khẩu vị mở rộng ra.

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng lần nữa đi tới cùng nhau, tất cả mọi người thay các nàng cao hứng, mượn chúc mừng tên, ồn ào rót rượu của các nàng , Giang Hạ tửu lượng khá hơn một chút, cho nên một người cơ hồ toàn bộ cản, Lâm Nhất Phong đại khái là tân hôn tâm tình tốt, cũng là mỗi người mời rượu ai đến cũng không - cự tuyệt, uống đến đỏ mặt hồng, uống mấy vòng, hắn bỗng nhiên nói: "A Trữ, Tiểu Chu, để cho tản mát , mọi người cùng nhau đi nhà của ta xem một chút a, ta hai ngày trước đem liễu nhà mới, hắc hắc."

"Cái gì, nhà mới?" Khang Trữ dừng lại chiếc đũa, kinh ngạc nhìn hắn.

"Đúng vậy a, nhà mới, nếu tân hôn, dĩ nhiên muốn sở xinh đẹp nhà mới nữa!" Lâm Nhất Phong nhìn Cam Minh Châu, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"đợi một chút, ta khi đó khuyên ngươi mua sở phòng ốc tân hôn ở, ngươi nói không cần, còn nói minh châu cũng không so đo, tựu ở thì ra là phòng ốc rất tốt, hiện tại tại sao lại đến nhà mới a?" Chu Tinh Hán cũng hết sức kinh ngạc, chỉ có Giang Hạ ngồi ở chỗ đó bất động thanh sắc.

"Thật ra thì ngươi lúc ấy khuyên ta mua thời điểm, của ta tân phòng cũng đã giả bộ thân thiện, chuyện này minh châu là biết đến." Lâm Nhất Phong

cực kỳ đắc ý: "Tiểu Chu, phòng ốc của ta cách ngươi này không xa nga, đang ở cây tường vi trên đường."

"Cây tường vi đường?" Chu Tinh Hán con ngươi cũng muốn lồi ra tới : "Chính là ngươi ở nơi đâu một vị trí trung tâm đập phá nhiều tiền mua một khối đất, nói rõ muốn tỉ mỉ chế tạo cao nhất khu nhà cấp cao phân biệt? Đây không phải là hai ba năm năm trước chuyện sao?"

"Không sai."

Khang Trữ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo đột nhiên kích động lên: "Tốt ngươi Lâm kẻ điên a! Nguyên lai là nơi đó, lúc ấy ta nói nơi đó vị trí tốt, hoàn cảnh giai, ta lúc ấy cũng rất động tâm, còn theo như ngươi nói mấy lần, muốn ngươi lưu một tràng cho ta, nhưng là ngươi mỗi lần cũng ấp úng, nói cũng bị người ra đại giới tiễn định ra rồi, không thích đổi ý liễu, kết quả ngươi nhưng cho mình len lén giữ một bộ!"

"Ai, A Trữ." Lâm Nhất Phong vô tội nói: "Ta lúc ấy là thật nghĩ toàn bộ bán đi a, nhưng là. . . Nhưng là cuối cùng đột nhiên không nỡ liễu, cho nên giữ một tràng."

Khang Trữ tức giận không dứt, quay đầu đối với Giang Hạ nói: "Tiểu Hạ, ngươi nói Lâm kẻ điên còn là một người sao? ! Như vậy không bạn chí cốt, ta lần đầu tiên phát hiện hắn như vậy ích kỷ sắc mặt!"

"Tốt lắm tốt lắm, hắn tân hôn nha, ngươi cũng đừng cùng hắn so đo, để cho chúng ta đi xem một chút." Giang Hạ cười đả viên tràng.

Cho nên, ăn xong cơm tối, mấy người riêng của mình mở ra xe, hạo hạo đãng đãng đi theo Lâm Nhất Phong phía sau xe, hướng cây tường vi đường Mercedes-Benz đi.

Lâm Nhất Phong nói xong không sai, nhà hắn cách Chu Tinh Hán nhà

không xa, chỉ cách một con đường. Mặc dù lúc này sắc trời đã tối, nhưng là xe nối đuôi nhau mở vào một đạo màu bạc đại môn, nhưng vẫn có thể mượn ánh đèn, thấy rõ ràng trong vườn hoa xinh đẹp suối phun, cùng trong lúc làm đẹp một chút hoa và cây cảnh, xuống xe, mọi người chỉ cảm thấy một trận mang theo cỏ cây mùi thơm thanh tân không khí đập vào mặt, không nhịn được sâu hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía trước, một tràng hai tầng cách thức Châu Âu phong cách khu nhà cấp cao liền đứng sửng ở trước mắt.

"Các vị xin." Lâm Nhất Phong ôm Cam Minh Châu, làm tư thế xin mời: "Đáng tiếc là buổi tối, thấy vậy không phải là rất rõ ràng, ngày mai ban ngày tới nhà của ta làm khách sao, ta cùng lão bà tự mình xuống bếp chiêu đãi các ngươi, đến lúc đó các ngươi sẽ phát hiện, ta tỉ mỉ chế tạo yêu sào thật là sướng được có thể làm cho công chúa vào ở liễu."

Khang Trữ hừ nhẹ một tiếng, nhấc chân đi vào.

Phòng khách cũng không đặc biệt lớn, nhưng làm cho người ta một loại hết sức Noãn Noãn thư thích cảm giác, màu đỏ sậm mộc chất sàn nhà, thước màu trắng ghế sa lon, thuần trắng sắc lông dê thảm, trang tu bài biện, cũng không phiền phức, nhưng cảm giác từng cái chi tiết cũng rất dụng tâm, ngồi ở trên ghế sa lon, trước sau xem một chút, xuyên thấu qua hai miếng thủy tinh tường, có thể nhìn thấy phía ngoài sân cỏ, còn có hồ bơi, càng cảm thấy phạm vi nhìn trống trải.

Dương Noãn Tô vừa nhìn, vừa không nhịn được chủy Chu Tinh Hán đích lưng: "Lão công, ngươi lúc ấy tại sao không mua nơi này a!"

Chu Tinh Hán cười khổ nói: "Nhờ cậy, chúng ta kết hôn ở phía trước, hắn mua mảnh đất này xây nhà tử là phía sau chuyện liễu có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng cũng lôi kéo Giang Hạ đích tay nói, tán thán nói: "Nhà hắn thật xinh đẹp!" Giang Hạ cười mà không nói.

Lâm Nhất Phong cười nói: "Đi thôi, đi trên lầu xem một chút sao."

Giang Hạ lúc này nhưng tiếp lời: "Đúng vậy a, nhanh trên lầu xem một chút sao, để cho xuống tới, ta còn muốn xin đi nhà ta đây?"

"Nhà ngươi?" Trừ Lâm Nhất Phong vợ chồng, mấy người thần sắc kinh ngạc, không hẹn mà cùng mở miệng.

"Là (vâng,đúng) a." Giang Hạ chỉ chỉ bên trái: "Ta cùng Lâm kẻ điên bây giờ là hàng xóm nga, ta cùng Ngữ Đồng phòng ở cách vách đây."

Kỷ Ngữ Đồng đôi mắt đẹp sáng ngời: "Ngươi nói gì?"

"Ta nói, nhà của chúng ta ở cách vách." Giang Hạ nhìn ánh mắt của nàng, mỉm cười nói.

"Ngươi nói cấp cho ta một nhà mới, chính là trong chỗ này sao? Nói như vậy, ta cùng minh châu là hàng xóm rồi?" Kỷ Ngữ Đồng vừa mừng vừa sợ, nói tới đây, ánh mắt nhìn về Cam Minh Châu, lại thấy Cam Minh Châu cười hướng nàng gật đầu, nàng vui mừng quá đỗi, nhào tới ôm lấy Giang Hạ, ở trên mặt nàng ngay cả vẫn mấy cái: "Hạ, ngươi thật tốt !"

"Này. . . Đây là làm sao tình huống?" Khang Trữ bị lần lượt kích thích, tay vịn cái trán, đã là ngất ngất muốn ngã.

Lâm Nhất Phong khụ một tiếng, lúc này mới dằng dặc nói: "Là như vậy, thật ra thì mảnh đất này vốn chính là tiểu Hạ nhìn trúng, lúc ấy tựu ra tiền muốn ta mua, mục đích đều đã lệch khỏi quỹ đạo kiếm tiền này việc chuyện, chẳng qua là chuyên vì Thúy Thành nhân vật nổi tiếng, chế tạo một không đồng dạng như vậy khu dân cư lãnh thổ, ngươi không thấy được ư, như vậy tấc đất tấc vàng địa phương : chỗ, lớn như vậy làm xanh hoá, rất nhiều người cũng không nỡ. Cho nên khi, phòng ốc số lượng có hạn, nhưng không biết bao nhiêu người cướp cầu : van xin muốn. . ."

"Nhưng là sau lại, nàng hay là giữ hai tràng." Khang Trữ lạnh lùng tiếp lời.

"Là (vâng,đúng)." Lâm Nhất Phong gật đầu: "Ngữ Đồng trở về Thúy Thành sau, nàng lại bắt đầu bắt tay vào làm trang tu phòng ốc, trước trận ta kết hôn, nàng dĩ nhiên là tặng này tràng cho ta làm tân hôn lễ vật."

"Hạ, ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn Giang Hạ, kích động được nói không ra lời.

Chu Tinh Hán vợ chồng mặc dù kinh ngạc, cũng là không có ý kiến gì, Khang Trữ nhưng xoay người lại: "Tiểu Hạ, có chuyện tốt như thế, làm sao ngươi không nghĩ tới ta đây? Hắn kết hôn, ngươi sẽ đưa đúng không? Ta là không gì lạ phòng ốc, nhưng là ta cũng vậy nghĩ với các ngươi ngụ cùng chỗ a, các ngươi. . . Hai người các ngươi. . ."

Giang Hạ lắc đầu nói: "Lúc ấy căn bản không có nghĩ nhiều như vậy, A Trữ ngươi không nên tức giận, nhà ta chính là ngươi nhà, ngươi tùy thời tới đây ở cũng có thể a!"

"Hừ!" Khang Trữ khí hơi chút tiêu tan chút, liếc mắt nhìn nói: "Ta ngày mai sẽ đi tìm các ngươi hai cách vách người, ra gấp đôi giá tiền mua phòng ốc của bọn hắn."

"Ngươi có muốn hay không như vậy a?" Lâm Nhất Phong sợ hết hồn: "Làm việc khác vọng động như vậy a, mua người nơi này cũng không thiếu tiền, người ta nhìn trúng chính là hoàn cảnh tốt, vị trí ưu việt, thích hợp mình ở lại, sẽ không bán."

"Được rồi, đừng nóng giận." Giang Hạ đi tới, lôi kéo nàng hướng trên lầu đi: "Đi, chúng ta đi xem một chút kẻ điên động phòng."

Đi thăm xong Lâm Nhất Phong nhà mới, một nhóm người vừa đi cách

vách Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng nhà, hai nhà bọn họ lân cận tường rào thượng lại có một Đạo Môn là liên hệ, đi qua vô cùng dễ dàng.

Phòng ốc phong cách, bố cục trên đại thể cùng Lâm Nhất Phong nhà không sai biệt lắm, bất đồng duy nhất chính là, lầu hai Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng ngoài phòng ngủ mặt, lại có hình bầu dục hồ bơi. Kỷ Ngữ Đồng cực kỳ hưng phấn, sờ sờ nơi này, xem một chút nơi đó, Dương Noãn Tô nhìn nàng, hốc mắt bỗng nhiên có chút ướt át, đã bao lâu đây? Hơn mười năm liễu, nàng không còn có nhìn thấy Kỷ Ngữ Đồng vui vẻ như vậy bộ dạng. Chỉ là bởi vì Giang Hạ, chẳng qua là ở Giang Hạ bên cạnh, nàng nụ cười trên mặt mới có thể như vậy sáng rỡ động lòng người, tại sao, mình trước kia tựu làm như vậy đây, tại sao tổng yếu khuyên nàng rời đi có thể mang cho nàng chân chính người vui sướng đây?

Bọn họ mấy lúc xuống lầu, Dương Noãn Tô cố ý kéo một chút Kỷ Ngữ Đồng đích tay, hai người đi ở phía sau, Kỷ Ngữ Đồng dừng bước lại, có chút kinh ngạc nói: "Noãn Noãn, tại sao?"

"Ngữ Đồng, thật xin lỗi."

"Hảo hảo tại sao nói xin lỗi?" Kỷ Ngữ Đồng khẽ chau lên lông mày.

"Trước kia luôn khuyên ngươi rời đi nàng, thật rất xin lỗi, ta hiện tại rốt cục hiểu, ngươi cùng nàng ở chung một chỗ, mới có thể chân chính hạnh phúc." Dương Noãn Tô đỏ hồng mắt, tiếng nói khẽ nghẹn ngào: "Trong lòng ta, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt nhất cùng tỷ muội, nhưng là, cho dù là Tiểu Chu khuyên ta, trong lòng ta luôn là đối với Giang Hạ có thành kiến, đối với hai nữ sinh tình yêu có thành kiến, ta chưa từng có nghĩ tới, thật ra thì khuyên ngươi rời đi Giang Hạ, cùng người khác khuyên ta rời đi Tiểu Chu đắc ý nghĩa là giống nhau, kia làm sao có thể làm được. . . Ngữ Đồng, rất xin lỗi. . ."

"Không có chuyện gì, cũng đã qua." Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: "Ta có thể hiểu được ngươi không hiểu, hơn nữa, ta cũng không phải là không có nghĩ tới rời đi nàng, nhưng là, yêu một người, đó là không có biện pháp, để cho ta may mắn chính là, trong lòng nàng cuối cùng là vẫn có ta, chúng ta cũng không có chân chính bỏ qua."

"Ngữ Đồng, còn có mười năm trước cái kia lần nói láo. . ." Dương Noãn Tô nước mắt mơ hồ nhìn nàng.

"Cái này, ngươi trước kia đã quá, ta lúc ấy nói, ta không trách ngươi." Kỷ Ngữ Đồng cười khổ một cái, thấp giọng nói: "Noãn Noãn, thật ra thì ta nói láo liễu, kia dù sao cũng là Giang Hạ lần đầu tiên rời đi của ta nguyên nhân dẫn đến, ngươi không cách nào hiểu, lúc ấy còn trẻ không giúp ta, bị yêu mến tin cậy người vứt bỏ, sau đó một người xa xứ cái kia loại tê tâm liệt phế thống khổ, trong lòng ta là ngăn cách. Kia trong mười năm, ta không cho cùng liên lạc, trừ bởi vì Tiểu Chu là bạn tốt của nàng, cũng bởi vì chuyện này. . . . . Khi đó, ta hận Giang Hạ, nhưng cũng không là hoàn toàn không trách ngươi, Noãn Noãn, nên nói xin lỗi người là ta."

Dương Noãn Tô nhìn nàng, ngốc trong chốc lát, lắc đầu nói: "Không sao, ta đúng là làm sai liễu."

"Noãn Noãn. . ." Kỷ Ngữ Đồng nắm tay nàng, cổ họng cũng bị ngăn ngừa.

"Ngữ Đồng, ngươi hiện tại rất hạnh phúc sao?"

"Ừ, rất hạnh phúc, hơn nữa, đời này cho tới bây giờ không có cảm thấy giống như hiện tại như vậy an tâm quá." Kỷ Ngữ Đồng nghẹn ngào nói, đúng vậy, sơ luyến thời điểm, có như vậy hạnh phúc quá, lại không như vậy an tâm quá, khi đó, còn có Chu Văn Hàn vẻ lo lắng, còn có ăn nhờ ở đậu tự ti cùng lòng chua xót, nhưng là hiện tại, nàng là thật cảm thấy, mình có một Noãn Noãn nhà.

"Vậy thì tốt. . ." Dương Noãn Tô hàm chứa nước mắt, chân thành nói: "Ngữ Đồng, ta rốt cục có thể yên tâm."

Hai bạn tốt khúc mắc, đến đây cuối cùng toàn bộ mở ra, lúc này trong lòng tất cả đều là tràn đầy hạnh phúc cùng cảm động, Kỷ Ngữ Đồng trên mặt nước mắt chưa khô, rồi lại tách ra sáng lạng nụ cười, nàng vươn ra hai tay, cùng Dương Noãn Tô ôm nhau: "Noãn Noãn, cám ơn ngươi."

Đêm đã khuya, khách nhân đều tản mát , Kỷ Ngữ Đồng vẫn đứng ở phòng khách trung ương phát ra ngốc.

Giang Hạ bởi vì uống nhiều liễu chút rượu, trên mặt cũng mang theo vẻ đỏ ửng, bên nàng nằm trên ghế sa lon, nhìn Kỷ Ngữ Đồng cao hứng đắc tượng đứa bé, trong lòng cũng hết sức vui sướng.

"Hạ, này. . . Thật là của chúng ta nhà sao? Ta có nhà của mình sao?"

"Dĩ nhiên, phòng ốc đều ở tên của ngươi xuống."

"Chúng ta. . . Chúng ta tối nay thì ở lại đây sao?"

"Ừ a."

"Nhưng là. . . Nhưng là không có đổi lại tắm giặt quần áo."

"Đứa ngốc." Giang Hạ trên mặt không khỏi vung lên vẻ nụ cười: "Ngươi nhìn chính nhà mình đích phòng ốc, cũng cùng nhìn người khác phòng ốc giống nhau, ngươi cũng không nhìn tủ treo quần áo ư, bên trong rất nhiều xinh đẹp y phục đây, toàn bộ là ta mua cho ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng nhào tới nàng trong ngực, nắm mặt của nàng, cười nói: "Rất dụng tâm sao."

"Có cái gì phần thưởng không có?"

http://tieulun.hopto.org

Kỷ Ngữ Đồng tay trái chống đầu, cười nói: "Ngươi nghĩ muốn cái gì phần thưởng?"

Giang Hạ nghiêng đầu liễu nghĩ: "Để cho nói."

Kỷ Ngữ Đồng sờ soạng sờ mặt nàng: "Uống nhiều như vậy, mặt thật nóng." Giang Hạ khẽ mỉm cười, đã nắm tay nàng, một cây một cây tinh tế hôn hít lấy nàng xanh nhạt đích ngón tay, lửa nóng ánh mắt nhưng bình tĩnh nhìn nàng.

Mặc dù đang cùng nhau đã không phải là một sớm một chiều liễu, nhưng là bị nàng như vậy nhìn, Kỷ Ngữ Đồng vẫn là không tự kìm hãm được tim đập rộn lên, nàng không dám nhìn tới ánh mắt của nàng, thấp giọng nói: "Ta sau khi trở về, ngươi tựu trang tu này phòng ốc sao?"

"Xác thực nói, là ta với ngươi cách cung cùng một đêm sau." Giang Hạ nhớ tới cái kia buổi tối, trong lòng vẫn có một ti đau lòng: "Nếu như qua thập... nhiều năm, thân thể cũng không bị chạm qua, kia trong lòng ngươi, thì càng thêm sẽ không có người đi vào quá, nếu ta làm hết thảy, cũng cũng không có khiến cho ngươi dời tình, vượt qua ta nghĩ để trôi qua cuộc sống, ngươi cả người cuối cùng cũng ở chỗ này của ta dừng lại, như vậy, ta nữa không có bất kỳ lý do lần nữa đẩy ra ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt lóe ra trong suốt lệ quang: "Ngươi khi đó, cũng rất có nắm chắc, cho dù ta biết rồi ba ba ta mụ mụ chuyện, cũng sẽ cho ở chung một chỗ sao?"

"Không có nắm chắc, một chút nắm chặc cũng không có, nhưng là phòng ốc hay là nghĩ trang tu." Giang Hạ cười khổ nói.

Kỷ Ngữ Đồng nhắm lại hai mắt, tùy ý nàng hôn hít lấy tay của mình, một lát sau, lại nói: "A Trữ trước khi đi cho quỷ quỷ túy túy nói những thứ gì?"

"Nàng nói, ta rời đi ngươi mười năm, để đến nay còn cũng không đủ cảm giác an toàn, cho phòng ốc có ích lợi gì, một cưới giới cũng so sánh với phòng ốc thực tế."

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng thình thịch nhảy, không nhịn được giương mắt nhìn nàng, hai người thâm tình nhìn nhau một lúc lâu, Kỷ Ngữ Đồng liếm liếm đôi môi, rốt cục không nhịn được nhẹ giọng nói: "Kia. . . Kia làm sao ngươi nói?"

"Ta cái gì cũng không có nói với nàng." Giang Hạ buông nàng ra đích tay, chống đỡ đứng người dậy, lục lọi từ trong túi lấy ra một nhung tơ cái hộp, lấy ra một quả kiểu dáng đặc biệt bạch kim kim chiếc nhẫn, một đôi mắt phát sáng Tinh Tinh nhìn nàng: "Nhưng là ta hiện tại muốn ngươi nói, Đồng Đồng, gả cho ta, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, tay từ từ che miệng lại ba, hạnh phúc nước mắt đột nhiên mãnh liệt ra.

"Phía trên không có hột xoàn , ta đã tặng ngươi rất nhiều hột xoàn ." Giang Hạ trong mắt cũng xông ra nước mắt, tiếng nói khẽ nghẹn ngào : "Nhưng ngươi sẽ rất thích, bởi vì ... này trên mặt nhẫn khắc lại tên của ta, mà của ta một ít mai khắc lại ngươi, đúng rồi, ta không có chuẩn bị xài, nhưng là, này phòng ốc chung quanh có rất nhiều xài, như vậy, có phải hay không một chút cũng không lãng mạn?"

Kỷ Ngữ Đồng không ngừng lắc đầu, nước mắt không thể ngăn chặn càng lưu càng hung, thế nhưng nói không ra lời.

"Ngữ Đồng, ngươi nguyện ý sao?"

Kỷ Ngữ Đồng lau nước mắt, trên mặt lộ ra vui mừng nụ cười, sâu hít sâu một chút, rốt cục nói: "Ta. . . Ta nguyện ý."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ đem chiếc nhẫn tiểu tâm dực dực đeo tại nàng trên ngón vô danh, thấp giọng nói: "Mấy ngày nữa, chúng ta tìm một chỗ đi đăng kí kết hôn, từ nay về sau, ai cũng không bao giờ ... nữa có thể không nên người nào liễu."

Kỷ Ngữ Đồng cao hứng được lại là rơi lệ, lại là cười, bỗng nhiên bưng lấy gương mặt của nàng, chủ động hôn lên môi của nàng. Hai người nằm trên ghế sa lon, ngón tay triền vào đối phương sợi tóc dặm , kịch liệt dây dưa , thật sâu ôm hôn , trong miệng của các nàng , thậm chí mang theo lẫn nhau nước mắt khổ sở, nhưng là trong lòng của các nàng , giờ phút này nhưng chảy xuôi theo trước nay chưa có hạnh phúc cùng ngọt ngào.

Kết thúc này sầu triền miên vừa hôn, Giang Hạ gương mặt Phi Hồng, nhìn Kỷ Ngữ Đồng, thở hào hển nói: "Ngữ Đồng, ta muốn phần thưởng, chính là, chúng ta tối nay cùng nhau cùng tắm, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng vẫn đắm chìm tại loại này làm cho người ta mê muội hạnh phúc cảm dặm , nàng hai tay mềm nhũn ôm lấy đầu của nàng, nhìn chăm chú vào vẻ đẹp của nàng trong mắt ba quang mông lung, một lúc lâu, khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia nụ cười quyến rũ, đụng lên đi trước, ở nàng bên tai nhẹ khẽ cắn hạ xuống, thanh âm ngọt và tràn đầy đầu độc: "Như vậy, hiện tại ôm ta lên đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tấn sông a, lão thủ tiêu ta đồng ở dưới bình luận, ngất

101, thứ 101 chương

101, thứ 101 chương . . .

Noãn Noãn sáng rỡ xuyên thấu qua lầu hai hồ bơi bên cửa thủy tinh sái vào phòng ngủ, Kỷ Ngữ Đồng nằm nghiêng ở trên gối đầu, Tinh mắt nhắm

chặt, khóe môi nhếch nhẹ, một tờ giống như tinh điêu tế trác trôi qua tuyệt mỹ trên khuôn mặt, lộ ra nhàn nhạt mê người màu hồng, Giang Hạ từ sau lưng ôm hông của nàng, hô hấp đều đều, cũng vẫn còn ở mộng đẹp.

Triền miên lưu luyến liễu một buổi tối, hai người cũng hết sức mệt mỏi, cho nên ngủ được phá lệ hương vị ngọt ngào. Ánh mặt trời chiếu vào mặt của các nàng , Mỹ lệ vẫn trẻ tuổi mặt, hình tượng này sự yên lặng và tốt đẹp.

"Đinh linh linh. . ." Theo một trận thanh thúy và dồn dập đồng hồ báo thức tiếng chuông vang lên, trên giường hai người đồng thời bị thức tỉnh, "Thật là chán!" Giang Hạ lầm bầm một tiếng, tựa hồ rất bất mãn bị từ trong giấc mộng đánh thức, nàng nhíu chặc mày, mở ra mông lung hai mắt mọi nơi nhìn một chút, tìm được rồi này âm thanh chói tai nơi phát ra, sau đó ba một tiếng theo như rụng.

"Ngữ Đồng, ngươi chừng điều liễu đồng hồ báo thức ?" Nàng xoay người lại nằm xuống, rù rì liễu một câu, lần nữa ôm chặt Kỷ Ngữ Đồng, trong giọng nói kia tia bất mãn, theo nàng mí mắt lần nữa đóng lại mà tan biến tại vô hình.

Kỷ Ngữ Đồng xoay người lại, Tinh Mâu hé mở, ngọt trong thanh âm lộ ra một tia dày gợi cảm: "Thừa dịp ngươi không chú ý thời điểm."

"Ngô." Giang Hạ cũng không biết có không nghe rõ ràng lời của nàng, phát ra một mơ hồ âm tiết, làm như vừa tiến vào giấc ngủ trạng thái.

"Hạ, đã dậy rồi." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới mình điều đồng hồ báo thức ước nguyện ban đầu, cách nàng gần hơn một chút, nhẹ khẽ đẩy đẩy nàng: "Chúng ta nên đi công ty liễu."

Giang Hạ nhắm mắt lại, không có một chút điểm phản ứng.

Kỷ Ngữ Đồng đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng, nhẹ nhàng dụ dỗ nói:

"Hạ, đứng lên đi làm."

"Đi làm? Thượng cái gì ban?" Giang Hạ nhắm mắt lại, thanh âm mềm nhũn không có khí lực, chút nào cũng không có rời giường ý tứ , nhưng là trên mặt lại - lộ ra mấy phần hưởng thụ vẻ mặt.

"Giang tổng, ngươi đang ở đây bờ biển ngây người mấy tháng, tâm cũng dã liễu đúng không?" Kỷ Ngữ Đồng bất đắc dĩ nhìn nàng, kéo dài thanh âm: "Ta nhưng là nghe nói, người khác trước kia a, mỗi ngày tám giờ lúc trước nhất định sẽ đúng lúc ra hiện ở công ty, thế cho nên toàn bộ công ty trên dưới cũng cho tới bây giờ không ai dám dễ dàng đã trễ, hiện tại Giang thị có phải hay không muốn thượng bất chánh hạ tắc loạn liễu, ừ?"

"Công ty?" Giang Hạ ánh mắt mở ra một đường, đầu tựa hồ thanh tỉnh chút, đột nhiên vuốt ve cái trán, phát ra một tiếng thống khổ rên rỉ: "Nga, ta không nên đi công ty."

"Ngươi hiện tại làm sao trở nên cùng xấu đứa trẻ dường như liễu." Kỷ Ngữ Đồng ngắt lỗ tai của nàng, khẽ cười nói.

"Tóm lại ta không muốn đi, ta hiện tại không thương Giang thị yêu Đồng Đồng." Giang Hạ lười Dương Dương (dương dương tự đắc) đưa eo.

"Hừ, kia trước kia đây?"

"Trước kia, trước kia cũng yêu ngươi, nhưng là trọng tâm đặt ở Giang thị phía trên." Giang Hạ giơ tay lên sửa sang nàng bên tóc mai mái tóc, mỉm cười nói: "Chính là bởi vì như vậy, cho nên hiện tại mới chịu bồi bổ lại ngươi a."

"Đừng nói được dễ nghe như vậy, hừ." Kỷ Ngữ Đồng liếc nàng một cái, ê ẩm nói: "Ai biết ngươi khi đó yêu chính là người nào."

Giang Hạ nhìn nàng vẻ mặt ghen tức khả ái bộ dáng, đụng lên đảm nhiệm

hay không đảm nhiệm chức vụ muốn hôn nàng, Kỷ Ngữ Đồng nghiêng người né tránh, sẳng giọng: "Ngươi không dậy nổi giường, ta nhưng muốn nổi lên, ta lấy Giang thị tiền lương đây." Vừa nói, nàng ngồi dậy liền muốn đi lấy y phục, chăn nhưng lỏng loẹt từ vai nơi trợt xuống, trước ngực truyền đến khẽ lạnh lẻo, Kỷ Ngữ Đồng ngay cả vội vươn tay sắp bị tử lôi kéo, ánh mắt nhưng theo bản năng quay lại đi xem Giang Hạ, quả thấy nàng đang nâng cằm lên, đang có chút hăng hái thưởng thức trước mắt xuân sắc.

"Nhìn cái gì vậy, không cho nhìn!" Kỷ Ngữ Đồng đại xấu hổ , đưa tay đi che ánh mắt của nàng, Giang Hạ nhưng đưa tay đem nàng lôi kéo, nàng cả người liền nhào vào liễu Giang Hạ trên người.

"Bảo bối, tại sao hai chúng ta cũng như vậy thân mật, ngươi còn dễ dàng như vậy xấu hổ đây." Giang Hạ hai tay bưng lấy nàng nóng lên gương mặt, thở dài nói.

"Ta cũng không biết." Kỷ Ngữ Đồng nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: "Có lẽ là con mắt của ngươi sáng quá, dường như có thể thấy người trong lòng đi, mỗi lần bị ngươi như vậy nhìn, ta liền có tim đập rộn lên."

Giang Hạ khẽ mỉm cười, thấp giọng nói: "Thật ra thì ta cũng vậy, mỗi lần gặp lại ngươi, cũng là giống như lần đầu tiên vẫn ngươi lúc như vậy động tâm, cái loại nầy kìm lòng không đậu động tâm. . ." Vừa nói, tay nàng chậm rãi về phía sau dời, đem nàng tóc dài đen nhánh lướt hướng sau tai: "Bảo bối, làm sao ngươi có thể như vậy hấp dẫn ta?"

"Kia làm sao ngươi có thể thay đổi thường ngày keo kiệt, đột nhiên nói ra như vậy động thính đích tình nói tới ? Ngươi để cho ta bỗng nhiên cũng không nghĩ động, cũng chỉ nghĩ sống ở bên cạnh ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng trong lòng tràn đầy cảm động, trong thanh âm mang theo một tia giọng mũi, cúi đầu rù rì , một đôi phát sáng Tinh Tinh ánh mắt lại thu hoạch lớn ôn nhu, lẳng lặng nhìn chăm chú nàng vài giây đồng hồ, lông mi thật dài bỗng nhiên

bao trùm xuống tới, Mỹ lệ khuôn mặt từ từ hướng Giang Hạ nhích tới gần.

Hai người đôi môi cách xa nhau bất quá mấy tấc, Noãn Noãn hơi thở giống như vũ mao một loại, nhẹ nhàng đập mặt của đối phương gò má, mang đến khẽ tô dương cảm giác, Giang Hạ khẽ mỉm cười, lộ ra chỉnh tề răng trắng như tuyết, một đôi dài nhỏ con ngươi nhưng chậm rãi khép lại, bốn tấm cánh môi tựa như đá nam châm loại thật chặc dính lại với nhau.

Kỷ Ngữ Đồng mềm mại ướt át cái lưỡi đinh hương, từ Giang Hạ giữa cánh môi dò xét đi vào, ôn nhu liếm chỉ , nhẹ nhàng mút vào , Giang Hạ chỉ cảm thấy miệng đầy ngọt, nhất thời thân thể lâng lâng như ở đám mây, hai tay không tự chủ được ôm chặc nàng, nhiệt tình đáp lại .

Cái này lửa nóng vẫn kéo dài hồi lâu, hai người mới chậm rãi tách ra.

Kỷ Ngữ Đồng gương mặt Phi Hồng, sóng mắt lưu động, Giang Hạ nhẹ nhàng thở hào hển, nóng bỏng con mắt quang chăm chú nhìn chằm chằm nàng: "Ta còn muốn hôn nhẹ."

"Bị muộn rồi liễu." Kỷ Ngữ Đồng cười ở trên trán nàng ấn xuống vừa hôn.

"Bất kể."

"Tới trễ Khang Trữ bọn họ đến lúc đó biết cười ngươi."

"Ta hôm nay thả ngươi một ngày giả, ngươi không cần cùng đi với ta công ty."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, không giải thích được nhìn nàng, Giang Hạ cười nói: "Ngươi đi sông chỗ ở, để cho Quế mụ bọn họ dời qua, bên cạnh phòng ốc là cho bọn hắn ở, ngươi làm hạ sắp xếp xong xuôi."

http://tieulun.hopto.org

"Ừ, chuyện này là rất trọng yếu." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, Mỹ lệ trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra một tia ý vị thâm trường nụ cười: "Ngươi muốn hôn hôn?"

"Ừ."

Kỷ Ngữ Đồng lướt liễu lướt đầu tóc, cúi □ đi, liên tiếp vẫn rơi vào nàng chóp mũi, gương mặt, càm chờ nơi, Giang Hạ nụ cười trên mặt từ từ mở rộng.

"Còn cần không?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, mép tự tiếu phi tiếu, ánh mắt quyến rũ như tơ, kia dày ngữ điệu, vì nàng ngọt thanh âm vô hình trung tăng thêm mấy phần gợi cảm.

"Ừ."

Kỷ Ngữ Đồng thân thể từ từ trơn đi xuống, rút vào liễu trong chăn, Giang Hạ mi tâm mỉm cười nói mặt nhăn, tay phải bỗng nhiên thân qua một bên, nắm chặc màu trắng sàng đan.

Trứng gà, sửa tươi, bánh mì nướng tấm, bữa ăn sáng là Giang Hạ làm cho, vô cùng đơn giản.

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng đối diện mà ngồi, hai người mang trên mặt một tia vui vẻ thỏa mãn vẻ mặt, ăn được hết sức hương vị ngọt ngào. Kỷ Ngữ Đồng đem một mảnh hương giòn bánh mì nướng tấm đưa đến Giang Hạ khóe miệng, bỗng nhiên nói: "Hạ, tối ngày hôm qua A Trữ thoạt nhìn rầu rĩ không vui, mặc dù ngươi như vậy nói với nàng liễu, ta xem nàng trong lòng vẫn là mất hứng."

"Ta biết a." Giang Hạ vừa lập lại trong miệng thức ăn, vừa nói.

"Ngươi nếu sớm muốn đem này phòng ốc lưu cho mình, tại sao không

thay nàng cũng suy nghĩ hạ xuống, lưu hai tràng làm gì, ta xem nàng thật sự là rất muốn với các ngươi ngụ cùng chỗ."

Giang Hạ không trả lời nàng cái vấn đề này, lại nói: "Ta tên là người đặt liễu vé phi cơ, ngày mai chúng ta phi Mĩ Quốc đi đăng kí."

"Nhanh như vậy?" Kỷ Ngữ Đồng kinh ngạc.

"Ngươi ngại mau sao? Ta nhưng là khẩn cấp đây." Giang Hạ bất mãn hừ nhẹ.

Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được buồn cười: "Ta không phải là ý này nữa, ngươi vừa mới về công ty sao."

"Công ty nào có của ta cả đời đại sự trọng yếu, bảo bối, ngươi nghĩ đi nơi nào hưởng tuần trăng mật?"

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, mở to hai mắt: "Hưởng tuần trăng mật? Ngươi hiện tại có thời gian theo hưởng tuần trăng mật sao?"

"Hắc hắc, chúng ta đi nhìn tốt lắm." Giang Hạ uống một hơi hết trong chén sửa tươi, vừa nhìn đồng hồ tay một chút: "Tốt lắm, ta đi trước, trở về sông chỗ ở nhớ được đem xe của ta lái qua."

"Để cho, ta đưa ngươi đi xuống." Kỷ Ngữ Đồng vừa nói, nắm tay nàng, hai người cùng nhau xuống lầu, tài xế đã sớm đem Giang Hạ cái kia cỗ xe chuyên ngồi mở ra tới đây, dừng ở bình dặm .

"Bảo bối, ta đi." Giang Hạ nhìn một chút cung kính đứng ở bên cạnh xe tài xế, nhịn được muốn vẫn Kỷ Ngữ Đồng vọng động, chỉ nắm tay nàng.

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu nhìn nàng, một câu nói bật thốt lên: "Sớm một chút về nhà, ta chờ ngươi ăn cơm tối."

Giang Hạ trong lòng như có một cổ dòng nước ấm trải qua, trong lòng ê ẩm mềm nhũn, đột nhiên nói không ra lời, chốc lát, gật đầu, chuyển trên người xe.

Xe hơi từ xinh đẹp trong hoa viên chậm rãi mở ra đi ra ngoài, Giang Hạ tọa tại tọa vị thượng, liên tiếp quay đầu lại, Kỷ Ngữ Đồng vẫn đứng tại nguyên chỗ, đưa mắt nhìn nàng rời đi. Nhà? Về nhà? Giang Hạ nhớ tới nàng lời nói mới rồi, thì ra là bị mong đợi, bị đợi chờ cảm giác là như thế tốt đẹp, trong nội tâm nàng thật lâu không thể bình tĩnh, trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra một tia hạnh phúc nhưng mang theo ngu đần nụ cười.

Thứ tư, Khang Trữ ở Giang thị đại lâu trước bãi đậu xe cùng Chu Tinh Hán đụng vừa vặn."Sớm." Chu Tinh Hán vi đen nét mặt biểu lộ vẻ nụ cười sáng lạn, cùng nàng chào hỏi.

"Sớm." Khang Trữ cũng là vô tinh đả thải.

Hai người song song hướng đại lâu đi, Chu Tinh Hán kinh ngạc nói: "Làm sao? Tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Hừ!"

Chu Tinh Hán nhãn châu - xoay động: "Còn đang vì tiểu Hạ cùng Lâm kẻ điên làm hàng xóm chuyện tức giận đây?"

"Đổi lại là ngươi, ngươi có tức giận không?" Khang Trữ tức giận nói: "Ở chuyện này thượng, hai người bọn họ có đem ta làm bằng hữu sao?"

"Ừ, chuyện này là quá mức chút, biết rõ ngươi sợ tịch mịch, còn đem một mình ngươi bỏ lại."

"Đâu chỉ là quá đáng, hai người bọn họ quả thực không phải là người!" Khang Trữ càng nghĩ càng tức giận: "Ta còn gọi đi thăm dò bọn hắn bên cạnh

kia hai tràng phòng ốc chủ nhà, nhìn có thể hay không giá cao mua, kết quả vừa nói sẽ không bán, bên kia phòng ốc, trông một ngày, không có thấy có người đi ra ngoài, tức chết ta."

Chu Tinh Hán ngạc nhiên: "Không phải đâu? Ngươi để ý như vậy chuyện này?"

"Không thèm để ý liễu, hiện tại một chút cũng không thèm để ý liễu! Người ta không muốn theo ở đến một chỗ, ta cần gì ba ba vội vàng, không phải là phá phòng ốc sao?" Khang Trữ ngẩng cao ngẩng đầu lên sọ, đi vào đại môn.

Vừa tiến vào đại lâu, lập tức có tam tam lưỡng lưỡng công nhân viên hướng bọn họ vấn an.

"Khang vốn sớm, Chu tổng tốt."

"Ngươi sớm." Khang Trữ một đường đi tới, chỉ cảm thấy khá hơn chút người ánh mắt cùng nụ cười, thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy là lạ, không khỏi trong lòng có chút sợ hãi, đi vào thang máy, nàng lập tức sờ sờ mặt, nghiêng đầu hỏi Chu Tinh Hán: "Ta trên mặt không có thứ gì sao?" Rồi hướng kim khí vách tường tả theo phải theo: "Kiểu tóc hẳn là không thành vấn đề a."

Chu Tinh Hán nhìn một chút nàng: "Không có a."

"Của ta mặc không có vấn đề gì sao?" Khang Trữ vừa nhìn một chút trên người mình tiễn tài tinh sảo màu trắng tây trang: "Vốn không có dính vào cái gì bẩn đồ sao?"

"Không có a, tại sao?" Chu Tinh Hán không giải thích được.

"Nga, như vậy cũng tốt." Khang Trữ thở dài liễu khẩu khí, kỳ quái nói:

"Làm sao mới vừa rồi khá hơn chút công nhân viên xem ta , trong ánh mắt cũng lộ ra một tia cổ quái a."

"Ngươi nghĩ tới tiểu Hạ cùng kẻ điên chuyện, giận đến xuất hiện ảo giác đi." Chu Tinh Hán trêu ghẹo.

"Hừ."

Thang máy ở năm mươi bảy lâu dừng lại, Khang Trữ cùng Chu Tinh Hán đồng thời đi ra ngoài. Còn không có trở lại phòng làm việc của mình, thư ký của nàng chào đón: "Khang vốn, ngài là tới bắt đồ sao?"

"Cầm đồ? Cầm thứ gì?" Khang Trữ nhíu nhíu mày.

"Ngài hẳn là có nhiều thứ muốn bắt đi năm mươi tám lâu sao?"

"Lấy cái gì? Năm mươi tám lâu? Có ý gì a?" Khang Trữ càng cảm thấy kỳ quái.

Kia bí thư nhìn nàng, cũng lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc: "Khang vốn, nay ngày sáng sớm Lâm giám đốc đời Giang tổng trong công ty bộ phát ra thông báo, nói Giang tổng bởi vì tư nhân nguyên nhân muốn một trận, cho nên lần nữa bổ nhiệm ngài vì Giang thị đại lý tổng tài, trong khi một năm, ngài không biết sao?"

"Cái gì? !" Tin tức kia tựa như một đột nhiên xuất hiện bom, đem Khang Trữ chấn ngất ngay tại chỗ, qua mấy chục giây đồng hồ, nàng mới phục hồi tinh thần lại, tròn trừng tròng mắt, vừa mới chuẩn bị gầm thét, vừa thấy được bí thư xem ra tràn đầy nụ cười khuôn mặt, vừa sinh sôi nhịn xuống, cắn răng nói: "Lâm giám đốc đây?"

"Nga, hắn hiện tại ở năm mươi tám lâu."

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ lập tức xoay người, bước nhanh hướng thang máy phương hướng đi tới.

Năm mươi tám lâu tổng tài trong phòng làm việc, Khang Trữ quát lên như sấm.

"Tốt lắm, chuyện chính là như vậy." Lâm Nhất Phong đem Giang Hạ nói cho hắn biết lời của đầu đuôi hướng Khang Trữ nói một lần, trên mặt thay một bộ hòa hòa khí khí bộ dạng: "Nàng nói, nàng cùng Ngữ Đồng mười năm sau thật vất vả lần nữa đi tới cùng nhau, nếu chuẩn bị kết hôn, nàng lúc này phải nhiều tìm chút thời giờ theo nàng, cho nên này một năm muốn cực khổ ngươi hạ xuống, nàng nói nàng biết ngươi có thông cảm nàng."

"Thông cảm? Thông cảm nàng đầu! Chuyện tốt như thế đã nghĩ đến ta!" Khang Trữ giận đến mắng to: "Một năm, lại là một năm!"

Lâm Nhất Phong thông minh không lên tiếng, Khang Trữ trên mặt đất qua lại đi hai vòng, bỗng nhiên vượt qua liễu hắn một cái, không khỏi ghen tuông nói: "Nàng tại sao không khổ cực ngươi a? Nàng cho tình cảm tốt như vậy, nàng ngay cả tân phòng cũng vì ngươi nói trước chuẩn bị xong."

Lâm Nhất Phong cười hì hì : "Hắc hắc, tiểu Hạ tri nhân thiện nhậm, biết ta quản lý năng lực không bằng ngươi, cho nên, ta quản tốt của ta nghiên phát bộ là tốt."

"Cút!"

Khang Trữ tức giận không tiêu, Lâm Nhất Phong nhưng không sợ chết vừa tăng thêm một câu: "Rồi hãy nói ta mới vừa tân hôn, công việc ngoài, muốn nhiều tốn theo lão bà, tiểu Hạ cũng rất thông cảm. Mấy người chúng ta nhân trung, hiện tại không phải ngươi không có vợ nhớ thương, rỗi rãnh nhất đến sao, cho nên cái này trọng trách giao cho ngươi là thích hợp nhất."

"Đi tìm chết! Chết tiệt Giang Hạ!" Khang Trữ giận tím mặt, giận đến bưng lên Giang Hạ trên bàn kia bồn mới để đi tới thực vật xanh sẽ phải hướng trên mặt đất ném tới.

"Ai, ngươi cũng a!" Lâm Nhất Phong lui về phía sau hai bước, ngay cả vội vươn tay ngăn cản: "Cái này nhưng là Ngữ Đồng mua tới đặt ở cái này, ngươi đem nó đập phá, để cho Ngữ Đồng tình làm sao chịu nổi a? Nàng cũng không đắc tội ngươi."

Khang Trữ sửng sốt, bất đắc dĩ để xuống, vẫn là khí bất quá, bỗng nhiên lại nắm lên trên bàn Giang Hạ thường dùng cái kia chi bút ngòi vàng, còn chưa mở ném, Lâm Nhất Phong vừa cười nói: "Đó cũng là Ngữ Đồng mua nga, ngươi không biết sao, nàng cơ hồ đem tiểu Hạ phòng làm việc vật sở hữu đổi mới."

Khang Trữ khí không thể ra, để xuống bút, chỉ vào xem ra rộng rãi bàn làm việc giận dữ hét: "Cái này vốn không phải là nàng mua đem? !" Đang muốn một cước đá vào, mấy tiếng tiếng gõ cửa đột nhiên truyền vào trong lổ tai.

"Đi vào." Lâm Nhất Phong cười kêu một tiếng, Khang Trữ cũng liền bận rộn thu hồi chân.

"Khang vốn, Lâm tổng." Theo một trận thanh thúy thanh âm dễ nghe, kha thanh tú xinh đẹp khuôn mặt ra hiện tại trước mặt hai người.

Khang Trữ ngẩn ra, trên mặt lộ ra một tia mất tự nhiên thần sắc: "Kha linh, ngươi. . ." Lâm Nhất Phong không đợi kha linh mở miệng, vội vàng nói: "Kha linh, bốn mươi mốt lâu cũng giao tiếp xong chưa?"

"Giao tiếp tốt lắm, cho nên riêng hướng Khang vốn trình diện." Kha linh mỉm cười nhìn Khang Trữ.

http://tieulun.hopto.org

"Rất tốt, ngươi đi ra ngoài trước sao, ta cùng Khang vốn có chút việc cần."

Nhất đẳng kha linh đi ra ngoài, Khang Trữ liền khẩn cấp nói: "Chết kẻ điên, đây là chuyện gì xảy ra? Ngươi cùng tiểu Hạ hát chính là kia ra a? Nàng làm sao. . ."

"Lần này nhân sự điều động là tiểu Hạ tự mình an bài." Lâm Nhất Phong cắt đứt lời của nàng, chậm rãi nói: "Tiểu Hạ riêng đem nàng lần nữa an bài đi lên làm tổng tài bí thư, chính là vì yên tĩnh lòng của ngươi a, như vậy ngươi mới có thể toàn bộ tâm thần cũng để ở trong công ty sao."

"Các ngươi. . ." Khang Trữ tức cũng không được, không tức cũng không được, chẳng qua là cắn răng.

Lâm Nhất Phong nhìn nàng, giọng nói mập mờ nói: "Như vậy sớm chiều tương đối , mới có cơ hội bồi dưỡng tình cảm, lẫn hiểu rõ sao. Tốt lắm, ta trước không quấy rầy ngươi, ta đi xuống."

Khang Trữ tức giận phất tay một cái: "Cút đi! Mau cút!"

Lâm Nhất Phong xoay người đi vài bước, mấp máy thần, trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười tới : "Nga, còn có kiện sự tình đã nói." Vừa nói, hắn tự tay từ trong túi quần lấy ra một chuỗi lòe lòe sáng lên cái chìa khóa, giơ cao về phía sau vung liễu hai vung: "Tiểu Hạ nói, nếu như trong vòng một năm ngươi đuổi theo kha linh lời của, nàng bên cạnh cái kia tràng phòng ốc sẽ đưa ngươi, cho nên, ngươi muốn cố gắng nga!"

Những lời này vừa rơi xuống âm, phía sau thoáng cái trở nên im ắng, không có nửa điểm tiếng vang

, Lâm Nhất Phong trong bụng kỳ quái, đang chuẩn bị quay đầu nhìn lại, một tiếng kinh thiên động địa rống giận đột nhiên truyền vào trong tai của

hắn: "A! Chết tiệt Thiên sát Giang Hạ!"

Đang ở Khang Trữ cùng Lâm Nhất Phong ở phòng làm việc nói chuyện với nhau đồng thời, một chiếc màu đen Maybach đang hướng phi trường phương hướng Mercedes-Benz. Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở Giang Hạ trong ngực, nghe nàng nói về đối với Khang Trữ cùng kha linh công việc an bài, chẳng qua là mím môi thần cười: "Ngươi người này thật là quá giảo hoạt liễu."

"Ta còn không phải là vì nhiều chút thời gian cùng ngươi, như vậy A Trữ mới có thể biết điều một chút ngốc ở công ty chủ trì đại cục mà không tới phiền ta sao." Giang Hạ vẻ mặt vô tội.

"Ừ, một năm thời gian, thật tốt ." Kỷ Ngữ Đồng lòng tràn đầy vui sướng, ôm cổ của nàng, ở trên mặt nàng phần thưởng dường như hôn một chút: "Hạ, ta yêu ngươi chết mất."

"Bảo bối, này một năm thời gian, nộp tùy ngươi an bài, ngươi nghĩ đi nơi nào, chúng ta tựu đi nơi nào, có được hay không?"

Kỷ Ngữ Đồng chân mày cau lại, nghiêng đầu liễu nghĩ: "Ta muốn đi nơi nào thì đi nơi đó sao?"

"Ừ."

"Ngươi cái gì cũng nghe ta ?"

"Đúng vậy, sau này ta cái gì tất cả nghe theo ngươi, ta muốn để cảm giác mình là trên thế giới hạnh phúc nhất nhất bị sủng ái người." Giang Hạ thâm tình nhìn nàng, giọng nói dị thường thật tình.

"Được rồi." Kỷ Ngữ Đồng ngồi dậy, hai gò má lúm đồng tiền mỏng hiện, đem vươn tay ra tới : "Hiện tại, đem trên người của ngươi sở có đông Tây Đô giao cho ta, hộ chiếu, ví tiền, tất cả đồ, từ hiện tại bắt đầu, trên người của

ngươi không cho có một phân tiền, không cho mang một tờ thẻ, cũng không cho dùng di động, có thể sao?"

"Nhưng là có thể, nhưng. . . Tại sao?" Giang Hạ kỳ quái nói.

Kỷ Ngữ Đồng cho nàng một quyến rũ ánh mắt, sau đó nhích tới gần nàng bên tai, cúi đầu cười: "Cũng không cho hỏi tại sao, đến lúc đó ngươi sẽ biết."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai kiểm tra

102, thứ 102 chương

102, thứ 102 chương . . .

Năm giờ rưỡi, lúc tan việc. Kỷ Ngữ Đồng nhìn một chút trên cổ tay bề ngoài, đứng dậy cầm lấy áo khoác đi ra phòng làm việc, trên đường cùng mấy vị đồng nghiệp sát bên người mà qua, cười lên tiếng chào hỏi, sau đó như bình thường giống nhau ngồi thang máy đi thẳng tới công ty ga ra tầng ngầm.

Phía ngoài vẫn tích tí tách rơi xuống Tiểu Vũ, mặt đường ướt nhẹp, một chiếc màu đỏ xe hơi theo dòng xe chạy từ từ đi phía trước di động. Kỷ Ngữ Đồng song tay nắm lấy tay lái, ánh mắt chuyên chú nhìn phía trước, không biết nghĩ tới điều gì, mép dần dần tràn ra vẻ ngọt nụ cười.

Nơi xa Thiên Không vẫn là âm u, cái thành phố này khí hậu bốn mùa rõ ràng, không giống Thúy Thành quanh năm suốt tháng khí hậu hợp lòng người. Nhưng là như vậy âm lãnh thì khí trời, nàng hẳn là hết sức tưởng niệm mình cái kia Noãn Noãn tiểu hang ổ, còn có cái kia quen thuộc Noãn Noãn hoài bão, quả thực hận không được chen vào hai cánh bay trở về.

Loại này khẩn cấp tâm tình, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng là mỗi ngày đều có được đồng dạng mong đợi, đây cũng là cở nào hạnh phúc một chuyện a.

Về đến nhà, một mở cửa phòng, một cổ Noãn Noãn hơi thở đập vào mặt.

Thư phòng cánh cửa kia dặm , truyền đến "Ùng ùng" thanh âm, Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được cười lắc đầu, người nọ lại đang chơi trò chơi, nàng cởi xuống áo khoác, để xuống bao, sau đó đi vào.

Mặc dù khí trời rất lạnh, nhưng là bên trong phòng khí ấm đầy đủ, Giang Hạ chỉ mặc một bộ màu trắng áo trong, phía ngoài choàng vật màu xám tro châm chức áo dệt kim hở cổ. Nàng nháy mắt một cái không nháy mắt ngó chừng Computer màn ảnh, ngón tay không ngừng ở trên bàn phím nhúc nhích, nghe được tiếng bước chân, ánh mắt cũng không nỡ dời đi, trong miệng lại nói: "Trở lại? Phía ngoài rất lạnh sao?"

Kỷ Ngữ Đồng đi tới, tựa tại nàng cái ghế trên lan can, Giang Hạ thật nhanh đưa tay ở nàng trên mu bàn tay sờ một chút, ừ, không lạnh, cho nên tiếp tục quay đầu chơi trò chơi.

Kỷ Ngữ Đồng đưa tay đem âm hưởng thanh âm giảm, sau đó tựa vào trên người nàng, hai tay lỏng loẹt vòng cổ của nàng, bất mãn nói: "Ngươi hiện tại chơi trò chơi nghiện, lão bà đều không để ý liễu đúng không?"

"Nào có? Ta đem thức ăn chuẩn bị cho tốt rồi sao, nhiệt ở nơi đâu, ngươi trước đi ăn, ta lập tức sẽ tới."

"Không đi."

"Quai nữa, ta chỉ muốn mấy phút đồng hồ, mấy phút đồng hồ là tốt rồi."

Kỷ Ngữ Đồng đôi mắt đẹp chớp chớp, bỗng nhiên nhích tới gần nàng, cánh môi ở nàng vành tai nơi nhẹ nhàng phật quá, Giang Hạ sờ dương không khỏi, không nhịn được khẽ nghiêng đầu, khẽ cười nói: "Ngữ Đồng đừng làm rộn."

http://tieulun.hopto.org

Đừng làm rộn sao? Kỷ Ngữ Đồng trên mặt đẹp lộ ra một tia không dễ dàng phát giác nụ cười, sau đó cúi đầu xuống, hôn nàng cổ đập đều mạch máu, trằn trọc nhẹ mút, Giang Hạ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, hai tay khẽ run rẩy, không tự chủ được quay đầu lại, Kỷ Ngữ Đồng giơ lên nụ cười Doanh Doanh (nhẹ nhàng) con ngươi nhìn nàng, sau đó thân lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút đôi môi của nàng, Giang Hạ bị nàng trêu chọc được tính lên, đụng lên đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ muốn hôn nàng, Kỷ Ngữ Đồng nhưng sau này một trốn, làm cho nàng chụp một cái vô ích, sau đó vừa tiến lên, như có như không ở môi nàng đụng một cái, Giang Hạ lần nữa tiến lên, Kỷ Ngữ Đồng rồi lại né tránh, như thế phản phục mấy lần, Giang Hạ kìm nén không được đứng dậy, gấp đến độ nghĩ phải bắt được nàng, Kỷ Ngữ Đồng nhưng cười khúc khích, như trơn thu loại linh hoạt tránh ra, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài cửa, chỉ nghe nàng đắc ý thanh âm từ trong phòng khách truyền đến: "Ta muốn ăn cơm đi nữa! Ngươi từ từ chơi. . ."

"Để cho nữa cho tính sổ!" Giang Hạ hận đến nghiến răng dương, cuối cùng là dừng lại không có đuổi theo ra ngoài, nhưng là quay đầu nhìn lại Computer màn ảnh, không nhịn được phát ra một tiếng kêu rên: "Người nào đem ta giết? Giết chi không võ a!"

Kỷ Ngữ Đồng biết điều một chút ngồi ở trong nhà ăn nhỏ nhắn, chờ Giang Hạ đem món ăn co lại cái khay bưng đến trên bàn. Rất việc nhà món ăn, rau cần thịt bò ti, thịt kho tàu gà đồng, còn có một cái khay lục Oánh Oánh rau chân vịt, cộng thêm một chén đông qua bài cốt súp, nóng hôi hổi, mùi thơm xông vào mũi, nàng không nhịn được sâu hít một hơi thật sâu.

Giang Hạ thay nàng thịnh tốt cơm thả vào trước mặt, cười nói: "Lão bà xin dùng bữa."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt nụ cười dạt dào, gắp một cây rau chân vịt thả vào trong miệng, Giang Hạ vừa gắp một tia tử thịt bò ti thả vào nàng trong chén.

"Ngươi làm món ăn là càng ngày càng có nước đúng, càng ngày càng tốt ăn." Kỷ Ngữ Đồng tán dương nói.

"Đó là dĩ nhiên." Giang Hạ ngẩng đầu, đắc ý Dương Dương (dương dương tự đắc) nói: "Ta thông minh như vậy người, làm chuyện gì cũng dễ dàng cánh trên, rang thức ăn bị cho là cái gì."

Kỷ Ngữ Đồng thấy nàng không ai bì nổi bộ dáng, cau lỗ mũi, không nhịn được đả kích nàng: "Cũng không biết là người nào nga, lần đầu tiên xào rau chân vịt, Diệp Tử toàn bộ xào được vàng vàng, quả thực là thê thảm không nỡ nhìn."

"Đó là vừa mới bắt đầu. . ." Giang Hạ nhất thời cứng họng, suy nghĩ một chút, lại nói: "Hừ, ngươi còn không phải là cũng làm theo ăn được rất vui vẻ, cũng không đúng ta ném xuống."

Kỷ Ngữ Đồng khẽ mỉm cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, một lát sau, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Hạ, cuộc sống như vậy đối với ngươi mà nói, có phải hay không Thái Bình phai nhạt chút ít? Ngươi thật lòng thích cuộc sống như thế sao?"

Giang Hạ ngẩn ra, không khỏi dừng lại chiếc đũa.

Từ Thúy Thành phi Mĩ Quốc, đăng kí kết hôn, sau đó, ở một nhà dựa vào mặt hải nông thôn tiểu trong giáo đường tiến hành hôn lễ, hôn lễ đê điều được không thể nữa đê điều, tới người chỉ có nghe hỏi chạy tới đường nâu đường tỷ muội, còn có mới quen mấy nhiệt tình dân bản xứ. Kỷ Ngữ Đồng nói, nàng trong giấc mộng hôn lễ, chính là như vậy, không cần nhiều hoa lệ, ở một xa lạ Mỹ lệ địa phương : chỗ, có mấy người xa lạ mà hữu hảo người chứng kiến.

Cử hành xong hôn lễ, các nàng đi Hy Lạp, ở Athen cùng thánh bày dặm ni

đảo vượt qua một đoạn lãng mạn khó quên thời gian, theo Giang Hạ ý nghĩ, như thế nào cũng phải đem Âu Châu du lãm một cái, dù sao thời gian tẫn có, nhưng là Kỷ Ngữ Đồng nhưng cố ý trở lại, nhưng là, cũng trở về Thúy Thành, mà là cùng Thúy Thành cách ngàn dặm xa người đại đô thị.

Đang tìm liễu hai ở thất thoải mái tiểu hang ổ sau, Kỷ Ngữ Đồng dựa vào mình lòe lòe sáng lên văn bằng, còn có trải qua công việc kinh nghiệm, rất nhanh ở một nhà nổi danh ngoài mong đợi mưu cầu liễu một làm người ta hâm mộ vị trí, hơn nữa ở trong công ty hòa đồng tiếng gió nước lên. Mà Giang Hạ, thì án lấy yêu cầu của nàng, mỗi ngày ở lại nhà, thành người rảnh rỗi một gã.

Giang Hạ vì tròn Kỷ Ngữ Đồng nuôi giấc mộng của mình, xuất kỳ nghe lời, nàng không dùng di động, cùng Lâm Nhất Phong đám người trao đổi chỉ dựa vào email, trên người nàng cũng không có một phân tiền, mỗi ngày ở Kỷ Ngữ Đồng nơi đó cầm tiền tiêu vặt dùng. Vừa bắt đầu, nàng mỗi ngày chẳng qua là đi ra ngoài đánh chơi bóng, phòng tập thể thao dặm kiện tập thể hình, hoặc là ở nhà nhìn TV, lên nết, đọc sách, nhưng là sau lại thấy Kỷ Ngữ Đồng chiều nào ban về nhà, còn muốn cho nàng nấu cơm ăn, liền bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu thực đơn, Từ lâu rồi, cánh cũng nghiên cứu ra chút ít tâm đắc, tài nấu nướng đại tiến bộ lớn, cho nên không để ý Kỷ Ngữ Đồng phản đối, đem một ngày ba bữa bao hết, hơn nữa đối với xuống bếp chuyện này, thích thú, sau lại đây, nàng vừa mê thượng chơi game online.

Bởi vì ... này khác biệt yêu thích, nàng ra cửa thời gian cũng so sánh với trước kia thiếu, mỗi ngày chỗ ở ở nhà. Cuộc sống như vậy, bất tri bất giác tựu đã qua hơn nửa năm.

"Bình thản sao?" Giang Hạ tái diễn lời của nàng, cười lắc đầu: "Ta không cảm thấy bình thản, bởi vì có ngươi ở bên người."

Kỷ Ngữ Đồng lỗ mũi ê ẩm, Giang Hạ nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ giọng

nói: "Đồng Đồng, ta mỗi Thiên Đô trôi qua rất vui vẻ, thật, đây là ta tánh mạng dặm vui sướng nhất một đoạn thời gian, ta thích như vậy cuộc sống như thế. . ." Nàng nhìn mình, cau mày nói: "Chính là hiện tại mỗi ngày bị ngươi nuôi, so với trước kia còn muốn mập."

"Không mập, một chút cũng không mập, nhưng là vừa trở nên giống như thì ra là như vậy liếc, hơn nữa mỗi ngày tinh thần ôm trọn, ta thích xem đến ngươi loại này trạng thái." Kỷ Ngữ Đồng nhìn nàng, trong ánh mắt nhu tình như nước.

"Đúng vậy a, hiện tại thật thành mặt trắng nhỏ liễu." Giang Hạ cười, cầm qua chén cho nàng thịnh súp: ", nhiều húp chút nước, ngươi cũng khóc nhè a, ta nếu như nói lời thật ngươi tựu khóc nhè, ta sau này không thể làm gì khác hơn là nói láo liễu."

Kỷ Ngữ Đồng nhịn xuống trong lổ mũi ghen tuông, cười đưa tay đem chén nhận lấy.

Buổi tối, Giang Hạ trắc nằm trên ghế sa lon, mùi ngon nhìn một mới phách kịch truyền hình, vừa thấy Kỷ Ngữ Đồng tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra ngoài, đứng dậy đem một chén nong nóng Hồng Trà đưa tới trong tay nàng, lai tiếp tục ở trên ghế sa lon nằm xuống.

Kỷ Ngữ Đồng nhận lấy Hồng Trà uống một hớp, ở nàng bên cạnh nằm xuống, Giang Hạ một cách tự nhiên đưa tay hoàn ở nàng.

"Hạ, nói cho ta biết, ngươi nay Thiên Nhất ngày ta đã làm gì?"

"Ừ, buổi sáng đi ra ngoài một chuyến, mua vài cuốn sách trở lại, vừa mua món ăn, xế chiều vẫn ở lại nhà, trở về kẻ điên cùng A Trữ bưu kiện, " ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Giang Hạ không khỏi có chút phân thần, ánh mắt mặc dù vẫn nhìn màn hình TV, khuôn mặt nhưng bất tri bất giác nhích

tới gần Kỷ Ngữ Đồng nghễnh ngãng nơi, thật sâu hô hấp lấy trên người nàng độc hữu chính là mùi thơm.

"Bọn họ vừa cho ngươi viết bưu kiện sao? Nói cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng từ nàng trong ngực xoay người lại.

"A Trữ nói nàng ngày hôm qua mang kha linh trở về thấy ba ba của nàng mụ mụ, lấy bạn gái thân phận."

"A?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra: "Nàng làm sao đột nhiên trở nên to gan như vậy rồi? Ngươi không phải nói trước kia ba ba của nàng hoài nghi nàng cùng Lâm Thấm quan hệ, nàng chết không thừa nhận sao?"

"Ta cũng không biết nàng a." Giang Hạ ánh mắt chuyển qua trên mặt nàng, cười nói: "Có thể là bởi vì vừa lớn hơn vài tuổi nguyên nhân sao, lá gan cũng đi theo tăng lên chút ít."

"Kia ba ba của nàng chẳng phải là Lôi Đình tức giận?"

"Dĩ nhiên." Giang Hạ nghĩ đến Khang Nam Thiên kia cường thế tính cách, cũng thay Khang Trữ nhức đầu: "Bất quá chuyện này được từ từ sẽ đến, Khang bá bá tổng hội suy nghĩ cẩn thận, con gái lớn, rất nhiều chuyện cũng cũng không phải hắn làm chủ liễu."

"Ừ. Kia Lâm Nhất Phong đây, nói cái gì?"

Giang Hạ vuốt mái tóc dài của nàng, khẽ mỉm cười: "Kẻ điên nói hắn và minh châu đã tại vì muốn hài tử làm chuẩn bị liễu."

"Hài tử?" Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra: "Nhanh như vậy?"

"Đúng vậy a, bọn họ tuổi cũng không nhỏ liễu, nên có đứa bé liễu."

Kỷ Ngữ Đồng trầm mặc hạ xuống, bỗng nhiên nói: "Hạ, ngươi thích đứa

trẻ sao?"

Giang Hạ suy nghĩ một chút, cười nói: "Vốn là không có đặc biệt cảm giác, nhưng là sau để xem một chút Chu gia tiểu Bàn Tử, cũng thật đáng yêu, Tiểu Chu mỗi lần nhắc tới hắn, cũng là một bộ đặc biệt tự hào bộ dạng, ai, cả nhà bọn họ thật sự là rất hạnh phúc rất tròn đầy."

"Ngươi vừa nói đến hắn, ta thật là có chút nghĩ hắn." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới trong điện thoại chu (tuần) Vi trắng bóc ở trong điện thoại, nãi thanh nãi khí nói muốn nàng ngữ điệu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

"Nghĩ bọn họ sao?" Giang Hạ giơ lên nàng chiếc cằm thon, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, hạ, lập tức sẽ phải lễ mừng năm mới liễu, chờ thêm liễu năm, chúng ta tựu trở về đi thôi."

"Ngươi không phải là rất hưởng thụ cuộc sống bây giờ sao? Ngươi bỏ được trở về?" Giang Hạ vừa điều khản nàng, vừa đã kìm lòng không đậu đem tay vươn vào nàng áo ngủ bên trong, dễ dàng nắm lấy nàng trước ngực mềm mại.

"Ta. . . Hưởng thụ từng cái cho ở chung một chỗ cuộc sống." Kỷ Ngữ Đồng ở nàng có chứa ma lực hai tay vuốt ve, hơi thở có chút không yên, thân thể dần dần mềm yếu, một đôi trong suốt mê người trong tròng mắt, nhanh chóng bốc cháy lên một tia □.

"Là (vâng,đúng) sao? Kia chúng ta hiện tại sẽ tới hảo hảo hưởng thụ một chút sao." Giang Hạ hai tay không ngừng ở trên người nàng đốt lửa, đôi môi gần sát tai của nàng cái, cúi đầu cười: "Ban ngày trêu chọc ta, hiện tại nên chúng ta tính sổ thời điểm liễu." Vừa nói một tung mình đem nàng áp dưới thân thể tại hạ.

Đêm trừ tịch - đêm 30, phía ngoài cánh phiêu khởi liễu bông tuyết, bên

trong phòng cũng là Noãn Noãn như xuân, Kỷ Ngữ Đồng chuẩn bị một bàn thịnh soạn thức ăn, nho nhỏ trong nhà, cánh rất có lễ mừng năm mới không khí, hai người vừa nói vừa cười cơm nước xong, cũng không có thường ngày nhìn TV uống trà hăng hái, ôm nhau cùng ôi, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bông tuyết bay múa.

Bọn họ cái này tiểu nhà trọ ở vào bờ sông, có thể đem hai bờ sông sông cảnh thu hết trong mắt, chỉ thấy bờ sông đã sớm là bịt kín liễu một tầng thật mỏng màu trắng, tuy nhiên nó vẫn là du khách như dệt.

Kỷ Ngữ Đồng nhìn thấy Hạ Tuyết, bổn : vốn thật hưng phấn, vừa thấy phía ngoài còn có nhiều người như vậy, không nhịn được nói: "Hạ, phía ngoài Hạ Tuyết còn nhiều người như vậy, không bằng chúng ta cũng đi ra ngoài thấu tham gia náo nhiệt sao?"

"Không." Giang Hạ lắc đầu: "Có lãnh, quai, chúng ta sống ở chỗ này, bọn họ đi bờ sông, để cho là chuẩn bị để pháo hoa, chúng ta ở vị trí này tốt nhất xem xét liễu."

"Tốt, vậy chúng ta tựu đợi đến nhìn." Kỷ Ngữ Đồng hồi mâu cười nói: "Chúng ta có thể đối với pháo hoa hứa nguyện."

"Nha đầu ngốc." Giang Hạ cười nàng.

Qua mười mấy phút đồng hồ, theo "Thình thịch" một thanh âm vang lên, đệ nhất : thứ nhất bó buộc diễm lệ lửa khói quả nhiên xông thẳng Thiên Không, ở sâu xa trong bóng đêm hóa thành đầy trời pháo hoa, Thiên Nữ Tán Hoa giống nhau đem điểm một cái rực rỡ tát hướng nhân gian, bờ sông đám người rối rít ngẩng đầu, bắt đầu hoan hô tước dược.

Đi theo thứ hai bó buộc, thứ ba bó buộc. . . Thành trên ngàn trăm bó buộc lửa khói thăng thượng Thiên Không, Thiên Không bị nhuộm được đủ mọi

màu sắc, mà dưới tình cảm quần chúng kích động, cũng bộc phát ra một lần nhanh hơn một lần nhanh hơn một lần nhiệt liệt hoan hô, đây là thuộc về ngày lễ cuồng hoan.

Kỷ Ngữ Đồng ngửa đầu nhìn thất thải Thiên Không, đầy mặt thành kính, nhắm mắt lại ưng thuận tâm nguyện của mình, Giang Hạ cảm giác mình chưa từng có giống như như bây giờ cảm thụ quá năm mới náo nhiệt, nàng từ phía sau lưng ôm thật chặc Kỷ Ngữ Đồng, cũng bị mọi người sung sướng lây, hưng phấn được yêu thích gò má đỏ lên.

Kỷ Ngữ Đồng cho phép hoàn nguyện, quay đầu lại, ánh mắt sáng Tinh Tinh nhìn nàng, bỗng nhiên nói: "Hạ, ta nghĩ muốn đứa bé."

"Này sẽ là của ngươi tâm nguyện sao? Ngươi. . . Muốn đứa bé?" Giang Hạ ngẩn ngơ, nụ cười dần dần cương ở trên mặt.

Kỷ Ngữ Đồng vội vàng lắc đầu: "Không, tâm nguyện của ta là chúng ta có thể vĩnh viễn giống như giờ phút này như vậy hạnh phúc đi xuống, nhưng là ta đột nhiên có ý nghĩ như vậy, muốn đứa bé ý nghĩ."

Giang Hạ nhìn nàng một hồi lâu, nhẹ nhàng lắc đầu, có chút mất mác nói: "Ngữ Đồng, ngươi nghĩ muốn cái gì, ta cũng có thể cho ngươi, nhưng là ngươi muốn đứa bé, ta. . ."

"Không!" Kỷ Ngữ Đồng vội vàng cắt đứt nàng, có chút vội vàng nói: "Hạ, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, ta chỉ phải . . Chỉ là muốn vì ngươi sinh đứa bé."

"Cho sinh đứa bé?" Giang Hạ nhìn nàng, chau chặc chân mày: "Ý của ngươi là. . ."

"Là (vâng,đúng)." Kỷ Ngữ Đồng tiến lên ôm lấy nàng, gương mặt cùng nàng kề nhau, ở nàng bên tai ôn nhu nói: "Ta nghĩ sinh đứa bé, con của chúng ta, hạ, ngươi có chịu không?"

103, thứ 103 chương

103, thứ 103 chương . . .

Trở về Thúy Thành thứ một ngày, Khang Trữ liền mang theo kha linh chạy đến Giang gia tới thặng phạn ăn. Hai người bọn họ sớm mấy tháng trước đã đem vào Giang Hạ gian phòng cách vách, cùng Giang Hạ cùng Lâm Nhất Phong láng giềng mà ở. Bởi vì đem liễu nhà mới, lại bắt đầu liễu mới tình yêu, Khang Trữ tâm tình tựa hồ đặc biệt tốt, đối với Giang Hạ rời đi một năm đem Giang thị cả vứt cho nàng chuyện này, cũng không có phát ra một tiếng câu oán hận, ngược lại là vừa vào cửa, tựu cười đến vẻ mặt sáng sủa cùng các nàng chào hỏi: "Ơ, tiểu Hạ, một năm không thấy, quả thực thần thái rực rỡ, hơn xa vãng tích, có tình yêu dễ chịu quả nhiên là bất đồng sao?"

"Ngươi là ở nói một mình ngươi sao?" Giang Hạ ngồi ở trên ghế sa lon, hơi hí mắt ra, nhìn một chút Khang Trữ, vừa nhìn một chút ngồi ở nàng bên cạnh vẻ mặt ngượng ngùng kha linh, nàng hai người nay Thiên Đô ăn mặc rất tùy ý, một thân màu trắng hưu nhàn trang phục giả trang, thật giống như tình lữ khoản, này bức họa mặt thực tại làm cho người ta thưởng tâm duyệt mục, Giang Hạ càng xem, càng cảm thấy hai người xứng đôi, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia vui mừng nụ cười.

"Giang tổng." Kha linh buông ra Khang Trữ nắm tay nàng, nhỏ giọng kêu nàng một tiếng, vẻ mặt vẫn là có mấy phần câu nệ.

Giang Hạ không khỏi trêu ghẹo nàng: "Tiểu Linh, sau này lén đáy không nên như vậy gọi ta, hãy cùng A Trữ kêu to lên, chúng ta cũng coi như là người một nhà liễu."

Kha linh bị nàng vừa nói như thế, sắc mặt khẽ biến thành vi đỏ lên, cũng may Kỷ Ngữ Đồng tự mình bưng trà tới đây đặt ở nàng hai mặt trước, nhiệt tình kêu gọi các nàng, làm cho nàng lúng túng hóa giải vài phần.

"Ngữ Đồng, hôm nay cho chúng ta chuẩn bị cái gì ăn ngon ?" Khang Trữ hướng nàng ồn ào.

Kỷ Ngữ Đồng mím môi mà cười: "Yên tâm, Quế mụ biết ngươi tới, chuẩn bị cũng là ngươi thích ăn món ăn." Vừa nói dựa Giang Hạ, ở ghế sa lon trên lan can ngồi xuống.

Giang Hạ nhìn Khang Trữ, mỉm cười nói: "A Trữ, ngươi hiện tại cũng có quy túc liễu, công ty ở ngươi quản lý hạ lại càng vững bước phát triển, chính là sự nghiệp tình yêu song đắc ý, khó trách ngươi thoạt nhìn mặt mày hớn hở, ta xem a, ngươi nếu như muốn tiếp tục giữ vững tốt như vậy trạng thái, vẫn phải là trông coi công ty mới được."

"Ai! Ngươi cũng tới đây một bộ!" Khang Trữ ngay cả vội vươn tay, vẻ mặt đề phòng bộ dạng: "Ta là biết ngươi, hiện tại giai nhân đang trắc, ngày ngày sống ở ôn nhu hương dặm không nỡ đi ra, hận không được đem công ty toàn bộ giao cho ta, cứ như vậy Tiêu Dao mau sống sót, ta cho ngươi biết, cửa cũng không có, sớm làm thu ngươi cái này tâm ý, ngươi muốn đem ta ép, ta cũng vậy có chơi mất tích, hừ hừ!"

Kỷ Ngữ Đồng nằm ở Giang Hạ trên vai, thấy nàng nhận chân bộ dáng, nhịn không được mỉm cười: "Nghe nói ngươi gần đây đem cha ngươi giận đến không nhẹ a?"

"Đừng nói nữa, mấy ngày hôm trước còn sảo một đoàn." Khang Trữ nhắc tới lên cái này, dở khóc dở cười: "Ngươi biết lão đầu giận đến thần trí mơ hồ dưới, nói với ta câu cái gì ư, hắn nói, ngươi nếu là cố ý như vậy, ngươi sau này đừng nghĩ phân đến ta một phân tiền di sản! Ta nghe lời này thiếu chút nữa không có ngã xuống đất ngất đi."

"Ha ha!" Giang Hạ không nhịn được cười to, cơ hồ bị một miệng nước trà sặc đến.

http://tieulun.hopto.org

"Hắn đời này thích nhất đưa tiền đây uy hiếp người, hắn cho là ta còn đang học trung học sao? Ta thật muốn đối với hắn nói, ngươi nếu là đừng động tới cảm tình của ta vấn đề, ta cho ngươi tiền, có được hay không?"

Kha linh trên mặt mặc dù mang theo nụ cười, trong ánh mắt nhưng có một ti vẻ trách cứ: "Ba ba của ngươi lớn tuổi, ngươi muốn cho của hắn, không cùng hắn ầm ĩ mới là."

Khang Trữ mở to hai mắt vô tội nói: "Ta còn chưa đủ nhường cho hắn a? Ta đời này nhất nhẫn nhịn người chính là hắn cùng tiểu Hạ liễu."

"Uy!" Giang Hạ bất mãn nói: "Khác nói cái gì cũng mang ta lên a, ta lúc nào muốn ngươi nhẫn nhịn rồi?"

Kha linh khẽ chu môi: "Dù sao cùng hắn chính diện đính chàng cải vả, sẽ là của ngươi không đúng."

"Hảo hảo, ta sau này kiên quyết không cùng hắn chính diện giao phong, kiên quyết chọn lựa dụ dỗ chính sách, có được hay không?" Khang Trữ cười cười, nhìn ánh mắt của nàng vô cùng ôn nhu.

"Sách sách." Giang Hạ lắc đầu: "Quả nhiên ngựa hoang mặc lên dây cương liễu, khó được như vậy nghe lời."

"Cái gì gọi là dã? Người ta cho tới bây giờ cũng an phận thủ kỷ, người ta trời sanh sợ vợ." Khang Trữ cố ý làm làm ra một bộ xấu hổ bộ dáng.

Giang Hạ nôn mửa ói hình dáng: "Thật chịu không được ngươi."

Khang Trữ cười hắc hắc, nhớ tới chuyện gì, trên mặt trở lại đứng đắn hình dạng: "Đúng rồi, nói đến tiền, ta phải nói cho ngươi nói, ta trước trận đi Paris mấy ngày, Khải Mỹ cái kia bút tiền, ta đã thay ngươi chuyển giao cho Quý Vị Ương liễu."

Giang Hạ ngẩn ra, nhưng ngay sau đó thản nhiên nói: "Ừ, các nàng ở bên kia cuộc sống được như thế nào?" Kỷ Ngữ Đồng nắm cả vai của nàng, đôi mắt đẹp cũng nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Khang Trữ.

Khang Trữ nhìn nàng hai người, đôi môi giật giật, làm như muốn nói lại thôi, vài giây sau vừa chuyển làm nở nụ cười: "Rất tốt a, Paris là một thích hợp ở lại thành thị."

Giang Hạ vuốt cằm, không hề nữa tiếp theo cái đề tài này, đứng dậy, ngắm phòng ăn phương hướng nhìn một chút: "Tốt lắm, thức ăn hẳn là không sai biệt lắm chuẩn bị xong, chúng ta đi qua đi, vừa ăn vừa nói chuyện."

Này bỗng nhiên bữa ăn tối ăn một lần, tựu ăn hơn hai giờ, Giang Hạ để ăn mừng Khang Trữ tìm được chân ái, khẳng khái cầm ra bản thân trân quý hồi lâu rượu ngon tới chia xẻ, lẫn nhau liên tiếp mời rượu, cộng thêm chế nhạo đối phương, Kỷ Ngữ Đồng cùng kha linh cũng là lướt qua triếp dừng lại, hai người phần lớn thời gian đều ở nói chuyện phiếm, hơn nữa càng nói càng đầu cơ, từ cuộc sống đến công việc, từ đồng phục đến kiểu tóc, không một không nói, bên trong phòng ăn thỉnh thoảng truyền đến các nàng hoan khoái tiếng cười.

Cơm nước xong, Giang Hạ đã uống đến sắc mặt đỏ ửng, lên lầu tắm đi, Khang Trữ vẫn không quên hướng nàng phất tay: "Mấy ngày qua cho ta sớm một chút về công ty tới Hmm."

Kỷ Ngữ Đồng lao thẳng đến các nàng hai đưa đến trước phòng mặt cỏ dặm , Khang Trữ nắm kha linh đích tay, vừa đi vừa cười đắc ý: "Tiểu Hạ có phải hay không thật lâu không có uống rượu rồi? Kia đỏ mặt giống như Hầu Tử cái mông dường như, ha ha."

"Ừ, này một năm tới không có làm sao uống qua rượu, cũng là theo chân ta uống trà uống đến tương đối nhiều."

"Sách sách, hai người các ngươi thật không lãng mạn, buổi tối đối ẩm mấy chén, có nhiều tư tưởng."

Kha linh hướng Kỷ Ngữ Đồng cười nói: "Tốt lắm, Ngữ Đồng, đừng tiễn chúng ta, cứ như vậy mấy bước."

"Đúng vậy, ngươi đây là muốn đem ta đưa đến trong nhà của chúng ta đi không được?" Khang Trữ phất phất tay, lui về sau liễu hai bước.

"đợi một chút!" Kỷ Ngữ Đồng bỗng nhiên kêu lên.

"Làm sao?" Khang Trữ kinh ngạc: "Không nỡ chúng ta đi? Muốn lưu chúng ta qua đêm sao?"

Kỷ Ngữ Đồng nhìn kha linh một cái, do dự một chút, rốt cục vẫn phải hỏi ra tới : "Trước ngươi nói đến Quý Vị Ương cùng Lâm Nhiễm, có phải hay không có lời gì sẽ đối Giang Hạ nói?"

Khang Trữ sửng sốt, giả bộ ngu nói: "Hắc hắc, không có gì nữa."

Kỷ Ngữ Đồng không lên tiếng, ánh mắt lại không tin dường như nhìn nàng, Khang Trữ thần sắc hơi có vẻ bất đắc dĩ, chỉ đành phải nhẹ giọng nói: "Ta chỉ là cảm thấy Tiểu Nhiễm thật đáng thương, nhưng là. . . Nhưng đột nhiên lại cảm thấy không cần thiết nói."

"Đáng thương?" Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, không giải thích được nhìn nàng.

"Ta lúc ấy thừa dịp Quý Vị Ương không có ở đây, cũng hỏi như thế nàng, hỏi nàng trôi qua như thế nào." Khang Trữ thở dài, ánh mắt ảm nhiên: "Nàng lúc ấy cười cười, nói có thể tiến hành, một lát sau, vừa nhẹ giọng nói một câu, nếu như không thể cùng mình yêu người ở chung một chỗ, cùng một yêu của mình người tốt ở chung một chỗ, cũng vẫn có thể xem là một cái lựa chọn

tốt."

Kỷ Ngữ Đồng đột nhiên ngơ ngẩn.

Trên lầu phòng ngủ, lóe lên màu thiển tử ánh đèn, đạm mà mềm mại đáng yêu ánh sáng đem trọn cái gian phòng không khí sấn thác được lãng mạn mà Noãn Noãn. Giang Hạ nằm ở trên giường, cũng không biết ngủ thiếp đi không có, Kỷ Ngữ Đồng yên lặng vào phòng tắm, tắm rửa, đổi màu trắng áo ngủ đi ra ngoài, đụng tới nàng nằm xuống.

Trong không khí chỉ nghe thấy Giang Hạ hơi có vẻ ồ ồ tiếng hít thở, Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng hỏi: "Hạ, không thoải mái sao?"

"Ừ, thật cũng không khó chịu, chẳng qua là đầu có chút ngất ngất." Giang Hạ nhắm mắt lại trả lời.

"Gọi ngươi không nên uống, Không nghe." Kỷ Ngữ Đồng ôn nhu oán giận , vươn tay, nhẹ nhàng cho nàng án lấy huyệt Thái Dương.

Kỷ Ngữ Đồng cho nàng đè xuống một lát mà, bỗng nhiên nói: "Hạ. . ."

"Ừ?"

Hồi lâu không nghe thấy thanh âm, Giang Hạ mở mắt nghiêng đầu nhìn nàng, lại thấy nàng trong mắt châu lệ Oánh đột nhiên, không nhịn được kinh ngạc nói: "Tại sao?"

"Hạ, ta. . . Ta có phải hay không rất ích kỷ?" Kỷ Ngữ Đồng thấp giọng nức nở.

Giang Hạ thân cánh tay đem nàng ôm vào trong ngực, cau mày nói: "Tại sao nói như vậy?"

"Trong lòng ngươi. . . Biết Dorian nhuộm hay là yêu ngươi sao? Cho nên,

lúc trước ngươi mới không có hướng A Trữ cặn kẽ hỏi trạng huống của các nàng ."

Giang Hạ sửng sốt, mấp máy thần, đột nhiên trầm mặc xuống.

"Nàng. . . Nàng dù sao theo ngươi mười năm, mà ta trở lại tựu. . . Ta có thể hiểu được nổi thống khổ của nàng, nhưng là ta đây sao yêu ngươi, so sánh với yêu tánh mạng của mình còn muốn yêu ngươi, ta chỉ có thể như vậy ích kỷ, như vậy keo kiệt. . . Ta chỉ nghĩ huynh là của muội, vĩnh viễn cũng là ta một người."

Giang Hạ thống khổ lắc đầu: "Không, là ta quá ích kỷ." Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tới Kỷ Ngữ Đồng khóe mắt nước mắt, thấp giọng nói: "Ta rất hối hận, lòng một mực ngươi nơi này, nhất định cô phụ nàng, cho nên, ta căn bản là không nên làm cho nàng theo ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy. Hiện tại, ta duy nhất có thể làm chính là hảo hảo yêu ngươi, vĩnh viễn. . . Vĩnh viễn không nên nữa bởi vì ta mình làm lỗi chuyện, mà để tới lưng đeo tự trách cùng áy náy."

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng cổ họng nghẹn ngào , nhẹ khẽ gọi nàng một tiếng, Giang Hạ ôm chặc lấy nàng.

"Hạ, để cho ta vì ngươi sinh đứa bé sao, khỏe?" Kỷ Ngữ Đồng hàm chứa nước mắt, ngửa đầu nhìn nàng.

Giang Hạ vẻ mặt khẽ đọng lại, buông lỏng ra nàng, chốc lát, nhíu mày nói: "Ta lấy vì cái vấn đề này chúng ta lễ mừng năm mới lúc đã nói qua liễu."

Kỷ Ngữ Đồng cố chấp nhìn nàng: "Nhưng là ta liền muốn giống như hài tử của ngươi."

"Nếu như ngươi thích đứa trẻ, ngươi có thể sống một hài tử của ngươi, ta nhất định sẽ đợi nàng giống như mình ra."

http://tieulun.hopto.org

"Hạ, nhưng là. . ." Kỷ Ngữ Đồng còn muốn khuyên nữa nàng, Giang Hạ nhưng có chút phiền não xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía nàng.

"Ngươi. . . Ngươi sinh khí ?" Kỷ Ngữ Đồng từ phía sau lưng nắm ở nàng eo, nhẹ giọng hỏi.

Giang Hạ không nói, hồi lâu, mới trầm thấp thanh âm nói: "Ta tại sao có thể đáp ứng ngươi sinh hài tử của ta? Ta tại sao có thể để sinh hắn Tôn Tử?" Nàng nhắm lại hai mắt, khóe mắt bỗng nhiên thấm ra nước mắt: "Ngữ Đồng, có ngươi yêu ta, ta đã cảm giác mình rất may mắn liễu, nhưng là. . . Nhưng là máu của ta cũng là tội ác, ta không muốn muốn ai tới kéo dài. . ."

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng trong lòng đau nhói, mặt dính sát vào nhau lưng của nàng, hai tay không tự chủ được đem nàng ôm càng chặc hơn.

Ở nhà chỉ rỗi rãnh liễu một ngày, Giang Hạ đi công ty, lần nữa tiếp quản liễu Giang thị, Kỷ Ngữ Đồng thì tạm thời ở lại nhà, mỗi ngày bận rộn một chút việc vặt.

Ngày này, Cam Minh Châu gọi điện thoại hẹn nàng cùng Dương Noãn Tô hai người đi trước rời cung uống trà, cho nên nàng để cho tài xế đưa nàng đi trước, mới vừa ở bãi đậu xe xuống xe, tựu đụng phải đi ô-tô đến đây Dương Noãn Tô.

Dương Noãn Tô nhìn một chút nàng kia cỗ xe tôn quý khí phách Maybach, cười: "Sông ác ma rất đau ngươi nha, thư thái như vậy chuyên giá hiện tại cũng cho ngươi liễu, mình ngày ngày lái xe đi công ty."

Kỷ Ngữ Đồng lướt liễu lướt đầu tóc, nhợt nhạt cười một tiếng: "Nàng không thích ta lái xe, nói Thúy Thành hiện tại xe càng ngày càng nhiều, đi nơi nào để cho tài xế đưa tương đối yên tâm, không phải thương ta, nói trắng ra là tựu là không tin của ta lái xe kỹ thuật a."

http://tieulun.hopto.org

"Được được, chớ ở trước mặt ta phơi hạnh phúc." Dương Noãn Tô cho nàng một cái liếc mắt, lại nói: "Ta bất kể a, lần sau hẹn đi dạo phố, ta là không lái xe đi, ngươi tới đón ta, ta phải dính triêm quang."

Kỷ Ngữ Đồng cười, hai người cùng nhau vào thang máy.

Cam Minh Châu sớm ở phía trên chờ liễu, Kỷ Ngữ Đồng cùng Dương Noãn Tô đi vào, chia ra ở cạnh cửa sổ ở mềm ngồi ngồi xuống. Kỷ Ngữ Đồng trở về Thúy Thành sau, còn là lần đầu tiên cùng Cam Minh Châu gặp nhau, Cam Minh Châu trên dưới đánh giá nàng, chỉ thấy nàng mặc một cái Moschino in hoa quần cụt, một đầu đen nhánh tóc dài xỏa vai khẽ quăn xoắn, trắng nõn trên mặt trái xoan son phấn không bày, hai gò má còn mang theo hai nhợt nhạt mê người lê hang ổ, cả người ưu nhã vừa không mất ngọt, sướng được làm cho người ta tim đập thình thịch, Cam Minh Châu nhìn nàng hồi lâu, không nhịn được thở dài nói: "Ngữ Đồng, ngươi còn để cho hay không chúng ta sống a?"

"Ai, ta đã thói quen cho sống ở nàng hào quang xuống." Dương Noãn Tô đi theo than thở, tiếp lời nói: "Ngươi nói mỹ tựu mỹ sao, nàng mụ mụ vốn chính là đại mỹ nữ, người máy vấn đề hâm mộ không đến, nhưng là nàng kể từ khi cùng sông ác ma quay về cho tốt sau, càng phát ra chói lọi, ta hiện tại cũng không muốn cùng nàng ra đường liễu."

"Tốt lắm tốt lắm, hai người các ngươi bỏ qua cho ta đi, khác động bất động cầm ta giễu cợt." Kỷ Ngữ Đồng hai tay làm đầu hàng hình dáng, cười cầu xin tha thứ.

Dương Noãn Tô đem một khối tinh sảo điểm tâm bỏ vào trong miệng, sau đó nói: "Minh châu, ngươi tại sao muốn xin nàng khách, nàng như vậy không bạn chí cốt, kết cưới chạy xa như thế, còn không mời chúng ta đi, nên nàng xin mới là."

http://tieulun.hopto.org

"Đúng nga." Cam Minh Châu lập tức phụ họa.

"Không phải là hôn lễ sao? Hiện tại chúng ta ở chung một chỗ, ngày Thiên Đô là hôn lễ." Kỷ Ngữ Đồng cười nói: "Các ngươi muốn thì thích, ngày ngày tìm ta mời khách đều."

"Vậy thì nói định rồi a. Bất quá hôm nay này bỗng nhiên, đó là không cần mời, nhà mình địa bàn." Cam Minh Châu ánh mắt chớp chớp, trên mặt hốt nhiên đột nhiên lộ ra một tia mập mờ nụ cười: "Ngữ Đồng, ta bạn chí cốt sao? Riêng chọn ở chỗ này mời uống trà."

Dương Noãn Tô kỳ quái nói: "A? Ở chỗ này uống trà cùng bạn chí cốt có quan hệ gì sao?"

"Quan hệ nhưng lớn." Cam Minh Châu dằng dặc nói: "Ngươi không biết, cái chỗ này đối với Ngữ Đồng nhưng là ý nghĩa phi phàm."

Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới mình cùng Giang Hạ ở chỗ này vượt qua đêm đầu tiên, trên mặt không khỏi bay lên liễu hai đóa rặng mây đỏ, không nhịn được sẳng giọng: "Minh châu, ngươi gả cho Lâm Nhất Phong sau, miệng cũng trở nên cùng hắn liễu." Dương Noãn Tô nghe nàng hai rất đúng nói, vẫn không hiểu ra sao.

"Hảo hảo, không cười ngươi." Cam Minh Châu thấy nàng xấu hổ bộ dạng, cười dừng lại cái này câu chuyện: "Ta nghe kẻ điên nói, tiểu Hạ bị ngươi nuôi một năm, hiện tại không công mập mạp, so sánh với bị thương lúc trước còn tinh thần liễu."

Kỷ Ngữ Đồng uống một ngụm trà, cười nói: "Thật ra thì này một năm, là nàng ở chiếu cố ta, hơn nữa vô luận ta nói gì, bọn ta trăm theo trăm theo, ta thường xuyên nói giỡn nói, đột nhiên thoáng cái từ biếm lãnh cung phi tử biến thành nữ vương, mình cũng có chút thích ứng không đến."

http://tieulun.hopto.org

"Nàng đã sớm nên đối ngươi như vậy liễu." Dương Noãn Tô chen lời nói.

Kỷ Ngữ Đồng cười mà không nói, một lát sau, lại nói: "Minh châu, các ngươi không phải nói muốn hài tử sao? Có động tĩnh không có?"

Cam Minh Châu lắc đầu nói: "Cái vấn đề này muốn tháng sau mới có thể trả lời ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng tay nắm lấy chén trà, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, Cam Minh Châu cười nói: "Làm sao than thở? Hiện tại ngươi còn có cái gì không hài lòng ?"

"Ta nghĩ sinh đứa bé."

"A?" Cam Minh Châu cùng Dương Noãn Tô đồng thời lên tiếng.

"Ta cùng bọn ta là cô nhi, không có khác thân nhân, hiện tại mặc dù hai người ở chung một chỗ, rất hạnh phúc rất thỏa mãn, nhưng ta cuối cùng nghĩ tới, nếu là có thể có đứa bé, trong nhà náo nhiệt chút ít, có lẽ sẽ tốt hơn." Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nói , trong mắt tràn đầy ước mơ vẻ: "Ta nghĩ sinh con của nàng."

"Rất tốt a." Cam Minh Châu lập tức nói: "Các ngươi ưu tú như thế người máy, không sinh đứa bé đích xác là lãng phí, Ngữ Đồng, như vậy ngươi theo ta chẳng phải là có thể có đồng thời mang thai? Thật tốt quá!" Nghĩ đến đồng thời mang thai điểm này, nàng vẻ mặt lập tức trở nên hưng phấn lên.

Dương Noãn Tô cũng nói: "Đúng nga, dù sao hiện tại muốn đứa bé cũng rất đơn giản."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt nụ cười dần dần biến mất, bất đắc dĩ nói: "Nhưng là nàng không đồng ý."

"Tại sao?"

"Nàng thật ra thì trong xương cũng thì thích đứa trẻ, mặc dù bình thời nàng lão đối với tiểu Hạo bản mặt, nhưng trong lòng vẫn là rất đau hắn, nhưng là nàng không muốn ta sinh con của nàng, bởi vì nàng thủy chung đối với ba ba của nàng đã làm chuyện tình canh cánh trong lòng, đối với bọn hắn huyết thống quan hệ có khúc mắc." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới Giang Hạ ở bên tai mình trầm thấp thanh âm nói "Máu của ta cũng là tội ác ", liền không nhịn được trận trận đau lòng.

Cam Minh Châu ngây ngốc, thở dài nói: "Nàng cần gì như vậy, người cũng đã chết, hết thảy đắc tội quá cũng che dấu."

"Nàng khác cũng nghe ta, tựu chuyện này cố chấp dị thường."

Dương Noãn Tô nói: "Vậy các ngươi tựu sinh hài tử của ngươi sao."

"Không." Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ nghĩ sinh con của nàng, sinh người tướng mạo tính cách giống như nàng Tiểu Giang hạ, hơn nữa ta cũng không muốn muốn nàng vẫn bởi vì Chu Văn Hàn chuyện tình mà tự ti, ai, nhưng là ta cũng không có cách nào thuyết phục nàng."

"Thật ra thì, ngươi không cần phải nói dùng nàng, chúng ta có thể tới trước chém

104, thứ 104 chương

104, thứ 104 chương . . .

Trong những ngày kế tiếp, bọn họ cái này nho nhỏ trong vòng luẩn quẩn tin vui không ngừng, kế Khang Trữ cùng kha linh nước ngoài ghi danh sau khi kết hôn, Cam Minh Châu cùng Kỷ Ngữ Đồng trước sau mang thai.

http://tieulun.hopto.org

Ở xác nhận Kỷ Ngữ Đồng nghi ngờ mang bầu sau, Giang Hạ công việc nhiệt tình giảm đi, không những mình phân bên trong một ít chuyện giao cho Khang Trữ, trong ngày thường một chút trọng yếu xã giao cũng là có thể đẩy thì đẩy, phần lớn thời gian cũng xài ở Kỷ Ngữ Đồng trên người, mỹ kỳ danh viết theo nàng yên tĩnh thai, bưng trà dâng nước, đấm lưng nắn vai, CHÍ, nàng còn thân hơn từ bản thiết kế dạng, sau đó xài trọng kim đem lầu hai khác một cái phòng chế tạo thành một xinh đẹp trẻ nít phòng.

Mà Khang Trữ biết được tin tức kia sau, cũng là rất là hưng phấn, mỗi lần cùng kha linh vừa lên nhai, vừa nhìn thấy một chút xinh đẹp trẻ nít y phục a, khả ái món đồ chơi a, cũng bất kể là các nàng đến lúc đó sinh hạ tới là nam hài hay là cô bé, tóm lại nhất luật muốn mua lại, sau đó chia ra đưa cho Kỷ Ngữ Đồng cùng Cam Minh Châu, những thứ đó, cơ hồ có thể chất đầy một phòng, thế cho nên tất cả mọi người cười các nàng hai được rồi mua đồ thích.

Tháng sáu phân, Cam Minh Châu thuận lợi sinh hạ liễu một nam anh, Lâm Nhất Phong cười đến hợp bất long chủy, cho nhi tử gọi là gọi là cánh rừng tiêu, mỗi Thiên Nhất tan việc, hãy theo che ở thê tử cùng nhi tử bên cạnh, tỉ mỉ che chở chiếu cố. Mà Giang Hạ cũng bắt đầu khẩn trương lên, vội vàng nói trước đem Kỷ Ngữ Đồng an bài vào ở trường thái bệnh viện xa hoa phòng sanh.

Lại qua hơn nửa tháng, cuối cùng đã tới nhất khẩn trương cái kia thiên, Giang Hạ canh giữ ở ngoài phòng sanh mặt trong phòng khách, ngồi nằm không yên, Khang Trữ cùng kha linh hai người nhìn cửa, cũng là vẻ mặt quan tâm vẻ, Dương Noãn Tô tựa sát Chu Tinh Hán, nhìn Giang Hạ gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng bộ dạng, nghĩ đến Cam Minh Châu cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người ngầm tiến hành hoạt động, khẩn trương ngoài, vừa cảm giác buồn cười.

Mặc dù gian phòng cách âm hiệu quả rất tốt, nhưng vẫn đột nhiên có thể mơ hồ nghe được Kỷ Ngữ Đồng thống khổ tiếng quát tháo, Giang Hạ càng

nghe, càng cảm giác thê thảm, tâm cũng nhéo thành một đoàn, nàng sắc mặt tái nhợt, tay cầm thành quyền, trong lòng không nhịn được sinh ra vô hạn hối hận, thì thào nói: "Hảo hảo sinh cái gì hài tử, ta lúc ấy không đáp ứng nàng là tốt. . . Ta tại sao phải đáp ứng nàng. . ."

Khang Trữ nghe được cũng là sợ hết hồn hết vía, không tự chủ được nắm chặt kha linh đích tay, một lát sau, nàng giống như là nghĩ tới chuyện trọng yếu gì tình, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn nàng, kiên định nói: "Tiểu Linh, chúng ta sau này không nên hài tử, như thế nào cũng không muốn hài tử! Tựu hai người chúng ta là tốt, có được hay không?"

"Ta cũng vậy tạm thời không có cái ý nghĩ này." Kha linh khẽ mỉm cười.

"Không phải là tạm thời, sau này cũng không nếu này ý nghĩ, sanh con, vừa chịu lấy lớn như vậy đắc tội, hơn nữa còn có đem chúng ta đem đối với lẫn nhau quan tâm cùng ý nghĩ - yêu thương phân đi ra." Khang Trữ trợn tròn ánh mắt, trên mặt tràn đầy kiên quyết: "Dù sao con của các nàng cũng cùng con của chúng ta không sai biệt lắm."

"Sách sách." Dương Noãn Tô cùng Chu Tinh Hán nghe không nổi nữa: "Ngươi này ý nghĩ thật đúng là ích kỷ a, mọi người muốn cũng các ngươi nghĩ như vậy, loài người cũng muốn tần lâm diệt tuyệt."

"Tuyệt liễu cho phải đây, không có nhân loại những độc chất này lựu, Địa Cầu có hơn Mỹ lệ."

Mấy người bị Kỷ Ngữ Đồng gọi được lo lắng ngoài, chỉ cảm thấy thời gian trở nên đặc biệt khá dài. Khang Trữ thật sự là chịu không được, chỉ đành phải cùng Dương Noãn Tô vợ chồng nói chuyện tào lao mấy câu tới phân tán một chút lực chú ý.

Cũng không biết qua bao lâu, theo một tiếng to rõ trẻ nít khóc nỉ non

thanh âm, phòng sanh cửa bị mở ra, Giang Hạ tâm thoáng cái treo ngược được lão Cao, tiến một loại xông lên phía trước, lo lắng nói: "Y Sinh, như thế nào?"

Kia Y Sinh nhìn như cũng thở ra một hơi dài, cười nói: "Giang tổng yên tâm, Kỷ tiểu thư mẫu tử bình an."

Giang Hạ trên mặt mới vừa tràn ra vẻ tươi cười, vừa lập tức ngơ ngẩn: "Mẫu tử?"

"Đúng vậy, một đứa cân đa trọng mập tiểu tử."

Sinh chính là nhi tử? Giang Hạ trong mắt xẹt qua vẻ thất vọng, nhưng là bất quá vài giây đồng hồ, vừa hưng cao thải liệt, nhi tử cũng rất tốt, chỉ cần là Ngữ Đồng sinh, bọn ta thích. Nàng vội vội vàng vàng vọt tới trong phòng, bên trong một hộ sĩ đang ôm hài tử, người hộ sĩ cũng sớm đem gian phòng thu thập sạch sẻ.

Giang Hạ trước không nhìn tới hài tử, mà là xông thẳng đến Kỷ Ngữ Đồng trước giường, hai tay nắm ở tay nàng, run rẩy thanh âm nói: "Ngữ Đồng, ngươi cảm giác như thế nào?"

Kỷ Ngữ Đồng nằm ở trên giường, thần sắc tiều tụy, sắc mặt tuyết trắng, nhưng là trên mặt nhưng mang theo vẻ tươi cười, khẽ lắc đầu: "Hạ, ta rất khỏe."

Khang Trữ cùng kha linh đám người đã sớm tràn vào, Dương Noãn Tô từ hộ sĩ trong tay nhận lấy kia toàn thân bị bao bọc kín, chỉ còn lại có khuôn mặt nhỏ nhắn bên ngoài trẻ nít, Khang Trữ đưa tay, vội vàng gọi: "Cho ta ôm, cho ta ôm!"

"Chờ, để cho ta xem trước một chút."

http://tieulun.hopto.org

Khang Trữ không có cách nào cùng nàng đoạt, chỉ đành phải cùng kha linh hai người gần sát ở nàng bên cạnh, cẩn thận đánh giá đứa bé kia.

Kha linh nhìn trước mắt xem ra nhiều nếp nhăn, đỏ rừng rực mặt, tựa như nhìn thấy tân đại lục dường như, mới lạ nói: "Nha, thì ra là học sinh mới tiểu hài tử là như vậy a."

"Di!" Khang Trữ gọi: "Ta làm sao càng xem, càng cảm thấy lớn lên cùng tiểu Hạ rất giống a, ngươi nhìn này cái trán, này ánh mắt, này lỗ mũi, trời ạ! Không phải là có thần kỳ như thế sao?"

"Nói hưu nói vượn!" Chu Tinh Hán vừa nói, vừa lấy tay vẹt ra nàng đầu đi xem, Khang Trữ vuốt thấy đau đầu, cả giận nói: "Chu (tuần) Mãnh Nam, chẳng lẽ ngươi không có chút tự biết rõ ư, ngươi nhẹ chút có được hay không?" Dương Noãn Tô cắn môi dưới không lên tiếng, âm thầm bụng cũng cười đau.

Giang Hạ nghe lời của các nàng , nhất thời có chút ngạc nhiên, lắc đầu, cũng chỉ làm Khang Trữ ở nói nhảm, dọn ra một cái tay, sửa sang Kỷ Ngữ Đồng trên trán xốc xếch sợi tóc, Kỷ Ngữ Đồng Mỹ lệ trên mặt tái nhợt nhưng lập tức hiện đầy vẻ vui mừng, vội vàng dùng ánh mắt ý bảo Giang Hạ: "Hạ, ngươi đi đem hài tử ôm cho ta nhìn một chút, có được hay không?"

"Tốt." Giang Hạ nghe lời đứng dậy, đầy cõi lòng vui sướng từ Dương Noãn Tô trong tay nhận lấy hài tử.

Khang Trữ đi theo nàng, vẫn là ồn ào gọi: "Tiểu Hạ, ngươi nhìn a, Ngữ Đồng tại sao có thể sinh ra cho giống như hài tử, ngươi nhìn, này chiều rộng cái trán, mũi cao tử, ánh mắt cũng là dài nhỏ."

Kha linh nghiên cứu thật lâu, lúc này cũng kinh ngạc nói: "Quả thật rất giống như." Chu Tinh Hán nhìn hồi lâu, lúc này cũng không khỏi không nói

một câu: "Là (vâng,đúng). . . Có một chút như vậy mà giống như."

Giang Hạ bị các nàng nói xong cũng kỳ quái, cúi đầu nhìn kỹ đứa bé kia, Dương Noãn Tô ở một bên rốt cục không nhịn được đại cười ra tiếng: "Ha ha, các ngươi này mấy ngu ngốc, vốn chính là nàng ruột thịt hài tử, dĩ nhiên giống như liễu."

"Cái gì?" Giang Hạ cùng Khang Trữ đồng thời lên tiếng, hai ánh mắt thẳng nhìn nàng.

Chu Tinh Hán cũng mở to hai mắt: "Lão bà, ngươi đây là ý gì? Cái gì. . . Cái gì ruột thịt?"

Dương Noãn Tô nhìn các nàng mọi người chỉ ngây ngốc bộ dạng, chỉ cười đến thẳng không dậy nổi eo, sau một lúc lâu, lúc này mới vừa cười, vừa đem Cam Minh Châu cùng Kỷ Ngữ Đồng hai người lừa dối kế hoạch nói ra, mọi người nghe xong, cả đám đều ngây người, kinh ngạc được nói không ra lời.

Giang Hạ ôm kia trẻ nít, vẻ mặt hoàn toàn cứng đờ, ánh mắt không tự chủ được đi đến nhìn Kỷ Ngữ Đồng, Kỷ Ngữ Đồng đón nàng hỏi thăm ánh mắt, lộ làm ra một bộ Sở Sở bộ dáng đáng thương: "Hạ, thật xin lỗi, nhưng là. . . Nhưng là ta thật muốn vì ngươi sinh một đứa bé." Giang Hạ nhìn một chút nàng, vừa nhìn một chút trong tay hài tử, mắt trợn trừng, này là con của mình? Mình ruột thịt hài tử? Này này này. . . Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng nàng thế nhưng ngũ vị tạp trần, nói không ra lời là cái gì tư vị.

Dương Noãn Tô vẫn đang cười, Khang Trữ lúc này phục hồi tinh thần lại, nhìn Giang Hạ kia phó không biết làm sao, vẻ mặt mờ mịt bộ dạng, nghĩ đến nàng bị Cam Minh Châu cùng Kỷ Ngữ Đồng tính toán, đột nhiên trong lúc có như vậy một nhi tử, cũng nhịn không được nữa cảm thấy tốt cười lên, nàng tiến lên đắp vai của nàng: "Hắc, tiểu Hạ, làm sao ngươi bộ dạng này bộ dáng a, nhất định cũng muốn biểu hiện một chút ngươi sơ làm mẹ người vui sướng

sao? Ngươi cái bộ dáng này, cũng không quá đối được Ngữ Đồng liễu."

"Mẫu ngươi. . ." Giang Hạ mới vừa muốn phát tác, Chu Tinh Hán cũng vội nói: "Tiểu Hạ, ngươi không thể cái bộ dáng này a, mặc dù nói Ngữ Đồng là lừa ngươi, nhưng người ta chỉ là bởi vì quá yêu ngươi, một lòng nghĩ sinh tiểu ác ma đi ra ngoài, ngươi hôm nay nếu bởi vì phát giận, ta cũng sẽ không ngươi đứng lại bên này."

"Không sai!" Dương Noãn Tô lập tức phụ họa.

Phát giận? Giang Hạ cười khổ, trong ngực ôm tiểu sinh mạng là Ngữ Đồng trải qua mấy giờ thống khổ sinh hạ tới, là trên người nàng té huyết nhục, hắn là như vậy nhu nhược, thế cho nên nàng ở nhận lấy một sát na kia, trong lòng tựu tràn đầy thương tiếc cùng cảm động, tiểu tâm dực dực là không dám dễ dàng động hạ xuống, mà nàng yêu mến nữ nhân, lúc này đang không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng, nhu tình đưa tình, sợ hãi nhìn nàng, trên trán của nàng, còn lưu lại kinh nghiệm thống khổ lúc mồ hôi, nàng vừa làm sao có thể phát giận?

Giang Hạ trong đôi mắt, quay cuồng trong suốt bọt sóng, nàng ôm hài tử, chậm rãi tiêu sái đến bên giường, ở Kỷ Ngữ Đồng bên cạnh ngồi xuống, sau đó đem hài tử đặt ở bên người nàng làm cho nàng nhìn.

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng có chút bận tâm nhìn nàng.

"Ngữ Đồng, cực khổ ngươi." Giang Hạ nắm chặt tay nàng, hai chuỗi nước mắt từ gương mặt lăn xuống, Kỷ Ngữ Đồng cuối cùng thả tâm, nàng vành mắt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: "Hạ, ngươi có cao hay không hứng?"

"Ừ." Giang Hạ gật đầu, nước mắt ngăn không được đi xuống rụng.

"Hắn rất giống ngươi, hắn thật rất giống ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhìn hài tử, cao hứng được khóc lên: "Ta vốn đang lo lắng sẽ không rất giống ngươi. .

. Hạ, ta thật vui vẻ!"

Vốn là tràn đầy sung sướng gian phòng, bởi vì các nàng hai ở giữa một màn này trầm mặc xuống, Chu Tinh Hán cùng Dương Noãn Tô vợ chồng rất có ăn ý rúc vào với nhau, hai người liếc nhau một cái, ngực Noãn Noãn, Khang Trữ cùng kha linh mười ngón tay khấu chặt, hốc mắt đều có chút ướt át.

"Ai!" Qua hồi lâu, Khang Trữ hít hít lỗ mũi, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Khóc cái gì khóc, lớn như vậy chuyện vui có cái gì tốt khóc, thật chịu không được các ngươi! Buồn nôn hề hề !"

"Đúng vậy!" Chu Tinh Hán nói: "Tiểu Hạ, ngươi chuẩn bị cho hài tử lấy tên là gì a? Nói ra, cho chúng ta giúp ngươi tham khảo hạ a."

Giang Hạ lau nước mắt, lúc này mới quay đầu lại, mặt giản ra nói: "Tên đã sớm nghĩ kỹ chưa mấy, nhưng mấy ngày hôm trước hai người chúng ta mới xác định xuống tới."

"Tên gì?" Dương Noãn Tô Tiếu hỏi.

"Giang Sở Hú."

Khang Trữ ngẩn ra: "Tiểu Hạ, ngươi tiền là nhiều lắm sao? Ta không ngần ngại giúp ngươi xài a."

Giang Hạ không giải thích được nhìn nàng: "A?"

"Nếu không ngươi tại sao ngay cả cho nhi tử gọi là cũng muốn gọi dự trữ a?"

Giang Hạ trong nháy mắt tái rồi mặt, vừa muốn chửi ầm lên, nhìn một chút bên cạnh hài tử, vừa sợ hù đến hắn, sinh sôi nhịn xuống một hơi, sau đó

nhẹ nhàng phun ra một chữ: "Cút."

Trong phòng chợt bộc phát ra một trận sung sướng tiếng cười.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt đã là ba năm trôi qua.

Thiên Không ngói lam ngói lam, ánh mặt trời hết sức sáng rỡ, Giang gia nhà mới trước mặt cỏ dặm , mở một tờ giấy màu trắng đằng ghế dựa, Giang Hạ hai chân tréo nguẩy miễn cưỡng nằm ở phía trên, này Noãn Noãn Dương Dương (dương dương tự đắc) sáng rỡ, còn có hoa trong vườn xen lẫn cỏ xanh bó hoa tươi mùi thơm thanh tân không khí, cũng làm cho nàng cả người thư thái, nói không ra lời thích ý, nàng vươn tay từ bên cạnh một tờ tinh sảo tiểu Trác tử đầu trên lên một chén trà lài nhấp một miếng, sau đó nửa khép lấy tròng mắt, nhẹ nhàng ói Khí Đạo: "Trộm được Phù Sinh nửa ngày rỗi rãnh, thật tốt . . ."

Cách nàng cách đó không xa trên cỏ, một đang mặc nho nhỏ màu trắng T-shirt, màu lam nhạt quần cụt thằng bé trai đang đuổi theo một con túc cầu, hoan khoái chạy trước, đá , kia thằng bé trai bộ dáng tuấn tú, lớn lên tương đối chọc người yêu thích, thanh tú mà hơi anh tuấn lông mày, sóng mũi thật cao, lông mi thật dài dưới có một đôi dài nhỏ thần thái sáng láng con ngươi, một đầu hắc ngọc loại nhỏ vụn đầu tóc, ôn nhu vẩy vào hắn hơi có vẻ rộng rãi trên trán, đem da thịt của hắn nổi bật lên càng phát ra trong suốt trắng nõn, thấy thế nào làm sao giống như Giang Hạ.

Tiểu Vũ đi theo phía sau hắn, vừa chạy chậm , vừa gọi: "Tiểu thiếu gia, chạy chậm, coi chừng té."

Giang Sở Hú cũng mặc kệ lời của nàng, một quẹo vào, vừa một đường đem cầu hướng Giang Hạ bên cạnh đá vào, được phép chơi hồi lâu, ngẩng đầu thấy Giang Hạ đang cầm lấy một ít đồng Xảo Khắc Lực hắc bạch Mục ti ở ăn, không nhịn được kêu lên: "Mụ mụ, ta cũng vậy muốn ăn!" Bước nhanh

hơn, không có chạy mấy bước, nhưng một tên cũng không để lại thần té ngã trên đất.

Tiểu Vũ kinh hãi, gọi một tiếng: "Tiểu thiếu gia!" Vội vàng chạy tới, đưa tay sẽ phải đở dậy hắn, một lãnh Băng Băng thanh âm lại đột nhiên truyền lọt vào trong tai: "Không cho đở!" Tiểu Vũ nghe thế quen thuộc mà thanh âm uy nghiêm, lập tức dừng lại trong tay động tác, nàng ngẩng đầu nhìn Giang Hạ, chần chờ nói: "Đại tiểu thư, này. . . Này. . ."

Giang Hạ đem nửa khối bánh ngọt để trong mâm, một đôi tròng mắt bình tĩnh không có sóng đọng lại rót vài mét ngoài nhi tử, thản nhiên nói: "Mình bò dậy."

Giang Sở Hú nước mắt ở trong hốc mắt vòng vo mấy vòng, thấy không ai dìu, rốt cục không nhịn được khóc ra thành tiếng: "Mụ mụ, ta. . . Ta đau , wow. . ."

Tiểu Vũ nhìn hắn, lại là không đành lòng, lại là lo lắng, vội vả thẳng chà xát hai tay: "Đại tiểu thư, tiểu thiếu gia có thể là xức trầy da, ngươi để cho ta dìu đứng lên đi."

"Ta nói liễu không cho." Giang Hạ nhíu nhíu mày.

Giang Sở Hú nghe các nàng rất đúng nói, trong lòng lại càng ủy khuất, không nhịn được khóc đến càng lớn tiếng, đem đang trong phòng Kỷ Ngữ Đồng cũng kinh động, hai người vội vàng nghe tiếng chạy ra, vừa nhìn thấy trên bãi cỏ đích tình cảnh, Kỷ Ngữ Đồng không nhịn được kêu lên: "Hú nhi, tại sao?" Quế mụ lại càng đau lòng phải gọi: "Ôi, của ta tiểu thiếu gia ơ, Tiểu Vũ, ngươi sửng sờ ở kia làm gì nha!"

Hai người bước nhanh đến gần, Giang Hạ tay vuốt ve cái trán, trên mặt hiện lên một tia thần sắc bất đắc dĩ: "Hai người các ngươi làm cái gì vậy a,

chẳng qua là té một chút mà thôi."

Giang Sở Hú giống như nhìn thấy cứu tinh, khóc được hơn thương tâm: "Mẹ, nãi nãi : bà nội!"

Giang Hạ hơi hí mắt ra, bỗng nhiên đứng dậy, đề cao thanh âm như đinh chém sắt nói: "Hôm nay người nào đi đỡ hắn chính là theo gây sự với!" Giang Hạ tính tình, tất cả mọi người biết, bình thời ở nhà cũng đều rất dễ nói chuyện, chỉ khi nào nhận thật, tựu nói lời giữ lời, không có bất kỳ quay lại dư âm, Kỷ Ngữ Đồng cùng Quế mụ bị nàng này đột nhiên một tiếng hù đến, nhất thời cánh thật không ai còn dám đi đỡ.

Giang Hạ xoay chuyển ánh mắt, nhìn Giang Sở Hú, ánh mắt trở nên nghiêm nghị: "Mình ngã xuống, mình bò dậy, không cho lại khóc, nếu không ta liền đánh ngươi! Ghét nhất động một chút là khóc đứa trẻ liễu." Vừa nói, quét Quế mụ cùng Kỷ Ngữ Đồng một cái: "Chúng ta trở về phòng, Tiểu Vũ đem ta lưu lại đồ thu thập xong."

Vừa nói cánh không hề nữa nhìn dưới đất nhi tử một cái, đem tay vắt chéo sau lưng, xoay người rời đi, Giang Sở Hú bị nàng vừa nói như thế, thế nhưng không dám khóc nữa, chẳng qua là nhẹ nhàng nức nở. Kỷ Ngữ Đồng nhìn bóng lưng của nàng, trên mặt lộ ra một tia vẻ bất đắc dĩ, ngồi chồm hổm xuống ôn nhu dụ dỗ nói: "Hú nhi, đừng khóc, mình, mẹ cùng nãi nãi : bà nội làm rất nhiều ăn ngon, đứng lên chúng ta đi ăn."

Tiểu Vũ nhìn Giang Hạ bóng lưng, không nhịn được nhẹ nhàng nói một câu: "Kỷ tiểu thư, tiểu thiếu gia hắn mới vừa nói đau , chỉ sợ nơi nào nát phá da."

"Cái gì?" Quế mụ cả kinh.

"Hú nhi, ngươi nơi nào đau ?" Kỷ Ngữ Đồng lo lắng hỏi, lúc này cũng

nữa không kịp cái gì, cúi □ muốn ôm lên hắn, ai biết Giang Sở Hú bỗng nhiên lấy tay bối lau nước mắt, trên mặt lộ ra một tia quật cường vẻ: "Mẹ, chính mình bò dậy, không cần ngươi ôm."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ra, đôi môi giật giật, còn chưa nói nói, chỉ thấy Giang Sở Hú răng trắng như tuyết cắn môi dưới, hai tay chống, cứng rắn là có chút phí sức từ từ bò dậy, Kỷ Ngữ Đồng vội vàng ngồi xổm xuống đi xem hắn, quả nhiên gặp trên đầu gối nát phá một ít đồng, đang ra bên ngoài thấm tia máu.

"Hú nhi!" Nàng sợ hãi kêu, vội vàng một tay lấy hắn ôm lấy, thật nhanh hướng phòng ốc đi tới.

Vừa vào phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon Giang Hạ thấy bọn họ mẫu tử, nhướng mày, sắc bén ánh mắt lập tức quét qua đi, Giang Sở Hú nhìn nàng, lập tức thông minh nói: "Chính mình bò dậy, mẹ không có giúp ta."

Giang Hạ sửng sốt, cúi đầu tiếp tục xem sách, khóe môi lại - lộ ra một tia không dễ dàng phát giác nụ cười.

Quế mụ một điệt thanh gọi: "A lam, mau cầm thuốc, nhanh lên một chút! Tiểu thiếu gia đầu gối xức trầy da."

"Ra một chút như vậy máu bị cho là cái gì, ngạc nhiên." Giang Hạ liếc Giang Sở Hú đầu gối một cái, hời hợt nhận này một câu, lại nói: "Hú nhi, đau không?"

Giang Sở Hú nhìn nàng, không dám nói đau, chỉ lắc đầu, Giang Hạ hài lòng cười, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, nàng vừa nghe điện thoại, vừa đi lên lầu liễu.

Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, hướng về phía bóng lưng của nàng thấp giọng nói một câu: "Tâm địa sắt đá."

http://tieulun.hopto.org

A lam nhanh chóng đem thuốc lấy ra, Kỷ Ngữ Đồng cùng Quế mụ tiểu tâm dực dực thay Giang Sở Hú vết thương thanh tẩy trừ độc, sau đó vải lên Tiêu Viêm phấn, lại dùng băng gạc đóng tốt cố định, này mới yên lòng, nàng vỗ về nhi tử đầu, nghĩ tới hắn mới vừa rồi bộ dáng quật cường, cùng Giang Hạ khi còn bé hiểu được liều mạng, trong mắt không khỏi toát ra một tia trìu mến vẻ.

Giang Sở Hú nhìn nàng, bỗng nhiên ôm cổ của nàng, nho nhỏ thanh nói: "Mẹ, ta yêu ngươi."

Kỷ Ngữ Đồng ngẩn ngơ, hôn một chút hắn khả ái khuôn mặt nhỏ bé, hốc mắt khẽ ướt át: "Mẹ cũng yêu ngươi, mẹ thích nhất Hú nhi liễu." Nghe nàng không có nói Giang Hạ, suy nghĩ một chút, lại nói: "Mụ mụ không để cho mọi người đở Hú nhi, Hú nhi không thương nương nương sao?"

"Không, ta cũng vậy yêu mụ mụ." Giang Sở Hú lắc đầu, nhận chân nói: "Mụ mụ trước kia nói, để cho ta làm tiểu nam tử hán, không thể dễ dàng chảy nước mắt, là ta hôm nay không có nghe mụ mụ nói, ta sai lầm rồi."

Hắn những lời này nói ra, đại để cho kỷ ý nghĩa lời nói ngoài, nàng vui mừng nhìn của hắn, một tay lấy hắn kéo vào trong ngực, vừa hôn hít lấy hắn, vừa không ngừng nói: "Tốt nhi tử, quai nhi tử. . ."

Buổi tối, Kỷ Ngữ Đồng ngồi ở bên giường, vừa dùng khăn lông khô xức đầu tóc, vừa đưa bọn họ rất đúng nói nhất ngũ nhất thập thuật lại cho Giang Hạ nghe, sau đó thì thào nói: "Ta vẫn biết hắn là thông minh hài tử, nhưng là, hắn hay là thỉnh thoảng cấp cho ta một chút vui mừng. Hạ, hắn rất giống ngươi, lớn lên, tính cách, tất cả đều cực kỳ giống..."

Giang Hạ từ trong sách ngẩng đầu: "Lại bị cảm động?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng gật đầu, mỉm cười ngọt ngào nói: "Hắn đem đến cho

ta hạnh phúc không thua gì ngươi cấp cho ta, ta thật là. . . Thật là không biết muốn như thế nào yêu thương hắn cho phải."

"Ngươi đã đủ đau hắn, so sánh với đau ta còn muốn đau." Giang Hạ ê ẩm nói.

Kỷ Ngữ Đồng biết nàng nói rất đúng sự thật, sắc mặt áy náy, Giang Hạ đứng dậy quỳ ở trên giường, nhận lấy khăn lông thay nàng xức đầu tóc, Kỷ Ngữ Đồng nhẹ giọng nói: "Ngày mai đi Nhật Bản? Đông Tây Đô chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ."

"Đi mấy ngày? Nhất định phải tự mình đi sao?"

"Có một rất trọng yếu hiệp ước muốn ký, phải tự mình đi, thuận tiện đi thi xét hạ phân công ty tình huống, đại khái có ngốc ba bốn ngày sao."

"Năm nay ngươi trở nên tốt bận rộn, đem ta cũng vắng vẻ qua một bên liễu." Kỷ Ngữ Đồng khẽ bất mãn.

"Rốt cuộc là người nào trước vắng vẻ người nào a?" Giang Hạ cười khổ: "Ta ở nhà không có địa vị, không ai coi trọng, ta mới cố gắng đang làm việc thượng tìm cảm giác thành tựu có được hay không?" Nàng khẽ mỉm cười, để sát vào nàng bên tai nhỏ giọng nói: "Trước đừng nói cái này, ngươi đều nhanh hai tuần lễ không có theo hảo hảo thân mật qua, nữa tiếp tục như vậy, ta cũng muốn ra tường liễu."

Kỷ Ngữ Đồng nghiêng đầu, đôi mắt đẹp trừng: "Ngươi dám!"

Giang Hạ hừ hừ, tiết Khí Đạo: "Ta còn thật không dám."

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng nắm nàng thay mình xức đầu tóc đích tay, thanh

âm để mềm: "Tối nay ta cùng ngươi, có được hay không?"

Giang Hạ đem khăn lông ném qua một bên, hai tay nâng lên mặt của nàng, cười nói: "Thật? Không đi theo tiểu tử kia rồi?"

"Tiểu Vũ ở nói cho hắn chuyện xưa nghe đây."

Giang Hạ ánh mắt si ngốc, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua nàng Mỹ lệ khuôn mặt: "Lão bà, ngươi sinh hài tử sau thật giống như trở nên hơn mê người liễu, ừ. . ." Nàng trong đầu phí sức tìm kiếm chuẩn xác hình dung từ, qua thật lâu, mới nhảy ra một câu: "Quả thực. . . Quả thực phong tình vạn chủng."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng trong lòng cực kỳ hưởng thụ, mâu quang lưu chuyển, nụ cười quyến rũ: "Nói láo lỗ mũi là muốn lần lớn lên."

"Ta không nói láo."

Câu này nói vừa xong, hai mảnh nóng bỏng mà khát cắt cánh môi đã dán lên, hai người cùng nhau ngã lăn ở rộng rãi trên giường. Đúng là hồi lâu không có hảo hảo thân mật liễu, Kỷ Ngữ Đồng ở nàng nhiệt tình như lửa thế công, rất nhanh bị khích bác lên dục vọng, một loại muốn đền bù ý niệm trong đầu, cũng làm cho trong nội tâm nàng nhu tình đại tác phẩm, không nhịn được đem Giang Hạ ôm càng chặc hơn.

Hai người da thịt kề nhau, ngọt thóa giao hòa, hôn đến càng ngày càng là kịch liệt, chính là rơi vào cảnh đẹp thời điểm, một trận nhẹ nhàng tiếng gõ cửa bỗng nhiên truyền vào trong lổ tai, đi theo liền nghe được một trong trẻo giọng trẻ con: "Mụ mụ, mẹ!"

Kỷ Ngữ Đồng trong lòng chấn động, cuống không kịp đem Giang Hạ đẩy ra, sau đó ngồi dậy, nhanh chóng sửa sang đầu tóc cùng xiêm y, chọn xuống giường đi mở cửa ra, Giang Hạ vẫn thở hào hển, nhìn cạnh cửa kia nho nhỏ thân ảnh, chỉ giận đến nghiến răng dương.

http://tieulun.hopto.org

"Hú nhi, tại sao?" Kỷ Ngữ Đồng mấp máy khẽ sưng đỏ cánh môi, ngồi chồm hổm □.

Giang Sở Hú có chút e sợ nhưng đích nhìn Giang Hạ một cái, sau đó nhẹ nhàng nói: "Mẹ, ta muốn ngủ liễu, ngươi có thể hay không theo ta?"

"Dĩ nhiên có thể, ngươi trước trở về mình trong phòng, mẹ lập tức cứ tới đây, có được hay không?" Kỷ Ngữ Đồng sờ sờ hắn khuôn mặt nhỏ nhắn, mỉm cười nói.

Giang Sở Hú trên mặt lộ ra hoan khoái nụ cười, vẫn không quên đối với Giang Hạ nói một câu: "Mụ mụ ngủ ngon." Sau đó ôm trong tay của hắn tiểu xe hơi trở về phòng liễu.

Kỷ Ngữ Đồng quay đầu lại nhìn tức giận Giang Hạ một cái, lần nữa trở lại trên giường, còn chưa mở miệng, Giang Hạ đã khoát tay nói: "Đi đi đi đi!"

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng không thể làm gì khác hơn là ôm nàng, triển khai nhu tình thế công dụ dỗ nàng: "Quai nha, để cho chờ nhi tử ngủ, ta tới nữa cùng ngươi, có được hay không?"

Giang Hạ thở dài: "Đi đi."

"Kia không cho tức giận?"

"Ừ." Giang Hạ rầu rĩ nói.

Kỷ Ngữ Đồng cúi người ở nàng trên gương mặt hôn một chút, lúc này mới đi ra ngoài.

Chờ trấn an tốt Giang Sở Hú nằm ngủ, đã là hai canh giờ sau liễu, Kỷ Ngữ Đồng trở lại trong phòng, mượn lờ mờ ánh đèn vừa nhìn, Giang Hạ đóng chặt lại mắt, hô hấp đều đều, đã là ngủ. Nàng khe khẽ thở dài, nghĩ đến nàng ngày

mai sáng sớm sẽ phải lên đường, không đành lòng kinh động nàng, nhẹ nhàng ở môi nàng hôn vẫn, sau đó tắt đèn, ôm nàng ngủ.

Ngày nào, Cam Minh Châu mang theo cánh rừng tiêu, Dương Noãn Tô dắt chu (tuần) Vi trắng bóc, cùng đi sông chỗ ở làm khách. Chu (tuần) Vi trắng bóc lúc này đã nhanh hơn tám tuổi sinh nhật, nghiễm nhiên tựu thành liễu ba nam hài đang lúc tiểu đại ca, ở trong phòng khách ngồi không tới chốc lát, mang theo hai đệ đệ nhanh như chớp chạy đến trên bãi cỏ chơi đùa, bên trong nhà thỉnh thoảng truyền đến bọn họ hoan khoái tiếng cười.

Tiểu Vũ đem nóng hôi hổi trà sữa bày biện trên bàn trà, lại đem Quế mụ tỉ mỉ chế luyện cao điểm nhất nhất bưng lên.

Dương Noãn Tô một vừa uống trà, vừa nói: "Gần đây cũng thật lâu không nhìn thấy sông ác ma liễu a."

Kỷ Ngữ Đồng bất đắc dĩ nói: "Lại cùng Lâm kẻ điên chạy Newyork đi."

Cam Minh Châu lắc đầu nói: "Bọn họ gần đây cũng loay hoay vô cùng."

Dương Noãn Tô Tiếu: "Ngươi hiện tại suốt ngày phụng bồi tiểu Hú, cũng không thời gian phân cho nàng sao."

"Đừng nói nữa." Kỷ Ngữ Đồng cười khổ nói: "Ta hiện tại vì cái này cũng rất phiền não đây, nàng hiện tại ở nhà thời gian rất ít, thỉnh thoảng có chút ở không, bởi vì có nhi tử, ta cũng vậy không có biện pháp toàn tâm toàn ý theo nàng."

Kể từ khi Giang Sở Hú vừa ra đời, Kỷ Ngữ Đồng liền đem phần lớn tinh lực để ở nơi này bảo bối ngật đáp trên người, thỉnh thoảng hướng Dương Noãn Tô thỉnh giáo dục mà trải qua, nàng không nỡ đem nhi tử giao cho Quế mụ hoặc là Tiểu Vũ đám người mang, ngay cả Giang Hạ nói nếu xin bảo mẫu nhìn thị nàng cũng không cho, mình không ngại cực khổ, mọi thời tiết chiếu

cố nhi tử ẩm thực : ăn uống bắt đầu cuộc sống hàng ngày. Cứ như vậy, nhân thể tất lạnh nhạt Giang Hạ, Giang Hạ vừa bắt đầu thật cũng không ý kiến, nhưng là Giang Sở Hú bị Kỷ Ngữ Đồng một tay mang lớn, cùng mẹ thân mật niêm hồ rất, buổi tối không nên người khác, tổng yếu Kỷ Ngữ Đồng phụng bồi, cứ như vậy, hai người ngay cả thân mật thời gian cũng không có, thỉnh thoảng thân mật một lần, không phải là hơn nửa đêm, chính là buổi sáng. Kỷ Ngữ Đồng đối với Giang Sở Hú thương yêu đã vô cùng, quả thực là muốn gì được đó, cho nên chỉ có thể ủy khuất Giang Hạ, Giang Hạ thất sủng dưới, cũng là không thể làm gì, cộng thêm Giang thị đế quốc ngày càng lớn mạnh, công ty trên dưới cũng là hùng tâm tráng chí, rất có ở toàn cầu bắt đầu một vòng mới khuếch trương xu thế, cho nên nàng cũng đem cả người đầu nhập trong đó, gần đây cũng là đi sớm về trễ, thậm chí thường xuyên bay đến nước ngoài, nhưng là như vậy, Kỷ Ngữ Đồng trong lòng nhưng cũng không phải là tư vị.

Cam Minh Châu biết tâm sự của nàng, không khỏi mở lên cười giỡn: "Ngữ Đồng, ngươi hiện tại Ái Nhi như mạng, vắng vẻ người khác, cẩn thận nàng ngày nào đó bên ngoài...."

"Thế thì sẽ không, chẳng qua là mặc dù không có đã rất lâu đang lúc theo nàng, ta còn là hi vọng nàng nhiều ở lại nhà, ta có thể thường xuyên nhìn thấy nàng." Kỷ Ngữ Đồng thở dài nói: "Nhưng là ta hiện tại cũng cảm giác được, lòng của nàng hoàn toàn không ở trong nhà liễu, biến thành công việc điên cuồng."

Dương Noãn Tô nói: "Dễ làm a, ngươi sống lại nữ nhi là tốt."

"Cái gì?" Cam Minh Châu ngẩn ra: "Ngươi đây không phải là ra thiu chú ý sao? Hoàn sinh nữ nhi, kia càng đừng hy vọng xa vời có cái gì hai người không gian."

"Ôi, các ngươi là quá yêu lẫn nhau liễu, cho nên ngươi hẳn là sinh nữ nhi

đi làm cho nàng quan tâm sao." Dương Noãn Tô nói: "Trước trận Tiểu Chu theo thương lượng, nói cũng muốn nữ nhi đây."

Kỷ Ngữ Đồng ngạc nhiên: "Sinh nữ nhi làm cho nàng quan tâm?"

"Đúng vậy a, ngươi sinh con của mình sao." Dương Noãn Tô nói: "Tốt nhất sinh nữ nhi, khi đó ngươi sinh tiểu Hú thời điểm, sông ác ma vừa nghe là nhi tử, ta xem nàng còn rất thất vọng đây."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng lần đầu tiên nghe nàng nói cái này, cũng là ngẩn ra, suy nghĩ một chút, cũng là, Giang Hạ đã sớm nói với nàng muốn nữ nhi.

"Ngươi nếu là sinh lớn lên giống nữ nhi của ngươi, đây tuyệt đối là tập hàng vạn hàng nghìn sủng ái cho một thân tiểu mỹ nhân a."

Cam Minh Châu làm như hiểu ý tưởng của nàng, tiếp theo cười nói: "Tiểu Hạ như vậy yêu ngươi, cho nên khẳng định cũng sẽ rất yêu đứa bé này, bởi vì tiểu Hú là bé trai, nàng không muốn đi quá đáng sủng ái, nhưng là sinh nữ trẻ nhỏ, vậy thì hoàn toàn bất đồng liễu, nàng nhất định sẽ giống như ngươi đau tiểu Hú giống nhau tới thương nàng, cái này tâm ý không tựu thu trở về chưa?"

"Không sai!" Dương Noãn Tô vỗ tay nói.

Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, chân mày bỗng nhiên giãn ra, cười nói: "Nghe, giống như là không tệ chú ý nha."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhiều nhất còn có lưỡng chương

Rất có thể tựu chương một liễu

105, thứ 105 chương

105, thứ 105 chương . . .

Bốn năm sau, Thúy Vân phi trường.

Hơn bảy giờ tối chuông , một đang mặc vàng nhạt hưu nhàn tây trang, đi lại vội vã cô gái ở mấy hộ vệ tiền hô hậu ủng, xuyên qua dài dòng lối đi, sau đó ra khỏi phi trường đại sảnh. Một chiếc màu đen cao cấp kiệu xa đã sớm dừng ở bên ngoài, đi ở phía trước cái kia thân sâu sắc tây trang nam tử vội vàng đi tới mở cửa xe, nàng kia ngồi vào trước khi đi, vẫn không quên dặn dò một câu: "Gọi bọn hắn cẩn thận một chút, đừng đụng hư đồ đạc của ta."

"Là (vâng,đúng), Giang tổng, ngài yên tâm."

Trên xe hơi liễu phi trường tốc độ cao, một đường hướng trung tâm chợ phương hướng dong ruỗi, Giang Hạ nhìn ngoài cửa sổ xanh lam Thiên Không, miệng cảm giác không tự chủ khẽ vung lên, lấy điện thoại di động ra bấm Kỷ Ngữ Đồng điện thoại: "Uy."

Trong loa lập tức truyền đến Kỷ Ngữ Đồng ngọt thanh vui mừng thanh âm: "Hạ, làm sao lúc này gọi điện thoại tới đây, hôm nay không vội vàng sao?"

Giang Hạ mím môi thần cười: "Bảo bối, ngươi đoán đoán ta hiện tại ở nơi đâu?"

"Ngươi. . . Ngươi không phải là ở. . ." Kỷ Ngữ Đồng nghe nàng đắc ý giọng nói, mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng: "Ngươi vốn sẽ không nói cho ta biết ngươi hiện tại ở Thúy Thành sao?"

"Đáp đúng! Trở về tới cho ngươi phần thưởng."

Kỷ Ngữ Đồng vừa mừng vừa sợ: "Ngươi không phải nói chuyện lần này rất trọng yếu, có thể muốn nhiều ở vài ngày sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Hắc hắc, ta quá nghĩ nhà chúng ta công chúa nhỏ, cho nên nói trước đem sở có chuyện xử lý xong, sau đó tựu lập tức gấp trở về liễu."

Kỷ Ngữ Đồng hừ nhẹ một tiếng: "Đã nghĩ nàng sao? Ngươi hiện tại trong mắt chỉ có nàng, ta Noãn Noãn mà hiện tại cũng là có cũng được mà không có cũng không sao liễu đúng không?"

"Không có nữa, cũng nhớ ngươi cửa." Giang Hạ vội vàng cười trấn an, nhưng là tiếp theo câu rồi lại gấp không thể chờ hỏi: "Nàng đây? Gọi nàng nói cho ta một chút nói, ta cho nàng mua rất nhiều đồ đây."

Phía trước một câu rõ ràng có lệ, để cho Kỷ Ngữ Đồng rất là ghen, nàng nhẹ nhàng cau lỗ mũi: "Không biết."

"Không biết?" Giang Hạ ngẩn người, lập tức dụ dỗ nói: "Bảo bối, ta cũng nhớ ngươi nữa, thật."

Kỷ Ngữ Đồng giọng nói vẫn là không nhanh: "Nay Thiên A Trữ từ lúc công ty trở lại, vừa ôm đi nhà nàng liễu."

"Cái gì? !"

Chết tiệt Khang Trữ, mỗi lần thừa dịp mình không ở nhà sẽ đem nữ nhi cho chiếm đoạt, Giang Hạ âm thầm thắng cắn răng, vội vã nói mấy câu, cúp điện thoại, sau đó đối với phía trước tài xế nói: "Để cho trực tiếp đem lái xe đi Khang vốn trong nhà."

Trên TV đang bày đặt khác kinh điển phim hoạt hình, một hai ba tuổi cô bé ngồi ở trên ghế sa lon, đầu tóc như tơ gấm loại đen nhánh mềm nhẫn, mặt mày giống như vẽ ra tới một loại tinh sảo xinh đẹp, khéo léo Linh Lung dưới mũi mặt, có một đôi hồng nhuận nhếch nhẹ đôi môi, da tuyết Bạch Tuyết trắng, thoạt nhìn phấn điêu ngọc mài, cực kỳ Tinh Linh khả ái, mà nàng hiện tại đãi ngộ tựu giống với công chúa, Khang Trữ ôm nàng ngồi ở trên đầu gối,

đang đem một viên lam môi uy vào trong miệng nàng, kha linh thì ngồi ở bên cạnh, cầm trong tay khăn giấy, thời khắc chuẩn bị xức miệng nàng bên quả tí, hai người nhìn trong ánh mắt của nàng cũng tràn đầy nói không ra lời sủng nịch vẻ, trên mặt còn lại là tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng.

Cô bé này tên là Giang Hựu Tình, chính là Kỷ Ngữ Đồng sinh hạ người thứ hai hài tử, cũng là Giang Hạ trong miệng Tiểu công chúa, lại càng mọi người sủng nhi.

Nàng lúc này tựa vào Khang Trữ trong ngực, vừa hưởng thụ ngon miệng nước trái cây, vừa nhìn trên TV kia chỉ ngu mèo bị kia chỉ Lão Thử đùa bỡn được xoay quanh, lông mi thật dài khẽ rung động, trong suốt linh động mắt to vụt sáng vụt sáng, thỉnh thoảng phát ra "Khanh khách" cười ngọt ngào, nhắm trúng Khang Trữ thỉnh thoảng hôn hít lấy nàng béo mập gương mặt,

Giang Hạ vừa đi vào phòng khách, đã nhìn thấy này bức ấm áp sung sướng hình ảnh, trong lòng không khỏi ửng lên một tia ghen tuông, lỗ mũi không khỏi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Giang Hựu Tình cảm giác được có người đi vào, lực chú ý từ trên ti vi thu hồi, nghiêng đầu vừa nhìn, không nhịn được phát ra một tiếng hoan hô: "Mụ mụ!" Từ Khang Trữ trên đầu gối nhảy đi xuống, hướng Giang Hạ phác qua, gấp đến độ Khang Trữ vội vàng gọi: "Tình Tình, chạy chậm chút."

Giang Hạ đã sớm ngồi chồm hổm □, khẩn cấp tiếp được nữ nhi, sau đó một thanh ôm lấy, ở nàng phấn đô đô trên khuôn mặt nhỏ nhắn tả hôn phải hôn, lẩm bẩm nói: "Có thể tưởng tượng chết ta."

Khang Trữ đi tới, kinh ngạc nói: "Làm sao nhanh như vậy sẽ trở lại rồi?"

Giang Hạ ôm Giang Hựu Tình, liếc nàng một cái: "Ngươi hận không được ta lâu dài ở bên ngoài cho phải, đúng không?"

"Ha ha, ngươi cũng ghen." Khang Trữ cười to, đắc ý nói: "Tình Tình hiện tại khả ưa thích ở chỗ này của ta chơi, phải không đúng vậy a, Tình Tình?"

Giang Hựu Tình không rõ hai đại nhân ở giữa phân cao thấp, mở trừng hai mắt, gật đầu nói: "Là (vâng,đúng) a."

Giang Hạ không để ý tới Khang Trữ kia đắc ý sắc mặt, quay đầu hỏi nữ nhi: "Trong bảo khố Bối Nhi, nói cho mụ mụ, ngươi hôm nay ta đã làm gì?"

"Ừ." Giang Hựu Tình nghiêng đầu liễu nghĩ, vạch lên ngón tay út nói: "Buổi sáng mẹ mang ta cùng ca ca đi tử tiêu ca ca nhà chơi, sau lại mẹ cùng xinh đẹp mụ mụ dẫn chúng ta đi đi dạo phố, nữa sau lại, mẹ nuôi sẽ đem ta mang nơi này tới, nàng không chịu mang ca ca cùng tử tiêu ca ca tới đây, nàng nói bé trai nghịch ngợm khó khăn quản." Sau đó chỉ chỉ trên người phấn màu lam xinh đẹp đồng hào bằng bạc váy: "Cái này là xinh đẹp mụ mụ hôm nay mua cấp cho ta, mụ mụ, ta rất thích này quần, có phải rất đẹp mắt hay không?"

Nàng trong miệng mẹ nuôi là Khang Trữ, cái này danh hiệu bị Khang Trữ một người chiếm đoạt, mà xinh đẹp mụ mụ, còn lại là chỉ kha linh, kha linh nghe lời của nàng, nghĩ đến cái này mụ mụ cái kia mụ mụ, mất đi nàng còn có thể nói được rõ ràng như thế, không nhịn được đứng ở một bên mím môi thần cười.

Giang Hạ trên dưới đánh giá nàng mấy cái, luôn miệng nói: "Đẹp mắt, đẹp mắt, mụ mụ hôm nay cũng mua cho ngươi xinh đẹp y phục cùng món đồ chơi, chúng ta hiện tại trở về đi, có được hay không?"

Giang Hựu Tình ánh mắt sáng lên, vỗ tay nói: "Tốt! Mụ mụ, vậy chúng ta về nhà sao!"

Giang Hạ hơn không nói lời nào, ôm nàng xoay người rời đi, Khang Trữ

cùng kha linh ở phía sau vội vàng gọi: "Đã a? Ngồi xuống uống chén trà, ăn một chút gì lại a!"

"Không được." Giang Hạ Quy Tâm Tự Tiến, kia hoàn nguyện ý ngồi xuống uống trà ăn cái gì, một đường cước bộ không ngừng hướng vườn hoa trắc bên đi.

Mấy đại cái hòm đồ, lớn đến xinh đẹp quần, khả ái T-shirt, các loại mao (lông) nhung món đồ chơi, Baby, nhỏ đến đủ loại kiểu dáng tinh mỹ tiểu cài tóc, tiểu Thủ Liên, khéo léo vật phẩm trang sức, đầy đủ mọi thứ, Giang Hựu Tình hưng phấn nhìn nhìn cái này, thử một chút cái kia, vui vẻ vô cùng, không được gọi: "Ca ca ngươi nhìn cái này, có xinh đẹp hay không? Ca ca ngươi nhìn cái kia. . ." Giang Sở Hú cũng tránh liếc tròng mắt nhìn, sắc mặt nhưng càng ngày càng thất vọng, làm sao tất cả đều là cô bé đồ?

Kỷ Ngữ Đồng vừa thay sửa sang lại lễ vật, vừa lắc đầu cười: "Ngươi làm sao có thời giờ đi mua những đồ này? Ngươi chuẩn bị trở về mở ra tiệm tạp hóa sao?"

Giang Hạ nhìn nữ nhi hưng phấn được khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên bộ dạng, trong lòng hết sức cao hứng, cũng không để ý tới nàng điều khản, rốt cục, lễ vật tất cả đều làm ra tới sửa sang lại xong, Kỷ Ngữ Đồng chính là một bộ thời trang, một tinh xảo bạch kim thủ trạc, Giang Sở Hú là một phi cơ mô hình, những khác tất cả đồ, tất cả đều là mua cho Giang Hựu Tình. Giang Sở Hú vốn là cho là không có phần của mình liễu, thấy phi cơ mô hình, cũng là ngoài ý muốn chi hỉ, lập tức cầm qua một bên, ngồi trên ghế sa lon đẩy đi.

Kỷ Ngữ Đồng cũng không đầy, thừa dịp hai đứa bé đều ở bận việc, không nhịn được nói: "Ai, ngươi cũng quá thiên vị đi? Bình thời thiên vị còn chưa tính, mua lễ vật cũng như vậy!"

Giang Hạ cải cọ nói: "Cái gì thiên vị? Tình Tình so với hắn bàn nhỏ tuổi

ai, vốn là nên nhiều đau nhỏ a."

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng căm giận nói: "Hú nhi như vậy lúc nhỏ cũng không còn thấy đối với hắn như vậy a, nếu không có ta, hắn hãy cùng một dã nhân giống nhau."

Giang Hạ nghiêm trang nói: "Nuôi bé trai vốn là nên giống như nuôi dã nhân giống nhau nuôi, nuôi cô bé thì phải giống như nuôi công chúa giống nhau."

"Là (vâng,đúng) sao? Ta coi ngươi khi còn bé cũng cùng dã nhân dường như."

Kỷ Ngữ Đồng câu này lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận chi không ngừng, vốn là điều khản nàng, tựu nhất thời không có ở toan tính nói đến nàng miệng vết thương liễu, đang muốn lời nói nói cái gì chuyển tới nơi khác, lại thấy Giang Hạ ánh mắt nhìn Giang Hựu Tình, trên mặt nụ cười vẫn là như thường, mãn bất tại hồ nói: "Nếu là ngoại công ta muộn đi mấy năm, ta cũng vậy sẽ cùng công chúa giống nhau."

Kỷ Ngữ Đồng thả tâm, kể từ khi có này hai đứa bé sau, Giang Hạ nụ cười trên mặt càng ngày càng nhiều, đối với trước kia phát sinh sở có chuyện, cũng càng ngày càng là thoải mái, chuyện cũ trước kia trong lòng hắn gieo xuống đủ loại bóng ma, hắn là thật hoàn toàn tan thành mây khói liễu. Kỷ Ngữ Đồng nghĩ tới, trên mặt tràn ra vẻ ôn nhu nụ cười, đối với nàng vươn tay: "Mới vừa ngồi lâu như vậy phi cơ, mệt mỏi sao? Lên trước đi tắm, ta đã gọi Quế mụ chuẩn bị cho tốt ngươi thích ăn đồ liễu."

"Ừ." Giang Hạ đứng dậy, vừa nhìn một chút hai đứa bé, lúc này mới nắm tay nàng, cùng nhau chậm rãi lên thang lầu.

Đêm đã khuya, Giang Hạ còn không có trở về phòng, Kỷ Ngữ Đồng nhìn

trong chốc lát TV, vừa nhìn một hồi sách, không nhịn được lần nữa nhìn đồng hồ, rốt cục mất đi kiên nhẫn, choàng vật áo ngoài, sau đó đi ra ngoài, nhẹ nhàng mở ra Giang Hựu Tình cửa phòng.

Trong phòng tràn ngập nhàn nhạt nhu hòa ánh đèn, xem ra màu hồng cũng không quá lớn trên giường, Giang Hạ nằm nghiêng ở phía trên, đã sớm chìm vào ngọt ngào mộng đẹp, mà Mỹ lệ khả ái nho nhỏ vừa chuyện, nhưng dựa vào ở trên giường, đang cầm một quyển sách manga đang nhìn. Kỷ Ngữ Đồng thấy rõ ràng trong phòng tình hình, không nhịn được nói: "Tình Tình, trong phòng ánh đèn như vậy thầm, tại sao có thể đọc sách? Sẽ đem ánh mắt làm hư, nhanh đưa sách để xuống."

"Hư!" Giang Hựu Tình đưa ngón tay đặt ở mép, đối với mẫu thân làm chớ có lên tiếng đích tay thế, đợi Kỷ Ngữ Đồng đến gần, mới lặng lẽ nói: "Ta sợ ánh đèn sáng quá, mụ mụ ngủ được không tốt, cho nên điều thầm."

Kỷ Ngữ Đồng còn không nói chuyện, Giang Hựu Tình nhưng ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đắc ý nhẹ giọng nói: "Mẹ, mụ mụ vốn là muốn kể chuyện xưa dụ dỗ ta ngủ, kết quả ta kể chuyện xưa cho nàng nghe, sau đó đem nàng dụ dỗ ngủ thiếp đi." Ánh mắt của nàng phát sáng Tinh Tinh, vẻ mặt mong đợi nhìn Kỷ Ngữ Đồng, giống như là mình đem Giang Hạ dụ dỗ ngủ thiếp đi, muốn hướng mẫu thân đòi khích lệ dường như.

"Là (vâng,đúng) sao?" Kỷ Ngữ Đồng nhìn đang ngủ say Giang Hạ, nhịn không được vừa bực mình vừa buồn cười, trầm ngâm một chút, nhỏ giọng đối với Giang Hựu Tình nói: "Tình Tình tối nay đi mẹ trong phòng ngủ có được hay không?"

"Tại sao? Ta nghĩ cùng mụ mụ ngốc cùng nhau." Giang Hựu Tình vẻ mặt mê hoặc.

"Bởi vì. . ." Kỷ Ngữ Đồng suy nghĩ một chút, đang nhức đầu làm như thế

nào tìm lý do thích hợp, Giang Hựu Tình vừa chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ta cũng vậy muốn cùng ca ca ngốc cùng nhau, hắn tối nay chuẩn bị cái kia phi cơ, ta cùng hắn nói chuyện, hắn đều không để ý ta."

Kỷ Ngữ Đồng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Tốt, vậy ngươi tối nay đi theo ca ca ngủ, hắn nếu như không để ý tới ngươi, mẹ giúp ngươi dạy hắn."

Vừa nói, nàng đưa tay đem Giang Hựu Tình ôm lấy tới đi vào Giang Sở Hú trong phòng, hướng về phía nhi tử dặn dò liễu mấy câu, thay huynh muội bọn họ sắp bị tử đắp kín, dụ dỗ bọn họ ngủ, sau đó tắt đèn, lúc này mới trở về Giang Hựu Tình trong phòng, rời khỏi áo ngoài, ở Giang Hạ bên cạnh nghiêng người nằm xuống, cùng nàng chính diện tương đối .

"Ta hiện tại rốt cục cảm nhận được Hú nhi sau khi sanh, ngươi cái loại nầy cảm giác mình bị vắng vẻ tâm tình, ta nghĩ ta hiện tại cảm thụ, so sánh với ngươi chỉ sợ phải mạnh mẽ gấp mấy lần." Kỷ Ngữ Đồng đưa tay nhẹ vỗ về Giang Hạ nhỏ vụn tóc, khóe miệng vung lên vẻ ngọt nụ cười: "Ngươi xem rồi Tình nhi ánh mắt chính là như vậy chuyên chú, ngươi đối với nàng là như vậy muốn gì được đó, đi nơi nào cũng tận lực mang theo nàng, đi nơi nào cũng nhớ thương nàng, thật tốt đến làm cho ta ghen tỵ với, hạ, làm sao ngươi có thể đối với nàng tốt như vậy? Tốt đến làm cho trong lòng ta có đôi khi cũng không phải là tư vị, nhưng là ta hiện tại, rồi lại là như vậy hạnh phúc. . . Ta tất cả hạnh phúc, cũng là ngươi cho. . ."

Nàng lẳng lặng nhìn chăm chú vào Giang Hạ an tường ngủ say khuôn mặt, trong lòng nảy lên vô hạn ôn nhu, kề nàng, ở môi nàng ấn xuống thật sâu vừa hôn, sau đó tay đáp nàng ở ngang hông, thì thào nói: "Hạ, bắt đầu từ ngày mai, ta muốn lấy ngươi làm trung tâm, ta muốn đem lòng của ngươi kéo trở về, ta muốn con mắt của ngươi, giống như trước như vậy xem ta , ta sẽ không nữa để cảm giác có hài tử, ta liền không có như vậy quan tâm ngươi, cũng không nhớ ngươi để cho ta có cảm giác như thế. . ."

Những lời này còn chưa vừa dứt, một miễn cưỡng mang theo nụ cười thanh âm liền ở vang lên bên tai: "Kia muốn xem ngươi biểu hiện."

Kỷ Ngữ Đồng nhìn trước mắt cái kia mở to một con mắt, nhắm một cái con ngươi người, ngây người vài giây đồng hồ mới ấp úng nói: "Ngươi. . . Ngươi không ngủ ?"

"Vốn là ngủ thiếp đi, kết quả bị ngươi hôn tỉnh." Giang Hạ giản ra liễu một □ tử, cười nói.

"Ngươi. . ." Kỷ Ngữ Đồng nhớ tới mới vừa rồi những thứ kia mang theo nồng đậm ghen tức lời của bị nàng nghe thấy, mặt không khỏi hơi đỏ lên.

Giang Hạ cũng mặc kệ nàng xấu hổ không xấu hổ , nhìn ánh mắt của nàng, mang theo uy hiếp miệng Khí Đạo: "Mới vừa rồi những lời đó tính sổ hay không?"

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng cắn cắn môi, bất mãn thấp giọng nói: "Sau này. . . Sau này không cho để cho ta quá mức ghen, không cho đem ta ném ở một bên, ta. . . Ta. . ." Nghĩ tới đây Giang Hạ này trận thân mật nói cũng không đã nói mấy câu, cánh thật ủy khuất, ngay cả vành mắt mà đều có chút đỏ, ôm cổ của nàng, cai đầu dài chôn ở nàng trong ngực. Giang Hạ thoáng cái có chút giật mình sững sờ, sau đó một loại đã lâu vui sướng xông lên đầu, trong lòng tâm tình tràn đầy, cánh nói không ra lời, qua thật lâu, mới ôn nhu nói: "Ngươi hiện tại biết cảm thụ của ta sao?"

"Hạ, ta như vậy yêu Hú nhi, phải . . Là bởi vì hắn quá mức giống như ngươi."

"Ta biết, ta đối với Tình Tình trong lòng là giống nhau." Giang Hạ nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, thấp giọng nói: "Đi tự chúng ta trong phòng, khỏe?"

"Ừ."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, xuống giường, sau đó đem Kỷ Ngữ Đồng ôm lấy, cười nói: "Tối nay là đã lâu tốt đẹp chính là buổi tối, phải không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Natividade vui vẻ!

Còn có một chương

106, thứ 106 chương

106, thứ 106 chương . . .

Hôm sau, tứ gia nhân theo thường lệ ở Giang Hạ gia dặm liên hoan, Lâm Nhất Phong vợ chồng mang theo ái tử cánh rừng tiêu, Khang Trữ dắt kha linh, Chu Tinh Hán vợ chồng mang theo chu (tuần) Vi trắng bóc chu (tuần) Vi hiên hai huynh đệ, chu (tuần) Vi trắng bóc đã lâu thành mười tuổi chừng Đại tiểu tử, di truyền phụ thân thật là tốt người máy, lớn lên so sánh với bạn cùng lứa tuổi cũng cao lớn, chẳng qua là da cũng là trắng nõn, không giống Chu Tinh Hán khi còn bé như vậy, mà chu (tuần) Vi hiên là bọn hắn mới thêm ấu tử, cùng Giang Hựu Tình không sai biệt lắm lớn, bởi vì mấy nhà tựu Giang Hựu Tình như vậy một cô bé, cho nên chẳng những bị bị đại nhân sủng ái, mấy ca ca cũng hết sức thương nàng, mỗi gặp lại nàng, cũng biến pháp tranh nhau lấy lòng.

Cánh rừng tiêu hôm nay mang đến một con màu đỏ món đồ chơi khách quý chó, vừa vào nhà tựu hưng trùng trùng gọi: "Tình Tình, ngươi nhìn ta hôm nay cho ngươi mang đến cái gì lễ vật liễu." Giang Hựu Tình thả tay xuống dặm con nít đã chạy tới, nhìn trong tay của hắn cái kia lông xù xinh đẹp vật nhỏ, cơ hồ tiêm kêu ra tiếng: "Wow, thật đáng yêu tiểu cẩu cẩu a." Không nhịn được đưa tay đi sờ, kia chỉ tiểu Cẩu nghiêng đầu đi, lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của nàng, Giang Hựu Tình chỉ cảm thấy lòng bàn tay một trận ẩm ướt ngứa cảm giác, không khỏi phát ra một trận hoan khoái tiếng

cười: "Ha ha, thật tốt chơi."

"Ngươi thích không?" Cánh rừng tiêu vẻ mặt khẩn trương nhìn nàng.

"Thích, ta thích nhất chó chó liễu."

Cánh rừng tiêu mừng rỡ, đem trên tay tiểu Cẩu đưa tới: "Đây là mụ mụ mua cấp cho ta, ta riêng ôm tới đưa, ngươi có thể ôm lên nó sao?"

"A?" Giang Hựu Tình nhíu nhíu mày, lắc đầu nói: "Này có thể hay không, mẹ nói, người khác thích đồ, không thể tùy tiện cầm."

"Ta vừa nhìn thấy nó, vừa muốn đem nó đưa." Cánh rừng tiêu vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức tựu nóng nảy: "Rồi hãy nói ta cũng không phải là người khác, ta là ca ca ngươi."

Giang Hựu Tình nhìn kia chỉ tiểu Cẩu, trong lòng thật sự là rất thích, nghe hắn vừa nói như thế, cũng cảm thấy hết sức có đạo lý, đang muốn đi ôm qua kia chỉ chó, không biết nghĩ tới điều gì, Mỹ lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa lộ ra một tia làm khó : "Nhưng là. . . Nhưng là không biết mẹ có đồng ý hay không, ta trước kia cùng ca ca trải qua sủng vật phòng trọ, cũng nhìn thấy rất khả ái tiểu Cẩu, mẹ nói ta còn rất nhỏ, chờ ta lớn nữa nuôi." Vừa nói, quay đầu đi, đôi mắt - trông mong nhìn Kỷ Ngữ Đồng, trong mắt toát ra một tia cầu xin vẻ.

Cánh rừng tiêu cũng nhìn Kỷ Ngữ Đồng, trong miệng kêu lên: "A di. . ."

Mấy đại nhân đã sớm chú ý tới một màn này, Kỷ Ngữ Đồng cùng bên cạnh Giang Hạ trao đổi liễu một cái ánh mắt, sau đó mỉm cười nói: "Tốt, ta đáp ứng ngươi nuôi."

Hai đứa bé nghe nói như thế, lập tức cao hứng được mặt mày hớn hở, hai người ngồi xổm xuống, cùng nhau nghiên cứu kia chỉ tiểu Cẩu đi, chu (tuần)

Vi hiên cũng cùng đi qua tham gia náo nhiệt, ba chỉ đầu nhỏ liền thấu lại với nhau, chu (tuần) Vi trắng bóc đứng ở bọn họ bên cạnh, đưa trong tay một hộp phim hoạt hình điệp lặng lẽ thả vào phía sau, chỉ cảm thấy đã biết vật lễ vật cũng nữa cầm không ra tay, trong bụng nhưng cực kỳ ảo não, Giang Sở Hú thì nhìn ba người kia một cái, khẽ ngẩng càm, khinh thường nói: "Ta ghét nhất tiểu Cẩu liễu, hừ!" Vừa nói đi tới, đụng tới Kỷ Ngữ Đồng ngồi xuống.

Lâm Nhất Phong đứng xa xa nhìn nhi tử, cực kỳ đắc ý, hướng Chu Tinh Hán nói: "Nhìn thấy không có? Ta nhi tử chính là có đòi cô bé hoan tâm."

"Đúng vậy a, giống như hắn Lão Tử." Chu Tinh Hán liếc hắn một cái.

Lâm Nhất Phong cũng lơ đễnh, nụ cười càng thấy rực rỡ: "Ta xem a, Tình Tình sau này tựu cho chúng ta nhà làm vợ tính , nhà ngươi kia hai là đoạt bất quá ta nhi tử, hắc hắc, số lượng nhiều có ích lợi gì. Ai, thật tốt , vừa chuyện lớn lên giống như Ngữ Đồng, xinh đẹp như vậy khả ái, có như vậy vợ, ta thật là nằm mơ cũng có thể bật cười, chúng ta Lâm gia từ trước đến giờ cũng là tuấn nam mỹ nữ tổ hợp, đến lúc đó sinh ra tới Tôn Tử, không biết nhiều khả ái đây."

"Uy!" Khang Trữ càng nghe càng là không được tự nhiên, cũng nhịn không được nữa: "Ngươi cũng không tránh khỏi nghĩ đến quá xa liễu thật đẹp sao, con gái của ta mới lớn như vậy, ngươi tựu đang suy nghĩ cái gì sinh Tôn Tử chuyện, đầu ngươi có tật bệnh a!"

"Chính là!" Dương Noãn Tô không phục nói: "Ngươi nhi tử lớn lên tốt, ta nhi tử cũng không chối cải đúng không! Rốt cuộc là làm người nào vợ, còn không nhất định đây!"

Cam Minh Châu bình thời không tham dự bọn họ tranh luận, lúc này nhưng cũng nhịn không được nữa nói giỡn nói: "Vấn đề là nhà ngươi trắng bóc trắng bóc so sánh với Tình Tình đại nhiều như vậy, trâu già gặm cỏ non

quá nói không được đi."

"Đi tìm chết!" Chu Tinh Hán nói: "Đại sáu bảy tuổi tốt nhất, ngươi biết cái gì."

"Uy uy, không cho hung lão bà của ta, không có chút nam nhân nên có phong độ." Lâm Nhất Phong bỉ di nói.

Kỷ Ngữ Đồng còn lại là dở khóc dở cười: "Làm sao kể từ khi vừa chuyện sau khi sanh, luôn là ở vì cái đề tài này tranh chấp a, con gái của ta còn nhỏ, khác sớm như vậy tựu đánh nàng chú ý có được hay không?"

Kha linh phụ họa nói: "Nói đúng là a, bọn họ cả đám đều điên rồi."

Giang Hạ cười cười, hướng về phía chu (tuần) Vi trắng bóc cùng cánh rừng tiêu vẫy tay một cái: "Mấy người các ngươi người cho ta tới đây." Mấy người luôn luôn kính sợ Giang Hạ, vừa nghe lời này lập tức tới đây, ở Giang Hạ trước mặt song song đứng lại, Giang Hựu Tình vẫn ở bên kia trêu chọc kia chỉ tiểu Cẩu, tựa hồ bên này chuyện không liên quan đến mình, Giang Hạ nhìn lên trước mặt một cao một thấp hai tên tiểu tử, cười nói: "Hai tên tiểu tử nói một chút, có phải hay không rất yêu thích ta nhà Tình Tình?"

"Dạ!" Cánh rừng tiêu cùng chu (tuần) Vi trắng bóc một trước một sau lên tiếng.

"Sau này trưởng thành có muốn hay không cưới nàng?"

"Hạ. . ." Kỷ Ngữ Đồng trợn to đôi mắt đẹp, khuyên can nói: "Bọn nhỏ còn nhỏ, cũng theo chân bọn họ mở như vậy cười giỡn." Chu Tinh Hán cùng Lâm Nhất Phong hai đôi vợ chồng thì tám đôi mắt cũng nhìn riêng của mình nhi tử, giống như đang nhìn cái gì tranh tài dường như, khẩn trương chờ câu trả lời của bọn hắn.

http://tieulun.hopto.org

"Nghĩ!" Cánh rừng tiêu gương mặt tuấn tú giương lên, đáp ứng được hết sức vang dội, chu (tuần) Vi trắng bóc dù sao so với hắn lớn hơn vài tuổi, đã biết xấu hổ, chần chờ hồi lâu, mới đỏ mặt nhẹ nhàng nói một câu: "Nghĩ."

Lâm Nhất Phong cười ha ha: "Tốt nhi tử! Đáp được tốt!" Chu Tinh Hán thì lắc đầu, thán Khí Đạo: "Không giống người nam tử Hán, nhăn nhó cái gì a!"

Dương Noãn Tô biện nói: "Chúng ta nhi tử mặt mỏng nha, dù sao hắn lúc này đã biết nam nữ hữu biệt liễu, ngươi cho rằng hay là trẻ nhỏ nói Vô Kỵ niên kỉ kỷ a."

Giang Hạ cũng là buồn cười: "Muốn kết hôn nhà ta Tiểu công chúa, đầu tiên cần phải quá ta cửa ải này mới được."

Lâm Nhất Phong vội vàng dạy nhi tử lấy lòng: "Rả rích, quá hai năm muội muội cũng tới ngươi trường học kia đi học liễu, ngươi cùng sông a di nói, sau này ở trong trường học, nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ muội muội, không để cho nàng bị người khác khi dễ."

"Ừ." Cánh rừng tiêu đáp ứng một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện, vừa đụng tới Kỷ Ngữ Đồng vẫn không lên tiếng Giang Sở Hú nghe lời này, nhưng thình lình toát ra một câu: "Ta muội muội của mình, ta nhưng để bảo vệ, không cần những người khác bảo vệ nàng!"

"A?" Tất cả mọi người là ngẩn ra, ánh mắt đồng loạt nhìn hắn.

Giang Sở Hú lớn mật đón nhận ánh mắt của mọi người, lạnh lùng tái diễn nói: "Ta cũng vậy đi theo Vi trắng bóc ca ca ở võ quán tập võ, ta một người có thể bảo vệ muội muội!"

Giang Hạ vi hơi hí mắt ra, nhìn hắn vẻ mặt thành thật bộ dạng, khóe môi không tự chủ tràn ra vẻ vui sướng nụ cười, Kỷ Ngữ Đồng đuôi lông mày

khóe mắt lại càng nụ cười dạt dào, đưa tay lặng lẽ nắm chặc Giang Hạ đích tay, Lâm Nhất Phong kinh ngạc ngắm lên trước mặt cái này thần sắc đạm mạc, tính cách lớn lên giống hệt Giang Hạ tiểu tử, trong lòng không biết làm sao thế nhưng nổi lên một loại mãnh liệt nguy hiểm cảm, hắn chuyển xem qua quang, nhìn một chút Giang Hạ, vừa nhìn một chút Kỷ Ngữ Đồng, nhớ tới giữa các nàng tựa như hải thâm tình, còn có kia yêu hận dây dưa mười năm, càng nghĩ càng không đúng sức lực, đột nhiên nói: "Bọn họ. . . Bọn họ sau này sẽ không tới vừa ra huynh muội yêu sao?" Nếu là như vậy, của mình nhi tử đối mặt nhưng là cái kính kẻ địch a, kình địch a...

Giang Hạ sửng sốt một chút, lập tức nói: "Phi! Không cho nói nhảm!"

Khang Trữ ngẩn ra dưới, nhưng cao hứng nói: "Như vậy cũng chưa hẳn không thể."

Chu Tinh Hán ngạc nhiên: "Như vậy không phải là loạn luân ư, Lâm kẻ điên tựu yêu nói nhảm."

"Tại sao là loạn luân? Vừa rồi không có huyết thống quan hệ." Kha linh nói.

"Không cho rồi hãy nói cái đề tài này liễu!" Giang Hạ nhíu nhíu mày, một câu nói kết thúc cái đề tài này: "Tình huống như thế làm sao có thể phát sinh! Một mụ sinh hạ tới, hoang đường!"

Buổi tối trước khi ngủ, Giang Hạ nhớ tới ban ngày mọi người nói chuyện, không nhịn được đối với Kỷ Ngữ Đồng nói: "Ngươi nói ban ngày Lâm kẻ điên nói lời của, có không có khả năng phát sinh a?"

"Nói cái gì?" Kỷ Ngữ Đồng lướt liễu lướt đầu tóc, ở bên người nàng nằm xuống.

"Hắn nói Hú nhi cùng Tình Tình chuyện a."

"Ai nha, ngươi ban ngày còn nói nhân gia nói nhảm, như vậy thật tình, mình buổi tối cũng thần kinh hề hề liễu." Kỷ Ngữ Đồng ở trên mặt nàng hôn vẫn, cười nói: "Sẽ không nữa, cho dù biết, ta cảm thấy được cũng không có quan hệ a, ta cùng A Trữ ý nghĩ giống nhau."

"Như vậy sao được! Bọn họ trong lòng ta tựu là thật huynh muội a!"

"Hảo hảo tốt, là huynh muội, đừng nghĩ dài như vậy xa, có được hay không? Làm sao đột nhiên như vậy buồn lo vô cớ, còn nhỏ như vậy mọi người đây." Kỷ Ngữ Đồng cầm lấy tay nàng dán tại trên mặt, nhịn không được buồn cười.

"Nhưng là vạn nhất. . ."

"Khác nhưng là. . ." Kỷ Ngữ Đồng đưa tay kéo xuống của mình quần ngủ, cả người chui vào nàng trong ngực, đột nhiên, trong phòng không còn có liễu nói chuyện thanh âm.

Thời gian trôi mau, đảo mắt đến Giang Hựu Tình ba tuổi sinh nhật, ngày đó Giang Hựu Tình thu lễ vật thu được tay như nhũn ra, nụ cười trên mặt cơ hồ không có ngừng quá, buổi tối, Giang Hạ đi tới nàng trong phòng, nàng còn đang hủy đi hộp quà tặng tử, ngẩng đầu nhìn thấy Giang Hạ, lập tức kêu lên vui mừng: "Mụ mụ, mau tới đây giúp ta mở quà."

Giang Hạ đi tới, đụng tới nàng bên giường ngồi xuống, sờ sờ nàng đồ tế nhuyễn tóc dài, nhẹ giọng nói: "Trong bảo khố Bối Nhi, hôm nay sinh nhật trôi qua vui vẻ sao?"

"Vui vẻ cực kỳ." Giang Hựu Tình vừa nghe hỏi cái này, Mỹ lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Vậy ngươi hướng về phía cây nến hứa nguyện, cho phép cái gì tâm nguyện a?"

http://tieulun.hopto.org

"Vi trắng bóc ca ca nói, cho phép tâm nguyện không thể nói cho người, nếu không cũng sẽ không thực hiện." Giang Hựu Tình nhận chân nói.

Giang Hạ nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ngươi có thể nói cho mụ mụ, mụ mụ sẽ giúp ngươi thực hiện."

"Có thật không?"

"Đương nhiên là thật."

Giang Hựu Tình nhìn Giang Hạ, nhẹ giọng nói: "Hôm nay ngươi không có ở đây thời điểm, Candy a di gọi điện thoại tới đây, nói muốn xin mẹ cùng ta, còn có ca ca cùng đi Mĩ Quốc cùng thái gia gia cùng nhau quá cảm ơn lễ, nàng nói sẽ đích thân làm cảm ơn lễ bữa tiệc lớn, đến lúc đó có có rất nhiều ăn ngon, hơ lửa gà, đủ loại bánh pút-đing, còn có thịt vụn rơi xuống, ta cùng ca ca nhớ quá đi qua, mẹ đã đáp ứng chúng ta, nhưng là. . . Nhưng là nàng nói ngươi có thể sẽ không đi qua, mụ mụ, ta cũng nhớ ngươi đi qua."

Giang Hạ vừa nghe, vi cảm giác làm khó, nhanh đến ngày tết thời điểm công ty chuyện đặc biệt nhiều, hơn nữa vừa đi Mĩ Quốc, tuyệt đối không phải là quá một cảm ơn lễ đơn giản như vậy, Hoàng gia gia mỗi lần một thấy mình một nhà, cũng không nỡ thả người, nói không chừng có cứng rắn giữ lại quá Natividade cũng không giống với, vì vậy do dự mà, nhất thời không biết là đáp ứng hay là không đáp ứng.

"Đây chính là ta sinh nhật nguyện vọng, ngươi có giúp ta thực hiện sao?" Giang Hựu Tình nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi: "Thái gia gia hôm nay ở trong điện thoại nói, hắn nhớ quá mụ mụ, mẹ, còn có ta cùng ca ca nga, mụ mụ ngươi không muốn thái gia gia cùng Candy a di sao? Không muốn cảm ơn lễ bữa tiệc lớn sao? Thái gia gia nói cảm ơn lễ là cả nhà đoàn tụ ngày lễ, hắn nói chúng ta là người một nhà. . . ."

http://tieulun.hopto.org

Giang Hạ nghe nàng mềm nhũn Điềm Điềm thanh âm, nghĩ đến Hoàng gia gia đã là một thanh tuổi, chỉ muốn những thứ này hậu bối nhìn, tâm chợt mềm nhũn ra, gật đầu nói: "Tốt, ta đáp ứng liễu."

"Thật?" Giang Hựu Tình thiếu chút nữa cao hứng được nhảy dựng lên, đứng lên nhào tới nàng trong ngực: "Mụ mụ thật tốt ! Ta thật vui vẻ! Ta muốn đi nói cho mẹ cùng ca ca."

Giang Hạ ôm nàng, cảm nhận được nàng tước dược tâm tình, khóe miệng cũng lộ ra một tia mừng rỡ nụ cười, trong lòng nhưng có chút bất đắc dĩ nghĩ, cái này nhưng lại phải chạy trốn một lần liễu, chạy trốn lúc trước muốn tốt hảo kế hoạch một phen, công ty có một số việc cũng phải nói trước làm chỗ nghỉ tạm để ý, hi vọng A Trữ đến lúc đó tâm thái thăng bằng cho phải, bất quá, còn có cái gì so sánh với cùng gia nhân ở cùng nhau đoàn tụ muốn nặng muốn đây, cho nên, chỉ có thể ủy khuất A Trữ đón thêm quản công ty một thời gian ngắn liễu, cùng lắm thì sau này còn muốn pháp bồi bổ lại nàng tốt lắm.

Nghĩ tới đây, miệng nàng cảm thấy nụ cười dần dần mở rộng, kìm lòng không đậu đem trong ngực Tiểu Khả Nhân mà ôm càng chặc hơn.

Tháng mười một hai mươi ba ngày, một đoàn tư nhân từ Thúy Thành bay thẳng Bắc Mĩ châu.

Giang Sở Hú cùng Giang Hựu Tình mặt ngồi đối diện, một vẫn ôm của mình kia chỉ màu đỏ khách quý chó đùa với, người tập trung tinh thần loay hoay một chiếc món đồ chơi Tank, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng thì ngồi ở một bên trên ghế sa lon tựa sát . Giang Hạ nhìn ngoài cửa sổ lam ngày Bạch Vân, bỗng nhiên nói: "Ngữ Đồng, ngươi đoán A Trữ hiện tại đang làm gì thế?"

Kỷ Ngữ Đồng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ta đoán nàng nhất định là ở

ngươi kia tổng tài phòng làm việc, nhảy chân mắng ngươi là khốn kiếp."

"Khởi dừng lại! Ta đoán còn có thể vỗ bàn, té văn kiện : giấy tờ. . . Sẽ đem Lâm kẻ điên cùng Tiểu Chu kêu đến, muốn đem đại lý tổng tài gánh nặng đẩy đi ra."

Hai người tưởng tượng Khang Trữ lúc này bộ dạng, liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đồng thời lộ ra hiểu ý nụ cười, bên kia Giang Sở Hú ngẩng đầu lên, nhìn muội muội trên tay một cái nho nhỏ mới tinh trân châu Thủ Liên, mỉm cười nói ngạc, đột nhiên đem Tank đẩy qua một bên, nhẹ giọng nói: "Tình Tình, trên tay ngươi Thủ Liên hôm nay đeo lên ?"

"Ừ, đúng vậy a, buổi sáng tựu đeo, ngươi không có phát hiện sao?" Giang Hựu Tình đem thức ăn uy vào tiểu Cẩu trong miệng, cũng ngẩng đầu lên nhìn ca ca.

"Người nào đưa ?"

"Vi trắng bóc ca ca."

Giang Sở Hú khẽ nhíu mày, trong thanh âm đã mang theo một tia không nhanh: "Ta đây đưa cho ngươi cái kia bạc Thủ Liên đây?"

"Thu."

Giang Sở Hú mím môi thần, đem mặt nữu hướng vừa, không nói thêm gì nữa, Giang Hựu Tình tựa hồ cảm giác được ca ca cảm xúc, tiểu tâm dực dực nhìn hắn: "Ca ca, ngươi sinh khí sao?"

"Không có." Giang Sở Hú cắn cắn môi, trầm mặc vài giây, vừa nữu quá mặt, lớn tiếng nói: "Tại sao ngươi không mang ta đưa cho ngươi Thủ Liên ngươi không mang, so sánh với ngươi nầy xinh đẹp nhiều! Ngươi có hay không ánh mắt a!"

"Ca ca, ta. . ." Giang Hựu Tình bị hắn không giải thích được một rống, nhất thời có chút phát mộng.

"Ta không thích người khác đưa vật của ngươi." Giang Sở Hú còn chưa hết giận, nhìn con chó kia, còn có cổ tay nàng thượng cái kia Thủ Liên: "Không thích này tiểu Cẩu, không thích này Thủ Liên!"

"Ngươi không thích, ta liền không mang tốt lắm, ngươi giúp ta lấy xuống." Giang Hựu Tình có chút sợ hãi nhìn hắn, đem một con trong suốt Như Ngọc tay nhỏ bé đưa đến trước mặt hắn: "Nhưng là, nầy tiểu Cẩu, ngươi có thể hay không thích nó, nó rất khả ái, thật biết điều."

"Hừ." Giang Sở Hú thấy nàng như vậy nghe lời, mép khắp thượng vẻ tươi cười, nụ cười chưa tràn ra, rồi lại cố gắng cắn thần, không để cho người phát hiện mình vui sướng cảm xúc.

"Ca ca, thật ra thì, ta rất muốn mang ngươi đưa Thủ Liên, nhưng là. . . Nhưng là ta sợ đem mang cũ liễu, không nỡ, ngươi nhìn, ta đem mang theo bên cạnh hảo hảo thu rất." Giang Hựu Tình vừa nói, từ bên cạnh trên bàn cầm qua mình một cái nho nhỏ màu hồng đích lưng bao, sau đó móc ra một cái nho nhỏ cái hộp, mở ra vừa nhìn, bên trong đang nằm một cái ngân quang lóng lánh tinh xảo Thủ Liên.

"Ngươi nhìn, ca ca, đây là ngươi đưa nha." Giang Hựu Tình cho hắn nhìn, lại nói: "Ngươi đừng nóng giận, ngươi cho ta đeo lên có được hay không?"

Giang Sở Hú không tiếp lời của nàng, từ chỗ ngồi nhảy xuống, đem cái kia tiểu Cẩu ôm vào trong ngực, đột nhiên nói: "Thật ra thì nầy tiểu Cẩu thật thật biết điều rất khả ái."

"Là (vâng,đúng) sao?" Giang Hựu Tình vừa nghe lời này, trên mặt lập tức tràn ra nụ cười ngọt ngào, tuyết trắng trên má ngọc hiện ra hai nhợt nhạt mê

người tiểu má lúm đồng tiền tới : "Ca ca cũng như vậy cảm giác được không? Vậy ngươi sẽ thích nó sao?"

"Ừ." Giang Sở Hú sờ sờ tiểu Cẩu đầu, đột nhiên sau đó xoay người nói: ", ta cho ngươi đeo lên Thủ Liên sao."

Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng thờ ơ lạnh nhạt một màn này, sau đó hai người hai mặt nhìn nhau, một câu cũng nói không nên lời.

Phi cơ trên không trung bay mấy giờ, Giang Sở Hú cùng Giang Hựu Tình cũng mệt mỏi, Giang Hạ cùng Kỷ Ngữ Đồng một người một, đưa bọn họ hai ôm đến trong phòng ngủ trên giường, sau đó thay bọn họ đắp kín mền, chờ hai người ngủ được chín, mới vừa đi ra ngoài ngồi xuống.

Giang Hạ nhớ tới mới vừa rồi đích tình cảnh, càng nghĩ càng lo lắng, nghiêng đầu, lo lắng lo lắng nói: "Bảo bối, ngươi nói hai người bọn họ sau này có thể hay không thật như vậy

A?"

"Lại tới nữa ." Kỷ Ngữ Đồng phủ ở cái trán.

"Ngươi nói. . ."

"Ta không phải nói, như vậy cũng không sao không."

"Làm sao có không sao? Bọn họ đều là ngươi sinh a! Không được, ta không thể cho phép chuyện này phát sinh, phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện!" Giang Hạ mi tâm nhíu chặt.

Kỷ Ngữ Đồng lắc đầu, đứng dậy giạng chân ở trên người nàng, tay trái khoác lên nàng trên vai, tay phải nhẹ vỗ về nàng mi tâm: "Hạ, ngươi chuẩn bị lúc nào theo chân bọn họ hai nói rõ ràng quan hệ của chúng ta? Còn có bọn

họ mẹ nuôi cùng xinh đẹp mụ mụ quan hệ?"

Giang Hạ sửng sốt, lập tức nói: "Lúc đầu được chờ bọn hắn hai qua mười tám tuổi sau."

"Ừ." Kỷ Ngữ Đồng thấy thành công nói sang chuyện khác, trong mắt lộ ra một nụ cười.

Không có quá mười mấy giây, Giang Hạ ngẩng đầu lên, lại nói: "Bảo bối, ngươi nói bọn họ. . ."

Kỷ Ngữ Đồng trong mắt nụ cười rút đi, khe khẽ thở dài, xem ra, chỉ có dùng một loại biện pháp mới có thể làm cho nàng dừng lại dây dưa cái đề tài này liễu, lập tức không hề nữa do dự, hai tay nâng lên gương mặt của nàng, cúi đầu xuống, như Anh Hoa loại mềm mại ngọt đôi môi liền thật chặc, ôn nhu dán lên liễu Giang Hạ thần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đầu tiên muốn nói câu Natividade vui vẻ!

Gần đây có chút việc, cho nên vẫn không có hơn đồng, không nghĩ tới đúng dịp vào hôm nay kết thúc, cũng không biết là hay không qua loa liễu chút ít.

Này thiên đồng, có nhiều chỗ là thật tình viết trôi qua, cũng có nhiều chỗ, là lừa gạt viết trôi qua, một thiên đồng, nếu như càng kéo dài, sẽ mất đi ban đầu viết thời điểm kích tình, cho nên viết được tốt hay xấu, chính mình cũng không biết liễu, chỉ hi vọng còn có thể đối với được mọi người.

Nếu có tay lầm địa phương : chỗ, hôm nào có rãnh rỗi đấu lại sửa đổi.

Khác, ta chuẩn bị phong bút một thời gian ngắn, này thời gian là dài hơn chính mình tạm thời cũng không biết, trước cùng các vị lên tiếng kêu gọi, bất

kể như thế nào, ta nghĩ vốn hoàn thị hữu như vậy mấy người ở mong đợi của ta tiểu thuyết.

Ta mấy thiên đồng, cũng còn coi như là lấy viên mãn kết cục thu tràng, thật ra thì thật nghĩ viết một thiên bi kịch phần cuối, bi kịch còn có rung động tâm linh lực lượng, cũng càng thực tế chút, nhưng thử nghĩ xem mọi người cũng nói đúng, thực tế đã như vậy tàn khốc liễu, tại sao không có ở đây trong tiểu thuyết mang nhiều chút tốt đẹp cho mọi người đây, cho nên mỗi trở về cũng đem kia ý niệm trong đầu đè xuống liễu.

Ta thật sự hi vọng, ở nơi này táo bạo rất nhiều người cũng tin tưởng tình yêu đã chết xã hội, các ngươi có ít người vẫn có thể mang "Dễ dàng cầu : van xin vô giới trong bảo khố, khó được người có tình" ý nghĩ, còn sẽ tin tưởng trên thế giới thật có "Nguyện được một lòng người, người già bất tương cách" tình yêu.

Cuối cùng, lần nữa chúc mọi người lễ Giáng Sinh vui vẻ, chúc phúc tất cả mọi người có thể có như vậy tình yêu!

----------oOo---------

http://tieulun.hopto.org